

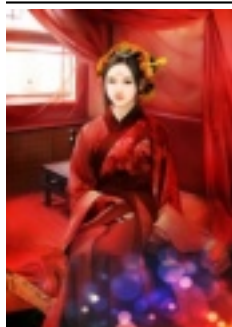
Thiên Mệnh Tân Nương

Contents

Thiên Mệnh Tân Nương	2
1. Q.1 - Chương 1: Hôn Lễ!	2
2. Q.1 - Chương 2: Lão Mù Họ Chu!	5
3. Q.1 - Chương 3: Ân Nhân Đêm Lạnh!	8
4. Q.1 - Chương 4: Phong Thủy Tiên Sinh!	11
5. Q.1 - Chương 5: Tạ Tuyết Hảo Ý!	14
6. Q.1 - Chương 6: Liên Hoa Thác Nguyệt!	17
7. Q.1 - Chương 7: Mãnh Hổ Xuống Núi!	20
8. Q.1 - Chương 8: Nửa Đêm Lên Núi!	22
9. Q.1 - Chương 9: Quan Tài Trong Nước!	25
10. Q.1 - Chương 10: Thanh Y Thiếu Niên!	28
11. Q.1 - Chương 11: Bái Sư Học Nghệ!	30
12. Q.1 - Chương 12: Vua Dân Dậy Sóng!	32
13. Q.1 - Chương 13: Vong Ân Phụ Nghĩa!	35
14. Q.1 - Chương 14: Tể Tướng!	38
15. Q.1 - Chương 15: Tửu Lâu Xui Xẻo!	41
16. Q.1 - Chương 16: Quá Vô Lý!	43
17. Q.1 - Chương 17: Bại Là Hổ Chết!	46
18. Q.1 - Chương 18: Bia Mộ Diệt Môn!	49
19. Q.1 - Chương 19: Nghĩa Sĩ Giữa Sông!	52
20. Q.1 - Chương 20: Giải Thích!	54
21. Q.1 - Chương 21: Ngọc Đỉnh Lên Trời!	58
22. Q.1 - Chương 22: Tá Túc Trịnh Phủ!	60
23. Q.1 - Chương 23: Điều Có Tâm Cơ!	64
24. Q.1 - Chương 24: Vô Tình Trúng Kế (ngộ Nhập Bẫy Rập)!	67
25. Q.1 - Chương 25: Kinh Hồn Vô Thường!	71
26. Q.1 - Chương 26: Người Về Lúc Nửa Đêm!	73
27. Q.1 - Chương 27: Mưa Gió Không Ngừng!	77
28. Q.1 - Chương 28: Trở Lại Sau Núi!	80
29. Q.1 - Chương 29: Ngọc Đỉnh Ba Chân!	83
30. Q.1 - Chương 30: Chuyện Khó Hiểu!	86
31. Q.1 - Chương 31: Ẩn Tình Bên Trong!	89
32. Q.1 - Chương 32: Chuyện Khó Xử Ở Tửu Lâu!	93
33. Q.1 - Chương 33: Hải Cốt Trong Mộ!	96
34. Q.1 - Chương 34: Chân Phế Đỉnh Tàn!	100
35. Q.1 - Chương 35: Quân Tử Hảo Cầu!	104
36. Q.1 - Chương 36: Mật Vệ Thiếu Niên!	107
37. Q.1 - Chương 37: Ác Huỳnh Hiền Đệ!	111
38. Q.1 - Chương 38: Dương Sai Sinh Bệnh!	115
39. Q.1 - Chương 39: Trai Ngọc Sinh Châu!	119
40. Q.1 - Chương 40: Tiếng Người Trong Tầng Đá!	123

41. Q.1 - Chương 41: Tị Nạn Đêm Mưa!	126
42. Q.1 - Chương 42: Chân Tình Thật Giả!	131
43. Q.1 - Chương 43: Nói Dối!	134
44. Q.1 - Chương 44: Trai Ngọc Tìm Châu!	138
45. Q.1 - Chương 45: Mẫu Đơn Và Hoa Đào!	142
46. Q.1 - Chương 46: Huyết Châu!	146
47. Q.1 - Chương 47: Nhà Thân Hào!	149
48. Q.1 - Chương 48: Long Môn Lý Được!	153
49. Q.1 - Chương 49: Chuyện Lạ Trong Hồ!	157
50. Q.1 - Chương 50: Diễn Giả Thành Thật!	161
51. Q.1 - Chương 51: Chân Tình Huỳnh Muội!	165
52. Q.1 - Chương 52: Lý Nhảy Long Môn!	169
53. Q.1 - Chương 53: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết!	172
54. Q.1 - Chương 54: Nhân Dị Bản Về Đồ Ăn Thức Uống Của Dân Chúng!	176
55. Q.1 - Chương 55: Người Sinh Giờ Thìn!	181
56. Q.1 - Chương 56: Bí Mật Của Diệp Dạ Tâm!	188
57. Q.2 - Chương 1: Đánh Tráo Vương Gia!	196
58. Q.2 - Chương 2: Nghịch Thiên!	202
59. Q.2 - Chương 3: Con Tin!	209
60. Q.2 - Chương 4: Tìm Đường Sống!	213
61. Q.2 - Chương 5: Không Lượng Sức Mình!	218
62. Q.2 - Chương 6: Đường Xa Nước Cách!	224
63. Q.2 - Chương 7: Huỳnh Đệ Hợp Tác!	230
64. Q.2 - Chương 8: Con Cờ Chung Cuộc!	236
65. Q.2 - Chương 9: Trời Đất Một Màu Đêm Tối!	242

Thiên Mệnh Tân Nương

Giới thiệu

Dân gian vẫn thường nói ‘Mười người kiếm tiền không bằng một người nằm tốt’. Hoa sen thác nguyệt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-menh-tan-nuong>

1. Q.1 - Chương 1: Hôn Lễ!

Phần một – MỞ ĐẦU

Dân gian vẫn thường nói ‘Mười người kiếm tiền không bằng một người nằm tốt’.

Hoa sen thác nguyệt,

Mảnh hổ xuống núi,
Ngọc đỉnh lên trời,
Trai ngọc sinh châu,
Long môn lý được...

Chuyện xưa bắt đầu tại một huyện nhỏ, nơi mà người ta gọi là ‘bảo địa’ khó cầu, tình yêu như có như không nhưng lại không tài nào có thể dứt bỏ được.

Cơ duyên xảo hợp giúp Bạch Tiểu Bích gặp được lão mù xay gạo cổ quái, cảm y công tử trong đêm lạnh, thiếu niên thần bí...

Một màn cướp dâu phong ba, tân nương mang mệnh ‘khắc phu’, từ tuyệt lộ trùng sinh, vô duyên vô cớ bị cuốn vào một hồi phân tranh hiểm ác...

Chương 1. Hôn lễ!

Chuyện xưa bắt đầu từ một huyện nhỏ tên là Môn Tỉnh, nhưng là triều đại nào thì lại không ai nhớ rõ...

Trên đường cái vô cùng náo nhiệt, tiếng kèn, tiếng chiêng, tiếng trống hòa cùng nhau tạo thành những chuỗi âm thanh vang trời, tiếng pháo nổ không dứt. Chú rể đầu đội mũ sa, bề ngoài trông cũng chỉ ngoài hai mươi một chút, thân hình mập mạp, gương mặt đầy đặn ý giục ngựa đi trên đường, theo sát phía sau là một vài hạ nhân mặc quần áo màu đỏ, cổ kiệu hoa bốn người khiêng nối đuôi theo sau, đoàn rước dâu rồng rắn biến mất ở góc đường...

Đoàn rước dâu lớn như vậy rất hiếm thấy ở trong một huyện nhỏ, hàng xóm láng giềng hai bên đường hớn hỏ chạy ra cửa nhìn theo, chẳng qua sắc mặt mỗi người một khác.

“Nhà Phạm Bát Sĩ đón dâu sao?!” Một hài tử mười mấy tuổi vỗ tay hoan hô vang dội, chạy vội ra cửa: “Mẫu thân, bên trong kiệu chính là cô dâu sao?”

“Tiểu hài tử thì biết gì chứ!” Một phụ nhân vội vàng kéo tiểu hài tử vào lòng, dùng tay bịt miệng hẩn lại, thấp giọng mắng: “Để người nhà Phạm Bát Sĩ nghe thấy sẽ thả chó cắn nát miệng ngươi!”

Đứa trẻ quả nhiên không lên tiếng nữa...

Kiệu hoa rất nhanh đi đến trước cửa nhà chú rể, một hàng bậc thang dài, cửa lớn được trang hoàng một màu đỏ rực, khí thế phi phàm, thật không nghĩ đến là ở huyện Môn Tỉnh nhỏ bé này cũng có nhà giàu đến bậc này. Không khí trong nhà vô cùng náo nhiệt, hai bên cửa lớn chật ních người.

Phạm gia tài cao thế lớn, đương triều Thượng thư là người Phạm gia, lúc vinh qui bái tổ cũng là kiệu tám người đưa về nên láng giềng thường gọi là Phạm Bát Sĩ, gọi tới gọi lui rồi quên luôn cả tên thật của vị Thượng thư đại nhân này. Lại nói, Phạm lão thái gia hơn mười năm trước đã về cõi tiên, chỉ còn lại một mình Phạm lão phu nhân, Phạm Bát Sĩ từng phái người hai lần tới đón nhưng Phạm lão phu nhân lại không chịu đến kinh thành, chỉ muốn ở lại huyện nhỏ này với con trai trưởng. Đón dâu ngày hôm nay chính là chất nhĩ của Phạm Bát Sĩ, Phạm tiểu công tử.

Phạm lão phu nhân đối với tôn tử này cực kỳ cưng chiều, đối với những yêu cầu của tôn tử, dù là hợp lý hay vô lý đều chiều theo, ngày thành thân của tôn tử đương nhiên cũng không thể qua loa, đại tiệc không chỉ mời hàng xóm láng giềng mà bất cứ khách nhân nào đi ngang qua, vào cửa chúc mừng cũng có thể ở lại uống rượu chung vui.

Một vài tên hạ nhân tới giúp chú rể xuống ngựa đá cửa kiệu hoa, hỉ nương chờ bên cạnh lập tức đỡ tân nương xuống kiệu. Tân nương vừa xuất hiện, tân khách trong ngoài không khỏi sửng sốt bởi cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy hai bàn tay trắng nõn của tân nương bị một mảnh vải đỏ trói chặt lại về phía sau.

Tân khách đại đa số là hàng xóm láng giềng trước giờ vốn e ngại cường thế của Phạm gia, chứng kiến cảnh này cũng chỉ có thể im lặng cúi đầu, tận lực che giấu tức giận cùng lo lắng trong lòng.

Ngoài dự đoán của mọi người, tân nương không hề có ý định phản kháng, yên lặng đi theo hỉ nương vào trong nhà.

Trối tân nương thành thân, cảnh tượng này thật sự cổ quái, hàng xóm láng giềng cũng không dám nhiều lời, những khách nhân đi ngang lối vào xem náo nhiệt thật sự khó hiểu nhưng lại không tiện hỏi nên cũng chỉ im lặng làm ngơ.

Đứng hàng đầu trong đoàn người đứng xem náo nhiệt, một công tử mặc quần áo màu lam phe phẩy chiết phiến trong tay nói: “Không nghĩ tới huyện Môn Tĩnh còn có tập tục xưa kỳ lạ như vậy, thú vị!”

Hàng xóm chung quanh lắc đầu cười khổ.

Một người đứng bên cạnh công tử nọ, thấy Phạm tiểu công tử không để ý tới bên này, thấp giọng nói: “Cái gì mà tập tục xa xưa, công tử chắc chắn không phải người nơi này rồi, công tử tốt nhất không nên nói nhiều, cẩn thận bọn họ nghe thấy lại phiền toái!”

Lam y công tử nghe vậy, cười cười nói: “Tại hạ chính là vô tình đi ngang, thuận tiện ghé vào uống chén rượu mừng lấy chút may mắn mà thôi!”

Người nọ lắc đầu nói: “Rượu mừng này không uống cũng được!”

Lam y công tử nghe vậy, khép chiết phiến trong tay, hạ giọng nói: “Chẳng lẽ tân nương không tình nguyện gả?!”

Người nọ nhìn xung quanh một lượt rồi thở dài, im lặng không nói gì.

Tân nương một thân hỉ phục đỏ rực, trên đầu đội khăn hỉ nhìn không thấy mặt, bất quá thì nhìn dáng người thanh thoát, uyển chuyển cũng đủ để người ta yêu mến. Lam y công tử chăm chú nhìn tân nương một hồi lâu mới lấy cán quạt đập vào lòng bàn tay, khen ngợi: “Quả là có mấy phần mỹ hoặc, không trách được Phạm tiểu công tử lại muốn bức hôn, nhưng ta thấy nàng ấy cũng đâu có ý định thoái hôn?”

Người kia lần nữa thở dài nói: “Phạm Bát Sĩ làm đại quan trong triều, đã bị nhà hán nhắm trúng thì đừng mong sống yên ổn, ngày trước Bạch lão gia vừa bị bọn họ làm cho tức chết, Bạch cô nương không chỗ nương tựa, báo quan thì Tri huyện đại nhân cũng không dám quản, cô nương ấy có thể không nhận mệnh được sao?”

Tân nương bị trối hai tay, đi đứng thật bất tiện, chỉ có thể dựa vào người hỉ nương để bà ta dẫn đi, lựa đồ cũng không thể cầm. Phạm tiểu công tử có lẽ cũng cảm thấy cứ như vậy mà bá đường thì thật không ổn, cho nên phát tay bảo bọn hạ nhân cởi trối, dù sao thì người cũng đã vào tới cửa, bên cạnh còn có hỉ nương canh chừng, chắc cũng không đến nỗi xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tân nương được tháo dây trối cũng không khóc, không làm loạn, yên lặng cầm lựa đồ đi vào khiến Phạm tiểu công tử vô cùng hài lòng. Chỉ là lúc bước qua cửa lại vô ý vấp phải bậc cao khiến hỉ khăn bay ra, may là nàng phản ứng nhanh, vội giơ tay áo rộng che đi gương mặt. Hỉ nương vội vàng nhặt khăn hỉ đội lên cho nàng. Phạm tiểu công tử trợn mắt nhìn hỉ nương, bởi vì hôm nay là ngày vui nên có tức giận cũng phải cố đè xuống.

Khách nhân e sợ quyền thế của Phạm gia nên cũng không dám nghị luận, Lam y công tử đột ngột mở cây quạt trong tay, ra vẻ vô tình phe phẩy vài cái.

Đội Phạm tiểu công tử cùng tân nương vào trong nhà rồi, quản gia Phạm gia đứng ở cửa lớn mới vênh vao, tự đắc nói: “Hôm nay là ngày đại hôn của công tử nhà ta, Thượng thư đại nhân cũng đã sai người đưa hạ lễ tới, cảm ơn các vị hương thân phụ lão đã đến chung vui, lão phu nhân nhà ta đã dặn dò, hôm nay bất kể là các vị hương thân phụ lão hay viên khách qua đường, không hỏi tên họ lai lịch đều có thể vào bên trong uống chén rượu mừng, tham gia náo nhiệt!”

Đám người tuy cũng muốn vào trong nhưng lại do dự, không ai chịu đi trước dẫn đầu.

Sắc mặt quản gia càng lúc càng trở nên khó coi.

Lam y công tử cười cười nhìn đám người chung quanh một lượt, tao nhã gấp lại cây quạt trong tay, bước lên ôm quyền nói: “Chuyện tốt như vậy sao có thể bỏ qua được, tại hạ đứng dịp đi qua quý huyện, đặc biệt gửi lời chúc mừng tới lão phu nhân cùng quý công tử!”

Thấy người trước mặt khí thế bất phàm lại rất hiểu lễ nghĩa, quản gia nở nụ cười hiếu khách mời lam y công tử vào trong.

Đám người bên ngoài lắc lắc đầu, lục tục theo vào.

Nếu nói ‘một người đắc đạo, cả họ được nhờ’ thì Phạm gia chính xác là như vậy, từ khi Phạm Bát Sĩ được phong làm Thượng thư, cả huyện Môn Tỉnh này không có ai dám trêu chọc tới người Phạm gia.

Phạm tiểu công tử coi trọng Bạch cô nương. Bạch gia mặc dù không giàu cũng không quý nhưng cuộc sống hàng ngày cũng coi là dư dả. Bạch phu nhân mất sớm chỉ để lại duy nhất một nữ nhi này, nhũ danh Tiểu Bích, sớm đã hứa gả cho Trương công tử, sao có thể gả cho người khác? Huống chi Phạm tiểu công tử nổi danh bất hảo, suốt ngày tụ tập với đám công tử nhà giàu ăn uống, chơi gái, cá cược,... Bạch lão gia không muốn gả nữ nhi cho hắn nên đã lấy lý do này thề thề cự tuyệt. Hành động của Bạch lão gia khiến Phạm tiểu công tử nổi giận, mang theo hạ nhân tới cửa cướp người. Bạch lão gia bị hắn làm cho tức chết, Bạch Tiểu Bích khóc đến thương tâm, nhất quyết không chịu lên kiệu hoa, sống chết đòi an táng cho phụ thân.

Thấy nàng chịu nhường, Phạm tiểu công tử quả nhiên bỏ tiền an táng cho Bạch lão gia, bởi vì muốn lấy lòng người đẹp nên chấp nhận để cho Bạch Tiểu Bích quỳ lạy trước mộ Bạch lão gia ba ngày, đương nhiên, trong ba ngày này Phạm tiểu công tử cũng sai người canh chừng nàng không rời. Mãi đến ngày đại hỉ hôm nay, Phạm tiểu công tử vì không muốn có chuyện ngoài ý muốn nên đã trói hai tay nàng dẫn lên kiệu hoa.

Con dâu chưa qua cửa đã bị người ta cướp mất, Trương gia tuy giận nhưng cũng không dám nói gì.

Hỉ đường được bố trí vô cùng xa hoa, lão phu nhân thập phần vui sướng ngồi ở ghế chủ vị, hai bên là Phạm lão gia cùng phu nhân Liễu thị. Nhi tử ngày thường thích lui tới thanh lâu chơi bởi ông bướm nên Phạm phu nhân đã gấp đến không chờ nổi, nhưng lại e ngại Phạm lão phu nhân nên không dám can thiệp. Tuy con dâu là do cướp tới nhưng tốt xấu gì cũng là người nhi tử thích, nói không chừng bà sẽ sớm được bế cháu rồi!

“Nhất bách thiên địa...”

Phạm tiểu công tử vừa nghe người chủ hôn hô to, vội vàng cúi lạy.

Thấy tân nương định cúi người lạy, lam y công tử khẽ cau mày, đang muốn lên tiếng thì đã nghe thấy phía sau mình vang lên thanh âm già nua của ai đó: “Không tốt, cô nương này có mệnh khắc phu a!”

Mọi người sững sờ, nhất loạt quay đầu nhìn người vừa nói chuyện.

Người nọ vịn vào khung cửa, vẻ sợ hãi, rụt rè đứng bên ngoài, thoạt nhìn chắc cũng đã hơn bảy mươi tuổi, xiêm y cũ nát, khuôn mặt bụi bặm, tóc đã bạc trắng cả, điều khiến mọi người chú ý nhất chính là đôi mắt của người nọ, đục đục một màu. Người nọ chính là một trong những hạ nhân trong Phạm gia.

~oOo

~

2. Q.1 - Chương 2: Lão Mù Họ Chu!

Lão mù họ Chu thì hàng xóm láng giềng ai cũng nhận ra nhưng lại không ai có thể nói rõ lai lịch của lão, chỉ biết lão vốn không phải một người mù từ nhỏ. Mười năm trước, Chu Toàn đi ngang qua huyện Môn Tỉnh ở nhờ nhà Phạm gia rồi đột ngột mắc bệnh nặng, từ đó mù mắt, may mà lúc ấy Phạm gia thấy lão già cả, một thân một mình không nơi nương tựa nên mới thu lại, có thể nói là Phạm gia lúc đấy rất có hảo tâm, ngày nay Phạm tiểu công tử ương ngạnh, ai nhìn vào cũng không khỏi lắc đầu.

Lại nói tới lão mù họ Chu này dù sao cũng là hạ nhân Phạm gia, vì mắt không nhìn thấy nên cũng không phải làm việc gì nặng, thường ngày chỉ ở sau hậu viện xay gạo kiếm miếng ăn, không nghĩ tới hôm nay

Phạm gia đón dâu lão lại đột nhiên chạy đến ăn nói xui xẻo. Phạm lão gia cùng phu nhân, lão phu nhân thần sắc biến đổi, hàng xóm láng giềng tới xem náo nhiệt cũng được một phen đổ mồ hôi vì lão.

Phạm tiểu công tử giận dữ, bất chấp lễ nghi quát mắng: “Lão mù nhà ngươi không đi xay gạo, ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ, ngươi thấy mình sống đủ rồi phải không?” Vừa nói vừa đi tới cạnh cửa, nhấc chân đá Chu Toàn một cái: “Khắc phu sao? Ngươi nhìn còn nhìn không thấy mà dám nói nàng có mệnh khắc phu?”

“Dừng tay!” Lão phu nhân đột ngột đứng dậy.

Phạm tiểu công tử thấy lão phu nhân quát lớn cũng không dám cãi lại, căm giận nói: “Tổ mẫu, hôm nay rõ ràng là ngày vui của tôn nhi, sao ngươi lại để hấn ở đây ăn xằng nói bậy?” Trước giờ chẳng phải tổ mẫu đều chiều theo ý hấn sao?

Chu Toàn vịn khung cửa, cả người run run, sợ hãi nói: “Lão nô chỉ ăn ngay nói thật thôi, cô nương này vừa mới hứa gả cho Trương gia, ước định là ngày hai mươi tám tháng mười một gả đi, nào ngờ đúng ngày đó Trương công tử mắc bệnh nặng. Công tử không tin thì có thể cho người đi tìm hiểu, lão nô một lòng trung thành nên không muốn để nàng hại tới công tử.”

Thấy lão nói có bằng có chứng, Phạm lão gia cùng phu nhân Liễu thị không giấu được khẩn trương cùng nghi hoặc, đồng thời nhìn về phía lão phu nhân.

Thấy chuyện tốt sắp bị phá hỏng, Phạm tiểu công tử không nhịn được, lớn tiếng nói: “Tổ mẫu đừng tin lời lão, lão ta chỉ nói bậy thôi!”

“Im miệng!” Lão phu nhân gõ mạnh quả trượng trên nền đất, đôi mắt vốn nhu hòa dần hiện lên hàn quang, “Trương thiếu gia có bệnh hay không hàng xóm láng giềng nhất định sẽ biết, tìm hiểu rõ ràng trước rồi hãy nói!”

Hàng xóm láng giềng hoàn hồn, có người cảm kích đứng ra nói: “Trương công tử mang bệnh nặng đúng là đã được hai tháng rồi!”

Phạm tiểu công tử làm sao có thể chấp nhận được chuyện tân nương tới cửa rồi mà lại bị cản trở, đang định lên tiếng thì đã bị lão phu nhân trừng mắt nhìn hấn, sắc giọng nói: “May mà có Chu Toàn sáng suốt, còn chưa có bái đường, nếu không thì ngày nào đó mất mạng cũng không biết! Phạm gia chúng ta muốn người nào mà không được, còn sợ không lấy được con dâu tốt? Chúng ta không nên mạo hiểm như vậy, tân nương vẫn là nên trả cho Trương gia đi!”

Phạm tiểu công tử nghe vậy, khẩn trương gọi: “Tổ mẫu!”

Lão phu nhân không để ý tới hấn, chuyển sang nhìn Chu Toàn: “Ngươi sớm đã biết chuyện này, bây giờ mới nói là muốn bêu xấu Phạm gia ta sao?”

Lão Chu không thể phản bác được, im lặng không lên tiếng.

“Còn có lần nữa thì cẩn thận cái mạng già của ngươi!” Lão phu nhân cũng không quở trách lão mà ôn hòa nói: “Suy cho cùng thì cũng biết nghĩ cho chủ, ngày mai lão không cần đi xay gạo nữa!”

Chu Toàn nghe vậy cũng không hề vui sướng, cười khổ nói: “Lão nô không quen nhàn rồi!”

Lão phu nhân lạnh lùng nói: “Chê chúng ta bạc đãi ngươi sao?”

Phạm tiểu công tử lửa giận bùng bùng, vừa nghe vậy liền lên tiếng: “Lão mù không biết tốt xấu, chỉ xay gạo thôi mà ăn của chúng ta bao nhiêu cơm trắng, sao tổ mẫu không đuổi lão đi?”

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, chống quả trượng vịn nha hoàn bên cạnh xoay người rời đi.

Lời của người mù mà cũng tin, hàng xóm láng giềng được một phen kinh ngạc không thôi.

Thấy mẫu thân tức giận, Phạm lão gia liếc nhìn phu nhân Liễu thị, Liễu thị hiểu ý, xoay người đi theo lão phu nhân.

Còn lại hai cha con, Phạm tiểu công tử đánh bạo nói: “Cha, hiện tại láng giềng thân thích cũng đã tới rồi, lời của người mù làm sao có thể tin được, nếu chuyện này truyền ra ngoài không phải sẽ khiến người ta chê cười sao?”

Phạm lão gia tức giận, đập bàn nói: “Nghịch tử, còn không cầm miệng cho ta!”

Thường ngày lão phu nhân dung túng, Phạm lão gia không thể quản nhi tử nên Phạm tiểu công tử mới có thể vô pháp vô thiên như vậy, hiện tại mẫu thân cũng không đồng ý, Phạm lão gia đương nhiên không cần cố kị nữa.

Phạm tiểu công tử bị hù đến không dám lên tiếng.

Một cuộc hôn nhân tốt đẹp phút chốc xuất hiện biến cố, cướp dâu lại cướp ngay người có mệnh khắc phu, hôn lễ đương nhiên không thể tiếp tục, tân khách tập trung ở đại sảnh lâm vào tình trạng đi không được mà ở cũng không xong, vô cùng khó xử. Phạm lão gia tự biết hôm nay mặt mũi Phạm gia đều đã mất sạch nên cũng khó mở miệng, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi.

“Xem ra hôm nay không thể uống chén rượu mừng rồi!” Lam y công tử đột ngột lên tiếng, hần phe phẩy quạt bước lên, cười đến vui vẻ nhìn Phạm lão gia nói: “Phạm lão gia cũng không nên phiền não, nhân duyên là do trời định, lấy thân phận cùng phong thái của lệnh lang còn sợ không tìm được cửa hôn sự tốt hơn sao? Không nên vì đam mê nhất thời mà làm chuyện bất lợi!”

Tình huống hiện tại vốn không nên cười, Phạm lão gia vốn muốn phát hỏa nhưng sau khi nghe những lời khen ngợi kia của Lam y công tử, lập tức cảm thấy nụ cười kia không hề phản cảm, đối phương rõ ràng là có lòng giúp mình giải vây, để giữ thể diện, Phạm lão gia rất phối hợp gật đầu, thậm chí còn chấp tay nói: “Đa tạ!”

“Vậy tại hạ không quấy rầy nữa, xin cáo từ!” Lam y công tử thu quạt, chấp tay hành lễ rồi xoay người đi thẳng ra cửa.

Một thân trang phục cao quý, khí độ bất phàm, Phạm lão gia không ngờ đại hôn hôm nay lại có nhân vật như vậy, nhất thời cau mày như có điều cần suy nghĩ.

Mãi đến khi bóng lưng lam y công tử biến mất, tân khách mới hoàn hồn, thấp giọng nghị luận, không một ai để ý đến bàn tay tân nương giấu trong tay áo dần buông lỏng cây trâm bạc vốn vẫn nắm chặt từ lúc vào đại sảnh tới nay.

Quản gia thiện ý bước lên nói: “Hôn lễ của tiểu công tử nhà chúng ta hôm nay...”

Lời còn chưa dứt, hàng xóm láng giềng cũng như khách qua đường đã ríu rít nói lời khách khí rồi đồng loạt cáo từ. Rất nhanh sau đó, cả đại sảnh vốn chật ních người chỉ còn lại cha con Phạm lão gia, quản gia, lão mù họ Chu cùng tân nương. Cả đại sảnh lâm vào trầm mặc, không ai lên tiếng, không khí lạnh tới cực điểm, cơ hồ như sắp đóng băng tại nơi.

Quản gia nhìn Phạm lão gia rồi lại nhìn sang Phạm tiểu công tử, kiên trì hỏi: “Nha đầu này... có đưa trở về hay không?”

Phạm tiểu công tử không nói hai lời, nổi giận đùng đùng bước đến giật khăn hỉ xuống.

Tân nương theo bản năng lui lại phía sau hai bước, gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo đầy kinh ngạc – Bạch Tiểu Bích quả nhiên là một cô nương xinh đẹp, mặt phấn môi son, đường nét như họa, suối tóc dài, mềm mượt như mây, tuy xuất thân nghèo khổ nhưng bộ dáng không hề thua kém gì đám tiểu thư nhà giàu khác.

Tân nương xinh đẹp ngay trước mắt nhưng lại không thể ăn được, Phạm tiểu công tử không khỏi tức giận trong lòng, hơn nữa, người mình coi trọng sao có thể để người khác được tiện nghi, Phạm tiểu công tử cười lạnh nói: “Tại sao phải đưa trở về, đã là mệnh khắc phu thì sao có thể để nàng ra ngoài làm hại nam nhân khác được, huống chi, bạc ta bỏ ra chôn cất cha nàng còn chưa có thu lại, cứ để nàng ở lại Phạm gia làm nha hoàn đi, trước để nàng...” Phạm tiểu công tử ngừng lại, ánh mắt ác độc nhìn Chu Toàn: “Để nàng đi theo lão mù này xay gạo đi, mệnh khắc phu mà cũng muốn gả ra ngoài sao? Trương gia nếu dám tới cửa đòi, bản thân ta cũng muốn xem nàng thể nào khắc chết hần, nếu khắc không chết...”

Lão Chu ôm ngực ho khan, run giọng nói: “Lão nô xin phép đi về xay gạo!”

Bạch Tiểu Bích cúi người hành lễ với Phạm lão gia rồi cũng đi theo lão Chu.

Phạm lão gia im lặng không nói, lạnh lùng nhìn theo bóng lưng lão Chu, biểu tình trên gương mặt vô cùng phức tạp.

Chỗ ở của lão Chu là một tiểu viện nhỏ, rách nát, dưới mái hiên là một cỗ bàn xây bằng đá, trong phòng thiếu ánh sáng nên nhìn rất âm u, bên trong hết sức đơn sơ: hai băng ghế dài, một cái bàn cũ, giường là một tấm ván, bên trên có trải một cái chăn bông rách nát, bông bên trong cũng sớm biến thành màu đen, mùi ẩm mốc bốc lên.

Bạch Tiểu Bích vừa bước vào phòng, không tìm được muốn nôn mửa.

Chu Toàn mò mẫm đi đến bên bàn, thở dài, hai mắt so với mọi ngày càng đục hơn cả: “Nha đầu người đừng trách ta, Bạch lão gia là người tốt lại bị bọn họ bức chết, ta biết người không muốn gả cho kẻ thù giết cha, sợ người nghĩ quần tự sát nên mới nói vậy.”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, vội vàng quì xuống nói: “Lúc còn bé, Tiểu Bích đã gặp qua Chu bá bá, hôm nay bá bá cứu Tiểu Bích, Tiểu Bích cảm tạ còn không kịp, sao có thể trách người được, Tiểu Bích sớm đã muốn...” Bạch Tiểu Bích cúi đầu, những từ cuối cùng không sao nói ra được.

Chu Toàn lắc lắc đầu, thở dài nói: “Chuyện người mang mệnh khắc phu truyền ra ngoài, sau này người...”

“Tiểu Bích hiểu, sẽ không ai muốn lấy Tiểu Bích nữa...” Bạch Tiểu Bích nắm chặt hai bàn tay nhỏ, hốc mắt rất nhanh đỏ lên: “Phụ thân bị người Phạm gia bức chết, Tiểu Bích thà cả đời không lấy chồng cũng không gả vào Phạm gia!”

Chu Toàn nghe vậy, gật gật đầu nói: “Nha đầu ngoan, ta không nhìn nhầm người, mau đứng lên đi!”

Bạch Tiểu Bích đứng dậy, không yên lòng hỏi lại: “Bọn họ... thật sự sẽ bỏ qua sao?”

Chu Toàn khẽ mỉm cười nói: “Lời của ta người khác không tin nhưng Phạm gia nhất định sẽ tin!”

Bạch Tiểu Bích nghi ngờ.

Chu Toàn trầm mặc một lúc lâu mới cười lạnh nói: “Nếu không có Chu Toàn ta, bọn họ có thể có ngày hôm nay sao? Những kẻ vong ân phụ nghĩa đó nhất định sẽ có ngày... Hừ!”

Chu Toàn? Bạch Tiểu Bích lần đầu tiên nghe tới tên lão, gương cười nói: “Người ngoài đều nói Phạm gia thu nhận Chu bá bá!”

“Là báo ứng của ta!” Chu Toàn lắc đầu, “Lão già như ta chỉ còn sống được vài năm nữa là may mắn rồi, nha đầu người mang danh khắc phu, sợ là sẽ hại tới cả đời người, chỉ mong tương lai có thể gặp được sư phụ ta, để hẩn mang người đi!”

Bạch Tiểu Bích nói: “Không lấy chồng thì không lấy chồng, ta mới không sợ, tại sao phải rời đi?”

Chu Toàn bật cười: “Người còn nhỏ nên không hiểu được nhiều chuyện. Bên ngoài chắc cũng đã tới, người về trước đi, sáng mai không đến cũng không sao, nơi này hẻo lánh, không ai chú ý tới đâu.”

Ngày trước hỉ nường luôn canh chừng nàng, vừa hết ba ngày Bạch Tiểu Bích đã bị người của Phạm tiểu công tử trối lên kiệu hoa, hiện tại nàng cũng không biết nhà cửa mình thế nào, trong nhà không còn người thân, mọi chuyện đều chờ nàng giải quyết. Bạch Tiểu Bích miễn cưỡng gật đầu: “Vay sáng mai ta đến giúp bá bá xây gào!”

3. Q.1 - Chương 3: Ân Nhân Đêm Lạnh!

Ánh trăng lạnh lẽo chiếu xuống đình viện hỗn độn đất đá, gian phòng trống rỗng, chiếc bàn bị người xô lệch, hòm tủ mở rộng, quần áo cùng những vật dụng khác nằm vương vãi trên đất. Bạch Tiểu Bích lật tìm nửa ngày cũng không tìm thấy tờ khế đất đâu cả, cuối cùng tuyệt vọng, chậm rãi đứng dậy đi ra ngoài hành lang, mở một ngăn trên bậc thang.

Đêm tối ngày một trở nên lạnh lẽo.

Lúc phụ thân còn sống, nàng cũng từng đi theo ông học tập quản lý gia nghiệp, đáng tiếc là không thể làm tốt được, phụ thân vẫn thường thở dài, nàng dĩ nhiên biết tâm sự của người, Bạch gia không có trưởng nam nối dõi, nàng vẫn cảm thấy chuyện này thật thiên vị, hôm nay quả nhiên đã gây ra họa lớn, không những tổ nghiệp không giữ được mà cả trong sạch của bản thân cũng suýt mất vào tay kẻ thù. Hôm nay nàng đã quyết tâm lấy cái chết đền tội, nếu không phải Chu Toàn lên tiếng nàng đã sớm đoàn tụ cùng phụ mẫu rồi, bây giờ cho dù biết sản nghiệp bị người ta cướp đoạt, một nữ tử nhu nhược như nàng có thể làm được gì? Cả huyện Môn Tĩnh hơn ngàn hộ dân này lại không có nơi nào để nàng đi...

Nhớ đến ánh mắt bất đắc dĩ của phụ thân, Bạch Tiểu Bích càng cảm thấy khổ sở, không nhin được co người, ôm đầu gối khóc nức nở.

Bạch Tiểu Bích đang khóc đến thương tâm thì nghe thấy phía trước có tiếng bước chân, không nặng không nhẹ tiến về phía nàng, nhàn nhả như đang đi tản bộ, có thể thấy tinh thần của người này hiện tại vô cùng thoải mái.

Tiếng bước chân dừng lại trước bậc thang.

Trầm mặc...

“Còn có thể khóc được là tốt rồi!” Đỉnh đầu Bạch Tiểu Bích truyền đến tiếng người thở dài, thanh âm có chút quen tai, rõ ràng là tiếng nam nhân. Bạch Tiểu Bích kinh hãi, theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn.

Nàng không thấy rõ gương mặt người mới đến, chỉ nhận ra vóc dáng của hắn khá cao, trên người khoác áo choàng bằng nhung dày có viền thêu bằng chỉ bạc, dưới ánh trăng mờ ảo trở nên lấp lánh, ảm áp lạ thường. Một bàn tay thò ra ngoài áo choàng cầm lấy chuỗi quạt màu trắng.

Trang phục của vị quý công tử trước mắt khiến Bạch Tiểu Bích nghĩ tới Phạm tiểu công tử, lập tức lui về sau hai bước, dựa theo ánh trăng, gương mặt ngập nước mắt hiện rõ vẻ đề phòng.

“Tân nương?” ánh mắt nam nhân đánh giá nàng, giọng nói mang theo ý cười, “Quả nhiên lớn lên không tệ, đáng tiếc bạc phận!”

Bạch Tiểu Bích sửng sốt, vẻ đề phòng hoàn toàn biến mất, người này nếu biết nàng là tân nương thì chắc hẳn đã có mặt ở hôn lễ, tất nhiên cũng đã nghe được lão Chu nói nàng mang mệnh khắc phu, cho nên sẽ không có ý định gì với nàng.

Nam tử dùng cán quạt nhấc ống tay áo của nàng, cử chỉ khinh bạc, giọng nói tràn ngập ôn nhu cùng tán thưởng: “Cô nương rất giỏi, chờ tương lai mặc giá y giả cho nam tử thật lòng yêu thương cô nương mới thật sự là mỹ!”

Bạch Tiểu Bích lấy lại tinh thần, nhớ tới mình vừa may mắn thoát khỏi cảnh Phạm gia bức hôn, cũng không để ý tới việc bản thân còn đang mặc giá y, nghĩ đến phụ thân chết thảm, trong lòng phần hận không thôi, bất chấp đối phương là nam nhân xạ lạ, lập tức cởi giá y trên người ném xuống đất, hung hăng dẫm đạp.

“Muốn báo thù? Muốn báo thù thì nhất định phải sống cho tốt, như vậy mới có thể hoàn thành ước nguyện được!”

Bạch Tiểu Bích chỉ thấy đầu vai trùng xuống, trên người đã có thêm một kiện áo choàng nhưng màu tuyết trắng.

Nam tử khẽ nghiêng người, nhìn ngọn đèn phía xa hỏi: “Có đói bụng không?”

Bạch Tiểu Bích còn chưa biết phải đáp lại thế nào thì hắn đã nắm lấy tay nàng kéo đi: “Khóc thì cũng khóc rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi!”

~

Huyện Môn Tĩnh tuy nhỏ nhưng không có nghĩa là cuộc sống nơi đây nhàm chán, các cửa hàng về đêm cũng không đóng cửa quá sớm, một vài nơi còn thấp đèn thâu đêm cho người tiêu khiển, chỉ là bây giờ đã quá nửa đêm, ngoài đường cũng không có nhiều người cho lắm.

Hai người đạp lên ánh trăng, yên lặng đi qua từng dãy phố.

Hết thấy mọi chuyện diễn ra vô cùng tự nhiên, phẳng phất giống như hai người đã quen thân từ lâu, bàn tay nhỏ bé được bàn tay nam nhân ấm áp nắm giữ, Bạch Tiểu Bích cũng không kháng cự, thậm chí quen luôn cả nam nữ khác biệt, một nữ tử không nên thân mật cùng một nam nhân xa lạ như vậy, nàng chỉ nhớ rõ cách đây rất lâu, phụ thân cũng nắm tay nàng như vậy, dẫn nàng dạo chơi trên đường cái. Tình cảnh hôm nay rất giống như năm đó nhưng lại cho nàng cảm giác rất khác biệt.

Trong nháy mắt, nàng đột nhiên hi vọng nam nhân đang đi bên cạnh chính là anh ruột của mình, là nam nhân trời sinh đã nhận mệnh sẵn vai cường giả bảo hộ tiểu cô nương là nàng, cảm giác có người để dựa vào lúc cô đơn thật sự rất tuyệt!

Hai người không nhanh không chậm, nhàn nhã dạo chơi trên đường cái.

Bạch Tiểu Bích lặng lẽ đưa mắt nhìn sang người bên cạnh, rốt cuộc cũng nhìn rõ mặt của nam nhân nọ. Đó là một gương mặt rất có mị lực, mày kiếm, sống mũi cao thẳng, bạc môi nhếch lên, thập phần ôn nhu, còn có... bản thân Bạch Tiểu Bích cũng không hiểu cảm giác hiện tại trong lòng mình là gì, chỉ biết quanh thân nam nhân nọ tỏa mát về thần bí, nói tóm lại thì gương mặt này rất dễ khiến người ta yêu thích, nhất là các cô nương.

Bàn tay nam nhân ấm áp không ngừng truyền nhiệt qua tay nàng, Bạch Tiểu Bích chỉ cảm thấy tay mình đang nóng dần lên, cảm giác nóng bỏng lan đến tận trên mặt. Mười sáu năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc thân mật với một nam nhân như vậy, ngay cả vị hôn phu Trương công tử cũng chưa từng thân mật với nàng như lúc này.

Nàng quần bách muốn rút tay về.

Nam nhân nọ khẽ mỉm cười, rất thức thời buông tay nàng ra, ánh mắt nhìn về nơi gần đó nói: “Bảo tiểu thư nhà ngươi chờ ta một lát!”

Bạch Tiểu Bích sững sốt một lúc lâu mới hiểu, hẳn là đang nói với tiểu cô nương chừng mười hai mười ba tuổi đứng gần đó.

Tiểu cô nương cúi đầu, khẽ cất tiếng nói: “Công tử vì sao còn không trở về, cô nương chờ lâu nên bảo ta đi tìm người!”

Hắn thuận miệng nói: “Ta còn có chút chuyện, bảo nàng chờ ta một lát!”

Tiểu cô nương gật gật đầu rồi xoay người rời đi.

Thường ngày Bạch Tiểu Bích chỉ ở trong khuê phòng viết chữ, thêu hoa, nhiều lắm thì cũng là học xử lý việc làm ăn, không thường xuyên ra ngoài nên cũng nghe không hiểu hai người bọn họ đang nói gì, mặc nhiên im lặng không lên tiếng.

Thời gian trôi nhanh một cách bất thường, không lâu sau, hai người đã đến một tửu lâu có tiếng trong kinh thành, trong lúc chờ tiểu nhị mang đồ ăn lên, nam nhân nọ gọi chủ quầy quầy đến, đưa cho lão một xấp ngân phiếu, nói: “Đây là tiền ăn trong một năm, từ hôm nay các người hãy lo chuyện ăn uống của nàng!”

Chủ quầy quầy nhận lấy ngân phiếu, nhìn hàng chữ trên đó, vẻ hồ nghi nhìn về phía Bạch Tiểu Bích rồi lại nhìn xuống ngân phiếu trong tay, do dự một lúc lâu mới gật đầu đáp ứng.

Bạch Tiểu Bích ngây ngốc, nàng nhìn rõ đó là một xấp ngân phiếu năm trăm lượng bạc có dấu ấn của ngân hàng tư nhân, tuy trước đây nhà nàng cũng coi như giàu có, nhưng lớn đến chừng này rồi, nàng chưa từng thấy phụ thân mình cầm ngân phiếu có giá trị lớn như vậy đi ra đường bao giờ cả.

“Đã nghe nói tửu lâu này làm ăn thành thực, trẻ nhỏ dễ gạt, nếu không đủ bạc, ngày mai đến Kim Hương lầu tìm ta lấy thêm!”, hắn dừng lại một chút, cười cười nói tiếp: “Thôi, ta thấy nàng cũng không ăn nhiều, năm trăm lượng chắc cũng dư đủ ột năm rồi!”

Bạch Tiểu Bích đỏ mặt, bối rối cúi thấp đầu.

Hiếm khi mới gặp được khách nhân nói lời dễ nghe, chủ quầy quầy nở nụ cười, vỗ ngực đảm bảo, cũng không quên khoe khoang về tửu lâu của mình.

“Nếu có bất cứ sơ suất gì, các người sẽ phải bồi thường gấp đôi!” Nam nhân nọ dùng cán quạt gõ gõ lên ngực chường quầy nói, rất nhanh liền xoay người đi về phía cửa lớn.

Thấy hần muốn rời đi, Bạch Tiểu Bích có chút lo sợ, vội vàng đứng dậy đi theo.

Nam nhân nọ nghe thấy động tĩnh, đầu cũng không quay lại, tùy tiện nói: “Ta có việc đi trước, sau này đôi bụng thì đến đây ăn cơm.”

Bạch Tiểu Bích muốn lên tiếng gọi nhưng lại không biết phải gọi thế nào, cũng không biết nên từ chối ý tốt của hần ra làm sao, cuối cùng cắn cắn môi, im lặng ngồi xuống, bàn tay ngọc nắm chặt đôi đũa, mãi cho đến khi thân ảnh kia biến mất hần nàng mới phát hiện ra mình đã quên nói lời cảm ơn, không những thế còn quên luôn cả việc hỏi tên của ân nhân, duy chỉ có áo choàng trên người là vẫn mang theo hơi ấm cùng mùi hương dễ chịu vây lấy nàng.

4. Q.1 - Chương 4: Phong Thủy Tiên Sinh!

Mang danh khắc phu, Bạch Tiểu Bích cảm thấy cuộc sống hiện tại an toàn hơn trước rất nhiều, nàng không còn phải sợ bóng sợ gió có người tới ép hôn hay gây khó dễ nữa, cơm nước xong xuôi thì trở về nhà. Nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau, Bạch Tiểu Bích vội vàng đi tới hậu viện Phạm gia, vừa hay thấy Chu Toàn đang xay gạo dưới mái hiên, tóc trắng như sương đối lập với màu da nâu thô ráp. Trời vừa sáng nên vẫn còn nhiều sương lạnh, ấy vậy mà trên mặt lão lại đỏ hồng ít mồ hôi, nhìn xa giống như một thân cây già nua dầm nước sương sớm.

“Chu bá bá, ta tới giúp bá bá!” Bạch Tiểu Bích không cần chờ Chu Toàn lên tiếng đã xông về phía trước, đẩy đẩy một hồi mới phát hiện ra mình căn bản không tài nào đẩy nổi cối xay đá khổng lồ này.

Chu Toàn mỉm cười vẻ thấu hiểu, một tiểu thư khuê các như Bạch Tiểu Bích nào đã làm qua những việc nặng như vậy, lão cúi người lục lọi một hồi rồi lấy ra một cái túi vải, một cái bàn chải làm bằng tre đưa cho nàng: “Hai tử ngoan, đi gom bột gạo đi!”

Bạch Tiểu Bích đang lúng túng, nghe vậy liền đưa tay nhận lấy, nhanh chóng gom bột gạo trong máng vào trong túi vải.

Một già một trẻ làm việc hơn nửa ngày, mãi đến quá Ngọ mới xay xong phần gạo cần dùng trong ngày. Hai người rửa sạch cối xay đá, Chu Toàn ngồi dưới mái hiên nghỉ ngơi, Bạch Tiểu Bích đi tới phòng bếp lấy thức ăn. Những người trong nhà bếp biết nàng là nha đầu do Phạm tiểu công tử giữ lại làm công trừ nợ nên cũng không làm khó nàng, chỉ là ánh mắt nhìn nàng có chút cổ quái. Bạch Tiểu Bích cũng đoán được là do mọi người đã biết chuyện mệnh nàng khắc phu nên cũng gờ vờ như không thấy, vội lấy hai chén cơm với một chén đồ ăn rồi rời đi.

Thức ăn dành cho hạ nhân thật sự rất khó ăn, Bạch Tiểu Bích kiên trì nửa ngày mới ăn được nửa bát, tự thấy có cố mấy cũng không ăn nổi nữa, nàng nhìn Chu Toàn ăn một cách ngon lành, trong lòng càng thêm khổ sở.

Mất mùa nhưng tâm không mù, Chu Toàn chậm rãi để chén cơm xuống nói: “Nha đầu, sao người ăn ít cơm như vậy?”

Bạch Tiểu Bích cười trừ, vội rót cho lão một chén nước: “Bá bá không khát nước sao?”

Chu Toàn nhận lấy chén nước trong tay nàng, nhấp một ngụm rồi đưa tay lau mồ hôi trên trán, nhẹ giọng nói: “Đừng nói là nha đầu người, năm đó ta cũng không tài nào nuốt trôi nổi nhưng vẫn cố ép mình suốt mười năm qua, ta cũng không biết mình có thể sống tới ngày gặp lại sự phụ, đợi người cứu ta ra khỏi nơi này không nữa, hiện tại ta cũng chỉ còn sống được hai năm nữa mà thôi!”

“Cứu người ra khỏi nơi này???” Bạch Tiểu Bích giật mình, “Chẳng lẽ sự thật không giống như những người kia nói, bá bá là bị bọn họ giam cầm ở đây sao?”

Chu Toàn đầu tiên là gạt đầu nhưng rất nhanh sau đó lại lắc đầu nói: “Bọn họ không thả ta đi là sự thật, nhưng chuyện này cũng chỉ có thể trách ta tạo nghiệt, không đủ can đảm nói ra sự thật của mười năm trước,

chuyện này mà lộ ra ngoài thì đừng nói tới thoát thân, ngay cả mạng già này sợ là cũng không giữ nổi nữa rồi!”

Phạm gia hoành hành ngang ngược, cứ nghĩ đến phụ thân tuổi già chết thảm, Bạch Tiểu Bích không nhịn được rơi lệ: “Huyện Môn Tỉnh nhiều người như vậy mà cũng không ai dám chạm tới bọn họ, sư phụ của bá bá có thể báo thù cho chúng ta sao? Chẳng lẽ chức vị của người ấy ở trong triều còn cao hơn cả Phạm Bát Sĩ sao?”

Nhắc tới sư phụ, gương mặt già nua của Chu Toàn phút chốc lộ ra mấy phần đắc ý, thấp giọng nói: “Ta cũng chỉ mới gặp người một lần, lão nhân gia người mặc dù không phải đại quan trong triều nhưng bản lãnh thật sự phi phàm, luận về mưu trí... hắc hắc, nhất định người có thể cứu chúng ta ra ngoài.”

Một thường dân mà có bản lãnh lớn như vậy sao, có thể đấu thắng cả Phạm Bát Sĩ? Bạch Tiểu Bích bán tín bán nghi, có điều, những lời tiếp theo của Chu Toàn khiến nàng khiếp sợ không thôi.

“Mệnh ta không con không cái, cả đời cơ khổ, mãi cho đến lúc ta gặp được sư phụ, chính là mười năm về trước, lão nhân gia thấy ta đáng thương nên có lòng chỉ điểm, truyền thụ cho ta một chút kiến thức về phong thủy, âm dương - ngũ hành để ta kiếm sống qua ngày. Sư phụ nói mệnh ta không thể đại phú đại quý nên phải biết dừng lại đúng lúc, sớm kiếm được người chăm sóc ỉn trước khi lâm chung...” nói tới đây, gương mặt già nua của Chu Toàn hiện rõ hối hận: “Chỉ trách ta không nghe theo lời khuyên cáo của người, hôm nay quả nhiên...aizzz...”

Bạch Tiểu Bích há hốc miệng, rất lâu sau mới có thể hoàn hồn, nghi hoặc hỏi lại: “Vậy ra Chu bá bá chính là một bậc thầy về phong thủy???”

Nếu muốn hỏi phong thủy tiên sinh có ý nghĩa gì thì nhất định phải nhắc tới một câu nói rất nổi tiếng trong nhân gian ‘Mười người kiếm tiền không bằng một người nằm đúng chỗ’, theo kinh nghiệm dân gian thì phạm là khởi công xây dựng bất cứ một công trình nào, trước tiên phải mời một người có kiến thức về phong thủy nhìn qua một chút, nhất là dựng nhà, người đời tin rằng phong thủy có ảnh hưởng tới vận thể của chủ nhân sau này. Mà phong thủy thì chia làm hai loại, phần Dương chính là nơi những người như chúng ta ở; phần Âm, hàm ý rất rõ ràng chính là nơi những người đã chết sinh sống, nói trắng ra thì chính là nghĩa địa, cho nên dân gian vẫn có quan niệm, trừ những người nghèo không đủ khả năng ra thì những nhà có điều kiện sẽ tìm thầy phong thủy xem xét để tránh chôn sai chỗ mà bị người chết quấy phá. Nếu tìm được một thầy phong thủy giỏi, người chết không những được yên nghỉ mà còn có thể phù hộ cho con cháu trong nhà, một chỗ nằm tốt để những người còn sống được hưởng phúc tổ tiên, an hưởng vinh hoa phú quý chính là lịch của câu nói kia.

Trong mắt người trần mắt thịt thì những thầy phong thủy được coi là cao nhân bậc nhất, cho nên thái độ đối với bọn họ cũng cực kỳ tôn kính.

Phong thủy, nói cho cùng cũng có liên quan đến thiên văn cùng tướng số học, những thầy phong thủy bình thường chỉ biết về Âm Dương, những thầy phong thủy chân chính đã không còn giới hạn trong hai chữ ‘Phong thủy’ nữa, bọn họ không những có thể nhìn mạch đất đoán khí hậu ở từng nơi mà còn tinh thông Thiên văn, nhìn thấu biến hóa tinh tượng, giải kỳ môn, không những có thể tiên đoán vận mệnh của một người mà còn có thể tìm thấy cả long mạch của một nước.

Lão đầu xay gạo đột nhiên biến thành bậc thầy phong thủy, đổi lại là những người khác cũng không tránh khỏi kinh ngạc.

Chu Toàn lại nói: “Năm đó đi ngang qua nơi này, ta nhận ra địa thế nơi này cực kỳ hiếm thấy, đáng tiếc là bản thân không có hậu nhân, học nghệ không đủ tinh thông, tự thấy kiến thức nửa vời, chỉ biết địa thế nơi này cực kỳ hiếm thấy, nếu là Âm trạch tất sẽ phù hộ con cháu đời sau vinh hoa phú quý hưởng không hết, nhưng ta xem thế nào cũng không nhìn ra huyết mạch của nơi này, vốn là vô năng thay nó đặt tên.” Nghĩ Bạch Tiểu Bích nghe không hiểu, lão cười một tiếng rồi giải thích: “Phạm những nơi địa thế hiếm gặp đều cần được những người tinh thông phong thủy đặt tên, đặt tốt thì vận thể sau này lên như điều gặp gió, nếu không tốt thì không những không tốt mà còn phá hủy linh khí của huyết mạch. Những bậc thầy về phong thủy phải am hiểu về mạch nước ngầm để tìm ra huyết để chôn xương, cất giấu quan tài, đây chính là khả năng tìm long điểm huyết, người đã hiểu chưa?”

Bạch Tiểu Bích gật đầu nói: “Đã hiểu rồi ạ. Ngày đó bá bá không nhìn ra long mạch của mảnh đất này nên không thể thay nó đặt tên ạ?”

Chu Toàn nói: “Bảo địa chưa được đặt tên chính là đang đợi người hữu duyên, dân gian có câu ‘Tìm long thì dễ, điểm huyết khó khăn’, muốn điểm huyết trước tiên phải tìm được long mạch của mảnh đất nếu không nhất định sẽ bị phản trữ lại, nếu không phải là người hữu duyên thì không có khả năng tìm được long mạch. Vậy mà ngày ấy ta lại hỏi thăm được một chuyện xưa, may mắn thế nào lại điểm đúng huyết, bỏ qua bước tìm long mạch, do nóng lòng tìm được người chăm sóc lúc về già nên ta đã không nghe theo lời dặn của sư phụ, bí mật thương lượng cùng với Phạm gia, với kiến thức nửa vơi của mình đã đặt tên ảnh đất kia, Phạm gia từ đó giàu sang phú quý, tiền tài quyền thế ngày càng mạnh, Phạm Hai thăng chức cũng rất nhanh, chỉ trong thời gian ngắn đã lên tới chức Thượng thư.”

Bạch Tiểu Bích kêu lên thất thanh: “Chẳng lẽ mắt của bá bá...”

Chu Toàn buồn bã gật đầu nói: “Ta cũng đã lường trước sẽ bị báo ứng, chỉ vì muốn bọn họ tri ân đồ báo, phụng dưỡng ông trước lúc lâm chung nên bất chấp tất cả, vậy mà Phạm Hai vừa được phong quan, bọn họ liền giam lỏng ta từ đó tới nay.”

“Nhưng bọn họ lại vong ân phụ nghĩa!” Bạch Tiểu Bích nghe xong không nén được tức giận, đưa mắt nhìn một lượt chung quanh mới nói tiếp: “Bọn họ giam người ở chỗ này, còn bắt người xay gạo mỗi ngày!”

Chu Toàn lắc đầu nói: “Lúc ta biết chuyện cũng có ý muốn bỏ đi, nhưng lại bị bọn họ bắt được, đánh tới thừa sống thiếu chết, cũng là ta gieo gió gặt bão, hại các người bị Phạm gia ức hiếp, còn mình thì tham sống sợ chết suốt mười năm liền, bất quá thì mọi chuyện cũng cần có một cái kết, ta không cầu có người chăm sóc mình trước lúc lâm chung nữa, chỉ cần thoát khỏi được nơi này, có được cuộc sống an ổn là lão thiên đã thương ta lắm rồi!”

Thấy gương mặt ảm đạm của Chu Toàn, Bạch Tiểu Bích vội vàng lên tiếng an ủi: “Về sau ta sẽ chăm sóc cho bá bá, cho đến khi nào bá bá nhắm mắt xuôi tay thì thôi!”

Chu Toàn không đành lòng nói: “Hài tử ngoan, ta cũng rất buồn vì đã hại người rơi vào tình trạng này, chỉ mong trước lúc ta chết có thể gặp lại sư phụ, nhờ người dẫn người đến một nơi khác tốt lành hơn.”

Bạch Tiểu Bích không hiểu hết hàm ý trong lời nói của Chu Toàn: “Phạm gia vong ân phụ nghĩa, năm đó bá bá có thể giúp bọn họ, chẳng lẽ bây giờ lại không có cách gì trừng trị bọn họ sao?”

Chu Toàn lắc đầu nói: “Là ta giúp bọn họ điểm huyết thì tự nhiên sẽ có cách phá giải, bọn họ chính là sợ ta ra ngoài phá hoại nên mới ép buộc ta ở lại đây!”

Bạch Tiểu Bích vừa nghe lão nói có cách phá giải, kinh hỉ nói: “Bá bá nói đi, ta sẽ làm!”

Chu Toàn lần nữa lắc đầu nói: “Nếu mọi chuyện dễ dàng như vậy thì ta đã sớm tự mình ra tay. Hiện tại mắt ta đã mù, một mình người không thể làm nên chuyện được, nếu đi tìm người khác, huyện Môn Tĩnh nhỏ như vậy, một khi truyền tới tai bọn họ thì tính mạng của ta với người cũng khó mà bảo toàn được.”

Bạch Tiểu Bích ngây người: “Vậy chẳng lẽ cứ để bọn họ hoành hành ngang ngược như vậy sao?”

Chu Toàn nghe ra sự thất vọng trong lời nói của nàng, trấn an nói: “Nếu sư phụ ta đến thì mọi chuyện sẽ khác!”

Bạch Tiểu Bích thấp giọng nói: “Đến lúc đó ta nhất định sẽ cầu xin lão nhân gia thay ta báo thù cho cha!”

Bản thân cũng mới chỉ gặp mặt sư phụ một lần, biết khi nào người mới đi ngang nơi này? Có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không gặp được. Chu Toàn nghĩ vậy nhưng cũng không đành lòng nhìn nàng thất vọng: “Sân nghiệp nhà người đều đã bị bọn họ chiếm đoạt, sau này...”

Bạch Tiểu Bích sợ lão tự trách, vội vàng cắt ngang: “Bá bá yên tâm, bọn họ lưu lại ta làm nha hoàn, ta liền dùng chính sức lực của mình kiếm miếng ăn, lại nói trong nhà cũng còn lại một ít đồ, bán đi cũng được một khoản kha khá!”

Chu Toàn gật đầu, im lặng không lên tiếng.

Thật ra thì cuộc sống hiện tại cũng không có khó khăn gì lớn, ít nhất thì bọn họ cũng không thể chết đói được. Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, chậm rãi thu dọn chén đĩa, chần chừ không biết có nên nhận ý tốt của vị công tử đêm qua hay không, dù sao thì bạc cũng đã trả cho người ta, nếu nàng không đến ăn thì cũng chẳng thể lấy lại tiền được, không bằng tối nay đến đó lấy một chút đồ ăn ngon về cho Chu bá bá ăn.

Nhớ tới chuyện đêm qua, nàng thẹn đến đỏ mặt, vội vàng đứng dậy nói: “Bá bá, ta còn có chuyện, ta đi một lát rồi sẽ về giúp người!”

Chu Toàn bị mù nên không thể thấy được sự khác thường của nàng, khẽ gật đầu nói: “Đi đi, gạo hôm nay đã xay xong rồi, buổi tối qua sớm dùng cơm là được!”

5. Q.1 - Chương 5: Tạ Tuyệt Hảo Ý!

Đêm qua, vị công tử kia có nói qua là mình đang ở tạm tại Kim Hương lầu, Bạch Tiểu Bích vội vã chào Chu Toàn rồi về nhà, từ dưới gầm giường lôi ra một cái hòm gỗ nhỏ, từ trong đó lấy ra một túi bạc cùng chiếc áo choàng nhung màu tuyết trắng, bạc này là do trước đây nàng cất giấu làm tiền riêng, sáng nay đột nhiên nhớ tới, đúng dịp cần ra ngoài nên lấy một ít bạc vụn, cầm theo chiếc áo choàng nhung muốn đến Kim Hương lầu trả lại vị công tử kia.

Ban ngày mà đi đến Kim Hương lầu nhất định không tránh khỏi bị người khác nhìn thấy mà sinh ra lời đồn đãi không tốt, Bạch Tiểu Bích đợi trời chuyển tối mới ôm áo choàng ra khỏi nhà, vừa ra khỏi cửa đã thấy một công tử trẻ tuổi, mặt mày tuấn tú đứng dưới bậc cầu thang.

Nhìn thấy nàng, công tử trẻ tuổi cũng ngây người.

Bạch Tiểu Bích đương nhiên nhận ra người mới đến, trong đầu cũng lờ mờ đoán ra được mục đích hẳn đến đây, nhất thời im lặng không biết nói gì.

Công tử trẻ tuổi si ngốc nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng cũng hoàn hồn, vội vàng muốn bước đến nhưng vừa đi được hai bước lại đột nhiên dừng lại, ngập ngừng hỏi: “Tiểu thư... vẫn khỏe chứ?”

Bạch Tiểu Bích cúi thấp người chào nói: “Rất tốt, đã phiền Trương công tử tự mình đến đây rồi!”

Trương công tử cúi đầu, thấp giọng nói: “Gia mẫu nói ngày mai sẽ cho người tới từ hôn.”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn, hỏi lại: “Những lời người xay gạo nói... công tử... tin sao?”

Trương công tử nghiêng người tránh ánh nhìn của nàng, gương mặt tuấn tú đầy mâu thuẫn: “Ta đương nhiên không tin, nhưng ngoài kia ai cũng nói vậy, gia mẫu nói nhất định phải từ hôn, Tiểu Bích, ta...”

Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng. Lễ hội thường đèn dịp tết nguyên tiêu năm đó, hắn đối với nàng vừa gặp đã thương, ngay ngày hôm sau, Trương gia đã nhờ bà mối tới nói chuyện. Tuy hai người mới chỉ gặp nhau vài lần nhưng có thiếu nữ xuân thì nào không ôm mơ mộng, không nói tới Trương công tử thường ngày được ca ngợi là một nhân tài, là thiếu niên tài tuấn nổi danh khắp huyện, trượng phu như vậy hiện tại thật khó tìm. Bạch lão gia ngày đó đã rất hài lòng với người con rể tương lai này, hôm nay đối phương lại tới nói chuyện từ hôn, nếu nói Bạch Tiểu Bích không chút thương tâm, đó là giả, một cô nương gia bị từ hôn sẽ gặp rất nhiều khó khăn, mặc dù đã sớm lương trước được ngày hôm nay nhưng hốc mắt vẫn không nhịn được đỏ lên.

Trương công tử thấy mắt nàng đỏ lên, luống cuống tay chân: “Tiểu Bích, nàng đừng khóc, ta không tin lời người ta nói, ta sẽ về xin mẫu thân!”

Lời đồn đãi căn bản không cần xác nhận, nhận định của Chu Toàn vốn không có căn cứ, nhưng nếu người của Phạm gia tin thì những người khác không có lý do để bác bỏ. Trương phu nhân một lòng yêu thương nhi tử, cũng khó trách bà có ý từ hôn, cho dù biết rõ chuyện nàng mang mệnh khắc phu là giả đi chăng nữa, nếu Trương gia vẫn kiên quyết thú nàng qua cửa, ngày nào đó lời nói dối bị vạch trần, Phạm gia khẳng định sẽ không bỏ qua, nếu chẳng may chộc giận Phạm tiểu công tử thì không những liên lụy Trương gia mà còn hại tới Chu Toàn.

Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, vội vàng lấy tay xoa mắt, lắc đầu nói: “Mệnh ta khắc phu, Trương lão gia chỉ có một mình công tử nối dõi, nếu công tử xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chẳng phải đã phụ công ơn nuôi dưỡng của hai vị lão nhân sao. Tiểu Bích sao có thể khiến Trương công tử mang danh bất hiếu được.”

Trăm đạo, đạo hiếu đứng đầu, Trương công tử là người đọc sách, nghe những lời thấu tình đạt lý như vậy, nhất thời trong lòng vừa yêu vừa đau, càng thêm không nỡ, không kìm được kéo tay Bạch Tiểu Bích: “Bạch bá bá vừa mới qua đời, ta thật không nỡ để một mình nàng chịu khổ, chuyện này thật sự là do mẫu thân làm chủ, ta cũng chỉ là bất đắc dĩ, nàng là đang trách ta vô tình sao?”

Bạch Tiểu Bích rút tay về: “Không có, là mệnh Tiểu Bích không tốt, về sau Trương công tử cũng không cần thương nhớ ta làm gì!”

Trương công tử im lặng trong chốc lát rồi từ trong người lấy ra mấy tờ ngân phiếu: “Hôm nay Bạch bá bá không còn nữa, một mình nàng phải tự chăm sóc tốt cho bản thân, ta nghe nói toàn bộ sản nghiệp Bạch gia đã bị Phạm gia chiếm lấy, đây là chút tiền riêng của ta, nàng cầm lấy, không cần ngại, cũng không cần phải nói cho người khác biết.” Dừng lại một chút rồi lại thấp giọng hỏi: “Ngày mai, mẫu thân có lẽ sẽ sai người tới tìm nàng, nàng... sẽ nhận bạc rồi đáp ứng yêu cầu của người sao?”

Trương gia từ hôn, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ bọn họ bỏ đá xuống giếng, nhưng dù sao hần cũng là người có tình có nghĩa. Bạch Tiểu Bích nghĩ mà cảm thấy xót xa, nghiêng mặt né tránh ánh mắt của hần: “Hiện tại ta chưa nghĩ tới chuyện này, Trương công tử cũng nên trở về đi thôi, để người khác nhìn thấy sẽ không hay.” Nói rồi cũng không đợi hần lên tiếng đã ôm áo choàng chạy nhanh ra ngoài.

“Tiểu Bích!” Trương công tử đuổi theo nàng, nhưng chỉ đuổi được mấy bước liền dừng lại.

Phụ thân thường nói làm người phải có cốt khí, dù là nữ nhi cũng không thể để mất mặt trước người ngoài. Bạch Tiểu Bích chạy qua hai con đường liền mới dừng lại, khổ sở nuốt nước mắt vào trong, mất một lúc lâu tâm trạng mới bình ổn trở lại, không lấy chồng thì không lấy chồng, thù giết cha còn chưa báo, chuyện quan trọng lúc này là phải sống sót đã.

Người qua đường vẽ mặt cổ quái chỉ cho nàng đường tới Kim Hương lầu, Bạch Tiểu Bích không chút do dự đi theo hướng dẫn của người kia.

Kim Hương lầu còn chưa tìm thấy nhưng nàng đã lại gặp được hần.

Chiết phiến trong tay nhẹ phe phẩy theo từng bước chân, một thân trang phục màu lam, tuy chỉ là một màu đơn sắc nhưng khí chất tiêu sái trời sinh thật sự rất khác biệt, vô luận bất cứ thế nào cũng chỉ được năm sáu phần mà thôi, nụ cười ôn nhu thường trực bên khóe môi. Có lẽ là ánh đèn đêm qua quá mờ ảo nên giờ phút này nhìn thế nào cũng cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó, trong thoáng chốc, Bạch Tiểu Bích có cảm giác dường như mình đã nhận nhầm người, chân chừ không biết có nên lên tiếng gọi hần hay không.

Công tử lam y nhìn thấy nàng liền quay mặt cười nói với cô nương bên cạnh: “Đó chính là tiểu thư đêm qua ta kể với nàng, nàng nhìn xem, như thế nào?”

Nữ nhân xinh đẹp trời sinh đã có một loại địch ý với những nữ nhân xinh đẹp khác, vị cô nương bên cạnh hần lớn lên thật sự rất mỹ lệ, nghe hần nói vậy cũng đưa mắt đánh giá Bạch Tiểu Bích mấy lượt, không cao hứng nói: “Cũng được, ta đã từng gặp qua nàng một lần rồi!”

Hai người vừa nói chuyện vừa đi tới trước mặt Bạch Tiểu Bích, Bạch Tiểu Bích tránh không kịp, nhất thời đỏ mặt.

Công tử lam y nhìn nàng cười nói: “Bạch tiểu thư, lại gặp nhau rồi!”

Cảm giác xa lạ ngày càng tăng cao, cổ thế nào cũng không tìm được chút cảm giác ấm áp của đêm qua, Bạch Tiểu Bích có chút bối rối, hai tay đưa áo choàng tới trước mặt hần: “Công tử, áo choàng...”

Hành động này của nàng thật sự nằm ngoài dự đoán của hần: “Nàng tới chỉ để trả ta cái này?”

Bạch Tiểu Bích gật đầu.

Công tử lam y trầm ngâm, lần nữa mở chiết phiến ra, bước hai bước đến cạnh nàng, thấp giọng nói: “Ta đã nghĩ nàng muốn giữ lại nó!” Nói rồi không đợi Bạch Tiểu Bích kịp phản ứng đã thuận tay rút cây trâm

bạc trên tóc nàng xuống: “Sau này tiểu thư cũng không cần tới nó nữa, nếu có lòng cảm ơn ta, không bằng tặng nó cho ta, như thế nào?”

Cây trâm bạc kia chính là thứ Bạch Tiểu Bích chuẩn bị để tự vẫn, ngày hôm qua, lúc bước qua bậc cửa, nàng cố tình vấp ngã rồi lấy tay áo che mặt, nhanh chóng rút cây trâm giấu trong tay áo, không nghĩ tới đại đường nhiều người như vậy lại bị hấn nhìn thấy. Gương mặt thanh tú đỏ bừng, cũng không kịp nghĩ nhiều, chần chừ nói: “Cây trâm này cũng không đáng mấy đồng.”

Công tử lam y nghe vậy chỉ cười cười nói: “Cây trâm tốt, dù là cây trâm Thiên Kim Hồ Cừu cũng không sánh được với cây trâm của tiểu thư!”

Bạch Tiểu Bích mơ hồ, có cảm giác không đúng lắm, ngơ ngác nhìn hấn.

Nữ tử đi cùng hấn lạnh nhạt hỏi: “Người thích trâm hay là thích chủ nhân của cây trâm?”

Công tử lam y cầm cây trâm của Bạch Tiểu Bích lui lại mấy bước, ôn nhu cười nói: “Ta bắt quá chỉ nói chuyện một chút thôi, nàng ghen cái gì chứ!”

Nữ tử nọ làm mặt lạnh nói: “Xiêm y cùng cây trâm, tín vật đính ước đều đã trao rồi, người cũng đâu có e ngại gì sự có mặt của ta, hôm nay cũng đừng có trở về Kim Hương lâu!”

Đúng lúc này thì một nữ tử trong trang phục nha hoàn chạy tới chỗ bọn họ: “Hương Hương cô nương, ma ma gọi cô nương trở về có chuyện gấp!”

Hương Hương cô nương? Nếu vừa nãy Bạch Tiểu Bích có cảm giác đang bị người khác chửi xéo thì giờ phút này lại không kìm được giật mình, nếu nàng còn không biết đến đại danh鼎鼎 của hoa khôi huyện Môn Tĩnh thì cũng thật quá kém cỏi đi? Đứng trước một người như vậy, nếu là ngày trước thì nàng sẽ nghĩ tới những phương diện khác, nhưng hôm nay vừa thẹn lại vừa giận, thì ra Kim Hương lâu là nơi không đứng đắn, là nơi mà đám công tử nhà giàu phong lưu như Phạm tiểu công tử thường lui tới. Hấn thế nhưng cũng ở trong đó sao?!

Nữ tử nọ hung hăng trừng mắt liếc hấn một cái rồi mới xoay người rời đi: “Tiểu thư thì thế nào chứ, không phải cũng chỉ là kẻ mang mệnh khắc phu sao? Không ai thèm lấy liền đi lung tung câu dẫn nam nhân!”

Bị người ta nói mang mệnh khắc phu, Bạch Tiểu Bích cũng không ngại, nhưng vừa nghe thấy hai chữ ‘câu dẫn’, nhất thời giận dữ, gương mặt thanh tú vì giận mà đỏ bừng lên, muốn phản bác lại nhưng vì nàng vốn là một cô nương được giáo dục cẩn thận nên cuối cùng cũng xấu hổ không nói nên lời.

Công tử lam y cũng không thèm để ý tới nàng ta: “Nàng ấy nói nhảm thôi, Bạch tiểu thư đừng để tâm!”

Hảo cảm đêm qua bay sạch không còn một mảnh, hình tượng tốt đẹp trong nháy mắt sụp đổ tan tành, Bạch Tiểu Bích ngoài thất vọng ra thì cũng không có cách nào trút giận lên người hấn được, ý định muốn hỏi tên hấn bị nàng quăng lên chín tầng mây. Nàng cũng không suy nghĩ nhiều, mặt không đổi lấy từ trong tay áo ra mấy đồng bạc, không chút do dự nhét cả áo choàng lẫn tiền vào tay hấn, thấp người hành lễ nói: “Hôm nay ta tới là để cảm tạ bữa cơm đêm qua của công tử, ta bây giờ tứ chi đều đủ cả, chuyện áo cơm cũng không đáng lo, tiền công tử đưa cho chuồng quỳ kia vẫn nên thu lại thì hơn.”

Thấy nàng không chút do dự quay người rời đi, hấn cũng không tức giận, chẳng qua là phe phẩy chiết phiến trong tay, cười khê một tiếng rồi nhìn xuống áo choàng cùng mấy đồng bạc trong tay, cười thêm hai tiếng nữa, đôi mắt đen nhánh từ từ dâng lên mấy phần hứng thú.

Tối hôm qua hấn chỉ vô tình đi ngang, theo thói quen mà ra tay nghĩa hiệp, cũng không cố ý chọc tới vị tiểu thư đang gặp nạn là nàng, không nghĩ tới một cô nương không nơi nương tựa lại quật cường như vậy, những lời nói kia cho thấy nàng hình như có chút bất mãn với hấn, chẳng lẽ biểu hiện tối qua của hấn quá kém sao?

Bạch Tiểu Bích sống mười mấy năm trên đời chưa từng tức giận như hôm nay, Trương gia từ hôn cũng không thể khiến nàng thất vọng cùng tức giận đến vậy, quan trọng hơn là chính bản thân nàng cũng không hiểu vì sao mình lại tức giận, nàng chính là đang vô cùng phiền não cùng tức giận, vì sao hết lần này tới lần khác lại muốn đi tìm hấn chứ, nếu không đi tìm hấn thì ẩn tượng tốt đẹp về vị công tử đêm qua sẽ vĩnh viễn

ở trong tâm trí nàng, như thế nào lại trở thành một kẻ lăm tiền, phong lưu khắp chốn được. Đã ở những nơi không đứng đắn lại còn theo đuôi hoa khôi thanh lâu. Còn may là nàng chưa đi đến Kim Hương lầu!

Thật khiến người ta chán ghét mà! Bạch Tiểu Bích cau mày, vội vã đi về phía Phạm gia.

Thời gian làm cho người ta tỉnh táo hơn, mang theo nỗi tức giận đi qua ba con phố dài, lúc Bạch Tiểu Bích tới cửa lớn Phạm gia lại bắt đầu cảm thấy hối hận.

Hắn là hạng người gì cũng đâu liên quan tới nàng, không quen không biết, nàng căn bản không cần tức giận, quan trọng hơn là... Tới qua hắn đã giúp nàng, ở thời điểm khó khăn nhất, là hắn đã an ủi nàng, mới vừa rồi nàng cũng thật thất lễ đi!

Nàng có phải nên trở lại xin lỗi? Bạch Tiểu Bích ngơ ngác hồi lâu, đáy lòng vẫn là không muốn nhìn thấy hắn nữa nên nhấc chân đi vào Phạm gia, một đường đi thẳng tới tiểu viện hoang vắng của Chu Toàn.

Cảnh tượng nàng thấy được khi bước vào sân càng khiến nàng tức giận hơn cả.

Chu Toàn run rẩy quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu với một bạch y công tử, tình huống giống như đang cầu xin điều gì đó.

6. Q.1 - Chương 6: Liên Hoa Thác Nguyệt!

Dáng người vị bạch y công tử khá cao lớn, giờ phút này đang đứng quay lưng về phía Chu Toàn, từ vị trí của Bạch Tiểu Bích chỉ có thể nhìn thấy gương mặt nhìn nghiêng của hắn, bên ngoài nhìn cũng chỉ mới qua ba mươi, sống mũi cao thẳng lộ ra mấy phần kiên nghị cùng lãnh khốc, mày kiếm mơ hồ lộ ra chút uy nghi, toàn thân toát lên khí chất ưu nhã cùng cao quý mà Bạch Tiểu Bích chưa từng thấy qua, chiết phiến trong tay khép lại, ánh mắt đánh giá cảnh vật chung quanh, thờ ơ với lời khẩn cầu của Chu Toàn.

Lửa giận vừa mới dập tắt lần nữa bùng lên, Bạch Tiểu Bích chạy tới đứng chắn trước mặt Chu Toàn, cảm giận nhìn bạch y công tử: “Người tưởng mình là ai mà dám khi dễ lão nhân gia người, thụ lễ lớn như vậy mà không sợ giảm thọ sao?”

Bạch y công tử nghiêng người nhìn nàng, khẽ cau mày nhìn sang Chu Toàn.

Chu Toàn vội vàng kéo nàng qua một bên nói: “Nha đầu không được vô lễ, đây là sư phụ ta!”

Sau khi bạch y công tử rời đi, Bạch Tiểu Bích nghe Chu Toàn giải thích nửa ngày mới hiểu được mọi chuyện, thì ra vị công tử trẻ tuổi kia họ Ôn tên Hải, hôm nay vô tình đi ngang qua huyện này, tá túc ở Phạm gia. Chu Toàn ở Phạm gia chịu khổ mười năm, sớm đã sức tàn lực kiệt, lúc đi ra cửa quét sân thì gặp được Ôn Hải.

Bạch Tiểu Bích trách lão: “Sao bá bá không nói sớm, ta không thể ngờ sư phụ người lại trẻ đến vậy!”

Tâm tình Chu Toàn lúc này vô cùng tốt, chậm rãi giải thích: “Năm ta năm mươi tám tuổi thì gặp người, năm đó người mới mười sáu tuổi. Mười năm trôi qua, năm nay ta cũng đã sáu mươi tám, lão nhân gia người cũng mới hai mươi sáu mà thôi!”

Nghe lão gọi bạch y công tử là ‘lão nhân gia’, Bạch Tiểu Bích không nhịn được phì cười.

Chu Toàn tiếp tục nói: “Hôm nay người tới là tốt rồi, chẳng những ta được cứu mà người cũng có thể có người để nương tựa.”

Bạch Tiểu Bích căn bản không hề để tâm tới chuyện lão nói nàng có nơi nương tựa, nàng nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói nhỏ vào tai Chu Toàn: “Chu bá bá, sư phụ người thật sự có bản lĩnh lớn vậy sao?”

Chu Toàn đầy tự tin nói: “Lão nhân gia người nói có cách cứu ta thì nhất định sẽ làm được.”

Bạch Tiểu Bích không khỏi tò mò hỏi: “Phần mộ tổ tiên Phạm gia ta cũng đã từng thấy qua, chỗ đó thật sự tốt như vậy sao?”

Chu Toàn thần nhiên nói: “Mấy ngôi mộ kia chỉ là để ngụy trang thôi, nơi chôn cất thật sự...” Trên gương mặt già nua của Chu Toàn lộ ra mấy phần đắc ý, thật hiếm thấy lão bày ra mấy phần tư thế của một phong

thủy tiên sinh, vuốt vuốt râu mép cười nói: “Đó là nơi không ai có thể nghĩ đến, không những con cháu được hưởng phúc tổ tiên mà hài cốt cũng được Long cung thủy tộc bảo hộ. Ngày ấy ta đã đặt tên nơi ấy là Liên hoa!”

Bạch Tiểu Bích cảm thấy mới mẻ, không ngớt khen ngợi: “Liên hoa?! Liên hoa thác nguyệt?! Tên rất hay!”

Chu Toàn nghe vậy chỉ thở dài nói: “Sợ là ta đã đặt sai rồi, nếu không sai thì sao có thể mù mắt được? Hôm nay gặp được sư phụ cũng coi như là cơ duyên của ta với người, mắt ta đã mù, không thể hầu hạ lão nhân gia người, người trước đi nấu nước nóng mang tới cho người đi, người thích sạch sẽ!”

Bạch Tiểu Bích biết lão có ý muốn mình đi lấy lòng Ôn Hải, vừa hay ý của lão lại đúng với suy nghĩ của nàng nên không chút do dự cầm lấy chậu đi đến phòng bếp nấu nước.

Trời đã tối, Bạch Tiểu Bích vừa đi vào phòng bếp đã nghe thấy tiếng Phạm tiểu công tử quát nạt hạ nhân, hoảng hốt muốn rời đi.

Phạm tiểu công tử vừa hay nhìn sang, thấy nàng muốn đi liền quát lớn: “Đứng lại!”

Bạch Tiểu Bích không có cách nào khác nên đành phải đứng lại.

Phạm tiểu công tử đi đến trước mặt nàng, nhìn xuống đôi bàn tay nhỏ bé trắng nõn nà, đáy mắt không giấu được tia quang mang.

Bạch Tiểu Bích cảm thấy tình huống không đúng lắm, vội vàng lui lại hai bước, đồng thời rút đôi tay xinh đẹp giấu vào trong tay áo, âm thầm khấn nguyện, chỉ sợ hấn tùy hứng làm càn.

Phạm tiểu công tử đã bị giáo huấn qua nên không thể dây dưa với nàng, người đẹp ngay trước mắt mà không có cách nào chạm vào được, chỉ có thể lớn tiếng quát nạt: “Làm việc cho cẩn thận, Phạm gia ta không nuôi kẻ vô dụng!” Nói rồi xoay người phân phó hạ nhân bên cạnh: “Ngày mai bảo bọn họ mang thêm một bao thóc tới chỗ Chu Toàn để cho bọn chúng xay đi!” Nói rồi nổi giận hùng hùng đi.

Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm, Phạm gia quả nhiên rất tin lời của Chu Toàn, dẫu sao thì cũng nhờ Chu Toàn mà âm trạch Phạm gia tìm được nơi tốt, Phạm gia trên dưới ăn sung mặc sướng, tốc độ thăng quan tiến chức nhanh không ai bì kịp. Chu Toàn đã vậy thì sư phụ của lão chắc chắn sẽ lợi hại hơn bội phần. Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, cũng không để ý tới ánh nhìn của những người xung quang, yên lặng lấy nước nóng mang tới chỗ Ôn Hải.

Phạm gia là phú hào giàu nhất huyện Môn Tĩnh, phòng khách đặc biệt thường được dùng để tiếp đón quan tuần tra từ kinh thành cùng những khách nhân có địa vị trong nước. Cả dãy phòng chỉ có một gian sáng đèn, Bạch Tiểu Bích bước đến gõ cửa.

“Vào đi!” Thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng từ bên trong truyền ra.

Bạch Tiểu Bích hít sâu một hơi, ổn định lại tâm tư rồi mới đẩy cửa mang nước nóng vào.

Trên thư án trải đầy những tập giấy trắng như tuyết, ánh đèn chiếu sáng một bên mặt khiến sống mũi vốn đã lạnh lùng lại tăng thêm vài phần lãnh khốc. Ôn Hải đứng bên cạnh bàn viết chữ, trong tay hấn là cây bút được làm từ trúc thượng hạng, bởi vì dáng đứng thẳng mà động tác lộ ra mấy phần tùy ý, nếu nói tư thế của hấn ưu nhã thì không thể không thừa nhận rằng sự ưu nhã này lại mang theo mấy phần khí thế hơn người, khí chất tôn quý trời sinh toát ra từ người hấn khiến Bạch Tiểu Bích bất giác sinh ra sợ hãi, chần chừ không biết có nên bước vào hay không.

Ôn Hải dường như cũng cảm nhận được nỗi bất an của nàng, chậm rãi ngước lên nhìn nàng.

Kể cũng kỳ quái, ánh mắt kia cũng không nghiêm nghị như trong tưởng tượng của nàng mà thậm chí còn có nét hiền hòa, bất quá thì Bạch Tiểu Bích vẫn không kim được run rẩy, không tự chủ lui lại phía sau, trong lòng càng thêm khẩn trương hơn cả.

Hấn ôn hòa nói: “Ta tên Ôn Hải!”

Bạch Tiểu Bích sớm đã biết tên hấn, dù sao hấn cũng là trưởng bối của Chu Toàn, bản thân lại có chủ ý muốn làm quen, nếu gọi Ôn công tử thì cũng quá xa lạ, nhưng nếu không gọi như vậy thì nàng lại không biết gọi hấn thế nào cho thích hợp nên vẫn chần chừ không lên tiếng. Hiện tại hấn đã chủ động lên tiếng

trước, Bạch Tiểu Bích trấn tĩnh lại, đôi tay nhỏ nhắn bắt giắc nắm chặt chậu nước trong tay, cuối cùng cũng nặn ra một câu tương đối có nghĩa: “Chu bá bá bảo ta mang nước nóng tới!”

Hắn gật đầu ý bảo nàng cứ để xuống.

Bạch Tiểu Bích thận trọng đi tới cạnh bàn, đặt chậu nước xuống rồi lui về phía sau.

Ôn Hải buông bút trong tay, chậm rãi ngồi xuống ghế, thuận miệng nói: “Chuyện của ngươi ta đã nghe Chu Toàn nói qua!”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, thấp giọng nói: “Vừa nãy ta không biết thân phận của Ôn công tử, xin công tử không để bụng chuyện vừa rồi, cũng xin công tử mau nghĩ cách cứu Chu bá bá!”

Hắn phớt lờ trả lời mà chăm chú đánh giá nàng một lượt, nhàn nhạt hỏi: “Bát tự của cô nương?”

Bị một nam nhân xa lạ hỏi bát tự, Bạch Tiểu Bích bối rối không biết nên trả lời thế nào, nhưng ánh mắt người này toát lên sự cơ trí hơn người, một người có ánh mắt như vậy chắc chắn sẽ không giống với Phạm tiểu công tử... Nàng chần chờ một lúc rồi cũng quyết định nói ra bát tự của mình.

Ôn Hải vừa nghe xong liền cau mày, bộ dáng như thể có điều cần suy nghĩ.

Bạch Tiểu Bích bị ánh mắt mang theo mấy phần cân nhắc cùng hứng thú của hắn làm cho không tự nhiên, không tự chủ lui lại mấy bước liền.

“Chu Toàn không nghe lời ta dặn nên gieo gió gặt bão!” Ôn Hải thu hồi lại ánh nhìn, cúi đầu sửa lại ống tay áo rồi nói tiếp: “Ngươi tới gặp ta là muốn ta giúp ngươi báo thù?”

Bạch Tiểu Bích chậm chạp không đi chính là vì lý do này, nào ngờ nhanh như vậy đã bị hắn đoán trúng, tâm tình càng thêm khẩn trương, những điều chuẩn bị trước khi tới nhất thời không cách nào nói ra được, nghĩ tới thân phận trưởng bối của hắn liền quyết định bước đến, quì xuống nói: “Phạm gia làm nhiều việc ác, Ôn công tử không tin có thể đi hỏi thăm láng giềng chung quanh...”

“Phạm gia tốt xấu thì có quan hệ gì tới ta?!” Hắn cắt ngang lời nàng, lần nữa cầm bút lên.

Bạch Tiểu Bích sửng sốt.

Ôn Hải vẽ thờ ơ nhưng lại giống như có thâm ý khác, hắn thản nhiên nói: “Thượng thư đại nhân được hoàng đế đương triều trọng dụng, bên dưới có nhiều tướng quân nắm trọng quyền ủng hộ, làm quan lập nhiều công lớn, ngay cả thánh thượng còn phải nể mặt hắn ba phần, ngươi tưởng hắn có thể để người khác đụng tới người thân mình sao?”

Bạch Tiểu Bích lại tưởng rằng hắn e ngại quyền thế, hốt mất nhất thời đỏ lên, nóng nảy nói: “Cho dù hắn làm quan có công cũng không thể để cho người nhà mình vô pháp vô thiên như vậy được. Chu bá bá giúp bọn họ, bọn họ lại dám lấy oán báo ân, hại chết cha ta, chẳng lẽ cứ như vậy mà bỏ qua cho bọn họ? Thật bất công! Chẳng lẽ Ôn công tử cũng như những người khác không phân rõ thị phi sao?!”

Ôn Hải vẫn chăm chú viết chữ, biểu tình như thể không nghe thấy bất cứ điều gì.

Bạch Tiểu Bích bắt giắc cảm thấy buồn bực, hận mình không biết kiềm chế, mục đích của nàng chẳng phải là đến cầu xin hắn sao, vì sao lại mất bình tĩnh mà mắng chửi hắn không phân biệt thị phi, quả nhiên người xưa nói không sai, họa là do miệng mà ra, muốn thành việc lớn nhất định không thể hấp tấp manh động, phải nghĩ trước khi nói.

Bạch Tiểu Bích còn đang lo lắng thì đã nghe thấy giọng nói nhẹ như không của Ôn Hải vang lên: “Để ý sao?”

Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm, nín nọt nói: “Ôn công tử bản lãnh thông thiên, nhất định sẽ có biện pháp trừng trị bọn họ.”

“Bản lãnh thông thiên? Là Chu Toàn nói với ngươi như vậy?” Ôn Hải đưa mắt nhìn về phía nàng, nhàn nhạt hỏi lại: “Ngươi có biết ta làm nghề gì không?”

Bạch Tiểu Bích lúc này đã thận trọng hơn nhiều, không dám nói lung tung: “Chu bá bá là một phong thủy tiên sinh giỏi, Ôn công tử là sư phụ bá bá, bản lãnh của người chắc chắn cao hơn bá bá rất nhiều!”

Ôn Hải nhíu mày nhìn nàng nói: “Chu Toàn là đồ đệ ta thu nhận, ta tự có đạo lý của mình, người trở về đi!”

Thấy hắn có chút khó chịu, Bạch Tiểu Bích cũng biết là mình không nên nói nhiều nữa, yên lặng đứng dậy mang chậu rời đi.

Nàng vừa khuất bóng, một đạo thân ảnh từ ngoài cửa sổ nhanh chóng bay vào, là một hắc y nhân trên dưới ba mươi tuổi, thân thủ nhanh nhẹn, trường kiếm dài đeo bên hông.

7. Q.1 - Chương 7: Mãnh Hổ Xuống Núi!

Hắc y nhân cung kính quỳ trước mặt Ôn Hải nói: “Chủ nhân muốn ra tay với Phạm thượng thư?”

“Phạm thượng thư? Phạm Bát Sĩ, tên hiệu cũng có chút ý tứ!” Ôn Hải tiện tay ném cây bút trong tay ra ngoài cửa sổ đang mở, không chút luyện tiếc nói: “Ta ra tay với hắn làm gì, ta không những không làm gì hắn mà còn muốn giúp hắn nữa kia.”

Hắc y nhân khó hiểu: “Chuyện này không nên chậm trễ, để tình mấy năm nay ngày càng lu mờ, chủ nhân sao không nhân cơ hội mà đặt nền móng trước, tương lai...”

“Đây là bát tự của nha đầu kia, có chút ý tứ!” Ôn Hải cắt ngang lời hắn, cuộn lại tờ giấy trên bàn, “Người mang về cho các giáo chủ cùng các vị trưởng lão xem qua đi!”

Hắc y nhân cung kính đưa hai tay nhận lấy tờ giấy rồi bỏ vào trong ngực, gật đầu nói: “Còn chuyện này nữa, giáo chủ bảo thuộc hạ nói với người, tình tượng kia cuối cùng cũng hiện thân, bất quá thì người cũng không đoán ra được chủ nhân của tình tượng kia là ai, theo như dự đoán của các vị trưởng lão thì người này sinh vào giờ Thìn, ở hướng Tây Nam. Chỉ sợ triều đình cũng đã biết tin, giáo chủ muốn người lưu ý hơn, sớm ngày hành động tìm ra chủ nhân của tình tượng trước triều đình.”

Ôn Hải cười cười, phất tay ý bảo hắn lui ra nói: “Thời cơ chưa đến, ta tự có đạo lý!”

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Tiểu Bích theo lễ thường đi đến chỗ Chu Toàn, vừa tới cổng Phạm gia đã đụng phải một nhóm người đang chuẩn bị ra ngoài, Ôn Hải vẫn mặc áo bào trắng, y phục trên người cũng không tính là bắt mắt nhưng Bạch Tiểu Bích lại chú ý tới hắn đầu tiên sau đó mới nhìn qua Phạm lão gia cùng Phạm lão phu nhân, đi trước dẫn đường chính là Phạm tiểu công tử cùng quần gia, theo sau cùng là một vài tên gia đình.

Phô trương như vậy, đến Phạm lão phu nhân cũng phải xuất hiện, bọn họ muốn đi đâu đây? Bạch Tiểu Bích kinh ngạc.

Từ xưa đến nay, nữ nhân mang mệnh khắc phu vẫn bị coi là điềm xui, vừa ra cửa đã gặp phải Bạch Tiểu Bích, Phạm lão phu nhân sầm mặt, lớn tiếng quát: “Là ai đã để nha đầu này đi loạn hả?”

Phạm tiểu công tử nghe vậy cũng lớn tiếng la mắng: “Ta bỏ bạc cho người chôn cất cha, người bây giờ đã là nha hoàn nhà ta, mới sáng sớm người đi lung tung làm gì hả?”

Bạch Tiểu Bích nín nhịn, cúi đầu muốn đi, lại bị Ôn Hải ngăn lại: “Chậm đã!”

Phạm lão phu nhân thấy vậy vội nói: “Xin mời tiên sinh đi trước, chuyện hôm nay quan trọng hơn, nha đầu này...”

“Mệnh khắc phu?!” Ôn Hải cắt ngang lời bà ta, “Một mình ta tới nơi đó cũng không thể làm được gì, có người mang mệnh khắc phu tương trợ sẽ tốt hơn!”

Thấy Ôn Hải cũng nói Bạch Tiểu Bích mang mệnh khắc phu, Phạm lão phu nhân càng thêm tin tưởng lời của Chu Toàn, gật đầu với Bạch Tiểu Bích nói: “Người đi theo chúng ta!”

Bạch Tiểu Bích không dám chối từ, đành phải đi theo phía sau đoàn người.

Ra khỏi thành, quần gia dẫn mọi người đi về phía Đông, đường núi tuy gập ghềnh nhưng cũng không tính là khó đi, đoàn người rất nhanh đã đi đến sườn núi, giữa sườn núi vừa hay có một hồ nước lớn và sâu, dù

có là người giỏi bơi lội đi chẳng nữa cũng không bao giờ có thể lặn tới đáy được. Cả hồ nước được ngọn núi bao quanh, nhìn xa trông giống như một khối ngọc bích thượng hạng.

Toàn thể dân cư huyện Môn Tinh nhất trí đặt tên hồ này là hồ Thái Liên.

Thật ra trong ao cũng không có trồng hoa sen, hỏi ra mới biết đó là chuyện của nhiều năm về trước, khi đó hồ này cũng không có tên, hai mươi năm trước có người khách lữ hành nửa đêm đi ngang qua, thấy nước trong hồ lấp lánh như một bông hoa sen rực rỡ, dĩ nhiên lời đồn này vừa lan ra đã gây ra nhiều tranh cãi, nhiều người nghi ngờ nên tới xem nhưng không thấy bông hoa sen nào cả, thêm nữa, những năm sau đó cũng không có ai chứng kiến chuyện kỳ kỳ gì, truyền thuyết này là thật hay giả không thể nào khẳng định nên dần biến thành trò cười, truyền miệng lâu năm, rốt cuộc người ta đã quen với cái tên hồ Thái Liên. Bất quá thì cũng có chút kỳ quái, vô luận là thời tiết khô hạn như thế nào thì nước trong hồ này cũng không bao giờ cạn.

Bạch Tiểu Bích là người địa phương, truyền thuyết về hồ nước này nàng đương nhiên đã nghe qua, thấy đoàn người dừng lại bên cạnh hồ nước, không có ý định đi qua mà không khỏi cảm thấy khó hiểu, cúi đầu len lén nhìn về phía Ôn Hải, chẳng lẽ hắn lớn như vậy rồi còn muốn đích thân Phạm lão phu nhân bồi leo núi ngắm cảnh?

Ôn Hải cũng không nhìn nàng, gương mặt tuấn mỹ không chút thay đổi.

Trong lòng biết hắn cố ý bày ra bộ dáng không biết gì, Bạch Tiểu Bích dù nghi hoặc cũng cố nhịn không hỏi nhiều.

Phạm lão phu nhân chống quả trứng, giọng nói mang theo vài phần khen tặng: “Nếu tiên sinh đã nhìn ra lại thẳng thắn nói với chúng ta, tất có lòng muốn giúp đỡ, không biết tiên sinh có gì chỉ giáo?”

Áo bào trắng bị gió thổi lên, Ôn Hải cảm chiết phiến chỉ vào hồ nước nói: “Liên hoa thác nguyệt, nguyệt chìm trong nước, người kia có vẻ không am hiểu phong thủy cho lắm, đặt sai tên nên nhất định phải bị mù mắt!”

Đám người hai mặt nhìn nhau, Phạm đại lão gia lên tiếng đầu tiên: “Chả trách mặc dù đệ đệ được Hoàng thượng tín nhiệm nhưng mỗi lần làm chuyện lớn đều gặp bất trắc, hóa ra đây chính là nguyên do, ta nói lão mù kia cũng chẳng có bản lĩnh gì, huyết tốt như vậy cũng bị hắn làm hỏng...” Phạm đại lão gia đang nói thì bất gặp ánh mắt chết người của Phạm lão phu nhân, biết mình lỡ miệng, thức thời ngậm miệng lại.

Phạm lão phu nhân gõ mạnh quả trứng xuống đất: “Tiên sinh có cao kiến, xin chỉ giúp cho!”

“Trăng trong nước cho dù đẹp cũng không thể nào sánh được với trăng trên trời, người chôn cất là nam, tại sao lại gọi là Nguyệt?” Ôn Hải vẻ thờ ơ nói, bỗng nhiên xoay người hỏi Bạch Tiểu Bích: “Người thấy ngọn núi này thế nào?”

Không ngờ hắn đột nhiên hỏi ý kiến của mình, Bạch Tiểu Bích giật mình sửng sốt.

Phạm tiểu công tử đại loại cảm thấy không được tự nhiên, cười nhạo nói: “Tiên sinh hỏi nha đầu này làm cái gì, nàng ta thì hiểu được...”

Phạm lão phu nhân không vui cắt ngang lời hắn: “Tiên sinh hỏi người nào đương nhiên là có đạo lý của người, người im miệng cho ta!”

Phạm tiểu công tử âm ức lui ra sau.

Ôn Hải nhìn Bạch Tiểu Bích, ý bảo nàng cứ nói ra suy nghĩ của mình.

Bạch Tiểu Bích không biết lấy dũng khí từ đâu, cúi thấp đầu rồi lại nhìn một lượt thể núi xung quanh, ngập ngừng nói: “Bọn họ đều nói thể núi này giống như hai cánh sen mà hồ nước này chính là nhụy sen, nhưng là... ta cảm thấy không giống lắm.” Dừng lại một chút, ấp úng nói: “Ta thấy... nó chẳng những không giống hoa sen mà ngược lại, thể núi giống như là hồ đang lao xuống núi, rất uy phong.” Bạch Tiểu Bích nói, gương mặt nhỏ nhắn không kim được đỏ lên: “Ta không hiểu phong thủy, suy nghĩ có chút đơn giản, tiên sinh không nên chê cười, xin mời tiên sinh chỉ giáo!”

Ánh mắt đám người đổ dồn về phía Ôn Hải.

Ôn Hải nhìn nàng một lúc lâu rồi mới gật đầu nói: “Nói rất hay, đây đúng là thể của hổ!”

Nói vậy nói bạ mà lại nói trúng, Bạch Tiểu Bích vừa mừng rỡ vừa nghi ngờ, không biết trong hồ lo của đám người này đến tột cùng là bán thuốc gì, cảm giác chỉ có mình không biết gì thật sự không tốt lắm.

“Long trái, hổ phải, nơi này vốn nên là Thanh Long xuống nước, đáng tiếc người kia lại đặt sai tên khiến vận thể thay đổi, hôm nay, muốn giúp Thượng thư đại nhân chỉ có dựa vào hổ mà thôi!” Ôn Hải giờ chiết phiến chỉ về phía đối diện nói: “Nơi đây chính là Mãnh hổ xuống núi!”

Phạm lão phu nhân không giấu được vui mừng, nhưng rất nhanh đã nhìn qua mấy tên gia đình phía sau, nghiêm mặt nói: “Chuyện hôm nay các người không được nói ta, nếu không ta tuyệt không tha thứ!”

Mấy tên gia đình thường ngày cũng là loại chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, mượn uy chủ nhân tác quái tác quái, vừa nghe Phạm lão phu nhân nói vậy, không nói hai lời đã gật đầu lia lịa.

Phạm lão phu nhân nhìn sang Ôn Hải, vẻ mặt hòa khí nói: “Tiên sinh có nhìn được vị trí huyết nên đặt ở đâu không? Ta bảo bọn họ đi lo liệu, bọn họ đều là những người trung thành, không ngại chuyện.”

Ôn Hải thấp giọng nói hai câu, Phạm đại lão gia vui mừng hơn hở, không ngừng gật đầu đáp ứng.

Ôn Hải lần nữa thấp giọng nói: “Trong vòng một tháng nhất định sẽ có tin mừng!”

Phạm lão phu nhân nghe vậy càng không giấu nổi vui mừng: “Tất cả đều nhờ tiên sinh, chỉ cần có thể giúp Phạm gia ta vững mạnh, con cháu được nhờ, tương lai tuyệt không bạc đãi tiên sinh, nhất định sẽ bảo con cháu báo đáp tiên sinh!”

Giúp bọn họ? Bạch Tiểu Bích ngạc nhiên.

Ôn Hải thần nhiên nói: “Tại hạ cũng không phải vì bản thân mình, ta cũng chỉ vì triều đình, vì bá tánh trăm họ mà tương trợ, tương lai cũng hi vọng Thượng thư đại nhân sẽ nhớ tới phần nhân tình này!”

Phạm lão phu nhân vẻ linh ngộ nói: “Nhất định sẽ nhớ!”

Ôn Hải gật đầu.

Phạm đại lão gia giống như nhớ ra chuyện gì đó, vội tới sát Ôn Hải, thấp giọng hỏi: “Giai huyết vốn rất quan trọng, nhưng di cốt tiên phụ đã chôn cất... Bây giờ làm sao tìm ra?”

Ôn Hải thần nhiên nói: “Ta tự có biện pháp!”

Phạm đại lão gia nghe vậy, vui vẻ nói: “Vậy thì tốt, tiên sinh cần bao nhiêu người xin cứ nói!”

Ôn Hải cũng không nói gì thêm, để cho đám người Phạm gia trở về phủ.

8. Q.1 - Chương 8: Nửa Đêm Lên Núi!

Trở lại Phạm gia, Bạch Tiểu Bích buồn bực mất mấy ngày liền, nhiều lần muốn tới hỏi Ôn Hải nhưng lại không dám, không phải nàng vì lời cảnh cáo của Phạm lão phu nhân mà là do sợ người Phạm gia nghi ngờ chuyện nàng đã biết Ôn Hải từ trước, làm hư chuyện của hắn. Mặc dù không hiểu lắm những lời nói bọn họ nói bên hồ Thái Liên ngày đó nhưng nàng cũng loáng thoáng đoán được ý tứ trong đó, trong lòng không cách nào giải thích được, ‘Mãnh hổ xuống núi’, nghe ngữ điệu của hắn thì nơi đó phong thủy rất tốt, hắn không phải nói sẽ thay Chu Toàn đòi lại công đạo sao? Vì sao lại chỉ điểm cho người Phạm gia?

Bạch Tiểu Bích tìm Chu Toàn nói chuyện, Chu Toàn cũng không tài nào nghĩ thông được, chỉ dận dò nàng: “Sư phụ làm việc tất có đạo lý của người, chuyện này người không nên nói với người khác.”

Bạch Tiểu Bích suy nghĩ một hồi mới gật đầu nói: “Ta chỉ thuận miệng nói thể núi giống con hổ, không ngờ lại trùng hợp như vậy, hắn giúp đỡ Phạm gia chắc cũng có ý riêng của mình, ta sẽ không nói ra.”

Chu Toàn vẻ suy tư nói: “Phạm gia không phải dễ trêu vào, không biết lão nhân gia người đến tột cùng có dụng ý gì, ta và người vẫn là ít tới tìm người thì hơn, tránh cho bọn họ nghi ngờ.”

Bạch Tiểu Bích gật đầu hưởng ứng: “Ta cũng nghĩ như vậy!”

Thấy sắc trời dần chuyển tối, nàng vội vàng từ biệt Chu Toàn, định bụng trở về nhà nghỉ ngơi, nào ngờ vừa ra tới cửa viện đã chạm phải một hạ nhân đang đi vào.

“Chưa đi là tốt rồi, Bạch Tiểu Bích, lão phu nhân muốn gặp người.”

Trừ Bạch lão gia, tên họ Bạch Tiểu Bích rất ít khi bị người ta gọi thẳng ra như vậy, hôm nay phượng hoàng hóa chim sẻ, tiểu thư thành nha hoàn, tên cũng trở nên dễ tiện, người người đều có thể gọi, Bạch Tiểu Bích cũng không so đo nhiều, chỉ là nội tâm có chút kinh ngạc – hôm nay nàng là một nha hoàn xay gạo tầm thường, tuy hôm trước có đi theo bọn họ ra khỏi thành một chuyến nhưng đó cũng là do Ôn Hải đề nghị, những chuyện sau đó nàng cũng không can dự vào, Phạm lão phu nhân còn cố ý dận dò không được để lộ, chuyện cũng qua mấy ngày rồi, bây giờ tìm gặp nàng là có chuyện gì?

Hạ nhân nọ dẫn nàng tới cửa sau, ở đó sớm đã có một nha hoàn khác đứng đợi từ lâu, Bạch Tiểu Bích cũng không hỏi nhiều, chỉ im lặng cúi đầu đi theo nàng ta. Sau khi đi qua mấy dãy phòng, nha hoàn dẫn nàng tới một khoảng sân rộng rãi, cửa phòng đối diện buồng rèm màu lục thêu hoa nhỏ, loại vải cùng màu sắc khiến người ta không thể không để ý tới, trước cửa có một vài nha hoàn đứng canh.

Lão phu nhân đang ngồi trò chuyện với Ôn Hải.

Bạch Tiểu Bích thấp người hành lễ.

“Đã tới?!” Thái độ lão phu nhân có chút khác thường, nét mặt ôn hòa chào hỏi nàng.

Bạch Tiểu Bích mặc dù có chút kinh ngạc nhưng gương mặt thanh tú vẫn trấn định: “Lão phu nhân có gì phân phó?”

Lão phu nhân không trả lời ngay, xoay qua hỏi Ôn Hải: “Tiên sinh nhìn xem, nàng ta đi liệu có thích hợp?”

Ôn Hải gật đầu nói: “Trừ nàng ta, ai cũng không thể được!”

Lão phu nhân im lặng không nói gì.

Ôn Hải đương nhiên biết bà ta băn khoăn điều gì, thản nhiên nói: “Ta đã nói thẳng với các người thì tất có thành ý muốn giúp đỡ, chỉ cần làm theo lời ta nói, trong vòng một tháng tất sẽ có tin mừng, ta sẽ lưu lại đây một tháng, nếu có chuyện không may thì tùy các người xử trí!”

Người ở đây đương nhiên sẽ không sợ hấn chạy mất, lão phu nhân vội nói: “Tiên sinh sao lại nói vậy, lão thân đương nhiên tin tưởng tiên sinh.” Nói rồi quay sang kéo tay Bạch Tiểu Bích ở bên cạnh, cười đến hòa ái nói: “Nha đầu ngoan, mấy ngày nay ủy khuất cho người rồi, là tôn nhi không hiểu chuyện, hại người không chỗ nương tựa, ta thay hấn xin lỗi người!”

Phụ thân chết thảm, bọn họ tưởng rằng một lời xin lỗi là xong chuyện? Bạch Tiểu Bích âm thầm cắn chặt răng, đưa mắt liếc nhanh về phía Ôn Hải, im lặng không nói gì.

Lão phu nhân thấy không phương thức lấy lòng không hiệu quả, không vui nói: “Gọi người tới là muốn người đi cùng tiên sinh làm một chuyện!”

Nụ cười có vẻ hòa ái nhưng ánh mắt lại không che giấu được sự lạnh lùng, Bạch Tiểu Bích lấy làm kinh hãi, vội vàng hạ thấp hai hàng mi, đây rõ ràng là đang ra lệnh, nàng có thể không đi sao? Bà ta chỉ là vì có chuyện cần nhờ nên mới khách khí với nàng như vậy, chỉ là... tài hùng thế mạnh như Phạm gia đến tột cùng muốn dùng mình vào việc gì?

Lão phu nhân vỗ vỗ tay nàng, thanh âm ôn nhu nói: “Nếu làm tốt chuyện lần này, tương lai người sẽ là tiểu thư Phạm gia chúng ta, ta sẽ nhận người làm tôn nữ, đảm bảo cho người ngày sau cơm no áo ấm!”

Không lo cơm áo?! Ban đầu bọn họ cũng đảm bảo với Chu Toàn như vậy sao? Bạch Tiểu Bích âm thầm cười lạnh, khẽ gật đầu nói: “Xin theo lời lão phu nhân!”

Thấy nàng đồng ý, gương mặt lão phu nhân hiện rõ sự hài lòng: “Sớm biết người là hài tử nghe lời mà!” Nói rồi buông tay nàng, khôi phục lại sự uy nghiêm cùng tính táo thường ngày, cảnh cáo nói: “Chuyện này người cũng không được phép nói cho ai khác, nếu để ta nghe thấy bóng gió bên ngoài, ta nhất định lột xiêm y người bán vào kỹ viện!” Bà ta hừ lạnh hai tiếng, nói tiếp: “Người cũng đừng nghĩ tới chạy trốn, cho dù người chạy khỏi được huyện Môn Tĩnh, Phạm gia chúng ta cũng sẽ có biện pháp bắt người trở về.”

Bạch Tiểu Bích vội vàng đáp: “Dạ!”

Lão phu nhân lúc này mới gạt đầu thỏa mãn, giọng nói lần nữa trở nên ôn hòa: “Muốn làm tiểu thư hay nha hoàn, hài tử thông minh như ngươi chắc cũng không cần ta phải nói nhiều.” Nói rồi quay sang Ôn Hải nói: “Ban ngày lão thân đã theo lời tiên sinh, phân phó hạ nhân chuẩn bị hết thảy mọi thứ, tiên sinh cần mấy người đi cùng hỗ trợ?”

Ôn Hải thần nhiên nói: “Chuyện này hung hiểm cơ mật, nha đầu này mang mệnh khắc phu nên mới có thể đi cùng, người ngoài biết càng ít càng tốt, ta mang nàng ta lên núi trước, các người chỉ cần phái vài người đợi dưới chân núi là được, chờ qua giờ Tý tối nay, giờ Dần chính là giờ tốt để hạ táng.”

Lão phu nhân gật đầu đáp ứng.

Ôn Hải khép chiết phiến, đứng dậy nói: “Thời gian không còn sớm nữa, đi thôi!”

Không có ánh trăng chiếu sáng, không gian một mảnh tối đen, dựa vào quyền thế của Phạm gia, hai người dẫn theo hơn mười gia đình mặc đồ trắng thuận lợi ra khỏi thành, đến chân núi phía sau, Ôn Hải để đám gia đình chờ ở đó, một mình dẫn Bạch Tiểu Bích lên núi lễ Phật.

Ánh sáng đèn lồng chiếu trên đường đi, Ôn Hải vững vàng đi phía trước, Bạch Tiểu Bích cầm đèn lồng theo sát phía sau, trước đây nàng rất ít khi đi đường núi, hiện tại đi nhanh như vậy có chút không chịu được, ngày trước phụ thân thường nói lòng người khó đoán, hôm nay nàng cuối cùng cũng có cơ hội tự mình trải nghiệm, đối diện với Ôn Hải thần bí, trong lòng nàng vô cớ dâng lên mấy phần sợ hãi, không dám lên tiếng hỏi nhiều, chỉ đành cẩn thận theo sát phía sau.

Hai người nhân lúc đêm tối đi lên sườn núi, dừng lại bên hồ Thái Liên, hồ nước trong đêm càng trở nên mênh mông hơn cả, bóng tối bao phủ bốn phía, nhìn thế nào cũng không thấy được bờ bên kia.

Bạch Tiểu Bích thở dốc, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Ôn Hải hiển nhiên là không để ý tới nàng, nhắc tà áo bước lên chiếc thuyền lá nhỏ: “Lên đi!”

Thuyền này là do hắc dẫn Phạm lão phu nhân chuẩn bị trước, Bạch Tiểu Bích thâm nghĩ không muốn lên nhưng thấy hắc nói như ra lệnh, không có cách nào khác đành cầm đèn lồng nhảy lên thuyền, chiếc thuyền nhỏ bị ngoại lực ảnh hưởng, khẽ lắc lư trên mặt nước, Bạch Tiểu Bích vội vàng hạ thấp người, nắm chặt mạn thuyền.

Mặt nước bị bóng đêm bao phủ, ánh sáng đèn lồng cũng chỉ có thể chiếu rọi một khoảng nhỏ. Ôn Hải nhắc chân đạp nhẹ vào bờ, thuyền nhỏ chậm rãi rời bờ, xuôi theo dòng nước trôi lững lờ.

Áo bào trắng phất phơ trong gió, thoát nhìn như tiên nhân lướt gió, nhìn kỹ lại giống vương công quý tộc, ngay cả lúc hắc đứng quay lưng về phía nàng, thân hình vẫn uy nghiêm như cũ, khiến người ta không dám lại gần. Bạch Tiểu Bích vừa sợ vừa bội phục, lúc này đây nàng mới lựa chọn tin tưởng lời Chu Toàn.

Thuyền nhỏ rất nhanh trôi tới giữa hồ, dừng lại không trôi nữa.

Ôn Hải vẫn đứng ở mũi thuyền, không quay người phân phó: “Mở túi ra đi!”

Hắc làm thế nào khiến thuyền chuyển động? Bạch Tiểu Bích để tâm quan sát nhưng cũng không thu hoạch được gì, nghe hắc nói vậy liền vội vàng nhìn khắp thuyền tìm kiếm, quả nhiên thấy ở góc thuyền một cái túi to, thâm nghĩ vừa rồi chỉ lo nhìn mà lại không lưu ý tới, vội vàng đi tới góc thuyền, theo lời hắc mở túi ra thì phát hiện bên trong có rất nhiều vôi sống, không tìm được tờ mớ hỏi: “Cái này dùng để làm gì?”

Ôn Hải giống như không nghe thấy câu hỏi của nàng.

Bạch Tiểu Bích lúng túng, biết hắc cố ý lơ mình, cất tiếng giận dữ nói: “Ta cái gì cũng không hiểu, cũng không biết làm gì cả, vì sao Ôn công tử lại dẫn ta đi cùng?”

Cuối cùng Ôn Hải cũng lên tiếng: “Để người thấp đèn dẫn đường!”

Bạch Tiểu Bích ghen hờn.

“Dẫn người đi cùng đương nhiên là có lời muốn nói.” Ôn Hải liếc nhìn nàng, cười nhạt nói: “Có vấn đề tự bản thân mình cho Phạm gia không?”

Bạch Tiểu Bích bị hỏi bất ngờ, sững sốt nửa ngày mới hiểu được ý tứ của hắn, thẳng thắn nói: “Không có!” Nàng vốn là bị Phạm gia cướp về làm tân nương, chẳng qua Phạm tiểu công tử không chịu tha người, vì ngại quyền thế của bọn họ nên mới lưu lại Phạm gia làm nha hoàn.

Ôn Hải gật đầu nói: “Vậy thì tốt!”

Hắn hỏi như vậy là có ý muốn cứu nàng ra ngoài sao? Muốn đòi người với Phạm gia? Bạch Tiểu Bích vội nói: “Cha ta bị bọn họ hại chết, ta muốn báo thù trước...”

Ôn Hải thần nhiên cắt ngang lời nàng: “Không rời khỏi Phạm gia là có thể báo thù sao?”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc một lúc lâu, lẩm bẩm nói: “Người có thể trừng trị bọn họ sao?”

Ôn Hải làm như không để ý tới.

Dù biết hắn không thích nói nhiều, Bạch Tiểu Bích vẫn không nhịn được hỏi: “Việc chúng ta đang làm là sao?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Chờ đến giờ lấy quan tài lên!”

Bạch Tiểu Bích khiếp sợ, hồi lâu sau mới nói: “Chẳng lẽ quan tài ở trong hồ nước?”

Hồ nước này sâu như vậy, lại không có bất cứ ký hiệu gì, đừng nói lấy quan tài lên, chỉ dựa vào hai người bọn họ mà muốn tìm ra chỗ giấu quan tài cũng khó.

Ôn Hải giống như đoán được suy nghĩ của nàng, đưa mắt nhìn xuống mặt nước nói: “Chỗ nào có sen nở thì chỗ đó có quan tài!”

Hoa sen? Bạch Tiểu Bích lập tức đưa mắt nhìn xung quanh, ngập ngừng hỏi: “Trong hồ này thật sự có hoa sen sao?”

9. Q.1 - Chương 9: Quan Tài Trong Nước!

Vốn chỉ là câu hỏi vô tình nhưng rõ ràng là đang có ý hoài nghi năng lực của hắn, lời nói vừa ra khỏi miệng, Bạch Tiểu Bích cũng biết mình lỡ lời, ngượng ngùng chuyển đề tài: “Phạm gia nghe nói tiên sinh muốn lấy quan tài nên mà không lo lắng sao?”

Ôn Hải lặng yên không đáp.

Người Phạm gia không lo lắng tự nhiên là rất tin tưởng hắn rồi, lúc trước còn tưởng hắn lừa bọn họ, Bạch Tiểu Bích càng thêm lo lắng, thấp giọng hỏi: “Người... người không sợ bọn họ phát hiện sao?”

Ôn Hải quay lại liếc nàng một cái.

Thấy hắn không tức giận, Bạch Tiểu Bích bạo gan nói: “Ngày đó là ta nói nhảm, nhưng nếu bọn họ biết bị người lừa...”

“Lừa?” Ôn Hải cắt ngang lời nàng: “Ta vì sao phải lừa bọn họ?”

Bạch Tiểu Bích ngây người mất nửa ngày mới nói: “Mãnh hổ xuống núi là thật sao?”

Trong đêm tối, ánh mắt Ôn Hải nhìn về phía bên kia bờ nói: “Mãnh hổ xuống núi tất có giai huyết, linh khí hội tụ, dời di hài có thể bảo vệ tôn tử vinh hoa phú quý, quyền thế lớn mạnh!”

Bạch Tiểu Bích khản trương hỏi lại: “Như vậy là người đang giúp bọn họ sao?”

Ôn Hải thần nhiên gật đầu nói: “Chu Toàn không nghe theo lời dặn của ta nên gieo gió phải gặt bão, đây là báo ứng của hắn, chỉ là dân thường làm sao đấu lại với quan, chộc giận Phạm thượng thư thì hắn có thể chạy thoát sao? Hiện tại chỉ có thể nghĩ kế giúp hắn thoát khỏi Phạm gia trước mà thôi!”

Sự thật cùng tưởng tượng khác xa nhau một trời một vực, sự hời hợt của Ôn Hải đánh tan ảo tưởng trong lòng Bạch Tiểu Bích, hi vọng báo thù tan biến, nội tâm không tìm được thất vọng cùng tức giận, cho rằng hắn không phân biệt được thị phi, e ngại quyền thế, vẽ đường cho hươu chạy,...

Bạch Tiểu Bích lẩm bẩm: “Nhưng bọn họ xấu xa như vậy, cha ta...”

Ôn Hải cắt ngang lời nàng: “Nếu khí số của Phạm gia đã hết, tất sẽ tự suy tàn, người không cần nói nữa!”

Bạch Tiểu Bích cúi đầu im lặng, nàng đương nhiên hiểu đạo lý dân không thể đấu với quan, cho dù bản lãnh của hần thật sự lớn thì cũng không phải là thần tiên, việc hần sợ hãi thế lực của Phạm thượng thư cũng là chuyện thường tình, huống chi là do bản thân nàng vô năng báo thù, có thể nào lại phiền hà đi cầu xin người khác báo thù ỉn chứ, hần có thể cứu được Chu Toàn đã là giỏi lắm rồi.

Bạch Tiểu Bích còn đang khổ sở, đã thấy Ôn Hải ném vật gì đó xuống mặt nước, bọt nước văng lên bốn phía, thuyền nhỏ kịch liệt lay động.

Bạch Tiểu Bích không kịp phản ứng, kinh hoảng vịn chặt mạn thuyền: “Người...”

Ôn Hải lạnh lùng cắt ngang: “Đừng cử động!”

Bạch Tiểu Bích chỉ thấy chiếc thuyền không ngừng chấn động, đèn lồng vụt tắt.

Đột nhiên chìm trong bóng tối, giơ tay mà không nhìn thấy năm ngón khiến Bạch Tiểu Bích không thích ứng kịp, một cử động nhỏ cũng không dám làm. Ôn Hải cũng không lên tiếng, nàng thậm chí còn không biết hần có còn trên thuyền hay không nữa, cả không gian trầm mặc đến đáng sợ.

Có tiếng nước động, chẳng lẽ hần xuống nước rồi? Bạch Tiểu Bích còn đang nghĩ vậy thì trên mặt hồ đột ngột xuất hiện hai luồng hồng quang.

Hai tia sáng yếu ớt chiếu trên mặt hồ đen tối nhìn giống như hai ngôi sao le lói giữa bầu trời đêm, ước chừng qua một tuần trà mới trở nên sáng rõ hơn cả, càng lúc càng tiến gần thuyền nhỏ, lấp lánh như đèn của thuyền chài.

Tôm?! Bạch Tiểu Bích rốt cuộc cũng nhìn rõ hai luồng ánh sáng kia là vật gì, bị dọa đến ngất người. Đời này của nàng chưa từng thấy con tôm nào lớn như vậy, mỗi con ước chừng dài khoảng hai thước, toàn thân một màu đỏ rực, hai cái râu thật dài, thân mình không ngừng di chuyển về phía thuyền nhỏ của nàng. Hóa ra tiếng động vừa rồi chính là do bọn chúng gây ra.

Bạch Tiểu Bích kinh hoảng, còn chưa kịp phản ứng thì bên tai đã vang lên tiếng xé gió, chỉ trong chớp mắt, hai mũi tên đen đã bắn trúng bụng hai con tôm khổng lồ.

Bạch Tiểu Bích xoay người nhìn lại, chỉ thấy Ôn Hải như trước đứng ở mũi thuyền, thần thái thản nhiên như thể mọi chuyện chẳng liên quan gì tới hần.

Phải mất một lúc lâu sau, thi thể hai con tôm khổng lồ mới chìm hẳn trong nước.

Ánh sáng bị dập tắt, bóng tối lần nữa bao trùm không gian, Bạch Tiểu Bích khẽ run rẩy, không nhịn được lui về phía sau, đêm khuya tĩnh mịch, bốn phía quanh hồ căn bản không có một bóng người, vừa rồi là hần đã ném tên sao? Bắn tên mà không cần cung, sức lực của hần đến tột cùng là lớn cỡ nào a? Lúc trước chỉ nghĩ hần với Chu bá bá giống nhau, giỏi lắm cũng chỉ là phong thủy tiên sinh, không nghĩ tới hần thật sự có bản lãnh lớn như vậy, không trách được thuyền không cần mái chèo mà vẫn có thể ra được giữa hồ. Ngày trước thường nghe phụ thân kể về những người tu luyện nội lực, tùy tiện hái lá cũng có thể đã thương người, lợi hại hơn còn có thể lấy mạng người ta, thường thấy nhất chính là đại nội cao thủ bảo vệ hoàng cung, công phu hần thể hiện hôm nay thật là đáng sợ!

Không gian lần nữa bắt đầu sáng lên.

Phát hiện ra sự khác thường, Bạch Tiểu Bích lập tức hoàn hồn, vội vàng đưa mắt nhìn xuống mặt nước, rất nhanh liền tròn mắt, há hốc mồm, gương mặt thanh tú lộ rõ kinh hãi – chính giữa chùm ánh sáng dưới đáy hồ dần hiện ra một vật gì đó, đường nét ngày càng rõ ràng.

Chùm ánh sáng rực rỡ kia lại chính là một đóa hoa sen đầy màu sắc?!

So với những bông sen bình thường khác thì đóa sen này thật sự rất đặc biệt, cả đóa hoa chìm trong nước, thoạt nhìn giống như một đồ án khổng lồ dưới nước, khó phân biệt được thật giả, quý dị vô cùng.

Hồ Thái Liên thật sự có hoa sen nở trong đêm! Bạch Tiểu Bích ngây ngốc một hồi lâu, Ôn Hải nương theo ánh sáng mờ nhạt của đóa sen rời khỏi mũi thuyền đi tới trước mặt nàng, không nói một lời đã nhấc chân đá bay túi vôi dưới chân nàng khiến vôi trong túi văng ra, chuẩn xác rơi xuống nhụy hoa ở chính giữa.

Thanh âm nước sôi sùng sục không ngừng vang lên, đóa sen trong nước phút chốc khép lại.

Ánh sáng chẳng những không tắt mà ngược lại còn trở nên chói mắt hơn cả, cả không gian sáng như ban ngày, nước trong ao không ngừng sôi trào, Bạch Tiểu Bích không phòng bị, suýt chút nữa văng ra khỏi thuyền, nội tâm không khỏi kinh hô.

Một cánh tay vững vàng giữ chặt lấy nàng. Cánh tay vô cùng có lực, ngay cả lúc thuyền nhỏ không ngừng rung lắc, hắn vẫn có thể ôm nàng đứng vững như không có chuyện gì xảy ra. Bạch Tiểu Bích quần bách, gương mặt thanh tú đỏ bừng, theo bản năng giãy giụa muốn thoát khỏi.

“Đừng cử động!” Ôn Hải nhíu mày, ánh mắt thủy chung không rời khỏi mặt nước đang sôi trào.

Nghe thấy giọng nói như ra lệnh của hắn, Bạch Tiểu Bích mới nhớ ra hai người đang làm chuyện quan trọng, đành phải ngừng giãy dụa, quay mặt, cắn chặt môi không lên tiếng, bị hắn ôm trong ngực, hơi thở nam nhân xa lạ mơ hồ mà cường thế khiến nàng sợ hãi.

Một khắc trôi qua, từ dưới đáy ao nhô lên một vật gì đó, dĩ nhiên lại là một quan tài viên vàng!

Cỗ quan tài trôi trên mặt nước, nhấp nhô không ngừng, dưới đáy thuyền đột nhiên như có gió, cả con thuyền chậm rãi trôi về phía cỗ quan tài.

Ôn Hải buông Bạch Tiểu Bích, cúi người đưa tay giữ chặt cỗ quan tài bằng gỗ thượng hạng, bên trong chắc hẳn còn có vật bồi táng, nhìn sơ cũng khoảng chừng ba bốn trăm cân mà hắn chỉ nhẹ đặt tay một cái, cỗ quan tài lập tức bị nhấc lên, chuẩn xác không sai một ly rơi vào trong thuyền, thân thuyền vì sức nặng mà chìm xuống nhưng cũng rất ổn định, không hề bị lay động.

Nửa đêm nửa hôm bất gặp một cỗ quan tài, nam tử hán còn sợ huống chi là một tiểu nữ tử, Bạch Tiểu Bích theo bản năng lùi lại phía sau, bàn tay nắm chặt vạt áo Ôn Hải, mãi đến khi thấy không ổn mới vội vàng buông ra.

Ôn Hải lạnh nhạt nói: “Đốt đèn đi!”

Ánh sáng trong hồ ngày càng mờ nhạt, Bạch Tiểu Bích lần nữa đốt đèn lồng, thuyền vừa cập bờ liền vội vàng nhảy xuống thuyền, đứng cách quan tài một khoảng rất xa.

“Người ở đây coi chừng, bọn họ sẽ đến ngay thôi!” Ôn Hải nói rồi xoay người đi.

Thấy hắn muốn rời đi, Bạch Tiểu Bích luống cuống: “Ta...”

Ôn Hải xoay người lại nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích bị hắn nhìn càng thêm sợ, lời nói lên đến cổ họng lại bị nuốt trở lại, ra sức lắc đầu nói: “Không có, không có chuyện gì.”

“Sợ?” Ôn Hải thản nhiên hỏi.

Nghĩ tới mình hiện tại đã không còn là thiên kim tiểu thư được phụ thân che chở, Bạch Tiểu Bích cố gắng trấn tĩnh, đưa lồng đèn trong tay đến trước mặt hắn nói: “Trời tối, người thấy đường đi sao?”

Ôn Hải nhìn nàng chăm chú, khẽ mấp máy miệng, nhướn mày, cũng không biểu lộ là mình nhận ra được sự hoảng sợ của nàng, không chút khí phách nhận lấy lồng đèn từ tay nàng, xoay người rời đi.

Nửa đêm mà phải đứng canh quan tài, những tiểu nữ tử bình thường khác sớm đã bị dọa cho khóc ngất cả, Bạch Tiểu Bích mặc dù không khóc cũng không ngất nhưng toàn thân không kìm được đổ mồ hôi lạnh, đứng canh chưa tới nửa canh giờ mà nàng tưởng như cả năm đã qua đi, mãi đến khi đám gia đình từ chân núi lên tới khiêng cỗ quan tài đi, nàng mới thở phào nhẹ nhõm, yên lặng theo sau bọn họ trở về.

Ôn Hải cùng Phạm lão phu nhân chờ ở ngoài thành, thấy quan tài được khiêng tới, Ôn Hải khẽ gật đầu một cái rồi xoay người đi tiếp, Phạm lão gia cùng đám gia đình vội vàng khiêng quan tài đi theo.

Về phần bọn họ muốn mang quan tài chôn cất ở chỗ nào thì Bạch Tiểu Bích không có tâm tư nghĩ tới.

Phạm lão phu nhân hết sức hài lòng, vừa tán thưởng nàng vừa không quên cảnh cáo: “Nếu người dám nói lung tung, ta sẽ cho người lột da người!”, thủy chung không nhắc tới chuyện nhận nàng làm cháu gái.

Bạch Tiểu Bích cũng chưa từng để tâm tới chuyện này, cho dù Phạm lão phu nhân nguyện ý nàng cũng không muốn, phụ thân bị bọn họ chết thảm, gia sản cũng bị bọn họ chiếm mất, thù này cả đời nàng cũng không thể quên được. Quá nửa đêm mới về tới tiểu viện Bạch gia, trong đầu toàn là hình ảnh cổ quan tài viền vàng kia, nàng bất chấp tắm rửa, ôm chăn cuộn người trong góc tường, một đêm dài chìm trong ác mộng.

10. Q.1 - Chương 10: Thanh Y Thiếu Niên!

Sáng sớm ngày hôm sau, mặt trời còn chưa sáng rõ, bên ngoài đã ồn ào không thôi, Bạch Tiểu Bích bị ác mộng giày vò cả đêm, vội vàng tắm rửa rồi ra cửa sau nhìn, chỉ thấy hàng xóm láng giềng xung quanh cũng đang nhìn về phía cuối đường, hỏi thăm mới biết là đêm qua Phạm gia đã dời mộ phần của lão thái gia, bây giờ đang chuẩn bị hạ táng. Mặc dù dân huyện Môn Tỉnh thập phần thống hận Phạm Bát Sĩ nhưng chỉ cần Phạm gia xảy ra chuyện lớn chuyện nhỏ gì cũng ủa ra coi như ong vỡ tổ, dù sao thì chuyện xấu cũng không tới lượt bọn họ.

Mãnh hổ xuống núi, hắc rết cuộc cũng không muốn đắc tội với Phạm Bát Sĩ. Bạch Tiểu Bích ngẩn ngơ, không tài nào chết tâm được, cũng đi theo đám người ra ngoài thành xem.

Từ rất xa đã nghe thấy tiếng pháo nổ vang trời, dân chúng trong huyện vây thành một đám đông cách đó không xa, trong đó có cả thân ảnh các hòa thượng, tràng diện được bố trí hết sức long trọng, thể núi hiện rõ hình ảnh mãnh hổ đang phi xuống, chân trước chạm xuống đất, miệng hổ há to. Thì ra Phạm gia từ lúc rạng sáng đã hạ táng xong, hiện tại chính là nghi thức tế tổ.

“Đang yên lành tại sao lại dời phần mộ?”

“Nghe nói mấy ngày trước Phạm lão phu nhân thường xuyên chiêm bao thấy Phạm lão thái gia trở về nói cuộc sống ở âm phủ không yên ổn, muốn dời chỗ đi.”

“Ta thấy Phạm gia làm quá nhiều chuyện xấu, cho nên...” Người nọ nói được một nửa thì ngừng lại, làm như không có chuyện gì nhìn bốn phía xung quanh.

Người bên cạnh nghị luận không ngừng, chỉ riêng Bạch Tiểu Bích hiểu được nguyên nhân, cái gì mà báo mộng chứ, lần dời mộ này rõ ràng là do Ôn Hải đề nghị, bọn họ sớm đã chuẩn bị tốt mọi thứ, đêm qua đã hạ táng ở chỗ bí mật rồi, ngôi mộ chỗ này chẳng qua chỉ là mộ giả, bây giờ tế tổ chẳng qua là để che mắt người ngoài mà thôi.

Ở phía xa, Ôn Hải đứng cạnh Phạm đại lão gia, biểu tình trên mặt bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

Bạch Tiểu Bích mím môi, hai bàn tay giấu trong tay áo sớm đã nắm thành quyền. Đúng như lời Chu Toàn nói, bản lãnh hắc lớn như vậy, lại có lòng hỗ trợ Phạm gia tìm được nơi tốt để chôn cất mộ phần tổ tiên, Phạm Bát Sĩ chắc chắn sẽ vượt qua khó khăn mà thăng quan tiến chức. Ôn Hải cũng đã đảm bảo rồi, nội trong vòng một tháng, Phạm gia nhất định sẽ có tin mừng.

Phụ thân chết thảm, hôm nay tận mắt chứng kiến cừu gia được lợi, Bạch Tiểu Bích chỉ hận mình là phận nữ nhi, bản lãnh gì cũng không có, phải mất bao lâu mới có thể báo được đại thù đây?

“Quả nhiên là cao nhân, có thể nhìn ra bảo địa tốt như vậy.” Bên cạnh có người cúi đầu than thở.

Thanh âm từng chữ rõ ràng truyền vào tai, Bạch Tiểu Bích ngẩn người, lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi đang khoanh tay trước ngực, một thân quần áo giản đơn không có gì đặc biệt, duy chỉ có nét mặt vui sướng khó có lời nào tả được, bốn chữ ‘mặt quan như ngọc’ cũng không đủ để hình dung thiếu niên nọ, mày kiếm dài tới tận tóc mai, ở đuôi mày có một nốt ruồi son, ánh mắt sáng trong như hồ nước mùa thu đang nhìn về ngôi mộ giả phía xa.

Ngoại trừ nét thần bí thì thiếu niên nọ cũng không khác người bình thường là mấy, đứng giữa đám người không chút nổi bật, không nhìn kĩ thì căn bản rất khó chú ý tới, nhưng Bạch Tiểu Bích lại có cảm giác, những người quá mức bình thường như vậy ngược lại có chút cố ý, giống như là đang cố ý ẩn mình vậy. Nghe giọng điệu thì hình như hắn cũng hiểu biết về phong thủy, chẳng lẽ lại mà một phong thủy tiên sinh?

Đôi mắt trong suốt của thiếu niên nọ nhìn về phía Ôn Hải, biểu tình như thể đang suy nghĩ điều gì đó, rất lâu sau đó mới nói thầm một câu: “Đang nguyên có?”

Thanh âm hắn rất nhỏ, nếu không phải Bạch Tiểu Bích đang chú ý tới hắn thì cũng không thể nghe ra được, nội tâm dấy lên nghi ngờ, đang nguyên có là cái gì? Chẳng lẽ hắn đang nói Ôn Hải?

Bạch Tiểu Bích còn đang tò mò, thiếu niên nọ dường như cũng nhận thấy có người đang nhìn mình, lập tức quay mặt nhìn lại.

Đôi mắt kia như vực sâu không đáy, ẩn chứa rất nhiều suy nghĩ phức tạp, ánh mắt mang theo hữu hảo nhưng lại cất giấu tia hoài nghi cùng dò xét, hình dáng so với tuổi tác của hắn có chút không tương xứng, không hề giống một thiếu niên đơn thuần, chỉ những người có thân phận cao quý, sớm phải lo nghĩ mới có thể có ánh mắt đó được. Bạch Tiểu Bích thấy hắn nhìn qua, biết mình thất lễ, vội vàng thu hồi lại ánh nhìn.

Cách đó không xa về bên trái hình như cũng có người đang nhìn sang bên này. Mới vừa rồi chỉ lo nhìn thiếu niên nọ, Bạch Tiểu Bích không nghĩ tới có người đang nhìn mình, theo bản năng đưa mắt nhìn sang.

Người nọ vẻ mặt vui mừng, nụ cười trong đáy mắt hiện rõ trên gương mặt, hôm nay hắn một thân bạch y, đai lưng bằng lụa thêu hoa có khảm ngọc thượng đẳng, trên chiết phiến có vẽ tranh thủy mặc làm tăng thêm vẻ phong thần tuấn mỹ chỉ có ở bậc nhân tài.

Hắn nhìn sang, Bạch Tiểu Bích cũng nhìn sang, tầm mắt hai người vừa vặn giao nhau.

Ánh mắt kia thật ra rất ôn nhu cùng đơn thuần, không mang theo nửa điểm mỉa mai nhưng Bạch Tiểu Bích lại cảm thấy ghét bỏ, cả người không thoải mái, bị hắn nhìn như vậy khiến nàng có cảm giác đám người chung quanh đều trở nên vô hình hết cả. Biết rõ bản thân chẳng có lí do gì chán ghét hắn nhưng chẳng hiểu tại sao nàng lại cảm thấy không vừa mắt, sợ bản thân đột ngột quay đi sẽ khiến hắn nghĩ mình chột dạ, cho nên đành đưa mắt nhìn khắp bên đó một lượt, lướt qua hắn, làm như đang nhìn ai đó ở phía xa.

Hắn mỉm cười, nghiêng đầu nói gì đó với nữ tử bên cạnh.

Khóe mắt liếc thấy hắn vẫn đang nhìn mình, tâm tư Bạch Tiểu Bích vốn đã vì chuyện Ôn Hải giúp Phạm gia mà rối loạn cả, thấy hắn nhìn mình càng thêm tức giận, chẳng lẽ nàng giống với đám nữ tử thanh lâu đó sao? Nhớ tới chuyện đêm đó, ánh trăng mờ ảo chiếu lên chiếc áo choàng màu tuyết trắng, thanh âm ôn nhu mà ân cần, Bạch Tiểu Bích càng thêm khổ sở, tâm tình càng thêm rối loạn.

Ôn Hải đứng ở phía xa cùng liếc nhìn về phía Bạch Tiểu Bích.

Đương thời, từ vương tôn công tử cho đến thư sinh nghèo đều thích dùng chiết phiến, trong suy nghĩ của bọn họ thì đó chính là dấu hiệu của thân phận, biểu hiện của tao nhã. Trên tay Ôn Hải cũng có một cây, bất quá thì Bạch Tiểu Bích rất hiếm khi thấy hắn mở quạt, so sánh với khí thế có thừa mà phong lưu không đủ, chiết phiến trong tay hắn không phải là đồ trang sức mà là một vật thuận tay cầm lấy, không ai có thể biết được trên chiết phiến của hắn rốt cuộc vẽ tranh hay vẽ chữ, cũng giống như con người của hắn vậy, thâm sâu khó lường khiến người ta không tài nào đoán được.

Từ sau khi biết hành động nịnh nọt Phạm gia của hắn, Bạch Tiểu Bích cũng từ mặt không nhìn. Không biết có phải nàng nghe lầm hay không, thiếu niên bên cạnh đột nhiên cúi đầu cười.

Bạch Tiểu Bích nhìn về phía Phạm lão gia, thấy ông ta đang phân phó nhóm hoà thượng làm pháp sự, vẻ mặt lộ rõ sự đắc ý mà không khỏi thống hận, nếu cứ tiếp tục như vậy thì bao giờ nàng mới có thể báo thù cho phụ thân đây? Hốc mắt bất tri bất giác đỏ lên, nàng một phút cũng không muốn ngây ngốc ở chỗ này, đột nhiên nhớ tới Chu Toàn mù lòa, đi đứng bất tiện liền xoay người bước nhanh tới phủ Phạm gia.

Không ai để ý tới ánh mắt thiếu niên nọ luôn dõi theo bóng lưng nàng phía xa.

Mới sáng sớm mà tất cả gạo cần xay đã được xay xong, chất thành từng bao dựa vào tường. Cạnh tường là một lão nhân mặc áo xám, mớ tóc bạc được buộc gọn lại bằng một cây trâm gỗ, bộ dáng thanh nhàn.

Bạch Tiểu Bích thiếu chút nữa không nhận ra lão, kinh ngạc kêu lên: “Người... Chu bá bá?”

Chu Toàn nhìn nàng mỉm cười.

Chu Toàn hôm nay khác hẳn ngày thường, đã không còn là lão nhân mù lòa thôi, tinh thần phấn chấn giống như mới vừa lột xác vậy, quần áo trên người sạch sẽ, bộ râu nham nhở mọi khi cũng đã được cắt tỉa gọn gàng, khí sắc hơn hẳn hôm qua, còn có... cặp mắt kia...

Bạch Tiểu Bích không kịp được khiếp sợ, thất thanh kêu lên: “Chu bá bá, mắt của người... mắt của người...”

Chu Toàn chậm rãi đứng dậy, nhìn mảnh vườn mình ở hơn mười năm qua, ngoan đùa cười nói: “Bị bọn họ nhốt mười năm, Chu Toàn ta cuối cùng cũng chờ được ngày này, sư phụ đã phá vỡ phong ấn ngày trước, ta tự nhiên cũng tốt lên nhiều.”

11. Q.1 - Chương 11: Bái Sư Học Nghệ!

Mắt Chu bá bá không còn mờ đục như trước nữa, bá bá thật sự đã khôi phục lại thị lực rồi! Bạch Tiểu Bích không nén nổi vui sướng, nhớ tới hành động của Ôn Hải, vội nói: “Chu bá bá, sư phụ người thật sự muốn giúp bọn họ.”

“Mãnh hổ xuống núi?! Buổi sáng ta có đi xem qua rồi!” Chu Toàn hừ lạnh một tiếng nói tiếp: “Đích xác là bảo địa, ngày trước lúc ta bảo bọn họ hạ táng quan tài giữa hồ, tuy là sai lầm nhưng về lâu dài thì hại cốt được Thủy tộc bảo vệ, cho dù chuyện lớn không thành thì cũng có thể hóa giải an nguy, ngay cả lúc suy tàn cũng không tới mức quá thê thảm, hôm nay bọn họ muốn dời mộ, tin tưởng vào Mãnh hổ xuống núi, cho dù làm nên chuyện lớn nhưng tương lai thì... hắc hắc...”

Bạch Tiểu Bích nghe thấy Chu Toàn nói tới tương lai Phạm gia với vẻ thỏa mãn khác thường, vui mừng hỏi lại: “Bọn họ sẽ suy tàn sao?”

Chu Toàn đắc ý nói: “Mãnh hổ xuống núi cũng không dễ dàng thất bại như vậy, bất quá thì cuộc đời này cũng không có cái gì gọi là vĩnh viễn, sống hay chết cũng không phải do bọn họ, một khi vận số đã hết, tất sẽ phải suy tàn.”

Bạch Tiểu Bích không cam lòng nói: “Ta muốn chứng kiến bọn họ bị báo ứng, Chu bá bá có biện pháp gì không?”

Chu Toàn lắc đầu nói: “Ta mạng tiện phúc mỏng, ngày trước không biết lượng sức mình, tham lam muốn hưởng giàu sang nên gieo gió gặt bão, hôm nay được sư phụ giải thoát cũng không có ý định dính tới những thứ này nữa, tránh tai họa về sau.”

Bạch Tiểu Bích không giấu được thất vọng, đột nhiên chú ý tới bọc hành lý trong tay lão: “Chu bá bá, người... muốn đi sao?”

Chu Toàn vẻ cam chịu nói: “Ta còn chờ ở đây là muốn gặp lại sư phụ lần cuối!”

Bạch Tiểu Bích im lặng cúi đầu.

Chu Toàn làm sao không nhận ra tâm tư của nàng, thở dài nói: “Nha đầu, người yên tâm, ta sao có thể bỏ một mình người ở lại Phạm gia được!”

Nghe lão nói vậy, ánh mắt Bạch Tiểu Bích sáng lên: “Chu bá bá sẽ dẫn theo ta đi sao? Ta theo bá bá học nghề, tương lai có thể báo thù cho cha ta rồi!” Nói rồi muốn cầm lấy tay nải của Chu Toàn: “Chúng ta mau đi thôi, nhân lúc bọn họ còn bận việc bên ngoài!”

Chu Toàn vội vàng ngăn nàng lại: “Hiểu biết về phong thủy của ta có hạn, bản lãnh kém cỏi, cũng không biết có thể bình yên rời khỏi nơi đây không, mang theo người không phải ý định của ta.” Vừa nói vừa than thở: “Huống chi ta cũng đã sáu mươi tám rồi, chỉ còn lại mấy năm tuổi thọ, ta muốn tìm một nơi thanh

tính sống hết những năm này, cũng không còn ôm mộng làm người giàu sang nữa, ta sẽ tìm giúp người một nơi nương tựa rồi sẽ tự tìm ình một người bạn già trước lúc lâm chung.”

Bạch Tiểu Bích kinh ngạc hỏi lại: “Chu bá bá không dẫn ta theo sao?”

Chu Toàn cười nói: “Đi theo một lão nhân gần đất xa trời thì có thể học được cái gì chứ, nha đầu người cứ yên tâm, ta đã tính kỹ rồi, để sư phụ nhận người làm đồ đệ trước rồi sẽ dẫn người rời khỏi Phạm gia.”

Bái Ôn Hải làm thầy? Bạch Tiểu Bích bất giác cảm thấy không vui, đối với người giúp đỡ Phạm gia, nàng thật sự không có mấy hảo cảm, nhưng trước mắt cũng không có cách nào khác, đúng như lời Ôn Hải đã nói, nàng cái gì cũng không biết, thân cô thế cô, cho dù ở lại Phạm gia cũng không thể nào báo thù được, lại không thể trông cậy vào người khác thay mình báo thù, chỉ dựa vào chính mình thì biết bao giờ mới báo thù được? Bản lãnh của Ôn Hải dường như rất lớn, hẳn giúp Phạm gia cũng bởi Phạm gia chấp nhận điều kiện gì đó của hắn, dù sao thì giữa bọn họ cũng chẳng có thù oán gì, hợp tác với nhau cũng là chuyện rất bình thường, mà nàng - một là không tiền hai là không thế, đối với hắn chẳng có chút giá trị, hẳn dĩ nhiên sẽ không vì nàng mà đắc tội với Phạm thượng thư, không bằng đi theo hắn học chút bản lãnh, tương lai tự mình trả thù cũng tốt.

Bạch Tiểu Bích thầm tính toán, chần chờ nói: “Ôn công tử sẽ không đồng ý đâu!”

Chu Toàn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Đúng là lão nhân gia sẽ không dễ dàng đáp ứng, ngày trước thu ta làm đồ đệ cũng chỉ lưu lại một cuốn sách, người vẫn là một tiểu nha đầu, chỉ sợ lão nhân gia ngại phiền toái. Bất luận thế nào, ta cứ xin người dẫn người rời khỏi Phạm gia trước đã, sau này người tự mình nghĩ cách... Sư phụ!”

Bạch Tiểu Bích xoay người nhìn lại thì thấy Ôn Hải đang chậm rãi đi vào tiểu viện.

Không ai nghĩ một người mù lại có thể chạy trốn, Phạm gia tuy có ý muốn giam giữ Chu Toàn nhưng lại không cử người giám sát, tiểu viện này ngoại trừ hạ nhân mang gạo, bấp vào mỗi buổi sáng thì rất hiếm khi có người lui tới. Huống chi hôm nay Phạm gia dời mộ phần Phạm lão thái gia, gia đình trong phủ sớm đã đi theo hỗ trợ, số còn lại lười biếng trốn việc đã lui đi đâu đó.

Chu Toàn cung kính quì gối trên đất nói: “Đa tạ sư phụ đã cứu giúp!”

Ôn Hải thản nhiên nhận một lạy của lão: “Còn không mau rời đi?”

“Đệ tử cũng muốn đi, nhưng trước khi đi muốn gặp lão nhân gia người một lần cuối, thứ nhất là để tạ ơn người đã cứu mạng già này, thứ hai là có chuyện muốn nhờ!” Chu Toàn nói tới đây liền nháy mắt với Bạch Tiểu Bích, Bạch Tiểu Bích hiểu ý, vội quì xuống cạnh lão, Chu Toàn thấy nàng quì rồi mới nói tiếp: “Nha đầu này chiếu cố đệ tử đã nhiều ngày, là đứa nhỏ rất hiểu chuyện, đệ tử vì cứu nàng nên mới bịa ra chuyện nàng mang mệnh khắc phu, hại nàng bị Trương gia từ hôn, nếu còn ở đây thì đời này của nàng coi như đã bị đệ tử hủy rồi, van xin sư phụ mang nàng theo cùng người!”

Trong lúc Chu Toàn nói, Bạch Tiểu Bích không dám ngẩng đầu nhìn Ôn Hải, thủy chung nhìn dưới đất, tâm tình khẩn trương không thôi.

Ngoài dự tính của hai người, Ôn Hải nâng vạt áo ngồi xuống cái ghế nhỏ gần đó, thuận miệng nói: “Vậy là bá sư sao?”

Cứ tưởng hắn nhất định không đồng ý cho nên Chu Toàn cũng không dám nhắc tới chuyện bá sư, chỉ cầu hắn mang theo Bạch Tiểu Bích, không nghĩ tới hắn lại đồng ý, hai người vừa mừng vừa sợ.

Hiện tại không có trà cũng không có lễ vật, nghi thức bá sư khá đơn giản, Bạch Tiểu Bích cúi lạy Ôn Hải ba lạy, dập đầu gọi Chu Toàn một tiếng sư huynh!

Chu Toàn nhớ tới một chuyện, từ trong tay nải lấy ra một cuốn sách mỏng đã cũ nói: “Cuốn sách này năm đó sư phụ đưa cho đệ tử, đệ tử ngu dốt, nhiều năm như vậy cũng không hiểu được huyền cơ trong đó, may mà bảo quản cẩn thận, hôm nay đệ tử xin đưa lại cho sư phụ!”

Bỏ qua vẻ mặt hâm mộ của Bạch Tiểu Bích, Ôn Hải nhận lại sách rồi cất vào ống tay áo, nhàn nhạt nói: “Lát nữa bọn họ sẽ phát hiện người đã bỏ trốn, nhất định sẽ có người đuổi theo, người nên xuôi thuyền theo

hướng nam thì hơn, chỉ cần tránh được mấy tháng là mọi chuyện sẽ ổn cả, sau này nên tìm nơi thanh tĩnh mà an hưởng tuổi già, nếu còn vọng tưởng giàu sang, ta cũng không có bản lãnh cứu người lần thứ hai đâu.”

Chu Toàn nghe vậy vội cúi đầu nói: “Tạ ơn sư phụ chỉ điểm, đệ tử đi trước!”

Thấy lão muốn đi, Bạch Tiểu Bích có chút khổ sở, không kìm được kéo tay lão, khẩn khẩn môi muốn nói mà lại không nói nên lời.

Nội tâm Chu Toàn dâng lên tia không nỡ, an ủi nói: “Sư phụ đã thu người làm đệ tử, người nên chuyên tâm học nghệ, vạn lần không được gấp gáp.” Bốn chữ ‘không được gấp gáp’ này được lão nhấn mạnh hơn cả.

Bạch Tiểu Bích gật đầu đáp ứng: “Ta tiền bá bá!”

“Không cần!” Ôn Hải đột nhiên đứng lên, nhìn Chu Toàn, phát phát tay nói: “Người mau đi đi!”

Bạch Tiểu Bích im lặng.

Chu Toàn nhìn nàng gật đầu một cái rồi xoay người rời đi, khoác hành lý trên vai, đầu cũng không quay lại.

Thật ra thì Bạch Tiểu Bích cũng hiểu là mình không nên tiền lão, bộ dáng Chu Toàn hiện tại, trừ khi là người rất quen thuộc với lão, còn không thì không thể nhận ra được, mà trải qua phong ba cướp dẫu cùng ‘mệnh khắc phu’, huyện Môn Tĩnh có ai không biết nàng chứ, nếu thật sự đi tiền lão, nhất định sẽ khiến người ta chú ý, để người Phạm gia phát hiện thì lão cũng không thể trốn xa được. Nhưng mấy ngày ở chung, nàng đã quen với cuộc sống một già một trẻ dựa vào nhau mà sống, ít nhất còn có người quan tâm tới nàng, hôm nay lão đột ngột rời đi, nội tâm nàng khó tránh được khủng hoảng.

Trong tiểu viện hoang vắng chỉ còn lại hai người, ai cũng không lên tiếng, không gian yên tĩnh đến lạ thường.

Bạch Tiểu Bích vốn có chút sợ hãi đối với Ôn Hải, cúi đầu đứng đó, không dám nhìn cũng không dám đi, khẩn trương đến độ tim cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ôn Hải chậm rãi đi tới trước mặt nàng.

Bạch Tiểu Bích theo bản năng lùi lại phía sau, né tránh ánh nhìn của hắn.

Ôn Hải giống như không để ý đến động tác của nàng, trực tiếp đi đến cửa tiểu viện: “Theo ta ra ngoài!”

Bạch Tiểu Bích lúc này mới phát hiện người này làm việc rất chu toàn, nàng trở lại tìm Chu Toàn mà Chu Toàn hiện tại đã đi rồi, nếu người Phạm gia phát hiện ra, chắc chắn sẽ giận chó đánh mèo, hẳn bảo nàng đi theo hẳn rõ ràng là muốn giúp nàng thoát khỏi liên can mà.

Không ngoài dự đoán, người canh giữ bên ngoài sớm đã trốn ở góc nào đó ngủ gật, hai người thuận lợi ra khỏi Phạm gia, chọn con đường vắng người ra khỏi thành. Nhà Phạm Bát Sĩ dời mộ phần thập phần phởn trương, mấy vị hòa thượng bị hành từ sáng sớm bây giờ vẫn còn đang làm pháp sự, người vây xem náo nhiệt cũng giảm hơn nữa, dù sao thì bọn họ cũng có chuyện nhà cần lo lắng.

Bạch Tiểu Bích không nhìn được liếc nhìn về phía tàng cây, quả nhiên không thấy người kia, chắc hẳn là đã theo Hương Hương cô nương trở về Kim Hương lâu rồi.

Ôn Hải đang đi phía trước đột nhiên dừng lại. Bạch Tiểu Bích không phản ứng kịp, thiếu chút nữa va vào lưng hắn, vội vàng dừng bước.

“Tiên sinh nhân lực inh, quả là bảo địa!” Phía sau có tiếng người cười nói.

12. Q.1 - Chương 12: Vua Dân Dậy Sóng!

Thấy rõ người vừa lên tiếng, sắc mặt Ôn Hải không chút thay đổi, ngược lại, Bạch Tiểu Bích lấy làm kinh hãi.

Vị thiếu niên ôm quyền nói: “Vừa rồi thấy tiên sinh cùng Phạm đại lão gia nói chuyện, tiểu đệ nghĩ lần dời mộ phần này của Phạm gia hẳn là do tiên sinh giúp đỡ, tiểu đệ Trầm Thanh đến từ Trần Châu, không biết tôn tính đại danh của tiên sinh?”

Trên má trái của gương mặt tuần tú lờ mờ hiện lên một cái má lúm đồng tiền khiến nụ cười càng thêm khả ái, thêm nữa, thiếu niên này tuy nhỏ tuổi nhưng hiểu biết lễ nghĩa, dù là ai cũng sẽ sinh ra hảo cảm.

Ôn Hải mặc dù không đáp lễ nhưng cũng không cự tuyệt nói: “Tiểu đệ họ Ôn, tên một chữ Hải, là người kinh thành!”

“Chẳng trách đại ca lại nói tốt cho quan phủ.” Trầm Thanh thở dài một tiếng, vừa nói vừa nhìn sang Bạch Tiểu Bích.

Ôn Hải đáp gọn nói: “Họ Bạch, nha hoàn Phạm gia!”

Trầm Thanh cúi người hành lễ: “Bạch cô nương hữu lễ!”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy chỉ nghĩ, hiện tại nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ bé, hai tiếng ‘tiểu thư’ đã không còn thích hợp nữa, ‘cô nương’ có vẻ dễ nghe hơn, vừa nghĩ vừa nhìn qua thiếu niên nọ, hắn bất quá cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi nhưng nói chuyện lại chừng mực, tâm tính trầm ổn như một lão nhân dày dặn kinh nghiệm, trách sao hắn lại có đôi mắt thâm sâu như vậy.

Vốn mang lòng bội phục hắn, lại thêm thân phận chủ nhà, Bạch Tiểu Bích cười cười, cúi người đáp lễ.

Trầm Thanh nhìn mộ phần phía xa nói: “Mãnh hổ xuống núi, quả thực khó mà gặp được, đại ca vì sao lại giúp Phạm gia?”

Ôn Hải thản nhiên nói: “Người thường ai chẳng muốn leo lên chỗ cao!”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy không khỏi nhú mày, lâm vào trầm tư.

Ngoài dự đoán, Trầm Thanh nghe xong cũng không biểu lộ khinh bỉ, ngược lại còn lộ ra vẻ bội phục, thấp giọng nói: “Đại ca xem như đã giúp Phạm gia một chuyện lớn, nghe nói đương triều Thượng thư cùng với Vũ thái sư đều là tâm phúc bên cạnh Hoàng thượng, chỉ tiếc là trong tay không có thực quyền, tuy thánh thượng có lòng bồi dưỡng nhưng lại bị Ngô vương cùng Tứ vương gia ngăn trở, nhiều lần bày kế hãm hại, một vài vị tướng quân dưới trướng Thượng thư đại nhân cũng thường bị người của Ngô vương, Tứ vương gia chèn ép khiến thánh thượng ăn ngủ không ngon, hôm nay Thượng thư đại nhân được thể cũng chính là thánh thượng được thể, có thể nói là một bước lên trời.”

“Con dân thiên triều đương nhiên sẽ ra sức vì thánh thượng!” Ôn Hải nhìn hắn, khẽ cười nói: “Tiểu huynh đệ hiểu biết cũng không ít, chắc chắn không giống hạng thường dân cùng người trong giang hồ chúng ta!”

Trầm Thanh nghe vậy, chỉ cười lớn nói: “Đại ca quá lời rồi, chuyện này có ai mà không biết chứ, Tứ vương gia cũng không có gì đáng nói tới, may mà có Lý gia làm chỗ dựa vững chắc, mọi chuyện lớn nhỏ cũng đều là do Lý gia thay hắn định đoạt, nhưng Ngô vương thì không thể coi thường, nghe nói mấy năm gần đây hắn không ngừng tìm kiếm đệ nhất phong thủy tiên sinh, âm mưu muốn tìm ra long mạch Tạ gia để phá hủy nó...”

“Sẽ không!” Ôn Hải cắt ngang lời hắn, “Ngô vương là thân hoàng thúc của thánh thượng, cũng là một mạch với nhau, sao có thể tự hủy khí số của mình được?”

Trầm Thanh gật đầu tán thành nói: “Tiểu đệ cũng nghĩ vậy, chẳng lẽ hắn đang tìm thứ gì khác?”

Ôn Hải kịp thời dừng câu chuyện này lại: “Thiên tử là do trời định, có cố cũng vô ích, thánh thượng anh minh tự sẽ có đối sách, tiểu huynh đệ về sau nên cẩn thận lời ăn tiếng nói.”

Trầm Thanh nghe vậy liền nói: “Đại ca nói rất đúng.”

Hai người bọn họ nói chuyện, Bạch Tiểu Bích nghe cũng hiểu được mấy phần, loại chuyện quốc gia đại sự này trước đây nàng cũng thường nghe phụ thân nói qua, họ Tạ độc chiếm thiên hạ, thánh thượng trời sinh tàn nhẫn cùng đa nghi, vừa lên ngôi không bao lâu đã ra tay diệt trừ huynh đệ thân sinh, rất có khuynh hướng đuổi tận giết tuyệt, mười mấy huynh đệ duy chỉ có Tứ vương gia may mắn thoát khỏi kiếp số. Chuyện này thật ra cũng có nội tình, mẫu phi của Tứ vương gia là người họ Lý, Lý gia trong triều cũng làm quan tới chức đại tướng quân, nắm giữ binh quyền quốc gia nên không dễ dàng động tới; Thập vương gia với hoàng thượng lại là huynh đệ ruột thịt, từ nhỏ đã chơi thân với nhau, không có uy hiếp gì lớn lao nên cũng tránh được một kiếp; Nhức đầu nhất chính là Hoàng thúc – Ngô vương Tạ Triết, nhiều lần ám sát không thành,

cần cơ ngày càng vững chắc, dã tâm vô cùng lớn, chính sự trong triều nửa điểm cũng không nhường. Thánh thượng mặc dù không anh minh nhưng được phái bảo hoàng giúp đỡ nên giang sơn cũng coi như ổn định, đáng tiếc, những năm gần đây thánh thượng một lòng trọng dụng thần tử, đem quyền lực giao trên tay bọn họ, những trung thần ngày trước dần bị thất sủng. Hiện tại – Thánh thượng, Tứ vương gia, Ngô vương, bề ngoài thì quân thần hòa thuận, bên trong thì đấu tranh gay gắt, không nghĩ tới đã phát triển đến mức này.

Bạch Tiểu Bích cũng không cho là Ngô vương muốn hủy long mạch, cùng người họ Tạ, nếu phá hủy long mạch thì khác gì chặt đứt đường sống của bản thân. Nghĩ tới những chuyện này, nàng đột nhiên hiểu được vì sao Ôn Hải lại bảo Chu Toàn xuôi thuyền theo hướng Nam, rời khỏi huyện Môn Tỉnh đi về phía nam chính là đất của Tứ vương gia cùng Ngô vương, Phạm Bát Sĩ muốn truy người cũng không thể tùy tiện mang quân xâm nhập được.

Đang cao hứng, chợt nghe Ôn Hải nói: “Chúng ta phải đi!”

Bạch Tiểu Bích hoàn hồn, vội đưa mắt nhìn Trầm Thanh.

Trầm Thanh ôm quyền, cười hòa ái nói: “Đại ca đi, tiểu đệ xem náo nhiệt này giờ cũng phải trở về khách điểm rồi.”

Ôn Hải gật đầu, mang theo Bạch Tiểu Bích đi về phía Phạm đại lão gia đang đứng.

Lão mù xay gạo hơn mười năm trong phủ Phạm gia đột nhiên bỏ trốn! Tin tức này nhanh chóng lan ra khắp huyện, Phạm lão phu nhân giận dữ, vội vàng ra lệnh cho Tri phủ huyện lệnh truy nã, đúng như đã dự đoán, Phạm gia truy người khắp nơi nhưng một mực không đi về phía Nam. Bạch Tiểu Bích vì Chu Toàn an toàn rời đi mà cao hứng, dĩ nhiên nàng cũng bị Phạm gia trách mắng một phen, cuối cùng Ôn Hải phải lên tiếng ‘Lão đã mù, cũng không thể làm gì chúng ta được’ thì trên dưới Phạm gia mới chịu buông tha cho nàng.

Nha đầu này không thể xay gạo một mình được, vậy thì phải bố trí nàng ta như thế nào đây? Phạm lão phu nhân vì sợ Bạch Tiểu Bích tiếp tục mê hoặc Phạm tiểu công tử nên sẽ không giữ nàng lại bên cạnh, mà lời hứa nhận nàng làm cháu gái, bà ta đương nhiên cũng không muốn thực hiện. Nghĩ đến Ôn Hải là khách trong nhà, cũng cần có người hầu hạ nên phân phó nàng tới khu dành cho khách nhân.

Buổi đêm, Bạch Tiểu Bích đổ đầy nước nóng vào trong thùng tắm liền đi sang gõ cửa phòng Ôn Hải.

“Vào đi!” thanh âm nhàn nhạt của Ôn Hải vang lên.

Bạch Tiểu Bích cẩn thận đẩy cửa đi vào, vừa mở cửa ra, nàng dường như cảm thấy có bóng đen nào đó nhảy ra ngoài theo lối cửa sổ, tốc độ nhanh như chớp khiến nàng nhất thời giật mình, vội vàng định thần nhìn xung quanh nhưng lại không phát hiện điều gì khác thường cả.

Ôn Hải cũng không viết chữ như lần trước mà ngồi ở cạnh bàn sửa lại ống tay áo, vẻ mặt bình tĩnh khiến người ta không tài nào biết được hắn vừa mới làm gì cả.

Bạch Tiểu Bích cho là mình hoa mắt, ngáp ngừng lên tiếng: “Ôn... Sư phụ!”

Ôn Hải ngược lên nhìn nàng.

Ánh nến hắt nghiêng lên gương mặt tuấn mỹ khiến hắn tăng thêm mấy phần lãnh khốc, Bạch Tiểu Bích nhẹn không được lui về phía sau, thiếu chút nữa vấp phải bậc cửa.

Đáy mắt Ôn Hải lấp lóe ý cười: “Sợ ta sao?”

Bạch Tiểu Bích càng thêm khẩn trương, không biết nên trả lời câu hỏi của hắn thế nào mới đúng, nếu nói sai, chọc hắn tức giận thì cũng thật xui xẻo: “Tối hôm qua ta thấy sư phụ... rất lợi hại!”

Ôn Hải đứng dậy, cúi xuống nhìn nàng nói: “Hừ người sao?”

Ánh mắt rõ ràng rất ôn hòa nhưng Bạch Tiểu Bích lại có cảm giác áp bách hơn cả, không nhẹn được lui về phía sau một bước.

Không biết là do vô tình hay cố ý, Ôn Hải bước về phía nàng nói: “Ta so với quan tài còn đáng sợ hơn?”

Có lẽ là do khoảng cách quá gần, mùi đàn hương như có như không mang theo hương vị nam nhân quen thuộc lượn lờ trước mũi, cảnh tượng tối hôm qua hắt ôm nàng bất giác xuất hiện trong đầu cánh tay hữu lực so với hiện tại càng cường thế hơn cả...

Mặt Bạch Tiểu Bích bắt đầu nóng lên, sợ hãi cúi đầu không dám nhìn vào ánh mắt của hắn, cắn cắn môi không biết nói gì cho phải.

Ôn Hải thấy vậy cũng chỉ cười cười, xoay người ngồi xuống ghế, nhàn nhạt nói: “Nước!”

Cho dù hắn có là một người đáng sợ hơn nữa thì nụ cười cũng khiến người ta cảm thấy thân thiết, Bạch Tiểu Bích lặng lẽ liếc nhìn Ôn Hải, sợ hãi trong lòng cuối cùng cũng giảm đi mấy phần, nhẹ thở ra một hơi, hai tay bưng chậu nước đưa tới trước mặt hắn.

Ôn Hải nhìn về phía bàn, ý bảo nàng để xuống rồi nói: “Người lui xuống đi, không cần hầu hạ ta!”

Bạch Tiểu Bích chần chừ: “Sư phụ... Ta muốn đi theo người học một chút kỹ năng, ta biết chứ a!”

Ôn Hải gạt đầu nói: “Chuyện này để sau hãy nói!”

Thấy hắn không có ý định nói thêm, Bạch Tiểu Bích có chút thất vọng, nhưng cũng không dám nói nhiều, yên lặng lui ra ngoài.

13. Q.1 - Chương 13: Vong Ân Phụ Nghĩa!

Ôn Hải quả nhiên ở lại Phạm gia, người Phạm gia đối với hắn nửa lấy lòng nửa giám thị chờ thời hạn một tháng tới. Bản thân biết là không thể nóng lòng nhưng trơ mắt nhìn Phạm gia được lợi, Bạch Tiểu Bích không nên nổi buồn bực trong người, ngày hôm đó dậy sớm mang điểm tâm đến cho Ôn Hải rồi lấy cớ phải mua đồ để ra ngoài.

Những ngày gần đây hắn rõ ràng rất nhàn rồi nhưng lại chậm chạp không chịu dạy nàng, cũng không biết hắn đang tính toán cái gì, sẽ cứu mình thoát khỏi nơi đây như thế nào? Nếu nàng mạnh động chẳng phải sẽ khiến Phạm gia nghi ngờ thêm sao? Bạch Tiểu Bích phát hiện mình không hiểu chút nào về Ôn Hải, bản thân có cảm giác như lạc vào mê vọng. Bất tri bất giác đi qua mấy con phố liền cũng cảm thấy có chút mệt, vừa hay bên cạnh lại có một tửu lâu, nàng cúi người phải bụi bẩn trên thềm đá rồi ngồi xuống nghỉ chân.

“Không gặp? Ta mới đi có mấy tháng mà nàng đã không nhận người rồi sao? Cũng không nghĩ đến ngày trước ta đã giúp đỡ Kim Hương lâu các người bao nhiêu?”

“Vương công tử đừng nóng giận! Xin bớt giận, bớt giận, Hương Hương cô nương của chúng ta đã được một vị khách quý bao hết tháng rồi ạ, qui củ của lão nhân gia thì người cũng biết rồi, xin Vương công tử thông cảm, qua ít ngày nữa nhất định sẽ để Hương Hương mời rượu thỉnh tội với người.”

“Khách quý? Khách quý nào?” Vị công tử cười lạnh hỏi.

Bạch Tiểu Bích bị thanh âm âm ỉ của bọn họ kinh động, ngẩng đầu nhìn lên mới biết đối diện chính là một tòa kỹ viện, tú bà đứng ở cửa hứa hẹn bồi tội với một vị công tử. Vị Vương công tử kia cũng thật lớn lối, nhất định phải gặp được người, hai bên tranh chấp không ngừng, vô cùng náo nhiệt khiến nhiều người đi đường vì tò mò mà dừng lại nghe ngóng.

Hai bên đang âm ỉ thì một cỗ kiệu nhỏ với hai nha hoàn đi hai bên tiến tới.

Cỗ kiệu vừa hạ xuống, một phụ nhân mập mạp vịn tay nha hoàn đi xuống, chỉ tay vào vị Vương công tử, lớn tiếng mắng nhiếc. Thì ra Vương công tử này ở thành Nam cũng coi là con nhà giàu có, cố ý đi tới huyện nhỏ này trộm tình, không nghĩ tới lại vấp kinh động cộp mẹ ở nhà, cũng không biết người nào báo tin cho nàng, Vương công tử vừa thấy phụ nhân, cả giận mắng thăm mấy câu rồi phất tay áo bỏ về.

Nhìn bảng hiệu ‘Kim Hương lâu’ chói lóa, lại nghĩ tới hai người vừa rồi nhắc tới Hương Hương cô nương, trong đầu Bạch Tiểu Bích bất chợt hiện lên một bóng dáng, bất quá thì nàng là một cô nương trong sạch, từ nhỏ đã chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc, loại địa phương không đúng đắn như vậy không nên tới gần, để người khác nhìn thấy nhất định sẽ đàm tiếu không hay, nghĩ đến mình ngồi cũng đủ rồi, vội vàng đứng dậy muốn ra về.

“Chậm đã!” Tiếng người từ trong tủ lâu truyền ra.

Bạch Tiểu Bích định thần nhìn lại, nguyên lai là Vệ chương quỳ, tuổi ngoài ba mươi, thân hình mập mạp, lúc phụ thân nàng còn sống cũng từng tới Bạch gia mượn bạc, hai năm nay tủ lâu ăn lên làm ra, cũng coi là người giàu có. Bạch Tiểu Bích nhận ra hần, cúi người chào: “Vệ chương quỳ!”

Vệ chương quỳ chấp hai tay sau lưng, đứng trên bậc cửa nhìn xuống đánh giá nàng, nuốt nuốt nước miếng, cổ ra vẻ lãnh khốc nói: “Ban ngày ban mặt người lại ngồi trước cửa tủ lâu, cản trở việc làm ăn của ta, muốn đi là đi được sao?”

Nhớ ngày đó hần vì muốn vay tiền phụ thân mà khép nép cùng nhún nhường, hiện tại bản thân lâm vào khó khăn, thái độ lập tức thay đổi, hoàn toàn không nhớ tới ân tình năm xưa, quả nhiên là đồ lang tâm cầu phế. Bạch Tiểu Bích thầm mắng trong lòng nhưng không muốn gây sự nên ôn hòa nói: “Chương quỳ nói gì vậy, ta ngồi cách cửa tủ lâu rất xa, không có cản trở sinh ý của người!”

Vệ chương quỳ cao giọng nói: “Người nghĩ ta làm bậc cửa không phải tốn tiền sao? Ta đây phải sai người chở đá từ xa tới. Người khác ngồi không sao, người ngồi sẽ khiến sinh ý tủ lâu ta bị ảnh hưởng!”

Hần nói ảnh hưởng đương nhiên là ám chỉ mệnh khắc phu của Bạch Tiểu Bích, gương mặt thanh tú phút chốc đỏ lên, lạnh giọng nói: “Vệ chương quỳ nói những lời này là có ý gì?”

“Cản trở việc làm ăn của ta chẳng lẽ không cần bồi thường sao?” Vệ chương quỳ hừ lạnh một tiếng, con người không ngừng đảo tròn, rất nhanh bày ra gương mặt tươi cười, giả mềnh khóc chuyện nói: “Ta biết hiện tại người cũng không có tiền, không phải cha người có để lại cho người mấy tòa nhà sao? Nếu người đã vào Phạm gia làm nha hoàn, mấy tòa nhà kia có giữ lại cũng vô dụng, không bằng...”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, vừa giận vừa tức, bất chấp lễ giáo mắng hần: “Ngày trước nếu không phải cha ta cho người vay tiền, người sẽ có ngày hôm nay sao? Hiện tại cha ta vừa mới mất, người đã nghĩ tới chuyện chiếm đoạt nhà cửa nhà ta, người... còn là con người sao?”

Vệ chương quỳ ghen hòng, một hồi lâu mới nói: “Chẳng phải ngày trước cha người thấy tủ lâu nhà ta có tiềm năng nên mới ượn tiền sao, cũng không biết đã kiếm được bao nhiêu từ tủ lâu nhà ta rồi à!”

“Kiếm được bao nhiêu?” Bạch Tiểu Bích cười lạnh nói: “Cha ta cũng không lấy của người một đồng lợi tức nào, sao có thể gọi là kiếm lời được? Phụ thân ta đã sớm nhận ra người là kẻ vong ân bội nghĩa cho nên mới không có ý định cho người mượn tiền, ngày đó là ai nhiều lần cầu khẩn, nhiều lần tới nhà ta quỳ xuống van xin? Người đừng nói với ta là người không biết?”

Những người đi đường thấy hai người giằng co, tò mò kéo lại xem.

“Nha đầu mang mệnh khắc phu, hóa ra miệng lưỡi nhà người cũng lợi hại lắm!” Bị nàng mắng tới tối tăm mặt mũi, Vệ chương quỳ then quá hóa giận, dùng dùng bước xuống kéo tay nàng.

Bạch Tiểu Bích dù sao cũng từng là một tiểu thư khuê các, trước đây nào có chuyện tranh chấp với người, bị hần động chạm cũng có chút e sợ, nghĩ tới bỏ đi người khác sẽ nghĩ nàng sợ hần, nhất thời ủy khuất, vừa tức vừa căm phẫn, ngây ngốc đứng đó.

Đang không biết phải làm thế nào thì một cánh tay khác từ đằng sau đã vươn tới nắm lấy cánh tay của Vệ chương quỳ.

Bạch Tiểu Bích quay đầu nhìn lại, nhận ra người mới tới liền có chút ngẩn ngơ, vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Vệ chương quỳ dùng hết sức cũng không cách nào thoát ra được cánh tay của người kia, biết mình gặp phải cao nhân nhưng ỷ vào đám người chung quanh nên cũng không sợ, ngược lại còn trừng mắt nhìn người kia mắng: “Họ Diệp kia, đừng có chõ mõm vào chuyện của người khác.”

Nam tử một thân quần áo màu lam thanh nhàn, mỉm cười nhìn Vệ chương quỳ, dùng cán quạt gõ gõ lên vai hần nói: “Ồ trên đường cái tranh chấp với một tiểu cô nương, Vệ chương quỳ cũng thật có thể diện đi?”

Vệ chương quỳ không chịu yếu thế, lớn giọng nói: “Là nàng ta ngồi ở cửa cản trở việc buôn bán của ta.”

“Chỉ ngồi nghỉ ở bậc cửa có một lát mà muốn người ta lấy nhà cửa bồi thường, chường quầy cũng thật biết cách buôn bán nha!” Nam tử nọ bước vào tử lâu, nhìn ngó xung quanh một lát rồi nói: “Như vậy, chẳng lẽ những người tới tử lâu ăn cơm cũng phải lấy cả đất đai sản nghiệp bồi thường sao?”

Đám người vây xem nghe vậy, vừa cười vừa lớn tiếng mắng chửi. Bạch Tiểu Bích cũng không nhịn được cúi đầu cười.

Nam tử nọ bước ra bậc thang, nhắc một chân đạp đạp mấy cái liền rồi nói tiếp: “Đá xanh làm cửa này cũng thật tầm thường đi!”

Vệ chường quầy vừa nhìn thấy người kia mang giày gấm thêu bằng chỉ kim tuyến thượng hạng, biết là mình chọc tới nhân vật có gia thế, còn tranh chấp nữa khó tránh rước họa vào thân, không cam lòng bỏ qua, nghiêm mặt cười lạnh nói: “Bất quá cũng chỉ là khách qua đường, vì có gì phải ra mặt giúp cho xú nha đầu kia? Cũng không sợ bị khắc chết? Không phải cũng chỉ là phường phong lưu phóng túng với hoa khôi kỹ viện thôi sao?”

Bạch Tiểu Bích lập tức ngẩng đầu nhìn hắn.

Nam tử nọ cũng không tức giận, chỉ cười khê một tiếng, bất quá thì đám người vây xem lại không chịu để yên, không biết là ai lên tiếng nói: “Chẳng lẽ đêm qua Vệ chường quầy không phong lưu cùng với Thúy Nùng cô nương ở trong phòng sao? Khi dễ một tiểu cô nương không nơi nương tựa, cẩn thận bị báo ứng a!”

Vệ chường quầy trợn mắt, muốn mắng nhưng lại sợ làm lớn chuyện sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống gia đình, bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn Bạch Tiểu Bích, hung hăng vung tay áo nói: “Còn không mau cút đi!”

Bạch Tiểu Bích quay đầu nhìn nam tử nọ, hắn khê gật đầu ý bảo nàng nên đi.

Bạch Tiểu Bích vừa đi được chừng mười bước đã nghe thấy một tiếng ‘rầm’ nặng nề vang lên, chẳng là Vệ chường quầy muốn vào tử lâu, chân phải vừa mới bước lên bậc thềm, thềm đá đang yên đang lành lại vỡ ra một mảng khiến hắn nhất thời trượt chân, ngã chổng vó ra đường, trán va phải đá chảy cả máu. Đám người vây xem cười nhạo hắn lòng dạ hiểm ác nên mới phải chịu báo ứng, yên lặng tản đi bỏ mặc một mình hắn ở đó tức giận mắng chửi.

Bạch Tiểu Bích vừa ngạc nhiên vừa buồn cười, thềm đá kiên cố làm từ đá xanh, mới vừa nãy nàng còn ngồi đó một lúc lâu, đang yên đang lành sao lại vỡ được?

“Không sao chứ?” Một cây chiết phiến vẽ tranh thủy mặc che kín tầm mắt nàng, “Ta đảm bảo không tới một tháng nữa tử lâu của hắn sẽ phải đóng cửa.”

Không nghĩ tới hắn đi theo mình, vốn đáy lòng có chút chờ đợi được gặp hắn nhưng hôm nay gặp lại, Bạch Tiểu Bích đang tức giận, nào có tâm trạng để ý tới lời của hắn, liếc thấy có người đang đi vào hẻm, nhất thời càng cảm thấy khó chịu, không nói tiếng nào muốn rời đi.

“Tiểu nha đầu?” Nam tử khép chiết phiến, giơ tay ngăn cản nàng: “Cũng không cảm ơn ta sao?”

Từ ‘Bạch tiểu thư’ trở thành ‘Tiểu nha đầu’, lại thêm hành động mang ý khinh bạc của hắn, Bạch Tiểu Bích càng thêm giận: “Người làm gì?”

Nam tử cũng không so đo với nàng, ngược lại cười hỏi: “Giận sao?”

Bạch Tiểu Bích sững sốt, cuối cùng cũng tỉnh táo lại, tự thấy bản thân không có lý do gì giận dữ với hắn, hơn nữa hắn cũng cứu nàng tới hai lần, hối hận lắc đầu nói: “Không có, ta chỉ là đang nóng lòng, cho nên... Vừa rồi đa tạ công tử!”

Nam tử khó hiểu hỏi lại: “Nóng lòng?”

Hảo cảm dành cho hắn lần nữa dâng lên, Bạch Tiểu Bích nửa lấy cớ nói: “Ta muốn nhanh chóng học chút bản lãnh để báo thù cho phụ thân!”

“Quả là cô nương có chí khí!” Nam tử khê cười tán dương, phát tay mở chiết phiến, thông dong bước về phía trước.

Hai người chậm rãi đi trong ngõ hẻm. Bạch Tiểu Bích nhớ tới đêm hôm đó hấn nắm tay nàng dẫn đi mà không tìm được đồ mặt, bàn tay lặng lẽ co lại trong tay áo, do dự một hồi lâu mới ngáp ngừng hỏi: “Công tử... họ Diệp sao?”

Nam tử đột ngột dừng bước, nghiêng đầu nhìn nàng nói: “Họ Diệp, Diệp Dạ Tâm!”

14. Q.1 - Chương 14: Tể Tướng!

Diệp Dạ Tâm? Tên cũng thật đặc biệt, Bạch Tiểu Bích thầm nghĩ.

“Người không biết tên ta nhưng ta lại biết người nha!” Diệp Dạ Tâm khép chiết phiến, gương mặt tuấn mỹ tràn ngập ý cười: “Bạch Tiểu Bích, người cũng như tên, trong sáng không tỳ vết!”

Đột nhiên được khen ngợi, gương mặt thanh tú lần nữa đỏ lên: “Lần trước...” Lần trước tức giận, nàng căn bản quên mất chuyện phải hỏi tên của hấn.

“Ta từng có một muội muội...” Diệp Dạ Tâm cắt ngang lời nàng, khẽ thở dài nói: “Đêm đó cô nương ngồi khóc trông rất giống muội ấy.”

Nàng giống muội muội của hấn? Vậy ra không phải hấn xem nàng giống những cô gái kia? Bạch Tiểu Bích cảm thấy bản thân dường như có thể đón nhận lòng tốt của Diệp Dạ Tâm: “Ta không phải muội muội của người, ta là nữ nhi của cha mẹ ta!”

Diệp Dạ Tâm không nhịn được mỉm cười: “Đương nhiên không phải, nàng mất lúc mới tám tuổi, trước đó nàng có học nữ công, còn nói sẽ tự tay khâu cho ta một đôi giày.”

Khó trách đêm đó hấn ôn nhu như vậy, ra tay cứu giúp là do nhớ đến tiểu muội không may mất sớm kia sao? Bạch Tiểu Bích bất giác cảm thấy thanh thản, không biết nên an ủi hấn như thế nào nên đành yên lặng đi theo phía sau, thấp giọng nói: “Diệp công tử là người tốt, muội muội của công tử nhất định sẽ được đầu thai vào nhà tốt!”

Hấn mỉm cười, thuận miệng hỏi lại: “Chẳng là cô nương chính là chuyển thế của xá muội, cô nương sinh năm nào?”

Bạch Tiểu Bích nói cho hấn ngày sinh tháng đẻ rồi cười cười nói: “Không thể nào đâu.”

Diệp Dạ Tâm thu hồi ánh nhìn, gật đầu rồi lại lắc đầu nói: “Quả nhiên là không thể, cô nương vào Phạm gia làm nha hoàn có ký giấy bán mình không?”

Tính tới hiện tại, đã có hai người hỏi nàng về văn tự bán mình, Bạch Tiểu Bích có chút khó hiểu, dĩ nhiên, một người vô duyên vô cớ hỏi về văn tự bán mình, ngoại trừ muốn giúp mình chuộc thân thì không thể có lý do nào khác. Có lẽ hấn thật lòng muốn giúp đỡ nàng, bất quá, cho dù hấn có tiền đi chăng nữa thì dân thường cũng không thể đấu với quan lại, huống chi, chọc đến Phạm gia nhất định sẽ có nhiều phiền toái. Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, vội vàng lên tiếng ngăn cản: “Không cần, bọn họ sẽ không bỏ qua cho người, người đừng đi, sự phụ nhất định sẽ có biện pháp cứu ta.”

Diệp Dạ Tâm nghi hoặc hỏi lại: “Sự phụ?”

Bạch Tiểu Bích gật đầu nói: “Là Ôn Hải!”

“Đó không phải là vị phong thủy tiên sinh Phạm gia mời tới mấy ngày trước sao?” Diệp Dạ Tâm khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi nói: “Hấn làm việc cho Phạm gia, người vì sao lại bái hấn làm thầy?”

Bạch Tiểu Bích thấp giọng nói: “Ta biết hấn cố ý giúp Phạm gia, nhưng ta cái gì cũng không biết, không thể làm gì được bọn họ. Hấn rất lợi hại, ta định đi theo hấn học chút bản lãnh trước, sau này sẽ quay về báo thù cho phụ thân.”

“Cũng nên như thế!” Diệp Dạ Tâm gật đầu tán thưởng, đột nhiên quay đầu nhìn lại ngõ hẻm nói: “Ta phải về rồi!”

Trở về Kim Hương lâu? Bạch Tiểu Bích có chút thất vọng, khẽ ‘nha’ lên một tiếng rồi nói: “Ta cũng có việc phải đi.”

Diệp Dạ Tâm cúi đầu nói: “Đừng nóng lòng, rất nhanh thôi sẽ có người báo thù cho người.”

Tuy là an ủi nhưng ngữ điệu lại chắc nịch giống như đang khẳng định. Bạch Tiểu Bích cũng muốn tin tưởng lời hấn nhưng lại e ngại, đến Ôn Hải cũng không dám giúp nàng thì còn ai dám động đến Phạm gia đây? Tuy không mấy tin tưởng nhưng nụ cười ấm áp của hấn cũng khiến nàng cảm thấy thân thiết cùng tự tin hơn cả: “Không cần người khác giúp, tự ta cũng có thể báo thù được, bọn chúng làm nhiều chuyện ác thì sớm muộn gì cũng phải chịu báo ứng!”

Diệp Dạ Tâm sững sốt, rất nhanh trấn định lại, mỉm cười nói: “Nói rất đúng, trở về đi thôi!”

Bạch Tiểu Bích nghiêng đầu nhìn hấn một lần nữa rồi mới xoay người rời đi.

Báo ứng? Diệp Dạ Tâm lắc đầu, lần nữa mở chiết phiến, thông thả ra khỏi ngõ hẻm.

Bạch Tiểu Bích thông thả bước trên đường cái, tâm tình lúc này cũng coi là khá tốt, đang tính quay về Phạm gia tìm Ôn Hải, nào ngờ vừa đến đầu phố đã nhìn thấy một hàng người mang theo lễ vật nối đuôi nhau đi tới.

“Có chuyện gì vậy?”

“Trương công tử ở thành Nam đính hôn với Cổ tiểu thư nha!”

“Nhanh như vậy sao? Không phải mới nói chuyện hôm trước thôi sao?”

“Trương công tử nổi danh tài tuấn, Cổ gia cầu còn không được, đương nhiên muốn nhanh chóng cử hành hôn lễ rồi!”

Ngày trước Trương gia cho người tới từ hôn, Bạch Tiểu Bích cũng thuận theo mà đáp ứng, không ngờ nhanh như vậy đã phải chứng kiến cảnh này, nội tâm có chút cô đơn. Bị từ hôn đối với một cô nương mà nói là chuyện khó có thể chấp nhận được, đối phương nhanh như vậy đã thay đổi đối tượng kết hôn, có thể thấy được ngày trước hấn nói si tình chỉ là giả. Phụ thân vừa mới mất, không biết sau này nàng còn lưu lạc tới mức nào nữa...

Đúng lúc này thì bên cạnh vang lên tiếng người nói: “Nhân duyên của bọn họ thành được mới lạ! Mới vừa rồi nha đầu Bạch gia chỉ ngồi ở bậc thềm trước tửu lâu của Vệ gia có một lát thôi mà đã gây ra bao sóng gió rồi!”

“Đúng là mệnh khắc phu, thật đáng thương!”

...

Nghe những người chung quanh nói chuyện, Bạch Tiểu Bích có chút lúng túng. Chu Toàn vì muốn giúp nàng nên mới bịa ra chuyện mệnh khắc phu, nhưng hôm nay, nàng thật sự hoài nghi, bậc thềm kiên cố như vậy, Diệp Dạ Tâm giẫm mấy cái liền cũng không suy sụp, đang yên đang lành sao tự nhiên lại vỡ được? Chẳng lẽ nàng thật sự mang vận xui? Có khi nào hấn cũng cho là...

Tâm tình đột ngột trùng xuống, Bạch Tiểu Bích không muốn để người khác phát hiện ra mình, vội vàng xoay người trốn rồi đi, đúng lúc nàng xoay người, một đạo nhân ảnh dừng ở trước mặt nàng.

“Tiểu Bích!” Người nọ thấp giọng gọi nàng.

Bạch Tiểu Bích im lặng không đáp lại.

Trương công tử nhìn đội ngũ mang lễ phía sau, vội vàng giải thích: “Hôn sự này do mẫu thân làm chủ, ta...” Thì ra Trương phu nhân biết nhi tử còn thương nhớ nha đầu mang mệnh khắc phu nên mới vội vàng muốn hấn thành thân để quên đi Bạch Tiểu Bích.

Nếu những chuyện này không phát sinh, phụ thân sẽ không phải chết oan mà nàng cũng chỉ cần chờ mấy tháng nữa là sẽ gả vào Trương gia. Bạch Tiểu Bích có chút khổ sở nói: “Ta biết, Trương công tử không cần phải giải thích.”

Trương công tử nghe vậy vội nói: “Qua một thời gian nữa ta sẽ nhờ người tới thuyết phục Phạm gia thả nàng ra.”

Vốn những người xung quanh không để ý đến sự có mặt của nàng, hiện tại vì hấn đứng đây mà ánh mắt tò mò của đám người xung quanh nhất loạt đổ dồn về hai người họ. Bạch Tiểu Bích vô cùng lúng túng, vội lui lại phía sau nói: “Trương công tử cũng mau đi thôi, để lỡ giờ lành sẽ không tốt.”

Nghĩ Bạch Tiểu Bích đang tức giận, Trương công tử vội vàng ngăn nàng lại, bất chấp ánh nhìn của những người xung quanh: “Tiểu Bích...”

“Đi ra ngoài cả nửa ngày mà vẫn chưa mưa được gì?” Bạch Tiểu Bích còn chưa kịp phản ứng thì một cánh tay đã vươn tới kéo nàng ra khỏi đám đông.

Ôn Hải không biểu tình nói rồi xoay người rời đi: “Đi mua chút lụa thượng hạng với ta.”

Bạch Tiểu Bích hoàn hồn, vừa thầm cảm ơn hấn đã giải vây giúp nàng vừa lo lắng tới những lời đàm tiếu sau này, nàng ngược lên nhìn Trương công tử nói: “Ta cùng công tử đã không thể tiếp tục dây dưa nữa, hi vọng công tử chú ý tới thân phận bản thân, đừng để người khác nói ra nói vào.”

Trương công tử đánh giá Ôn Hải một lúc lâu rồi mới nhìn Bạch Tiểu Bích, lẩm bẩm nói: “Bọn họ không đối tốt với nàng.”

“Có tốt hay không cũng là mệnh của Tiểu Bích, Trương công tử không cần bận tâm.” Bạch Tiểu Bích nói rồi vội vàng đuổi theo Ôn Hải.

Thật ra Ôn Hải đối nhân xử thế cũng coi là ôn hòa, ở Phạm gia cũng không hề khó dễ hạ nhân, bề ngoài tuy lạnh lùng nhưng cũng sẽ có lúc nở nụ cười hiền, hấn so với những người khác cũng không có gì khác biệt, bất quá thì Bạch Tiểu Bích cũng không biết tại sao mà hạ nhân trong phủ lại tôn kính hấn như vậy, trước mặt hấn không bao giờ dám nói chuyện càn rỡ. Bạch Tiểu Bích ở cạnh hấn cảm thấy rất không tự nhiên, hoàn toàn không hề giống với cảm giác ở chung một chỗ với Diệp Dạ Tâm.

“Là hấn?” Ôn Hải không dừng bước, nhàn nhạt cất tiếng hỏi.

Bạch Tiểu Bích khẽ ‘dạ’ một tiếng.

Ôn Hải gật đầu, thuận miệng nói: “Từ hôn cũng tốt, hấn thú không nổi đâu.”

Thú không nổi? Bạch Tiểu Bích ảo não, cẩn thận hỏi lại: “Sư phụ, chẳng lẽ ta thật...” ngập ngừng một lúc lâu mới đỏ mặt nói nốt phần còn lại: “Mệnh ta thật sự không tốt sao?”

Ôn Hải hỏi lại: “Vì sao lại hỏi vậy?”

Bạch Tiểu Bích đem chuyện khi nãy kể lại một lượt rồi nói: “Ta chỉ mới ngồi một lát, thêm đá kiên cố như thế sao có thể nói vỡ là vỡ ngay được?”

Ôn Hải nhíu mày, không trả lời câu hỏi của Bạch Tiểu Bích mà ngược lại, cảm thấy rất hứng thú với người đã giúp nàng: “Người họ Diệp kia là ai?”

Bạch Tiểu Bích nói quanh: “Hấn là Diệp Tạ Tâm, tới hôm nay ta mới biết được tên hấn.”

Những nhân vật lớn đến huyện Môn Tỉnh nho nhỏ này gần đây quả không ít. Ôn Hải khẽ cười, chậm rãi bước đi, nhàn nhạt nói: “Trùng hợp thôi, mạng của ngươi so với bất cứ người nào cũng không thua kém!”

Bạch Tiểu Bích nghe mà thấy khó hiểu, bất quá nàng cũng không dám hỏi nhiều.

Ôn Hải chợt nhớ tới một chuyện, dừng bước, quay đầu nhìn Bạch Tiểu Bích nói: “Sau này đừng bao giờ nói cho người thứ hai biết bất tự của ngươi!”

Không thể nói cho người thứ hai biết? Hấn dặn cũng quá trễ đi, mới khi nãy nàng đã nói cho Diệp Dạ Tâm rồi. Bạch Tiểu Bích trợn tròn mắt, một lúc lâu sau mới thử hỏi dò hấn: “Bất tự của ta... rất quan trọng sao?”

Ôn Hải nhíu mày vẻ không vui: “Không nghe lời của ta?”

Ánh mắt của hấn cũng không tính là nghiêm nghị nhưng lại khiến Bạch Tiểu Bích hoảng hốt, vội vàng gật đầu muốn nói thì lại bị một trận tiếng vó ngựa cắt đứt. Không chờ cho nàng kịp phản ứng, một hàng ngựa dài đã chạy qua.

Trên đường cái, nhiều người đang đi bộ bị đoàn người ngựa này hù dọa, vội vàng né tránh, chờ cho bọn họ đi qua hẳn rồi mới tò mò nhìn theo.

Đoàn người ngựa nhanh chóng biến mất nơi cuối phố, Bạch Tiểu Bích chỉ kịp nhìn thấy quần áo của những người cưỡi ngựa: “Hình như là quan gia triều đình.”

Ôn Hải không nhanh không chậm nói: “Là báo tin mừng.”

Báo tin mừng? Bạch Tiểu Bích nghi hoặc, đi được một đoạn mới đột nhiên nhớ tới điều gì đó, trong lòng không khỏi run rẩy: “Chẳng lẽ là... nhà Phạm Bát Sĩ?”

“Phạm Bát Sĩ vừa được thăng lên làm Tể tướng!” Có người chạy tới hét lớn.

15. Q.1 - Chương 15: Tửu Lâu Xui Xẻo!

Kể từ lúc tin Phạm Bát Sĩ được thăng làm Tể tướng lan ra, nguyên một tháng trời, Huyện Môn Tỉnh náo nhiệt không thôi, đầu tiên là Tri huyện đại nhân tự mình dẫn theo quan viên tới cửa chúc mừng, kế đến là Tri huyện của các huyện lân cận cũng mang lễ vật tới chúc mừng, quan viên cùng thân hào có mối quan hệ mật thiết với Phạm gia cũng rối rít mang quà tới nịnh bợ, người ra kẻ vào náo nhiệt mất mấy ngày liền, ngay cả Tri phủ đại nhân cũng tới chúc mừng. Phạm Bát Sĩ thăng quan tiến chức, Phạm đại lão gia dẫn theo người nhà tới từ đường tế bái tổ tiên, duy chỉ có hàng xóm láng giềng trước mặt vờ chúc mừng, sau lưng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Phạm gia có chuyện vui tự nhiên sẽ không có thời gian chú ý đến Bạch Tiểu Bích. Bạch Tiểu Bích nghĩ đến phụ thân chết thảm, lại nhìn Phạm gia thịnh vượng không ngừng mà không khỏi khổ sở, tránh né không muốn tới tiền viện.

Mảnh hổ xuống núi, bọn họ căn bản không biết được phía sau chuyện vui này còn ẩn chứa nhiều bí mật, hận thì có ích lợi gì chứ, quyền thế Phạm gia sẽ còn lớn mạnh hơn cả.

Ôn Hải đã nói, mạng của nàng so với bất kỳ ai cũng không kém nhưng rốt cuộc là tốt hơn hay hay là kém hơn đây? Hơn nữa, mạng của nàng dường như rất tệ, mẫu thân mất khi nàng còn rất nhỏ, phụ thân luôn yêu thương lại bị nàng hại chết, bản thân nàng bị Phạm gia cưỡng chế làm nha hoàn, tiếp đó là Trương gia từ hôn, ngay cả ngôi trên bậc thềm nghĩ có một chút mà cũng khiến bậc thềm vỡ nát, sau này còn không biết sẽ còn tệ đến cỡ nào nữa. Bạch Tiểu Bích càng nghĩ càng cảm thấy buồn phiền, còn may là ngày nàng còn bé cũng không đặt nặng câu nói của thầy bói ‘nửa đời sau phải trông cậy vào’, biết thì thế nào chứ, dù sao số mạng cũng không thể thay đổi được, trước cứ cùng sư phụ rời khỏi Phạm gia học chút bản lãnh rồi tính sau.

Mấy lần Bạch Tiểu Bích ở trên đường cái nhìn thấy Diệp Dạ Tâm, hần không chú ý tới nên nàng cũng không chủ động bắt chuyện, dù sao thì hần cũng đang ở cùng với hoa khôi Kim Hương lâu, thân là một cô nương trong sạch nàng cũng không dám chủ động bắt chuyện với hần ở chỗ đông người như vậy. Đạo gần đây Ôn Hải cũng trở nên thân thiết hơn, thường xuyên để nàng hầu hạ bên cạnh, nếu không nói chuyện văn chương thì sẽ bảo nàng mài mực khiến nàng có chút không ứng phó kịp.

Lúc ăn cơm, Ôn Hải gấp một miếng cá bỏ vào trong chén nàng rồi nói: “Ăn nhiều một chút.” khiến Bạch Tiểu Bích thiếu chút nữa nghẹn cơm.

Mắt Ôn Hải ẩn chứa ý cười, buông đũa rồi nhìn nàng chăm chú.

Trên danh nghĩa hần là sư phụ của nàng nhưng dù sao tuổi vẫn còn rất trẻ, hơn nữa lại là nam nhân trẻ tuổi có mị lực, hoàn toàn khác với lão sư dạy chữ cho nàng ngày trước. Bạch Tiểu Bích bị hần nhìn đến nóng cả mặt, thầm nghĩ hần ngày thường hiềm khi lấy lòng người khác, cả người Phạm gia cũng không ngoại lệ, hôm nay tự dưng gấp thức ăn ỉn, có thể thấy hần thật sự coi nàng là đồ đệ, sau này nàng không nơi nương tựa cũng coi như có một người thân, nàng nhất định phải đối tốt với hần.

Con người chính là như vậy, thường ngày có quan tâm cũng chỉ để trong lòng, thỉnh thoảng lộ ra một chút liền khiến người ta cảm động rơi nước mắt. Bạch Tiểu Bích đỏ mặt, cũng gấp một miếng thịt bỏ vào trong chén của hần, bất quá thì từ đầu chí cuối nàng cũng không dám ngược lên nhìn hần.

Ôn Hải thấy nàng cúi gầm mặt, cười cười hỏi: “Ta rất đáng sợ sao?”

Bạch Tiểu Bích khẽ lắc đầu.

Ôn Hải cũng không nói gì nữa.

Hồi lâu không thấy hắn có động tĩnh gì, Bạch Tiểu Bích thấp thỏm không yên, ngày trước nàng cũng thường ra ngoài cũng phụ thân, hiện tại trưng ra bộ dáng không quen biết này khẳng định là coi thường hắn. Bạch Tiểu Bích hồi hận, len lén ngước lên nhìn Ôn Hải, chỉ thấy hắn dùng đũa kẹp miếng thịt kia, gương mặt tuấn tú đầy ý cười nhìn nàng. Tim Bạch Tiểu Bích không kiềm được loạn nhịp, vội vàng cúi đầu: “Sư phụ định khi nào thì đi?” Chuyện này nàng vốn muốn hỏi từ lâu nhưng vẫn chưa có cơ hội, Phạm Bát Sĩ được thăng làm Tể tướng cũng đã hơn một tháng mà hắn vẫn chưa có ý định rời đi, hiện tại do quá khẩn trương mà buột miệng hỏi.

Ôn Hải gật đầu nói: “Ta còn muốn làm một vài chuyện nữa, chắc sẽ trì hoãn thêm hai ngày nữa.”

Vậy hắn định bao giờ cứu nàng ra ngoài? Bạch Tiểu Bích nhin xuống những lời này, âm thầm tự trách, nếu đã bái hắn làm thầy thì phải tin tưởng hắn mới đúng, chính miệng hắn đã đáp ứng cứu nàng thì nhất định sẽ làm, nàng không nên lo lắng.

Bữa cơm tiếp tục trong yên lặng. Lúc Bạch Tiểu Bích thu thập chén đũa, chuẩn bị đi ra thì Ôn Hải đột ngột lên tiếng nói: “Tối nay ta ra ngoài gặp bạn, người về nhà nghỉ ngơi đi, tối nay không cần tới hầu ta.”

Bạch Tiểu Bích cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu đáp ứng. Vừa ra tới cửa thì đụng phải gương mặt tươi cười hớn hở của Phạm đại lão gia, phía sau ông ta là bốn gã gia đình khiêng hai cái rương lớn. Bạch Tiểu Bích vội vàng lui lại nhường đường.

Phạm đại lão gia tâm tình không tệ, thuận miệng hỏi: “Nha đầu này hầu hạ có tốt không?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Không tệ!”

Phạm đại lão gia hài lòng với câu trả lời của Ôn Hải, phát tay cho nàng lui xuống.

Ôn Hải đã cam kết với Phạm gia là trong vòng một tháng sẽ có tin mừng, hôm nay quả nhiên đã ứng nghiệm, nguyên tưởng hắn sẽ nhân cơ hội này đàm phán với người Phạm gia để mang nàng đi, nhưng nhìn dáng vẻ này của hắn hình như không có ý tứ này. Bạch Tiểu Bích thất vọng rời đi, nhưng tâm tình rất nhanh khá lên, nội tâm thâm nghĩ, hắn là hắn muốn cùng lão phu nhân đàm phán rồi.

Phía sau truyền đến thanh âm Phạm đại lão gia: “Đây là lễ vật do Tể tướng đại nhân cố ý phân phó đưa cho tiên sinh để tỏ lòng biết ơn.”

“Tể tướng đại nhân khách khí rồi!” Thanh âm Ôn Hải mang theo ý cười nhưng cũng không tỏ ra quá vui sướng.

“Tiên sinh yên tâm, Thánh thượng đã bố cáo thiên hạ, Tể tướng đại nhân tự nhiên sẽ không quên lời hứa với người, chỉ cần sau này tiên sinh trợ giúp chúng ta thì lo gì không có cửa đi.”

Từ chuyện Chu Toàn ngày trước cũng đã đủ thấy Phạm gia là đám người vong ân phụ nghĩa, Ôn Hải không rơi vào kết cục như của Chu Toàn ắt hẳn là có duyên cớ. Phạm gia không dám động đến hắn là bởi vì sau lưng hắn có người chống lưng sao? Hay là còn nguyên nhân nào khác? Bạch Tiểu Bích vừa đi vừa nghĩ, bất tri bất giác đã đi khá xa.

Trên lan can lầu hai đột ngột truyền đến giọng nói nũng nịu.

“Người dẫn ta ra ngoài được không?”

“Gấp cái gì chứ, để sau đi.” Thanh âm rất quen tai vang lên.

“Người chỉ nói cho có lệ thôi!”

“Làm gì gạt nàng chứ, không phải hôm trước đã tặng nàng chuỗi trân châu rồi sao?”

“Trân châu gì chứ, cái bóng còn không thấy đâu nữa là.”

“Ta đã bảo các nàng trả lại cho nàng rồi, đừng giận nữa.”

...

Diệp Dạ Tâm ôm lấy Hương Hương, kiên nhẫn an ủi nàng ta, bất quá thì nàng ta vẫn bất nháo không thôi. Vô tình đi ngang chứng kiến một màn như vậy, tâm tình Bạch Tiểu Bích đột ngột xuống dốc không phanh, hân nhân nhượng như vậy chứng tỏ hân rất thích nàng ta.

Sợ bị phát hiện, nàng vội vàng thu hồi lại ánh nhìn, vờ như không thấy nhìn sang tử lâu nhà Vệ gia thì thấy cửa lớn tử lâu đóng chặt, bên trên còn dán cả giấy niêm phong còn mới.

Bạch Tiểu Bích ngỡ ngàng đứng đó một hồi lâu mới yên lặng xoay người rời đi, nàng cũng không có ý định hỏi thăm người dân chung quanh mà chỉ cố ý đi chậm lại, quả nhiên nghe thấy tiếng người bàn tán xôn xao, rất nhanh làm sáng tỏ chân tướng sự việc – Thì ra sau ngày nàng tranh chấp với Vệ chương quỳ mấy hôm, tử lâu làm ăn ế ẩm lại gặp phải chuyện công tử Tri phủ đại nhân tới đây ăn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Vệ chương quỳ bị bắt tới công đường, sau một hồi tra khảo đã phải bỏ ra bồi thường rất nhiều tiền mới được trả tự do. Vậy mà không tới hai ngày sau đã lại có người ở tử lâu đánh chết người, trải qua điều tra mới biết kẻ giết người có liên quan tới đám giặc cỏ, người chết là con rể của một phú hào có quan hệ mật thiết với Tri phủ đại nhân, Vệ chương quỳ bị gán cho tội tư thông với giặc, cả nhà đều bị bắt nhốt vào đại lao.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi mà gặp phải bao nhiêu tai họa, ai ai cũng suy đoán rằng có phải Vệ chương quỳ đã làm chuyện gì xúc phạm tới thần linh hay không, cũng có người đem chuyện liên hệ với chuyện Bạch Tiểu Bích ngày trước, bảo mạng nàng mang đến xui xẻo.

Không tới một tháng mà tử lâu Vệ gia đã bị quan phủ niêm phong như lời Diệp Dạ Tâm đã nói. Bạch Tiểu Bích cười khổ, Vệ chương quỳ đối nhân xử thế trước giờ không được lòng người, nhưng sự việc phát sinh cũng quá nhanh và trùng hợp đi, khó trách mọi người qui tội cho nàng.

“Bạch cô nương?” Có người đặt tay lên vai nàng, giọng nói mang theo nghi hoặc cùng không xác định.

Bạch Tiểu Bích quay đầu nhìn lại thì thấy một gương mặt tuấn tú mang theo nụ cười đơn thuần nhìn nàng.

16. Q.1 - Chương 16: Quá Vô Lý!

Gương mặt ôn hòa khiến người ta không kìm được hảo cảm, ngày trước thấy tuổi hân cũng không sai biệt lắm so với mình mà cử chỉ, lời nói lại vô cùng thành thực, Bạch Tiểu Bích vốn rất bội phục nên vội vàng cúi thấp người chào nói: “Nguyên lai là Trầm công tử!”

Trầm Thanh cũng không phải là người thích lễ nghi khách sáo, tùy tiện phát tay nói: “Ôn đại ca không có ở đây, Bạch cô nương không cần câu nệ tiểu tiết.”

Ngay cả hân cũng nhìn ra nàng sợ Ôn Hải, không trách được lúc Ôn Hải ăn cơm lại hỏi nàng như vậy, Bạch Tiểu Bích vui vẻ nói: “Để Trầm công tử chê cười rồi!”

“Thật ra thì cũng chẳng có gì, ta cũng có sư phụ mà!” Trầm Thanh nhìn xung quanh rồi ghé sát lại gần nàng nói: “Ngày trước ta đi theo sư phụ, so với cô nương đi theo Ôn đại ca còn qui củ hơn nữa kia!”

Thì ra trên đời này đồ đệ nào cũng sợ sư phụ, Bạch Tiểu Bích thấy có người đồng cảnh ngộ với mình liền cảm thấy thân thiết hơn cả: “Sư phụ công tử có giống sư phụ ta không?”

“Không giống, không giống!” Trầm Thanh lắc đầu nói: “Sư phụ ta có hai cái ria mép, cả ngày cầm phát trần, nghiêm mặt dạy dỗ người khác.” Vừa nói vừa không nể mặt sư phụ, giả dạng lão nhân gia nói: “So với Ôn đại ca thì dữ hơn nhiều!”

Bạch Tiểu Bích thấy hân giả dạng sư phụ rất giống với lão tiên sinh dạy nàng viết chữ ngày trước, không kìm được cười rộ lên nói: “Trầm công tử một mình đi ra ngoài, người nhà công tử không lo lắng sao?”

Trầm Thanh cười cười nói: “Ta từ nhỏ đã thích du sơn ngoạn thủy, gia phụ cũng không quản, mới vừa rồi là định đi mua chút đồ để hôm sau khởi hành đi tới huyện khác, vừa khéo gặp được người, sao, có tâm sự à?”

Sự đồng cảm kéo gần khoảng cách giữa hai người, hướng chi tuổi tác của hai người cũng không chênh lệch là mấy, ấn tượng của Bạch Tiểu Bích với hân vốn chỉ giới hạn trong ba chữ ‘ông cụ non’, không nghĩ tới hân

cũng có mặt thú vị như vậy, tâm tình buồn lửng, đem tâm sự trong lòng nói ra: “Trầm công tử có nghe chuyện về tửu lâu Vệ gia không?”

“Đương nhiên là có, người vì chuyện này mà phiền lòng?” Trầm Thanh rất nhanh hiểu ra, “Bọn họ chỉ nói cho vui, người đừng để ý tới!”

Bạch Tiểu Bích có chút ngập ngừng, thấp giọng hỏi: “Công tử am hiểu phong thủy, kia... có phải mạng ta mang tới xui xẻo không?”

“Ngay cả người cũng tin?” Trầm Thanh bật cười, lắc đầu nói: “Dĩ nhiên không phải, người vì sao lại nói mình xui xẻo?”

Bạch Tiểu Bích đưa tay kéo kéo lọn tóc trước ngực, lẩm bẩm nói: “Nhưng mọi thứ liên quan tới ta thật sự không tốt!”

“Bọn họ ăn no rồi việc, không có chuyện gì làm mới bịa chuyện sinh sự...” Trầm Thanh cau mày, lắc mình đi vào ngõ hẻm bên cạnh, ngoắc gọi nàng: “Trên đường lớn không tiện nói chuyện, người vào đây.”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy liền theo vào.

Trầm Thanh vẻ thần bí nháy nháy mắt, hạ giọng nói: “Ta cho người biết, người đừng nói cho người khác nha, tửu lâu kia xảy ra chuyện không liên quan gì tới người, là có người ở phía sau động tay động chân.”

Bạch Tiểu Bích nửa mừng nửa kinh ngạc hỏi lại: “Cái gì động tay động chân?”

Trầm Thanh cười cười: “Chuyện chúng ta làm được còn có thể là cái gì nữa?”

Bạch Tiểu Bích rất nhanh hiểu được ý hẩn: “Ý của người là có người có người phá hư phong thủy của tửu lâu?”

Trầm Thanh vuốt cằm, vẻ suy tư nói: “Cũng coi như là cao nhân, chỉ tùy tiện thay đổi một vài thứ mà đã có thể khiến Vệ gia tan nhà nát cửa, người này cũng thật ngoan độc, hẳn là có cừu oán gì với Vệ gia.”

Bạch Tiểu Bích ngăn người: “Công tử đã sớm biết?”

“Biết ta cũng không nói!” Trầm Thanh có chút hả hê nói: “Họ Vệ kia có gì tốt lành chứ, ngày hôm trước còn gây khó dễ với người, hôm nay vừa hay gặp báo ứng.”

Bạch Tiểu Bích biết được chân tướng sự việc không liên quan gì tới mạng số của mình, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng mơ hồ xuất hiện tia bất an, họ Vệ kia lòng lang dạ sói, là loại người vong ân bội nghĩa, người nọ khiến hẩn nhà tan cửa nát cũng quá độc ác đi.

Trầm Thanh nhìn ra suy nghĩ của nàng, chậm rãi nói: “Người như thế có gì đáng để người thương cảm?”

Bạch Tiểu Bích im lặng không nói.

Trầm Thanh nhớ tới một chuyện, nhanh chóng chuyển đề tài: “Thật ra thì ta cũng không nghĩ tới người lại báai Ôn đại ca làm thầy.”

Bạch Tiểu Bích nhìn hẩn, vẻ khó hiểu.

Trầm Thanh thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng, ấp a ấp úng nói: “Phạm gia không phải là... nghe nói bọn họ đã hại người...”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, vốn định đem dự định học nghề của bản thân cùng dự tính báo thù sau này nói cho hẩn biết, chỉ là chưa kịp nói thì lại nhớ tới cuộc trò chuyện của hẩn với Ôn Hải ngày trước, lúc ấy Ôn Hải đã giải thích chuyện hẩn giúp Phạm gia là ‘người thường ai chẳng muốn leo lên chỗ cao’, hẩn chẳng những không có ý khinh bỉ mà còn tỏ vẻ bội phục, không những thế, hẩn có vẻ rất hứng thú với chuyện của triều đình, có thể thấy hẩn chưa chắc đã tán đồng với suy nghĩ của nàng, cũng có khi hẩn đang tìm đường góp sức cho triều đình, cố ý dẫn dò xét mình sau đó đi mật báo cho Phạm gia?”

Nếu không có những chuyện này, Bạch Tiểu Bích vẫn sẽ là một tiểu thư khuê các, cũng sẽ không phải suy nghĩ nhiều như vậy, song là chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi, kinh nghiệm tích lũy còn gấp cả chục lần mười mấy năm sống trên đời của nàng, mọi chuyện từ lớn đến nhỏ đều phải cẩn thận suy tính, nhớ tới lần

đầu tiên gặp mặt, bề ngoài của hắn hoàn toàn không tương xứng với ánh mắt thâm trầm mà không khỏi sinh ra cảnh giác. Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, khẽ rũ hai hàng mi dài, nửa thật nửa giả nói: “Ta cũng cầu xin hắn như vậy, người nào chẳng muốn có được địa vị cao hơn người, Phạm Bát Sĩ cũng đã đáp ứng điều kiện của hắn.”

Trầm Thanh không vui nói: “Hắn giúp đỡ Phạm gia mà ngươi còn bái hắn làm thầy?”

“Là hắn thấy ta đáng thương nên mới thu làm đồ đệ!” Bạch Tiểu Bích thấp giọng nói: “Một mình ta thì có thể làm được gì chứ, ở lại Phạm gia có ích lợi gì.”

Không ngoài dự đoán, Trầm Thanh nghe vậy quả nhiên thở dài, lên tiếng khuyên nài: “Phạm gia mặc dù làm nhiều chuyện xấu nhưng Thánh thượng lại rất coi trọng Phạm Tể tướng, ai cũng có mệnh riêng, ta thấy tướng mạo ngươi đại phúc đại quý, không cần phiền não vì những chuyện này.”

Bạch Tiểu Bích đương nhiên hiểu ý cầu hắn, cười buồn hỏi: “Đại phúc đại quý? Cái gì là đại phúc đại quý?”

“Cái này có chút khó nói, ta cũng không nhìn ra.” Trầm Thanh lắc đầu, tỉnh tể đáng giá nàng, “Không bằng ngươi nói cho ta bát tự của ngươi, ta thay ngươi bói một quẻ?”

Bát tự của nàng? Bạch Tiểu Bích sửng sốt, lời cảnh báo của Ôn Hải đột nhiên vang lên trong đầu nàng, hắn đã nói là nàng không thể nói bát tự của mình cho người khác biết, chẳng lẽ bát tự của nàng thật sự có vấn đề?

Bạch Tiểu Bích đột nhiên cảnh giác hơn hắn. Tuy lai lịch Ôn Hải có chút thần bí nhưng so với những người khác thì đáng tin hơn nhiều. Sau một hồi cân nhắc, Bạch Tiểu Bích đáp lấy lệ: “Có coi bao nhiêu lần đi nữa thì cũng là mạng số của ta, biết cũng không thay đổi được, chỉ tăng thêm phiền não mà thôi.”

Gương mặt tuấn tú lộ rõ vẻ thất vọng: “Ngươi cũng không tin ta, chuyện này coi như xong đi.”

Chính bởi sự thất vọng của hắn quá rõ ràng, ngược lại cho thấy mục đích của hắn rất đơn thuần, không có rắp tâm hại người. Bạch Tiểu Bích đau lòng vì đã hoài nghi hắn, vội vàng chuyển đề tài: “Công tử muốn đi đến huyện kế bên sao?”

Trầm Thanh cũng không biết nàng cố ý dẫu giếm, cũng không so đo nói: “Cũng đúng, xe ngựa ta cũng thuê rồi, định sẽ đi cả đêm, chậm hơn nữa sợ sẽ không kịp ra thành, không thể nói lời từ biệt với Ôn đại ca, ngươi thay ta nói với đại ca một tiếng.”

Bạch Tiểu Bích gật đầu đáp ứng, trầm nghĩ, sợ là Ôn Hải đã sớm quên hắn rồi, xem ra hắn đối đãi với mọi người rất chân thành, là nàng suy nghĩ quá nhiều rồi. Quả nhiên, một người khi đã nếm trái đắng sẽ trở nên đa nghi hơn cả.

Nội tâm Bạch Tiểu Bích bất giác dâng lên mấy phần tội lỗi: “Trầm công tử bảo trọng.”

Từ xưa đến nay, chuyện ly biệt cũng chẳng phải loại chuyện vui sướng gì, bất quá thì tâm tình của Trầm Thanh khá tốt: “Ngươi đừng lo lắng, hành tung ta xưa nay bất định, không chừng chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi.” Nói rồi nở nụ cười hòa ái, ôm quyền hành lễ với nàng xong liền xoay người rời đi.

Nhìn thấy nụ cười tươi rói của hắn, bao nhiêu buồn phiền trong lòng đều bay biến cả. Bạch Tiểu Bích đưa mắt nhìn theo bóng dáng Trầm Thanh đang xa dần, nội tâm không khỏi hâm mộ sự thuần khiết, không câu nệ tiểu tiết của hắn. Bạch Tiểu Bích thất thần nửa ngày trời mới phát hiện sắc trời đã tối, nhớ tới Ôn Hải nói không cần trở lại Phạm gia hầu hạ hắn, nàng quyết định về nhà nghỉ ngơi, chỉ là vừa xoay người, đầu ngơ bồng nhiên xuất hiện một thân ảnh quen thuộc khác.

Thấy rõ người đến, Bạch Tiểu Bích ngẩn người trong chốc lát rồi rất nhanh xoay người, nghĩ muốn nhanh chóng ra khỏi ngõ hẻm.

“Tiểu nha đầu, sao vừa thấy ta liền bỏ đi?” Diệp Dạ Tâm gọi nàng.

Bạch Tiểu Bích cũng không quay đầu nói: “Ai là tiểu nha đầu? Người nào né tránh công tử?”

“Có chỗ nào không thoải mái sao?” Diệp Dạ Tâm thấp giọng cười, giọng nói mang theo bất đắc dĩ.

Biết bản thân không có lý do so đo chuyện hấn với Hương Hương, Bạch Tiểu Bích vẫn không kìm được ý nghĩ không muốn để tâm tới hấn nữa. Nếu hấn thích cô nương nhà người ta thì nên tới cầu thân mới đúng, chưa thành thân mà đã ở chung một chỗ, hơn nữa lại còn là chỗ không đứng đắn, thật sự là quá mức rồi!

Bạch Tiểu Bích lửa giận phừng phừng, hoàn toàn quên mất đối phương đã nhiều lần giúp đỡ mình, làm bộ mắt diếc tai ngơ, cúi đầu vội vã rời đi.

Diệp Dạ Tâm cũng không đuổi theo nàng, chỉ đứng tại chỗ nhìn theo bóng dáng nàng cười thầm hai tiếng.

Một bóng người đột ngột xuất hiện phía sau hấn: “Thiếu chủ!”

“Mọi chuyện thế nào?”

“Thiếu chủ yên tâm!”

Diệp Dạ Tâm thu hồi lại ánh nhìn, mở chiết phiến trong tay, chậm rãi đi về phía trước: “Huyện Môn Tỉnh đã không còn chuyện liên quan tới chúng ta, bây giờ đi vừa kịp ra khỏi thành, đi thôi, đã chuẩn bị xe ngựa chưa?”

“Đã!”

17. Q.1 - Chương 17: Bại Là Hồ Chết!

Hoàng hôn dần buông, Bạch Tiểu Bích yên lặng ngồi trên thềm đá trước cửa nhà, chăm chú nhìn đàn kiến vận chuyển xác các loại côn trùng khác nhau. Nàng rất hối hận, nàng lại nổi giận với ân nhân lần nữa, nghĩ kỹ lại thì chẳng phải nàng cũng như họ Vệ kia, vong ân phụ nghĩa sao? Rõ ràng là bản thân rất hi vọng gặp lại hấn, tại sao lúc thấy lại nhịn không được buồn phiền?

Ngày trước Bạch lão gia nuôi dạy nữ nhi theo đúng khuôn mẫu của một tiểu thư khuê các. Bạch Tiểu Bích không những tinh thông Cầm Kỳ Thi Họa, mà về khía cạnh nữ công hay viết chữ, tuyệt đối rất có phong phạm của một tiểu thư nhà giàu. Một thiếu nữ muốn được phu quân yêu mến thì nhất định phải là người tâm tính thiện lương, dịu dàng hiền thực, về khoản này thì Bạch Tiểu Bích thật sự rất xuất sắc. Hôm nay mặc dù lâm vào cảnh nghèo túng, nhưng ngoại trừ việc nàng phải xuất đầu lộ diện bên ngoài nhiều hơn trước thì cũng không hề vượt qua khuôn qui.

Bất ngờ nhận ra bản thân không biết từ lúc nào đã trở nên xấu tính, biểu tình của Bạch Tiểu Bích nhất thời như đưa đám.

Không trách được những lần gần đây ra ngoài mua đồ, mọi người tỏ ra rất khách khí khi gặp nàng, nguyên lai là do tittle lâu của Vệ gia gặp chuyện không may, mà trước đó Vệ chủ nhân quấy lại gây khó dễ cho nàng trước mặt rất nhiều người, chắc là bọn họ sợ chọc tới nàng sẽ mang tới xui xẻo nên cố tính né tránh, hàng xóm láng giềng bên cạnh cũng vậy, nếu có thể đi đường vòng thì tuyệt đối không đi ngang nhà nàng.

Những lúc có tâm sự, thời gian sẽ trôi qua rất nhanh, hoàng hôn dần chuyển thành đêm tối.

Bạch Tiểu Bích định ngày mai sẽ đi xin lỗi Diệp Dạ Tâm, quyết định rồi liền thu hồi suy nghĩ, thấy phong cảnh bốn phía đã trở nên mơ hồ, vội vàng đứng dậy đi đóng cửa lớn, trở về phòng đốt đèn rồi mới đi nấu nước nóng tắm rửa.

Bên ngoài đột ngột vang lên tiếng gõ cửa không nặng không nhẹ.

Trẻ như vậy còn ai tìm tới? Bạch Tiểu Bích sửng sốt, có chút khẩn trương, hôm nay trong nhà chỉ còn lại một mình nàng, liệu có phải là tên đàng đở tử nào đó trong huyện hay không? Bạch Tiểu Bích rất nhanh loại bỏ khả năng này, chuyện tittle lâu Vệ gia truyền ra ngoài, còn ai dám tới trêu chọc nàng nữa chứ.

Tiếng gõ cửa lần nữa vang lên.

Bạch Tiểu Bích cầm đèn đi tới bên cạnh cửa, dè dặt lên tiếng: “Là ai?”

“Mở cửa!” Bên ngoài truyền tới thanh âm ôn hòa.

Bạch Tiểu Bích vừa nghe thấy giọng nói kia, tâm tình bỗng lỏng, vội vàng mở cửa: “Sư phụ!”

Không đợi nàng mời, Ôn Hải đã đi vào trong sân, ánh mắt sắc bén đánh giá bốn phía xung quanh.

Không nghĩ trẻ như vậy rồi mà hắn còn tìm tới, Bạch Tiểu Bích có chút bối rối, cô nam quả nữ gặp mặt lúc này quả thật không tiện. Bạch Tiểu Bích sớm đã lãnh hội sự lợi hại của tin đồn, vội vàng đóng cửa lớn lại, không ngừng tự trấn an bản thân – Hắn là sư phụ của nàng, có câu ‘một ngày làm thầy, cả đời như cha’, cứ coi hắn như trưởng bối của mình là được, không có gì phải lo lắng hết.

Nghĩ vậy, Bạch Tiểu Bích lặng lẽ liếc nhìn Ôn Hải. Gương mặt tuấn mĩ, sống mũi kiên nghị, nhìn thế nào cũng thấy không hợp với bốn chữ ‘cả đời như cha’.

Ôn Hải cuối cùng cũng đưa mắt nhìn Bạch Tiểu Bích: “Một mình ở đây, không sợ sao?”, cũng không đợi Bạch Tiểu Bích trả lời, Ôn Hải trực tiếp đi thẳng vào phòng khách, nhàn nhạt nói: “Sợ cũng vô dụng, vẫn là can đảm đối mặt thì hơn!”

Nghe hắn nói vậy, Bạch Tiểu Bích bất giác nhớ tới cổ quan tài của Phạm lão thái gia đêm đó, nàng vốn đã hoài nghi hắn chính là cố tình lấy đèn bỏ đi để lại mình nàng, nhân lực hắn lợi hại như thế sao có thể không nhìn ra nàng đang sợ hãi chứ?

Cửa bị đẩy ra, gian phòng tối bất giác sáng bừng lên. Bạch Tiểu Bích cầm đèn đứng cạnh cửa, chờ cho Ôn Hải vào rồi mới cúi gót theo vào, đem đèn đặt lên bàn rồi yên lặng lui sang một bên.

Ôn Hải đưa mắt nhìn gian phòng một lượt, chậm rãi ngồi xuống ghế: “Đi nấu một chút nước nóng đi!”

Hắn định ở lại đây sao? Bạch Tiểu Bích ngăn người, không nhịn được hỏi: “Sư phụ, không phải người nói đi gặp bằng hữu sao?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Không có ở đây.”

Bạch Tiểu Bích thử dò xét: “Vậy... đã trẻ thế này, ta tiễn sư phụ về...”

Ôn Hải cắt ngang lời nàng: “Ta đã từ Phạm gia, định ngày mai sẽ rời khỏi đây.”

Hắn đã rời khỏi Phạm gia? Vậy thì nàng phải làm sao bây giờ? Bạch Tiểu Bích kinh ngạc nhìn Ôn Hải, chẳng lẽ hắn muốn bỏ lại nàng ở Phạm gia? Đúng rồi, nhất định là hắn ngại mang theo nàng sẽ phiền toái. Phụ thân đã mất, Chu bá bá cũng đi rồi, trên đời này làm gì còn ai cần tới nàng nữa.

Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, hốc mắt nhất thời đỏ lên, cổ nén nước mắt, thấp giọng hỏi: “Sư phụ định sẽ đi đâu?”

Ôn Hải giống như không thấy ánh mắt của nàng, như cũ nói: “Về phía Bắc!”

Bạch Tiểu Bích ‘nha’ lên một tiếng rồi cúi đầu không nói gì.

Không gian lâm vào trầm mặc.

Trên đỉnh đầu xuất hiện một bóng đen.

Nhận thấy không khí có gì đó không đúng lắm, Bạch Tiểu Bích từ trong thương cảm hoàn hồn lại, vội vàng ngẩng mặt lên.

Chẳng biết Ôn Hải đã đứng trước mặt nàng từ lúc nào, cúi xuống nhìn nàng, mỉm cười nói: “Từ lâu Vệ gia xảy ra chuyện lớn, Phạm gia đã hỏi ta, bọn họ cũng không nghĩ sẽ lưu lại người.”

Bạch Tiểu Bích ngăn người nhìn hắn một hồi lâu mới hiểu được ý tứ lời hắn nói, vui mừng hỏi lại: “Bọn họ sẽ thả ta đi?”

“Ta sẽ dẫn người đi.” Ôn Hải nói rồi cúi xuống nhìn vào mắt nàng, “Đừng khóc!”

Thì ra hắn sớm đã có tính toán, mới vừa rồi rõ ràng là cố ý trêu chọc nàng. Bạch Tiểu Bích cắn cắn môi dưới, trong lúc hắn chưa kịp phản ứng đã chạy ra ngoài: “Ta đi nấu nước.”

Nửa đêm, không gian yên tĩnh không một tiếng động, Ôn Hải ở cách vách chắc sớm đã ngủ rồi.

Bạch Tiểu Bích mặc nguyên quần áo nằm trên giường, lăn qua lộn lại không tài nào ngủ được, một phần là vì lo lắng, đây là lần đầu tiên nàng ở nhà cùng với một nam nhân mà không có phụ thân, ngày mai hàng

xóm trông thấy, thanh danh của nàng coi như xong rồi, người ta sẽ cười nhạo gia giáo Bạch gia, cười nhạo phụ thân; một phần vui sướng không thôi, nàng với Ôn Hải rất nhanh sẽ rời khỏi huyện Môn Tĩnh. Phải rời đi nơi nàng đã sinh sống mười mấy năm nay, trong lòng Bạch Tiểu Bích đương nhiên có chút khổ sở, bất quá chờ nàng học thành tài rồi nhất định sẽ trở về báo thù cho phụ thân.

Bạch Tiểu Bích nghĩ tới đây, bàn tay nhỏ nắm chặt thành quyền.

Đúng lúc này, từ phía xa đột nhiên truyền đến một trận huyên náo, càng về sau càng huyên náo hơn cả, ngoài cửa viện vang lên tiếng mở cửa, còn có tiếng bước chân người, xem ra hàng xóm bị kinh động không ít nên mới vội vàng chạy ra xem đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì.

Có chuyện gì xảy ra? Bạch Tiểu Bích vừa tò mò vừa cảnh giác, trước nay chưa từng có chuyện náo động lúc nửa đêm như vậy bao giờ, chẳng lẽ là ở đâu cháy rồi? Nghĩ vậy, nàng vội vàng ngồi bật dậy, chạy ra cửa nhìn.

Một đạo hắc ảnh bay vút qua tường, vô cùng quỷ mị.

Bạch Tiểu Bích sợ hãi kêu lên: “Là ai?”

Không có tiếng trả lời.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cánh cửa phòng bên cạnh mở ra.

“Sư phụ!” Bạch Tiểu Bích vội vàng xoay người lại.

“Hình như là hướng nhà Phạm gia,” Một bàn tay to lớn nắm lấy tay nàng, “Đi xem một chút!”

Bàn tay này cũng ấm áp giống như bàn tay của Diệp Dạ Tâm, thậm chí còn mang theo hàm ý không thể kháng cự lại, Bạch Tiểu Bích không dám lộn xộn, chỉ đành để mặc cho hắn lôi kéo mình ra ngoài.

Phía xa quả nhiên là một màn lửa chiếu rọi không gian, nhưng không phải cháy mà là do vô số cây đuốc hợp thành, vây tròn phủ đệ Phạm gia không chừa một khe hở, một quan văn mặc hồng bào đứng ở cửa lớn Phạm gia, trên tay cầm tờ thánh chỉ vàng rực, bên cạnh là Tri huyện đại nhân, phía sau là hai vị tướng quân khôi giáp chỉnh tề.

Đám người vây quanh đứng khá xa, không ai dám tiến đến gần.

Chỉ nghe quan văn nói: “Phạm Trọng Doãn đại nghịch bất đạo, tội đáng tru di cửu tộc, bốn quan phụng chỉ tới đây bắt giữ... Sản nghiệp cùng gia nô, toàn bộ mang về xử lý... kẻ nào dám kháng chỉ, lập tức chém không tha!”

Bên trong phủ, một vài tên lính áp giải Phạm đại lão gia cùng Phạm tiểu công tử ra ngoài, Phạm lão phu nhân, Phạm phu nhân cùng nha hoàn đi phía sau, sắc mặt ai nấy trắng bệch như tờ giấy, tay chân run run, có người còn khóc rống lên không ngừng.

“Phạm Bát Sĩ mưu phản, tru di cửu tộc!”

“Ta sống nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng được chứng kiến Phạm gia bị báo ứng rồi!”

...

Dân chúng huyện Môn Tĩnh chịu sự ức hiếp của Phạm gia nhiều năm trời, giận mà không dám nói, hôm nay thấy Phạm gia bị niêm phong, lại chịu tội tru di cửu tộc, tâm tình khuây khỏa, chung quanh thậm chí còn vang lên những tiếng hoan hô kéo dài, dĩ nhiên, trong đám người vây xem cũng có nhiều kẻ ngày trước thân thiết với Phạm gia, nay thấy Phạm gia suy tàn thì lặng lẽ bỏ trốn.

Đây không phải là mơ chứ? Bạch Tiểu Bích dụi dụi mắt, xác định mình không phải đang nằm mơ, tâm tình không kìm được sung sướng.

Phía xa, một vị tiểu tướng cúi người trình lên mấy chục hộp vuông: “Khế ước nhà cửa cùng văn tự bán mình của gia nô đều ở trong đây, xin đại nhân xem qua.”

Tri huyện đại nhân bước lên, lần lượt mở từng hộp ra, vị quan văn phụng chỉ bắt người nhìn qua một lượt rồi hỏi: “Đều ở cả đây?”

Vị tiểu tướng nghiêm nghị nói: “Gia nô ở đây cũng không sót ai cả!”

Vị quan văn kia nghe vậy, gật đầu không nói gì.

Bạch Tiểu Bích kinh hãi, may mắn là nàng không có văn tự bán mình cho Phạm gia, nếu không thì không tránh khỏi liên quan rồi.

Văn tự bán mình? Nghĩ đến cụm từ này, Bạch Tiểu Bích lập tức rung mình, đột nhiên nghiêng người nhìn Ôn Hải.

Sống mũi nghiêm nghị trong bóng đêm lộ ra tia lạnh khốc, Ôn Hải nhìn đám người Phạm gia đang bị áp giải, sắc mặt thản nhiên như không.

Bàn tay kia vẫn ấm áp như cũ nhưng Bạch Tiểu Bích lại có cảm giác rét run, hần và Diệp Dạ Tâm đều hỏi nàng về văn tự bán mình, đến tột cùng là ai vô tâm, ai có lòng đây? Hay là, cả hai đều vô tâm?

“Văn bị người tính toán.” Bên cạnh có tiếng người thở dài.

Bạch Tiểu Bích kinh ngạc, người tới không phải ai khác mà chính là Trần Thanh: “Người...”

“Ta vốn đã ra khỏi thành, nhưng lại nghe thấy trong thành xảy ra chuyện nên vội vàng quay trở lại.” Trần Thanh thở dài nói, nhìn Ôn Hải: “Mãnh hổ xuống núi lại gặp phải kết quả như vậy, bại thành hổ chết, Ôn đại ca không cảm thấy việc này kỳ quái sao?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Ta cũng đang không biết tại sao.”

Trần Thanh nghe vậy liền cười khổ: “Muốn biết duyên cớ thì đi theo ta!”

18. Q.1 - Chương 18: Bia Mộ Diệt Môn!

Dưới bầu trời bao la, thế núi vẫn như hổ, chân trước đạp dưới đất, nhưng chẳng biết tại sao, vẻ uy phong lẫm lẫm lao xuống núi giờ đây lại biến thành ủ rũ như một con hổ chết. Miệng hổ vẫn há to nhưng lại bị một vật gì đó chặn lại, kẹt trong miệng hổ.

Trần Thanh chỉ vào vật trong miệng con hổ nói: “Nhìn xem, miệng hổ đã bị chẹn ngang, còn có thể sống mà cắn người sao?”

Ôn Hải im lặng không nói gì.

Bạch Tiểu Bích vẫn lưu ý quan sát, nghe vậy liền hỏi: “Cũng là do vật kia sao? Là ai đặt vào?”

Trần Thanh lắc đầu: “Còn có ai có thể đặt bia đá vào đó nữa.” Nói rồi dẫn Bạch Tiểu Bích đến một góc thích hợp, giải thích cho nàng: “Người nhìn kỹ một chút, đây là cái gì?”

Ánh trăng lạnh leo chiếu lên ngôi mộ phía trong miệng hổ, chiếu lên cả tấm bia đá cực lớn kia.

Bạch Tiểu Bích kinh ngạc: “Lúc trước không phải không có bia mộ sao, bọn họ lập bia từ lúc nào?”

Trần Thanh thở dài nói: “Ta vừa nghe thấy Phạm gia diệt môn, cũng có hỏi thăm qua, nghe nói từ lúc Phạm đại nhân được thăng lên làm Tể Tướng thì bên ngoài có lời đồn đãi, cười nhạo đường đường Tể tướng đương triều mà tổ tiên cũng không có lấy một tấm bia mộ, quá mức keo kiệt. Phạm đại lão gia giận quá nên đã sai người lập bia, chỉ là chúng ta không để ý tới mà thôi.”

Ôn Hải lúc này mới lên tiếng: “Quả nhiên là người có tâm.”

Trần Thanh lại nói: “Lúc ta lên đường có nghe thấy vài chuyện ở trong kinh thành, Tể tướng đại nhân bị giam cũng được mấy ngày rồi, chuyện này thật ra cũng không thể trách hần được, thật sự là cùng đường mà thôi. Những năm viễn chinh bên ngoài, hần từng lui tới với một tên sứ giả phiên bang, tên sứ giả kia mang theo mật hàm thương thuyết cùng Hoàng Thượng, hần cũng chỉ thuận thể thuyết phục Thánh thượng lui binh mà thôi, nhưng ma xui quỷ ám thế nào mà mật hàm kia lại bị người khác lấy được nên khiến hần gặp chuyện không may. Nhiều năm bị phái ra ngoài, mấy năm gần đây mới được Thánh thượng tin dùng, vừa hay tin thì mật rỗng giận dữ, khép hần vào tội phản quốc, tư thông với địch, lập tức bắt nhốt vào đại lao.

Phản quốc tư thông với địch là tội lớn cỡ nào, hấn không muốn làm phản cũng phải làm phản. Ngô Vương cùng Lý gia nghe vậy đều lập tức xuất binh, cả đám rất nhanh đã bị bắt.”

Ôn Hải trầm ngâm không nói.

Trầm Thanh suy nghĩ một chút rồi cười nói: “Hiện tại hấn đã cùng đường, Thánh thượng quyết tâm muốn xử hấn, lại thêm người ngoài quạt gió thổi lửa, bao nhiêu đại thần thay hấn cầu tình đều vô dụng, không những không thể lay chuyển Thánh thượng mà còn bị vạ lây theo. Thánh thượng đích thân xử lý, mấy tướng quân dưới trướng Tể tướng cũng không thoát khỏi. Thánh thượng làm vậy chẳng khác nào tự chặt một cánh tay của mình, khiến Ngô vương đắc ý? Đáng tiếc cho Mãnh hổ xuống núi, một bảo địa tốt như vậy lại bị Phạm gia phá hủy, gây ra họa lớn, cũng không biết người nào khích bọn họ lập bia, cũng thật quá ỉn, chỉ bằng mấy câu nói mà đã có thể lật đổ Tể tướng đương triều. Ta xem không phải bên phía Ngô vương mà chính là người của Lý gia bên cạnh Tứ vương!”

Ôn Hải thản nhiên nói: “Giàu sang phú quý cũng không được hưởng thụ, đó cũng là do khí số Phạm gia đã hết, chúng ta nên trở về thôi.”

Người Phạm gia trăm triệu lần cũng không nghĩ tới chính bọn họ đã phá hỏng phong thủy nhà mình, dẫn đến họa diệt thân. Bạch Tiểu Bích không kìm nén được vui sướng, chẳng quản cái gì chuyện triều đình, ai làm thiên tử cũng chẳng liên quan tới nàng, làm quan mà ý thế hiếp người thì phải chịu báo ứng.

Trầm Thanh vì xem náo nhiệt mà lỡ hành trình, thở dài mấy tiếng rồi cũng cáo từ rời đi.

Tuy là ban đêm nhưng cửa thành lại mở rộng như ban ngày, vô số ngọn đuốc được đốt sáng, binh lính không ngừng tuần tra. Bởi vì Phạm gia gặp họa diệt tộc nên những người ra khỏi thành bị tra xét rất nghiêm, Trầm Thanh phải đưa bạc cho tên lính canh mới có thể ra khỏi thành.

Ôn Hải mang theo Bạch Tiểu Bích đi đến trước cửa thành nói: “Ta không vào thành, người về thu thập hành lý, hừng đông sẽ khởi hành.”

Cô nam quả nữ ở chung một chỗ, Bạch Tiểu Bích còn đang lo lắng trở về sẽ bị người ta nhìn thấy, nghe Ôn Hải nói vậy liền gật đầu đáp ứng, dù sao thì hàng xóm xung quanh cũng không biết hấn là sư phụ của nàng, tuy hai người sắp rời đi nhưng cũng không tiện để người ngoài nhìn thấy mà đặt điều tiếng bôi nhọ thanh danh phụ thân.

Ôn Hải đột ngột lên tiếng hỏi: “Trầm Thanh đã gặp người?”

Bạch Tiểu Bích thấy không thể gạt được hấn, thành thật kể lại chuyện mình gặp Trầm Thanh buổi sáng, nàng dè dặt nói: “Ta không có nói cho hấn biết bất tự của mình.”

Mây kiếm của Ôn Hải giãn ra: “Làm rất tốt, người không nên tin tưởng hấn quá.”

Bạch Tiểu Bích len lén liếc hấn một cái, cắn môi không nói gì. Trầm Thanh đương nhiên không đáng tin, nhưng là sau chuyện vừa rồi, nàng lại cảm thấy không thể nhìn thấu những người chung quanh mình, khó có thể tin nhiệm được.

Diệp Dạ Tâm nói sẽ có người thay nàng báo thù, Phạm gia hôm nay đã bị tru di cửu tộc như lời hấn nói. Hấn cũng hỏi nàng về văn tự bán mình, Phạm gia diệt tộc, những chuyện này xem chừng đã nằm trong dự liệu của hấn. Chẳng lẽ hấn là người khích bác Phạm gia lập bia mộ kia? Còn Ngô vương cùng Tứ vương gia kia, có phải hấn trợ giúp ột trong hai người kia không?

Ngay cả Ôn Hải cũng vậy, ban đầu hấn cũng hỏi nàng văn tự bán mình, là cố tình hay là vô ý? Hấn muốn thông qua Phạm Bát Sĩ tranh công trong triều đình nên mới thỏa hiệp với Phạm gia, ra tay giúp bọn họ, nếu sớm biết có người sẽ động tay động chân thì nhất định sẽ không ngồi yên nhìn bọn họ lập bia. Nhưng hấn đợi ở Phạm gia lâu như vậy, hôm nay mới quyết định rời khỏi, không phải cũng quá khéo đi...

Bạch Tiểu Bích còn đang suy tư, bên tai đã truyền tới tiếng Ôn Hải: “Ta vừa thu người làm đồ đệ, sẽ không hại người.”

Bạch Tiểu Bích kinh hãi vì bị hấn nhìn thấu tâm tư.

Ôn Hải mỉm cười nói: “Còn không mau trở về thu thập hành lý, giờ Mẹo ngày mai, ta ở chỗ này chờ người.”

Đại thù mặc dù đã được báo nhưng hiện tại lại mang danh khắc phụ, ở lại huyện Môn Tỉnh căn bản không thể có tương lai, nếu trước mắt có đường, Bạch Tiểu Bích nguyện ý rời đi tìm một cuộc sống khác, nàng gấp mấy bộ xiêm y đơn giản, mang theo khế ước nhà đất cùng toàn bộ số bạc gom góp được bỏ vào tay nải rồi vội vàng rời đi.

Sắc trời ngày một sáng rõ, gió nhẹ thổi qua mang theo hơi sương buổi bình minh, từng nhà lần lượt mở cửa, người đi lại trên đường ngày càng đông... Bạch Tiểu Bích từ nhỏ đều đã ở đây, cảnh tượng so với ngày thường không có gì khác biệt, song, chính những con người quen thuộc, cảnh vật thân thuộc này lại khiến nàng phiền muộn không thôi, hôm nay rời đi không biết ngày nào mới có cơ hội trở về.

Gần đây phát sinh nhiều chuyện, thật thật giả giả khiến cho nàng có cảm giác như đang ở trong mộng, không thể nhìn thấu, cũng không thể thấy rõ tương lai.

Bạch Tiểu Bích khoác tay nải trên vai, đứng nhìn Kim Hương lâu ở phía đối diện. Hôm qua vô duyên vô cớ nổi giận với hắn, hôm nay lại chuẩn bị rời đi, vốn nên đi nói lời xin lỗi với hắn mới đúng, nhưng nàng sao có thể chủ động đi vào một nơi như vậy được?

Bạch Tiểu Bích còn đang chần chừ không biết phải làm sao, đúng lúc có hai tiểu nha đầu từ trong Kim Hương lâu đi ra.

“Hương Hương cô nương vẫn còn nổi giận sao?”

“Hôm qua Diệp công tử cho người đem tới rất nhiều kim ngân châu báu, còn viết cả thư từ biệt, Hương Hương cô nương vừa nhận được liền nổi giận, tất cả quà đều bị nàng ném ra ngoài.”

“Nàng thật coi trọng...”

“Diệp công tử thường ngày rất nghe lời nàng tự dưng trở nên vô tình, nói đi là đi, ngay cả cái bóng cũng không thấy, nếu không phải tận mắt chứng kiến, ta cũng không tin đâu.”

Hắn cũng đi rồi? Bạch Tiểu Bích ngậy người hồi lâu mới hoàn hồn lại được, yên lặng xoay người đi về phía cửa thành, nội tâm đột nhiên cảm thấy mất mát.

“Bạch tiểu thư đang định đi đâu?” Có người lên tiếng gọi nàng.

Thấy rõ người mới lên tiếng là thư đồng của Trương công tử, Bạch Tiểu Bích cười nói: “Ta đã không còn là tiểu thư nữa rồi.”

Thư đồng kia đỏ mặt, kéo nàng đến gần rồi móc trong người ra hai thỏi bạc nói: “Công tử chúng ta nói đưa cô nương dùng, không có... nữa.”

Hiếu kính phụ thân, tìm được một vị hôn phu tốt, kết quả cuối cùng cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, hắn đối với mình có tình nhưng lại từ hôn cưới người khác, thứ tình nghĩa này chỉ khiến người ta thêm sầu não mà thôi.

Bạch Tiểu Bích trầm mặc trong chốc lát, cũng không nhận bạc trong tay thư đồng kia: “Làm phiền tiểu ca trở về nói với Trương công tử, Bạch Tiểu Bích đã tạ hảo ý của công tử, hôm nay ta đã quyết định rời khỏi huyện Môn Tỉnh tới nương tựa nhà họ hàng, sau này xin Trương công tử không cần nhớ thương.”

Thư đồng kinh ngạc, nhìn hành lý trên vai nàng: “Cô nương thật sự muốn đi? Bao giờ sẽ khởi hành?”

“Bây giờ sẽ đi luôn, không kịp nói lời từ biệt, nhờ tiểu ca nói với Trương công tử, xin người chớ trách.” Bạch Tiểu Bích cúi người thi lễ rồi cũng không nhìn lại, trực tiếp rời đi.

Ngoài thành, Ôn Hải đã sớm ở chỗ cũ chờ nàng, bên cạnh còn có cả một cỗ xe ngựa.

“Lên xe!” Ôn Hải đưa tay về phía nàng nói.

Bạch Tiểu Bích nhìn bàn tay trước mắt, có chút bối rối.

Ôn Hải cười khê một tiếng, giơ tay về phía nàng: “Nhanh lên một chút.”

Bạch Tiểu Bích đành phải nắm lấy tay hắn, mượn lực bước lên xe ngựa, nàng vừa ổn định chỗ ngồi xong thì phu xe bên ngoài lập tức quất roi vào mông ngựa, xe ngựa lập tức chạy đi.

Từ cửa sổ nhìn ra phía ngoài, cửa thành huyện Môn Tỉnh ngày càng nhỏ dần rồi trở nên mơ hồ, bao nhiêu ước mộng của tuổi trẻ cũng dần xa... rốt cuộc biến mất không còn lại chút dấu vết.

19. Q.1 - Chương 19: Nghĩa Sĩ Giữa Sông!

Sau mấy ngày mưa to, sắc trời vẫn u ám như cũ, nước sông chảy xiết không ngừng, mặt nước cuộn cuộn từng đợt, bọt nước văng tung tóe, những chỗ nước cạn còn nhìn thấy cả bờ cỏ lau. Bên bờ sông, những người nông phu dẫn theo lừa cùng đội thương nhân ảo não đứng chờ đò để qua sông vào thành, khí trời như vậy vô cùng bất lợi để lên đường, trong đám người thỉnh thoảng lại có người cúi đầu chửi rửa, duy chỉ có một vị bạch y công tử là duy trì được thần sắc bình thản.

Y bào màu trắng không tính là loại đắt tiền nhưng không biết tại sao, hắn tùy tiện đứng trong đám người lại có một khí thế bức người, huống chi bên cạnh hắn còn có một cô nương mặc áo màu lam, nàng lớn lên thanh lệ, vóc người nhỏ xinh, xiêm y đơn giản, làn da trắng nõn nà, vừa nhìn đã biết là một tiểu thư khuê các.

Giữa dòng sông chảy xiết, một chiếc thuyền nhỏ chở đầy người đang cố gắng qua sông.

Bạch Tiểu Bích nhìn chiếc thuyền nhỏ phía xa, nhỏ giọng nói: “Mưa vẫn còn rơi, thật sự không tốt để lên đường chút nào.”

Ôn Hải nghe vậy, nghiêng đầu nhìn nàng, thanh âm nhu hòa kèm theo ân cần: “Đi mấy tháng trời, chắc người cũng đã mệt mỏi, vừa hay phía trước là thành Ngọc Đỉnh, nghe nói Trấn quốc công cũng ở đây, ta định sẽ tá túc mấy ngày để nghỉ ngơi.”

Bạch Tiểu Bích không lên tiếng, nội tâm mơ hồ dấy lên nỗi thất vọng, hắn vẫn có ý định trợ giúp triều đình sao? Phạm gia đã bị tru di nên hắn phải đối người hợp tác sao? Thật ra thì nàng cũng không mấy hiểu rõ về chuyện triều đình, chỉ biết triều đình hiện tại là do mấy vị lão tướng trung thành chống đỡ, ngày trước chỉ nghe phụ thân nói qua, hôm nay tự mình chứng kiến triều đình dậy sóng, quan lại áp bức dân lành, Tri huyện cậy quyền làm loạn, Bạch Tiểu Bích đối với triều đình càng thêm mất hứng. Nàng thật sự không hi vọng Ôn Hải theo đường quan nghiệp, nhưng hắn nói cũng đúng, con người thường thích vượt đến địa vị cao sang, nuôi sống chính mình còn khó khăn huống chi còn phải lo lắng cho nàng. Bạch Tiểu Bích cố nén buồn phiền, thấp giọng hỏi: “Sự phụ làm những việc này là vì Đương Nguyên sao?”

Ôn Hải không trả lời mà hỏi ngược lại: “Người biết Đương Nguyên?”

Bạch Tiểu Bích thấp giọng nói: “Ta nghe Trầm công tử nói.”

Ngoài dự tính của Bạch Tiểu Bích, Ôn Hải cười lớn nói: “Ngày trước vô ý để lộ ngọc bài, nhân lực của hắn cũng không tệ chút nào.”

Bạch Tiểu Bích chợt hiểu ra, thì ra trên người hắn có tín vật, vừa vặn để Trầm Thanh nhìn thấy. Đúng lúc này thì một trận gió lạnh thổi tới, Bạch Tiểu Bích không nhịn được rung mình một cái, vội vàng vòng cánh tay ôm người, kéo chặt xiêm y. Ba tháng trời lưu lạc, lúc đi lúc ngừng, bất tri bất giác trời đã lập thu, sau trận mưa to này, thời tiết sẽ còn chuyển lạnh hơn nữa...

“Có người rơi xuống sông, cứu mạng a!” Không biết là ai cao giọng hét lên.

Đoàn người trên bờ ồ lên, vội vàng nhìn về phía giữa sông.

“Ở đâu?”

“Nhà đò mau đến cứu!”

...

Thì ra trên thuyền có người vô ý rơi xuống sông, rất nhanh đã bị dòng chảy cuốn ra xa ba trượng, mọi người muốn người lái đò đi cứu nhưng người đó chần chừ không chịu xuống cứu, nước ở hạ du sông rất sâu, nếu xuống cứu thì nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Từ phía xa chỉ có thể trông thấy một chấm đen nửa chìm nửa nổi, giãy giụa trong nước, càng ngày càng xa dần. Bạch Tiểu Bích khẩn trương, túm lấy tay áo Ôn Hải: “Mau mau cứu hần đi!”

Ôn Hải nhìn bàn tay nhỏ nắm lấy tay áo mình mà không khỏi nhú mào, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình tĩnh.

Bạch Tiểu Bích ngây ngốc, vội buông tay áo hần ra. Đúng vậy, mặc dù hần nói chuyện luôn ôn hòa nhưng thủy chung vẫn là người khó có thể thân cận, đôi mắt kia thường xuyên toát ra khí chất đặc biệt hơn người khiến người khác không dám tới gần. Trên thực tế, hần cũng không nguyện ý thu nhận nàng làm đồ đệ, dù sao nàng cũng không biết cái gì cả, không thể giúp được gì, hần chẳng qua không thể hiện ra, tận lực nhẫn nại mà thôi, thế nhưng nàng không tự chủ được, luôn nghĩ hần vạn năng, việc gì cũng có thể giải quyết ổn thỏa được.

Hần biết rõ Phạm gia ức hiếp dân chúng nhưng vẫn muốn giúp, có thể thấy hần làm việc rất thực tế. Bạch Tiểu Bích cắn cắn môi, ánh mắt cầu xin nhìn Ôn Hải.

Ôn Hải bất động thanh sắc kéo nàng lui lại hai bước: “Đứng cho vững, đừng để té xuống sông.”

Bạch Tiểu Bích không nhịn được, thấp giọng gọi: “Sư phụ...”

“Tiểu gia, ngươi làm gì? Ngươi...” Cách đó không xa vang lên tiếng người kêu lớn, tiếp đó là một tiếng ‘bùm’ vang dội.

“Tốt lắm! Tốt lắm!” Đoàn người trên bờ vỗ tay vang dội.

Bạch Tiểu Bích quay mặt nhìn sang.

Bọt nước trên sông không ngừng bắn lên không trung, một bóng trắng bơi trên sông, thân hình linh hoạt như một con kinh ngư, rất nhanh đã bơi tới chỗ người sắp chết đuối, ôm hần bơi vào bờ.

Tất cả mọi người vỗ tay khen ngợi, vây quanh bờ, ba chân bốn cẳng đỡ người kia lên bờ.

Người nọ chỉ mặc độc một cái quần dài, cánh tay dài bám vào bờ, cúi đầu thở dốc. Bạch Tiểu Bích vô cùng kính phục, len lén đánh giá người nọ mấy lần, ở chỗ nàng đứng khó có thể nhìn rõ gương mặt người kia nhưng có thể thấy rất rõ thân hình cao lớn, rắn chắc, màu da trắng như ngọc của hần. Khí chất của người kia cũng rất đặc biệt, tuyệt đối không giống thôn phu sơn dã.

Quả nhiên, một tiểu nô bọc vác theo hành lý, ôm đồng xiêm y vội vàng chạy lại hét lên: “Tiểu gia của ta ơi, trời lạnh, mau mau mặc quần áo vào, cẩn thận bị cảm lạnh thì khổ.”

Người kia có vẻ như cũng cảm thấy hơi lạnh, không nói tiếng nào đã cầm lấy xiêm y đi về phía gốc cây gần đó. Lúc trở ra, trường sam màu đen tuyến bao lấy y phục đỏ rực bên trong, thắt lưng giắt ngọc bội, nhìn sơ cũng biết hần là một công tử xuất thân thế gia.

Bạch Tiểu Bích cuối cùng cũng nhìn được gương mặt người kia, mới vừa rồi thấy hần lớn lên khỏe mạnh, thân thủ nhanh nhẹn, không ngờ lớn lên lại đẹp đến vậy, mắt kiêu ngạo ngạo, phảng phất nét ôn hòa văn nhã, uyển nhược như một tiểu cô nương.

Đám người trên bờ vội phục, vây quanh hần hỏi tên họ.

Sơ ý rơi xuống sông là một thương nhân, lúc này đã tỉnh lại, vội vàng đi tới cảm ơn, miệng gọi ‘Ân công’, tay thì lần vào ngực lấy một xấp ngân phiếu đưa cho người kia.

Người kia cũng không nhận ngân phiếu, cười lớn nói: “Mới vừa rồi vì cứu người nên mới một quyền đánh ngất, tránh cho người quấy đập mà cả hai gặp nguy hiểm.” Nói rồi cau mày, trừng mắt nhìn đám người xung quanh, cao giọng mắng: “Ông đây cũng không tin ở đây không có kẻ nào biết bơi. Mẹ ôi, nếu không phải có ông đây, các người định trợn mắt nhìn hần chết đuối sao? Nếu hôm nay rơi xuống sông là người thân của các người, chẳng lẽ các người cũng vô tình như vậy?”

Nhìn qua thì là một công tử văn nhã, không ngờ vừa mở miệng liền nói lời thô tục, Bạch Tiểu Bích không nhìn được buồn cười, hần nói không sai, chuyện này chẳng liên quan gì tới đám người kia nên bọn họ mới có thể khoanh tay đứng nhìn như vậy, bất quá thì hần chửi thẳng mặt như vậy cũng quá là không nề mặt bọn họ đi.

Đám người vốn đang sùng bái hành động nghĩa hiệp của hắn, không nghĩ tới đối phương cũng không chịu thua, vừa mở miệng đã mắng xối xả. Đám người nhất thời yên lặng không nói nên lời, ngưỡng chừng cúi thấp đầu. Vị thương nhân kia cũng không ngờ tới, hóa ra hắn ngất xỉu không phải là do sắc nước mà là bị người ta đánh bất tỉnh, há hốc mồm nhìn người trước mặt.

Tiểu nô bộc vừa vội vừa buồn cười, nhìn quần áo hắn ướt sũng, lo lắng nói: “Tiểu gia, nếu còn mặc quần áo này sẽ bị lạnh chết...”

Người kia đang cúi người vắt nước trên quần áo, vừa nghe vậy liền tát cho tiểu nô bộc một cái, cười mắng: “Muốn gia không mặc quần áo vào thành sao? Tắm sẽ bị lạnh thêm, ngươi nói ta phải làm sao hả?”

Tiểu nô bộc ăn một quyền của hắn, lão đảo một lúc, vẻ mặt đau khổ nói: “Gia không có chuyện gì là không giỏi, tiểu nhân ...”

Người kia không kiên nhẫn đập vào vai tiểu nô bộc, khí phách nói: “Có ta ở đây, ngươi sợ cái gì chứ!”

Lực đạo quá lớn khiến tiểu nô bộc thấp bé lão đảo, cúi đầu im lặng.

Qua sông này chính là thành Ngọc Đỉnh, hóa ra bọn họ cũng đến thành Ngọc Đỉnh a. Bạch Tiểu Bích đang cảm thấy thú vị thì thuyền đã cập bờ, hai chủ tới theo đuôi một đám người lên thuyền qua sông.

Thành Ngọc Đỉnh rất lớn, thập phần phồn hoa cùng náo nhiệt, người trong thành ăn mặc xa hoa hết sức, dân chúng huyện Môn Tĩnh thì đúng là không tài nào sánh kịp. Bạch Tiểu Bích đi theo Ôn Hải mấy tháng, kiến thức cũng tăng lên rất nhiều, hai người phải đi tới trưa mới vào được thành. Trấn quốc quân vẫn ở thành Đông, Ôn Hải muốn nghỉ ngơi một đêm nên hai thầy trò thuê hai phòng trong khách điếm. Cơm nước xong xuôi, Ôn Hải lập tức trở về phòng nghỉ ngơi.

Bạch Tiểu Bích mang một bụng tâm sự đi trên đường, những chuyện phát sinh hôm nay khiến tâm tình nàng thập phần u ám.

Biết hắn không thích ồn ào, mấy ngày nay nàng đã tận lực khắc chế bản thân, tránh làm phiền hắn, những lần trước còn cố tình đề cập tới chuyện học nghề nhưng hắn một chút ý tứ truyền thụ cho nàng cũng không có nên về sau nàng cũng tránh không nhắc lại. Dù sao thì đại thù cũng đã báo, những chuyện đó cũng không cần gấp, nhưng là nàng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, hóa ra trong mắt hắn, nàng chỉ là một mối phiền toái.

Nếu nàng phiền toái như vậy thì tại sao hắn lại chủ động thu nàng làm đồ đệ? Là nể mặt Chu Toàn nên mới cứu nàng, sau đó sẽ tìm địa phương thích hợp để nàng ở lại sao? Nói như vậy, hắn lúc nào cũng có thể bỏ lại nàng sao?

Hôm nay nàng một thân một mình, không còn người thân, không ngờ bá sự lại khác xa với tưởng tượng như vậy. Bạch Tiểu Bích có chút thất vọng cùng mờ mịt, từng cơn gió lạnh thổi tới khiến nàng rét run, không tự chủ được vòng tay ôm lấy thân mình, nhìn hai bên đường, tính toán muốn quay lại khách điếm.

Đúng lúc này thì phía trước đột nhiên xuất hiện một thân ảnh quen thuộc. Bạch Tiểu Bích đầu tiên là kinh hãi, sau đó tâm tình càng lúc càng kém.

Hắn cũng nhìn thấy nàng, chậm rãi buông cô nương bên cạnh, mỉm cười gật đầu chào nàng.

Rõ ràng là thích Hương Hương cô nương, vậy mà một lời từ biệt cũng không có, nhanh như vậy mà đã đổi người bên cạnh, so với Trương công tử còn bạc tình hơn cả. Lửa giận trong lòng lần nữa bùng lên, Bạch Tiểu Bích nhìn thế nào cũng không vừa mắt, dứt khoát quay người rời đi.

20. Q.1 - Chương 20: Giải Thích!

Bạch Tiểu Bích vội vã đi qua ngã tư đường, không để ý liền đụng trúng người, rốt cuộc cũng tỉnh táo lại, phát hiện mình lại vô duyên vô cớ nổi giận, hắn nhiều lần giúp nàng chỉ đổi lấy sự lạnh lùng, vô cớ của nàng sao? Nàng nghĩ gì mà lại nổi giận với ân nhân của mình chứ? Mặc kệ hắn làm gì, hắn bạc tình thì có quan hệ gì tới nàng chứ, chẳng phải đã nói sẽ không nổi giận với hắn nữa sao, như thế nào lại không khống chế

được? Từ ngày từ biệt ở huyện Môn Tĩnh, nàng những tưởng sẽ không còn cơ hội gặp lại hắn, hôm nay vô tình gặp gỡ lại bị cơn giận biến thành thế này, không biết bao giờ mới có cơ hội gặp lại nữa...

Bạch Tiểu Bích càng nghĩ càng cảm thấy phiền não, không nhịn được quay đầu nhìn lại, mới vừa rồi vội vã đã đi qua hai con đường, đằng sau làm gì có thân ảnh của hắn nữa! Bạch Tiểu Bích hối hận, nhụt chí thả chậm cước bộ về khách điếm.

Từ trong ngõ hẻm bên cạnh đột ngột có một cánh tay vươn ra, kéo nàng vào trong.

Bạch Tiểu Bích giật mình, định thần nhìn lại người nọ, tâm tình vui sướng trong chốc lát rồi dần chuyển thành trầm mặc.

Áo choàng màu tím nhạt che đi ngoại bào bên trong, Diệp Dạ Tâm cầm chiết phiến, mỉm cười nhìn nàng nói: “Tiểu nha đầu thật dễ nổi nóng, là ai chọc ngươi giận rồi?”

Bạch Tiểu Bích đỏ mặt không nói nên lời, tính tình nàng quả thật càng ngày càng tệ mà.

Diệp Dạ Tâm cũng không truy hỏi, thấy nàng vì gió lạnh mà run run, nhất thời nhíu mày, cầm cán quạt vén ống tay áo nàng hỏi: “Tiết trời giá rét, sao lại mặc ít đồ như vậy?”

Đã rất lâu rồi không có người quan tâm tới nàng như vậy, Bạch Tiểu Bích cúi thấp đầu, im lặng không lên tiếng. Tiết trời càng lúc càng lạnh, nàng vốn nên chuẩn bị vài bộ đồ ấm, Ôn Hải mặc dù dễ nói chuyện nhưng nàng hiện tại phải ăn bám người ta, sao có thể mở miệng hỏi mượn tiền được. Xuất thân nàng không kém, da mặt tự nhiên cũng mỏng hơn, vì vậy lần nữa không dám đề cập với Ôn Hải chuyện nhỏ nhặt này, hắn thế nhưng lại quan tâm tới.

Thấy nàng thủy chung không đáp, Diệp Dạ Tâm cũng không nói gì thêm, chậm rãi cởi áo choàng trên người xuống.

Hai đầu vai trùng xuống, cảm giác ấm áp nhanh chóng vây quanh, áo choàng tím nhạt còn nguyên nhiệt độ của hắn khiến Bạch Tiểu Bích cảm động, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn Diệp Dạ Tâm một cái rồi lại vội vàng cúi đầu xuống, hốc mắt vì cảm động mà đỏ lên.

Diệp Dạ Tâm giúp nàng khép vạt áo choàng, mỉm cười nói: “Tiểu cô nương thích khóc, đại thù đã báo, phải cao hứng mới đúng chứ.” Vừa nói vừa phát tay mở chiết phiến, chậm rãi đi đến thềm đá gần đó, phẩy đi bụi bặm rồi kéo nàng ngồi xuống: “Theo sư phụ tới đây sao?”

Bạch Tiểu Bích vội lau khô nước mắt, gật đầu nói: “Phạm gia đã gặp họa diệt tộc.”

Diệp Dạ Tâm bình thản nói: “Đó là do bọn họ làm quá nhiều chuyện ác, hơn nữa, bọn họ không nên động tới người.”

Người nói vô tâm, người nghe có ý. Bạch Tiểu Bích khấn trương ngẩng đầu nhìn hắn: “Công tử không sợ bản thân gặp xui xẻo sao?”

Diệp Dạ Tâm khó hiểu hỏi lại: “Vì sao nói vậy?”

Bạch Tiểu Bích thấp giọng nói: “Bọn họ bảo mọi chuyện đều do ta mà ta, là do ta mang xui xẻo đến.”

Diệp Dạ Tâm hiểu ra, lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải do ngươi, bọn họ nói nhầm thôi.”

Bạch Tiểu Bích bất giác cảm thấy hồi hộp: “Kia...”

“Là ta!” Diệp Dạ Tâm một tay cầm chiết phiến, tay kia nhặt một cục đá bên cạnh, thông dong nói: “Là ta nghe nói bọn họ hoành hành ngang dọc, ức hiếp dân chúng nhiều năm, lại hại cha ngươi nên thuận tay thu thập.”

Thật sự là hắn! Không trách được ngày ấy hắn khẳng định chắc nịch là sẽ người thay nàng báo thù. Bạch Tiểu Bích khiếp sợ, rất lâu sau đó mới lẩm bẩm nói: “Công tử cũng biết phong thủy sao?”

Diệp Dạ Tâm cười cười nói: “Có biết một chút!”

Bạch Tiểu Bích ngẩn người, chỉ bằng một vài lời nói khích tướng mà đã có thể khiến Phạm gia gặp họa diệt tộc, một chút ít này của hắn cũng thật khó lường đi?

Diệp Dạ Tâm thản nhiên nói: “Loại ác bá như vậy vốn đáng chết, vì dân trừ hại không tốt sao?”

Bạch Tiểu Bích không trả lời, ánh mắt nhìn về phía xa. Đại thù được báo đương nhiên là tốt, nhưng hẳn tính kế Phạm gia rốt cuộc là thật lòng vì dân trừ hại hay là còn có ẩn tình khác? Trầm Thanh đã nói, Thánh thượng diệt Phạm Bát Sĩ chẳng khác gì tự phế một cánh tay mình, nếu nói vì dân chúng, không bằng nói người vui mừng nhất chính là Ngô vương cùng Tứ vương gia đi?

Diệp Dạ Tâm không để ý tới sự khác thường của Bạch Tiểu Bích, mỉm cười dằn dò: “Chuyện này tuy mượn sức Thánh thượng nhưng không thể tránh Người hối hận, hôm nay chắc Thánh thượng cũng đã phái người đi điều tra nội tình, người tốt nhất không nên lộ chuyện này ra ngoài, nếu không ta nhất định sẽ bị quan phủ hỏi tội.”

Hai người bọn họ gặp mặt cũng mới chỉ vài lần, Bạch Tiểu Bích cũng không tiện hỏi nhiều, dù sao thì Phạm gia làm nhiều chuyện ác, chết cũng đáng tội, huống chi hẳn còn thay nàng báo đại thù, những chuyện như bán đứng ân nhân nàng đương nhiên sẽ không làm. Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, gật đầu nói: “Ta hiểu!”, lại nhớ tới Trầm Thanh cùng Ôn Hải, vội vàng lên tiếng nhắc nhở hần: “Có thể... đã có người phát hiện chuyện phong thủy bị hủy, công tử cũng nên cẩn thận.”

“Tốt, ta sẽ thận trọng.” Diệp Dạ Tâm cười trấn an nàng.

Không nghĩ tới dời đi mộ phần lại dẫn đến họa diệt tộc, một loạt sự kiện tưởng như vô tình, nếu không phải nàng biết chuyện thì cũng sẽ không nghĩ tới bên trong dấu điểm huyền cơ. Bạch Tiểu Bích thở dài: “Mãnh hổ xuống núi, quả là bảo địa chân linh!”

Diệp Dạ Tâm cười cười nói: “Bảo địa đương nhiên khó cầu, nhưng quý tới đâu thì cũng do mắt nhìn của con người, nếu không thì bảo địa tốt cũng bị con người phá hủy.”

Bạch Tiểu Bích nghĩ đến chuyện của Chu Toàn, gật gật đầu tán thành.

Diệp Dạ Tâm cảm cái quạt gỗ nhẹ vào lòng bàn tay nói: “Năm đó có hai vị phong thủy tiên sinh vô cùng thông tuệ, một người họ Lý, một người họ Vương. Một ngày, hai người cùng tìm được một mảnh bảo địa, hai người bọn họ tranh nhau muốn được an táng ở đó để con cháu được hưởng vinh hoa phú quý. Bọn họ là sư huynh đệ đồng môn, vì không muốn ảnh hưởng tới giao tình nhiều năm nên đã tập trung tất cả mọi người hai tộc lại thương lượng biện pháp.”

Bạch Tiểu Bích nghe đến nhập thần, tò mò hỏi: “Đó là biện pháp gì?”

Diệp Dạ Tâm thản nhiên nói: “Biện pháp này rất đơn giản, người nào chết trước thì sẽ được an táng trong mảnh bảo địa kia.”

Bạch Tiểu Bích suy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng coi như công bằng, về sau thì sao?”

“Người học về phong thủy, nhìn cho người khác thì tốt nhưng lại không thể xem cho chính mình, người inh sẽ có cách giấu đi số mạng của mình để phòng bị người khác lợi dụng. Vương tiên sinh lại không nghĩ như vậy, Lý tiên sinh hơn ông những năm tuổi, bàn về tuổi thọ chắc chắn ông sẽ bị thiệt thòi. Càng nghĩ càng không cam lòng nên ngay đêm đó đã treo cổ tự tử.”

Diệp Dạ Tâm kể chuyện xưa mà giọng điệu thì hết như đang kể chuyện cười, Bạch Tiểu Bích nhin không được phá lên cười.

Diệp Dạ Tâm cũng cười: “Ông ta chết đi, hiệp ước đương nhiên được thực thi. Ai ngờ Lý tiên sinh lại cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, thừa dịp người nhà họ Vương không để ý liền chạy tới mở quan tài lên coi, tức giận chỉ vào thi thể Lý tiên sinh mắng một câu.”

Bạch Tiểu Bích vội hỏi: “Ông ta nói gì?”

Diệp Dạ Tâm nói: “Ông ta nói, họ Vương vương bát đản nhà ngươi lại dám lừa ta, ta khiến cho ngươi tôn tử phú quý không lưỡng toàn, vĩnh viễn chỉ được một trong hai.”

Thấy hần nói lời thô tục, Bạch Tiểu Bích cắn cắn môi cố nhịn cười.

Diệp Dạ Tâm thở dài nói: “Ông ta cũng chỉ là nói cho hả giận, nào ngờ vô tình lại trúng. Vương tiên sinh mất, tôn tử không phú thì quý, không phải làm quan thì chính là giàu có không ai sánh bằng, song thế sự quả thật không lường toàn, làm quan thì không có cửa cải, có cửa cải lại không thể có địa vị.”

Bạch Tiểu Bích cười đến gập cả bụng: “Có thể thấy cho dù con người có bản lĩnh cao đến đâu, đối nhân xử thế thành thực đến đâu, có thể lừa người chứ không thể che được trời, trốn không khỏi báo ứng.”

Báo ứng? Diệp Dạ Tâm hứng thú nhìn Bạch Tiểu Bích, chờ nàng cười đã rồi mới ôn nhu nói: “Tiểu nha đầu cười nhiều sẽ xinh đẹp hơn, hiện tại cũng không còn sớm, mau trở về đi, sư phụ ngươi nhất định đang đợi.”

Bạch Tiểu Bích cảm thấy nói chuyện với hắn vô cùng thú vị, bất tri bất giác không để ý tới thời gian, vẻ thất vọng nhìn sắc trời, chậm rãi cúi đầu đứng lên, hai vai đột nhiên nhẹ đi, nhìn lên thì thấy hắn đã lấy lại áo choàng, không khí lạnh thì nhau ùa tới.

Trời cũng chưa tối hẳn, áo choàng này hết sức xa hoa, lại là kiểu của nam nhân, nếu mặc về khách điểm quả thực cũng không thỏa đáng, bất quá thì nội tâm Bạch Tiểu Bích cũng không ngại được phiền muộn.

Diệp Dạ Tâm kéo tay nàng: “Trời lạnh, mau đi may thêm mấy bộ đồ ấm, xem, tay lạnh thế này.”

Bạch Tiểu Bích nhìn ngân phiếu trong tay, gương mặt nhỏ nhắn phút chốc đỏ bừng lên, nội tâm muốn từ chối.

“Về sau trả lại cho ta cũng được.” Diệp Dạ Tâm khép tay nàng lại, khẽ mỉm cười nói: “Tiểu cô nương ra ngoài phải biết tự chăm sóc bản thân, thích khóc cũng không phải chuyện tốt gì, khóc không những không giúp được mình mà cũng không thể giúp được người khác. Một cô nương thông minh thì phải học cách vượt qua khó khăn.”

Bạch Tiểu Bích thầm than phục, im lặng không lên tiếng.

Diệp Dạ Tâm buộc lại áo choàng, kéo nàng đi tới đầu hẻm nói: “Vốn muốn đưa ngươi về khách điểm nhưng lại sợ kinh động đến sư phụ ngươi, tính cách không hợp, vẫn là không nên chạm mặt, ngươi vạn lần không nên nhắc tới ta trước mặt sư phụ, cũng không cần nói ta cho người mượn bạc, tránh chuyện không hay.”

Thì ra bọn họ cũng chia phe phái. Bạch Tiểu Bích gật đầu đáp ứng, lại nghĩ tới một chuyện, vội vàng thấp giọng hỏi: “Phong thủy tửu lâu Vệ gia là do công tử hủy sao?”

Diệp Dạ Tâm sáng khoái thừa nhận: “Là ta!”

Thềm đá đang yên đang lành lại vỡ vụn, Bạch Tiểu Bích nghĩ tới nghĩ lui, tám chín phần là do hắn động tay động chân bởi lúc ấy ngoại trừ nàng với Vệ chương quỳ thì cũng chỉ có hắn đứng lên thêm thôi. Hôm nay nghe thấy chính miệng hắn thừa nhận, trong lòng đủ loại cảm nghĩ hỗn tạp: “Cả nhà Vệ chương quỳ cũng bị nhốt vào thiên lao a!”

Diệp Dạ Tâm nhú mày nói: “Hắn vong ân phụ nghĩa muốn chiếm đoạt đất đai của ngươi nên ta mới dạy cho hắn một bài học.”

Bạch Tiểu Bích thấp giọng nói: “Nhưng người nhà của hắn cũng bị liên lụy, mặc dù hắn làm sai nhưng đó cũng không phải là tội lớn...”

Diệp Dạ Tâm gật đầu, trấn an nói: “Ngươi đã không thích thì tha cho hắn vậy, yên tâm đi, hôm trước ta cũng có phái người hỏi thăm, Tri huyện đại nhân đã sớm thả bọn họ ra rồi.”

Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm, nàng sớm biết hắn không phải người ác độc mà: “Cảm ơn công tử!”

“Ngươi giống như muối muối của ta, chúng ta cũng coi như là có duyên, không cần khách khí với ca ca như vậy!” Đôi mắt đẹp hàm chứa ý cười, Diệp Dạ Tâm khẽ đẩy nàng nói: “Trở về khách điểm đi, khi nào rảnh ta sẽ trở lại thăm ngươi.”

Hắn thật sự coi nàng là muối muối? Tâm tình Bạch Tiểu Bích phút chốc tốt lên, thấp giọng nói: “Công tử đừng đến khách điểm tìm ta, ngày mai ta với sư phụ sẽ đến chỗ Trấn quốc công tá túc.” Nói rồi cũng không nhìn lại, bước nhanh ra khỏi ngõ hẻm.

Nhìn theo bóng lưng nàng, Diệp Dạ Tâm cười khẽ, nghiêng người nói: “Ra đây!”

Một đạo thân ảnh không biết từ đâu xuất hiện, quì trước mặt Diệp Dạ Tâm, kính cẩn trình lên một phong thư rồi nói: “Thiếu chủ, có tin từ gia chủ.”

21. Q.1 - Chương 21: Ngọc Đỉnh Lên Trời!

Trở lại khách điểm, Ôn Hải quả nhiên đang đợi nàng cùng ăn cơm tối. Bạch Tiểu Bích lấy cớ đi dạo bên ngoài, tuyệt nhiên không đề cập tới chuyện gặp Diệp Dạ Tâm. Ôn Hải cũng không hoài nghi nàng, hai người im lặng ăn cơm rồi trở về phòng riêng nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Tiểu Bích bị Ôn Hải đánh thức lúc trời vẫn còn chưa sáng rõ. Ôn Hải đợi nàng thu thập mọi thứ xong liền dẫn theo nàng tới thành Đông.

Thế núi thành Đông trập trùng, trong đó có một ngọn núi cao đến phá lệ, từ phía xa nhìn flaj trông hệt như một cái đỉnh cổ, vững vàng vươn lên. Cả ngọn núi được bao phủ bởi cây cối trù mật, xanh ngắt một màu giống như một bức bích điêu bằng ngọc, một khối to lớn, thân đỉnh tròn trịa, ba chân thấp thoáng, khí thế thiên thành.

Bạch Tiểu Bích nhìn mà không khỏi cảm thán, khó trách nơi này được gọi là thành Ngọc Đỉnh, hóa ra là vì ngọn núi đó.

Ôn Hải cũng nhìn ngọn núi một hồi lâu rồi mới cất tiếng: “Biến một chân thành đỉnh hướng lên trời, vững chắc như vậy thật khó.”

Nội tâm Bạch Tiểu Bích khẽ động: “Nơi này cũng là bảo địa sao?”

Ôn Hải cúi đầu, nhàn nhạt cười nói: “Tốt, nhưng muốn có được không dễ, nhất định phải có cao nhân chỉ điểm.”

Bạch Tiểu Bích có chút nghi ngờ.

Ôn Hải chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa nói: “Phía trước chính là trang viện của Trần quốc công.”

Bạch Tiểu Bích suy nghĩ một chút rồi nói: “Ta nghe phụ thân nói, Trần quốc công ở trong triều rất có uy vọng, một nửa giang sơn Tạ gia cũng là do người chống đỡ.”

Ôn Hải không dừng lại cước bộ: “Trần quốc công là đại thần trong triều, trung lương chính trực, bình sinh chinh chiến nơi sa trường lập không ít công lao, rất nhiều dũng tướng, trung thần đều là người của Trần quốc công, có thể nói họ là rường cột nước nhà. Tuy tuổi trẻ lập nhiều chiến công nhưng vẫn không được trọng dụng, nhiều lần thăng trầm lên xuống, càng ngày càng gặp nhiều nguy hiểm.” Thấy phía trước bùn lầy khó đi, Ôn Hải dừng lại, rất tự nhiên kéo tay Bạch Tiểu Bích, “Chủ nhân của Trịnh phủ hiện tại là huynh đệ Trịnh công, nghe nói bọn họ rất hiếu khách, đối nhân xử thế khôn khéo, ở trong thành rất có uy vọng.”

Cảm giác bị khống chế lần nữa dâng lên, trên danh nghĩa nàng với hắn là thầy trò nhưng bị hắn nắm tay kéo đi vẫn khiến Bạch Tiểu Bích cảm thấy không được tự nhiên, gương mặt thanh tú nóng bừng, bắt quả thì hắn nắm rất chặt, mấy lần nàng muốn rút tay về đều không được, lại không dám kháng cự nên chỉ có thể để mặc cho hắn kéo đi.

Mãi đến khi hai người đi qua khỏi vùng lầy, Ôn Hải mới buông nàng ra.

Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm, lặng lẽ nhích ra xa mấy bước.

Ôn Hải đột ngột dừng bước, mở ô mà hắn đã sớm chuẩn bị: “Trời mưa rồi!”

Bạch Tiểu Bích ngẩng người, nhìn lên thì thấy trời quả nhiên đang có mưa bụi, mới vừa rồi quá khản trương nên không để ý tới.

Chiếc ô làm bằng tơ lụa màu trắng giữa trời mưa phùn, phảng phất như một đóa hoa nở rộ, kết hợp với y phục màu trắng của hắn, không gian chung quanh bất giác vắng vẻ, lạnh lẽo hơn hẳn.

Ôn Hải mỉm cười nhìn nàng như muốn nói: “Đứng trong mưa làm gì, tới đây.”

Bạch Tiểu Bích yên lặng đi tới, tận lực duy trì khoảng cách xa nhất có thể.

Ôn Hải thuận tay kéo nàng lại gần: “Cẩn thận kéo bệnh.”

Ở khoảng cách gần, mùi đàn hương quen thuộc tràn ngập trong khoang mũi, tinh tế nghĩ lại sẽ cảm nhận được sự ân cần của hắn, Bạch Tiểu Bích thật sự muốn tìm cách để chứng thực suy nghĩ của mình, nếu hắn là vạn bất đắc dĩ nên mới dẫn theo nàng theo, tùy thời đều có thể bỏ lại nàng thì cần gì phải bày ra bộ dáng quan tâm như vậy? Chẳng lẽ hắn thật sự coi nàng là đồ đệ mà quan tâm sao?

Bạch Tiểu Bích tình nguyện tin vào suy đoán của mình, dứt khoát đưa tay đẩy ô về phía hắn, con người chỉ cần trải qua một lần cô độc sẽ càng thêm lưu luyến thân nhân, cho dù nội tâm mang theo ý tứ lấy lòng cũng chút sợ hãi bị nàng cố ép xuống.

Ôn Hải nghiêng đầu nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích lấy hết can đảm nói: “Người cũng đừng đội mưa.”

Ôn Hải cười cười, thu lại ánh nhìn, không nói gì mang theo nàng đến điền trang Trịnh gia.

Thôn trang ở khá gần thành Đông, dọc đường đi, hai người nhìn thấy rất nhiều tá điền quần áo tả tơi vừa đi vừa nói chuyện, thì ra Trịnh gia ở đây cũng là một phú nông, Trần quốc quân ngày trước chính là sinh sống ở đây, sau này lập được công lớn, Thánh thượng mới ban thưởng phủ đệ, cho phép hồi hương giỗ tổ. Trần quốc công cũng không có ý định chuyển vào thành, chỉ ra lệnh tu sửa nơi này, giao cho huynh đệ Trịnh công trông coi.

Hai con sư tử đá uy nghiêm đứng trước thềm đá, hai chữ ‘Trịnh phủ’ treo trên cao, lộ ra khí khái uy nghiêm của danh gia vọng tộc, bất quá thì vẻ cao cao tại thượng kia lại bị gương mặt với nụ cười hiền hòa của người gác cổng làm giảm mất phân nửa. Người gác cổng cùng gia đình trong phủ rất tinh mắt, vừa nhìn đã biết thấy trò Ôn Hải không phải khách thường, vội vàng mời vào đại sảnh, nhiệt tình mời trà rồi mới chạy đi bẩm báo chủ nhân.

Trịnh công vừa nghe gia đình nói có khách quý tới, vội vàng đi tới đại sảnh, bộ dáng nam tử trung niên ngoài năm mươi mang theo nét hòa ái dễ gần.

Ôn Hải theo lệ thăm hỏi chủ nhân rồi mới tự giới thiệu về mình, sau đó nói: “Chúng tôi đi ngang qua quý trang thì tiết trời chuyển sang mưa dầm, thật khó để tiếp tục hành trình nên muốn ở lại quý phủ tá túc mấy ngày, vô tình quấy rầy, mong người lượng thứ.”

Trịnh lão gia cười nói: “Ra ngoài hành tẩu khó gặp việc dễ dàng, chỉ là tá túc mấy hôm thôi mà.” Nói rồi phân phó hạ nhân dẫn hai người tới phòng dành cho khách nhân.

Ôn Hải cảm ơn rồi theo hạ nhân đi ra.

“Khoan đã!” Trịnh lão gia đột nhiên gọi hai người lại, nhìn Bạch Tiểu Bích hỏi: “Cô nương này là...”

Ôn Hải bất động thanh sắc nói: “Là biểu muội của tại hạ, ngày trước đi thăm hỏi, đúng dịp Dượng ta qua đời, ta thấy nàng không còn huynh đệ nên đã viết thư nói với mẫu thân, mẫu thân muốn ta mang nàng về nhà.”

Trịnh lão gia nhíu mày vẻ không tin, “Là vậy sao?”, ánh mắt thủy chung không rời khỏi Bạch Tiểu Bích.

Bạch Tiểu Bích hiểu Ôn Hải muốn giúp nàng, vội cúi người hành lễ nói: “May mắn Di dượng có lòng thu nhận.”

Cô nam quả nữ ở bên ngoài mà lại không có nha hoàn theo hầu, Trịnh lão gia thấy hình dung cử chỉ của nàng không tầm thường nên sinh lòng hoài nghi, vừa nghe nàng là cô nhi, mà hai người cũng không giống có tư tình, gật đầu nói: “Hai người cũng đừng trách lão phu nhiều chuyện, tuy nói nàng cơ khổ không nơi nương tựa, nhưng dù sao cũng là nữ nhi của dì, là biểu muội của người, để nàng xuất đầu lộ diện bên ngoài cũng không tốt lắm.” Ý tứ chính là trách cứ Ôn Hải chăm sóc nàng không chu đáo.

Ôn Hải nhẹ giọng đáp: “Lão nhân gia dạy rất phải.”

Bạch Tiểu Bích vội nói: “Biểu ca chăm sóc ta rất tốt, ra ngoài bên ba vốn nên tùy cơ ứng biến.”

Trịnh lão gia đang muốn nói gì đó thì bên ngoài cửa đã có tiếng gia đình bấm báo: “Lão gia, Lô lão gia thành Tây nói có chuyện quan trọng muốn gặp lão gia ạ!”

Lô lão gia khoảng ngoài bốn mươi tuổi, cúi đầu đi tới, vô cùng khách khí với gia đình báo tin, thần sắc bất an, vừa nhìn thấy Trịnh lão gia đã vội vàng quì xuống: “Xin Trịnh lão gia cứu giúp!”

Trịnh lão gia kinh ngạc, vội vàng đỡ ông ta dậy nói: “Lô huynh gặp phải chuyện gì mà kinh hoảng như vậy, từ từ nói.”

Lô lão gia đỏ mặt nói: “Vừa rồi Cổ nhị công tử xảy ra tranh chấp với chương quỳ, tiểu nhi vô tình đẩy hấn một cái, hấn liền gọi người bắt tiểu nhi đi, mặc tôi cầu xin thế nào cũng không chịu thả người, bắt đắc dĩ phải nhờ tới Huyện đại nhân nghĩ cách dùm. Tri huyện đại nhân nghĩ hấn là cháu ngoại Trịnh lão gia nên bảo ta tới tìm người...”

“Thật có chuyện như vậy? Hồn trưởng!” Trịnh lão gia giận dữ nói: “Lô huynh chớ vội, ta cùng với huynh đi tìm tên nghiệt chủng kia bắt hấn thả lệnh lang.”

Lô lão gia vui sướng, vội vàng dập đầu cảm tạ.

Trịnh lão gia phân phó hạ nhân dẫn hai người Ôn Hải về phòng khách rồi quay người đi theo Lô lão gia.

Ngày trước Phạm gia ý vào Phạm Bát Sĩ làm quan lớn mà hoành hành khắp huyện Môn Tỉnh, không nghĩ tới người Trần quốc công làm loạn, Trần quốc công... Bạch Tiểu Bích âm thầm kính trọng, đi theo hạ nhân nọ tới phòng dành cho khách, cơm nước xong cuối còn muốn tới chào hỏi Ôn Hải, không ngờ cửa phòng hấn lại đóng chặt. Bạch Tiểu Bích không muốn quấy rầy, đành một mình vào thành, dự định mua một chút vải vóc may y phục mùa đông.

Mặc dù thời tiết chuyển lạnh lại có mưa dầm nhưng cảnh tượng trong thành vô cùng náo nhiệt, hai bên đường phố có rất nhiều cửa hàng, thỉnh thoảng lại thấy pháo hoa được đốt lên. Bạch Tiểu Bích cúi đầu không nhìn, trong lòng không rõ là tư vị gì.

Đang chậm rãi đi dạo, bên tai đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm thiết, tiếp đó, một bóng đen từ bên trái bay tới, suýt chút nữa xô ngã nàng.

“Đồ ranh con mắt dịch, ta cho ngươi biết sự lợi hại của Hạ gia ta!” Một bóng người cao lớn nhảy tới, cầm bóng đen trên đất ném một cái, bóng đen kia một đường bay thẳng về phía bên trái, làm sập cả một gian hàng.

22. Q.1 - Chương 22: Tá Túc Trịnh Phủ!

Lại nói, Bạch Tiểu Bích đang đi trên đường, một bóng đen đột ngột bay tới đã đủ giật mình, sau khi chứng kiến một màn kia lại càng thêm kinh sợ, vội vàng né tránh.

Người trên mặt đất khoảng ngoài hai mươi, trang phục điển hình của con nhà giàu có, giờ phút này nằm trên đất thống khổ rên rỉ, trên mặt chỗ xanh chỗ tím, chắc là vừa rồi đã ăn không ít đòn đau.

Lại nhìn người trước mặt, thân hình cao lớn, mặt mũi như ngọc, đôi mắt trừng lên, rõ ràng đang trong cơn giận dữ, bất quá cũng không làm giảm sự xinh đẹp của hấn, biểu tình quyền rũ không thua gì các cô nương, dĩ nhiên, đó là khi hấn không động khẩu hay động thủ. Hấn sải từng bước lớn tới trước mặt người kia, nhắc chân đá mấy cái, hùng hổ chỉ mắng: “Tên vương bát đản nhà ngươi mất mù hay sao mà dám đánh chủ ý tới Hạ gia ta, hôm nay ta quyết phế ngươi, cho ngươi nửa đời sau làm nữ nhân.”

Thấy hấn định làm thật, tiểu bộc luống cuống, vội vàng nhào lấy ôm chân hấn: “Tiểu gia của ta, xin bớt giận...”

Người nọ nhắc chân đá văng tên tiểu bộc, cả giận nói: “Gia thu thập người, quân ngươi coi náo nhiệt cái rắm.”

Tiểu bộc ngồi dưới đất, hai tay ôm ngực, lớn tiếng nói: “Tiểu tử họ Hà này có mắt không trông, gia đình so đo với hần, giáo huấn một chút là được rồi, sức lực của gia mấy người chịu nổi chứ, tiếp tục đánh nữa sẽ thành án mạng a!”

Dung mạo người này tuy đẹp, nhìn cũng có mấy phần ưu nhã, nhưng lúc xuất thủ lại vô cùng hung ác, mấy tên gia đình hợp lực lại cũng không chịu nổi một đấm của hần, đã biết lợi hại nên chỉ dám đứng phía xa chứ không dám lại gần, vừa nghe tiểu bộc nói vậy liền hét toáng lên: “Hạ Khởi, người dám tổn thương công tử nhà chúng ta, không muốn sống nữa sao?”

Hần là Hạ Khởi? Bạch Tiểu Bích nghi hoặc.

“Ta đánh hần thì sao?” Hạ Khởi cười lạnh, “Gia đây giết người...”

Tiểu bộc vội vàng kéo vạt áo hần: “Tiểu gia!”

Hạ Khởi dường như cũng ý thức được mình đang nói gì, vội vàng ngậm miệng lại.

Hà công tử nằm trên đất lại nghe rất rõ ràng, rùng mình sợ hãi, nhìn đám gia đình hét lên: “Còn không mau cứu ta?”

Bọn gia đình sợ hãi sức lực của Hạ Khởi, chỉ dám đứng tại chỗ, yếu ớt nói: “Công tử nhà ta chỉ hỏi người có hai câu, người tình ta nguyện, người không chịu thì thôi, có gì lại động thủ...”

Gia đình họ Hà còn chưa nói hết câu, gương mặt trắng nõn của Hạ Khởi phút chốc đen như than. Hạ Khởi vốn có tướng mạo xinh đẹp hơn cả nữ nhi, đời hần hận nhất chính là có kẻ bảo hần trông giống nữ nhân. Tiểu tử họ Hà này yêu thích nam nhi, phong lưu thành tính, dám loạn ngôn đùa giỡn hần, lúc trước còn tưởng là bằng hữu tốt, không ngờ... Tiểu tử họ Hà này đúng là không biết sống chết, còn dám gọi gia đình tới muốn dùng sức cưỡng ép mới khiến hần tức giận.

Gia đình kia nói trúng chỗ đau của Hạ Khởi khiến lửa giận trong lòng hần bùng lên, nhấc chân đá thêm một cước nữa, cả giận nói: “Mắt chó nhà người chán sống rồi!”

Hà công tử lẩn lộn né tránh, thảm thiết kêu lên: “Không dám, gia gia! Tiểu nhân đáng chết, là ta có mắt không trông, ôi...”

Tiểu bộc vội vàng bò dậy, xuất hết khí lực nhào tới: “Gia, đừng làm lớn chuyện!” Rồi nháy nháy mắt với bọn gia đình đứng gần đó.

Bọn gia đình thấy vậy, vội vàng chạy lại đỡ Hà công tử, vừa đi vừa quay đầu hét lớn: “Họ Hà kia, có bản lĩnh thì đừng chạy!”

Hạ Khởi trợn mắt nhìn tiểu bộc mắng: “Quan phủ thì sao? Gia đây sợ gì hần?”

Tiểu bộc bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Tiểu gia, mục đích người đến đây là gì, lão gia đã dặn người những gì?”

Hạ Khởi vừa nghe tiểu bộc nhắc tới phụ thân, sững sờ không nói nên lời.

Thấy khẩu âm của hần không giống dân địa phương, những người vây xem phút chốc cảm thấy lo lắng dùm hần, có người hảo tâm nói: “Nha môn sẽ phái người đến, công tử nhanh rời khỏi thành đi, người Hà gia không dễ chọc đâu.”

Tiểu bộc buông hần ra, thấp giọng cười nói: “Gia, người cũng không muốn gặp phiền toái chứ?”

Hạ Khởi hừ lạnh một tiếng, muốn nói lại thôi, đôi mắt đẹp đảo tới đảo lui, hiển nhiên cũng biết nếu kinh động quan phủ sẽ rất phiền toái.

Có người thấp giọng thay bọn hần nghĩ kế: “Họ Hà xưa nay hoành hành ngang ngược, công tử vừa rồi đánh Hà công tử lên bờ xuống ruộng, mau mau đi tới Trịnh phủ ở thành Đông tá túc mấy hôm, lão nhân gia người rất công bằng, nhất định sẽ thay công tử làm chủ.”

Tiểu bộc đang phân vân, vừa nghe vậy liền nhớ tới cái gì đó, kinh hãi hỏi lại: “Là điền trang của Trần quốc công?”

Đám người vây quanh nhất loạt gật đầu: “Trịnh lão gia chính là huynh đệ của Trần quốc công.”

Hạ Khởi cũng cười nói: “Ha, đã sớm nghe nói Trần quốc công là người thành Ngọc Đỉnh, thật đúng lúc, mau theo ta đi báỉ phỏng người.”

Tiểu bộc gật đầu đáp ứng, vội vàng hỏi người xung quanh: “Không biết phủ Trịnh gia ở thành Đông đi thế nào ạ?”

Người bên cạnh đang định chỉ đường cho hắn, Hạ Khởi bỗng nhiên cười lớn mấy tiếng, nhắc chân rời đi: “Không cần hỏi, đi!”

Ra khỏi cửa thành, Hạ Khởi dẫn tiểu bộc một đường đi thẳng về phía trước, tới ngã ba cũng không chút do dự, bộ dáng như thể đã biết đường đi khiến tiểu bộc không khỏi ngạc nhiên: “Tiểu gia đã tới đó rồi?”

Hạ Khởi đáp gọn: “Không có!”

Tiểu bộc nghi hoặc: “Kia... nếu đi nhầm thì phải làm sao?”

Hạ Khởi tức giận mắng: “Người cho gia là người ngu sao? Có người dẫn đường còn có thể đi nhầm?”

Quả nhiên, ở phía xa có một bóng hình mảnh mai đang bước đi, lúc nhanh lúc chậm như cố ý duy trì khoảng cách nhất định với hai người.

Tiểu bộc hí mắt nhìn, càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu: “Hình như là một cô nương, gia có quen nàng sao? Vì sao nàng lại dẫn đường cho chúng ta?”

Hạ Khởi lắc đầu nói: “Không biết, nàng tá túc ở Trịnh phủ nên thuận đường dẫn chúng ta đi.”

Tiểu bộc kinh ngạc nhìn hắn hỏi: “Gia làm sao biết?”

Hạ Khởi lần nữa mắng hắn: “Đi theo ta lâu như vậy mà mắt người vẫn không sáng lên hả? Hôm qua nàng cũng ở bên sông, chắc nàng nhận ra ta nên mới muốn dẫn đường.”

“Ta đây không phải chỉ lo nhìn gia thôi sao?” Tiểu bộc cười nói: “Trí nhớ gia thật tốt, nhưng sao gia biết nàng tá túc ở Trịnh phủ?”

Hạ Khởi trừng mắt nhìn hắn: “Nói nhảm, hôm qua nàng mang theo hành lí, sắc người tiều tụy, có thể thấy là mệt mỏi do đi đường xa, một cô nương từ xa tới lại biết Trịnh phủ ở ngoại thành, không phải nương nhờ thì chính là tá túc ở đó đi.”

Tiểu bộc vẫn chưa hết nghi hoặc: “Nhờ đâu nàng là một nha hoàn trong phủ thì sao?”

Hạ Khởi nhìn bóng Bạch Tiểu Bích ở phía xa rồi nói: “Người nhìn nàng ta đi, da thịt non mềm, y phục trên người cùng với bộ dáng kia có chỗ nào giống nha hoàn? Những cô nương trong gia đình bình thường cũng không thể được như nàng, nhìn sơ cũng đủ biết là tiểu thư khuê các rồi.”

Tiểu bộc cẩn thận nhìn rồi nói: “Đúng vậy, nhìn nàng cũng không khác Tứ tiểu thư nhà chúng ta là mấy!”

Hạ Khởi trầm giọng nói: “Nếu là nương nhờ họ hàng, người Trịnh phủ nhất định sẽ thu xếp thỏa đáng cho nàng, sẽ không để nàng một thân một mình vào thành, những người vừa rồi đều nói Trịnh lão gia đối nhân xử thế rất thỏa đáng, sẽ không làm ra những chuyện như vậy.” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thông thường, một tiểu thư khuê các ra cửa sẽ có nha hoàn theo hầu, ngày trước đi cùng nàng là một nam nhân, nếu là huynh trưởng thì cũng không thể nào để nàng ra ngoài mà không có người hầu hạ, theo ta thấy, nàng giống như một tiểu thư nhà nghèo, sợ là trong nhà xảy ra biến cố nên đành phải đi theo nam nhân kia, lúc ngang qua đây thì gặp mưa dầm nên mới tá túc tại Trịnh phủ!”

Tiểu bộc thấp giọng hỏi: “Chẳng lẽ là bỏ trốn?”

Hạ Khởi suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Không giống, ta thấy nam nhân kia đối với nàng tuy không tệ nhưng cũng không mấy thân thiết, có lẽ là bà con xa.”

Tiểu bộc đột ngột kéo tay áo hắn nói: “Gia đừng chỉ chú ý chuyện của người ta, cô nương kia đã cách chúng ta khá xa rồi, mau đuổi theo người ta a!”

“Nàng đã có lòng dẫn đường, đương nhiên sẽ không bỏ rơi chúng ta!”, Hạ Khởi đẩy hắn ra, “Chớ lại gần ta, hai nam nhân đuổi theo một cô nương, để người khác nhìn thấy sẽ chê cười, ảnh hưởng tới danh tiết của

nàng, người nhìn nàng xem, nàng cố ý đi cách chúng ta xa như vậy, còn không phải tiểu thư khêu các có giáo dưỡng sao?”

Đến Trịnh phủ, Trịnh lão gia ra ngoài trở lại, vừa nghe có khách liền tự mình tới tiếp đón.

Hạ Khởi cũng rất cung kính, đứng dậy ôm quyền nói: “Tại hạ Hạ Khởi, có chuyện đi ngang nơi đây, khách điểm trong thành đều đã chật cả, nghe nói Trịnh lão gia đặc biệt hiếu khách nên tìm tới tá túc.”

Lý do này hiển nhiên không mấy inh, tuy mấy ngày nay trời mưa chuyển mưa dầm nhưng khách điểm trong thành cũng không thể đầy hết được, phân nửa là do muốn tiết kiệm tiền phòng rồi. Trịnh lão gia sống mấy chục năm trời, có loại người nào mà chưa gặp qua, không nhịn được cười khẽ, gật đầu nói: “Người trẻ tuổi ra ngoài khó được thuận lợi, không cần quá câu nệ tiểu tiết.”

Cả chủ lẫn khách chậm rãi ngồi xuống.

Thấy chủ nhân chậm chạp không nhắc tới chuyện xảy ra trong thành, tiểu bộc đành phải tiến lên nói: “Công tử nhà nô tài cầu kiến Trịnh lão gia, ngoại trừ tá túc thì còn có nguyên nhân khác nữa ạ!”

Trịnh lão gia nhìn Hạ Khởi, ý bảo hấn cứ nói ra.

Hạ Khởi đen mặt, im lặng không lên tiếng.

Tiểu bộc thấy biểu tình của chủ nhân mà không khởi cười thầm, lễ phép nói: “Công tử nhà ta nhất thời manh động, ở trong thành ra tay dạy dỗ người, người nhà người kia báo quan, dân trong thành nói Trịnh lão gia công chính phân minh cho nên bảo chủ tớ chúng tôi tới quý phủ gặp người.”

Trịnh lão gia nghe vậy, nhíu mày hỏi lại: “Đánh người?”

Tiểu bộc lễ phép nói: “Là người họ Hà kia quá mức vô lễ!”

Trịnh lão gia đánh giá Hạ Khởi mấy lần, vẻ trầm ngâm như đã ngộ ra điều gì đó: “Người kia là công tử Hà gia?”

Tiểu bộc cung kính nói: “Dường như là vậy ạ!”

“Không sao, chủ tớ hai người cứ an tâm mà ở lại đây.” Trịnh lão gia không hỏi nhiều, quay đầu phân phó hạ nhân, “Dẫn Hạ công tử tới phòng khách!”

Hạ Khởi đứng dậy, lần nữa ôm quyền hành lễ, chủ tớ hai người theo gia đình rời khỏi đại sảnh.

Vừa đi tới khoảng sân trước tiền viện dành cho khách nhân thì thấy Ôn Hải cùng Bạch Tiểu Bích đang đứng ở bậc cửa. Từ lúc bước vào Trịnh phủ tới giờ không nhìn thấy Bạch Tiểu Bích, Hạ Khởi đang lấy làm kì quái, hiện tại thấy nàng đứng cạnh Ôn Hải nên cũng không dám tùy tiện tới bắt chuyện.

Tiểu bộc không hiểu chuyện, kéo áo hấn, nghi hoặc hỏi: “Đó không phải là...”

Hạ Khởi đá hấn một cái, nạt: “Dài dòng cái gì, đi nấu nước cho gia!”

Dường như cảm thấy sự thô lỗ của hấn cùng với vẻ bề ngoài thập phần trái ngược, gia đình dẫn đường cúi đầu nhịn cười, vội vàng dẫn tiểu bộc đến nhà bếp lấy nước nóng.

Bạch Tiểu Bích vốn vì chuyện cứu ngày ngày hôm qua mà sinh ra hảo cảm, tự nguyện dẫn đường cho hấn, nàng đứng cạnh Ôn Hải, nhẹ giọng nói: “Đó là Hạ công tử!”

Thấy nàng chủ động nói về mình, Hạ Khởi cũng không bần khoản nữa, sải bước đi tới nói: “Đa tạ cô nương đã dẫn đường.”

Bạch Tiểu Bích hạ thấp người cúi chào rồi nói: “Hôm qua Hạ công tử xả thân cứu người, Bạch Tiểu Bích vô cùng kính nể.”

Hạ Khởi không hề khách khí nói: “Cứu được lần này không cứu được lần khác, thế đạo hôm nay chính là kẻ quét tuyết trước cửa không nhìn người ăn sương nằm gió, ta chỉ là giận quá mà thôi.”

Bạch Tiểu Bích mỉm cười, quay đầu nhìn sang Ôn Hải nói: “Đây là... biểu ca của ta!”

Ôn Hải cười nhạt, khẽ gật đầu nói: “Tại hạ Ôn Hải, hôm nay gặp được Hạ huynh quả là tâm sinh hữu hạnh.”

Thấy hần ngũ quan đứng đắn, dáng vẻ ưu nhã, cũng có mấy phần là công tử nhà giàu có học, Hạ Khởi từ nhỏ đã thích võ, không thích học chữ, lại thêm đã quen nghe những lời khách sáo, không nhịn được, tùy ý ôm quyền nói: “Tiểu đệ Hạ Khởi, là người thô lỗ không thích những nghi lễ xã giao phiền phức, tiểu đệ cũng phải trở về nghỉ ngơi rồi, Ôn huynh xin cứ tự nhiên.” Nói rồi cũng không để ý đến hai người, xoay người bước về phòng.

Ôn Hải cũng không tức giận, nhìn theo bóng lưng hần nói: “Hạ huynh khiêm tốn rồi, chinh chiến sa trường là vì dân vì nước, sao có thể nói mình thô lỗ được.”

Hạ Khởi khựng lại, chậm rãi quay đầu, gương mặt đầy kinh hãi cùng nghi hoặc nhìn Ôn Hải.

23. Q.1 - Chương 23: Điều Có Tâm Cơ!

Ôn Hải mỉm cười nói: “Ta thấy tướng mạo Hạ huynh mang theo sát khí nồng đậm, khí thế mạnh mẽ như trường đao ra khỏi vỏ, rất thích hợp chấp chưởng ấn phù, tung hoành sa trường, cho nên mạo muội phỏng đoán.”

Hạ Khởi cúi đầu nhìn chính mình rồi lại ngẩng đầu nhìn Ôn Hải, bỗng nhiên cười lớn: “Hảo nhãn lực! Xem ra ta không nhìn nhầm!”

Ôn Hải chậm rãi đi lên bậc cửa: “Hạ huynh nếu không chê, không ngại đến phòng tiểu đệ uống vài chén.”

Hạ Khởi quả thật không từ chối, đi theo Ôn Hải vào phòng, hai người ngồi xuống bàn gỗ bên cạnh cửa sổ, Bạch Tiểu Bích vội vàng đi pha trà.

Bất luận là bạn hay thù, người giỏi chính là người có thể thích nghi với mọi hoàn cảnh. Hạ Khởi rất nhanh thay đổi thái độ: “Thật ra Ôn huynh cũng chỉ nói đúng một nửa, cái gì mà chấp chưởng ấn phù chứ, chinh chiến sa trường thì có, bất quá thì cũng chỉ là một chút công lao, là một tiểu quan mà thôi, thực là bôi nhọ cửa nhà.”

Ôn Hải cười cười: “Hạ huynh khiêm tốn rồi!”

Hạ Khởi nhìn thẳng Ôn Hải nói: “Nói ra thì thật xấu hổ, ta nhìn thế nào cũng nhìn không ra lai lịch của huynh.”

Ôn Hải cười, nhàn nhạt nói: “Chỉ là người sinh trưởng nơi thôn dã, Hạ huynh tự nhiên chưa từng nghe qua, không có gì lạ cả.”

Hạ Khởi nghĩ nghĩ một hồi rồi nói: “Nghe nói trong giang hồ có rất nhiều danh gia về phong thủy, có Âm – Dương, Ngũ hành, Bát quái, Can chi,... lớn nhỏ cũng phải có hơn mười môn phái, tất cả đều lấy Thiên tâm làm gốc.”

Ôn Hải nghe vậy, vuốt cằm nói: “Xem ra Hạ huynh cũng biết không ít chuyện giang hồ.”

Hai người hiểu ý, cười lớn thành tiếng.

Hạ Khởi lại nói: “Từ trước đến giờ đệ không mấy tin vào số mạng, hôm nay huynh vừa gặp đã nói đúng vận số của đệ, trong lòng cũng có mấy phần thần phục.”

Ôn Hải cười cười: “Không có gì lạ cả, hầu hết các thầy tướng số trong giang hồ đều dựa vào tướng mạo cùng dung mạo một người để đoán số mệnh của người đó, tại hạ chính là dựa vào khí thế cùng lời nói của Hạ huynh mà suy đoán ra, may mà không bêu xấu.”

“Đệ cũng chỉ nói sự thật thôi!”, Hạ Khởi vỗ đùi nói, đúng lúc thấy Bạch Tiểu Bích mang trà tới, mắt đẹp nhất thời khẽ chuyển, thuận tay cầm chén trà lên, một ngụm uống cạn, “Vậy đệ cũng xin mạo muội đoán một chút, cô nương này cũng không phải biểu muội của Ôn đại ca?”

Ôn Hải bất động thanh sắc, mỉm cười nói: “Nhãn lực của Hạ huynh thật không đơn giản, nàng vốn họ Bạch, là đồ đệ ta thu lúc đi ngang qua huyện Môn Tĩnh.”

Bị hấn nói trúng, Bạch Tiểu Bích ngẩn người, lúc hoàn hồn lại, thấy chén trà trong tay Hạ Khởi trống trơn, không nhận được khế cười, một lần nữa rót đầy cho hấn.

Hạ Khởi giống như nhớ tới điều gì đó, vội hỏi: “Huynh vừa đi ngang huyện Môn Tĩnh, có biết gì về chuyện xảy ra ở đó không?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Chuyện của Tể tướng đại nhân sao?”

“Thánh thượng thật sự...” Hạ Khởi định nói gì đó nhưng dừng lại đúng lúc, hồi sau thở dài nói: “Tể tướng đại nhân cũng chỉ là nhất thời hồ đồ mới cấu kết với phiên bang, trị nhà vô phương, mặc cho tộc nhân ức hiếp dân chúng, cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân, kể cũng đáng tội, phụ thiên ân nên mới bị trời phạt.”

Ôn Hải gật đầu nói: “Tuy nói là thế nhưng Tể tướng đại nhân dù sao cũng có công với nước, Thánh thượng nhân từ, nhất định sẽ không đành lòng.”

Hạ Khởi im lặng không nói, ánh mắt nhìn Ôn Hải chăm chú: “Tiểu đệ cũng nghe nói chuyện này còn có ẩn tình bên trong, dường như là phong thủy phản phệ.”

Ôn Hải không trả lời mà hỏi ngược lại: “Ý của Hạ huynh là?”

Hạ Khởi nhìn Ôn Hải hồi lâu, cười nói: “Chuyện đã qua, nói nữa cũng có ích gì, tiểu đệ chỉ thuận miệng hỏi như vậy thôi. Tiểu đệ lần này tới thành Ngọc Đỉnh là tuân theo lời dặn của phụ thân, không ngờ lại gặp được Ôn huynh, chuyện này đi coi như không uống phí.” Nói rồi liền đứng dậy, cũng không khách sáo hay đa lễ nói: “Chơi nửa ngày cũng đã mệt mỏi, tiểu đệ về phòng trước, thứ lỗi vì không thể tiếp tục được, lần khác nhàn rỗi nhất định sẽ mời Ôn huynh uống rượu.”

Ôn Hải cũng không đứng dậy, tùy tiện nói: “Hạ huynh cứ tự nhiên!”

Hạ Khởi trở về phòng, Bạch Tiểu Bích thu thập mọi thứ rồi cũng đi theo, trong phòng cuối cùng chỉ còn lại một mình Ôn Hải, ngay cả tiếng hít thở cũng không nghe thấy, đột nhiên yên tĩnh ngược lại khiến người ta cảm thấy rất không bình thường.

Ôn Hải chậm rãi đẩy chén trà trước mặt.

“Chủ nhân!” Trong chớp mắt, một bóng áo đen từ cửa sổ nhảy vào, cung kính quì trước mặt hấn, hai tay trình lên một phong thư, “Gia chủ có tin, nói người nhất định phải tìm được người kia, những chuyện khác... không cần phải quản tới.”

Ôn Hải nhận thư rồi để sang một bên nói: “Ta đang nhàn rỗi nên muốn quản.”

Vì là tâm phúc nên người áo đen đối với hành vi của hấn cũng không nghĩ nhiều, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa, có chút chần chừ nói: “Có lẽ hôm qua nàng đã đi gặp ai đó.”

Ôn Hải ‘nha’ lên một tiếng, nhưng vẫn không nói gì nhiều.

Người áo đen cúi đầu nói: “Thuộc hạ vô năng, vốn là đi theo nàng, ai ngờ lại trúng phải kế điệu hổ ly sơn, có người cố ý dẫn dụ thuộc hạ...”

Ôn Hải đột ngột giơ tay cắt ngang lời hấn: “Không sao, nàng đã trở lại.”

Người áo đen nghe vậy vội nói: “Thuộc hạ lo lắng không phải là chuyện này, theo suy đoán của thuộc hạ, có lẽ người này biết thân phận Bạch cô nương, cố ý tiếp cận nàng, chủ nhân không thể không đề phòng.”

Ôn Hải nhíu mày hỏi: “Ý của ngươi là?”

Người áo đen vội nói: “Tứ lâu Vệ gia ở huyện Môn Tĩnh bị niêm phong, cả nhà Vệ chưởng quầy đều chết ở trong lao, nghe nói hấn từng muốn chiếm đoạt nhà đất của Bạch cô nương, thậm chí còn xảy ra tranh chấp trên đường cái, bất quá thì không lâu sau đó xảy ra chuyện. Thuộc hạ đã điều tra, tứ lâu đó đã bị người ta động tay động chân.”

Sắc mặt Ôn Hải thản nhiên không đổi: “Vô duyên vô cớ thay nàng ra mặt là một biện pháp tiếp cận không tệ.”

Người áo đen cẩn thận nói: “Thuộc hạ cả gan, hoài nghi Thiên Tâm giúp nàng.”

Ôn Hải cũng không nói nhiều, nhàn nhạt hỏi lại: “Vậy người nói, hiện tại phải làm sao?”

Người áo đen cung kính nói: “Phải thêm người...”

“Thành Ngọc Đỉnh đã đủ người, nhiều người chưa chắc dễ hành động.” Ôn Hải quay sang nhìn người áo đen nói: “Sau này người không cần đi theo nàng nữa.”

Không nghĩ tới hắn sẽ đưa ra quyết định như vậy, người áo đen mặc dù có chút nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi nhiều, gật đầu đáp ứng rồi đứng dậy, nhớ tới chuyện quan trọng liền vội vàng bẩm báo: “Hôm qua có thư từ trong kinh thành gửi tới.”

Ôn Hải nhíu mày: “Trong thư nói gì?”

Người áo đen nói: “Đúng như chủ nhân đoán, Ngô vương được lợi, hai bị Quận vương nhân cơ hội tiếp nhận binh quyền dưới trướng hai vị tướng quân, còn lại không có chuyện gì bất thường.”

Ôn Hải gật đầu: “Phế vật kia muốn tranh đoạt, cẩn thận phòng trừ.”

Người áo đen cung kính cúi đầu: “Thuộc hạ hiểu!”

Ôn Hải nắm chiết phiến trong tay, trong lòng có chút khẩn trương, đứng dậy đi mấy bước, đột nhiên quay đầu hỏi: “Nghe nói dưới trướng Ngô vương còn có tiểu Quận vương?”

Người áo đen suy nghĩ một lát rồi nói: “Tiểu Quận vương từ nhỏ đã được một vị cao nhân thu nhận mang đi học nghệ, nhiều năm bất vô âm tín, lần trước Thánh thượng triệu kiến, Ngô vương chỉ nói không biết hai người đã đi đâu.”

Ôn Hải im lặng không nói gì.

Người áo đen hiểu ý nói: “Thuộc hạ lập tức phái người điều tra.” Dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Người họ Hạ vừa rồi không đơn giản, có cần tra lai lịch của hắn không ạ?”

“Không cần, những người tới thành Ngọc Đỉnh gần đây không đơn giản!” Ôn Hải lần nữa ngồi xuống, đặt chiết phiến lên bàn rồi nói: “Phạm Bát Sĩ đã bị lật đổ, người nói người tiếp theo sẽ là ai?”

Người áo đen không chút do dự nói: “Là Trần quốc công!”

Giữa đêm, trời đột ngột chuyển mưa lớn, không gian bao trùm bởi những cơn gió lạnh. Bạch Tiểu Bích rời giường từ sớm, cảm nhận được không khí lạnh bên ngoài, lại nhớ tới hôm qua vì chuyện của Hạ Khởi mà chậm trễ, dự định hôm nay sẽ vào thành một chuyến nữa để may thêm y phục, lúc ăn cơm liền nói chuyện này với Ôn Hải.

Ngoài dự đoán, Ôn Hải ngược lên nhìn nàng hỏi: “Vào thành làm gì?”

Bạch Tiểu Bích cũng không muốn giấu diếm: “Trời chuyển lạnh, ta muốn mua thêm một ít đồ.”

Ôn Hải dường như nhận ra điều gì đó, nhìn nàng hỏi: “Người lạnh?”

Người không lạnh? Bạch Tiểu Bích nhìn y phục trên người Ôn Hải, không tài nào giải thích nổi.

Ôn Hải cười nói: “Lạnh như vậy sao không nói?”

Thì ra là hắn không sợ lạnh, Bạch Tiểu Bích biết nguyên nhân mọi chuyện, bao nhiêu ủy khuất dần tan đi, nhưng là... sự quan tâm này có bao nhiêu phần là thật?

Ôn Hải từ trong tay áo lấy ra hai tờ ngân phiếu: “Là ta đã quên, thường ngày nên bảo người mang theo chút bạc thì đúng hơn.”

Bạch Tiểu Bích vội nói: “Ta có bạc!”

Đáy mắt tĩnh lặng của Ôn Hải chợt lóe, đem ngân phiếu nhét vào trong tay nàng nói: “Vẫn nên giữ lấy phòng thân.”

Ngân phiếu Diệp Dạ Tâm cho nàng không nhiều nhưng cũng không ít, Bạch Tiểu Bích đang không biết trả lời thế nào cho thỏa đáng, không nghĩ tới Ôn Hải cũng không truy cứu, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Hải đột ngột nói: “Hôm nay ta rảnh, lát nữa sẽ đi cùng ngươi.”

Đây quả thực là chuyện ngoài ý muốn, Bạch Tiểu Bích cúi đầu, cả người không được tự nhiên, yên lặng đi theo Ôn Hải trên đường cái. Hắn thế nhưng lại có hứng thú cùng nàng đi mua y phục, chuyện này thật khiến nàng không tài nào tin nổi.

Ôn Hải đi phía trước đột ngột lên tiếng hỏi: “Còn nhớ rõ lời ta?”

Bạch Tiểu Bích không kịp phản ứng, ‘A’ lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn đầy khó hiểu.

Ôn Hải dừng bước, nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: “Bất tự của ngươi còn có người nào biết nữa?”

Nói đến chuyện này, Bạch Tiểu Bích có chút chột dạ, vội vàng cúi đầu nói: “Không có!”

“Như vậy cũng tốt, chỉ cần ngươi nhớ lời ta dặn, ta sẽ không hại ngươi!” Ôn Hải thu hồi ánh nhìn, gật đầu nói, bỗng nhiên đưa tay kéo nàng: “Bên kia có tiệm y phục, đi tới xem một chút.”

Bạch Tiểu Bích nhất thời như lạc vào giấc mộng.

Hắn bình thản như không có chuyện gì xảy ra, thập phần tự nhiên kéo nàng chậm rãi đi về phía tiệm y phục.

Nhiệt độ từ tay hắn không ngừng truyền tới tay nàng, lực đạo thủy chung không buông lỏng. Bạch Tiểu Bích biết mình khó có thể tránh được, đưa mắt nhìn bốn phía, bởi vì động tác của hai người quá thân mật nên thu hút khá nhiều ánh nhìn của người đi đường. Bạch Tiểu Bích đỏ bừng mặt, muốn nói mà lại không biết nói thế nào, đành cúi gầm mặt, mặc hắn kéo đi.

Vậy mà lúc hai người bước vào cửa tiệm y phục liền chạm phải một thân ảnh quen thuộc.

Trang phục không tính là hoa lệ nhưng lại lộ ra khí chất công tử nhà giàu, đáy mắt đen nhánh như muốn nhấn chìm tất cả, nụ cười ôn nhu, hắn nghiêng người kéo vị cô nương mỹ lệ từ bên trong đi ra, theo sát phía sau có hai tiểu nha đầu ôm theo mấy cây vải.

24. Q.1 - Chương 24: Vô Tình Trúng Kế (ngộ Nhập Bẫy Rập)!

Nhìn thấy hắn, Bạch Tiểu Bích theo bản năng muốn rút tay về, bất quá thì Ôn Hải cũng không có ý tứ buông ra, cuối cùng nàng đành phải buông tha cố gắng, bất an cúi gầm mặt.

Thần sắc trên gương mặt tuấn tú không đổi, vị công tử đối diện làm như không quen biết nàng, ánh mắt thậm chí còn không dừng lại trên người nàng, hắn cúi đầu nói nhỏ vào tai vị cô nương bên cạnh, trong ánh mắt ôn nhu ngoại trừ vị cô nương kia thì không còn ai khác, còn cô nương nhận sủng nịch kia giờ phút này kiêu ngạo như một nàng công chúa.

Bạch Tiểu Bích chậm chạp hạ mi mắt. Biết rõ hắn không muốn Ôn Hải biết, nhưng nhìn thấy hai người thân mật đi xa dần, trong lòng lại không ngăn được sợ hãi, so với lúc chứng kiến Trương công tử đính hôn còn đau khổ hơn cả.

Ôn Hải dường như cũng nhận ra sự khác thường của nàng, nhíu mày hỏi: “Sao vậy?”

Tâm sự bị người ta nhìn thấu, Bạch Tiểu Bích có chút bối rối, vội vàng lắc đầu nói: “Không có, không có gì.” Vừa dứt lời, đáy mắt đột nhiên sáng lên, giơ tay chỉ về một góc đường, kinh ngạc thốt lên: “Kia... Trầm công tử!”

Ôn Hải quả nhiên nhìn theo hướng nàng chỉ, nhưng là... chỗ đó đã sớm không còn người nữa.

Bạch Tiểu Bích nháy nháy mắt, suyết chút nữa hoài nghi mình nhìn lầm, lẩm bẩm nói: “Rõ ràng là hắn mà, hắn làm sao cũng đến nơi này, thật là trùng hợp!”

Ôn Hải thu hồi ánh nhìn, cười nói: “Chẳng có gì lạ cả, gần đây có rất nhiều người tới thành Ngọc Đình, nói không chừng ngươi sẽ còn gặp nhiều người quen khác nữa.”

Bạch Tiểu Bích cả kinh, lặng lẽ nghiêng mắt nhìn hấn.

Sắc mặt Ôn Hải thản nhiên như không, kéo nàng vào tiệm y phục, ôn nhu nói: “Trước mua vài may xiêm y đã.”

Sự thật đã chứng minh Bạch Tiểu Bích không có nhìn lầm, hai người mang theo một đồng vải vóc quay trở lại Trịnh phủ thì thấy Hạ Khởi đang đứng trong sân với một vị thiếu niên nữa, hai gương mặt tuấn mỹ rạng ngời. Trầm Thanh vẫn một thân y phục màu lam nhạt, đôi mắt như nước gợn sóng, nốt ruồi son phía cuối chân mày như ẩn như hiện, vẻ đơn thuần khiến người ta yêu thích. Hạ Khởi vừa cười vừa vỗ vai hấn chỉ điểm võ nghệ, người ngoài nhìn vào sẽ tưởng hai người là một đôi hảo huynh đệ. Hạ Khởi vì vẻ bề ngoài xinh đẹp hơn nữ nhân của mình mà chịu bao nhiêu điều tiếng, phiền não không thôi, hôm nay đột nhiên nhìn thấy một thiếu niên còn xinh đẹp hơn cả mình, dĩ nhiên cảm thấy thân thiết hơn cả.

Phát hiện có người đang nhìn, hai người đồng thời quay đầu lại.

Gương mặt tuấn tú của Trầm Thanh không giấu nổi kinh ngạc: “Ôn đại ca, Bạch cô nương!”

Hạ Khởi nhìn hấn rồi lại nhìn Ôn Hải, nghi ngờ hỏi: “Các người biết nhau?”

Trầm Thanh đem chuyện ở huyện Môn Tĩnh kể sơ qua một lần rồi cười nói: “Ta nghe nói thành Ngọc Đình phong cảnh không tệ cho nên vừa rời khỏi huyện Môn Tĩnh liền đi tới đây, không nghĩ tới Ôn đại ca đã ở đây rồi.”

Ôn Hải gật đầu nói: “Rất đúng dịp!”

Hạ Khởi cười nói: “Quả là đúng dịp, Trầm huynh đệ vừa hay cũng tá túc ở Trịnh phủ, hai người bọn ta rất hợp ý, còn đang nghĩ xem nên làm thế nào gọi hai người tới, bây giờ thì tốt rồi!”

Ba người vào phòng Ôn Hải nói chuyện, Bạch Tiểu Bích muốn châm trà nhưng Hạ Khởi đã ngăn nàng lại, nhìn tiểu bộc nói: “Hôm nay gia cao hứng, trà thì có gì ngon chứ, cầm bạc đi mua chút rượu cùng đồ nhắm, vừa nãy ta thấy trên đường có cua ngon, người đi mua mấy con về đi.”

Tiểu bộc vội vàng chạy đi.

Ba nam nhân gặp mặt thì có thể nói chuyện gì, đơn giản là chuyện triều đình rồi chuyện giang hồ khắp nơi. Bạch Tiểu Bích thấy không nên quấy rầy nên lặng lẽ rời đi, trở về phòng may xiêm y mới.

Bất tri bất giác đã đến giữa trưa, ngoài cửa sổ mưa vẫn không ngừng rơi, trời âm u như buổi đêm. Bạch Tiểu Bích sắp xếp mọi thứ, ở phòng khách ăn trưa xong liền đi tìm ba người kia, không ngờ lúc vào phòng Ôn Hải thì chỉ thấy hấn đang ngồi cùng Trầm Thanh, Hạ Khởi có chuyện phải vào thành nên đã sớm rời đi.

Trầm Thanh ngoắc gọi nàng: “Tới đây ăn cua này.”

Bạch Tiểu Bích chần chờ.

Trầm Thanh thấy nàng chần chờ thì cười nói: “Ôn đại ca nói người nhất gan quả không sai, sợ cái gì, mau tới đây.”

Bạch Tiểu Bích đưa mắt nhìn Ôn Hải, thấy hấn cười cười nhìn mình, hoảng hốt cúi đầu, chậm chạp ngồi xuống nói: “Không nghĩ tới có thể gặp được Trầm công tử ở đây.”

Trầm Thanh cười cười: “Tiểu đệ đến thành Ngọc Đình lần này nửa trùng hợp, nửa cố ý.”

Bạch Tiểu Bích khó hiểu nhìn hấn.

Trầm Thanh nhìn Ôn Hải nói: “Vừa rồi Hạ huynh ở đây nên không tiện nói, Ôn đại ca là đồng đạo, không biết đạo này Ôn đại ca có xem tinh tượng không?”

Ôn Hải gắp một con cua trên đĩa, chậm rãi nói: “Bàn về thiên văn tinh tượng, ta cũng không tinh thông cho lắm.”

Trầm Thanh cười nói: “Ôn đại ca đừng vội thoái thác, huynh có nói không biết thì tiểu đệ cũng không tin.”

Ôn Hải không nói gì, dùng sức bóc mai con cua rồi thả vào trong chén Bạch Tiểu Bích.

Trầm Thanh thấy vậy liền cười lớn: “Vị trí của hai người hình như đối ngược rồi, không phải đồ đệ phụng dưỡng sư phụ sao?”

Lời này vừa rơi xuống, Bạch Tiểu Bích phút chốc đỏ mặt. Ôn Hải thần nhiên cười nói: “Khách tinh phạm chủ!”

Trầm Thanh nghe vậy, ý cười trên mặt dần tắt, hạ giọng nói: “Sát phá lang chiếu sáng, để tinh âm đậm, sợ rằng trong triều có biến đổi lớn.”

Ôn Hải sắc mặt không đổi nói: “Thiên ý đã vậy, phận dân thường như chúng ta có thể làm được gì.”

Trầm Thanh nghe vậy, cau mày không vui nói: “Ta cho rằng Ôn đại ca dốc toàn lực giúp Phạm gia là muốn giúp sức cho triều đình, không nghĩ tới...”

Ôn Hải cắt ngang lời hắn: “Người thường ai chẳng thích leo cao, giang hồ bang phái thủy chung cũng chỉ là thảo dân sơn dã, có thể giúp đỡ triều đình thì tốt, bất quá có một số việc quá nguy hiểm khiến người ta hữu tâm vô lực, chỉ có thể lui một bước bảo vệ bản thân mà thôi.”

Đáy mắt Trầm Thanh đột nhiên lấp lánh, nhìn Ôn Hải không chớp mắt hỏi: “Ôn đại ca đến tá túc ở Trịnh phủ cũng là trùng hợp?”

Hắn đã thẳng thắn, Ôn Hải cũng chẳng cần che giấu, cười nhạt nói: “Muốn động đến Trấn quốc công không phải chuyện dễ dàng, Ngọc Đỉnh lên trời, vững chắc khó phá, ta bất quá cũng chỉ là tò mò xem bọn họ tính toán hành động thế nào mà thôi.”

Trầm Thanh cười nhạt: “Ngọc Đỉnh ba chân đương nhiên vững chắc, đáng tiếc cũng chỉ là cái đỉnh thiếu chân, ta dễ xem qua, mộ phần Trịnh thái công vừa vắn ở trong đỉnh, Trấn quốc công thời trẻ sáu lần thăng trầm lên xuống, thủy chung không được trọng dụng, không những thế còn gặp phải đại họa, thiết nghĩ đó chính là nguyên cớ.”

Đỉnh thiếu một chân? hình như Ôn Hải cũng đã từng nói qua... Bạch Tiểu Bích nghe mà không khỏi nghi ngờ nhưng không tiện lên tiếng hỏi.

Trầm Thanh nhìn ra tâm tư của nàng, cười giải thích: “Đỉnh lớn như vậy ngay sau lưng mà không nhìn ra sao?”

Thì ra hắn đang nói tới ngọn núi Ngọc Đỉnh, Bạch Tiểu Bích cuối cùng cũng hiểu ra, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Ta thấy đỉnh kia tứ bình bát ổn, sao lại gọi là đỉnh thiếu chân?”

Trầm Thanh lắc đầu nói: “Từ đỉnh thiếu chân trở thành Ngọc Đỉnh lên trời, quyền uy của Trấn quốc công ngày càng cao, uy danh vang dội, nếu tiểu đệ đoán không sai, hẳn là phải có cao nhân chỉ điểm, Ôn đại ca có rảnh thì lên núi xem một chút sẽ hiểu.”

Bạch Tiểu Bích không nhịn được xen vào: “Chuyện này cũng có thể thay đổi được sao?”

Trầm Thanh lắc đầu nói: “Mặc dù đã được thay đổi, nhưng là... thành cũng vì nó mà bại cũng có thể là vì đây, người có lòng muốn phá thì cũng không khó.”

Căn cứ vào những gì nàng biết thì Phạm Bát Sĩ chính là trợ thủ đắc lực mà Thánh thượng dốc hết sức lực mới chọn được, Trấn quốc công là cự thần chiến công hiển hách, Thánh thượng được hai người ủng hộ nên mới có thể ổn định chính quyền. Nay Phạm Bát Sĩ đã bị tru di cửu tộc, Trấn quốc công... Bạch Tiểu Bích đột nhiên cảm thấy đáy lòng lạnh ngắt, trải qua chuyện Lô lão gia hôm trước, nàng vô cùng tôn kính Trịnh lão gia nên cũng vô cùng có hảo cảm với Trấn quốc công, không kìm được hỏi: “Thực sự có người định hại bọn họ sao? Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Ta tự có chủ ý!” Trầm Thanh nói rồi quay sang nhìn Ôn Hải, cười hì hì chấp tay nói: “Lần này tiểu đệ thật muốn chiếm lợi trước, đại ca sẽ nhường cho ta sao? Nếu quả thật được Trấn quốc công coi trọng, tiểu đệ tất sẽ không quên đại ca.”

Rõ ràng lời nói mang ý tham công nhưng biểu tình thì lại giống như tiểu hài tử tranh đoạt đồ, Ôn Hải nhìn không được cười nói: “Ta vốn chỉ tính ngồi xem mà thôi.”

Bạch Tiểu Bích ăn xong con cua trong chén liền đứng dậy thu thập mọi thứ, thấy cửa phòng Hạ Khởi thủy chung đóng chặt, nghĩ là hắt vào thành còn chưa trở lại. Nhớ tới hôm trước Diệp Dạ Tâm có nói chuyện xưa về phong thủy, càng lúc càng cảm thấy tò mò, nếu phong thủy thật sự linh nghiệm như vậy thì mộ Trịnh thái công nhất định là một mảnh bảo địa, “Ngọc Đỉnh thiếu chân trở thành Ngọc Đỉnh lên trời!”, đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Mới vừa rồi có Ôn Hải ở đó nên nàng không dám hỏi nhiều, hiện tại nghĩ mấy cũng không thông.

Mưa tạm dừng, sắc trời vẫn còn sớm, Bạch Tiểu Bích hăng hái hắt lên, định sẽ một mình ra khỏi Trịnh phủ để lên núi.

Mặc dù mưa trắng cả trời đất nhưng người ở bên ngoài cũng không ít, tá điền bận rộn rời lui. Tuy đang là mùa thu nhưng rừng cây vẫn tươi tốt, cả ngọn núi trông như một cái đỉnh bằng ngọc phi thúy thượng hạng. Sau cơn mưa lớn, đường núi cũng không khó đi như nàng tưởng, bởi vì đây là quê cũ của Trần quốc công nên lúc người hồi hương giỗ tổ đã chi ra một khoản tiền lớn để làm đường đá, cũng là cho nông phu tiện từ thuận tiện lên núi.

Con đường đá nối thẳng lên đỉnh núi, mắt thấy sắp lên tới đỉnh, phía cuối đường chính là mộ phần Trịnh thái công rồi. Bạch Tiểu Bích đang đắc ý, hoàn toàn không để ý tới cảnh sắc xung quanh đang biến hoá.

Cây rừng ngày càng rậm rạp, che kín cả bầu trời phía trên.

Dần dần, Bạch Tiểu Bích chìm trong bóng tối. Bạch Tiểu Bích cuối cùng cũng cảm thấy không đúng lắm, cảm giác giống như là đang bị theo dõi, giống như là phía sau nàng có rất nhiều ánh mắt vậy, nội tâm không nhận được khẩn trương.

Nàng chậm rãi bước đi, đang định quay đầu lại nhìn xem đến tột cùng phía sau mình là cái gì thì một đôi tay đột nhiên vươn tới che miệng của nàng.

Diệp Dạ Tâm ngồi trên ghế, đọc tin tức vừa được gửi tới mà không kìm được nở nụ cười: “Quả thật đã tới, ta đã sớm nói là không nên gấp gáp, sẽ có người thay ta động thủ mà.”

“Quả là diệu kế, bọn họ làm sao có thể ngờ tới mọi chuyện lại bại do chính mình.” Người nói chuyện có dáng người cao gầy, một thân trang phục màu lam, bên hông còn đeo theo bội kiếm, thần thái cũng như giọng nói đều hết sức cung kính: “Cũng là nha đầu kia, tại sao Thiếu chủ không mang nàng về?”

“Mang về làm gì?” Diệp Dạ Tâm đặt thư hàm xuống, “Hiện giờ có quá nhiều người đang nhìn vào, phe phái bên kia cũng không ngừng quan sát, nếu chúng ta hành động thì khác nào cho bọn chúng cơ hội ngư ông đắc lợi.”

Nam nhân nọ gật gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói: “Gia chủ...”

Còn chưa kịp nói hết câu thì một cô gái áo đen đã đẩy cửa bước vào, trên tay bưng theo một chén nước cùng mấy viên dược hoàn, thanh âm ôn nhu mà chăm sóc nói: “Thiếu chủ, tới giờ uống thuốc rồi!”

Diệp Dạ Tâm nhìn cũng không nhìn, tiện tay nhận lấy mấy viên dược hoàn, trực tiếp nhai nuốt.

Cô gái áo đen thấy vậy, cau mày hỏi: “Không uống nước sao?”

Diệp Dạ Tâm không đáp, phất tay nói: “Người trở về đi, bảo lão nhân gia người cứ yên tâm.”

Nam nhân nọ đang muốn rời đi thì đột nhiên lại có người vội vã đi tới, cung kính hành lễ với Diệp Dạ Tâm rồi nói nhỏ gì đó vào tai hắn.

Trong nháy mắt, nụ cười trên gương mặt tuần tú ngưng trệ, tầm mắt từ từ hướng xuống dưới, bình tĩnh cất tiếng: “Có biết lai lịch của những người đó không?”

Người nọ lắc đầu.

Diệp Dạ Tâm đứng dậy nói: “Trở về đi, không có lệnh của ta thì không được vọng động.”

25. Q.1 - Chương 25: Kinh Hồn Vô Thường!

Mùi thơm kì dị ngập trong khoang mũi, Bạch Tiểu Bích mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, phát hiện chung quanh một mảng tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy, đỉnh đầu truyền tới những tiếng ‘lộp bộp’ cho biết trời đang mưa to. Đây là đâu? Bạch Tiểu Bích nhìn xuống cảm giác đầu đầu như muốn vỡ tung, theo bản năng di chuyển người, ai ngờ toàn thân trên dưới không có cách nào nhúc nhích được, tay chân bị xiết chặt, theo sự giãy giụa của nàng, cái ghế dưới chân phát ra những tiếng ‘kẹt kẹt’.

“Bạch Tiểu Bích!” thanh âm lạnh lẽo mà xa lạ vang lên.

Có người? Bạch Tiểu Bích bị hù đến run rẩy: “Người... người là ai?”

Thanh âm cười lạnh: “Ta chính là quỷ dẫn hồn Vô Thường!”

Quỷ Vô Thường? Bạch Tiểu Bích nổi da gà, toàn thân như chìm trong hố băng, run giọng hỏi: “Người... bắt ta làm gì?”

“Người đã chết, còn không nhận ra sao?”

Đã chết? Bạch Tiểu Bích ngẩn người. Buổi chiều, nàng vì tò mò chuyện Ôn Hải cùng Trầm Thanh nói mà một mình lên núi tìm hiểu, sau lại... nhớ lại những chuyện đã trải qua, Bạch Tiểu Bích không nhận được rằng mình, vạn phần hoảng sợ. Nghe nói chỉ có những người đã chết mới có thể nhìn thấy Quỷ Vô Thường, chẳng lẽ nàng bị người ta giết rồi? Con người ai chẳng sợ hãi cái chết, Bạch Tiểu Bích không khống chế được bản thân, hét lên chói tai: “Người nói nhầm! Không có ma quỷ gì hết, người cố ý bắt ta tới đây, người mau thả ta ra, thả ta ra!”

“Diêm Vương bảo người chết canh ba, ai dám để người sống tới canh năm?” thanh âm kia ngừng lại một chút rồi lại vang lên: “Nếu người không tin thì có thể nói bát tự của mình, chúng ta muốn bắt hồn chính là Bạch thị sinh vào giờ Tý, nếu thật sự bắt sai người, ta sẽ lập tức đưa người đi hoàn dương.”

Bạch Tiểu Bích hét lên: “Ta không sinh vào giờ Tý!”

Quỷ Vô Thường lạnh giọng nói: “Chỉ cần nói bát tự của người liền biết ta có bắt sai người hay không!”

Bát tự? Bạch Tiểu Bích bị hai chữ này kích thích, từ trong sợ hãi lấy lại tinh thần, trong lòng bỗng nhiên sáng tỏ, nào có Vô Thường nào dùng dây thừng trói người? Lại còn cột vào ghế? Chẳng lẽ nàng căn bản chưa có chết, người này chỉ giả thần giả quỷ lừa gạt nàng? Nàng đương nhiên thấu hiểu đạo lý có nhiều người so với quỷ còn đáng sợ hơn cả, nhưng biết được mình chưa chết, trong lòng không khỏi mừng thầm, nhanh chóng trấn định lại, cả gan dò xét: “Nếu các người thật sự là quỷ sai dưới âm phủ thì phải biết bát tự của ta chứ?”

Quả nhiên quỷ Vô Thường trầm mặc, một lúc lâu sau mới quát lớn: “Bạch thị lớn mật, dám vô lễ với ta! Là thật hay giả thì bọn ta sẽ điều tra, người mau nói bát tự!”

Sau khi xác nhận rõ nghi vấn trong lòng, Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm, đáy lòng không nhận được nghi ngờ, đến tột cùng thì bát tự của nàng có gì đặc biệt, sao lại có nhiều người muốn biết như vậy?

Người nọ thúc giục: “Còn không mau nói, trời sáng bọn ta còn phải đi về phục mệnh!”

Bạch Tiểu Bích lập tức nói: “Ta nói cho các người biết, các người sẽ thả ta về?”

Người nọ không nhận được, sáng giọng nói: “Đương nhiên, người nói mau!”

Những chuyện phát sinh trước mắt đã xác thực sự đặc biệt về bát tự của nàng, Bạch Tiểu Bích đương nhiên sẽ không dễ dàng nói ra, nhưng nếu không nói thì những người này nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Nghĩ đến việc mình không nói với Ôn Hải đã một mình lên núi, Bạch Tiểu Bích hối hận vạn phần, bất đắc dĩ phải tùy cơ ứng biến, nếu đối phương kiên quyết bắt nàng nói, có thể thấy bọn họ cũng không biết gì, vậy cứ nói đại một ngày nào đó đi.

Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy liền giả vờ sợ hãi, thuận miệng thêu dệt một bát tự mới nói cho hẳn: “Ta nói rồi, người mau thả ta ra đi!”

Người nọ không trả lời, không kiên nhẫn vào trầm mặc.

Bạch Tiểu Bích đang khấn trương không biết thế nào thì cánh cửa đã bị đẩy ra từ bên ngoài, một làn ánh sáng theo đó chiếu vào, tiếng mưa rơi cũng lớn hơn. Bạch Tiểu Bích nheo mắt, cố gắng nhìn rõ cảnh vật xung quanh, nơi này quả nhiên là một gian phòng được ghép bằng những mảnh ván gỗ cũ, bốn góc tường trông trơn, cả gian phòng chỉ có độc một cái ghế đang dùng để trói nàng. Bạch Tiểu Bích đưa mắt nhìn ra ngoài cửa, sắc trời âm u, mưa rất lớn, nước mưa từ mái hiên không ngừng chảy xuống.

Bạch Tiểu Bích mừng thầm, bóng người cao lớn chắn trước cửa hẳn là người vừa giả dạng quỷ Vô Thường lừa nàng rồi. Bạch Tiểu Bích cao giọng chất vấn: “Uy, không phải nói sẽ thả ta ra sao?”

Người nọ không để ý tới nàng, một đường đi thẳng tới cửa.

Hắn căn bản không hề có ý định giữ lời, Bạch Tiểu Bích sớm đã nghĩ tới kết quả này nhưng vẫn không nhịn được gấp gáp, hiện tại nàng đã rơi vào tay bọn chúng, Ôn Hải không biết thì ai sẽ đến cứu nàng đây? Những người này định làm gì nàng? Người trước mặt khiến nàng nhớ tới những kẻ giết người không gớm tay trong chuyện xưa, nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng khiến nàng thật muốn khóc nức lên.

‘Thích khóc cũng không phải là chuyện tốt, chẳng những không giúp được mình mà cũng không giúp được người khác. Cô nương là người thông minh, phải học cách tự cứu mình khi gặp chuyện.’ Bạch Tiểu Bích nhớ lại những điều Diệp Dạ Tâm nói, cuối cùng cũng nhịn xuống sợ hãi, tận lực ép buộc bản thân phải tỉnh táo, thừa dịp không có ai trong phòng, nàng thử cử động hai tay, giãy giụa muốn thoát ra, sợi dây thừng thô ráp cứa cổ tay nàng đến rớm máu, nàng cố nhịn xuống cơn đau. Đáng tiếc là đối phương quá thận trọng, Bạch Tiểu Bích phí cả nửa ngày mà cũng không thoát ra được.

Lại nhìn ra cửa, sắc trời càng lúc càng tối, mưa gió ào ào.

Đang lúc Bạch Tiểu Bích hết đường xoay sở thì người nọ bỗng nhiên xô cửa, nổi giận dưng dưng đi vào: “Tiểu nha đầu cũng thật to gan, dám nói bắt tự giả cho ta!”

Hắn làm sao biết là giả? Bạch Tiểu Bích thất kinh, vội vàng chống chế: “Không thể nào, đó là bắt tự của ta mà!”

“Bắt tự như vậy sao có thể là một người tướng mạo tầm thường như ngươi được?” Người nọ cười lạnh, bước tới chế trụ cằm nàng nói: “Không cho ngươi chút giáo huấn, xú nha đầu nhà ngươi không biết lợi hại.”

Bởi vì khoảng cách quá gần, Bạch Tiểu Bích nhận ra hắn có mang khăn che mặt, chỉ lộ ra một đôi hung hãn: “Ngươi không phải Vô Thường!”

“Gương mặt nhỏ nhắn mới thanh tú làm sao?” Người bịt mặt nói rồi rút một thanh đoản kiếm từ bên hông ra.

Bạch Tiểu Bích không dám cử động dù chỉ một động tác nhỏ, run giọng hỏi: “Ngươi... định làm gì?”

Người bịt mặt chìa mũi kiếm nhọn vào sát da mặt nàng nói: “Không làm gì cả, chỉ lưu lại một vài ký hiệu trên mặt ngươi thôi.”

Bạch Tiểu Bích kinh hoảng, sợ đến nỗi nhắm chặt hai mắt.

Đúng lúc này, ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm đao kiếm va chạm, tiếp đó là những tiếng kêu thảm thiết, có người hét lên: “Rút lui!”

Nhận ra sự lo lắng trong giọng nói kia, người bịt mặt ngẩn ra, đợi đến lúc hắn định thần lại thì đã thấy một chướng phong mang theo hàn ý xé gió bay tới, trong lòng biết có biến cố, lập tức phi thân né tránh, theo hướng cửa sổ đào thoát.

“Tiểu nha đầu?” thanh âm ôn nhu quên thuộc vang lên.

Bạch Tiểu Bích từ từ định thần, lại không thấy có bất cứ đau đớn gì truyền đến, vội vàng mở hai mắt.

Đỉnh đầu phủ xuống một bóng đen, hắn cúi người, khẽ lay nàng, ánh sáng mờ mờ trong phòng không đủ để nhìn rõ người vừa tới nhưng lại có thể giúp nàng nhận ra đôi mắt kia, đen nhánh sáng ngời mà tràn ngập lo lắng cùng ân cần.

Thấy nàng mở mắt, hần thở phào nhẹ nhõm, đưa tay véo mũi nàng nói: “Sao không lên tiếng, tiểu nha đầu nhà người cố ý hù dọa ta!”

Kinh ngạc xen lẫn vui sướng, Bạch Tiểu Bích ngơ ngác nhìn hần mở trối ỉnh.

“Tay cũng trầy xước cả, cố gắng trốn sao?” Hần đỡ nàng đứng dậy, kéo nàng về phía cửa sổ có ánh sáng để nhìn kỹ hơn, đầu tiên là nhú mào, sau đó lại mỉm cười nói: “Nhanh như vậy đã học được cách tự giúp mình, giỏi lắm!”

Bạch Tiểu Bích lúc này mới hoàn hồn, vừa vui mừng vừa ủy khuất, đôi mắt lấp lánh ánh nước.

“Sao lại khóc, không có chuyện gì nữa rồi!” Diệp Dạ Tâm ôm lấy nàng, nhẹ vỗ lưng nàng trấn an, “Có thể tự cứu mình đương nhiên tốt, bất quá thì cũng không nên hành động thiếu suy nghĩ, ngoan ngoãn chờ ta tới cứu sẽ không phải chịu khổ.”

Được vòng tay ấm áp của hần ôm lấy, mùi hương thoang thoảng từ người hần tản ra, Bạch Tiểu Bích từ từ trấn tĩnh lại, gương mặt thanh tú phút chốc nóng lên, cuống quýt rời khỏi ngực hần, lui về phía sau hai bước.

Diệp Dạ Tâm giống như không để ý tới sự xấu hổ của nàng, nghiêng đầu nhìn ra ngoài hỏi: “Vì sao những người này muốn bắt ngươi?”

Bạch Tiểu Bích ngập ngừng nói: “Bọn họ muốn biết bát tự của ta!”

Diệp Dạ Tâm nhú mào: “Ngươi...”

Bạch Tiểu Bích hiểu ý, nhìn hần nói: “Ta nói bát tự giả cho bọn họ nhưng không hiểu sao lại bị phát hiện.”

Hai hàng mào kiếm dần giãn ra, Diệp Dạ Tâm mỉm cười nói: “Làm đúng lắm, sớm biết ngươi là một cô nương thông minh mà.” Nói rồi kéo tay nàng đi về phía cửa: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi về trước.”

Hần nói như vậy chẳng lẽ cũng biết bát tự của nàng có vấn đề? Bạch Tiểu Bích rút cuộc cũng nhớ ra là hần cũng tinh thông phong thủy, vội hỏi: “Rất cuộc thì bát tự của ta...”

Diệp Dạ Tâm đột ngột dừng lại: “Có người đến!”

Bạch Tiểu Bích khẩn trương, vội vàng nắm chặt tay hần: “Có thể nào là bọn người vừa rồi không?”

“Không nhiều lắm nên chắc không phải đâu.” Hần vỗ vỗ tay nàng, ôn nhu trấn an, “Ta tránh đi một chút, đừng sợ, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.” Nói rồi buông tay nàng, thân ảnh chớp cái đã biến mất ngoài cửa sổ.

Bản lĩnh của hần cao như vậy, lại hứa sẽ luôn ở cạnh nàng, Bạch Tiểu Bích cuối cùng cũng trấn định lại, ổn định lại tâm tình, nhắc chân định đi ra ngoài, không ngờ trước mặt lại đột nhiên xuất hiện một bóng đen, nhất thời cả kinh, vội vàng lùi lại phía sau.

Ngăn cản ánh sáng là một cây dù bằng giấy dầu, người cầm dù thân hình nhỏ gầy, ánh mắt vừa nhìn thấy nàng cũng bị dọa lùi về phía sau, lớn tiếng hô lên: “Gia!”

Bạch Tiểu Bích đang không hiểu lý do thì hần đã xoay người về phía khác, vẫy vẫy tay, giọng nói không giấu được vui sướng: “Gia! Gia mua đến xem, đây không phải là Bạch cô nương sao?”

“Bạch cô nương?” một thân ảnh cao lớn xuất hiện ở ngoài cửa.

“Hạ công tử?!” Bạch Tiểu Bích kinh ngạc.

26. Q.1 - Chương 26: Người Về Lúc Nửa Đêm!

Đến lúc hỏi Hạ Khởi, Bạch Tiểu Bích mới biết hóa ra mình vẫn ở trên núi Ngọc Đỉnh, nơi này là một căn nhà hoang trên núi, ngoài cửa có hai xác người, gờ khăn che mặt thì phát hiện đó là hai kẻ xa lạ, y phục cùng với vũ khí cũng không có gì đặc biệt. Tiểu bặc thấy vậy có chút sợ hãi, một mực theo sát Hạ Khởi. Bạch Tiểu Bích trước giờ chưa từng thấy qua người chết, bị dọa đến ngáy người, những người này... là bị giết sao?

Hạ Khởi nhìn nàng hỏi: “Cô nương vì sao lại ở chỗ này?”

Bạch Tiểu Bích đem chuyện mình lên núi bị người bắt cóc kể lại cho hắn nghe.

Hạ Khởi ngoài ý muốn hỏi lại: “Những người này bắt cô nương làm gì?”

Bạch Tiểu Bích chỉ nói: “Ta cũng không biết!” Mặc dù nàng không biết bất tự của mình đến tột cùng có gì đặc biệt, nhưng trải qua chuyện vừa rồi cũng mơ hồ nhận ra nó rất quan trọng, hiện tại còn vì nó mà dẫn đến nhiều phiền toái, nếu để người khác biết được nhất định sẽ còn nhiều nguy hiểm hơn nữa, huống chi Hạ Khởi cũng không phải là tiên sinh về phong thủy, có nói cũng chưa chắc hắn hiểu được, chuyện này tốt nhất không nói ra thì hơn.

Tiểu bộc ghé sát vào Hạ Khởi, thấp giọng thì thầm: “Hắn là bọn chúng nhìn trúng Bạch cô nương...”

Đạo tặc cướp sắc vốn không ít, Hạ Khởi âm thầm đánh giá Bạch Tiểu Bích mấy lượt, đẩy tiểu bộc ra nói: “Con mẹ nó nhắm nhí, ta thấy những kẻ này bắt cóc Bạch cô nương có lẽ là muốn dùng để uy hiếp.... chẳng lẽ là cừu gia của Ôn huynh?”

Bạch Tiểu Bích sửng sốt, vội vàng lắc lắc đầu, những người này không phải vì Ôn Hải mà đến, mục đích của bọn họ chính là nàng. Bất quá thì chuyện này cũng giúp nàng nhận ra một điều, đối với những chuyện liên quan đến Ôn Hải nàng thật sự không biết gì cả, ngay cả lai lịch của hắn còn mơ hồ, nói gì đến ân oán thù cừu.

Hạ Khởi đột ngột hỏi: “Là ai cứu cô nương?”

Bạch Tiểu Bích đang suy tư, lập tức hoàn hồn, vừa rồi Diệp Dạ Tâm cố ý tránh né cho thấy hắn cũng không muốn người khác phát hiện mình cứu nàng, vội nói: “Ta cũng không rõ, vừa rồi bọn họ trói ta rồi nhốt trong phòng, ta nghe thấy có tiếng người tranh chấp bên ngoài nên cố gắng chạy ra, không ngờ lại gặp được hai người.”

Hạ Khởi nghe vậy, híp mắt nhìn nàng nghi hoặc hỏi lại: “Không phải cô nương bị trói sao?”

Bạch Tiểu Bích trấn tĩnh nói: “Bọn họ trói ta vào ghế, ta thấy bên trong không có người canh giữ nên cố hết sức nới lỏng dây thừng chạy ra.”

Hạ Khởi nhìn thấy cổ tay nàng quả thực có dấu vết trầy xước do ma sát với dây thừng, ánh mắt lộ rõ vẻ tán thưởng: “Không nghĩ tới cô nương lại gan dạ như vậy, có đau nhiều không?”

Được hắn khen ngợi, Bạch Tiểu Bích xấu hổ nhìn qua chỗ khác, thấp đầu nói: “Không có gì đáng ngại.”

Hạ Khởi lúc này mới nhìn tới hai thi thể trên đất, cẩn thận kiểm nghiệm nguyên nhân cái chết, bất quá thì trời do trời mưa quá lớn, sắc trời âm trầm không nhìn rõ nên đành phải phân phó tiểu bộc: “Chuyển bọn họ vào nhà để gia nhân kỹ xem.”

Tiểu bộc vừa nghe vậy, ai oán kêu lên: “Gia, người chết có gì mà nhìn chứ, chúng ta mau trở về...”

“Đồ vô dụng, thật mất thể diện!” Hạ Khởi giận quá mắng, một tay xách hai thi thể kia vào bên trong, nhanh chóng cố y phục của bọn họ rồi lại đốt lại một đồng lửa, dựa theo ánh lửa cẩn thận xem xét. Bạch Tiểu Bích cùng tiểu bộc bất đắc dĩ đành phải theo vào bên trong.

Hạ Khởi xem xét một hồi lâu mới đứng dậy, thở dài nói: “Thủ đoạn cũng thật lợi hại!”

Bạch Tiểu Bích nhớ tới lần trước, Diệp Dạ Tâm chỉ giẫm một cái đã phá hỏng thêm đá kiên cố, bất an dò hỏi: “Sao vậy?”

Hạ Khởi âm trầm cất tiếng: “Người này luyện nội công, với lực này chắc hẳn là một cao thủ, trên thực tế thì hai người này chết vì trúng độc, nhưng sợ là bọn chúng sớm đã nghĩ tới sẽ rơi vào tay kẻ khác nên mới chuẩn bị sẵn độc được.”

Bạch Tiểu Bích cả kinh: “Bọn họ tự sát?”

Hạ Khởi cười nhạt nói: “Bọn chúng không muốn tự sát cũng không được, nếu rơi vào tay kẻ khác, để lộ bí mật thì nhất định cũng sẽ bị giết, nếu không nói thì cũng bị hành hạ, sống không bằng chết. Tính ra thì bọn chúng chẳng khác gì quân tốt thí, có đôi khi...” Hạ Khởi nói tới đây thì đột ngột dừng lại.

Mới vừa rồi bọn chúng còn bức cung nòng, không nghĩ tới nhanh như vậy đã trở thành hai thi thể lạnh ngắt, nếu không phải Diệp Dạ Tâm tới kịp, có lẽ nòng... Những người này coi như là chết cũng đúng tội, Bạch Tiểu Bích không ngừng trấn an bản thân, bất quá cũng không nhịn được rung mình mấy cái.

Đáy mắt Hạ Khởi chợt lóe, nhìn về góc tường rồi lại nhìn Bạch Tiểu Bích, âm trầm hỏi: “Cô nương tự mình thoát khỏi dây trói?”

Bạch Tiểu Bích chột dạ, không tự chủ đưa mắt liếc về phía cửa sổ, quanh co nói: “Đúng vậy...”

Hạ Khởi thông thả đi tới cái ghế duy nhất trong phòng, dùng chân nhấc mấy sợi dây thừng dưới đất lên, nhíu mày hỏi: “Thật sự?”

Mấy sợi dây trật tự nằm phía sau ghế, một người trong tình huống cấp bách, nếu có cởi được dây thừng thì cũng không thể nào có tâm tình cởi từng sợi như vậy được, theo lý thì vừa cởi được một cái sẽ thuận tay ném sang một bên, như thế nào tất cả dây thừng đều rơi ở phía sau ghế?

Bạch Tiểu Bích bị hấn truy hỏi, nhất thời khần trương, trong lòng biết người này không hề cầu thả như vẻ bề ngoài, muốn lừa hấn quả thực không dễ nên đành trưng ra bộ mặt nghi hoặc, hỏi sang vấn đề khác: “Vì sao Hạ công tử cũng ở chỗ này?”

Quả như nòng dự đoán, Hạ Khởi sững sốt, bất động thanh sắc đá văng mấy sợi dây thừng dưới chân nói: “Tiện đường đi ngang qua, nghe thấy tiếng người la hét nên tới xem một chút, không nghĩ tới sẽ gặp được cô nương.”

Chẳng phải hấn vào thành sao? Như thế nào lại đi ngang nơi này chứ? Bạch Tiểu Bích cười thầm, rõ ràng là hai hướng trái ngược nhau, hấn nói dối thì cũng không thể trách nòng không nói thật được.

Giống như đang che giấu chuyện gì đó, Hạ Khởi cũng không tiếp tục truy hỏi nữa, xoay người nói với tiểu bộc: “Chúng ta về thôi!”

Tiểu bộc thuận tay cầm một thanh gỗ đang cháy dở, đi được vài bước liền quay lại thúc giục: “Bạch cô nương?”

Bạch Tiểu Bích đưa mắt nhìn về phía cửa sổ một lần nữa rồi mới cúi đầu đi theo chủ tớ hai người.

Đợi thân ảnh ba người biến mất ở phía xa, một thân ảnh từ phía sau nhà chậm rãi đi ra, cả người bởi vì đứng dưới mưa mà ướt đầm, bất quá thì không nhìn ra chút chặt vật nào cả.

Rất nhanh, mấy đạo thân ảnh xuất hiện trước mặt người nọ, cung kính hành lễ: “Thiếu chủ!”

Ánh lửa chiếu rọi gương mặt tuần tú, hấn thấp giọng hỏi: “Tra được gì không?”

Một người cúi đầu nói: “Vốn đã bắt sống được, không nghĩ tới bọn chúng cắn thuốc độc tự vẫn.”

Hấn gật đầu nói: “Ta cũng không nghĩ sẽ tra được gì, chuyện hôm nay cũng không tính là ly kỳ, lai lịch của những người này biết hay không biết cũng chẳng có gì quan trọng, bất quá, nếu có kẻ trong bọn chúng nhận ra chúng ta chạy thoát, trở về bẩm báo thì thật phiền toái.”

Người nọ nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm nói: “Thiếu chủ yên tâm, một tên cũng không chạy thoát.”

Hấn nghe vậy, mỉm cười bước vào màn mưa dày đặc.

Trong tiểu viện, màn đêm âm trầm bao phủ, Ôn Hải cùng Trầm Thanh cũng không thấy đâu cả. Phòng khách không thắp đèn, Bạch Tiểu Bích cùng chủ tớ Hạ Khởi gõ cửa nửa ngày mà không thấy động tĩnh gì, ba mặt nghi hoặc nhìn nhau.

Hạ Khởi biến sắc, muốn nói lại thôi, cuối cùng cười nói: “Chẳng lẽ Ôn huynh thấy chúng ta trễ rồi còn chưa trở về nên đã ra ngoài tìm?”

Bạch Tiểu Bích tỉnh táo hơn, lo lắng hỏi: “Có lẽ nào... bọn họ cũng tìm tới hấn?” Mới vừa trải qua một phen may rủi, nòng càng nghĩ càng thêm khần trương, gương mặt thanh tú trắng bệch: “Nhất định hấn đã xảy ra chuyện rồi!”

Tiểu bộc nhìn sang phòng bên cạnh, giọng nói không giấu nổi lo lắng: “Ôn công tử còn hiểu được, sao Trầm công tử cũng không thấy đâu?”

Hạ Khởi gật đầu, an ủi Bạch Tiểu Bích: “Hắn là Ôn huynh đã ra ngoài tìm cô nương, Trầm công tử là người nhiệt tâm, tự nhiên sẽ đi hỗ trợ.” Ngừng lại một chút rồi lại nói: “Tuy ta chưa từng chứng kiến bản lãnh của Ôn huynh nhưng công phu của Trầm huynh đệ cũng không kém chút nào, đối phó với mấy người cũng không thành vấn đề.”

Ôn Hải đương nhiên là lợi hại rồi, bất quá thì Bạch Tiểu Bích cũng không cách nào yên lòng được, yên lặng nghiêng đầu nhìn Hạ Khởi, thấp giọng hỏi: “Kia... làm sao bây giờ?” Trời tối sớm, ban đêm rất lạnh, huống chi trời lại mưa lớn như vậy, hiện tại ngoại trừ người gác cổng thì những người khác đều đã đi nghỉ cả, bọn họ chỉ đi ngang rồi tá túc nơi này, chưa xác định được Ôn Hải có gặp phải chuyện gì hay không thì không thể kinh động tới chủ nhà được.

“Thôi, để ta ra ngoài tìm xem.” Hạ Khởi quay đầu phân phó tiểu bộc: “Đi đốt đèn, lấy cho gia cái đèn lồng.”

Tiểu bộc vội vàng gật đầu rồi chạy đi.

Thấy hắn chủ động hỗ trợ, Bạch Tiểu Bích không kìm được vui mừng, thấp người hành lễ nói: “Đa tạ Hạ công tử!” Làm phiền hắn vốn không tốt, nhưng ngoại trừ như vậy thì nàng thật không biết nên làm thế nào.

Hạ Khởi cười nói: “Cô nương đa lễ rồi, ta thấy Ôn huynh cử chỉ bất phàm, lại là một phong thủy tiên sinh có cấp bậc, không biết là ở môn phái nào?”

Bạch Tiểu Bích quăn bách nói: “Ta cũng không biết!”

Hạ Khởi có chút ngoài ý muốn, vội vàng nói: “Cũng đúng, Ôn huynh vô tình cứu cô nương, cô nương không biết cũng là chuyện đương nhiên, ta nghĩ huynh ấy nhất định không có việc gì, một mình ta đi tìm là được rồi, cô nương cũng nên nghỉ sớm đi, đừng lo lắng.”

Bạch Tiểu Bích gật đầu.

Hai người im lặng đứng trước hiên tiểu viện chờ tiểu bộc mang đèn lồng trở lại. Hạ Khởi một tay cầm đèn lồng, một tay cầm ô, dặn dò tiểu bộc: “Chăm sóc Bạch cô nương cho cẩn thận, không được chạy loạn.”

Bạch Tiểu Bích vốn cũng muốn đi tìm người, song nghĩ tới chuyện ban ngày, sợ những kẻ đó chưa từ bỏ ý định, nếu bị bọn họ bắt được lần nữa sẽ phiền toái, không dám chạy loạn, chỉ có thể đi qua đi lại trước hiên, chờ mãi vẫn không thấy thân ảnh Ôn Hải.

Tiểu bộc nhịn không được, gấp dài một tiếng nói: “Gia ta đã đi tìm rồi, Bạch cô nương đừng nóng vội, bên ngoài mưa rất lớn, không khí cũng rất lạnh, không bằng chúng ta trở về phòng chờ?”

Đồ ẩm còn chưa may xong, Bạch Tiểu Bích một thân y phục đơn bạc, lại đi mưa từ tối, toàn thân lạnh lẽo, một cơn gió thổi qua liền không nhịn được run mình, bất quá, hiện tại nàng chỉ lo lắng cho an nguy của Ôn Hải, thật không muốn vào phòng chút nào, đành quay đầu nói với tiểu bộc: “Đa tạ tiểu ca quan tâm, người về phòng trước đi, ta chờ thêm chút nữa.”

Tiểu bộc khuyên thế nào cũng không được, đành phải tự trở về phòng trước.

Nửa đêm, mưa càng lúc càng lớn, Bạch Tiểu Bích chờ mãi không thấy bóng dáng Ôn Hải, ngay cả Hạ Khởi cũng chưa trở lại, cả người lạnh như một tảng băng, không có cách nào khác, đành phải vào phòng Ôn Hải ngồi chờ.

Rõ ràng chỉ là một gánh nặng, vì sao Ôn Hải lại quan tâm chiếu cố nàng đến vậy? Hắn tốt cùng là có ý gì? Bạch Tiểu Bích nghĩ thế nào cũng không nghĩ thông, hiện tại nàng chỉ có một thân một mình, người duy nhất đối tốt với nàng là hắn cũng biến mất, cảm giác cô đơn này khiến nàng sợ hãi không thôi. Có khi nào hắn bỏ lại nàng, một mình rời đi rồi không?

Ánh đèn trong phòng không những không khiến nàng cảm thấy ấm áp mà càng làm tăng thêm nỗi cô đơn cùng lạnh lẽo trong nàng. Bạch Tiểu Bích ngăn người nhìn màn mưa, đột nhiên cảm thấy cơn lạnh thấm vào cả tâm can.

Trong ánh sáng mơ hồ, có bóng người tới gần... Bạch Tiểu Bích cảm giác có người đang nhìn mình, muốn mở mắt nhìn nhưng không tài nào mở nổi, mí mắt nặng trĩu như bị người ta dán hồ...

Có tiếng người cười khê rồi một đôi tay hữu lực ôm lấy nàng.

“Nóng sao?” giọng nói đầy phức tạp vang lên bên tai nàng.

Có lẽ do đi trong mưa quá lâu, vòng tay ôm nàng có chút lạnh lẽo, mơ hồ tản ra mùi đàn hương, cảm giác áp bách khiến người ta không dám kháng cự, cảm giác này thể nhưng lại vô cùng quen thuộc.

Hắn đã trở lại? Bạch Tiểu Bích vui sướng, muốn lên tiếng nhưng lại không cách nào mở miệng được, không tự chủ nắm chặt vật áo hắn chìm vào giấc ngủ?

27. Q.1 - Chương 27: Mưa Gió Không Ngừng!

Màn đêm yên tĩnh, cửa bị người từ bên ngoài đẩy ra, gió lạnh theo đó lùa vào trong, một người không nhanh không chậm đi tới, trên người tản ra khí tức lạnh lẽo.

Nữ tử áo đen giật mình, vội vàng giúp hắn thay đổi y phục: “Thiếu chủ mắc mưa sao?”

“Gấp cái gì!” Hắn mỉm cười gỡ tay nàng ra, chậm rãi ngồi xuống ghế nói: “Vô tình mắc mưa thôi, ta nghĩ mình ít nhất cũng phải sống hơn một trăm tuổi, nhưng thật ra hai mươi ba năm cũng đủ rồi.”

Đôi mày thanh tú nhíu lại, nữ tử áo đen vội vàng phân phó hạ nhân đi chuẩn bị nước nóng, xoay người nói: “Sao thiếu chủ lại nói vậy, gia chủ nhất định sẽ tìm được thuốc mà!”

Diệp Dạ Tâm không nói gì, mỉm cười gật đầu với nàng ta.

Nữ tử áo đen đột nhiên hạ giọng hỏi: “Nha đầu kia thế nào rồi?”

“Không quá ngu ngốc, may mà chúng ta tới kịp.” Diệp Dạ Tâm thần nhiên nói.

Nữ tử áo đen nghe vậy, không kìm được lo lắng nói: “Không nghĩ tới ngoài chúng ta ra còn có nhiều người biết như vậy, sau này e rằng sẽ có nhiều phiền toái.”

“Đương nhiên sẽ có chút phiền phức, nhưng với sự giúp đỡ của đồng đạo thì chuyện thống nhất cũng chỉ là sớm muộn thôi.” Diệp Dạ Tâm cúi đầu cởi nút thắt áo ngoài vứt sang một bên, “Đúng rồi, sớm nay Hải Văn âm ỉ đòi chuôi ngọc kia, ngày mai người cho người ra ngoài mua đi, tránh để nàng nháo loạn không thôi.”

Gương mặt nữ tử áo đen trầm xuống nhưng cũng không dám kháng lệnh, nhẫn nại đáp ứng.

Diệp Dạ Tâm mỉm cười nói: “Chỉ có người làm việc mới khiến ta yên tâm.”

“Thay thiếu chủ phân ưu chính là bổn phận của thuộc hạ, thuộc hạ cáo lui trước.” Nữ tử áo đen nói rồi xoay người rời đi, mới đi tới cửa thì hạ nhân cũng kịp thời bưng nước nóng tới, đợi bọn họ chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, nữ tử áo đen mới đi ra, lúc đi cũng không quên đóng cửa phòng lại.

Trong mơ màng, Bạch Tiểu Bích cảm thấy cả người như bị thiêu đốt, nóng đến không chịu được, rồi rất nhanh sau đó lại giống như chìm vào hồ băng lạnh lẽo, lạnh đến run người, hết nóng rồi lạnh thay phiên nhau hành hạ nàng, tới lúc gà gáy sáng, Bạch Tiểu Bích mới cảm thấy có chút thư thái, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài truyền đến tiếng người nói chuyện, Bạch Tiểu Bích mơ hồ nghe được mấy từ ‘Đế tinh’ với ‘Khách tinh’ gì đó nhưng không tài nào hiểu nổi hàm ý trong đó. Trong phòng có người? Ý thức Bạch Tiểu Bích dần dần khôi phục, phát hiện trên người mình là một tấm chăn rất dày, cả người ẩm ướt như mới vừa từ trong nước đi ra, cái yếm nhỏ dán chặt vào người khiến nàng hết sức không thoải mái.

Căn phòng nhanh chóng chìm trong yên tĩnh.

Bạch Tiểu Bích mở mắt ra thì thấy Ôn Hải đang ngồi trên ghế cạnh giường nhìn nàng, bạch y như tuyết, vật áo ngoài khép hờ, để lộ trung y màu lam nhạt, thắt lưng thắt một đai ngọc, trên tay chính là chiết phiến mà mấy tháng rồi nàng chưa từng thấy hắn mở ra.

Bạch Tiểu Bích cũng từng có một tiên sinh dạy chữ, nói về vẻ bề ngoài, Ôn Hải thật sự khác xa hình tượng ‘Sư phụ’ trong lòng nàng, hần ưu nhã trầm ổn, khí thế có thừa, có chút trái ngược với bọn vương công quý tộc khác. Phạm gia bị Diệp Dạ Tâm tính kế thành công chứng tỏ hần không giỏi hơn Diệp Dạ Tâm là mấy, nhưng có thể thản nhiên buông tha thắng thua, cá tính này so với độ tuổi của hần thật sự là ít người có được. Bạch Tiểu Bích cũng từng tận mắt chứng kiến bản lãnh của hần, thật sự khác xa so với sự thờ ơ, lãnh đạm thường ngày khiến nội tâm nàng sinh ra kính sợ, rất tự nhiên xem hần như là trưởng bối mà đối đãi. Giống như chuyện văn tự bán mình kia khiến nàng có cảm giác hết thấy mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay hần...

Nơi này không phải phòng của nàng, giường này cũng không phải giường của nàng...

Bạch Tiểu Bích đột nhiên hoàn hồn, phát hiện ánh mắt người trước mặt thủy chung hướng về phía nàng, nhất thời hoảng hốt, hiện tại nhắm mắt giả bộ ngủ tiếp có vẻ không ổn lắm, nhưng trước mặt hần mà nhảy xuống giường thì cũng không hay lắm. Bạch Tiểu Bích chỉ có thể đỏ mặt núp ở trong chăn.

Giọng nói nhu hòa của Ôn Hải vang lên: “Tĩnh?”

Bạch Tiểu Bích hàm hồ đáp một tiếng, lén lút đưa mắt liếc nhìn xung quanh, thấy trong phòng căn bản không có người nào nữa liền cảm thấy nghi ngờ không thôi, chẳng lẽ vừa rồi nàng nằm mơ sao?

Giọng nói nhu hòa của Ôn Hải lần nữa vang lên: “Người cảm lạnh rồi!”

Nàng bệnh như vậy có làm trễ việc của hần không? Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, vội vàng ngẩng đầu nhìn hần nói: “Ta hiện tại tốt lắm, đã có thể rời giường, nếu sư phụ có chuyện thì không cần để ý đến ta.”

Ôn Hải cũng không có ý định rời đi, chậm rãi hạ chiết phiến, nhìn nàng cười nói: “Muốn nói cái gì?”

Bạch Tiểu Bích nhất thời cảm thấy quẫn bách.

Giọng nói Ôn Hải thủy chung nhu hòa như nước: “Chuyện tối qua ta đã nghe Hạ huynh nói qua, người dầm mưa lâu mà còn đợi cửa ta nên mới bị cảm lạnh.”

Bạch Tiểu Bích khấn trương, rất lâu sau đó mới thấp giọng nói: “Lẽ ra ta không nên chạy loạn.”

Ôn Hải nhìn nàng, cười hỏi: “Sao lại nói như vậy?”

Bạch Tiểu Bích chần chờ, lẩm bẩm nói: “Sư phụ không cảm thấy ta rất phiền toái sao?”

Ôn Hải không đáp mà hỏi ngược lại nàng: “Vì sao lại nói vậy?”

Bạch Tiểu Bích lặng lẽ ngẩng đầu nhìn hần, không biết nên nói thế nào.

Ôn Hải không buông tha nàng, tiếp tục hỏi lại: “Vì sao lại nói vậy?”

Bạch Tiểu Bích cúi đầu không nói.

Ôn Hải nhìn nàng, mỉm cười hỏi: “Lo lắng ta xảy ra chuyện sao?”

Bạch Tiểu Bích bị hần truy hỏi, bất đắc dĩ nói: “Phụ thân ta đã không còn, hiện tại ta chỉ có một sư phụ là người mà thôi.”

Câu trả lời của nàng khiến Ôn Hải có chút ngoài ý muốn, im lặng nhìn nàng, một lúc lâu sau đó mới cúi xuống gần nàng, thanh âm nhu hòa: “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Ý của người hần là vậy đi, xem ta như phụ thân người?”

Gương mặt tuần tú gần trong gang tấc, sống mũi kiên định như cũ lộ ra mấy phần lãnh khốc vô tình, khí thế không hề suy giảm. Bạch Tiểu Bích biết hần cố ý, ngược lại không thấy khấn trương mà lại cảm thấy lúng túng, không tự chủ rúc vào trong chăn: “Sư phụ là sư phụ, phụ thân là phụ thân, sư phụ còn trẻ như vậy, sao có thể...” hai hàng lông mày khẽ hạ xuống, Bạch Tiểu Bích cắn cắn môi dưới, cuối cùng không nhịn được bật cười.

Ôn Hải thay nàng nói nốt nửa câu sau: “Ta còn trẻ như vậy, sao có thể là cha người đúng không?”

Bạch Tiểu Bích vội vàng giải thích: “Một ngày làm thầy, cả đời làm cha. Ý của câu nói kia chính là phải hiếu kính với sư phụ hệt như hiếu kính với phụ thân, ‘Đệ tử bái sư, kính cùng với phụ’, không phải coi thầy như cha.”

Ôn Hải cười nói: “Vậy sao, hóa ra người cũng hiểu biết đó chứ.”

Này... hần đang cố ý trêu chọc nàng sao? Bạch Tiểu Bích lần đầu tiên cả gan trừng mắt nhìn Ôn Hải.

Ôn Hải nhìn nàng cười hỏi: “Muốn hỏi chuyện gì?”

Tâm tư bị người ta nhìn thấu, Bạch Tiểu Bích không khỏi giật mình, rất lâu sau đó mới e dè lên tiếng: “Bất tự của ta có vấn đề gì sao?”

Ôn Hải giống như đã sớm đoán được nàng sẽ hỏi vấn đề này, nhàn nhạt nói: “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là chút chuyện nhỏ, đối với người cũng không tính là xấu.” Nói rồi chậm rãi đứng dậy, nhìn nàng nói: “Hiện tại không phải lúc, sau này ta sẽ nói cho người biết.”

Nói cũng như không, Bạch Tiểu Bích có chút bất mãn nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

“Nếu đã coi ta là người thân thì phải tin tưởng ở ta.” Ôn Hải lần nữa cầm lấy chiết phiến, chậm rãi đi về phía cửa, “Nhà bếp đã nấu thuốc cho người, ta đi xem một chút, thuận tiện bảo bọn họ mang nước tới, người dọn dẹp mọi thứ rồi qua ăn cơm.”

Sự ngăn cách trước giờ đột nhiên giảm đi, thì ra hần thật sự quan tâm tới nàng, mắt thấy thân ảnh hần đã đi tới cửa, Bạch Tiểu Bích đột nhiên không nhịn được gọi: “Sư phụ!”

Ôn Hải dừng bước, xoay người nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích thành thật nói: “Ta tin!”

Ôn Hải nhìn nàng, đột nhiên mỉm cười, xoay người rời đi.

Trời mưa không ngừng, trên gương mặt những người nông phu bao trùm ưu tư. Bạch Tiểu Bích uống thuốc, nghỉ ngơi hai ngày, tinh thần ngày càng phấn chấn, nàng cũng tranh thủ hai ngày này may xong đồ ấm, mặc vào quả nhiên không còn thấy lạnh nữa. Sau giờ Ngọ, trời vẫn mưa không dứt, Bạch Tiểu Bích nghĩ tới ơn cứu mạng ngày đó của Diệp Dạ Tâm, tính toán vào thành một chuyến, vốn muốn nói với Ôn Hải một tiếng, không nghĩ tới hần không có trong phòng, không có cách nào khác đành phải nhờ tiểu bộc chuyển lời dùm. Hiện tại là ban ngày, xung quanh chân núi đều có người qua lại nên nàng cũng không sợ lắm.

Bạch Tiểu Bích vừa đi tới cửa lớn thì gặp phải Trịnh lão gia cùng Trầm Thanh từ bên ngoài đi vào, bộ dáng u sầu. Bạch Tiểu Bích vội vàng đứng sang một bên nhường đường.

Trầm Thanh nhìn thấy nàng liền nháy mắt mấy cái.

Hần muốn giúp Trịnh gia sao? Nhìn biểu tình của Trịnh lão gia thì hình như cũng đã tin tưởng hần. Bạch Tiểu Bích hiểu ý gật gật đầu.

Trịnh lão gia đột ngột dừng chân, nhìn nàng hỏi: “Nghe nói nha đầu người bệnh nặng, đã khá hơn chút nào chưa?”

Bạch Tiểu Bích cúi người hành lễ nói: “Đã tốt hơn nhiều rồi, đa tạ Trịnh lão gia quan tâm.”

Trịnh lão gia nhìn nàng cười nói: “Nếu một mình cảm thấy nhàm chán thì đi tới hậu viện tìm hai nha đầu nhà ta nói chuyện phiếm.”

Bạch Tiểu Bích cúi người nói: “Bệnh của Tiểu Bích chưa khỏi hẳn, sợ là sẽ lây cho hai vị tiểu thư.”

Trịnh lão gia nghe vậy, đáy mắt không giấu được tia tán thưởng, nhìn sang Trầm Thanh, than thở nói: “Là mình tự gây nghiệt mà thủy chung không cách nào hiểu ra, có thể cứu vãn hay không cũng chỉ đành dựa theo ý trời.”

Lời nói có chút kỳ quái, Bạch Tiểu Bích cùng Trầm Thanh có chút nghi hoặc nhìn nhau.

Trầm Thanh lên tiếng trước tiên: “Ai làm người mà không có lúc mắc phải sai lầm, Trần quốc công chính trực hơn người, chiến công lừng lẫy, tin tưởng Thánh thượng sẽ chiếu cố người. Người mà Trầm Thanh kính trọng nhất chính là lão nhân gia người, tự nhiên sẽ cố gắng hết sức.”

Trịnh lão gia nghe vậy, lắc đầu nói: “Vào trong rồi nói.”

Bạch Tiểu Bích nhìn bóng hai người khuất ở phía xa mới yên lặng đi ra, đỉnh đầu một mảnh âm u cùng với mưa gió bão bùng cũng không khiến nàng chú ý. Diệp Dạ Tâm tính kế Phạm gia, hẳn đến tột cùng là có quan hệ với triều đình hay không? Có thật sự là thấy chuyện bất bình mới ra tay giúp đỡ? Hôm nay Trầm Thanh chủ động giúp đỡ Trịnh gia, hẳn có dự định những tay vào không?

28. Q.1 - Chương 28: Trở Lại Sau Núi!

Bạch Tiểu Bích đột nhiên nhớ ra là mình chưa bao giờ hỏi Diệp Dạ Tâm chỗ hắc ở trọ, chẳng lẽ phải đi đến... những chỗ kia tìm hắc sao? Bạch Tiểu Bích nghĩ mà không khỏi lo lắng, nào ngờ vừa vào thành, chẳng tốn chút khí lực nào đã tìm thấy hắc, hoặc chẳng nên nói là, Diệp Dạ Tâm đã sớm tìm được nàng rồi, hắc đứng dưới gốc cây nhìn nàng mỉm cười như thể đã chờ nàng từ lâu.

Bạch Tiểu Bích không giấu nổi vui mừng, vội vàng đi về phía hắc: “Tiểu nữ đang muốn tìm Diệp công tử, không nghĩ tới công tử đã ở đây rồi, thật trùng hợp.”

Diệp Dạ Tâm cười cười: “Ta vốn không ở đây, nhưng vì cô nương muốn tìm nên ở đây.”

Bạch Tiểu Bích không hiểu hết ý tứ trong lời hắc nói, chỉ cảm thấy ánh nhìn đầy ôn nhu kia thủy chung không rời khỏi nàng, tâm không kim được rối loạn, vội cúi đầu, thấp người hành lễ: “Ngày đó may mà có Diệp công tử...”

Diệp Dạ Tâm khẽ nâng nàng đứng dậy, mỉm cười nói: “Sao lại khách sáo với ta như vậy?”

Bạch Tiểu Bích thẹn thùng, gương mặt thanh tú hơi phỉếm hồng: “Diệp công tử nhiều lần cứu giúp, tiểu nữ lại không thể báo đáp, trong lòng cảm thấy rất băn khoăn...”

Diệp Dạ Tâm làm như không nghe thấy, chỉ nhìn nàng nói: “Bộ váy này rất đẹp!” Nói rồi lui về phía sau mấy bước liền, cẩn thận đánh giá nàng, cán quạt không ngừng gõ gõ vào lòng bàn tay, vẻ nghiêng ngả nói: “Không nghĩ tới nha đầu do ta cứu về không chỉ có đáng người đẹp, khả năng khâu thêu cũng thật hơn người.”

Nữ hài tử nào mà chẳng thích được người khác khen ngợi về sắc đẹp cùng phương diện nữ công, ngày trước Bạch Tiểu Bích chuyên cần luyện tập nữ công, đối với y phục tự mình may ra tràn đầy tự tin, từ kỹ thuật cắt cho đến kỹ thuật thêu đều độc đáo hơn người. Được Diệp Dạ Tâm khen ngợi khiến nàng càng thêm cao hứng, gương mặt thanh tú ửng hồng vì xấu hổ: “Diệp công tử quá lời, muội muội Diệp công tử chắc chắn còn xuất sắc hơn tiểu nữ.”

Diệp Dạ Tâm sửng sốt, chậm rãi lắc đầu nói: “Người so với nàng giỏi hơn rất nhiều, nàng khi đó chỉ mới vừa biết cách xỏ chỉ, đưa kim mà thôi.”

Bạch Tiểu Bích khẽ ‘nha’ lên một tiếng, cúi đầu nhìn mặt đất dưới chân, nội tâm có chút buồn bã khi nghĩ đến hắc nhiều lần cứu nàng là do nàng trông giống với muội muội của hắc, xem chừng hắc thật sự yêu thích vị muội muội kia, nàng ấy nhất định là một tiểu cô nương khả ái, chỉ tiếc ột tiểu cô nương đơn thuần, còn chưa kịp may xong giày cho ca ca mà đã hương tiêu ngọc vẫn rồi.

Diệp Dạ Tâm nào biết tâm tư của nàng lúc này, nắm tay dắt nàng đến trà lâu gần đó, ấn nàng ngồi xuống ghế rồi nói: “Ngày đó người cố ý lừa bọn họ là do sự phụ người dạn sao?”

Bạch Tiểu Bích cúi thấp đầu nói: “Sự phụ nói không thể để người khác biết bất tự của ta!”

Diệp Dạ Tâm cười cười hỏi lại: “Hiện tại ta đã biết rồi thì phải làm sao?”

Bạch Tiểu Bích thấp giọng hỏi: “Diệp công tử... sẽ hại ta sao?”

Trà được tiểu nhị bưng lên, Diệp Dạ Tâm tiện tay rót một chén đưa tới trước mặt nàng: “Sư phụ người nói đúng, bất tự của người đúng là không thể để lộ ra ngoài, bao gồm cả tiểu huynh đệ họ Trầm kia.”

Trong lòng sớm đã chất đống nghi ngờ, Bạch Tiểu Bích không hề bận tâm tới chuyện Diệp Dạ Tâm biết Trầm Thanh, lập tức lên tiếng hỏi: “Tại sao không thể nói? Bất tự của ta đến tột cùng là ẩn chứa điều gì khác thường?”

Diệp Dạ Tâm bình thản nói: “Không có gì khác thường cả, chỉ là có chút kỳ quái, không thể tính ra mà thôi.”

Bạch Tiểu Bích càng thêm khẩn trương: “Mệnh ta rất xấu sao?”

Diệp Dạ Tâm lắc đầu: “Không xấu, trái lại còn rất tốt!”

Bạch Tiểu Bích không giấu nổi nghi hoặc: “Nếu không tính ra, sao lại nói tốt?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng cười nói: “Dựa vào tướng mạo mà nói thì kiếp này người là người nhiều phúc đức, mệnh tự nhiên không xấu, những người đó chắc cũng nhìn ra, nhưng lại không thể xác nhận nên mới cố tình bày trò bắt cóc để hỏi ra bất tự của người.”

Bạch Tiểu Bích nghe những lời này mà có cảm giác như bị lừa: “Ta có phúc hay không có phúc thì liên quan gì đến những người khác? Lại nói, bất tự của ta, ngay cả người cũng nói kỳ quái, tính không ra, bọn họ cho dù biết cũng có khác gì không biết đâu?”

Diệp Dạ Tâm cười cười: “Chính vì kỳ quái cho nên không thể nói ra!”

Bạch Tiểu Bích vẫn không tài nào hiểu nổi ý tứ của hắn.

Diệp Dạ Tâm cũng không giải thích thêm, nhìn nàng cười nói: “Chuyện này người nên nghe theo lời sư phụ!”

Lời dặn của Ôn Hải, Bạch Tiểu Bích đương nhiên sẽ nghe theo.

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Ta đã nghĩ người phải sớm tìm ta rồi mới đúng, sao hôm nay mới đến?”

Bạch Tiểu Bích đỏ mặt, đem chuyện xảy ra đêm đó kể cho hắn nghe một lần rồi nói: “Vốn muốn tìm Diệp công tử nói lời cảm ơn, không ngờ gặp việc nên trì hoãn suốt.”

Diệp Dạ Tâm nhún mày nói: “Mặc dù đã khỏi bệnh, nhưng người cũng không nên đi ra ngoài hóng gió như vậy, ta chờ thêm mấy ngày nữa cũng không sao.”

Hắn sớm biết nàng sẽ tới tìm nên đặc biệt đứng đợi ở đây sao? Bạch Tiểu Bích cuối cùng cũng hiểu được ý tứ câu nói ‘vì cô nương muốn tìm nên ở đây’ của hắn lúc trước, nhìn hắn bình thản nhấp một ngụm trà mà không khỏi ngẩn người.

Áo ngoài màu lam nhạt, kiểu dáng bình thường, nhưng hình dung cử chỉ không có chỗ nào không toát lên vẻ quyền quý của công tử thế gia, ôn nhuận không mất thân phận, ngay cả động tác châm trà cũng ưu nhã bất mất khiến người ta mê muội. Bạch Tiểu Bích đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp hắn, đêm đó, hắn một thân trang phục đắt tiền, áo choàng nhung màu tuyết trắng, tay cầm chiết phiến, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng.

Một người như vậy sẽ tham dự vào cuộc chiến tranh quyền đoạt lợi sao? Nếu hắn thật sự là người của Ngô vương thì... có khi nào hắn cũng sẽ đối phó với Trịnh gia như đã đối phó với nhà Phạm Bát Sĩ không?

Bạch Tiểu Bích thập phần kính trọng Trịnh lão gia, nhiều lần muốn lên tiếng hỏi nhưng lại sợ khiến hắn thất vọng, lời nói lên đến miệng rồi lại bị nuốt xuống, chuyển thành dò hỏi: “Ta thấy Diệp công tử cũng không giống người thường, khẳng định xuất thân sẽ bất phàm hơn người?”

Diệp Dạ Tâm mỉm cười, tay phe phẩy chiết phiến, đáy mắt toát lên tia khích lệ.

Bạch Tiểu Bích thấy hắn có ý bảo mình nói tiếp, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Là do ngôn ngữ cùng với cử chỉ của công tử... thêm nữa, mặc dù công tử thiện tâm giúp đỡ nhiều lần, nhưng hành động lại không hề giống với những phong thủy tiên sinh hành tẩu giang hồ chút nào cả.”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, cười hỏi: “So với sư phụ người thì không giống ở đâu?”

Thật ra thì những lời vừa rồi hoàn toàn là cảm giác của Bạch Tiểu Bích, hắn ôn nhả như vậy chắc hẳn phải có xuất thân tôn quý, nếu so sánh với Ôn Hải thì đúng là không sai biệt lắm, cũng là những phong thủy tiên sinh tài giỏi, nếu có khác thì chỉ có một điểm... có tiên sinh phong thủy nào suốt ngày tới thanh lâu ôm hoa khô?

Đột nhiên phát hiện bản thân đối với chuyện này quá mức để ý, Bạch Tiểu Bích thầm giật mình, vội vàng khép mi, cúi đầu nhìn mặt đất, im lặng không nói.

Diệp Dạ Tâm cười cười, cũng không có ý định hỏi tới cùng: “Lần này vào thành, sư phụ ngươi có biết không?”

Nghe hắn nhắc tới Ôn Hải, Bạch Tiểu Bích vội vàng nhìn sắc trời bên ngoài, thì ra đã trễ như vậy rồi, nghĩ tới chuyện nàng về trễ sẽ khiến Ôn Hải lo lắng, vội vàng đứng dậy từ biệt.

Diệp Dạ Tâm cũng đứng dậy theo: “Ta đưa ngươi về!” Nói rồi cũng không cho phép nàng từ chối, hắn đi tới bên cạnh nàng: “Để một tiểu cô nương như ngươi ra thành một mình, ta không yên tâm.”

Hai người vừa ra khỏi thành không bao lâu thì trời lại bắt đầu đổ cơn mưa phùn, mưa bụi mang theo hơi lạnh, Diệp Dạ Tâm thủy chung đi cạnh nàng.

Diệp Dạ Tâm bung cây dù màu tuyết trắng che mưa cho nàng, mỗi lần gặp phải vũng lầy khó đi, hắn theo bản năng dìu nàng đi qua, mặc dù Bạch Tiểu Bích đã cố gắng né tránh nhưng khoảng cách của hai người vẫn quá gần. Bạch Tiểu Bích có thể nghe thấy tiếng tim mình đập loạn cùng với mùi hương thoang thoảng từ người hắn tản ra, nhớ tới ngày đó được hắn cứu rồi ôm vào lòng, gương mặt thanh tú phút chốc nóng lên, nàng vội vàng lắc đầu, cố gắng xua tan đi hình ảnh đêm đó.

Diệp Dạ Tâm cũng phát hiện ra sự khác thường của nàng, lập tức ngăn trước mặt nàng, gương mặt tuấn tú kẻ sát lại: “Sao đi đường mà cũng đỏ mặt rồi?”

Biết hắn cố ý trêu chọc mình, Bạch Tiểu Bích giả vờ nhìn trời rồi lên tiếng thúc giục: “Trận mưa này sợ sẽ lớn lắm, Diệp công tử mau trở về đi thôi.”

“Tiểu nha đầu thật dễ xấu hổ!” Diệp Dạ Tâm lắc đầu, thấp giọng nói: “Ta có chút chuyện khó cần làm, không biết ngươi có bằng lòng giúp đỡ không?”

Bạch Tiểu Bích vừa đi tới cửa lớn Trịnh phủ thì gặp phải Ôn Hải cùng Trầm Thanh chuẩn bị ra ngoài nên vội vàng dừng lại.

Ôn Hải cũng không hỏi nàng đã đi đâu, chỉ dặn dò nói: “Ta cùng Trầm huynh đệ lên núi một chuyến, ngươi ăn cơm trước, không cần chờ ta.”

Lên núi? Nhìn bộ dáng bọn họ hình như là muốn đi làm việc, mười phần hơn nửa là muốn tìm cách giúp Trịnh gia rồi, nghĩ tới hôm trước mình lén lút chạy tới mộ phần Trịnh lão gia rồi gặp chuyện ngoài ý muốn nên không thể tìm hiểu kỹ chung quanh, Bạch Tiểu Bích đột nhiên cảm thấy vướng ngại trong lòng, bất quá nàng cũng không dám nói ra nên chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Trầm Thanh giống như nhìn thấu tâm tư nàng, cười nói: “Bây giờ còn cách giờ cơm khá xa, không bằng Bạch cô nương cũng đi cùng đi, lần trước chẳng phải lén lút lên núi nên mới xảy ra chuyện sao?”

Bạch Tiểu Bích mừng thầm nhưng cũng không dám đáp ứng ngay, lén lút đưa mắt nhìn về phía Ôn Hải.

Ôn Hải nhìn nàng, bình thản nói: “Trời mưa, đường núi khó đi, mang theo nàng chỉ sợ không tiện.”

Bạch Tiểu Bích thất vọng cúi thấp đầu.

Ôn Hải lại đột ngột nói: “Nếu ngươi thấy mình có thể đi được thì đi theo, đừng trễ nãi Trầm huynh đệ làm việc chính là được.”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, vui mừng ngẩng đầu nhìn hắn.

Ôn Hải đã đi được mấy bước, Trầm Thanh xoay người lại, ngoắc ngoắc nàng: “Sao lại trễ nãi chứ, lần này ta cùng Ôn đại ca chỉ đi xem qua thôi, không có gì quan trọng đâu, mau tới đây.”

29. Q.1 - Chương 29: Ngọc Đỉnh Ba Chân!

Rừng cây um tùm, ánh sang mờ nhạt, trên mặt đất có rất nhiều xác lá ẩm ướt vì mưa gió, thỉnh thoảng lại có một vài giọt mưa nhỏ xuống đỉnh đầu. Bạch Tiểu Bích không phải lần đầu tiên tới đây, nghĩ đến những chuyện phát sinh lần trước mà không khỏi sợ hãi, một bước cũng không rời khỏi Ôn Hải. Con đường đá xanh nổi thẳng tới mộ phần Trịnh lão thái gia rất dễ đi, nhưng nàng cũng rất nhanh liền hiểu được ý của Ôn Hải khi nói ‘đường núi khó đi’, bởi vì mới đi tới nửa đường, hai người Ôn Hải cùng Trầm Thanh nhất loạt rẽ vào một con đường nhỏ.

Đường núi do mưa to mà trở nên lầy lội, Bạch Tiểu Bích cố gắng lắm mới đi qua được, nhưng nàng không hề hối hận, bởi vì giờ phút này, nỗi kinh ngạc trong lòng so với thống khổ càng nhiều hơn gấp bội, ai cũng biết mộ phần Trịnh lão thái gia ở chân núi, sao bây giờ bọn họ lại lên sườn núi rồi?

Đội ba người đi tới phía sau của sườn núi, Bạch Tiểu Bích cuối cùng cũng hiểu được đôi phần. Có lẽ mộ phần Trịnh lão thái gia cũng giống như mộ phần của Phạm lão thái gia ngày trước, ngôi mộ dưới chân núi chắc là để nguy trang, còn hài cốt chắc đã ẵm chôn ở một... bảo địa khác?

Bạch Tiểu Bích còn đang suy nghĩ, Ôn Hải cùng Trầm Thanh ở phía trước đột nhiên dừng lại.

Nơi này là một khe núi nhỏ, cả ngọn cong cong giống như một chiếc sừng lớn, song giữa khe núi có một mộ phần khá cao, trùng hợp làm sao lại vừa vặn khớp với cái sừng kia, mộ phần cao cao trông giống như một cây cột lớn dựng trên nóc núi đá.

Bạch Tiểu Bích thấp giọng hỏi Trầm Thanh: “Nơi này mới là mộ phần chân chính của Trịnh lão thái gia sao?”

Trầm Thanh lắc đầu nói: “Không phải!”

Bạch Tiểu Bích không nghĩ tới mình đoán sai, khó hiểu hỏi lại: “Vậy mộ phần kia là của ai?”

Trầm Thanh lại nói: “Là của ai không quan trọng, quan trọng là... nếu không có nó, thế núi này sẽ tàn, linh huyết cũng sẽ không thể nào trở thành linh huyết.”

Bạch Tiểu Bích nghe mà cảm thấy mù mờ.

Trầm Thanh nhìn Ôn Hải, thở dài nói: “Phương hướng quả nhiên không sai, Ngọc Đỉnh thiếu chân có thể biến thành Ngọc Đỉnh lên trời, tàn núi trở thành bảo địa, người chỉ điểm ngày trước quả nhiên là cao nhân.”

Ngọc Đỉnh thiếu chân? Bạch Tiểu Bích nghe nhiều đã thành ấn tượng, lập tức đưa mắt nghiên cứu mộ phần kia, rồi lại nhớ đến thế núi nhìn thấy hôm lần đầu tiên đến đây, trong đầu như có dòng điện xẹt qua, không kìm được kêu lên: “Thì ra đây chính là chân vạc bổ sung!”

Núi Ngọc Đỉnh nếu đủ ba chân thì nơi đây chính là một chân vạc, mộ phần này nằm khuất trong khe núi, nếu không có nó thì khe núi cũng chỉ là một khe núi, từ phía xa nhìn sẽ giống như thiếu chân, hiện tại, chân vạc tuy có hơi cong nhưng cũng không phải là đỉnh thiếu chân.

Thấy nàng đã hiểu, Trầm Thanh cười nói: “Chân này ở đây có phải rất hay không?”

Bạch Tiểu Bích gật đầu lia lịa: “Thật rất hay!”

Trầm Thanh lần nữa nhìn sang Ôn Hải: “Mộ phần này rất sạch sẽ chứng tỏ thường có người lui tới dọn dẹp, không phải là một phần bỏ hoang, nhưng tất cả những hộ dân xung quang đều không biết đây là mộ phần của ai. Vừa rồi ta thấy ngôn ngữ cử chỉ của Trịnh lão thái gia như đang giấu diếm điều gì, hỏi ra mới biết, người ở trong mộ này quả nhiên là họ hàng xa của ông ấy, hai mươi năm trước người này tới nương tựa trong Trịnh phủ, bất hạnh ốm chết nên chôn cất ở chỗ này, chỉ vì hấn không con không cái, Trịnh gia thấy đáng thương nên dẫn dò con cháu hàng năm tới đây tế bái, gần đây Trịnh lão thái gia đồng ý cho người tới đây trông coi.”

Ôn Hải đột nhiên lên tiếng: “Đào mộ phần tổ tiên người khác là chuyện vô cùng thất đức, nhất định sẽ náo tới quan phủ, ta nghĩ bọn họ sẽ không làm như vậy, huống chi, nếu bọn hấn thật sự muốn động cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.”

Trầm Thanh nghe vậy cười nói: “Tuy nói thế nhưng chúng ta vẫn nên phòng bị thì tốt hơn, ban ngày bọn họ tự nhiên không dám, nhưng ban đêm thì chưa chắc. Theo ý của ta, có lẽ nên dùng đá để gia cố nơi này, khiến cho bọn hắc trong một đêm không cách gì làm được.”

Ôn Hải nói: “Biện pháp này tốt thì có tốt, nhưng Trấn quốc công xưa nay chính trực liêm minh, việc tổn hao tài lực như vậy, chỉ sợ ông ấy không đồng ý.”

Trầm Thanh cười nói: “Chuyện này không cần báo với Trấn quốc công, đã có người nguyện ý giúp năm ngàn lượng bạc rồi.”

Ôn Hải nghi hoặc hỏi lại: “Hạ huynh?”

Trầm Thanh gật đầu nói: “Đúng vậy, ta đã nói sơ qua với Hạ huynh, hẳn là tướng nơi sa trường, trước giờ luôn kính trọng Trấn quốc công nên nguyện ý bỏ vốn giúp chúng ta một tay.”

Ánh mắt Ôn Hải chợt lóe, mỉm cười vuốt cằm nói: “Nếu đã chu toàn như vậy thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.”

Thấy trời mưa ngày càng lớn, ba người vội vàng theo đường cũ xuống núi.

Trời vào đêm, tiếng mưa rơi trên mái hiên không dứt, đèn trong phòng sang trưng, cửa khép chặt cho thấy người bên trong vẫn còn chưa ngủ. Bạch Tiểu Bích nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi được cho phép liền đẩy cửa bước vào. Ôn Hải chấp tay sau lưng đứng trước cửa sổ, ánh nến hắt lên bóng lưng hắn, nhìn thế nào cũng thấy thanh cao.

Ôn Hải xoay người nhìn nàng hỏi: “Đã trễ thế này, tìm ta có việc?”

Trong nháy mắt, Bạch Tiểu Bích dường như nhìn thấy một bóng đen như thiểm điện xẹt qua bên ngoài cửa sổ, nàng nghi hoặc nhìn ra cửa sổ rồi lại nhìn về phía Ôn Hải.

Ôn Hải vẻ quan tâm nhìn nàng.

Lại hoa mắt chẳng? Bạch Tiểu Bích nghĩ đến lý do mình đến tìm hắn, lập tức đưa vật trong ngực tới trước mặt hắn nói: “Trời trở lạnh, hai ngày nay ta nhàn rồi, thấy sư phụ còn mặc áo đơn cho nên thuận tiện làm giúp người một bộ, không biết có hợp với người hay không.”

Ôn Hải cười hỏi lại: “Thuận tiện?”

Dĩ nhiên không phải, Bạch Tiểu Bích nghĩ thầm trong lòng, nhưng lại không dám nói ra, vội vàng cúi đầu nhìn mặt đất.

Ôn Hải chậm rãi đi tới trước mặt nàng: “Nhanh như vậy đã hiểu kính với ta rồi?”

Bạch Tiểu Bích lúng túng, tay cầm xiêm y không biết nên làm sao mới đúng.

Một lúc lâu sau, Ôn Hải cuối cùng cũng lên tiếng trước: “Còn đứng đờ ra đấy làm gì?”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, vội vàng ngẩng đầu lên, lại thấy hắn đã cởi áo ngoài, chỉ mặc đúng trung y bên trong, nhướn mày nhìn nàng. Bạch Tiểu Bích ngẩn người, vội vàng giữ xiêm y giúp hắn mặc vào. Đây là áo kép nên khá dày, tuy nhìn nhỏ nhưng lại rất vừa người, cộng thêm áo ngoài màu tuyết trắng, nhìn thế nào cũng không thấy mập. Thật ra thì thân hình Ôn Hải vốn đã cao lớn, không hề kén chọn y phục.

Ôn Hải nhìn xuống, lên tiếng khen ngợi: “Tay nghề rất khá!”

Thấy hắn hài lòng, Bạch Tiểu Bích vô cùng cao hứng: “Sau này còn phải mặc thêm áo khoác, hai ngày nữa ta sẽ may thêm cho người hai bộ áo choàng.”

Ôn Hải sửa lại ống tay áo, cười nói: “Ta nghĩ mấy ngày nữa mới có, không nghĩ tới lại nhanh như vậy.”

Bạch Tiểu Bích sững sờ: “Người...”

“Hôm trước thấy người mua rất nhiều vải, may y phục ột người thì quả thật quá dư thừa!” Ôn Hải chậm rãi ngồi xuống: “Nếu đã muốn đổi đãi với ta như phụ thân, trời trở lạnh, có thể nào lại không may y phục cho ta chứ?”

Bạch Tiểu Bích quần bách: “Người không giống với cha ta!”

Ôn Hải chỉ chiết phiến vào chiếc ghế đối diện, ý bảo nàng ngồi xuống.

Bạch Tiểu Bích thấy vậy liền đi tới, ngồi xuống đối diện hẳn, không chịu thua hỏi: “Bát tự của ta rất đặc biệt, bát tự của sư phụ cũng rất quan trọng sao?”

Ôn Hải nâng chén trà lên, không nhìn nàng hỏi: “Muốn hỏi cái gì?”

Bạch Tiểu Bích kè sát lại, nhỏ giọng hỏi: “Sư phụ sinh giờ nào?”

Ôn Hải nghiêng đầu nhìn nàng, tao nhã nhấp một ngụm trà rồi để xuống: “Giờ Tỵ!”

Bạch Tiểu Bích có chút thất vọng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định: “Vậy người... có huynh đệ nào khác không?”

Ôn Hải thản nhiên nói: “Không có!”

Thật không phải sao, Bạch Tiểu Bích nhụt chí.

Ôn Hải nhìn nàng chăm chú: “Vì sao lại hỏi những chuyện này?”

Bạch Tiểu Bích sợ hãi hoài nghi, vội vàng cười nói: “Ta chỉ là tò mò thôi, tại sư phụ chưa từng kể về mình cho nên tò mò hỏi mấy câu thôi.”

Ôn Hải khẽ ‘nha’ lên một tiếng, cũng không truy cứu.

Phải tìm ra chủ đề khiến hẳn hứng thú thật sự quá khó khăn, nàng muốn nói gì hẳn dường như đã sớm đoán được cả. Bạch Tiểu Bích nghĩ mãi cũng không tìm được đề tài, cũng may đêm đã khuya, vội vàng lấy cốc về phòng nghỉ ngơi, đứng dậy rời đi.

Nàng vừa đi, một bóng đen theo cửa sổ nhảy vào trong, y phục trên người ướt đầm do trốn lâu ngoài mưa: “Thuộc hạ đã điều tra được, người đó họ Diệp, tên đầy đủ là Diệp Dạ Tâm, là khách của hoa khôi Hải Vân, thân phận tựa hồ không đơn giản, dưới trướng có một nhóm cao thủ, thuộc hạ sợ bị bọn họ phát hiện nên không dám đến gần nên không thể thăm dò được lai lịch của hẳn.”

“Quả nhiên là Diệp Dạ Tâm!” Ôn Hải cười cười, khoát tay nói: “Phú thương có hộ vệ là cao thủ cũng không có gì lạ, không cần tiếp tục nghe ngóng nữa.”

Người áo đen kiên trì nói: “Nhưng thuộc hạ thấy người này hết sức khả nghi...”

Ôn Hải cắt ngang lời hẳn: “Từ khi ở huyện Môn Tĩnh hẳn đã chú ý tới nha đầu kia, đương nhiên khả nghi. Đạo gần đây, ánh mắt ngó chừng nha đầu kia ngày càng nhiều, đặc biệt là thiên ý cũng giúp đám người của phái Ngũ hành, để vương nhân gian trước giờ đều do thiên ý, há có thể nói đối là đối, bất quá cũng chỉ là mượn lực bọn họ làm việc mà thôi. Bọn họ ngoài mặt là bang phái giang hồ, thật ra sau lưng cũng có chủ mà thôi, cùng một mục đích cat hoi mà!” Nói tới đây, Ôn Hải đột nhiên hạ thấp giọng: “Chỉ là, bang phái giang hồ cũng muốn mưu toan để nghiệp hoàng gia, nếu tiếp tục như vậy thì quả là đại họa.”

Người áo đen gật gù đầu tán thành: “Thuộc hạ đã sớm hoài nghi chuyện Phạm gia có liên quan tới họ Diệp kia, thiết nghĩ lần này hẳn nhất định cũng sẽ nhúng tay vào. Tin tức từ kinh thành cho biết, tru di Phạm gia, Thánh thượng vô cùng hối hận, đã phái người ra ngoài bí mật điều tra, hôm nay sợ là đã đến thành Ngọc Đình, chỉ cần nắm được nhược điểm của Ngô vương, nếu hẳn thật sự là người của Ngô vương thì chúng ta có thể nhân nhả coi quan đầu với hổ rồi.”

Ôn Hải liếc hẳn một cái: “Để người thất vọng rồi – hẳn căn bản không cần tự thân động thủ, sao có thể có nhược điểm được?”

Người áo đen không tin, hỏi lại: “Chẳng lẽ hẳn muốn buông tha Trấn quốc công?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Chưa diệt trừ được mãnh hổ, tất sẽ lưu lại hậu quả về sau. Hẳn không cần động thủ vì đã có người khác làm thay rồi.”

Người áo đen lại nói: “Trấn quốc công chống đỡ nửa giang sơn, Ngô vương chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ông ấy. Hôm nay hẳn diệt trừ một cánh tay của Thánh thượng, ai cũng biết là hẳn vội vã muốn ngồi lên

ngai vàng, thuộc hạ trong lúc điều tra đã vô tình tra được một chuyện, vị tiểu quận vương năm đó gọi là Tạ Thiên Tâm!”

Ôn Hải thần nhiên nói: “Ta đã biết, người lui xuống đi.”

30. Q.1 - Chương 30: Chuyện Khó Hiểu!

Mưa thu dầm dề gần một tháng cuối cùng cũng dứt, sau cơn mưa trời lại sang, ánh mặt trời huy hoàng đến phá lệ, bởi vì truyện của Trịnh gia nên Ôn Hải không lên đường ngay, quyết định sẽ ở lại mấy ngày, mỗi ngày đều cùng Trầm Thanh lên núi xem xét, buổi tối lại mật đàm cũng với Trịnh lão gia. Hạ Khởi bỏ bạc ra mua nguyên liệu cũng sắp vận chuyển đến, chỉ là còn chờ khởi công gia cố mộ phần nữa là xong. Bạch Tiểu Bích thường xuyên phải ăn cơm tối một mình, trong lòng âm thầm vui sướng, nhớ tới chuyện Diệp Dạ Tâm nhờ, mấy lần vào thành nhưng lại không tìm thấy hắc. Thành Ngọc Đỉnh quá lớn, phú thương nhiều vô số, muốn hỏi thăm về hắc quả thực rất khó khăn.

Ngày hôm đó, Bạch Tiểu Bích đang đi trên đường thì chợt nghe tiếng người nói chuyện phía sau: “Nghe nói trong bốn hoa khôi thì Hải Vân cô nương thùy mị hơn cả.”

“Vốn cũng muốn mời đại ca đến chỗ nàng uống rượu, nhưng dạo gần đây nàng ta ngoài tiểu bạch kiểm họ Diệp kia ra thì đóng cửa không tiếp khách.”

“Chỉ gặp thôi cũng không được sao?”

“Họ Diệp kia ban ngày cũng nghỉ ở chỗ nàng ta, muốn gặp quả thật rất khó, đợi qua mấy ngày nữa tiểu đệ sẽ dẫn đại ca đi.”

Hai người họ oán hận rời đi.

Bạch Tiểu Bích ở gần nên nghe rõ cuộc trò chuyện của bọn họ, hoa khôi đương nhiên là chỉ cô nương đẹp nhất ở địa phương không đứng đắn kia rồi... Nàng nhú mày, trực giác cho nàng biết ‘tiểu bạch kiểm họ Diệp’ trong miệng hai người kia chính là hắc. Bạch Tiểu Bích nhìn sắc trời, thấy hoàng hôn đã thắm màu, vội vã hỏi thăm đường đến thanh lâu hai người vừa rồi nhắc tới, muốn mau chóng nói kết quả cho hắc biết.

Thành Ngọc Đỉnh phần hoa hơn gấp bội phần so với huyện Môn Tỉnh, thanh lâu cũng lớn hơn hắc, vừa xa hoa vừa rộng lớn. Sắc trời vừa tối, đèn lồng ngoài cửa lớn đã được treo nên, người ra người vào vô cùng náo nhiệt.

Một cô nương thanh bạch không thể vào nơi như vậy được. Bạch Tiểu Bích không có dũng khí bước vào, muốn nhờ người thông báo cho hắc nhưng lại không có cách nào mở miệng được, đang phiền muộn không biết làm sao thì cách đó không xa truyền tới một trận xôn xao xen lẫn thanh âm tức giận quen thuộc: “Lại là tiểu tử nhà ngươi, không nhận ra gia ta sao?”

Bạch Tiểu Bích quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người đang lão đảo chạy tới nhưng bị những người bảo vệ ngăn lại, lão đảo té xuống, định thần nhìn lại, hóa ra chính là vị Hà công tử ngày trước trêu chọc Hạ Khởi. Bạch Tiểu Bích phần nào đoán được nội tình, trong lòng không khỏi buồn cười.

Quả nhiên, một đạo thân ảnh quen thuộc rất nhanh đuổi tới, vóc người to lớn, gương mặt xinh đẹp quyền rũ hơn cả nữ nhân, người tới không phải ai khác mà chính là Hạ Khởi. Thì ra hai người vô tình gặp phải trên đường, vị Hà công tử kia bản tính không đổi, vì không thể xông vào Trịnh phủ đòi người mà ghi hận trong lòng, vừa thấy Hạ Khởi ở trên đường liền gọi một đám người tới muốn ỷ đông hiếp yếu, bất quá thì Hạ Khởi luyện võ từ nhỏ, một chút cũng không để đám người này vào mắt, bị vị Hà công tử này kích thích, một quyền đẹp thẳng đánh người kia, càng nghĩ càng tức, định đuổi theo đánh Hà công tử, tiểu bộc sợ xảy ra chuyện không may, liều mạng ôm chân hắc khuyên can.

Bạch Tiểu Bích vội vàng chạy đến, nghi hoặc lên tiếng: “Hà công tử?”

Tiểu bộc nhìn thấy nàng, gương mặt hiện rõ vui mừng: “Bạch cô nương tới đúng lúc lắm, mau khuyên nhủ gia nhà ta.”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, nửa thật nửa giả giúp hấn kéo Hạ Khởi lại: “Hạ công tử, cẩn thận đánh chết người.” Tuy nói vậy nhưng lúc cúi đầu nhìn mặt đất lại cố tình nháy nháy mắt.

Lần trước bị Hạ Khởi đánh đến nỗi phải nằm liệt trên giường ba ngày, tình hình hôm nay coi bộ sẽ không ổn. Hạ công tử đang lo sợ thì thấy cô hái bên cạnh nháy mắt với mình, hấn đương nhiên không phải kẻ dần, lập tức hiểu ý, vội vàng chạy vào thanh lâu, lớn tiếng hét lớn: “Ma ma mau ngăn hấn lại!”

Nếu hiện tại lấy danh nghĩa Trịnh lão gia ra, Hạ Khởi nhất định sẽ thôi náo loạn, nhưng Bạch Tiểu Bích lại cố tình không nhắc tới, thấp giọng khuyên can: “Hấn trốn vào đó rồi, Hạ công tử bỏ qua đi.”

Trước mặt nhiều người như vậy, Hạ Khởi đương nhiên sẽ không vì một cái thanh lâu nho nhỏ mà bỏ qua cho rồi, huống chi... nơi này đối với nam nhân mà nói tuyệt không xa lạ, đôi mắt đẹp nhất thời tròn tròn, cười lạnh nói: “Tên thối tha hèn nhất kia, cho dù hôm nay người trốn trên giường nữ nhân thì gia cũng có cách lôi người ra ngoài!” Nói rồi kéo Bạch Tiểu Bích cùng tiểu bộc ra, vượt lại áo ngoài, hùng dũng bước vào, cả người tản ra sát khí bức người khiến không kẻ nào dám tiến lên ngăn cản cả.

Tiểu bộc gấp đến độ mồ hôi lạnh đầy đầu, vội vàng đuổi theo: “Gia!”

Bạch Tiểu Bích tự nhiên cũng chạy theo vào: “Hạ công tử!”

Trong tình huống bất đắc dĩ như vậy, chẳng ai mà còn quan tâm tới chuyện một cô nương đi vào kỹ viện là trái với luân thường đạo lý, ma ma bị khí thế của Hạ Khởi dọa gần ngất đi, thấy Bạch Tiểu Bích đuổi theo Hạ Khởi đương nhiên sẽ không ngăn cản. Thật ra thì Bạch Tiểu Bích làm như vậy, thứ nhất chính là có lý do để quang minh chính đại đi vào tìm Diệp Dạ Tâm, thứ hai cũng là có ý định muốn dạy dỗ hạ Hà kia. Mặc dù Hạ Khởi tính nóng như lửa nhưng cũng không phải là người không phân rõ phải trái, nhiều lần thì hấn cũng chỉ đánh cho họ Hà kia một trận nên thân là cùng, thêm nữa, dù là kỹ viện thì cũng sẽ có cửa sau, hấn giận quá mới xông vào đây, tìm không thấy người đương nhiên sẽ nổi giận rồi.

Phòng của hoa khôi cũng không khó tìm, Bạch Tiểu Bích không tốn chút công sức nào đã hỏi thăm được.

Cửa phòng đóng chặt, bên trong không ngừng truyền ra tiếng nữ nhân thở dốc cùng rên rỉ, như khóc như cười nhưng lại khiến người ta xuân tâm nhộn nhạo.

Đó là Hải Vân cô nương? Vừa khóc vừa cười như vậy là có chuyện gì? Bạch Tiểu Bích khó hiểu, quay đầu định hỏi thì thấy hai cô nương chỉ đường cho nàng đều đang cúi đầu cười.

Bạch Tiểu Bích không hiểu, nội tâm không khỏi dâng lên lo lắng, nhin không được hỏi: “Diệp công tử có ở đây không?”

“Sao lại không có chứ, nhưng là...” hai cô nương mím môi nhìn đồ trên tay nàng, rốt cuộc cũng nói: “Nhưng người tới không đúng lúc, bọn họ... ngủ rồi!”

Rõ ràng là chưa có ngủ a, hấn ở bên trong đó, vậy thì bọn họ đang làm cái gì? Bạch Tiểu Bích mặc dù u mê nhưng cuối cùng cũng hiểu được, biết chắc đó không phải chuyện tốt lành gì, cuống quýt giấu đồ trong tay đi, gương mặt thanh tú đỏ bừng lên.

Hai cô nương dẫn đường không nhin được cười nói: “Cô nương ngày mai lại đến xem sao.”

Bạch Tiểu Bích không đáp, cúi đầu chạy ra ngoài, tú bà đứng ở cửa, vừa thấy nàng liền tỏ khổ: “Sao cô nương còn ở đây? Vị công tử kia tìm người khắp nơi, dọa đi hết bao nhiêu khách nhân của ta a!”

Quả nhiên Hạ Khởi không tìm được người, lại không tìm thấy nàng nên đã mang theo tiểu bộc rời đi trước.

Rối loạn một phen, sắc trời ngày một tối, cửa thành cũng sắp đóng tới nơi, lòng Bạch Tiểu Bích nóng như lửa đốt, lại sợ Ôn Hải lo lắng, vội vàng ra khỏi thành.

Lúc Bạch Tiểu Bích ra khỏi thành thì trời đã tối hấn, may mà nàng tìm được một cành cây đốt làm đuốc, đêm thu vắng lạnh, trên đường không có mấy người, Bạch Tiểu Bích rất hiếm khi ra ngoài một mình vào ban đêm, nghĩ tới sẽ gặp phải đám người lần trước hay mấy tên đảng đồ tử là lại run lên.

Tiếng côn trùng kêu vang vọng, gió lạnh thổi qua những ngọn cây, chỉ một tiếng động nhỏ thôi cũng đủ khiến nàng đổ mồ hôi lạnh. Bạch Tiểu Bích vội vàng đẩy nhanh tốc độ, thâm tâm đối với hành động hôm nay của mình hối hận vạn phần.

Bạch Tiểu Bích thập phần cảnh giác, rùng cây bên cạnh vừa chớp động quang mang, nàng đã theo bản năng hét lên, tránh né.

Một đạo hắc ảnh xẹt qua bên cạnh nàng.

Bạch Tiểu Bích biến sắc, vội vàng lui lại phía sau, nhìn chăm chăm vào thanh kiếm trong tay hắn, cổ trắn tỉnh hỏi: “Người là ai?”

Người nọ vóc dáng gầy gò, chừng ba mươi tuổi, đôi mắt hí bắn ra tinh quang, hắn cũng không vội vàng muốn lấy tính mạng Bạch Tiểu Bích mà chỉ đánh giá nàng mấy lượt, ánh mắt càng thêm phát sang: “Bộ dáng thật đẹp, giết đi thì thật đáng tiếc, không bằng cùng ta vui thú một phen?” vừa nói vừa tiến về phía nàng.

Chuyện đáng sợ nhất đã xảy ra, Bạch Tiểu Bích cố gắng trấn tĩnh, vút đồ trên tay, rút trâm bạc trên đầu xuống: “Người đừng tới đây!”

Nàng vừa dứt lời, một bàn tay từ phía sau vươn tới, trâm bạc nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

“Tiểu nha đầu vẫn cứng đầu như vậy.” Bên tai vang lên tiếng người trách cứ.

Bạch Tiểu Bích đầu tiên là kinh hãi, sau lại ngây ngốc, nghĩ tới chuyện hôm nay lại không biết nên đối mặt với hắn như thế nào mới phải.

“Trâm cài tóc không phải dùng như vậy!” Diệp Dạ Tâm mỉm cười nói, thuận tay giúp nàng cài trâm bạc lên rồi mới quay sang người nọ hỏi: “Người nào phái người tới?”

Đây cũng chính là điều Bạch Tiểu Bích muốn hỏi nên lập tức ngẩng đầu nhìn người kia.

Người nọ thấy tình hình không ổn, lại thấy Diệp Dạ Tâm thân thủ lợi hại, trong lòng không khỏi kinh hãi cùng nghi ngờ: “Thủ pháp thật in, cũng có chút giống với Thiên Tâm ‘dời tinh đổi nguyệt’.”

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Nhân lực tốt lắm, không biết các hạ là người phái nào?”

Người nọ cũng không trả lời, thân hình chợt lóe liền biến mất trong bóng đêm.

Muốn chạy? Diệp Dạ Tâm thả lỏng chiết phiến trong tay, mỉm cười nhìn Bạch Tiểu Bích nói: “Vừa rồi các nàng nói người tới tìm ta.” Trong lúc hắn nói chuyện, chiết phiến trong tay vô tình chúc xuống, ở chỗ tối, một vài bóng người lập tức phi thân đuổi theo người nọ.

Ánh lửa chiếu rọi, gương mặt tuấn tú đầy ôn nhu, trong màn đêm thanh tĩnh, mùi hoa quế từ ngực hắn tỏa mát ra không trung, thơm như vậy không phải là thói quen của các nam nhân.

Hắn như thế nào lại có mùi thơm của nữ nhân? Bạch Tiểu Bích nhớ lại những lần hắn thân mật cùng các cô nương khác, chợt thấy trong dạ dày dấy lên một trận khó chịu, vội vàng thối lui mấy bước: “Không có, chỉ là có vài lời muốn nói với Diệp công tử mà thôi, sự phụ ta không sinh vào giờ Thìn, chỉ sợ không phải là vị bằng hữu kia của công tử.”

“Chạy đến tìm ta chỉ để nói điều này thôi sao?” Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, “Tính tình vẫn mạnh động như vậy, lần tới không được như vậy nữa.”

Sự ôn nhu của hắn, Bạch Tiểu Bích nghe thế nào cũng không lọt, xoay người định đi: “Ta không sao, không nghĩ tới sẽ về trễ như vậy, sự phụ nhất định sẽ lo lắng, ta về trước đây.”

Diệp Dạ Tâm kéo tay nàng nói: “Ta đưa người về.”

Bạch Tiểu Bích theo bản năng hất mạnh tay hắn ra, lui lại một khoảng rất xa.

Diệp Dạ Tâm nhíu mày nhìn nàng: “Tại sao?”

Bạch Tiểu Bích luống cuống tay chân, nàng cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, chính là nhìn thấy hắn đáng ghét, không thích hắn chạm vào nàng: “Ta...” Nàng cúi đầu, bối rối không biết nên giải thích như thế nào.

Nhìn đồ vật nàng làm rơi trên đất, Diệp Dạ Tâm giống như hiểu ra điều gì đó, đi tới nhặt vật đó lên, nhìn nàng cười hỏi: “Làm cho ta sao?”

Trong tay hắn lúc này chính là một đôi giày thêu tinh xảo.

Bạch Tiểu Bích hoảng sợ, vội vàng đoạt lại đôi giày từ tay hắn: “Diệp công tử nhiều lần cứu giúp, Tiểu Bích không có gì để báo đáp nên rất băn khoăn, đôi giày này là hôm trước may y phục cho sư phụ thuận tiện làm thêm, kỹ thuật không tốt, Diệp công tử nếu không thích thì vứt đi cũng không sao cả.”

Diệp Dạ Tâm chậm rãi đi tới trước mặt nàng: “Tinh xảo vậy sao có thể vứt được, ta rất thích.”

Lời khen của hắn, nếu là lúc khác có lẽ Bạch Tiểu Bích sẽ thập phần cao hứng, bất quá thì lúc này đây, nàng chỉ cảm thấy chói tai mà thôi.

Diệp Dạ Tâm kéo tay nàng: “Đi, ta đưa ngươi...”

Bạch Tiểu Bích lần nữa né tránh sự thân mật của hắn.

Diệp Dạ Tâm cuối cùng cũng cảm thấy sự khác thường của nàng, giọng nói đầy nghi hoặc: “Ngươi...”

Bạch Tiểu Bích vội vàng quay mặt đi, né tránh ánh nhìn của hắn: “Không có gì, ta chỉ không thích mùi hoa quế mà thôi!”

Diệp Dạ Tâm ngậy người, rất nhanh khôi phục lại nụ cười ôn nhu: “Lần tới ta sẽ thay y phục trước khi tới tìm ngươi.” Nói rồi đứng cách xa nàng một chút, “Đi thôi, nếu còn lần nữa không trở về, sư phụ ngươi nhất định sẽ lo lắng.”

Thấy hắn ủy khuất cùng nhân nhượng, Bạch Tiểu Bích bất giác cảm thấy mình thật vô lý, nhưng cảm giác này cũng rất nhanh biến thành cảnh giác – Trương công tử lấy người khác là vì không thể cãi lệnh của cha mẹ, không thể nói là không có tình nghĩa được, hiện tại ít ra hắn vẫn còn thương nhớ nàng, mà Diệp Dạ Tâm này... ngày trước hắn nhân nhượng, sủng nịch Hương Hương cô nương như vậy, hiện tại mới có mấy tháng trôi qua đã cùng Hải Vân cô nương thân mật, phong tình vẫn đậm giống như chưa từng có quan hệ gì với Hương Hương cô nương vậy, nàng thật hoài nghi, hắn còn nhớ nàng ấy là ai không?

Bạch Tiểu Bích cúi đầu, nàng không hiểu những chuyện này nhưng trực giác nói cho nàng biết, người này vô tình hơn Trương công tử, dính tới hắn không phải là chuyện tốt.

Hai người trầm mặc đi trên đường, hắn dường như cũng cảm nhận được sự chán ghét của nàng nên cũng không chủ động nói chuyện nữa.

Cuối cùng, Bạch Tiểu Bích dừng bước, nhìn ngọn đèn dầu phía trước, miễn cưỡng cười nói: “Đến nơi rồi, Diệp công tử cũng nên trở về thôi, tối nay cảm tạ công tử đã giúp đỡ.”

Diệp Dạ Tâm gật đầu: “Cẩn thận một chút, ta nhìn ngươi đi vào rồi sẽ đi.”

Sự ân cần của hắn khiến Bạch Tiểu Bích vừa hối hận vừa đau lòng, nhiều hơn cả là phiền lòng, nàng cầm đuốc đi về phía trước, được mấy bước thì bỗng nhiên quay đầu hỏi: “Diệp công tử biết Ngô vương sao?”

Khoảng cách hai người lúc này khá xa, dưới ánh đuốc, gương mặt của hắn càng trở nên mơ hồ hơn cả, “Biết, vì sao lại hỏi chuyện này?”

Bạch Tiểu Bích có chút khấn trương, một lúc lâu sau mới nói: “Ngươi... cùng hắn có quan hệ sao?”

Diệp Dạ Tâm trả lời rất dứt khoát: “Không có!”

Nếu hắn cùng Ngô vương có quan hệ thì bọn họ chính là kẻ địch của Ôn Hải, Bạch Tiểu Bích thật không muốn chuyện đó xảy ra, nghe được câu trả lời của hắn, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, hàm hồ nói: “Không có gì!” rồi cầm ngọc đuốc đi vào.

31. Q.1 - Chương 31: Ẩn Tình Bên Trong!

Đợi cho bóng Bạch Tiểu Bích đã khuất ở phía xa, Diệp Dạ Tâm xoay người, nữ tử áo đen cầm đuốc đứng phía sau lên tiếng: “Ngươi vừa rồi thuộc phái Đang Nguyên!”

Diệp Dạ Tâm kinh ngạc: “Sao phái Đang Nguyên lại hạ thủ với nàng?”

Nữ tử áo đen thản nhiên nói một câu không ăn nhập gì với câu hỏi: “Nghe nói Trưởng môn bên đó có một nữ nhi.”

Diệp Dạ Tâm rất nhanh hiểu được ý nàng ta, cười nói: “Nữ nhân thật quá ghen tuông, chuyện đại sự mà cũng có thể hồ đồ như vậy, vị trưởng môn kia sớm muộn cũng bị nữ nhi của mình làm cho tức chết.”

Nữ tử áo đen nhìn đôi giày trong tay hắn, nhàn nhạt nói: “Trên đời này không có nữ nhân không biết ghen, nha đầu này hình như rất coi trọng thiếu chủ.”

Diệp Dạ Tâm chỉ cười mà không nói gì.

Nữ tử áo đen lại nói: “Như vậy cũng tốt, tìm hoài không thấy, không nghĩ tới lại chính là nha đầu này, may nhờ hôm đó Hàn trưởng nào nhìn thấy nàng đến tìm thiếu chủ nên mới lưu ý đến.”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Nhân lực của Hàn trưởng lão quả không tệ.”

Nữ tử áo đen nghi hoặc hỏi: “Họ Ôn kia không phải người theo dõi nàng ta nữa?”

Diệp Dạ Tâm cũng không nhìn nàng ta, chậm rãi bước đi: “Hắn không cần phải làm thế!”

Nữ tử áo đen lại hỏi: “Sao thiếu chủ lại hoài nghi hắn? Theo thuộc hạ thấy thì không thể nào là hắn được, bọn họ nhất định đã tìm thấy người kia.”

“Người hỏi đúng không sai, nha đầu này rất có phúc đức, người sinh giờ Thìn kia nhất định sẽ tìm tới nàng,” Diệp Dạ Tâm nói tới đây, đột nhiên lại chuyển đề tài, “Người có nhớ Kính phi của tiên hoàng không?”

Nữ tử áo đen suy nghĩ một lát rồi nói: “Kính phi vốn là một nữ tử nhân gian, tiên hoàng trong một lần xuất hành đã gặp nàng rồi đem nàng tiến cung, đáng tiếc... làm gì có nam nhân nào chỉ coi trọng một nữ nhân, huống chi là hoàng đế có hậu cung ba nghìn giai nhân, nàng không tránh khỏi kết cục bị thất sủng, khi đó nàng đã mang thai, trong lòng biết rõ mình cùng nhi tử khó thoát khỏi độc thủ của Hoàng hậu nên đã cầu xin tiên hoàng, không ngờ lại bị tiên hoàng khiển trách. Cữu vương gia vừa mới ra đời, được tiên hoàng ban tên là Tạ Thiên Ôn Hải, Kính phi vì khó sinh mà qua đời. Một ngày sau khi Cữu vương gia ra đời, Hoàng hậu sinh ra Thập vương gia. Kính phi qua đời, Cữu vương gia không người bảo hộ, chỉ ba tháng sau đó, Thần Ngọc cung đột nhiên bốc cháy, Cữu vương gia tang thân trong biển lửa, ai cũng hoài nghi là do Hoàng hậu âm thầm sai khiến nhưng lại không dám lên tiếng.”

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Không ai có thể khẳng định Cữu vương gia đã chết hay chưa.”

Nữ tử áo đen không cho là đúng nói: “Cho dù không chết, rơi vào tay Hoàng hậu còn có thể sống sao?”

Diệp Dạ Tâm không phản bác, chỉ nhàn nhạt nói: “Cũng có lời đồn rằng Cữu vương gia đã lưu lạc trong nhân gian.”

Nữ tử áo đen cuối cùng cũng ý thức được vấn đề: “Quả thật như thế, có lẽ hắn cũng được một vài bang phái giang hồ ủng hộ, chúng ta phải đề phòng hơn, thiếu chủ cũng nên đề cập chuyện này với chủ công.”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Người bảo ta không cần điều tra!”

Nữ tử áo đen thở phào nhẹ nhõm: “Chủ công xưa nay làm việc rất cẩn trọng, người nói không cần tra xét nghĩa là đã nắm chắc về cái chết của Cữu vương gia, có lẽ lão nhân gia người biết rõ nội tình, thiếu chủ không cần lo lắng.”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Đó là chuyện đương nhiên, ta chỉ hỏi chút thôi.”

Bạch Tiểu Bích vừa bước vào sân trước Trịnh phủ thì gặp Hạ Khởi cùng tiểu bộc đang chuẩn bị ra ngoài, thì ra lúc ấy Hạ Khởi không tìm thấy nàng, trở lại Trịnh phủ biết nàng chưa về nên định ra ngoài tìm, thấy nàng bình an trở về, chủ tớ hai người thở phào nhẹ nhõm. Bạch Tiểu Bích lấy cớ mua chút đồ nên trở về trễ, hỏi chủ tớ hai người mới hay Ôn Hải cùng thanh ra ngoài vẫn chưa về, nàng cảm tạ hai người rồi trở về phòng ăn cơm tối.

Buổi tối lúc Ôn Hải trở về, Bạch Tiểu Bích cảm thấy không thể giấu diếm nên đem mọi chuyện kể cho hắn nghe, cố ý giấu diếm chuyện Diệp Dạ Tâm cứu nàng, chỉ nói là có người đi ngang nhìn thấy nên tên thích khách kia bỏ chạy mà thôi.

Ôn Hải yên lặng nghe nàng kể, cũng không nói gì nhiều, chỉ giáo huấn mấy câu nói nàng buổi tối không nên đi lung tung.

Bạch Tiểu Bích thử dò xét: “Sư phụ, người có cừu gia không?”

Ôn Hải thản nhiên nói: “Người trong giang hồ khó tránh khỏi cừu oán, không còn sớm nữa, người mau về phòng nghỉ ngơi đi, có gì đợi ngày mai nói.”

Thích khách lần này hình như không phải đến vì bát tự của nàng, trong lòng Bạch Tiểu Bích có rất nhiều nghi vấn, nhưng nhìn biểu tình của hắn thì hình như không muốn nói nhiều nữa nên đành phải trở về phòng, tự mình suy nghĩ.

Nàng mới vừa đi, người áo đen quả nhiên lại xuất hiện.

Ôn Hải không quay đầu, nhàn nhạt nói: “Đi điều tra xem!”

Người áo đen ngược lại không rời đi ngay mà tiến đến gần hắn, thấp giọng nói: “Nghe nói Phó tiểu thư đã đến đây, có thể nào...”

Ôn Hải nhíu mày: “Quả nhiên là nàng, mau báo cho hội chủ.”

Người áo đen ‘xùy’ một tiếng rồi nói: “Thành công không thấy mà thất bại có thừa, chủ nhân bất quá chỉ là mượn lực của phái Đang Đang Nguyên, bọn họ tưởng rằng dựa vào nhất bang thầy bà là có thể...” phát giác mình lỡ lời, hắn vội vàng chuyển chủ đề: “Thuộc hạ đã truyền tin ra ngoài rồi ạ!”

Ôn Hải cũng không truy cứu, chỉ khẽ cười nói: “Thích khách bị người đi đường nhìn thấy, bị dọa chạy mất.” Nha đầu này nói dối coi bộ cũng không quá inh đi.

Người áo đen lại nói: “Nàng có việc giấu chủ nhân, chỉ sợ họ Diệp kia sẽ xuất thủ, chủ nhân có phải hay không cũng nên phòng bị trước?”

“Không cần!” Ôn Hải phát tay, ý cười trong đáy mắt vẫn chưa tắt hẳn: “Quả nhiên không tìm sai người, không phải người giàu sang mà cũng có rất nhiều người bảo vệ, nhiều ánh mắt như vậy đang ngó chừng, nàng có thể xảy ra chuyện gì được chứ?”

Mấy ngày kể đó, nguyên vật liệu được chuyển tới một cách bí mật, bên ngoài mộ phần cũng đã được gia cố lại bằng đá tảng, sắt cũng đã được chuyển đến, Trịnh lão gia nhân lúc trời tối dẫn người vào núi luyện sắt. Ôn Hải cùng Trầm Thanh, Hạ Khởi ba người kiểm tra qua tất cả các giai đoạn, xác định không có vấn đề mới quyết định đêm ngày mai khởi công gia cố mộ phần. Trong lúc này, trừ những thủ vệ Trịnh lão gia mượn của nha môn thì ba người cũng sẽ thay nhau giám sát tiến độ để phòng ngừa phát sinh chuyện ngoài ý muốn, dĩ nhiên, những chuyện này người ngoài không thể nào biết được.

Trịnh lão gia thiết yến, mọi người cũng không tránh được một phen khách khí.

Rượu cạn, Trịnh lão gia để chén rượu xuống, thở dài nói: “Chuyện nên làm cũng đã làm, còn lại phó mặc cho thiên ý thôi, phong thủy tiên sinh năm đó có nói, nơi đó phải là mộ phần của một người khác họ mới có thể chân chính trở thành chân vạc bổ sung, sau này thân thích ồm chết, gia huynh theo đúng lời phong thủy tiên sinh đã nói nên mới có ngày hôm nay, đột nhiên có được giàu sang sao có thể bền lâu được? Gia huynh cũng đã lường trước được sẽ có ngày hôm nay nên cũng không có gì bất ngờ, nếu trời không giúp Trịnh gia thì người Trịnh gia cũng sẽ không oán thán một lời.”

Mất thấy chuyện sắp thành mà Trịnh lão gia lại nói ra những lời này, Trầm Thanh không nhịn được nhíu mày nói: “Trần quốc công mệnh trung đại quý, nếu không mưu lợi cũng không thành được. Huống chi còn có câu ‘muôn sự do người’, chúng ta chỉ cần dùng sắt gia cố thêm rồi phủ đất bên ngoài che lấp, người ngoài tuyệt đối không thể nhìn ra, cho dù bọn họ có bản lĩnh lớn hơn nữa cũng không thể động tay động chân được. Trịnh lão gia chỉ cần sai người đi tuần tra mỗi ngày là được.”

Hạ Khởi cũng nói: “Tối mai ta với Trầm huynh đệ tự mình trông coi, Trịnh lão gia không cần quá ưu phiền.”

Trịnh lão gia lắc đầu nói: “Tội nghiệt...”

Hạ Khởi nhận thấy sự khác thường, lập tức lên tiếng hỏi: “Vì sao Trịnh lão gia lại nói những lời ấy, chẳng lẽ trong chuyện này còn có ẩn tình?”

Trịnh lão gia trầm mặc một lúc lâu sau mới lên tiếng nói: “Gia huynh bình sinh chinh chiến sa trường, giết người vô số, chỉ sợ ông trời không chịu tha thứ cho tội nghiệt này của Trịnh gia chúng ta.”

Hạ Khởi nghe vậy, cười lớn nói: “Hành quân tác chiến sao có thể tránh khỏi chuyện giết người, nói như Trịnh lão gia, dưới đao Hạ mỗ không biết đã có bao nhiêu oan hồn rồi, nghiệp chướng nhất định rất nặng.”

Trầm Thanh cười hỏi: “Hạ đại ca võ nghệ siêu quần, không biết ở trong doanh trại giữ chức gì?”

Hạ Khởi khoát tay, tùy ý nói: “Chỉ là một chức quan nhỏ, không có gì đáng nói, uống rượu, chúng ta uống rượu thôi.”

Biết hẳn không muốn nói, Trịnh lão gia vội vàng chuyển đề tài: “Trầm công tử tuổi còn trẻ mà đã tinh thông phong thủy, quả là anh hùng xuất thiếu niên.”

Trầm Thanh nghe vậy, cười nói: “Trịnh lão gia còn khen nữa thì ta ăn không nổi nữa rồi, cũng là vị thân thích kia của quý phủ, ta nghĩ hẳn mặc dù sống vô danh nhưng lúc chết lại rất có ý nghĩa, có thể giúp Trần quốc công bình sinh chí lớn, kiến công lập nghiệp, cũng coi như là có công với đất nước, có ân với quý phủ, không bằng chúng ta nhân cơ hội này dựng bia mộ cho hẳn, Trịnh lão gia thấy thế nào?”

Trịnh lão gia sửng sốt, chậm rãi lắc đầu nói: “Ta già rồi, không nhớ được những chuyện ngày thường, người này là thân thích khác họ, so với chúng ta thì quả thật xa lạ, không nơi nương tựa mới tìm đến, gia huynh nhận ra, lão phu với hẳn không thân thuộc, chỉ biết hẳn họ Lữ, còn lại tên cũng như lai lịch thì không biết gì cả.”

Mọi người nghe vậy không kìm được thở dài, ăn xong phần mình liền đứng dậy về phòng.

Hạ Khởi đi trước tiên, Trầm Thanh cùng Ôn Hải đi ở phía sau.

Trầm Thanh thấp giọng hỏi: “Ôn đại ca thấy sao?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Hình như đang giấu diếm gì đó!”

“Quả nhiên đại ca cũng đã nhìn ra,” Trầm Thanh nghĩ nghĩ rồi nói, “Bất luận ông ấy đang che giấu điều gì, nơi đây cũng không khó giữ lại, đợi mọi chuyện xong xuôi rồi hãy nói.”

Đêm nay sẽ khởi công trên núi, nam nhân đều bận rộn chính sự, Bạch Tiểu Bích gần đây không có việc gì liền vào thành mua vật dụng hàng ngày, dĩ nhiên là đi vào ban ngày, hơn nữa còn có rất nhiều nha hoàn Trịnh gia đi cùng. Đêm hôm đó, nàng cùng hai nha hoàn định ra khỏi thành để trở về phủ thì nghe sau lưng có tiếng người kêu lớn, quay đầu nhìn lại thì thấy tiểu bộc của Hạ Khởi ở phía sau.

Bạch Tiểu Bích nhìn chung quanh rồi hỏi: “Sao chỉ có mình người, gia người đâu?”

“Gia đang uống rượu cùng một vị bằng hữu, gia sợ rượu ở đó không ngon nên bảo ta ra ngoài mua,” tiểu bộc hất cằm ý chỉ vào rượu trong ngực, “Gia chúng ta mới nói tới người, vừa hay gặp người ở đây.”

Bạch Tiểu Bích cảm thấy kỳ quái, lập tức hỏi lại: “Nói tới ta?”

Tiểu bộc cười hì hì nói: “Gia chúng ta đang muốn tìm cô nương, cô nương có thể đi với ta không?”

Bạch Tiểu Bích khó hiểu: “Này... không tốt lắm, không phải Hạ công tử đang uống rượu cùng bằng hữu sao, chúng ta cũng phải trở về...”

Tiểu bộc cười nói: “Tối nay gia cũng phải về làm việc mà, cô nương cứ đi với chúng ta, đợi ăn cơm xong cùng gia ta trở về là được, gia ta nói người bằng hữu này có thể giúp cô nương.”

Giúp nàng? Nàng có chuyện gì cần hẳn giúp? Bạch Tiểu Bích càng nghe càng cảm thấy không hiểu, do dự một chút rồi cũng quay người chào hỏi hai nha hoàn Trịnh phủ, đi theo tiểu bộc vào thành.

Hai người đi qua hai con đường mới nhìn thấy một tửu lâu hạng sang, người ra người vào tấp nập, đại sảnh ngồi đầy khách nhân, tiểu bộc dẫn nàng lên lầu rồi mở cửa một căn phòng.

Gian phòng không tính là rộng rãi, ánh sáng khá ổn, trên bàn gần cửa sổ bày biện rượu và thức ăn trông vô cùng thịnh soạn, hai người ngồi đối diện với nhau đang trò chuyện rất vui vẻ, người mặc y phục màu đen không phải ai khác mà chính là Hạ Khởi.

Thấy có người đi vào, hai người trong phòng đồng thời quay đầu nhìn lại.

Đối diện với hai ánh nhìn ôn nhu, Bạch Tiểu Bích cảm thấy có chút ngoài ý muốn, nhất thời luống cuống tay chân, nội tâm bắt đầu hồi hận vì đã tới đây.

32. Q.1 - Chương 32: Chuyện Khó Xử Ở Tửu Lâu!

Tiểu bộc đi tới, bỏ bình rượu xuống bàn, cười nói: “Gia vừa rồi nhắc tới Bạch cô nương, tiểu nhân ra ngoài mua rượu vừa hay gặp được.”

Hạ Khởi ra hiệu cho nàng ngồi xuống, giới thiệu nói: “Đây là vị hảo huynh đệ ta vừa mới quen, họ Diệp.” nói rồi nhìn về phía người kia nói: “Đây chính là Bạch cô nương mà ta nói tới.”

Người nọ mỉm cười, tay vuốt cằm không nói gì.

Bạch Tiểu Bích tram nghĩ triệu nghĩ cũng không nghĩ tới vị bằng hữu của Hạ Khởi lại chính là hắn, bởi vì sợ chủ tử Hạ Khởi nhìn ra sơ hở mà truyền tới tai Ôn Hải, đành giả bộ như không quen biết, cúi người hành lễ, ánh mắt thủy chung nhìn mặt đất: “Diệp công tử!”

“Không cần khách khí!” Lời nói tuy khách sáo như thường nhưng lại lộ ra chút thất vọng.

Bạch Tiểu Bích im lặng không lên tiếng.

Hạ Khởi phân phó tiểu bộc rót rượu, quay sang nhìn nàng nói: “Ngồi đi ngồi đi, ở đây không cần giữ lễ tiết.”

Bạch Tiểu Bích nào dám ngồi: “Hạ công tử có khách, ta vẫn là nên về trước thì hơn.”

Hạ Khởi hừ nhẹ một tiếng rồi nói: “Tâm nhân không ít ha, ngay cả gia cũng dám đánh chủ ý, không muốn tìm người nữa sao?”

Bạch Tiểu Bích nghe không hiểu ý hắn, cúi đầu nhìn mặt đất.

Hạ Khởi lại nói: “Hôm đó gia đang muốn dạy dỗ Hà tiểu tử cho nên thuận tiện giúp người một lần, kỹ viện kia là nơi người có thể đi vào được sao? Nếu không phải nhờ gia, người không xảy ra chuyện mới là lạ!”

Thì ra hắn đã sớm nhìn thấu, Bạch Tiểu Bích vừa kinh ngạc vừa lúng túng, mặt đỏ bừng lên.

Hạ Khởi lại nói: “Ta thấy người thường ngày làm việc cẩn thận, vào đây chắc có chuyện bất đắc dĩ, ta đoán chắc là người muốn tìm người, hiện tại vừa hay, vị Diệp huynh này quen thuộc nơi đó, người muốn tìm ai, không ngại nói tên, miêu tả tướng mạo, huynh ấy sẽ giúp người, tránh cho tìm không thấy người mà Ôn huynh biết chuyện lại trách mắng người.”

Hắn vốn có ý tốt nhưng hắn càng nói, Bạch Tiểu Bích càng quẩn bách, lén lút đưa mắt nhìn về Diệp Dạ Tâm ở bên cạnh, chỉ thấy hắn nhấp miệng nhìn mình, nhất thời hận không thể đào lỗ chui xuống cho rồi.

Hạ Khởi là người ngay thẳng, thấy nàng như vậy liền nói: “Sợ cái gì, nếu người không muốn Ôn huynh biết chuyện thì ta không nói là được rồi.”

Bạch Tiểu Bích quanh co: “Hôm đó ta đã tìm rồi, không có ở đó.”

Hạ Khởi nhìn nàng: “Thật?”

Bạch Tiểu Bích chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này, ngẩng đầu đón nhận ánh mắt dò xét của hắn, trấn tĩnh nói: “Lúc hoảng hốt nên thấy có mấy phần tương tự, nào ngờ nhìn kỹ lại không phải, đa tạ hảo ý của công tử, ta đi về trước.”

“Chậm đã,” Hạ Khởi gọi nàng lại, “Trễ như thế này rồi, nếu người gặp phải chuyện gì thì ta cũng khó ăn nói với Ôn huynh, người ở lại ăn chút gì đi, đợi ta uống vài chén với Diệp huynh rồi đưa người về.”

Bạch Tiểu Bích không có biện pháp rời khỏi, đành phải ngồi xuống, nam nữ ngồi chung một bàn vốn không hợp qui củ, bất quá thì hai người Hạ Khởi cũng không ngại, tiểu bộc rất nhanh đã đi lấy thêm một bộ bát đĩa nữa cho nàng.

Hạ Khởi cùng Diệp Dạ Tâm vừa uống vừa hàn huyên, từ chuyện hàng ngày cho tới chuyện trong giang hồ, chính sự triều đình. Bạch Tiểu Bích lúc này mới để ý, hai người bọn họ không dùng dùng chén nhỏ mà dùng bát lớn để uống rượu, hóa ra Hạ Khởi trước giờ sống quen trong doanh trại, trời sinh dưng cảm, sợ chén nhỏ không được tận hưởng, Diệp Dạ Tâm cũng không phản đối nên hai người đổi thành bát lớn, hào sảng như chính bản thân hẳn vậy.

Thấy bọn hắn không để ý tới thân phận, uống hết bát này tới bát khác, không có chút bộ dáng nào của một công tử ưu nhã nhưng cũng không cảm thấy có điểm gì thô lỗ, Bạch Tiểu Bích thật sự nhịn không được, cúi đầu cười một tiếng, trong lòng nghi hoặc không hiểu tại sao hai người bọn họ lại quen biết nhau.

Bạch Tiểu Bích lên ngược nhìn lên, bất ngờ đối diện với đôi mắt ẩn chứa ý cười kia, xem chừng hẳn luôn hiểu rõ tâm tư nàng. Bạch Tiểu Bích vội vàng dời ánh mắt sang chỗ khác.

Hạ Khởi uống hết nửa bầu rượu, thở dài nói: “Trung thần lương tướng thì thế nào chứ, như Trần quốc công – lão nhân gia ngài vào sinh ra tử, kết cục vẫn là bị người ta nghi kỵ...” ý thức được mình lỡ lời, Hạ Khởi lập tức dừng lại, tiếp tục uống rượu.

Diệp Dạ Tâm ra hiệu cho tiểu bộc lui ra, tự mình cầm bình rượu rót vào bát Hạ Khởi: “Sao Hạ huynh lại nói những lời ấy, chuyện trên đời rất khó nói, anh hùng lo gì không đất dụng võ.”

Hạ Khởi vỗ đùi, “Nói rất hay!”, nói rồi uống thêm hai bát nữa, đột nhiên đứng dậy nói: “Xin lỗi vì không thể uống tiếp được nữa.” Nói xong liền quay người đi ra, tiểu bộc bên cạnh cũng đi ra theo.”

Trong phòng chỉ còn lại hai người, hắn chậm rãi rót rượu cho chính mình, tiếng rượu chảy xuống tuy nhỏ nhưng lại đánh mạnh vào tâm tư Bạch Tiểu Bích. Lần nữa ở chung một chỗ với hắn, cảm nhận được ánh mắt ôn nhu của hắn dừng trên người mình, Bạch Tiểu Bích càng thêm hoảng, vội vã đứng dậy nói: “Ta cũng ra ngoài xem một chút...”

Bàn tay nàng bị hắn đè lại.

Bạch Tiểu Bích bất ngờ cảm thấy một cơn nóng rát, theo bản năng rút nhanh tay về, lui lại mấy bước liền.

Diệp Dạ Tâm thở dài: “Hạ huynh đi giải quyết nhẹ, người cũng muốn đi theo sao?”

Giải quyết nhẹ? Bạch Tiểu Bích lúng túng, không biết là nên đi ra ngoài hay ngồi lại.

Trong nháy mắt, hắn đã đứng trước mặt nàng, chiết phiến trong tay nâng cầm nàng lên, ép nàng nhìn thẳng vào hắn: “Tiểu nha đầu lại tính nao loạn gì nữa, hôm nay ta không có mùi hoa quế!”

Đầu tiên là phiến nào, sau đó là sợ bị Hạ Khởi đi vào nhìn thấy, Bạch Tiểu Bích gấp đến độ lui lại mấy bước nữa: “Diệp công tử... xin tự trọng!”

Diệp Dạ Tâm sắc mặt không đổi tiến lại gần: “Sao lại nói những lời này?”

Phía sau đã là tường, Bạch Tiểu Bích muốn lui cũng không thể lui nữa, nhất thời đỏ bừng mặt, nếu thật muốn hắn ‘tự trọng’ thì ngày trước nàng nên cự tuyệt hẳn, hôm nay tay cũng nắm, ôm cũng đã ôm qua, đột nhiên yêu cầu hắn ‘tự trọng’, trách sao hắn cảm thấy buồn cười.

Hai tay chống trên tường, vây lấy nàng bên trong, Diệp Dạ Tâm cúi đầu nhìn nàng cười nói: “Tiểu nha đầu, người đang giận ta sao?”

Mùi rượu nhàn nhạt tản ra cũng không khiến người ta cảm thấy ghét, chỉ là... tư thế này thật quá mức mập mờ cùng cản rõ khiến nàng cảm thấy hắn không ôn nhu một chút nào, mà trái lại, rất bá đạo. Bạch Tiểu Bích bị vây trong vòng tay của hắn, lưng chạm hẳn vào tường, tận lực kéo giãn khoảng cách giữa hai người, ủy khuất đến độ muốn khóc nức lên, song nghĩ tới khóc trước mặt hắn sẽ bị hắn chê cười, bao nhiêu nước mắt đều bị nàng nuốt ngược trở lại, trợn mắt nhìn hắn, thế nào cũng không chịu yếu thế.

Tận mắt chứng kiến bộ dáng tức giận của nàng, Diệp Dạ Tâm bất giác bật cười, thanh âm mềm mại nói: “Ta không đứng ở chỗ nào mà chọc người tức giận rồi, người nói ra rồi ta xin lỗi người được không?”

Bạch Tiểu Bích vốn định mắng hắn một trận nên thân cho hắn tỉnh ra, nào ngờ hắn đột nhiên nói vậy, nhất thời không tìm ra lý do để nổi giận – rốt cuộc hắn đã làm gì khiến nàng tức giận, bản thân nàng cũng không rõ ràng lắm, không thân không thuộc, nàng có quyền gì mà giận giữ, quản chế hắn chứ?

“Không nói cũng được,” hắn đứng thẳng người, một lần nữa kéo tay nàng, “Người vô duyên vô cớ nổi giận, vừa rồi lại không để ý tới ta, có phải rất oan uổng hay không?”

Bạch Tiểu Bích cũng không kháng cự nữa, mặc hắn kéo đến bên bàn.

Hắn gấp một miếng thịt để vào trong chén nàng rồi hạ đũa: “Tức giận thì có thể, nhưng không cho phép không để ý đến ta, càng không thể nhịn ăn.”

Bạch Tiểu Bích vừa bực vừa sợ, cuối cùng thấp giọng hỏi: “Người không có ý định trở về tìm Hương Hương cô nương sao?”

Hắn nhìn nàng đầy kinh ngạc rồi bật cười hỏi: “Chuyện này rất quan trọng sao?”

Bạch Tiểu Bích đỏ mặt: “Người không phải rất thích nàng sao? Sao bây giờ lại yêu thích Hải Vân cô nương rồi, dường như... quá vô tình.”

Hắn nhìn nàng, gật đầu hỏi: “Người giận vì chuyện này?”

Bạch Tiểu Bích cắn cắn môi, không biết nên đối diện với hắn thế nào.

Diệp Dạ Tâm thấy vậy, không nhịn được cười nói: “Các nàng chỉ là nữ tử thanh lâu, khách nhân đương nhiên không chỉ có một mình ta, cái các nàng ấy thích chính là bạc của ta, nam nhân tìm tới các nàng ấy cũng chỉ để tiêu khiển mà thôi.”

Bạch Tiểu Bích không hiểu được.

Hắn chỉ vào bình rượu rồi nói: “Tựa như khi uống rượu vậy, tùy tiện tìm một người mình không ghét uống cùng là được, Hạ huynh hay bất kỳ ai khác cũng được, đó không thể nào gọi là thích.” Nói rồi cầm chiếc phiến nâng mặt nàng, để nàng nhìn vào hắn: “Tiểu nha đầu còn chưa lập gia đình, đừng nên suy nghĩ lung tung.”

Bạch Tiểu Bích vội vàng né tránh, tức giận nhìn hắn nói: “Đừng giễu ta như những cô nương kia của người.”

Hắn lắc đầu nói: “Ta chưa từng xem người như các nàng ấy.”

Đôi mắt đen mà sáng ngời không có chút tạp niệm, giọng nói chân tình, Bạch Tiểu Bích cho dù đang rất tức giận nhưng cũng không tránh khỏi cao hứng, nghĩ tới hai kẻ đã gặp trước đó nói sẽ đến tìm Hải Vân cô nương uống rượu, gật đầu nói: “Ta hiểu, đến đó cũng có thể uống rượu.”

Diệp Dạ Tâm cười không nói.

Ý thức được bản thân không nên quá chú tâm đến những chuyện như vậy, Bạch Tiểu Bích im lặng cúi đầu nhìn bàn thức ăn, đúng lúc này, Hạ Khởi cùng tiểu bộc đi vào.

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Hạ huynh đi lâu như vậy, không phải đang nghĩ biện pháp trốn rượu đó chứ?”

Hạ Khởi xách bầu rượu nên ánh chừng, cười to nói: “Tửu lượng khá lắm! Ta chịu thua là được chứ gì!” Nói rồi rót đầy hai chén nhỏ trên bàn, một hơi uống cạn chén của mình: “Tối nay để có chút chuyện cần làm, không thể uống say, đợi mọi chuyện xong xuôi nhất định sẽ tìm tới Diệp huynh.”

Diệp Dạ Tâm cũng không miễn cưỡng, bốn người tạm biệt ở cửa tửu lâu, Bạch Tiểu Bích theo chủ tử Hạ Khởi ra khỏi thành.

Đêm khuya, ánh lửa soi sáng cả khe núi, đám thợ thủ công bận rộn không ngừng, bên ngoài ngoại trừ một vài nhà dịch được điều tới từ nhà môn thì còn có khoảng mười hắc y nhân, cũng là hộ vệ không biết từ đâu muốn tới của Trầm Thanh. Đêm đầu khởi công rất quan trọng, Trầm Thanh cùng Hạ Khởi định tự mình trông coi hết đêm, giữa đêm Ôn Hải có tới xem xét qua một lượt, Bạch Tiểu Bích có lòng học hỏi nên cũng đi cùng.

Gió núi không ngừng thổi tới, khe núi một mảnh khí thế ngất trời, lò than rực lửa, đám thợ thủ công ở gần lò nóng đến chảy cả mồ hôi, sự giá lạnh của đêm thu hoàn toàn không thấy đâu cả.

Nếu dùng sắt nung để gia cố mộ phần thì những kẻ kia muốn dùng thủ đoạn thông thường để đào trộm mộ là không có khả năng. Bạch Tiểu Bích hưng phấn, mặt đỏ bừng, quay đầu lại thì thấy Trịnh lão gia đứng

bên cạnh nhìn về phía mộ phần, thần sắc ảm đạm mà không khỏi cảm thấy kỳ quái, không nghĩ nhiều liền đi tới an ủi: “Mọi chuyện đều đang tiến hành rất tốt, bá bá còn lo lắng điều gì?”

Trịnh lão gia hoàn hồn, lắc đầu nói: “Chỉ là nghĩ tới vị thân thích đang nằm dưới đó nên có chút sầu não thôi.”

Hạ Khởi cũng chú ý tới hai người: “Chẳng lẽ Trịnh lão gia có điều khó nói sao?”

Dưới ánh lửa, sắc mặt Trịnh lão gia trắng bệch, miễn cưỡng cười nói: “Chuyện cũng đã qua nhiều năm, không nói tới thì tốt hơn.”

Hạ Khởi cũng không hỏi gì thêm.

Trầm Thanh ở bên kia nói với sang: “Có thể khởi công...”

Lời còn chưa dứt, dưới chân núi đột nhiên huyền não cả lên, xa xa thấp thoáng ánh lửa cháy, mọi người còn đang kinh nghi thì có vài người nông dân chạy nhanh tới, thở hồng hộc nói: “Trịnh lão gia mau trở về, quí phủ có cháy!”

Trịnh lão gia không giấu được kinh hãi: “Có người nào bị thương không?”

Người nông dân kia đáp trong tiếng thở dốc: “Tất cả mọi người đều bình an, mọi người đang cố gắng dập lửa.”

Trịnh lão gia thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chào mọi người rồi rời đi.

Sớm không xảy ra, trễ không xảy ra, lại chọn ngay lúc này, hỏa hoạn lần này đương nhiên không đơn giản. Trầm Thanh có chút chần chờ, Ôn Hải lên tiếng đầu tiên: “Ta đi xem thế nào.”

Bạch Tiểu Bích vội vàng nói: “Sư phụ cẩn thận!”

Ôn Hải tựa phi tựa tiếu nhìn nàng một cái rồi mới quay người đi xuống núi.

33. Q.1 - Chương 33: Hài Cốt Trong Mộ!

Người giết dây kia lại chọn đúng lúc này động thủ, chứng tỏ hẳn biết rõ kế hoạch của mọi người, cố ý đến phá hoại, việc này không thể chậm trễ hơn nữa, Trầm Thanh cùng Hạ Khởi thương lượng sơ qua một lần nữa rồi phân phó đám thợ sớm khởi công. Bạch Tiểu Bích thấy thần sắc bọn họ ngưng trệ, tự giác đứng một bên quan sát, không muốn quấy rầy bọn họ.

Một gã nha dịch đứng phía sau đột nhiên lên tiếng hỏi: “Sao vẫn chưa khởi công, gia đâu rồi?”

Một nha dịch khác cắt đứt lời hắn: “Chờ xem!”

Hai người bọn họ nói rất nhỏ, Bạch Tiểu Bích đứng gần nên nghe thấy, nàng đưa mắt nhìn hai người đó mà không khỏi nghi ngờ, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, mất một lúc lâu mới phát hiện vấn đề ở chỗ khẩu âm của hai người này rất giống với Ôn Hải, chính là tiếng phổ thông chuẩn mực, nhưng bọn họ không phải là nha dịch điều từ trong thành tới sao, theo lý thì bọn họ nên nói tiếng địa phương mới đúng chứ, cũng không phải đi ra ngoài làm việc, như thế nào lại dùng khẩu âm của kinh thành?

Càng nghĩ càng buồn bực, nàng đi tới gần Hạ Khởi hỏi: “Hạ công tử, những quan sai đại ca này dường như biết người?”

Hạ Khởi đang bận rộn chỉ đạo đám thợ thủ công, nghe vậy chỉ nhìn nàng rồi nói: “Bọn họ gặp ta khi ta tới phủ nha điều động người cùng Trịnh lão gia.”

Khó trách được bọn họ lại gọi ‘gia’, Bạch Tiểu Bích thầm mắng mình xen vào chuyện của người khác, cười rồi xoay người định đi xem đám thợ thủ công làm việc, chỉ là vừa đi tới gần lò nung, đã nghe thấy một mùi thuốc súng nồng đậm, còn chưa kịp phản ứng, bên tai đã truyền tới tiếng pháo nổ vang, ngay sau đó là một màn khói dày đặc, nhìn không thấy người.

Đám thợ thủ công chưa từng gặp phải tình huống này bao giờ, la hét toán loạn.

Biết có chuyện không hay, Bạch Tiểu Bích vội dùng ống tay áo che mũi, lao ra khỏi màn sương tìm Hạ Khởi.

Trầm Thanh khẽ kéo vạt áo, bước lên phía trước hét lớn: “Đứng yên hết cho ta, không được nhúc nhích!”

Giọng nói mang theo mấy phần âm tàn, gương mặt trẻ tuổi xinh đẹp tuyệt trần đầy hàn ý, nốt ruồi đỏ chồ đuôi lông mày đỏ như máu khiến cho ánh nhìn càng trở nên âm trầm hơn cả. Bạch Tiểu Bích không khỏi kinh hãi, vội vàng chạy lại gần Hạ Khởi.

Đám thợ thủ công quả nhiên không dám la hét hay chạy loạn nữa.

Hạ Khởi tiến về phía trước, lớn tiếng nói: “Đuổi theo!”

Trầm Thanh kéo hẳn lại: “Cẩn thận trúng kế, không bằng Hạ huynh cùng cái quan sai đại ca ở lại đây canh chừng, ta dẫn mọi người đi xem thế nào.” Nói rồi tung người đuổi theo, mười tên hộ vệ áo đen thấy vậy cũng lập tức đi theo, chỉ thấy bóng người lên xuống, chớp mắt đã biến mất giữa núi rừng.

Đám thợ thủ công cũng đã kịp hoàn hồn, nhìn về phía Hạ Khởi chờ lệnh.

Một gã nha dịch tiến lên hỏi: “Gia, có khởi công hay không ạ?”

Hạ Khởi không trả lời ngay, chậm rãi bước về phía mộ phần.

Gió núi thổi qua, chung quanh vô cùng yên tĩnh, ánh lửa chiếu rọi, bởi vì mới được gia cố lại bằng đá nên mộ phần nhìn rất mới, mộ phần này nằm trên dốc núi, nhìn không cao lắm nhưng lại khiến cho người ta cảm nhận được khí thế đỉnh thiên lập địa.

Tại sao không nhân cơ hội này mà khởi công? Bạch Tiểu Bích nhìn không được, thấp giọng nhắc nhở: “Hạ công tử, có phải...”

Hạ Khởi đột nhiên cắt ngang lời nàng: “Đào lên cho ta!”

Hắn vừa dứt lời, đám thợ thủ công vô cùng ngạc nhiên cùng khó hiểu, bất quá thì mấy nha dịch kia dường như đã sớm chuẩn bị sẵn, lập tức lấy công cụ, tiến về phía trước rồi bắt đầu đào.

Không phải là muốn gia cố thêm bằng sắt nung sao? Tại sao lại muốn đào mộ phần lên? Bạch Tiểu Bích cảm thấy không đúng lắm, kinh hãi hỏi: “Hạ công tử, công tử làm gì vậy?”

Hạ Khởi không để ý tới nàng, ánh mắt thủy chung không rời khỏi mộ phần kia, gương mặt mỹ lệ thoáng xẹt qua sát khí.

Mất thấy mọi người ba chân bốn cẳng chạy mở những tảng đá lớn, Bạch Tiểu Bích rất muốn ngăn cản nhưng những nha dịch kia sao có thể nghe theo nàng được chứ? Bấy giờ nàng mới hiểu được mọi chuyện, trong lòng không khỏi run sợ, đám người này nào phải nha dịch gì chứ, rõ ràng là người của hắn cải trang thành, vụ nổ vừa rồi rõ ràng là để dụ Trầm Thanh rời đi, chuyện hôm nay căn bản chính là kế hoạch của hắn.

Hạ Khởi sợ chỉ mình đám quan sai giả dạng đào thôi thì chậm, quay người nhìn đám thợ thủ công, lớn tiếng quát: “Còn chưa đào?”

Hành động hiện tại khác xa so với kế hoạch ban đầu, đám thợ thủ công mặc dù biết không đúng nhưng dù sao cũng chỉ là thường dân, nhất gan lại sợ phiền phức, thấy hắn hung ác như vậy nào dám cãi lại, vội vàng cầm dụng cụ lên hỗ trợ.

Rốt cuộc là hắn muốn làm gì? Bạch Tiểu Bích biết hắn hiện tại đã không còn là Hạ Khởi mà nàng quen biết nữa rồi, bản thân không thể ngăn cản nên càng trở nên lo lắng hơn cả, làm thế nào mới có thể báo cho Ôn Hải cùng mọi người biết đây? Thấy bọn họ chỉ lo đào mộ mà không để ý tới mình, Bạch Tiểu Bích âm thầm lui lại mấy bước, thấy Hạ Khởi cũng không có phản ứng, lập tức lui thêm mấy bước nữa.

Hạ Khởi vẫn không quay đầu, đột nhiên lên tiếng: “Muốn đi báo tin sao?”

Bạch Tiểu Bích bị câu hỏi bất ngờ của hắn dọa cho sững người.

Hạ Khởi vẫn không nhìn nàng, thản nhiên nói: “Muốn đi thì đi mau một chút đi!”

Bạch Tiểu Bích tưởng là hắn cố ý dò xét mình nên không dám đi, đứng tại chỗ không biết nên làm thế nào.

Hạ Khởi tiện tay ném một cây đuốc về phía nàng rồi nói: “Tốt nhất là gọi hết đám người Trịnh gia đến đây.”

Thấy hắn không giống như đang nói đùa, Bạch Tiểu Bích chần chừ trong chốc lát rồi quyết định nhặt cây đuốc lên, xoay người chạy xuống núi.

Đợi đến lúc Ôn Hải cùng Trịnh lão gia lên tới nơi, cục diện đã rất khẩn cấp, Trầm Thanh đã trở lại, những hộ vệ áo đen đang giằng co với người của Hạ Khởi, sắc mặt hai người đều rất kém, mà mộ phần đằng sau đã đào xong, cổ quan tài lộ rõ trong tầm mắt mọi người.

Thấy Trịnh lão gia, hai người đồng thời quay đầu nhìn lại.

Trịnh lão gia ngăn người, nhìn Hạ Khởi hỏi: “Vị thân thích này có ơn với Trịnh gia, Hạ công tử cùng hắn không thù không oán, vì sao lại đào mộ, phá hoại sự thanh tĩnh của người đã khuất?”

“Thanh tĩnh?” Hạ Khởi phát tay ra hiệu cho đám nha dịch lui lại, “Theo ta thấy chính là bị người hại, chôn thầy nơi đất khách quê người, tại sao lại bảo là thanh tĩnh?”

Trịnh lão gia biến sắc: “Người... rốt cuộc người là kẻ nào?”

Hạ Khởi không đáp mà hỏi ngược lại: “Hạ mõ nói vậy có đúng hay không?”

Trịnh lão gia trầm mặc.

Chẳng lẽ người trong mộ kia bị hại chết? Bạch Tiểu Bích còn đang kinh ngạc, Ôn Hải bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Đương triều Thần vũ tướng quân Lữ Phục, mấy chục năm qua đi theo Trấn quốc công nam chinh bắc chiến, dẹp yên phản loạn, cũng chính là phụ tá đắc lực của Trấn quốc công, là công thần đương triều đã được đích thân Thánh thượng ban tặng danh hào ‘Ngọc diện tướng quân’.” Nói tới đây liền nhìn về phía Hạ Khởi, mỉm cười nói tiếp: “Sớm đã nghe danh lệnh tôn, hôm nay gặp được hình ảnh tráng kiện của người, cảm thấy càng thêm uy phong, Lữ huynh khí độ bất phàm, võ nghệ siêu quần, có tướng làm tướng quân, bọn ta sớm nên nhận ra mới phải.”

“Nhân lực khá lắm!” Hạ Khởi gật đầu, “Xin hỏi Trịnh lão gia, Lữ Kiên ta có tư cách mở quan tài này không?”

Sắc mặt Trịnh lão gia trắng bệch, khó khăn gật đầu nói: “Tất cả lui ra đi!”

Trầm Thanh lên tiếng ngăn cản: “Chuyện này vô cùng trọng đại, Trịnh lão gia...”

Trịnh lão gia cắt ngang lời hắn: “Hai mươi tám năm rồi, sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay, Lữ công tử tới rất đúng lúc.” Dứt lời liền quay sang đám thợ thủ công đang đứng gần đó nói: “Tối nay không thể khởi công, đã làm phiền chư vị hương thân cực khổ rồi, mọi người về trước đi, ngày mai tới lĩnh công là được.”

Đám thợ thủ công cũng đã nghe danh Thần vũ tướng quân, sắc mặt trắng bệch, nào có ai muốn bản thân bị cuốn vào vòng xoáy của mấy đại nhân vật này chứ, nghe Trịnh lão gia nói vậy mà như nghe thấy lệnh đặc xá, vội vàng xuống núi.

Việc đã đến nước này, có muốn cứu vãn cũng không kịp, có kiên trì hơn nữa cũng vô dụng, Trầm Thanh phát tay ra hiệu cho đám hộ vệ lui xuống.

Mặc dù đã bị chôn dưới mặt đất hai mấy năm nhưng kỳ quái là, cổ quan tài cũng không mục nát, hài cốt nam nhân bên trong có vẻ to lớn hơn người bình thường một chút, xem chừng lúc sống là một người cao lớn, y bào cùng giày gấm không chút tổn hại, bên hông còn giắt một miếng ngọc bội hình hoa mai trong suốt. Bạch Tiểu Bích vốn rất sợ, nhưng lại không nhìn được tò mò, len lén đưa mắt nhìn, chỉ thấy phần trên miếng ngọc bội có khắc một chữ ‘Lữ’.

Lữ Lữ Kiên lấy miếng ngọc bội đặt trên nắp quan tài, nhìn Trịnh lão gia nói: “Chưa từng nghe qua Trịnh gia có họ hàng xa họ Lữ, ngọc bội này ta rất quen thuộc.” Vừa nói vừa đưa tay vào trong ngực áo lấy ra một miếng ngọc bội khác: “Lữ gia chúng ta có hai miếng ngọc tổ truyền độc nhất vô nhị trong thiên hạ, tổ phụ cùng tổ mẫu mỗi người giữ một miếng. Hai mươi tám năm trước, tổ phụ ra ngoài rồi không rõ tung tích, để lại tổ mẫu cùng mười mấy người Lữ gia. Trong lúc gia phụ khó khăn nhất thì có một vị tướng quân họ Trịnh, vốn là bạn của tổ phụ, khẳng khái tương trợ, chỉ vì hắn cùng tổ phụ đồng tình thủ túc, tổ mẫu

tin hần không chút nghi ngờ, để gia phụ đi theo người kia kiến công lập nghiệp, hôm nay hần đã công thành danh toại, yên ổn ngồi trên ghế Trần quốc công.”

Không gian lâm vào trầm mặc, không một ai lên tiếng.

Lữ Kiên đem miếng ngọc bội của mình đặt cạnh miếng ngọc bội lấy ra từ quan tài: “Ngày đó tổ phụ mất tích, ngọc bội tùy thân này cũng mất đi, miếng này chính là di vật của tổ mẫu, là vật gia bảo của người trong nhiều năm, lúc lâm chung người có nói, muốn gia phụ tìm được hài cốt của tổ phụ về hợp táng với người.”

Hai miếng ngọc bội giống nhau từ màu sắc cho tới cả hình dáng.

“Còn mảnh giấy này,” Lữ Kiên lấy từ trong quan tài ra một mảnh giấy lụa, nhỏ giọng đọc, “Tự phụ võ nghệ bản thân, một lòng tận trung báo quốc, ai ngờ thượng bất nhân, hoải bảo chưa thành đã hại tới tính mạng huynh, thật bất đắc dĩ, ngày khác dưới cửu tuyền sẽ tại tội cùng huynh.”

Bạch Tiểu Bích kinh hãi.

Chỉ có những kẻ tiểu nhân vô sỉ mới có thể tự tay giết chết bạn thân như vậy, hôm nay hung thủ lại chính là Trần quốc công lừng lẫy thiên hạ, thật khiến người ta khó có thể tin được. Chỉ một câu ‘thượng bất nhân’ kia cũng đủ để mang họa diệt tộc tới cho Trịnh gia rồi.

Lữ Kiên cầm mảnh giấy lụa đưa tới trước mặt mọi người, cười lạnh nói: “Bằng chứng rõ ràng, Trịnh lão gia còn gì để nói?”

Trầm Thanh nhìn mảnh giấy lụa, thở dài nói: “Chuyện này đã qua nhiều năm, Lữ huynh từ đâu mà biết được?”

Lữ Kiên trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Mấy tháng trước gia phụ có nhận được phong thư bí ẩn, trong thư có nói về chuyện này, gia phụ xưa nay vô cùng kính trọng Trần quốc công, vốn không tin nhưng vì lời phó thác của tổ mẫu nên không thể không phải ta tới điều tra.”

Trầm Thanh cười khổ, lắc đầu nói: “Lữ huynh biết rõ là bị người ta lợi dụng mà.”

Lữ Kiên nói: “Bất luận như thế nào đi chăng nữa, thân là con cháu Lữ gia, ta sao có thể để cho hài cốt tổ phụ ở nơi tha hương được.”

Trầm Thanh lại nói: “Trần quốc công nhất thời hồ đồ mới có thể làm ra chuyện sai trái, nhưng là người cũng có công với đất nước, lão nhân gia ngài hiện đã là trọng thần trong triều, nếu chuyện này...”

Lữ Kiên cắt ngang lời hần: “Ta mười tuổi đã được Trần quốc công đích thân truyền thụ võ nghệ, ta tình nguyện không tin đây là sự thật, nhưng hôm nay, mọi thứ đều rõ ràng cả, chẳng lẽ thân là trọng thần trong triều, vì công danh hoải bảo là có thể chính tay giết bạn sao?”

Mọi người mặc nhiên trầm lặng.

Cho dù có là Trần quốc công đi chăng nữa thì cũng không thể nào thoát tội được, thù cha không đội trời chung, há có thể dễ dàng buông tha? Nếu nhất định phải khuyên Thần vũ tướng quân bỏ qua thù giết cha cũng thật quá vô lý, quan trọng hơn là, chuyện này thật sự không có cách vãn hồi, kẻ giết đây kia cuối cùng cũng đạt được mục đích của mình.

“Ý trời,” Trịnh lão gia lắc đầu, “Gia huynh chinh chiến nhiều năm mà vẫn không giành được ân sủng, năm ba mươi bảy tuổi lại bị kẻ gian hãm hại, gặp phải đại họa buộc phải từ quan hồi hương, đúng lúc có vị phong thủy tiên sinh đi ngang qua, ông ấy bảo với gia huynh, nếu muốn tránh được đại họa thì phải tìm người khác họ tương trợ. Gia huynh lại không thể tìm người trong thành để tránh người ta nghi ngờ, huống chi tang sự không phải chuyện mỗi ngày. Trong lúc bối rối vì không tìm được người khác họ, một ngày kia, gia huynh có việc ra ngoài, trên đường gặp được bạn cũ là Lữ Quang nên mới hần tới nhà chơi.”

Mọi chuyện sau đó, cho dù ông ta không nói thì mọi người cũng đoán được kết cục, hai huynh đệ bọn họ chắc chắn đã hại chết Lữ Quang, chôn cất ở nơi này rồi bảo là họ hàng xa.

“Chuyện này thật ra là chủ ý của ta,” Trịnh lão gia nhìn cỗ quan tài, chậm rãi nói, “Gia huynh bị ta thuyết phục nên cũng không ngăn trở, chuyện hôm nay là trừng phạt đúng người đúng tội, hôm nay tính mạng cả

nhà Trịnh gia ta đều ở trên tay Lữ công tử, Lữ công tử có thể mang tờ giấy lụa này về, mặc kệ Lữ tướng quân xử trí thế nào, Trịnh gia ta tuyệt không oán thán.”

“Nói rất hay!” Lữ Kiên xoay người phân phó đám nha dịch, “Chuẩn bị trở về!”

Cỗ quan tài đầy bùn đất rất nhanh bị mang đi, có lẽ xe ngựa đã chờ sẵn dưới chân núi.

Bạch Tiểu Bích đột nhiên tiến lên phía trước nói: “Lữ huynh, người viết phong thư bí ẩn kia... người có biết hẳn không?”

Lữ Kiên lắc đầu nói: “Ta chưa từng gặp hẳn!”

Bạch Tiểu Bích không hỏi nữa, lui về bên cạnh Ôn Hải.

Ôn Hải nói: “Chân vạc cùng đỉnh vốn là một thể, hôm nay chân vạc bị phá, Thần vũ tướng quân làm việc cẩn thận hơn người, lần này trở về mà có trọng thần trong triều tìm đến, vô luận bọn họ đưa ra chủ ý gì, Lữ huynh nhất định phải khuyên tướng quân cứ thuận theo mà đáp ứng, bảo vệ mình trước mới là thượng sách, muốn làm gì thì để sau này cũng không muộn.”

Lữ Kiên nhìn hẳn nói: “Ôn huynh đã nói vậy, tiểu đệ nhất định khắc cốt ghi tâm.” Nói rồi ôm quyền hành lễ, cầm ngọc bội cùng giấy lụa rời đi.

Trầm Thanh không nhin được, cất tiếng nói: “Lữ đại ca, xin dừng bước!”

Lữ Kiên dừng bước nhưng không quay đầu lại, chỉ đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, đột nhiên giơ tay ném tờ giấy lụa vào trong lò lửa, ngọn lửa bùng cháy, giấy lụa rất nhanh đã hóa thành tro bụi. Lữ Kiên cũng không lên tiếng, sải bước xuống núi.

Trầm Thanh trầm mặc một lúc lâu rồi quay đầu nhìn Trịnh lão gia: “Trầm Thanh vô năng, thế núi nơi đây đã bị phá, Trấn quốc công ở trong triều nhất định sẽ xảy ra chuyện không may.”

Chỉ mới qua mấy canh giờ mà Trịnh lão gia giống như đã già đi mười tuổi, uể oải lắc đầu nói: “Bất luận như thế nào thì cũng đa tạ hảo ý của hai vị, ta sẽ sớm gửi thư báo tin cho gia huynh, còn những cái khác... cứ mặc cho số phận đi.”

Trầm Thanh gật đầu.

Trịnh lão gia cũng không nói gì thêm, dẫn theo gia đình xuống núi.

Bạch Tiểu Bích đứng ngăn người.

Trần quốc công làm việc có lỗi với bằng hữu, then với bộ hạ, nhất định sẽ từ quan hồi hương, thế cục trong triều sẽ sinh ra biến hóa, rốt cuộc là kẻ nào đã giật dây khiến cho Thánh thượng mất đi hai cánh tay đắc lực? Là người của Ngô vương hay người của Lý gia? Hay là... những thế lực khác? Có thể là hẳn hay không?

Bạch Tiểu Bích đang nghĩ tới xuất thần thì bàn tay bị người nắm lấy.

Ôn Hải cười như không cười nhìn nàng nói: “Trở về thôi!”

34. Q.1 - Chương 34: Chân Phế Đỉnh Tàn!

Lúc đoàn người trở về Trịnh phủ thì đêm cũng đã khuya, Trịnh lão gia cũng không phân phó điều gì, bọn hạ nhân tự nhiên cũng tản đi, chuyện phát sinh tối nay đối với bọn họ cũng chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi, lúc ở trên núi bọn họ đứng khá xa nên cũng chẳng nghe được điều gì.

Đối với Trần quốc công, Bạch Tiểu Bích thủy chung mang lòng kính trọng, biết ông ta hại tổ phụ Lữ Kiên là bất nghĩa nhưng vẫn không nhin được hỏi: “Sư phụ, mọi chuyện không thể cứu vãn sao?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Chân phế đỉnh tàn, thế cục không yên, Trấn quốc công nếu không rời đi thì sẽ dẫn đến đại họa.”

Bạch Tiểu Bích nhớ tới chuyện khác, ngập ngừng hỏi: “VẬY... nhà Lữ công tử...”

Ôn Hải hiểu ý nàng nên nói luôn: “Chân vạc cùng đỉnh vốn cũng một thể, không có Trần quốc công, Lữ gia ở trong triều cũng không đáng sợ.” dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Không cần tốn nhiều công sức cũng có thể quật ngã Trần quốc công cùng Thần vũ tướng quân, thủ đoạn người này quả nhiên là inh.”

Bạch Tiểu Bích im lặng.

Phạm Bát Sĩ chết là đáng tội, Trần quốc công tuy có tội, nhưng chuyện đã qua hai mươi mấy năm rồi mà vẫn bị người tra ra? Mục đích của người kia sợ rằng không đơn giản chỉ là bất bình dùm như vậy, có thể liên quan tới hần hay không? Cho dù hần đã nói mình không phải là người của Ngô vương nhưng cũng không thể nói hần không có liên quan tới người Lý gia. Tứ vương gia mặc dù vô dụng nhưng Lý gia không phải không có dã tâm, nếu như là hần thì tại sao hần lại muốn can dự vào trận tranh đấu này?

Trong đêm đông giá lạnh, hần làm cho nàng cảm thấy ấm áp khi bị người khác bắt nạt; lúc này khóc tủi hần cho nàng biết rằng phải tìm cách vượt qua mọi chuyện; lúc nàng gặp nguy hiểm, hần luôn xuất hiện cứu giúp nàng, ôm nàng rồi nhẹ giọng trấn an; lúc nàng tức giận, cũng chỉ có mình hần ôn nhu, nhân nhượng nàng.

Đối với hai người không thân thiết như nàng với hần mà nói, có phải hần đã quá ân cần rồi không? Hần đơn giản chỉ coi nàng là muội muội của hần sao?

Hần đối tốt với nàng như vậy, có khi nào có ý đồ khác không? Còn những cô nương bên cạnh hần nữa?

Lần gặp gỡ ở thành Ngọc Đỉnh này không phải cũng quá khéo đi? Trầm Thanh cùng Ôn Hải có cùng mục đích trợ giúp Trần quốc công thì không nói làm gì, còn hần, hần tới đây làm gì?

Ý niệm nảy sinh lúc ở trên núi khiến nàng bắt đầu hoài nghi phán đoán của bản thân, người đơn thuần có lẽ cũng không hần là đơn thuần, dường như hần cũng có mục đích của mình, rốt cuộc nàng nên tin tưởng ai đây?

Bạch Tiểu Bích chậm rãi đưa mắt nhìn gương mặt tuần tú có chút lãnh khốc phía trước: “Tại sao sư phụ lại đối tốt với ta?”

Ôn Hải nhìn nàng cười, không trả lời mà hỏi lại: “Thế nào là tốt, cả đời như cha sao?”

Bạch Tiểu Bích không cười nhưng cũng không hỏi tới nữa, chỉ cúi đầu nhìn đất, không tự chủ lui về phía sau mấy bước.

Ôn Hải cười nói: “Không còn sớm nữa, đi nghỉ sớm đi, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lên đường.”

Bạch Tiểu Bích trăm triệu lần không ngờ tới hai người lại đi vội vàng như vậy, kinh ngạc hỏi lại: “Ngày mai sao?”

Ôn Hải nhìn nàng nói: “Chuyện ở đây đã xong, lưu lại cũng không có ích, làm sao, ngươi còn có việc khác?”

Bạch Tiểu Bích sững sốt một hồi lâu, lắc đầu nói: “Không có, sư phụ cũng đi nghỉ sớm đi.”

Đợi nàng vào phòng rồi, Ôn Hải khẽ nhíu mày, đẩy cửa phòng ra rồi đi vào, quay người đóng cửa lại, đèn trong phòng đúng lúc sáng lên, dĩ nhiên, người đốt đèn không phải là hần rồi. Thấy Ôn Hải đi vào, người áo đen lập tức hành lễ.

Ôn Hải chậm rãi ngồi xuống ghế.

Người áo đen thấy hần ngồi xuống, lập tức lên tiếng: “Nếu chuyện Lữ gia cùng Trần quốc công vỡ lở, chỉ sợ bên trên sẽ rất nhức đầu.”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Ta thấy là rất đúng ý hần mới đúng.”

Người áo đen hiểu ý, gật đầu nói: “Trần quốc công công cao cấp chủ, ở trong triều không cấm kỵ bất kỳ ai đã khiến nhiều kẻ tiểu nhân căm ghét, nhưng dù sao thì ông ấy cũng có uy vọng trong quân doanh, cấp trên chưa chắc đã hỏi tội ông ấy, cùng lắm là nhân cơ hội thu lại binh quyền mà thôi.”

“Ông ta sống không được, cho dù Lữ gia có bỏ qua thì ông ta cũng không thể nào sống được.” Ôn Hải khẽ mỉm cười, sau đó lại thở dài nói: “Đáng tiếc, trung thần lương tướng khó cầu, nhưng là chọn sai chủ rồi.”

Một vị cự thần nổi danh trung trực, muốn ông ấy sống mà mang theo tội danh hại chết huynh đệ đồng cam cộng khổ, ông ta sao có thể chịu được chứ?

Người áo đen lại nói: “Lão đầu này trời sinh tính ngoan cố, có sống thì cũng khó tránh được phiền toái, chủ nhân cần gì phải chờ dài, thuộc hạ đã điều tra được, người hôm trước định giết nha đầu kia quả là do Phó tiểu thư phách tới, bất quá người kia cũng không còn mạng để trở về.”

Ôn Hải không tỏ thái độ gì, chỉ nhún mày.

Phó tiểu thư xưa nay tùy hứng, người áo đen biết hẳn bất mãn, vội nói: “Thuộc hạ sẽ phách thêm người âm thầm bảo vệ nha đầu kia.”

“Thôi,” Ôn Hải gơ tay cắt ngang lời hắn, “Người theo dõi nàng đã đủ nhiều rồi, bắt nàng để hỏi bát tự cũng chỉ vì bọn họ không thể khẳng định có phải là nàng hay không, nếu chúng ta manh động, không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?”

Người áo đen lại nói: “Nhưng với tính tình của Phó tiểu thư, sợ là...”

“Ý trời đã định, nếu nàng là người có phúc đức thì sao có thể dễ dàng chết đi được, nếu nàng chết, điều đó có nghĩa là chúng ta đã tìm sai người rồi!” Ôn Hải nhún mày, “Chẳng qua là hơi ngốc một tý, cũng không có gì đặc biệt... chẳng lẽ thật sự không phải là nàng?” Ôn Hải trầm ngâm trong chốc lát rồi đột nhiên chuyển chủ đề nói: “Ngô vương tự tập thầy bà, triều đình đang phách người âm thầm điều tra, người xem sẽ là ai?”

Người áo đen cung kính nói: “Thuộc hạ chỉ biết là, những người trên núi vừa rồi cũng không phải hộ vệ.”

Màn đêm đen kịt, gió lạnh thổi qua, không khí ngoài thành ẩm ướt, bóng cây âm trầm như đang giương nanh múa vuốt, trên đường vô cùng vắng lặng, giữa đường có một chiếc xe ngựa đang đỗ, bên cạnh xe, Diệp Dạ Tâm khoác tấm áo choàng nhưng xa hoa màu tím, đưa mắt nhìn về ngọn núi Ngọc Đỉnh ở phía xa, chờ ánh lửa bên sườn núi tắt hẳn mới khẽ cười thành tiếng.

Nữ tử áo đen cầm cây đuốc đứng phía sau hiển nhiên cũng nhìn rõ, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng: “Thiếu chủ diệp kế, quả nhiên thành công.”

Diệp Dạ Tâm quay người lại, trên gương mặt tuần mi cũng không có mấy vui vẻ: “Thành công, nhưng đường như quá dễ dàng.”

Nữ tử áo đen không cho là đúng nói: “Bất luận thế nào, mục đích của chúng ta đã đạt được, ba người bọn hắn cũng không làm gì được chúng ta, Trần quốc công thì thế nào chứ, có trách thì trách hắn không thời, cứng mềm đều không ăn nên mới rước tới đại họa, thuộc hạ sai người báo tin mừng cho cung chủ.”

Diệp Dạ Tâm nhún mày nói: “Không có đơn giản như vậy, bảo hắn dừng hành động thiếu suy nghĩ.”

Nữ tử áo đen nghe vậy, nghi hoặc hỏi: “Thiếu chủ lo lắng điều gì?”

Diệp Dạ Tâm như cũ nói: “Quá nhiều ánh mắt đang dò xét, nếu chúng ta động thủ trước thì khó tránh sẽ có kẻ ngồi không chờ ông đắc lợi.”

Nữ tử áo đen lần nữa phản đối: “Bất luận thế nào, còn có ai có thể đắc lợi hơn chủ công được.”

“Ám tiễn khó phòng, chỉ sợ là chúng ta không ngờ tới,” Diệp Dạ Tâm lắc đầu rồi lại làm như không có gì cả, xoay người lên xe, “Thôi, hẳn cũng đã nóng lòng rồi, chúng ta cứ làm theo lệnh là được.”

Nữ tử áo đen cười nói: “Chủ công nóng lòng, còn không phải là vì thiếu chủ sao?”

Diệp Dạ Tâm đã vào xe nên không ai có thể thấy biểu tình của hắn lúc này, chỉ nghe thấy tiếng cười nhẹ, “Đi thôi!”

Bình minh rất nhanh đã tới, ngày mới vừa tới, Ôn Hải liền dẫn Bạch Tiểu Bích tới từ già Trịnh lão gia. Trầm Thanh đã sớm chờ ở đại sảnh, mất bao nhiêu thời gian cùng sức lực, kết quả cuối cùng vẫn bị người khác tính kế, gương mặt tuần tú ử rũ, nhìn thấy hai người tới lập tức cười chào, thì ra đêm qua hắn phải giải quyết đám hộ vệ đã thuê trước đó nên về muộn hơn mọi người.

Sau khi giải thích, Trầm Thanh nhìn tay nải của hai người: “Ôn đại ca cũng muốn đi sao?”

Ôn Hải cười nói: “Đúng vậy, chúng ta đang đợi từ già Trịnh lão gia!”

Trầm Thanh nhìn cánh cửa phòng trong vẫn khép chặt, lắc đầu, xấu hổ nói: “Vốn muốn mượn cơ hội này để lập công, không nghĩ tới... lại hại người Trịnh gia!”

Bạch Tiểu Bích để ý quan sát hần trong chốc lát, đối với ý niệm chợt lóe trong đầu đêm qua sinh ra hoài nghi, an ủi hần: “Là người giết dây kia quá xảo quyệt, Trầm công tử đừng nản chí.”

“Đa tạ,” Trầm Thanh mỉm cười hỏi, “Không biết Ôn đại ca định đi đâu?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Người trong giang hồ, phiêu bạt vô định.”

Trầm Thanh vội nói: “Như vậy mới đúng, so với mây trên trời, hạc trong núi còn tự do hơn cả. Tiểu đệ vốn cũng muốn có một cuộc sống như vậy đã lâu, Ôn đại ca ôm chí lớn cho nên không vướng phiền não, không giống như bọn ta, suốt ngày ưu phiền được mất.”

Ôn Hải có chút ngoài ý muốn, nhìn hần trong hốc lát rồi cười nói: “Theo ý ta, Trầm huynh đệ nên nghĩ thoáng hơn một chút, những chuyện này vốn đã định sẵn, thành bại tự có khí số, chỉ cần làm hết sức mình là được rồi, phần còn lại cứ thuận theo ý trời.”

Trầm Thanh gật đầu nói: “Ôn đại ca dạy rất đúng, tiểu đệ xin ghi nhớ.”

Hai người đang nói chuyện thì Trịnh lão gia đi tới, hướng hai người chấp tay nói: “Chiều đã không chu đáo, vốn muốn lưu lại mọi người thêm ít bữa, lại sợ làm trễ nãi đại sự của mọi người.”

Ba người khách khí một hồi lâu, Trịnh lão gia phát tay ra lệnh cho quản gia mang tới hai khay bạc: “Chuyện gia huynh, lão phu vô cùng cảm tạ hai vị, là huynh đệ chúng ta tạo nghiệt cho nên gặp phải báo ứng, đây đều là ý trời, hai vị không nên tự trách. Đây là chút lộ phí, cũng là tỏ lòng biết ơn của lão phu với hai vị.”

Trầm Thanh kiên trì không nhận.

Ôn Hải nói: “Việc Trấn quốc công làm, Trịnh lão gia hẳn là rõ ràng nhất, sợ rằng đã kết thù không ít, tương lai sẽ còn nhiều kẻ bỏ đá xuống giếng, sự hưng suy của Trịnh gia đều đặt trên người Trịnh lão gia, tiền tài là vật ngoài thân, nhưng tự nó có chỗ dùng tới, tặng cho người không thiếu không bằng giữ lại phòng lúc cần.”

Trịnh lão gia trầm lặng trong chốc lát rồi để cho hạ nhân cất bạc đi.

Nói cũng kỳ quái, bọn hạ nhân vốn không biết nội tình, nhưng từ đêm qua tới giờ, không khí trong phủ dường như đang bị đè nén. Ngọc Đình còn chưa nghiêng mà sự suy bại đã bắt đầu, nghĩ tới cảnh hưng thịnh lúc mới tới đây, Bạch Tiểu Bích cảm thấy chua xót trong lòng, bước lên hành lễ nói: “Mấy ngày nay, tạ bá bá đã chiều cổ!”

Trịnh lão gia mỉm cười, tay vuốt cằm tiễn ba người ra cửa.

Trầm Thanh đã chuẩn bị sẵn ngựa, nhẹ nhàng phi thân lên ngựa: “Tiểu đệ đi trước một bước, Ôn đại ca cùng Bạch cô nương bảo trọng.”

Trầm Thanh rút cuộc cũng vẫn còn trẻ, bản tính lạc quan, giờ phút này đã không còn vẻ ủ rũ, u sầu, nháy mắt với Bạch Tiểu Bích nói: “Bạch cô nương, thiên hạ tuy lớn mà lại nhỏ, có thể chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau.” Nói rồi khom người hành lễ với Trịnh lão gia cùng Ôn Hải, giục ngựa rời đi.

Ôn Hải cũng hành lễ với Trịnh lão gia: “Cáo từ!”

Bạch Tiểu Bích hoàn hồn, đang chuẩn bị theo Ôn Hải lên xe thì có một hạ nhân dẫn theo một thư sinh đi tới nói: “Lão gia, đây là tú tài huyện Môn Tĩnh, họ Triệu, muốn tá túc trong phủ chúng ta.”

Trịnh lão gia gật đầu nói: “Là hậu sinh sao, lưu hần lại đi.”

Huyện Môn Tĩnh? Mắt thấy hạ nhân dẫn thư sinh kia đi vào, Bạch Tiểu Bích đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, vội vàng nói với Ôn Hải: “Sư phụ, chờ ta một lát.” Nói rồi vội vã xoay người, vội vã đuổi theo hai người kia.

Những tia nắng đầu tiên vừa chiếu xuống, sương sớm dần tan ra, ở phía xa, Ôn Hải mỉm cười đỡ Bạch Tiểu Bích lên xe ngựa.

Một nữ tử mặc y phục màu tím bước ra sau một gốc cây, nhìn theo phương hướng xe ngựa rời đi, những móng tay xinh đẹp cắm sâu vào lòng bàn tay.

Phía sau có người lên tiếng nói: “Người phái đi đã chết, có cao thủ bảo vệ nàng ta, người của chúng ta không ra tay được.”

Nữ tử thấp giọng chửi: “Phế vật!”

Người nọ khuyên nhủ: “Công tử chỉ là thấy nàng ta hữu dụng, tiểu thư cần gì phải tức giận, trở về đi thôi, nếu để công tử mất hứng thì thật không hay, nếu làm hỏng đại sự, sau này tiểu thư không hối hận sao?”

Nữ tử cắn cắn môi một lúc lâu, cười lạnh nói: “Ta thấy nàng ta cũng chỉ là một nha đầu tầm thường, chẳng có gì đặc biệt cả, huống chi nếu thật là nàng, ông trời còn phải ưu ái, sao có thể chết đi dễ dàng như vậy được.”

35. Q.1 - Chương 35: Quân Tử Hảo Cầu!

Đông qua xuân tới, hành trình vô định nên cuộc sống trôi qua có mấy phần tiêu dao tự tại, lễ trừ tịch trôi qua, tết Đương Nguyên tiêu cũng qua đi. Bạch Tiểu Bích ngoại trừ thỉnh thoảng nhớ tới phụ thân, nhớ tới khoảng thời gian yên ả, đốt pháo, ăn tết nguyên tiêu,... khiến cho buồn bực không vui thì mọi chuyện cũng không có gì biến đổi. Cho đến tháng hai, trong triều đột nhiên truyền ra tin tức Trần quốc công bệnh chết khiến nàng khiếp sợ không thôi.

Trần quốc công qua đời vì bệnh, Thánh thượng vô cùng đau buồn, dẫn theo bá quan văn võ tới bái tế, ban tặng danh hào lương thần trung võ.

Điều kỳ quái là, sự kiện quan trọng như vậy mà Thần vũ tướng quân Lữ Phục, một trong những cánh tay phải đắc lực do một tay Trần quốc công nâng đỡ lại không hề xuất hiện, chỉ cử con trai đến bái tế thay.

Trần quốc công công cao đức cả, Thánh thượng sớm đã nghi kỵ từ lâu, tuy có dụng tâm muốn nhân cơ hội này bồi dưỡng thế lực mới, bất quá thì những quan viên kia cũng chỉ là những kẻ thụ sinh văn nhược, đàm luận kẻ sách trị quốc cũng chỉ toàn lý thuyết suông, một vài người chân chính có tài thì lại hoàn toàn không có danh vọng, muốn nắm thực quyền quả thực rất khó khăn, sao có thể bì kịp với Trần quốc công mấy chục năm trời bình định giang sơn. Trần quốc công mất, Thánh thượng như chim gãy cánh, một số ít quan viên hiểu biết thì lảng lảng xem xét thế cuộc hiện tại, kỳ thi mùa xuân qua đi, những người tài giỏi nếu không đi theo Ngô vương thì cũng qui thuận theo Lý gia. Thánh thượng mặc dù bất đắc dĩ nhưng cũng không đến nỗi loạn, mặc Ngô vương cùng Lý gia tranh đấu, bản thân ngồi giữa thờ ơ lạnh nhạt, lợi dụng sự tranh đấu để khắc chế hai phe, miềng cường cũng có thể duy trì thế cuộc cân bằng.

Nói cho cùng, Trần quốc công qua đời, được lợi chỉ có hai phe Ngô vương và Lý gia, trong đó Ngô vương có vẻ lợi thế hơn hẳn.

Bạch Tiểu Bích mơ hồ nhận ra việc Trần quốc công qua đời hoàn toàn nằm trong kế hoạch của kẻ giết dây kia, trong lòng âm thầm khổ sở, ngày đó rời đi vội vã, nàng căn bản không có cơ hội đi gặp Diệp Dạ Tâm, hôm nay nghĩ đến hần, trong lòng không rõ là cảm giác gì, trực giác nói cho nàng biết chuyện này nhất định có liên quan tới hần, hành động của hần khiến nàng vừa tức giận lại vừa có chút thất vọng.

Cát Giang tuy chỉ là một huyện nhỏ nhưng cũng không đến nỗi là nơi thâm sơn cùng cốc, bởi vì vị trí địa lý khá tốt cho nên cũng được coi là rộng lớn và phồn hoa, thương nhân nam bắc đều phải đi qua nơi này mới có thể thông thương được.

Trong lúc ăn cơm, Bạch Tiểu Bích hỏi Ôn Hải: “Sư phụ thật sự muốn tới Trần phủ?”

Ôn Hải cười nói: “Đương nhiên!”

Bạch Tiểu Bích chần chờ một lúc lâu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm hỏi: “Sư phụ rất muốn làm quan sao?”

“Là nam nhân, ta đương nhiên một kiến công lập nghiệp, hiển đạt giàu sang, làm rạng danh tổ tiên,” Ôn Hải nhìn nàng cười nói, “Chẳng phải các cô nương đều muốn gả cho nam nhân có tiền đồ, tương lai có thể an hưởng vinh hoa phú quý sao? Đồ đệ của ta không muốn như vậy?”

Từ chuyện làm quan nói tới chuyện lập gia đình, hần cố ý mà. Trưởng bối trêu chọc vẫn bối chuyện thành lập gia thất vốn không mấy kỳ, nhưng nếu ‘trưởng bối’ là một công tử tuần mỹ lại trẻ tuổi thì lại khác, không khí chung quanh nhất thời trở nên mập mờ, Bạch Tiểu Bích đỏ bừng mặt, rất lâu sau mới cất tiếng: “Ta không muốn gả cho quan nhân!”

Ôn Hải ‘nha’ lên một tiếng rồi hỏi: “Tại sao lại không muốn?”

Bạch Tiểu Bích thấp giọng nói: “Làm quan tốt thì bị người ta chèn ép, giống như Trần quốc công lúc còn trẻ cậy; nhưng làm quan tham thì nhất định sẽ gặp báo ứng, tỷ như Phạm Bát Sĩ vậy. Theo ta thấy thì làm quan tuy có danh vọng nhưng lại rất nguy hiểm, mỗi ngày đều bận rộn công sự, có cái gì tốt chứ, như chúng ta, tìm một công việc gì đó kiếm sống qua ngày, cơm no áo ấm, mặc dù không có vinh hoa phú quý nhưng cuộc sống lại rất an nhàn, tự do tự tại.” Dừng lại một chút, nàng đưa mắt nhìn Ôn Hải, thấy hần không có gì khác thường, không nhịn được lên tiếng hỏi: “Sư phụ... không cảm thấy như vậy rất tốt sao?”

Ôn Hải nhướn mày, im lặng không nói.

Nghĩ hần đã hạ quyết tâm làm theo ý mình, Bạch Tiểu Bích cũng không phải là người không biết lượng sức mình, cũng không có ý định khuyên can hần, chỉ nghi hoặc hỏi: “Nhưng không phải người đã nói, Binh bộ thị lang là người Lý gia, là người ủng hộ Tứ vương gia sao?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Là người của triều đình là được rồi, những chuyện đó để sau này tính.”

Làm quan là để hưởng vinh hoa phú quý, về phần làm quan dưới trướng Hoàng thượng, Tứ vương gia, Ngô vương hay bất kỳ ai khác cũng không quan trọng. Bạch Tiểu Bích buồn bã nói: “Cũng tốt, dù sao chúng cũng không giúp Ngô vương.”

Ôn Hải nhìn nàng: “Tại sao?”

Bạch Tiểu Bích nhìn chung quanh, thấp giọng nói: “Chuyện Trần quốc công nhất định là do hần ở phía sau giật dây, người gửi thư tới Lữ gia chắc chắn là người của hần.”

Ôn Hải nghe vậy, chỉ nhìn nàng nói: “Không nên suy nghĩ lung tung.”

Thấy hần hoàn toàn không có hứng thú, Bạch Tiểu Bích cũng không nói gì thêm, quay mặt nhìn đường phố bên ngoài một lát rồi đứng dậy nói: “Khách điểm này thật đông, chỉ sợ phải đợi rất lâu mới tới lượt chúng ta, sư phụ ngồi nghỉ, ta ra ngoài mua chút đồ rồi sẽ trở lại.”

Nữ hài tử luôn luôn thích mua sắm này nọ, Bạch Tiểu Bích vừa đi vừa nhìn, đi qua hai con đường mới tìm được một cửa tiệm ưng ý, bởi vì sợ Ôn Hải đợi lâu sẽ không vui nên vội vàng mua vài thứ lặt vặt rồi ra về, lúc ra cửa suýt nữa thì va phải người đối diện.

Đó là một vị công tử trẻ tuổi, mi thanh mục tú, quần áo hoa mỹ, theo sau có hai gã sai vặt.

Thấy vị công tử đối diện đang đánh giá mình, Bạch Tiểu Bích vội vàng cúi đầu nhường đường rồi bước nhanh ra đường.

“Sao Trần công tử lại tự mình đến đây, tiểu nhân đang định sai người đưa đồ đến quý phủ.” Chương quỳ nhiệt tình chào hỏi.

“Cô nương nhà ai vậy?” Trần công tử nhỏ giọng hỏi.

“...”

Bạch Tiểu Bích nghe thấy cuộc nói chuyện của bọn họ, bước chân không tự chủ mà nhanh lên, trang phục người này vô cùng đắt tiền, chắc hẳn là công tử thế gia trong huyện, vô duyên vô cớ hỏi thăm lai lịch nàng, chắc cũng là phường trăng hoa. Bạch Tiểu Bích sợ hần làm khó dễ mình nên âm thầm để ý, ánh mắt bất chợt liếc tới cửa tiệm ven đường, thấy chiếc gương đồng khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, không hề tầm thường như những chiếc khác, nhất thời ham muốn, đi tới cửa tiệm, cầm gương lên xem, càng xem càng thấy thích.

Mấy ngày nay nàng đi theo Ôn Hải cũng chưa từng thấy hắn giao du với người nào khác, giống như là đang du sơn ngoạn thủy, tiền bạc cũng không hề keo kiệt. Bạch Tiểu Bích từ nhỏ đã được phụ thân dạy dỗ như một quân gia trong nhà, hôm nay không nơi nương tựa đi theo hắn nên càng phải chi tiêu cẩn thận, không nghĩ sẽ dùng tới tiền của hắn nên ngoại trừ những vật dụng cần thiết, nàng chưa từng mua thêm thứ gì khác, cầm gương đồng trên tay mà không khỏi chần chừ.

“Gương này rất đẹp, rất hợp với tiểu thư.” Bên cạnh vang lên giọng nói lạ, Bạch Tiểu Bích quay đầu nhìn lại, nhận ra người vừa lên tiếng chính là vị công tử trẻ tuổi vừa rồi, hắn đứng cách nàng không gần cũng không xa, cử chỉ quy củ, thấy nàng quay đầu liền chấp tay hành lễ: “Tại hạ họ Trần, tên một chữ Kỳ, nhà ở thành Đông, không biết tiểu thư tên họ là gì?”

Bạch Tiểu Bích sửng sốt.

Phương thức làm quen này nàng không lạ, giống hệt với lần đầu tiên nàng cùng Trương công tử gặp mặt, hắn cũng từng chủ động làm quen với nàng như vậy. Bạch lão gia dạy con rất nghiêm khắc, nàng thường ngày cũng không dám tùy tiện nói chuyện với nam nhân xa lạ, nhưng biết hắn là thanh niên tài俊 có tiếng trong huyện, trong lòng cũng có chút hư vinh, đáng tiếc cuối cùng cũng là công dã tràng, hắn từ hôn rồi cưới người khác, nàng phiêu bạt tha hương, hôm nay nhớ lại không khỏi cảm thấy phiền muộn.

Bạch Tiểu Bích thấy hắn chào mình như vậy cũng mơ hồ đoán được ý tứ của hắn, vì không muốn có thêm phiền toái nên cẩn thận đặt gương đồng lại chỗ cũ, đối với chàng quây nói ‘T không mua!’ rồi xoay người rời đi, theo kinh nghiệm mà nói, chỉ cần nàng không trả lời, đối phương tự có thể hiểu là nàng không muốn làm quen.

Trần công tử quả nhiên không dây dưa đuổi theo, chỉ đứng nơi đó, gương mặt tuấn mỹ có chút thất vọng.

Gã sai vặt bên cạnh thấp giọng nhắc nhở: “Cô nương này sợ là không phải người trong huyện, những cô nương nổi tiếng trong huyện chỉ được hai ba người, nghe nói ngày thường còn không ra khỏi cửa lớn, sao có thể ra ngoài một mình được.”

Gã sai vặt khác cũng lên tiếng: “Chẳng lẽ lại là nha hoàn?”

Trần công tử nhìn theo bóng lưng nàng, lắc đầu nói: “Không giống!”

Gã sai vặt lên tiếng đầu tiên lại nói: “Chắc nàng không biết danh tiếng của công tử, để tiểu nhân đi hỏi thăm...”

Trần công tử vừa nghe vậy liền hoàn hồn, lắc đầu cười nói: “Thôi, nếu nàng vì biết ta là ai mà đáp ứng thì cũng không vui.”

Gã sai vặt lại nói: “Có cô nương nào không thích nam nhân có gia thế chứ?”

Trần công tử cũng không muốn tiếp tục đề tài này nữa, xoay người rời đi nói: “Nàng đã không muốn, cưỡng cầu cũng không có gì vui, trở về thôi, có duyên thì nhất định sẽ gặp lại, nếu không thì coi như ta và nàng vô duyên.”

Bạch Tiểu Bích trở lại khách điểm, Ôn Hải vẫn nhàn rỗi ngồi cạnh bàn, trong tay là chiết phiến chưa từng được mở ra, tư thế so với lúc nàng ra ngoài không khác nhau là mấy, thần sắc bình thản không chút gợn sóng. Thật ra, ngoại trừ thỉnh thoảng trêu chọc nàng, hắn từ trước tới nay vẫn duy trì vẻ mặt này, trước mặt người ngoài không lộ tới nửa điểm tâm tư, cũng chính vì lý do này mà Bạch Tiểu Bích ở trước mặt hắn lúc nào cũng thấp thỏm không thôi, nói gì làm gì cũng lo sợ sẽ khiến hắn mất hứng, điều làm người ta khó tin nhất chính là, ở cùng hắn lâu như vậy, ngoại trừ yêu thích y phục màu trắng thì nàng không hề biết tới những sở thích khác của hắn, kể cả thức ăn, tới bây giờ nàng cũng nhìn không ra loại thức ăn nào có thể khiến hắn yêu thích.

Đột nhiên, sự ồn ào bên ngoài cắt đứt suy nghĩ của nàng, quay đầu nhìn ra thì thấy cách đó không xa có một gia đình nhỏ gặp chuyện không may, người chồng vội vã ôm nhi tử đi tìm đại phu, người vợ khóc lên khóc xuống, Bạch Tiểu Bích nghe thấy mà không khỏi buồn thay.

“Có chuyện gì vậy?” Bàn bên cạnh có người thò đầu ra cửa sổ nghe ngóng.

“Lâm tiểu công tử bị xe ngựa đụng phải.”

“Lại là nhà họ Lâm sao, hai tháng trước mới gặp chuyện không may, sao...”

“Đúng là xui mà, không ngừng gặp phải tai họa.”

Đúng lúc này, người còn lại lẩm bẩm nói: “Chẳng lẽ ngôi nhà kia thật sự có ma?”

Mấy người còn lại nhao lên hỏi: “Có chuyện này sao?”

Người nọ hạ giọng kể: “Lúc Lâm gia mới xây nhà xong, có một vị phong thủy tiên sinh đi ngang qua, nhìn căn phòng nhà họ Lâm lắc đầu mấy cái rồi rời đi, lúc đó ta ở gần nên trông thấy, cũng không nghe thấy vị ấy nói gì cả.”

Mấy người khác nghe vậy, khiếp sợ nhìn người kia.

“Chuyện này chắc có duyên cớ.”

“Người mau đi nói với Lâm gia một tiếng đi.”

Người nọ nghe vậy, sợ hãi nói: “Thôi, ai biết được vị phong thủy tiên sinh kia lắc đầu vì chuyện gì, ta bắt quá chỉ kể cho vui, các người thì biết cái gì chứ, trong nhà hần vừa xảy ra chuyện không hay, ta lại chạy tới bảo bọn họ dọn đi, không phải là tự tìm khổ sao?”

Đám người nghe vậy liền cười lớn.

Bạch Tiểu Bích trong lòng khê động, đi qua chỗ Ôn Hải, ngồi xuống rồi thấp giọng hỏi: “Sư phụ, tòa nhà bọn họ đang ở thật không tốt sao?”

Ôn Hải nhiên nhiên cũng nghe được câu chuyện của mấy người kia, bất động thanh sắc nói: “Đúng vậy!”

Mấy ngày nay đi theo hần, Bạch Tiểu Bích cũng muốn học chút bản lãnh, nghe vậy vội hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Hai người đang nói chuyện thì tiểu nhị bưng thức ăn đi tới, Ôn Hải không đáp, cầm đũa lên nói: “Ăn cơm đi, ăn xong còn phải tới Trần phủ.”

Bạch Tiểu Bích cố gắng nài nỉ: “Nhà bọn họ như vậy thật đáng thương, nếu sư phụ biết, không bằng chỉ điểm cho bọn họ một chút?”

Ôn Hải thản nhiên nói: “Không nên xen vào chuyện của người khác!”

Bạch Tiểu Bích nghe ra sự mất kiên nhẫn trong giọng nói của hần nhưng cũng chưa chịu từ bỏ ý định: “Tuy bọn họ chỉ là thường dân, nhưng sư phụ hóa giải tai họa cho bọn họ cũng là tích đức, chuyện này không tốt sao?” Chần chừ một lát, nàng lại nhỏ giọng thương lượng: “Bằng không... chúng ta thu tiền của bọn họ là được?”

Ôn Hải ‘nha’ một tiếng, nhìn nàng cười không nói.

Biểu tình trên mặt hần càng lúc càng lạnh lùng, Bạch Tiểu Bích nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra lý do hần thờ ơ như vậy, chợt nhớ tới chuyện có người rơi xuống sông lần trước, ngây người một hồi lâu, cúi đầu không nói gì nữa.

36. Q.1 - Chương 36: Mật Vệ Thiếu Niên!

Vội vã ăn xong bữa trưa, hai người đi bộ tới Trần phủ. Trần phủ ở phía cuối thành đông, Bạch Tiểu Bích hoảng hốt, hình như nàng đã nghe điều này ở đâu đó rồi thì phải, cảm thấy có chút quen tai nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Hai người dừng lại ở cổng lớn, Ôn Hải để người gác cổng thông báo, Bạch Tiểu Bích đứng bên cạnh đưa mắt quan sát, Trần phủ này cực kỳ xa hoa, ngay cả quần áo hạ nhân cũng rất có khí chất, trong ấn tượng của nàng, xa hoa cùng cực mạnh luôn đi cùng với nhau, cũng là kẻ ức hiếp dân lành cả, so với kiến trúc đơn giản của Trịnh phủ thì thật sự trái ngược nhau.

Dân gian vốn rất sùng bái phong thủy tiên sinh, ai ngờ quản gia kia vừa nghe tới thân phận của Ôn Hải, giọng nói liền biến đổi: “Trần phủ đã có một người rồi, sao lại tới nữa, chẳng lẽ phong thủy tiên sinh là nghề mà ai cũng có thể làm sao?”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, sợ Ôn Hải nổi giận, vội vàng nhỏ giọng khuyên can: “Sư... Biểu ca, chúng ta đi thôi.”

Ôn Hải lại thần nhiên nói: “Vừa mới tới, sao có thể đi ngay được, người ta ta phải hỏi là chủ nhà chứ không phải quản gia.” Nói rồi cũng không để ý tới sắc mặt đại biểu của quản gia, nhíu mày nhìn gia đình bên cạnh hỏi: “Nghe nói tam công tử quý phủ cực kỳ hiếu khách, làm phiền đi thông báo dùm.”

Vị tam công tử này hiển nhiên có địa vị rất cao trong nhà, gia đình không dám từ chối, khách khí nói: “Tam công tử vừa mới ra ngoài, phải rất lâu sau mới có thể trở về.” Nói rồi vội vàng giảng hòa: “Chỉ vì vị tiên sinh trong phủ hiện tại rất không hiểu qui củ, đã không có bản lãnh gì mà đuổi mãi không chịu đi nên Đỗ quản gia mới sinh ra ác cảm.”

Ôn Hải cười nói: “Có rất nhiều người luôn không hiểu qui củ.”

Đỗ quản gia đương nhiên hiểu được hàm ý trong câu nói kia, lại sợ tam công tử sau khi biết chuyện sẽ trách mắng, đành phải hạ mình nói: “Thôi, tá túc cũng chỉ là chuyện nhỏ, không cần phải báo với tam công tử, người dẫn bọn họ tới đây phòng dành cho khách nhân đi.”

Gia đình nghe vậy, vội vàng bước lên nói: “Hai vị xin đi theo tiểu nhân!”

Bạch Tiểu Bích cười thầm, đi theo Ôn Hải vào trong, hai người chỉ vừa bước chân qua khỏi cửa thì phía trước đã truyền tới tràng cười hào sảng, người bên trong đi tới, hướng hai người hành lễ nói: “Vừa nghe nói có vị phong thủy tiên sinh tới, ta đã thấy nghi nghi, quả nhiên là Ôn đại ca.” gương mặt tuấn mỹ, phía cuối chân mày điểm một nốt ruồi son lộ ra mấy phần ngây thơ cugn đơn thuần, người tới chính là Trầm Thanh.

Ôn Hải thần sắc không đổi nói: “Trầm huynh đệ quả nhiên đã ở đây, rất đúng lúc.”

Lần đầu tiên là tình cờ gặp trên đường, lần thứ hai gặp ở Trịnh phủ coi như là trùng hợp, hôm nay gặp lại, Bạch Tiểu Bích không còn kinh ngạc hay vui sướng nữa mà là cảnh giác, ý niệm ngày trước đột nhiên ập tới, nàng ngẩn người một lúc lâu mới bước lên hành lễ: “Thì ra vị phong thủy tiên sinh mà Đỗ quản gia nhắc tới chính là Trầm công tử?”

Trầm Thanh nhìn Đỗ quản gia bên cạnh rồi nói: “Lại đang khen ta ỉn sao? Đỗ quản gia khen trật rồi.”

Bạch Tiểu Bích nhin cười.

Đỗ quản gia lúc trước chỉ lo oán trách, nào có biết bọn họ lại quen biết nhau, thập phần lúng túng nói: “Đâu có đâu có, nếu mấy vị đã quen biết nhau thì mọi chuyện càng dễ dàng hơn.” Nói rồi nghiêm mặt quát gia đình bên cạnh: “Sao người dám chậm trễ bằng hữu của Trầm công tử, còn không mau đi thu xếp phòng khách.” Sau đó chấp tay với Trầm Thanh nói: “Tiểu nhân còn có chuyện phải làm, thứ cho không thể tiếp khách, hai vị xin cứ tự nhiên, cần gì thì phân phó bọn hạ nhân là được.” Nói xong vội vã rời đi.

Hắn có thể trốn nhưng gia đình lại không thể trốn, đỏ mặt dẫn hai người tới phòng khách.

Trước dãy phòng khách có một khoảng sân nhỏ, nói là sân thì không đúng lắm, là một vườn hoa nhỏ thì đúng hơn, hoa cỏ trong vườn được chăm sóc rất kỹ lưỡng, người hầu canh giữ cửa viện vừa thấy Trầm Thanh đi tới liền cúi người hành lễ. Bạch Tiểu Bích bước vào một gian phòng, nhìn bố trí bên trong mà không khỏi kinh ngạc, đồ vật trong phòng nếu không phải bạc thì cũng làm bằng ngọc, bình bảo cổ xưa, trên tường còn treo rất nhiều tranh chữ của các tác gia nổi tiếng, nào có giống phòng dành cho khách qua đường tá túc, rõ ràng chính là phòng dành cho những vị khách đặc biệt mà.

Đội gia đình rời đi, Trầm Thanh nhìn Bạch Tiểu Bích cười nói: “Ta ở gian phòng kế bên, ta đã nói mà, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.”

Bạch Tiểu Bích đưa mắt đánh giá bốn phía, nghe vậy chỉ cười nói: “Thiên hạ quả nhiên nhỏ bé!”

Ôn Hải nói: “Trầm huynh đệ là khách, như thế nào lại đắc tội chủ nhà?”

“Biết ngay là họ Đỗ kia chẳng có câu nào tốt lành mà,” Trầm Thanh vung tay, ngồi xuống cạnh bàn nói: “Ôn đại ca không biết đó thôi, lúc ta mới đến tá túc, hắn vô cùng cung kính hữu lễ, ta nghĩ hắn cũng không tệ, ai biết hắn đã sớm tính toán, suốt ngày bám đuôi muốn ta tới nhà hắn, còn muốn làm quan phát tài, đại ca nói xem có phiền hay không?”

Bạch Tiểu Bích nhẹ giọng nói: “Trầm công tử là phong thủy tiên sinh, không phải công việc của huynh chính là tìm kiếm bảo địa cho người khác sao?”

Trầm Thanh chân thành nói: “Ta nói nha, người đi theo Ôn đại ca lâu như vậy, sao ngay cả đạo lý đơn giản này cũng không hiểu, người thường thì sợ chọn sai âm trạch, khó được bình an mà trái lại còn dẫn tới nhiều tai ương, đại họa sát thân cho nên mới mời chúng ta tới chỉ điểm, những chuyện này cũng coi như là tích đức. Đồ quần gia kia bình thường, khỏe mạnh, không có bất cứ tai họa nào mà lại tham lam, chỉ cho hần chỉ tổ làm hại hần. Giàu sang phú quý không phải thứ ai cũng có thể đạt được, nếu chỉ cần có tiền mời phong thủy tiên sinh tới, không phải trên đời này sẽ toàn người giàu sang sao? Chúng ta nhìn bảo địa cũng phải nhìn người, người không có phúc khí, cho dù có được bảo địa cũng không có tác dụng gì, nếu xui xẻo còn rước tới đại họa.”

Bạch Tiểu Bích ngẫm nghĩ, thấy lời hần nói cũng có mấy phần đạo lý: “Người không đáp ứng, khó trách hần mất hứng, nhưng ngay cả như thế thì... người ở dưới mái hiên nhà người ta, vẫn nên cẩn thận một chút.” Nàng cố ý đưa mắt nhìn quanh phòng, nửa cười nửa giỡn, một câu hai nghĩa: “Trầm công tử là khách quý, bọn họ hình như... không dám đắc tội người.”

Trầm Thanh đang định giải thích thì bên ngoài có tiếng hạ nhân vang lên: “Nghe nói có cổ nhân của Trầm công tử đến, lão gia chúng ta đã bày sẵn tiệc rượu, không biết khách quý có nể mặt không?”

Trầm Thanh nhìn Ôn Hải cười nói: “Trần lão gia có lòng, chúng ta là khách, sao có thể không nể mặt chủ nhân, ý của Ôn đại ca thế nào?”

Ôn Hải vuốt cằm nói: “Thịnh tình của chủ nhà, từ chối thì thật bất kính!”

Thấy hần đồng ý, Trầm Thanh quay người nói với hạ nhân kia: “Làm phiền trở về nói với lão gia các người, chúng ta lập tức sẽ tới.”

Trần gia cũng coi là thế gia, đại công tử làm Binh bộ thị lang, đi theo An xa hầu Lý Đức Tông, rất được coi trọng, những người con còn lại cũng làm quan lớn nhỏ trong triều. Trầm Thanh tuy inh nhưng cũng chỉ là một phong thủy tiên sinh giang hồ, cho dù vị tam công tử kia hiếu khách thì Trần lão gia cũng không cần phải coi trọng hần như vậy. Phòng khách xa hoa như vậy không thể nào dành ột phong thủy tiên sinh tầm thường được, nàng và Ôn Hải được an bài ở đó phải chăng cũng là do hào quang của hần? Ánh mắt Bạch Tiểu Bích khẽ lóe, lặng lẽ nghiêng đầu nhìn Ôn Hải, chỉ thấy hần vẫn bình thản ngồi đó, thần sắc không đổi, không biết là đang nghĩ gì.

Trầm Thanh trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng mỉm cười nói: “Đúng như Ôn đại ca đoán!”

Ôn Hải lúc này mới cười cười nói: “Thánh thượng sớm đã có tính toán, vì phòng tránh chư Vương sinh loạn nên đã âm thầm đào tạo mật vệ giám sát, mà Trần gia quả là đối tượng thích hợp để giao phó mật vệ. Trần huynh đệ tới Trần gia chắc cũng là làm theo lệnh của Thánh thượng, Thánh thượng quả nhiên anh minh.”

Hành tẩu giang hồ hơn một năm, mắt thấy tai nghe nhiều chuyện, trước kia vô tâm nên không để ý, hiện tại cẩn thận nghĩ lại, Bạch Tiểu Bích nghe những lời này mà không khỏi thở dài trong lòng. Hoàng đế ngày trước bố trí mật vệ đâu phải là do sợ chư Vương sinh dã tâm, nhưng rõ ràng là hần đuổi tận giết tuyệt trước, dục gia chi tội, có thể thấy được dưới sức mạnh của quyền thế thì tình huynh đệ còn không bằng người đứng nước lã.

Trần thị lang là môn hạ dưới trướng Lý gia, Lý gia trước giờ vẫn phò tá Tứ vương gia, nếu Trần gia phục vụ cho thiên tử, như thế nào lại giúp Tứ vương gia cùng Lý gia? Nghe Ôn Hải khen ‘thánh thượng anh minh’, Bạch Tiểu Bích lập tức hiểu rõ ngọn ngành, Trần quốc công mất là một tổn thất nặng nề của phái bảo hoàng, hôm nay Ngô vương ương ngạnh, trong triều chỉ có thể lực của Lý gia mới có thể đối kháng được, thiên tử thất thế, Lý gia có muốn không tranh cũng không được, nếu bây giờ Ngô vương thất thế, hần có thể bảo vệ Ngô vương mà đối phó Lý gia, xem ra thiên tử cũng không phải người ngu ngốc.

Điều hai người không ngờ tới là Trầm Thanh lại lắc đầu nói: “Trầm Thanh cũng không phải... mật vệ gì đó, nhưng lần này tới Trần gia đích xác là phụng mệnh Thánh thượng, đây là mưu kế của gia sư, lẽ ra tiểu đệ nên sớm nói với Ôn huynh đại ca.”

Bạch Tiểu Bích nghi hoặc hỏi: “Tôn sư...”

Ôn Hải cắt ngang lời nàng: “Thái sư đương triều!”

Trầm Thanh thở dài nói: “Sớm biết không thể gạt được Ôn huynh đại ca, ngày trước Thánh thượng nghe nói Ngô vương âm thầm triệu tập một nhóm thầy bà nhưng lại không để tâm tới, lúc Phạm Bát Sĩ gặp chuyện không may, gia sư cũng từ chối khuyên, chỉ là... Hoàng thượng lúc ấy rất tức giận, cuối cùng trừng phạt của Ngô vương, hơn một tháng sau mới cho người điều tra lại, vừa tra xong thì lại xảy ra chuyện của Trần quốc công.”

Bạch Tiểu Bích nhận thấy hần đã đổi xưng hô từ ‘Thánh thượng’ thành ‘Hoàng thượng’, có thể thấy hần đối với vị thiên tử cổ chấp kia cũng là bất đắc dĩ, trong lòng thâm đồng ý, thiên tử trời sinh tính đa nghi, nếu không nghi kỵ công thần thì cũng là tru huynh diệt đệ, tự mình rước lấy tai họa thì không thể nào gọi là thánh minh được.

Ôn Hải nhìn hần nói: “Chuyện đại sự cơ mật như vậy, Trầm huynh đệ không nên nói với thảo dân như bọn ta.”

Trầm Thanh nghiêm mặt, đứng dậy cung kính hành lễ với hần: “Ôn đại ca là người có chí, mục đích tới Trần phủ lần này chắc cũng giống với Trầm Thanh, Trầm Thanh còn trẻ, năng lực kém cỏi, chỉ muốn lập chút công lao, nếu được Ôn đại ca hỗ trợ, mọi chuyện nhất định sẽ thành công mỹ mãn.” Dừng lại một chút rồi hạ giọng nói: “Trầm gia chúng ta từ thời khai quốc đã lập lời thề thần phục Tạ thị, tuyệt không hai lòng, gần đây nhất được tiên hoàng tín nhiệm, bất luận đương kim hoàng thượng hay là Tứ vương gia, Trầm gia tuyệt đối không dám có lòng đại nghịch bất đạo, Trần lão gia biết được lai lịch Trầm Thanh, tự nhiên sẽ tín nhiệm.”

Lời nói chân thành mà thẳng thắn khiến người ta không cách nào cự tuyệt được, Bạch Tiểu Bích đưa mắt nhìn Ôn Hải.

Ôn Hải cũng không đáp lễ, vẫn yên lặng ngồi trên ghế, thản nhiên nói: “Trầm huynh đệ đã quyên, Ngô vương cũng là người họ Tạ.”

Trầm Thanh sắc mặt không đổi nói: “Chuyện huynh đệ thúc cháu trong hoàng thất, Trầm gia chúng ta không dám nhúng tay vào, chỉ đơn giản là thuần phục Tạ gia cùng người Tạ gia, không dám vượt quá thân phận, hưởng chi, chim khôn chọn cành mà đậu, chùng nào Tạ gia còn độc chiếm thiên hạ, Trầm gia tuyệt không can dự, hôm nay Trầm Thanh tới giúp Trần gia cũng chỉ là phụng mệnh làm việc mà thôi.” Không biết vô tình hay cố ý nhấn mạnh mấy chữ ‘Tạ gia độc chiếm thiên hạ’.

Hần nói như vậy chính là vạch rõ giới tuyến phân tranh trong hoàng thất với người Trầm gia, Ôn Hải nhìn hần một hồi lâu, vẻ cười như không cười xẹt qua đáy mắt: “Trầm huynh đệ quả nhiên khách khí.”

Không cự tuyệt đồng nghĩa với việc đáp ứng hợp tác, gương mặt tuấn tú của Trầm Thanh giãn ra: “Đa tạ Ôn đại ca không chê.”

Ôn Hải lần nữa ra hiệu cho hần ngồi xuống, hai người ở trong phòng đàm luận đại sự, Bạch Tiểu Bích tự mình trở về phòng.

Hoàng hôn vừa buông xuống, Trần lão gia quả nhiên phái người tới mời, Ôn Hải cùng Trầm Thanh rời đi. Bạch Tiểu Bích đang buồn chán hết sức thì có một nha hoàn mang theo thức ăn đi tới, thì ra Trần lão gia nghe nói còn có một cô nương không tiện đi vào nên đặc biệt phái người đưa thức ăn tới cho nàng. Bạch Tiểu Bích nhìn bàn thức ăn trước mặt đều là những món nàng thích, biết rõ là ý của Ôn Hải, trong lòng cảm thấy ấm áp xen lẫn chút phiền muộn, không nghĩ tới hần lại hiểu rõ nàng đến vậy, mà nàng đối với những suy nghĩ của hần lại hoàn toàn không rõ gì cả.

Tùy tiện ăn qua một chút, Bạch Tiểu Bích quay sang hỏi nha hoàn đưa cơm tới xem bao giờ hai người Ôn Hải mới trở về. Nha hoàn kia nghe nàng hỏi, chỉ cười nói: “Hai vị công tử cùng lão gia nhà ta trò chuyện rất vui, sợ là không thể về sớm được, nếu cô nương cảm thấy buồn chán thì có thể đi dạo một chút.”

Trời còn chưa tối hẳn, Trần phủ vốn là danh gia vọng tộc, ngoài vườn hạ nhân cùng nha hoàn đứng thành đoàn, nhưng do khu vườn quá lớn nên vẫn có chút gì đó trống trải. Bạch Tiểu Bích thả hồn đi tới, đối với hành lang khắc hoa tinh xảo cùng mỹ lệ không chút hứng thú, kiến thức học được từ cuộc sống bên ngoài

từ ngày đi theo Ôn Hải tới nay khiến nàng nhận ra nhiều thứ, những thứ đồ thủ công mà dân chúng cực khổ làm ra, những người nay không cần tốn chút sức liễn có được, người người ca ngợi cuộc sống hào môn, cẩm y ngọc thực, quang hoa sáng rõ,... chung qui lại cũng chỉ là hủ bại mà thôi.

Ôn Hải chấp nhận hợp tác cố nhiên khiến người ta thất vọng, bất quá thì chuyện này cũng nằm trong dự liệu, hẳn chính là một lòng muốn có được công danh, trước mắt Trầm gia được Hoàng thượng tín nhiệm, được Trầm Thanh tiến cử tự nhiên không còn gì tốt hơn, huống chi đối phương lại chủ động nói rõ lai lịch bản thân, chừng ấy thành ý, cự tuyệt chẳng phải là bỏ qua cơ hội sao.

Chuyện đã đến bước này, thế cuộc trước mắt gần sáng rõ, nhưng Bạch Tiểu Bích thủy chung cảm thấy những lần vô tình gặp gỡ này không đơn giản như vậy, trong lòng lại không quá kiên định, ý nghĩ từ ngày ở Trịnh phủ kia vẫn vì ngại sự có mặt của Trầm Thanh mà không có cơ hội nói rõ với Ôn Hải.

Nàng vừa đi vừa nghĩ, từ bụi cây bên cạnh bất chợt xuất hiện một bóng người ngăn trước mặt nàng: “Người là ai?”

Bạch Tiểu Bích lấy làm kinh hãi, vội vàng thối lui mấy bước về phía sau.

37. Q.1 - Chương 37: Ác Huynh Hiền Đệ!

Nam nhân khoảng chừng hai mấy tuổi, lớn lên cũng coi là anh tuấn, trang phục cùng phục sức vô cùng hoa lệ, chiết phiến trong tay, ánh mắt không ngừng đánh giá nàng: “Người không phải nha hoàn nhà ta, người từ đâu đến?”

Bạch Tiểu Bích để ý thấy cặp mắt đối diện lóe sáng, biết hẳn là dạng con nhà giàu thích trêu hoa ghẹo nguyệt, vội vàng cúi thấp đầu, vừa muốn tránh né thì lại nghe người này xưng là ‘nhà ta’, đại vị của người trong Trần phủ không khó đoán, thân là khách nhân thì không thể thất lễ với chủ nhà, nếu không Ôn Hải nhất định sẽ bị khó dễ. Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, miễn cưỡng thấp người hành lễ nói: “Tiểu nữ theo biểu ca tá túc quý phủ, vô tình quấy nhiễu công tử, xin công tử lượng thứ.”

“Tá túc?” Vị công tử đối diện hình như nhớ tới chuyện gì đó, đến gần nàng hỏi: “Biểu ca người chính là vị phong thủy tiên sinh mới tới kia? Nghe nói bản lãnh rất cao?”

Lời hẳn nói nghe rất lọt tai, Bạch Tiểu Bích vội nói: “Công tử quá khen!”

Vị công tử kia cười nói: “Chắc người cũng không biết ta, ta họ Trần, tên một chữ Thụy, đứng thứ hai trong nhà, Binh bộ thị lang đương nhiệm chính là đại ca ta.”

Bạch Tiểu Bích lần nữa thấp người hành lễ: “Nguyên lai là Trần nhị công tử, vừa rồi mạo phạm, xin công tử không lấy làm phiền lòng.”

“Không biết không có tội,” Trần Thụy chỉ về phía hồ nước đối diện nói: “Biểu ca người không có ở đây, không bằng chúng ta đến đó ngồi một chút?”

Trời ngày càng tối dần, một nữ hài tử đi với nam nhân xa lạ thật không hợp phép tắc, Bạch Tiểu Bích vội vàng từ chối nói: “Sắc trời đã tối, biểu ca trở lại mà không thấy ta sẽ trách mắng, đa tạ hảo ý của nhị công tử, nhưng ta cần trở về rồi.” Nói rồi cúi đầu rời đi.

Trần Thụy nhanh chân hơn một bước, đứng cản trước mặt nàng nói: “Bất quá cũng chỉ là biểu ca, người sợ cái gì chứ?”

Cũng là người yêu thích chiết phiến, Ôn Hải thì cơ trí thâm trầm, Diệp Dạ Tâm phong lưu ôn nhuận, người này thì lỗ mãng đến mức đáng ghét. Bạch Tiểu Bích lùi lại, tận lực giữ khoảng cách nói: “Xin nhị công tử chỉ giáo.”

“Biểu ca của người ta cũng đã gặp qua,” Trần Thụy tiến tới gần nàng, hạ giọng nói: “Bất quá lớn lên có chút tuấn tú, ngay cả nha hoàn hầu hạ còn không thuê nổi, người yêu người như vậy sao?”

Bạch Tiểu Bích nghe ra hàm ý trêu chọc của hắn, sắc mặt trầm đi: “Công tử nói gì vậy?”

Trần Thụy lại nói: “Đại ca của ta là Binh bộ thị lang, là người được Tứ vương gia coi trọng, lời nói của Trần gia chúng ta, đến Tri phủ đại nhân cũng phải nể mặt, chỉ cần người muốn, ta tất sẽ yêu thương người, để cho người hưởng thụ cảm y ngọc thực, nha hoàn sai khiến, so với đi theo một tên phong thủy tiên sinh...”

Bạch Tiểu Bích vừa sợ vừa giận, lập tức lên tiếng cắt ngang lời hắn: “Đó là biểu ca của ta!”

Trần Thụy cười lớn nói: “Người đừng giả bộ, cái gì mà biểu ca biểu muội chứ? Cô nam quả nữ ra ngoài lâu như vậy, người dám chắc chắn giữa hai người các người không có xảy ra chuyện gì mờ ám?”

Bạch Tiểu Bích càng nghe càng không thể chịu nổi, thật sự không muốn dây dưa với loại người như hắn, nén giận bước đi.

Trần Thụy vội vàng kéo nàng lại: “Người đừng tức giận, ta chỉ trêu người chút thôi mà, người cùng biểu ca đương nhiên trong sạch, ta biết người sợ hắn không chịu đáp ứng, không bằng ngày mai ta đi nói với hắn, hắn cứ làm phong thủy tiên sinh của hắn, người ở lại đây theo ta, như vậy chẳng tốt hơn sao?”

Bạch Tiểu Bích thật sự tức giận, hất tay hắn nói: “Công tử tự trọng.”

Trần Thụy háo sắc xưa nay, nào có thể để nàng thoát được, vòng tay ôm lấy nàng nói: “Bằng quyền thế của Trần gia ta, có biết bao nhiêu thiếu nữ nằm mơ cũng muốn được ta để ý, ta coi trọng người chính là cuộc sống giàu sang của người đã tới, chẳng lẽ người thật sự không để ý tới sao?”

Bạch Tiểu Bích nổi giận, khổ nỗi khí lực không đủ, giây thể nào cũng không thoát ra khỏi hai cánh tay hắn, chung quanh không có một bóng người, nếu kêu lên thì sợ bị người ta bắt gặp mà buông lời thị phi, nhất thời cái khó ló cái khôn, vội vàng nhắc chân dẫm mạnh lên chân hắn, thừa dịp hắn đau mà buông tay, vội vàng xoay người bỏ chạy.

Trần Thụy cả giận nói: “Mềm người không chịu, người nghĩ mình có thể chạy thoát sao?”

Tiếng bước chân phía sau ngày một gần, Bạch Tiểu Bích sợ hãi, cầm đầu chạy về phía trước, ngay tại khúc quanh, một bóng người đột nhiên bước ra, Bạch Tiểu Bích không kịp phản ứng, va đầu vào ngực người kia.

Người nọ vội vàng đỡ nàng đứng dậy, trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì mà người kinh hoảng vậy?”

Thanh âm thấp trầm quen thuộc, Bạch Tiểu Bích vội vàng ngẩng mặt lên nhìn.

Người nọ thấy rõ gương mặt nàng, kinh ngạc kêu lên: “Là nàng!” Lời nói vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức phát hiện mình thất lễ, vội vàng buông nàng ra, lui lại một bước hỏi: “Tiểu thư như thế nào lại ở nhà ta?” thanh âm lộ rõ vui sướng.

Trong lúc hai người nói chuyện thì Trần Thụy cũng vừa chạy tới, thấy hắn đứng đó liền dừng lại: “Ta tưởng là ai, hóa ra là tam đệ đã trở lại, trong phủ có khách quý, cha đang bận mở tiệc tiếp đón, người vẫn là mau vào tiếp khách đi.”

Trần Kỳ nhìn hắn rồi lại nhìn Bạch Tiểu Bích: “Đây là...”

Hắn chính là tam công tử? Bạch Tiểu Bích biết thân phận của hắn, nhất thời bất chấp nam nữ khác biệt, trốn sau lưng hắn nói: “Tiểu nữ tá túc quý phủ, vô ý đụng phải nhị công tử, mong tam công tử cứu giúp.”

Hành vi của nhị ca, hắn sao có thể không biết được. Trần Kỳ nhìn tình hình trước mắt, trong lòng thấu hiểu hơn phân nửa, lạnh mặt nói: “Người khác thì không nói, sao nhị ca lại vô lễ với khách nhân như vậy?”

“Tam đệ tốt, ý vào cha thương người mà dám giáo huấn người ca ca là ta đây,” biết chuyện tốt hôm nay khó mà thành được, Trần Thụy cười lạnh một tiếng, “Thôi, người đã coi trọng nàng thì thôi, ta có nói thế nào cũng vậy.” Nói rồi phất tay áo bỏ đi.

Trần Kỳ vốn muốn nói gì đó nhưng ngại Bạch Tiểu Bích ở phía sau, cố nén tức giận, xoay người nhìn nàng nói: “Cũng là Trần Kỳ không tốt, để tiểu thư kinh sợ rồi.”

Từ xưa trường ấu hữu tự, hắn dám lên tiếng dạy dỗ huynh trưởng, có thể thấy địa vị trong phủ của hắn nhất định không thấp, Bạch Tiểu Bích hoàn lễ nói: “Không nghĩ tới công tử ở đây, vừa rồi đa tạ công tử ra tay cứu giúp.”

Trần Kỳ dù sao cũng là người trẻ tuổi, ban ngày đã gặp qua nàng, hẳn coi trọng chính là vẻ thủy mị của nàng, cũng không muốn bỏ qua nàng nhưng thấy nàng không đáp lại nên cũng không cưỡng cầu, không ngờ lại gặp được ở chính nhà của mình, còn có chuyện vừa rồi... gương mặt tuần tú lộ rõ xấu hổ: “Nhị ca vẫn luôn như vậy, tiểu thư nể mặt Trần Kỳ, đừng trách tội huynh ấy.”

Vẫn luôn như vậy có nghĩ là đã có không ít các cô nương bị hấn ép buộc? Bạch Tiểu Bích nghĩ tới phụ thân chết thảm, lại càng thêm thống hận những kẻ quý tộc hào môn ỷ thế hiếp người, muốn phát tiết mấy câu nhưng lại nghĩ tới vừa rồi hẳn đã cứu mình, cố gắng nén nhịn nói: “Không còn sớm nữa, tiểu nữ đi trước, khi khác gặp lại công tử.”

Trần Kỳ lại nói: “Ta đưa tiểu thư về!”

Bạch Tiểu Bích không muốn hẳn đưa về, nhưng lại nghĩ tới Trần Thụy dây dưa kia, cân nhắc một chút rồi cũng không cự tuyệt: “Làm phiền tam công tử rồi!”

Hai người một trước một sau đi tới dãy phòng dành cho khách, Trần Kỳ cố ý thả chậm tốc độ nói: “Nghe khẩu âm của tiểu thư, hình như không phải người địa phương?”

Bạch Tiểu Bích đáp: “Tiểu nữ họ Bạch, không phải tiểu thư nào hết, công tử đừng gọi tiểu nữ như vậy.”

Trần Kỳ hiểu ý, đổi giọng nói: “Bạch cô nương cử chỉ trang trọng khiến người ta kính phục, ban ngày Trần Kỳ có chút đường đột, mong cô nương không phiền lòng.”

Bạch Tiểu Bích thấy hẳn khiêm tốn lại hữu lễ, lời nói thập phần bất đồng với nhị ca của hẳn, khách khí nói: “Công tử nặng lời rồi, là ta thất lễ, ta thấy công tử lúc nói chuyện... dường như có chút giống với khẩu âm của người trong kinh thành?”

Trần Kỳ cười nói: “Tuy là người địa phương nhưng ta thường xuyên theo đại ca ra ngoài làm việc, chỉ là một chức quan nhỏ ở lễ bộ thôi. Ngày trước đại ca muốn đón gia phụ tới kinh thành, nhưng thân thể lão nhân gia không chịu nổi đường xóc nảy nên không thể đi, lần này ta xin nghỉ để về thăm người.”

Bạch Tiểu Bích nhìn hẳn nói: “Công tử quả có lòng hiếu tâm.”

Trần Kỳ cười nói: “Cô nương tá túc trong phủ, nói vậy là đi đường xa mà đến, không biết bên cạnh có thân nhân đi cùng không? Mọi người muốn đi đâu?”

Nữ hài tử đương nhiên sẽ không ra ngoài một mình, Bạch Tiểu Bích cười nói: “Ta đi cùng...”

Bạch Tiểu Bích còn chưa kịp nói hết câu, phía đối diện đã truyền tới thanh âm trong trẻo: “Vừa rồi còn nhắc tới tam công tử, mới trở về sao?”

Hai người cả kinh, Trần Kỳ nhìn rõ người mới tới, vội vàng hành lễ: “Trầm tiên sinh!”

Thì ra trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới dãy phòng dành cho khách, Ôn Hải cùng Trầm Thanh vừa từ chỗ Trần lão gia trở lại, vừa hay gặp mặt, người vừa lên tiếng chào hỏi chính là Trầm Thanh. Bạch Tiểu Bích thấy Ôn Hải cười như không cười nhìn mình, giật mình tỉnh ngộ, vội vàng đi tới phía sau lưng hẳn.

Trần Kỳ sững sốt, nhìn Ôn Hải nói: “Tại hạ vừa mới trở về, nghe nói có khách quý đến, vị này chắc là khách quý của gia phụ?”

Trầm Thanh giới thiệu với Ôn Hải: “Vị này là Trần phủ tam công tử!” rồi lại nhìn Trần Kỳ cười nói: “Vị đại ca ngày trước ta nhắc đến chính là vị này, họ Ôn, bản lĩnh hơn ta rất nhiều.”

Ôn Hải cười nói: “Tại hạ Ôn Hải, nghe tiếng tam công tử từ lâu.”

Trần Kỳ chấp tay hành lễ: “Nguyên lai là Ôn huynh!” tuy hẳn hướng tới Ôn Hải nhưng ánh mắt thủy chung chỉ nhìn về phía Bạch Tiểu Bích ở phía sau Ôn Hải, sắc mặt cũng trấn định lại.

Ôn Hải cười một tiếng nói: “Biểu muội của tại hạ, chắc là nàng lại chạy loạn, khiến cho tam công tử nhọc lòng rồi.”

Đã biết trước quan hệ giữa hai người không tầm thường, hiện tại đã rõ ràng, gương mặt tuần tú của Trần Kỳ giãn ra: “Ôn huynh chớ trách lầm, biểu muội thập phần hữu lễ, chẳng qua hàn xá đơn sơ, ủy khuất hai vị rồi.” Nói rồi đưa mắt nhìn sắc trời: “Vừa rồi nghe nói phụ thân bày tiệc tẩy trần cho khách quý, trước đó

không biết nên chậm trễ, tiểu đệ đang định đi vào thì hai vị đã ở đây rồi, sắc trời đã tối, không dám phiền nhiều ba vị nghỉ ngơi, ngày mai gặp lại.”

Ôn Hải cùng Trầm Thanh khách khí mấy câu rồi tiễn Trần Kỳ.

Bạch Tiểu Bích vốn có mấy lời muốn nói với Ôn Hải, đợi Trầm Thanh trở về phòng, nàng liền theo bước hắn vào phòng: “Mới vừa rồi ta đi dạo trong vườn, không ngờ đúng lúc tam công tử trở lại, được hắn cứu giúp.”

Ôn Hải xoay người hỏi: “Có chuyện gì xảy ra?”

Bạch Tiểu Bích nói quanh co: “Nhị công tử nhà hắn rất là... vô lễ!”

Ôn Hải nghe vậy cũng không tỏ bất cứ thái độ gì, chỉ ‘nha’ lên một tiếng, ngồi xuống ghế, tay cầm chiết phiến, nhìn nàng cười nói: “Tam công tử nhà hắn cũng rất hữu lễ!”

Bạch Tiểu Bích bị hắn trêu, xấu hổ dậm chân, trong lòng có chút thất vọng mơ hồ, suy cho cùng thì hắn cũng không phải biểu ca của nàng, nếu không thì nghe thấy có người đùa giỡn biểu muội mình nhất định sẽ tức giận, sau đó sẽ mang nàng rời đi, hắn không chịu rời khỏi Trần phủ, có thể thấy trong lòng hắn vẫn coi trọng công danh giàu sang: “Sư phụ nói gì vậy, ta chỉ nghĩ... sư phụ thật sự muốn hợp tác cùng Trầm công tử?”

Ôn Hải cười nói: “Hắn là người của triều đình, lại đem chuyện đại sự cơ mật nói với ta, hợp tác hay không hợp tác, há có thể tùy chúng ta làm chủ sao?”

Bạch Tiểu Bích im lặng.

Ôn Hải nhìn nàng hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Bạch Tiểu Bích chần chờ, rốt cuộc cũng nói: “Sư phụ vẫn nên suy nghĩ kỹ một chút thì hơn, ta thấy Trầm công tử dường như không phải chỉ vì chuyện Trần gia mà đến, sư phụ không thấy mỗi lần chúng ta đến đâu đều trùng hợp gặp được hắn sao?”

Ôn Hải cười nói: “Chuyện trùng hợp trong thiên hạ cũng không phải là ít, hắn là người của Thánh thượng, tự nhiên sẽ làm việc cho triều đình, bảo vệ Phạm Bát Sĩ, bảo vệ Trấn quốc công, hôm nay tới Trần gia chính là để bảo vệ Lý gia, ngăn chặn Ngô vương.”

Bạch Tiểu Bích cắn môi nói: “Nhưng hắn hỏi bát tự của ta!”

Ôn Hải nhìn nàng: “Tướng mạo của ngươi, là người in hình đương nhiên có thể nhìn ra, thuận tiện hỏi một câu cũng không có gì khó hiểu.”

Bạch Tiểu Bích không chịu từ bỏ: “Nhưng lúc ở thành Ngọc Đình, ta từng bị bắt cóc, những người đó cố ý dọa ta sợ, muốn ta nói bát tự của mình, may nhờ... Lữ công tử cứu, buổi tối nhà Trịnh lão gia gặp chuyện không may, ta thấy hắn thuê rất nhiều hộ vệ áo đen, những người đó...” nàng ngập ngừng một hồi lâu, thấp giọng nói: “Những người đó hình như có liên quan tới những người đã bắt ta!”

Ôn Hải ‘nha’ lên một tiếng.

Thấy hắn không để ý, Bạch Tiểu Bích không nhịn được nói: “Ta sợ hắn có mưu đồ khác.”

Ôn Hải lúc này cũng có chút ngoài ý muốn, nhướn mày nhìn nàng: “Nghiêm trọng như vậy, thì ra đồ đệ của ta còn biết hai chữ ‘mưu đồ’ viết sao nữa cơ.” Hắn đứng dậy, chậm rãi cùng thông thả đi đến trước mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng đầy hứng thú: “Theo ngươi thì hắn muốn mưu đồ chuyện gì?”

Bạch Tiểu Bích bị hỏi khó, thẹn thùng lắc đầu nói: “Ta... không biết!”

“Như thế,” Ôn Hải cười cười, “Đám hộ vệ mặc áo đen cùng Trầm huynh đệ làm thế nào ép buộc ngươi? Làm việc không thể chỉ dựa vào suy đoán, ngươi suy nghĩ nhiều rồi!” Hắn nhẹ vỗ lên vai nàng nói: “Yên tâm, ta nhất định có thể an toàn rút lui, không còn sớm nữa, ngươi trở về phòng nghỉ ngơi đi, có việc gì để mai hãy nói.”

Đây rõ ràng là nói cho có lệ mà, Bạch Tiểu Bích biết không thể lay chuyển được hắn, cũng không nói nhiều, lặng lẽ rời đi.

Đứng ngoài hành lang, nàng đưa mắt nhìn vào màn đêm đen nhánh, hồi tưởng lại hết thấy những chuyện đã phát sinh, không nhận được rùng mình, bất an trong lòng càng lúc càng mãnh liệt.

Bất kể là Ôn Hải, Diệp Dạ Tâm hay Trầm Thanh cũng vậy, lai lịch của bọn họ thập phần huyền bí, hết lần này tới lần khác, đi tới đâu cũng có thể gặp được, còn bất tự của nàng... Phạm gia, Trịnh gia cùng Trần gia, nơi nào cũng có chuyện xảy ra, một chuỗi sự kiện hết sức quỷ dị. Bạch Tiểu Bích cảm thấy trước mặt mình như có một lớp xoáy khổng lồ đang quét qua, mà mình thì lúc nào cũng có thể bị cuốn vào.

Những chuyện Diệp Dạ Tâm đã làm đương nhiên đáng hận, nhưng Ôn Hải giống như cũng đang giấu diếm điều gì đó, không phải sao?

Bạch Tiểu Bích lắc lắc đầu, cố gắng loại bỏ những suy nghĩ vô căn cứ kia. Xem xét thời thế là chuyện nam nhân nên làm, nàng chỉ là một nữ hài tử, thật sự không nên suy nghĩ quá nhiều, huống chi, bàn về mưu trí cùng tâm cơ, Ôn Hải đương nhiên lợi hại gấp trăm lần nàng, những chuyện nàng nghĩ chẳng lẽ hẳn lại không nghĩ tới? Quyết định hợp tác tự nhiên có đạo lý của hần, dù sao thì những điều cần nói nàng cũng đã nói rồi, không nên quá lo lắng.

38. Q.1 - Chương 38: Dương Sai Sinh Bệnh!

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Kỳ quả nhiên sai hạ nhân tới mời Trầm Thanh cùng Ôn Hải qua chỗ hần. Bạch Tiểu Bích nghĩ tới cái gương ngày hôm qua, trong lòng thật sự rất muốn có được, thấy ra khỏi cửa chính là đường cái, người đến người đi vô ô cho nên nhờ hạ nhân chuyển lời tới Ôn Hải rồi một mình ra khỏi phủ, không nghĩ tới lúc nàng tìm đến quầy hàng kia thì gương đồng đã không thấy nữa, hỏi chủ quầy quầy mới biết sáng sớm nay đã bị người ta mua mất.

Bạch Tiểu Bích đang rầu rĩ không vui thì bên vai bị thứ gì đó vỗ nhẹ, không thể không quay đầu lại nhìn.

“Tiểu nha đầu!” Thanh âm đã lâu không nghe thấy vang lên.

Trường sam màu xanh nhạt, vạt áo được thêu bằng chỉ đen, thắt lưng bằng ngọc thượng hạng, chỉ là một màu sắc bình thường, thiết kế đơn giản nhưng lại làm nổi bật đôi mắt cùng nụ cười thân thiết đến mê người kia.

Mấy tháng không gặp, Bạch Tiểu Bích không còn phiền muộn như những lần trước nữa, nàng mơ hồ có dự cảm mình sẽ sớm gặp lại hần, quả nhiên không ngoài sở liệu. Về phần lúc gặp mặt nên chất vấn hần thế nào, Bạch Tiểu Bích sớm đã chuẩn bị kỹ lưỡng, vậy mà giờ phút này, khi hần đứng trước mặt, những lời đã chuẩn bị đều bị nàng quên sạch, trong lòng ngũ vị tạp trần hỗn loạn hết cả.

Diệp Dạ Tâm thu hồi chiết phiến trong tay, cười nói: “Quả nhiên là ở đây, thật dễ tìm.”

Bạch Tiểu Bích lấy lại tinh thần, dời đi ánh mắt: “Sợ là Diệp công tử không phải muốn tìm ta mà là đến vì chuyện khác.”

Diệp Dạ Tâm không hiểu được lý do khiến nàng thay đổi thái độ, nghi hoặc hỏi lại: “Sao vậy?”

“Không có gì,” Bạch Tiểu Bích quay người bước đi nói: “Diệp công tử có phải tới tìm ta hay không cũng không quan trọng, quan trọng là ta cũng đang muốn tìm Diệp công tử hỏi vài chuyện, xin công tử đi theo ta một lát.”

Diệp Dạ Tâm cười, thông thả bước theo nàng.

Bạch Tiểu Bích cố tình đi vào một ngõ hẻm vắng người, cũng không để ý tới người phía sau.

Diệp Dạ Tâm ở phía sau cười nhẹ: “Nha đầu ngốc, cho dù có tị hiềm thì cũng không nên tránh né như vậy, nơi này chưa chắc đã an toàn bằng trên đường cái, cô nam quả nữ trốn chỗ vắng người, để người khách nhìn thấy sẽ đặt điều thị phi, người không sợ sao?”

Bạch Tiểu Bích bất chợt dừng lại, xoay người nói: “Có mấy lời không thể để người ngoài biết được.”

Diệp Dạ Tâm cũng dừng lại: “Tiểu nha đầu vẫn luôn vô duyên vô cớ nổi giận, lần này tính hỏi tội gì ta?”

Bạch Tiểu Bích nhìn hần một lúc mới lên tiếng hỏi: “Chuyện Trần quốc công, là người đưa tin cho Lữ gia?”

Hắn quả nhiên không đáp.

Bạch Tiểu Bích chú ý từng biểu cảm trên gương mặt tuần tú, kiên định nói: “Ta biết chính là ngươi!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, một lúc lâu sau mới lên tiếng hỏi ngược lại: “Hoài nghi ta bao lâu rồi?”

Bạch Tiểu Bích quay mặt, né tránh ánh nhìn của hắn rồi nói: “Ngươi cố ý đưa tin cho Thần vũ tướng quân, cho ngài ấy biết chuyện phụ thân chết thảm, để ngài ấy phái Lữ công tử tới điều tra, ngươi cố ý tiếp cận Lữ công tử, mượn hơi hắn để sau khi Trần quốc công bị quật ngã có thể thu Lữ gia về dưới trướng mình, ngươi làm việc cho Ngô vương, đúng không?”

Diệp Dạ Tâm không nói lời nào.

Bạch Tiểu Bích lại nói: “Ngươi hại Phạm gia cũng không phải do bất bình mà là điều đó có lợi cho ngươi, chúng ta đi tới đâu, ngươi theo tới đó, nơi nào cũng xảy ra chuyện không hay, mọi chuyện cũng thật quá trùng hợp đi? Bất tự của ta đặc biệt, Trầm công tử biết, ngươi cũng biết cho nên ngày trước mới cố tình tiếp cận ta, nhiều lần ra tay cứu giúp,” nói tới đây, nàng dừng lại một chút rồi nói: “Trên núi Ngọc Đỉnh, ta bị người ta bắt, bọn họ muốn biết bất tự của ta, cũng chính là ngươi tới cứu ta.”

Diệp Dạ Tâm sắc mặt không đổi nói: “Ngươi cho rằng là ta sai khiến? Lúc đó ta đã sớm biết bất tự của ngươi!”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu nói: “Đương nhiên không phải ngươi, nhưng ngươi sợ ta đem bất tự của mình nói cho bọn họ cho nên mới đuổi tới cứu ta, sau này ta lại bị ám sát, thích khách kia tới giết ta, nhưng ta bất quá cũng chỉ là một nữ nhi, chưa từng kết thù chuốc oán với người ngoài, ngươi nói xem, vì sao hắn lại vô duyên vô cớ hại ta?”

Nhìn nàng giận đến đỏ cả mặt, Diệp Dạ Tâm khẽ cười nói: “Như vậy, ngươi cho rằng người nọ là do ta phái tới, vậy tại sao ta vừa hại ngươi lại luôn cứu ngươi?”

Bạch Tiểu Bích chợt lạnh trong lòng, cúi đầu, hạ mi, thanh âm càng lúc càng nhỏ nói: “Bởi vì ngươi muốn ta tin tưởng ngươi, muốn ta nói cho ngươi biết mọi chuyện, các ngươi nghĩ đủ mọi biện pháp cũng chỉ là muốn biết bất tự của ta, nhưng rốt cuộc bất tự của ta có gì đặc biệt, bản thân ta còn không biết, các ngươi vì sao lại phải gạt ta?”

Trầm mặc!

Sau một lúc lâu trầm mặc, Diệp Dạ Tâm cuối cùng cũng lên tiếng: “Gặp chuyện không may liền hoài nghi ta đầu tiên, thì ra... ta trong mắt ngươi là người xấu như vậy sao?”

Bạch Tiểu Bích nhận ra sự buồn bã cũng như oán trách trong giọng nói của hắn, ngậm ngút nhìn hắn, hồi lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Phạm gia ức hiếp dân chúng, bị trừng phạt coi như đúng tội, nhưng huynh đệ Trần quốc công là những người tốt, ngươi tại sao lại hại bọn họ? Hôm trước ta có gặp một người từ huyện Môn Tinh tới, hắn nói cả nhà Vệ chương quỳ đã chết trong lao ngục, ngươi lại gạt ta nói không có chuyện gì, ngươi... sao có thể nhẫn tâm như vậy?”

Diệp Dạ Tâm nhú mày nói: “Chuyện Trần quốc công là ông ta tự làm tự chịu, thử hỏi không có nhân làm sao có quả? Là ông ta mưu cầu công danh, chính tay đâm chết bạn thân khiến Lữ Quang bỏ mạng, nếu Trình lão gia thật sự là người tốt thì tại sao lại khuyến khích huynh trưởng làm chuyện bất nghĩa như vậy? Bọn họ vô tội, vậy Lữ Quang chết là có tội? Nếu không phải ta vạch trần chuyện này, Thần vũ tướng quân cả đời này cũng không thể ngờ được mình lại một mực thuần phục kẻ thù giết cha, chẳng lẽ không phải là bất hiếu sao?”

Bạch Tiểu Bích á khẩu, một hồi lâu sau mới nói: “Nhưng ngươi làm những chuyện này cũng không phải vì muốn thay Lữ Quang giải oan, mà là bởi vì Trần quốc công có chết thì các ngươi mới đạt được điều mình muốn.”

“Nơi này không chỉ có chúng ta,” hắn nói rồi ra hiệu cho nàng nhìn xung quanh, bất chợt bước tới gần nàng nói: “Ta xấu xa như vậy, ngươi không sợ ta sẽ hại ngươi sao?”

Bạch Tiểu Bích kinh hãi, vội thối lui về phía sau một bước.

“Không nghĩ tới người quả thật xem ta là người ác,” hần nhìn nàng, thản nhiên nói: “Như vậy, ngày trước là ta nhiều chuyện, nếu người đã không tin ta thì đừng suy nghĩ nhiều nữa, từ nay ta với người chính là người qua đường, không có bất cứ quan hệ gì cả.”

Không có bất cứ quan hệ gì cả? Bạch Tiểu Bích nghe vậy, tâm không kim được run lên, hết thấy mọi chuyện chỉ là suy đoán của nàng, chỉ dựa vào suy đoán mà hoài nghi ân nhân đã nhiều lần cứu giúp, hần đương nhiên sẽ tức giận rồi.

“Nhưng chuyện Vệ chương quỳ, người vì sao phải đối gạt ta?”

“Đã không tin thì cần gì phải hỏi nữa,” hần mỉm cười, giọng nói đã có chút xa cách: “Dẫu sao thì những chuyện ta làm cũng đều là hại người cả.”

Mới vừa rồi chỉ lo tức giận, nóng lòng chất vấn, hoàn toàn không bận tâm tới cảm thụ của hần, nhưng nếu mọi chuyện không liên quan tới hần, vì sao lại không giải thích? Bạch Tiểu Bích mặc dù hối hận, nhưng ủy khuất lại chiếm phần hơn, rất lâu sau đó mới thấp giọng nói: “Như vậy, là ta mạo muội, Diệp công tử nhiều lần cứu giúp, từ biệt lần này, xin Diệp công tử bảo trọng.” Nói xong lập tức quay người rời đi.

Bất quá thì nàng mới chỉ bước được hai bước, cánh tay đã bị hần dùng lực nắm lấy, kéo cả người nàng vào trong lòng.

Diệp Dạ Tâm dùng cán quạt nâng cằm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào hần, trong mắt đầy ý cười: “Tiểu nha đầu thật nhẫn tâm, thật muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta sao? Ta một đường đi theo người, đối với người thế nào, chẳng lẽ người thật không nhớ?”

Biểu tình lạnh lùng của hần vừa rồi khiến lúc Bạch Tiểu Bích nói lời đoạn tuyệt, ngay cả nước mắt cũng muốn chảy xuống, hiện tại nghe những lời này của hần, tức giận nói: “Người nhẫn tâm, người nói đoạn tuyệt quan hệ chính là người, không phải là ta!” Vừa nói vừa hất tay hần ra: “Diệp công tử tự trọng!”

Hần cũng không giận, vẫn chế trụ nàng nói: “Người xấu sẽ làm gì với người?”

Ở trong lòng hần, cảm giác ấm áp cùng mùi hương quen thuộc khiến Bạch Tiểu Bích càng ủy khuất hơn cả: “Người biết rõ ta không có ý đó, ta chỉ muốn biết rốt cuộc có phải người làm hay không thôi, người nói như vậy chẳng phải ám chỉ ta cố ý hoài nghi người? Ai bảo người gạt ta đâu, còn không buông tay ta sẽ kêu lên!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, cười nói: “Người kêu đi!”

Bị hần ôm như vậy, Bạch Tiểu Bích nào dám kêu thật, ngậm chặt miệng, ngày thường thấy hần ôn nhuận như ngọc, không nghĩ tới sẽ có lúc vô lại như vậy.

“Thật vất vả mới có thể gặp mặt, sao lại tức giận rồi,” hần thu lại ý cười, nhìn nàng nhẹ giọng nói: “Ta sao có thể sai người hại người được, những thích khách kia không phải do ta phái tới!”

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại khiến Bạch Tiểu Bích sửng sốt.

“Chuyện Vệ chương quỳ là do ta sơ suất, cả nhà hần chết ở trong lao, ta sợ người biết sẽ tức giận cho nên mới giấu người, hần buông nàng ra, “Ta chỉ định trừng phạt bọn hần một chút, ai ngờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn khiến bản thân trở thành người xấu trong mắt người, hôm nay ta đã nói tất cả rồi, nếu người còn giận thì có thể đi rồi.”

Chỉ là ngoài ý muốn mà hại chết một nhà Vệ chương quỳ, Bạch Tiểu Bích trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng nói: “Người... chẳng lẽ lần này người đến không phải vì chuyện Trần gia?”

Hần mỉm cười hỏi lại: “Người không tin ta?”

Bạch Tiểu Bích không nói lời nào.

Diệp Dạ Tâm kéo tay nàng nói: “Đi!”

Bạch Tiểu Bích vội vàng rút tay về.

“Ta cũng nhận rồi, người còn muốn ta thế nào nữa, thật không để ý tới ta sao?” Diệp Dạ Tâm có chút bất đắc dĩ, lần nữa kéo tay nàng, “Người đừng tức giận nữa, sau này ta không nặng tay nữa là được.”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc, nàng vốn không có hứng thú với sự phân tranh trong triều, Tứ vương gia hay là Ngô vương, người nào nắm quyền thì có quan hệ gì tới nàng, nghĩ tới đây, nàng cố nén lại ý định kháng cự trong lòng.

Diệp Dạ Tâm kéo nàng đi tới một tòa nhà sâu trong con hẻm, dừng lại trước cánh cửa lớn nói: “Ta tạm thời ở tại đây.”

Bạch Tiểu Bích có chút ngoài ý muốn hỏi lại: “Người ở đây?”

Diệp Dạ Tâm mỉm cười nhìn nàng: “Ta không ở đây thì đang ở đâu?”

Bạch Tiểu Bích đỏ mặt, trong ấn tượng của nàng thì hẳn luôn chọn những chỗ kia làm chốn dừng chân.

Diệp Dạ Tâm giống như không nhìn thấy sự lúng túng của nàng: “Bất kể có chuyện gì xảy ra ta cũng không bỏ lại người, có việc thì tới đây tìm ta, bất luận ta đi theo người vì nguyên nhân gì đi nữa thì ta cũng sẽ không bao giờ tổn hại người.”

‘Sẽ không bao giờ hại người’, lời nói này của hẳn quá mức quen thuộc với nàng, Bạch Tiểu Bích trầm mặc trong chốc lát, chậm rãi rút tay về. Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của nàng, hẳn cùng Ôn Hải đều có mục đích, mà mục đích của bọn nhất định có liên quan tới bất tự của nàng cho nên Ôn Hải mới để nàng ở bên cạnh hẳn, luôn quan tâm chiếu cố, nhưng... rốt cuộc thì mục đích của bọn họ là gì?

Diệp Dạ Tâm nghịch lọn tóc trước ngực nàng, cười cười hỏi: “Tiểu nha đầu còn đang giận ta sao?”

Nghĩ đến cả nhà Vệ chương quây chết trong ngục, tâm tình Bạch Tiểu Bích kém đi hẳn, lắc đầu nói: “Không có, ta phải về rồi.”

“Ta đưa người về!”

Bạch Tiểu Bích không cự tuyệt nhưng cũng không lên tiếng đáp ứng, chỉ xoay người đi ra đầu hẻm, Diệp Dạ Tâm thấy nàng như vậy, cũng không nói gì, lặng lẽ đi theo nàng ra đường lớn.

Hai người chưa đi được mấy bước thì ở căn nhà gần đó đột nhiên có người đi ra, trên tay bưng theo một cái hũ tản ra mùi thuốc bắc. Bạch Tiểu Bích tò mò nhìn thì thấy trong hũ có một ít thuốc bột, nhất thời nhớ tới chuyện xảy ra trên đường hôm trước, nghiêng đầu hỏi: “Tiểu công tử nhà này hôm qua bị xe ngựa đụng phải, nghe nói đạo gần đây nhà bọn họ thường gặp chuyện không may, người nhìn tòa nhà này xem có gì không đúng không?”

Diệp Dạ Tâm liếc sang, vuốt cằm nói: “Đúng là có chút không tốt!” Nói rồi lên tiếng gọi nha hoàn kia lại: “Ta có đôi lời muốn nói với chủ nhân nhà người, phiền người đi vào báo tin, nói...” hẳn thấp giọng nói vào tai nha đầu kia mấy câu.

Bạch Tiểu Bích thấy nha hoàn đó sững người, tiếp đó gương mặt nhỏ đỏ bừng lên, thấp giọng đáp ứng rồi chạy vội vào nhà.

Bạch Tiểu Bích nghi hoặc hỏi: “Tòa nhà này không đúng chỗ nào/”

Diệp Dạ Tâm chỉ vào cánh cửa nói: “Là nó!”

Bạch Tiểu Bích nhìn cánh cửa một lúc lâu mà cũng không tài nào nhìn ra sự khác thường: “Có gì khác thường?”

“Cánh cửa này không có gì khác thường, chẳng qua là nó với tòa nhà đối diện có chút xung khắc,” hẳn nói rồi cầm chiết phiến chỉ vào tòa nhà đối diện, “Người nhìn tòa nhà kia, thổ giác như những lưỡi dao sắc bén chiếu thẳng về cửa chính bên này, người ở trong nhà đương nhiên không được bình an, dễ sinh bệnh tật, có tai họa đổ máu cũng không có gì lạ, trong phong thủy thì đây chính là thổ giác sát!”

Diệp Dạ Tâm dừng lại một chút rồi lại nói tiếp: “Giống như một thanh sao sắc bén chĩa thẳng vào người, người nói có nguy hiểm hay không? Không chỉ vậy, người nhìn con đường này xem, cong như cánh cung, đỉnh cung ở ngay bậc thềm nhà sẽ trở thành thể cung sát, cung sát này hợp với thổ giác, chủ nhà này sẽ thường xuyên gặp phải tai họa bất ngờ.”

Bạch Tiểu Bích vẫn luôn muốn học chút bản lãnh từ Ôn Hải, vậy mà Ôn Hải lại giống như không có ý định dạy nàng, hôm nay nghe hắn giải thích từng chi tiết, bất giác nghe đến nhập thần, vừa nghe vừa gật đầu: “Quả nhiên có chút giống, ta sẽ ghi nhớ!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng hỏi: “Người nhớ làm gì?”

Bạch Tiểu Bích nói: “Nếu có nghề nghiệp thì đi tới chỗ nào cũng không cần lo kế sinh nhai, ta thấy làm phong thủy tiên sinh cũng rất tốt, chẳng qua là... sư phụ dường như không muốn dạy ta.”

Diệp Dạ Tâm không nhận được nói: “Thì ra tiểu nha đầu đang lo nghĩ cho tương lai, bất quá thì ta chưa từng thấy một nữ nhi coi phong thủy bao giờ, có sư phụ người ở đây, người cần gì phải lo lắng tới kế sinh nhai.”

Sư phụ? Không chỉ sư phụ, ai biết được sau khi kết thúc mọi chuyện, những người này còn ở bên cạnh nàng nữa hay không? Bạch Tiểu Bích cúi đầu nói: “Chuyện ngoài ý muốn trên đời này đâu có thiếu, ta cũng không thể dựa mãi vào sư phụ, tự mình phải học được cách tìm ra giải pháp, Diệp công tử có thể dạy ta không?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng một hồi lâu, mỉm cười nói: “Quả là cô nương thông minh có hiểu biết, nếu người muốn học, sau này ta sẽ dạy người.”

Còn có sau này sao? Bạch Tiểu Bích trong lòng thầm ảo não.

Đúng lúc này, một nam nhân theo nha hoàn lúc trước vội vã đi ra, liên tục cầu xin Diệp Dạ Tâm chỉ điểm rồi mời hai người vào nhà dùng trà. Bạch Tiểu Bích ra ngoài cũng đã lâu, lấy cố sắc trời không còn sớm, từ biệt Diệp Dạ Tâm rồi trở về Trần phủ.

39. Q.1 - Chương 39: Trai Ngọc Sinh Châu!

Lúc Bạch Tiểu Bích trở về Trần phủ đã là buổi trưa, đoán chừng Ôn Hải sẽ không về ăn cơm nên nàng cũng không vội vã, chậm rãi đi về tiểu viện dành cho khách nhân, nào ngờ vừa mới đi tới khúc quanh, đã thấy Trần Thụy dựa cột treu chọc con vẹt trong lồng. Bạch Tiểu Bích cả kinh, vội vàng thối lui.

Trần Thụy cũng nhìn thấy nàng nhưng cũng không đi tới dây dưa, chỉ đứng tại chỗ, treu chọc nói: “Hiện tại không có ai ở đây, người trưng bộ dáng liệt nữ này cho ai nhìn, mẫu thân người dạy?”

Bạch Tiểu Bích nhìn quanh, thấy cách đó có một vài hạ nhân qua lại, tâm tình khấn trương cũng dần buông lỏng, vốn muốn bỏ đi, không ngờ hắn lại nhắc tới mẫu thân đã qua đời, cả giận nói: “Là con người, tự nhiên sẽ hiểu lễ nghĩa liêm sỉ, có gì không ổn sao?”

Đây rõ ràng là ám chỉ đối phương không phải người, Trần Thụy nghe vậy cũng không tức giận: “Khá lắm, không trách được tam đệ coi trọng, mở miệng liền nói lễ nghĩa qui củ, đoan trang như vậy, trong lòng thực không thích nam nhân?”

Bạch Tiểu Bích bị hỏi đến đỏ mặt: “Hai vị công tử là huynh đệ, nhị công tử tại sao lại nói những lời tổn hại đến danh tiếng tam công tử như vậy?”

Trần Thụy lại nói: “Người nói ta dụ dỗ người, vừa rồi hắn còn ở trước vị biểu ca kia của người tán dương người nữa kia.”

Bạch Tiểu Bích thầm giật mình.

Trần Thụy quay đầu, vui thích cho vẹt ăn, không nhìn nàng mà cười lạnh nói: “Ta khuyên người sớm chết tâm đi, tam đệ không giống như ta, nổi danh là hiếu tử, lão gia tử nói một, hắn sẽ không bao giờ dám nói hai.”

Bochs nghe ra hàm ý trào phúng trong lời nói của hắn, nhất thời cũng không muốn nói tiếp, đang định bỏ đi thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một nữ tử, tuổi của nàng ước chừng đã hai mươi mấy, bộ dáng xinh đẹp, ôn nhu dễ gần, chỉ là quần áo trên người nàng ta vô cùng đơn giản, trên đầu cũng chỉ có mấy cây trâm giản dị, phía sau còn có hai tiểu nha hoàn đi theo, hạ nhân đi ngang qua đều dừng lại, thấp người hành lễ: “Nhị tiểu thư!”

Bạch Tiểu Bích còn tưởng là vị phu nhân nào, không nghĩ tới lại là nhị tiểu thư Trần phủ, trong lòng kinh ngạc, nữ nhi đến tuổi này không có lý do gì còn ở trong nhà, nữ nhi Trần phủ sẽ không thể nào không ai muốn lấy, chẳng lẽ...

Bạch Tiểu Bích còn đang suy nghĩ, vị nhị tiểu thư kia đã đi tới trước mặt Trần Thụy, đưa mắt đánh giá Bạch Tiểu Bích mấy lần, mỉm cười nói: “Nhị ca, tam đệ sợ chậm trễ khách nhân nên bảo ta tới dẫn cô nương đi ăn cơm.”

Trần Thụy cho vệt ăn xong, từ bên hông nàng rút ra một cái khăn tay: “Ta không có dẫn nàng đi ăn, tin tức trong phủ này cũng thực nhanh đi, tam đệ thật có lòng, ngay cả nhị muội cũng bị kinh động.”

Nhị tiểu thư cúi đầu nói: “Sao nhị ca lại nói vậy?”

“Ta nào có phải nhị ca chứ, tam đệ dạy dỗ cũng được, ngay cả người cũng có thể nói tới nói lui.” Trần Thụy ném khăn về phía nàng, quay đầu bỏ đi: “Ta thấy người cũng có chút thù mị, nhất định cảm kích ta, ai ngờ cũng chỉ là một đầu gỗ qui củ, cũng chỉ để tam đệ vào mắt.”

Đợi hân đi xa rồi, nhị tiểu thư mới quay sang Bạch Tiểu Bích cười một tiếng, vẻ ngượng ngùng nói: “Vừa rồi đều là chủ ý của ta, nghe nói nhị ca làm khó cô nương cho nên đến xem một chút, biểu ca cô nương cùng Trâm công tử đã bị tam đệ lưu lại uống rượu, cô nương không ngại thì tới chỗ ta cùng dùng cơm.”

Bạch Tiểu Bích khách khí hành lễ rồi đi theo nàng.

Biệt viện của nhị tiểu thư chính là Ý Lan các, thập phần thanh tịnh, chỉ có hai ba nha hoàn trông coi, hai người vừa ngồi xuống bàn, lập tức có nha hoàn mang thức ăn lên, tất cả chỉ có ba món rau cùng một chén canh. Bạch Tiểu Bích bất ngờ, không nghĩ tới Trần phủ nhị tiểu thư lại tiết kiệm như vậy.

Nhị tiểu thư cũng thật băn khoăn, vội vàng nói nói nha hoàn kia: “Đi bảo các nàng làm thêm mấy món nữa đi.”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, lập tức lên tiếng ngăn cản: “Thức ăn rất tốt, ăn không hết sẽ lãng phí.”

Đợi hai người ăn xong, nha đầu vừa rồi thu thập bát đĩa mang ra ngoài, Bạch Tiểu Bích ngồi lại nói vài chuyện thường ngày với nàng, bởi vì tuổi tác không mấy khác biệt nên càng nói càng cảm thấy hợp, dần dần trở nên thân thiết.

Nhị tiểu thư nhìn nàng nói: “Vừa rồi nhị ca nói lời thất lễ, cô nương đừng giận.”

Thân là khách nhân, làm gì có đạo lý nói chủ nhà thất lễ, Bạch Tiểu Bích châm chọc nói: “Nhị công tử mặc dù... không giống tam công tử, nhưng hôm nay cũng không có làm khó ta.”

Nhị tiểu thư gật đầu nói: “Thật ra nhị ca vốn không phải như vậy.” Thấy Bạch Tiểu Bích nghi ngờ, nàng thấp giọng giải thích: “Nhị ca trời sinh tính quật cường, không giống tam đệ được gia phụ yêu thích, năm đó nhị ca cùng biểu muội Liễu gia vốn đang rất tốt, biểu muội đột nhiên có hôn ước từ bé, mà nam nhân kia nhà cũng rất giàu có, nhắc tới thật tổn thương hòa khí, nhị ca dưới tình thế cấp bách, tự ý đi tới nhà trai bên kia muốn họ từ hôn nên bị gia phụ đánh ột trận, phạt quì trong từ đường ba ngày, rồi lại bị gia phụ làm chủ, ép cưới nhị tẩu bây giờ.”

Bạch Tiểu Bích ngăn người, chần chừ lên tiếng: “Vậy... Liễu tiểu thư kia đâu?”

Nhị tiểu thư cúi đầu nhìn chén trà trên bàn nói: “Tảo hôn, thành thân trước một tháng.”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc.

Nhị tiểu thư lại nói: “Từ đó về sau, nhị ca gần như phát điên, thi công danh lại không chịu nhận chức, suốt ngày đi gây họa, mấy lần bị gia phụ đánh, suýt nữa bỏ mạng, may mắn có đại ca cùng tam đệ ngăn lại, sau đó gia phụ liền mặc kệ nhị ca.”

Không ngoài dự đoán, Trần phủ có tất cả bốn vị tiểu thư, ba vị khác đều đã xuất giá, riêng nhị tiểu thư từ nhỏ đã hứa gả cho Hoàng gia, ai ngờ trời trêu người, còn chưa kịp xuất giá, Hoàng công tử kia đã bệnh nặng mà chết, nhị tiểu thư phút chốc trở thành góa chồng, tự thấy mạng mình khổ nên ở nhà lập chí thủ tiết, uống cả tuổi thanh xuân, vốn là một thiếu nữ xinh tươi đầy sức sống, phút chốc giống như hòa tan nhụy héo. Trần lão gia thấy nàng ý chí kiên định nên mọi sự vụ trong nhà đều giao cho nàng xử lý.

Từ Ý Lan các đi ra, Bạch Tiểu Bích rầu rĩ không vui, mặc dù biết rõ hôn nhân đại sự vốn nên để cha mẹ cùng trưởng bối làm chủ, tự định chung thân là không được phép nhưng vẫn không nhịn được đồng tình với Trần Thụy. Nàng phiêu bạt bên ngoài một năm, xuất đầu lộ diện bên ngoài đã là không coi trọng qui củ, đi theo Ôn Hải hành tẩu giang hồ vẫn tốt hơn một mình cô độc ở huyện Môn Tĩnh, huống chi, đoạn đường này khiến kiến thức nàng tăng lên không ít, nữ nhi có người chiều cổ, phụ thân ở dưới cửa tuyền nên yên tâm mới đúng, sẽ không trách tội nàng không giữ qui củ.

“Người đoan trang như vậy, trong lòng thực không thích nam nhân?” Nhớ tới câu hỏi của Trần Thụy, gương mặt Bạch Tiểu Bích đột nhiên nóng bừng, nữ hài tử nào mà không có tâm sự, giống như Trương công tử... nàng đã từng cùng hắn ước hẹn cùng trăng trên trời, hoa dưới đất, nhưng từ lúc đính hôn, nàng cũng không dám lộ ra nửa phần vui mừng, chuyện xấu hổ như vậy sao có thể nói ra được, trong lòng nghĩ là một chuyện, nói ra lại là chuyện khác, người ngoài sẽ đánh giá nàng.

Trước mắt giống như hiện lên đôi mắt đen nhánh cùng ánh mắt ẩn chứa ý cười kia. Khi đứng trước mặt hắn, nàng làm sao nhớ nổi cái gì là lễ nghi qui củ?

Tâm Bạch Tiểu Bích không kìm được nhảy loạn.

Đúng lúc này, Trầm Thanh cùng Ôn Hải từ khúc quanh gần đó đi ra, Trầm Thanh thấy nàng liền cao giọng gọi: “Bạch cô nương?”

Bạch Tiểu Bích ngập tràn tâm sự, chỉ lo cúi đầu đi về phía trước mà không nghe thấy tiếng hắn, mãi đến khi Trầm Thanh chạy tới cản trước mặt nàng, nàng mới giật mình hoàn hồn, đứng lại.

Phát hiện hai má nàng ửng hồng, Trầm Thanh cười đến cổ quái: “Đang suy nghĩ cái gì mà nhập thần đến vậy?”

Bạch Tiểu Bích né tránh ánh mắt Ôn Hải, nói quanh co: “Không có, hôm trước ở trên đường nhìn thấy một cái gương rất đẹp, vừa rồi quay lại thì đã bị người ta đã mua mất rồi.”

Trầm Thanh híp mắt nói: “Thì ra là như vậy? Ta cùng với Ôn đại ca đang muốn ra khỏi thành một chút, người có muốn đi không?”

Bạch Tiểu Bích đang buồn bực, nghe vậy vội vàng gật đầu: “Đương nhiên muốn!”

Huyện Cát Giang vốn dựa vào thủy cư, ra khỏi cửa Đông không xa sẽ thấy một con sông nhỏ hẹp, nước mặc dù trong suốt nhưng lại sâu không thấy đáy, bờ bên kia là vách núi dựng đứng, cỏ cây xanh mướt. Ba người đi dọc theo bờ sông, Trầm Thanh tới sớm nên đã được giới thiệu cận kề, giờ phút này không ngừng kể lại cho hai người Ôn Hải cùng Bạch Tiểu Bích, thì ra dân bản xứ gọi con sông này là sông Trai.

Trầm Thanh chỉ về phía trước nói: “Phía trước chính là cửa sông, người bản xứ gọi nó là miệng trai, đi hai dặm nữa sẽ có một cửa sông nữa.”

Bạch Tiểu Bích tò mò hỏi: “Chúng ta đến không phải là xem địa hình sao?”

Trầm Thanh cười nói: “Đương nhiên!”

Bạch Tiểu Bích hiểu ra vấn đề liền hỏi tiếp: “Hài cốt Trần lão thái gia không có trong mộ phần, chẳng lẽ là... ở bờ sông?”

Trầm Thanh nhìn Ôn Hải, cười nói: “Bất luận thế nào thì ta cũng là người của triều đình, Trần lão gia mặc dù cảm ơn ta đã mang tin tức tới nhưng nói chuyện vẫn có chút tránh né, nhưng ông ta cho rằng không nói thì ta không biết mộ huyết ở đâu sao?”

Bạch Tiểu Bích cười nói: “Trầm công tử cùng sư phụ ta, có hai vị phong thủy tiên sinh inh bậc thầy ở đây, còn sợ tìm không ra sao?”

Trầm Thanh nghe vậy vội nói: “Bạch Tiểu Bích quá lời rồi, Trầm Thanh sao dám so sánh với Ôn đại ca.”

Ôn Hải chỉ cười mà không nói.

Bạch Tiểu Bích lại nói: “Không phải ta quá khen, là Trầm công tử quá khiêm nhường.”

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã đi tới cửa sông.

Cửa sông này thường được gọi là miệng trai, lý do thập phần thú vị, cát sông chảy qua nơi đây sẽ chia làm hao phần, bờ bên kia núi non trập trùng, địa chất cũng thay đổi, sườn núi toàn đá xanh, hai cánh cung khép lại ở giữa, cạnh mỏng như dao gọt, cao chừng mười trượng, giống hệt một con trai dựng đứng, nửa thân vùi sâu vào trong cát, miệng trai khép chặt, nhìn phía xa trông rất sống động, như thể đang cố mình vùi xuống cát sâu.

Bạch Tiểu Bích hỏi Ôn Hải: “Không trách được gọi là sông trai, nơi này có huyết tốt sao?”

Ôn Hải bây giờ mới lên tiếng: “Là Trầm huynh đệ tới tìm huyết, sao ngươi không đi hỏi hần?”

Trầm Thanh mỉm cười, đang định lên tiếng thì đỉnh núi bờ bên kia vang lên tiếng huyền oán, tiếp đó là hơn một trăm thôn dân chạy qua, người nào cũng mang theo đòn gánh cùng cuốc xẻng, bộ dáng hùng hùng hổ hổ.

Bạch Tiểu Bích cả kinh nói: “Bọn họ đi đánh nhau sao?”

Trầm Thanh nhũu mày: “Bờ bên kia có hai thôn xóm, một thôn theo họ Chu, một thôn mang họ Triệu, họ Triệu đông đảo hơn cả, những người này dường như đang hướng tới Triệu gia.”

Ôn Hải lại nói: “Chắc là hai thôn xảy ra tranh chấp, vừa lúc chúng ta cũng muốn qua đó, không bằng thuận tiện xem một chút.”

Có lẽ là do thường xuyên có người qua sông vào thành nên sông tuy nhỏ nhưng cũng có cầu gỗ, tuy chỉ là một cây cầu gỗ đơn giản làm bằng mấy thân cây lớn. Bạch Tiểu Bích vừa bước lên cầu, chỉ thấy dưới chân lắc lư, cả gan bước thêm mấy bước thì thấy đầu óc choáng váng, vội vàng dừng lại, thấy Ôn Hải đã đi phía trước, nàng theo bản năng đưa tay, muốn cầu cứu Trầm Thanh ở phía sau.

Vậy mà Trầm Thanh chậm chạp không theo kịp, người lại khó hiểu hỏi: “Sao Bạch cô nương không đi?”

Hần vừa mới dứt lời, Ôn Hải ở phía trước quả nhiên dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Dưới chân nước chảy không ngừng, nhìn chiếc cầu như đang lắc lư phía trước, Bạch Tiểu Bích cảm thấy cả người như lung lay theo, đành phải ngồi xổm xuống, đau khổ kêu lên: “Sư phụ!”

Chỉ trong chớp lát, một cánh tay đưa đến trước mặt nàng.

“Không nên nhìn xuống!” thanh âm bình tĩnh của Ôn Hải vang lên.

Sư phụ rốt cuộc cũng không phải là phụ thân, bị vị sư phụ trẻ tuổi lôi kéo, cảm giác thực không tự nhiên, nhất là xung quanh không chỉ có hai người bọn họ. Bàn tay kia thật ấm áp, cảm giác sợ hãi bị khống chế nhưng thủy chung cũng không mất đi, Bạch Tiểu Bích cúi đầu không dám nhìn mặt hần, mãi đến khi Ôn Hải buông tay nàng ra, nàng mới quay đầu lại trông Trầm Thanh, lại thấy hần đang nhìn mình cười, nụ cười có chút ranh mãnh.

Trầm Thanh giả bộ nghiêm giọng nói: “Thầy trò vốn không phải người ngoài, Trầm Thanh mặc dù kính sợ sư phụ nhưng thường ngày cũng rất thân thiết với người, Bạch cô nương không nên sợ hãi sư phụ như vậy.”

Ôn Hải nghe vậy liền dừng cước bộ, xoay đầu nhìn nàng hỏi: “Ta đáng sợ như vậy?”

Đi theo hần lâu như vậy, Bạch Tiểu Bích cũng có thể hiểu được đôi điều, hần mặc dù không biểu lộ cảm xúc nhưng trong lòng chắc chắn đang chê cười mình, nên mới cố ý hỏi như vậy. Bạch Tiểu Bích vội vàng lắc đầu, nói quanh co: “Không có!”

Ôn Hải ‘nha’ lên một tiếng, bước lại gần nàng.

Bạch Tiểu Bích vội vàng lui lại phía sau.

Ôn Hải cũng không để ý nàng, lại tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Tiểu Bích ngầy người một hồi lâu mới hiểu được, hần chính là cố ý hòa theo Trầm Thanh khi dễ nàng mà!

Trầm Thanh bước ngang qua nàng, cười hỏi: “Bạch cô nương không đi sao?”

Biết hấn cố ý, Bạch Tiểu Bích thật hận không thể xé rách miệng hấn mà, lại sợ nếu rút lại phía sau sẽ bị hấn chọc ghẹo liên nghiêm mặt, làm như không để ý tới hấn, vội vàng đuổi theo Ôn Hải.

40. Q.1 - Chương 40: Tiếng Người Trong Tầng Đá!

Triệu gia có một hồ nước rất lớn dùng để trữ nước, giờ phút này thôn dân hai xóm ở trên bờ hồ giăng co, một vài người ăn mặc trưởng giả ở giữa đám người nói chuyện, chỉ trích lẫn nhau, chắc là thân hào có tiếng trong thôn.

Trầm Thanh hỏi những thôn dân đang tức giận ở phía bên trái: “Xảy ra chuyện gì, sao không ai đi báo quan?”

Thôn dân kia không nhận được nói: “Quan lão gia cũng không quản được.”

Trầm Thanh khuyên nhủ: “Có việc thì từ từ thương lượng, cần gì phải gây chiến?”

Thôn dân kia nhắc cây cuốc, bỏ một nhát xuống đất nói: “Họ Triệu kia chặn đường vận chuyển của thôn ta, sao có thể không tìm bọn hấn tính sổ được.”

Thôn dân Triệu gia ở phía đối diện nghe vậy, lập tức phản đối: “Hỗn đản, Chu gia các ngươi không có tiền đồ sao lại trách chúng ta được.”

Trầm Thanh cũng đoán được phần nào câu chuyện, cười giảng hòa nói: “Vừa khéo ta cũng đi theo sư phụ học mấy năm địa thuật, hôm nay tiện đường đi ngang, nếu các ngươi tin tưởng, không bằng để ta phân xử, như thế nào?”

Lúc hấn nói chuyện đã khiến không ít thôn dân chú ý tới, thấy hấn còn trẻ mà đã tự xưng là phong thủy tiên sinh thì lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Trầm Thanh lại nói: “Các ngươi tranh chấp chính là vì hồ nước này, có phải không?”

Hấn vừa nói vậy, thôn dân chung quanh lập tức tòng phục, nhất loạt gật đầu nói: “Đúng là phong thủy tiên sinh!”

Thôn dân kia sớm đã chạy đi báo với mấy vị thân hào trong thôn, mấy vị thân hào vội vàng chạy tới chào đón: “Không nghĩ tới là inh tiên sinh, tiên sinh đến thật đúng lúc, xin hãy phân xử dùm chúng ta.”

Thôn dân hai xóm tranh nhau nói, Bạch Tiểu Bích cuối cùng cũng hiểu được nguyên do, thì ra đất của Triệu gia hiện tại cũng không phải của người họ Triệu mà là của thôn dân họ Chu, nghe nói mộ phần tổ tiên Chu gia chính là ở trong hồ nước này, là đồng tiểu liên hoa, đã từng có nhiều nhân vật có uy tín cùng danh dự trong nước, sau này người Chu gia rời khỏi đây, từ đó mấy chục năm liền không xuất hiện một nhân tài nào. Nhiều năm liền hình thành lời đồn đãi là mạch nước trong hồ bị người Triệu gia chặn lại, Chu gia vì đó mà bị ảnh hưởng theo. Vốn chỉ là một lời đồn đãi vô căn cứ, qua tai nhiều người, truyền qua nhiều năm lại thành thật, người Chu gia mấy phen cử người tới đàm phán, muốn Triệu gia nhượng lại hồ nước nhưng Triệu gia lấy cớ dùng để trữ nước từ chối. Cuộc thi Hương năm ngoái, Chu gia quả nhiên không có ai lọt vào bảng vàng, hội thi mùa xuân vừa kết thúc, thân hào họ Chu càng nghĩ càng tức giận, dứt khoát tìm tới Triệu gia tính sổ.

Chỉ vì một lời đồn đãi vô căn cứ mà tranh chấp rồi dẫn đến đánh nhau, có thể thấy dân chúng nơi đây rất coi nặng phong thủy.

Bạch Tiểu Bích cảm thấy có chút buồn cười, nhỏ giọng hỏi Ôn Hải: “Sư phụ, quả thật nguồn nước là nguyên nhân chính sao?”

Ôn Hải không đáp, ngược lại quay sang hỏi Trầm Thanh: “Trầm huynh đệ thấy thế nào?”

Trầm Thanh thấp giọng nói: “Đúng vậy, đích thị là có cao nhân đi qua điểm phá nó, họ Triệu vốn có lòng ganh ghét cho nên cố tình làm khó, nguồn nước bị chặn lại, cá trong hồ không thể ra ngoài. Người nhìn mấy thân hào họ Triệu mà xem, vốn lúc trước rất là đắc ý, vừa nghe nói ta là phong thủy tiên sinh đã có mấy phần chột dạ ra mặt rồi.”

Bạch Tiểu Bích không nhìn đám thân hào Trầm Thanh chỉ mà nhìn về phía Ôn Hải.

Hôm nay bọn họ có nói gì đi chăng nữa thì mọi chuyện cũng sẽ phát triển theo hướng rắc rối hơn, thôn dân hai bên mà muốn đánh nhau cũng khó có thể cản được. Trầm Thanh nghĩ vậy, có chút khó xử hỏi: “Ôn đại ca xem, chúng ta nên làm thế nào cho phải bây giờ?”

Ôn Hải trầm mặc chốc lát rồi bước đến nói: “Chư vị nghe ta nói một lời.”

Thôn dân hai bên nhất thời yên tĩnh.

Ôn Hải lại nói: “Phong thủy nơi đây vốn rất tốt.” Không đợi người Chu gia lên tiếng đã nói tiếp: “Nhưng Chu gia gần đây không xuất hiện người tài, nguyên nhân cũng không do hồ nước này.”

Lời này của hắn vừa nói ra, thôn dân hai bên sững sốt không thôi.

Ôn Hải lại nói: “Tổ tiên Chu gia quả thật đã làm rất tốt, nhưng hai bờ ruộng cũng có số mệnh của nó, Chu gia một thời giàu sang phú quý, nhưng những chuyện xảy ra với Chu gia gần đây không liên quan tới Triệu gia.”

Người Chu gia khó hiểu nhìn nhau.

Mấy tên thân hào Triệu gia nghe vậy, không ngớt khen ngợi: “May mà có hai vị tiên sinh, cuối cùng Triệu gia chúng ta cũng thoát khỏi hàm oan rồi.”

Ôn Hải không bận tâm tới bọn họ, nhàn nhạt nói: “Dân gian có câu ‘Thạch đến vận chuyển’, theo ta thấy thì không bao lâu nữa thôi, Chu gia nhất định sẽ xuất hiện người tài.” Ngừng lại một chút rồi lại nói: “Ta thấy nguồn nước trong ao đã bị chặn, chuyện này không những không hại tới Chu gia, trái lại Triệu gia sẽ gặp họa.”

Đám thân hào Triệu gia nhất thời giật mình.

Ôn Hải lại nói: “Sơn cùng thủy tận, linh khí tài sinh, hồ nước này thuộc về Triệu gia, những chuyện liên quan tới nó đương nhiên liên quan tới người Triệu gia, dòng nước không thể lưu chuyển, vận thế dĩ nhiên cũng bị ảnh hưởng. Nếu ta đoán không sai thì hội thi mùa xuân vừa rồi, Triệu gia cũng không có người nào có tên trong bảng vàng?”

Người Triệu gia biến sắc.

Trầm Thanh bước về phía trước, cười nói: “Đã là hàng xóm láng giềng thì nên lấy hòa khí làm đầu, theo ta thấy thì Triệu gia nên khai thông lại dòng chảy trong hồ, thứ nhất chính là vì vận thế tồn tử sau này, thứ hai là dẹp bỏ sự nghi ngờ của Chu gia, tương lai Chu gia sẽ tách ra hẳn, các người đi đường lớn của mình, thật sự trăm lợi mà không có hại.” Nói rồi nhìn sang phía thôn dân Chu gia: “Lần này các người trách lầm Triệu gia, tương lai không thể quên mất phần ân tình này.”

Thân hào hai bên đỏ mặt, gật đầu như bó củi, lên tiếng xin lỗi lẫn nhau rồi thôn dân Chu gia theo đường cũ trở về.

Trên đường trở về, thôn dân Chu gia hết sức kính trọng hai người Ôn Hải cùng Trầm Thanh, rồi rít vây quanh hai người hỏi chuyện nhà mình. Trầm Thanh lần lượt hướng dẫn bọn họ, Ôn Hải thỉnh thoảng mới nói một hai câu, bộ dáng như đang có chuyện cần suy nghĩ.

Có người lên tiếng hỏi: “Tiên sinh inh như vậy, người nhìn con sông trải phía trước xem, có phải rất kỳ quái hay không?”

Trầm Thanh nhìn hắn hỏi: “Tại sao lại hỏi vậy?”

Đám thôn dân cười rộ lên.

Người vừa lên tiếng hỏi kéo một người trẻ tuổi bên cạnh tới nói: “Chu Tiểu Thất, người chạy cái gì, tới nói cho tiên sinh nghe một chút đi.”

Người kia bị nói đến đỏ cả mặt, bộ dáng quần bách, mọi người thúc giục cả nửa ngày, hắn mới ấp úng nói: “Xế chiều hôm nay, lúc trời vừa chuyển tối, ta từ trong thành vội vàng trở về, đi qua cửa sông kia thì thấy

hơi đau bụng, vội vàng chạy tới hòn đá kia... ai ngờ vừa ngồi không bao lâu thì lại nghe được bên trong có giọng nói... giống như là của nữ nhân...”

Đám thôn dân lần nữa cười vang: “Hắn bị dọa đến nỗi vắt giò lên cổ mà chạy, quần cũng không kịp kéo...”

Người kia bị trêu chọc, tức giận nói: “Các người thì biết cái gì chứ, giọng nói kia rõ ràng là từ trong tảng đá truyền ra, đổi lại là các người, các người không sợ mới là lạ đó.”

Bạch Tiểu Bích cúi đầu, che miệng cười.

Trần Thanh nhin cười, vỗ vai hắn nói: “Yên tâm, ta thấy nơi đó cũng không có gì cổ quái, chắc chỉ là tiếng quạ kêu thôi, người vội quá nên nghe nhầm thôi.”

Phong thủy tiên sinh nói không có gì cổ quái, người kia đương nhiên không thể cãi lại, nghi hoặc nói: “Không giống tiếng quạ kêu cho lắm, rất giống tiếng người...” hắn còn chưa nói hết câu thì đã bị tiếng cười vang dội của mọi người cắt ngang.

Ăn tối xong trở lại phòng đã là lúc thấp đèn, Bạch Tiểu Bích múc nước rửa mặt rồi ngồi chải tóc, rất nhanh sau đó, nàng phát hiện đồ vật trong phòng có gì đó khang khác.

Trên bàn nhỏ có đặt một chiếc gương đồng. Bạch Tiểu Bích kinh ngạc, vội vàng cầm lên nhìn kỹ lại. Chiếc gương tinh xảo này rất quen thuộc.

Là ai mua về? Bạch Tiểu Bích ngẩn người, Trần Thụy thật sự không có gạt nàng, hắn ở trước mặt Ôn Hải tỏ lòng yêu thích mình hẳn là có ý tứ kia, nhưng nàng cũng hiểu, thân phận hiện tại của mình căn bản không thể nào dàng hoàng cưới gả vào danh môn thế gia được. Tuy hiện tại không thể sáng được với lúc nàng còn là tiểu thư khuê các, cũng không có lý do gì yêu cầu quá cao, mà Trần Kỳ đối nhân xử thế rất tốt, tương lai sẽ không ủy khuất nàng, nhưng là...

Tất cả mọi chuyện đều rất tốt, chỉ là trong lòng nàng, cặp mắt ẩn chứa ý cười kia thủy chung không cách nào phai mờ được, giữa đêm đông lạnh giá, hẳn cho nàng cảm giác ấm áp, nhưng với hắn... nàng đơn giản chỉ giống như muối muối của hắn mà thôi.

Bạch Tiểu Bích cắn cắn môi.

Trần thị lang dựa vào Lý gia, Ôn Hải một lòng mưu cầu công danh, nếu được Lý gia ủng hộ thì con đường quan lộ của hắn sẽ rộng mở, liệu hắn có vì vậy đáp ứng để nàng lưu lại Trần gia không? Hôm nay bên cạnh nàng đã không còn thân nhân nào khác, một câu nói của hắn thôi cũng có thể quyết định tương lai sau này của nàng.

“Đang suy nghĩ chuyện gì?” Phía sau đột nhiên vang lên tiếng Ôn Hải.

Bạch Tiểu Bích giật mình, vội vàng đứng dậy: “Sư phụ!”

Ôn Hải không nói gì, tầm mắt dừng lại trên chiếc gương đồng trong tay nàng: “Đây chính là chiếc gương người nhắc tới? Thì ra đã mua được rồi, đúng là rất tinh xảo.”

Bạch Tiểu Bích lúng túng, vội vàng đặt gương đồng xuống bàn, từ buổi sáng nhắc tới chuyện này, nàng một mực đi theo bọn hắn, nào có thời gian rồi đi mua gương đồng, hắn nói như vậy hiển nhiên là cố ý.

Ôn Hải nhướn mày nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích ấp úng: “Ta cũng không biết, ta... mới thấy trên bàn!”

Ôn Hải cũng không truy cứu, chỉ cười hỏi: “Người thấy Trần gia thế nào?”

Tâm Bạch Tiểu Bích nhất thời lạnh lẽo.

Ôn Hải cúi đầu nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích bất an hỏi lại: “Sư phụ muốn ta lưu lại?”

“Lưu lại?” Ôn Hải ngoài ý muốn cầm tay nàng hỏi: “Là ai bảo người lưu lại, là người mua gương cho người sao?”

Hắn dù sao cũng là một nam nhân trẻ tuổi, cho dù là với thân phận sư phụ thì hành động này của hắn quả thực đã vượt quá lễ nghi cho phép, Bạch Tiểu Bích cảm thấy có chút không ổn, vội vã muốn rút tay lại, nào ngờ hắn nắm quá chặt, nàng làm thế nào cũng không thoát được, nhất thời kêu lên: “Sư phụ!”

Ôn Hải không nhanh không chậm nói: “Ta xem chỉ tay cho người!”

Coi chỉ tay? Bạch Tiểu Bích ngây ngốc trong chốc lát, gương mặt thanh tú dần đỏ bừng lên, trước giờ coi chỉ tay cũng chỉ có các lão tiên sinh bày quầy trên đường lớn, chẳng mấy khi gặp được người có bản lĩnh thật sự, nhất thời hăng hái hẳn lên: “Thì ra sư phụ cũng có thể coi chỉ tay nha?”

Những ngón tay búp măng, trắng nõn nà, Ôn Hải cầm tay nàng, xem xét một lúc rồi khen: “Nếu là tay của người, chẳng trách lại trùng hợp như thế!”

Bạch Tiểu Bích cảm thấy có gì không đúng lắm, nghi hoặc hỏi lại: “Tay của ta... có vấn đề gì sao?”

Ôn Hải cười tà nói: “Cũng không có gì khó nói, nhưng Trần tam công tử tuyệt không phải vị hôn phu trong số mệnh của người.”

Vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện lập gia đình, Bạch Tiểu Bích biết hắn cố ý trêu chọc mình, thẹn quá hóa giận: “Sư phụ... người...”

Ôn Hải cười hỏi: “Ta làm sao? Sẽ bắt kính với ta sao?”

Bạch Tiểu Bích tức giận nói: “Sư phụ không nên trêu chọc ta!”

Ôn Hải buông tay nàng: “Tiểu đồ đệ còn chưa hiểu kính ta được mấy năm, nhanh như vậy đã muốn lập gia đình, ta thật không có cách nào đáp ứng.”

Nghe hắn nói vậy, Bạch Tiểu Bích kinh hỉ hỏi lại: “Thật vậy?” Chẳng bận tâm so đo với hắn, vẻ châm chọc nói: “Sư phụ nói rất đúng, Trần gia đương nhiên tốt, nhưng ta còn muốn đi theo sư phụ mấy năm nữa, học thêm một chút kiến thức.”

Ôn Hải cười cười: “Đi theo ta chỉ vì muốn có thêm kiến thức sao? Ta không những biết xem chỉ tay, các phương diện khác cũng rất có bản lĩnh nha.”

Bạch Tiểu Bích thẹn thùng: “Sao sư phụ lại nói những lời này.”

Ôn Hải cũng không giải thích, cười cười nói: “Gia đình gặp chuyện không may trên đường hôm qua chính là do vị trí nhà cửa không tốt, phạm vào thổ giác sát cùng cung sát, bảo bọn họ chuyển đi hoặc đi xin một cái kính bát quái về gắn ở chính giữa cổng lớn là được.”

Bạch Tiểu Bích trong lòng khê động, dò xét hỏi: “Khi này sư phụ nói nguồn nước bị chặn sẽ hại tới Triệu gia là lừa bọn họ sao?”

Đáy mắt xẹt qua một tia sắc bén, Ôn Hải ngó chừng nàng trong chốc lát, cười nói: “Không nói vậy, bọn họ sẽ nhường sao? Không còn sớm nữa, người đi nghỉ đi.” Nói rồi xoay người bước ra cửa.

Mắt thấy bóng dáng hắn khuất sau cửa, Bạch Tiểu Bích lâm vào trầm tư.

41. Q.1 - Chương 41: Tị Nạn Đêm Mưa!

Sáng sớm hôm sau, Bạch Tiểu Bích dùng xong điểm tâm liền đi tìm Ôn Hải, phát hiện Ôn Hải cùng Trần Thanh không có ở trong phòng, đang muốn hỏi hạ nhân xem hai người bọn họ đã đi đâu thì lại thấy Trần Kỳ đang đi tới.

Bạch Tiểu Bích còn chưa kịp hành lễ đã nghe thấy tiếng Trần Kỳ cười nói: “Bạch cô nương không cần đa lễ!”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy cũng không khách sáo, cất tiếng hỏi: “Tam công tử có biết biểu ca ta đi đâu rồi không?”

“Hình như đã cùng Trần công tử ra ngoài từ sớm,” Trần Kỳ ngừng lại, đột nhiên hỏi: “Gương đồng kia Bạch cô nương có thích không?”

“Gương?” Bạch Tiểu Bích giả bộ hỏi lại, tiếp đó làm như chợt nhớ ra nói: “Là cái gương đồng trong phòng? Đồ trong phủ đương nhiên tinh xảo hơn so với đồ bán ngoài chợ, ta rất thích.”

Thấy nàng không nhớ được, Trần Kỳ có chút thất vọng, nhưng cũng không giải thích gì thêm: “Phong thủy thuật cao thâm tinh diệu, triều đại thiên sư chính là danh gia, Thánh thượng hết sức kính trọng, ta mặc dù không hiểu những thứ này nhưng cũng vô cùng kính phục.”

Bề ngoài là khen thiên sư nhưng thực tế chính là đang khen ngợi Ôn Hải, Bạch Tiểu Bích hiểu ý nên mỉm cười.

Trần Kỳ thấy nàng cười thì hỏi tiếp: “Bạch cô nương cũng hiểu phong thủy?”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu nói: “Ta sao có thể chứ, chỉ vì phụ mẫu qua đời nên ta mới đi theo biểu ca lưu lạc bên ngoài thôi.”

Nghe nàng nói về thân thế mình, Trần Kỳ càng thêm yêu mến: “Ta thấy ngôn ngữ cử chỉ Ôn huynh không giống người thường, rất có kiến giải, lại được Trầm gia coi trọng, ngày thành danh chắc không xa, tương lai vào triều, ta nhất định xin gia huynh để ý tới.”

Bạch Tiểu Bích cúi đầu: “Đa tạ tam công tử quan tâm!” nói tới đây, cuối cùng cũng không nhịn được, khẽ thở dài một tiếng nói: “Ta chỉ lo lắng, làm quan so với hành tẩu giang hồ, thật sự quá nguy hiểm!”

Trần Kỳ thu lại ý cười, gật đầu nói: “Người người đều nói làm quan tốt nhưng lại không biết được góc khuất trong đó... Trần Kỳ năm đó vào triều cũng chỉ muốn quang tông diệu tổ, từng bước đi đều phải hết sức thận trọng, nước chảy bèo trôi... không nghĩ tới Bạch cô nương lại suy nghĩ thấu đáo như vậy.”

Bạch Tiểu Bích buột miệng nói: “Ngọc muốn tốt thì phải mài giữa, quản chi gian khổ?”

Chữ tự của Trần Kỳ vừa hay là ‘Ngọc’, nghe nàng nói vậy không khỏi quay đầu lại.

Bạch Tiểu Bích lúc này mới cảm thấy có chút không ổn, vội nói: “Ta nói đùa thôi, tam công tử đừng để trong lòng.”

Trần Kỳ ngược lại cười cười nói: “Bạch cô nương nghĩ vậy, ta rất vui.” Nói rồi nhìn sắc trời: “Gia phụ nói hôm nay sẽ dẫn ta đi bái phỏng Tri huyện đại nhân, ta đi ra ngoài một chuyến, nếu cô nương cảm thấy buồn chán, không ngại tới tìm nhị tỷ nói chuyện.”

Bạch Tiểu Bích gật đầu cảm ơn.

Trần Kỳ lưu luyến nhìn nàng một lúc rồi mới quay người đi ra cửa.

Sau giờ ngộ rồi mà Ôn Hải cùng Trầm Thanh còn chưa trở lại, Bạch Tiểu Bích vô cùng nhàm chán, quyết định một mình ra ngoài. Trên đường người qua kẻ lại tấp nập, khuất ở phía xa, ngõ hẻm kia trông có vẻ vắng lạnh, rất ít người ra vào, bất tri bất giác đi tới nơi đây, Bạch Tiểu Bích bồi hồi một lúc lâu, thủy chung không dám đi vào, hướng chỉ... gặp hấn cũng không biết nên nói gì, ngẩn người một lúc lâu rồi quyết định trở về.

Vừa quay đầu thì thấy một thân ảnh quen thuộc ở phía xa. Đây không phải là Trần nhị tiểu thư cùng thiếp thân nha hoàn sao? Bạch Tiểu Bích muốn lên tiếng gọi nhưng lại sợ ở trên đường cái hô to gọi nhỏ sẽ khiến người ta chê cười, không cách nào khác đành phải đẩy nhanh cước bộ. Nhị tiểu thư dường như rất vội vàng, mang theo thiếp thân nha hoàn đi rất nhanh, Bạch Tiểu Bích đuổi theo đến đuổi sức, qua một con hẻm nhỏ, chủ tớ hai người đi vào một nhà khá bình thường.

Bạch Tiểu Bích theo vào, phát hiện bên trong là một cửa tiệm bán vải, vải vóc rất thô, mấy phụ nhân vây quanh một chỗ chọn lựa, nàng nhìn quanh mà không thấy nhị tiểu thư cùng nha hoàn kia đâu cả, vội vàng đi tới hỏi chủ quầy: “Vị tiểu thư vừa vào đây đi đâu rồi?”

Chủ quầy đang giới thiệu vải cho khách nhân, thuận miệng đáp: “Cô nương hỏi vị tiểu thư kia? Hình như đã vào bên trong thử đồ, nơi này nhận may cả xiêm y.”

Đường đường là Trần nhị tiểu thư mà lại may đồ ở một nơi như thế này? Bạch Tiểu Bích không cách nào giải thích được, đúng lúc này thì cửa trong bị người đẩy ra, thiếp thân nha hoàn cúi đầu đi ra.

Bạch Tiểu Bích đang định lên tiếng thì lại nghe thấy bên trong vang lên giọng nói trầm thấp của nữ tử: “Còn không tới sông trai đi.”

Nha hoàn bước nhanh ra ngoài cửa.

Bạch Tiểu Bích cảm thấy thanh âm nhị tiểu thư có gì đó không đúng lắm, dáng vẻ nha hoàn nhìn cũng rất quen mắt, cẩn thận nhìn kỹ lại khiến nàng thiếu chút nữa kinh hô một tiếng – đó đâu phải là thiếp thân nha hoàn gì chứ, rõ ràng là nhị tiểu thư mặc quần áo nha hoàn.

Nhị tiểu thư ra ngoài, vậy bên trong nhất định là vị thiếp thân nha hoàn, các nàng đối y phục cho nhau là để tiện ra sông làm việc gì sao? Dù sao thì tiểu thư khuê các cũng không thể một mình ra khỏi thành, Bạch Tiểu Bích cảnh giác, chuyện Phạm gia cùng Trịnh gia đều hồng trong tay bọn họ, chẳng lẽ lần này Diệp Dạ Tâm muốn mượn tay nhị tiểu thư làm chuyện xấu gì?

Nghĩ tới đây, nàng bắt chập tất cả, vội vàng chạy ra ngoài.

Trong ngõ hẻm hẻo lánh, người mở cửa là một nam nhân chừng ba mươi tuổi, thấy nàng liền cười nói: “Bạch cô nương tới tìm Diệp công tử sao, thật không may, công tử vừa mới ra ngoài rồi.”

Tuy nam nhân đối diện mặc y phục của hạ nhân nhưng Bạch Tiểu Bích cảm thấy hắn không giống hạ nhân chút nào, nghi hoặc hỏi: “Người biết ta sao?”

Hạ nhân kia cười nói: “Diệp công tử có nói, nếu có cô nương nào đến tìm công tử thì hẳn là Bạch cô nương, công tử sợ tiểu nhân chậm trễ sẽ khiến cô nương tức giận nên cố ý dặn dò.”

Bạch Tiểu Bích then thùng hỏi: “Không biết Diệp công tử đi đâu rồi?”

Hạ nhân kia cười cười: “Công tử đã ra khỏi thành từ buổi trưa!”

Nhị tiểu thư cũng ra khỏi thành, hẳn cũng đi, không phải quá trùng hợp đi? Bạch Tiểu Bích có chút kinh nghi, thuận miệng nói vài ba câu nữa rồi rời đi.

Cả khúc sông không một bóng người, sắc trời âm trầm, vách núi hình con trai ở bờ bên kia như cũ sừng sững đứng đó, thậm chí còn thêm phần sinh động, thôn dân trong núi đang vội vàng hoàn thành nốt công việc đang dở, kéo ba kéo bốn theo đường lớn trở về. Ra khỏi thành, Bạch Tiểu Bích một mạch đi thẳng tới nơi này nhưng cũng không thấy bóng dáng nhị tiểu thư đâu cả, nhìn cây cầu độc mộc, nàng khẽ cắn răng, chậm chạp đi lên, đi vài bước lại nhắm mắt ngồi xổm xuống nghỉ một lúc, tuy chậm nhưng cũng thuận lợi qua sông.

Trước mặt chính là hai vách núi đá, giữa khe đá còn có một ít thực vật, căn bản không thể nào leo lên được, biện pháp duy nhất chính là từ phía sau leo lên.

Bạch Tiểu Bích vòng qua chân núi, quả nhiên thấy nhị tiểu thư đang vội vã đi vào trong rừng cây, tâm tình sung sướng, đang định lên tiếng gọi thì một cánh tay từ phía sau vươn tới che miệng nàng.

“Tiểu nha đầu!” giọng nói mang theo vài phần trách cứ vang lên bên tai nàng.

Nhận ra thanh âm của hắn, tâm Bạch Tiểu Bích nhất thời buông lỏng.

Diệp Dạ Tâm buông nàng ra, cười nói: “Suốt ngày chạy loạn khắp nơi, tiểu nha đầu sắp thành dã nha đầu tới nơi rồi.”

Không nghĩ tới trong mắt hắn nàng lại là một ‘dã nha đầu’, Bạch Tiểu Bích quần bách cúi đầu.

Hắn nhin không được cười nói: “Còn không chịu nghe lời? Trễ thế này còn dám ra khỏi thành một mình.”

Bạch Tiểu Bích nhớ tới lý do mình tới đây, muốn lên tiếng hỏi hắn nhưng lại sợ khiến hắn giận như lần trước, ấp a ấp úng nói: “Trần nhị tiểu thư đối y phục cùng nha hoàn để ra khỏi thành, ta sợ nàng ấy gặp chuyện không may nên mới đuổi theo.”

Diệp Dạ Tâm cười cười: “Người không thể đi được.”

Bạch Tiểu Bích hiểu lầm ý hắn, sợ hãi hỏi lại: “Người... thật muốn đối phó Trần gia?”

Diệp Dạ Tâm rất nhanh hiểu được ý nàng, bất đắc dĩ cười nói: “Nhị tiểu thư ra khỏi thành ta cũng thấy, nàng chính là đi gặp nam nhân, người nói xem người tới được không?”

Bạch Tiểu Bích ngây ngốc.

Diệp Dạ Tâm cúi xuống, nhìn nàng cười nói: “Nàng đi gặp Hứa công tử, tiểu nha đầu người chạy đến là muốn phá đám?”

Bạch Tiểu Bích cuối cùng cũng hiểu được ý hân, gương mặt thanh tú đỏ bừng, cúi đầu quẩn bách. Nhị tiểu thư tuổi còn trẻ mà đã thủ tiết, lâu ngày cảm thấy tịch mịch cũng không có gì khó hiểu, bất quá... nàng cũng không nghĩ tới công tử thế gia cùng tiểu thư khêu các lại dám lên ra ngoài gặp gỡ như vậy, bọn họ cũng thật quá lớn mật.

Diệp Dạ Tâm cười cười: “Ta đi theo người đích thực là vì tìm một người, sự phụ người cũng vậy, ta dù có đối phó ai đi chăng nữa cũng sẽ không bao giờ hại người, người vẫn không tin ta sao?”

Bạch Tiểu Bích vẫn cúi đầu nói: “Ta tin Diệp công tử, nhưng...”

Nàng còn chưa kịp nói nốt nửa câu còn lại thì đã thấy Trần nhị tiểu thư từ trong rừng cây đi ra, bộ dáng vội vã, sắc mặt dường như không tốt lắm, một đường qua cầu theo đường cũ đi về, chỉ chốc lát sau, một công tử trẻ tuổi mang theo hai nô bộc từ trên núi xuống, có vẻ như cũng vào thành.

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng: “Còn đang hoài nghi ta sao?”

Bạch Tiểu Bích hoàn hồn: “Bất luận như thế nào, Diệp công tử cũng đừng... nặng tay với Trần gia, được không?”

Diệp Dạ Tâm lần nữa cười nói: “Sự phụ người inh như vậy, người còn sợ ta động thủ sao?”

“Đối với người...” Bạch Tiểu Bích muốn nói lại thôi, suy tư một hồi lâu mới nói tiếp: “Trần tam công tử là người tốt, người muốn đối phó Lý gia thì không sao, nhưng đừng hại tính mạng người Trần gia.”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng hỏi: “Hắn tốt?”

Bạch Tiểu Bích thẹn thùng: “Ta thấy hắn chính trực, đối nhân xử thế rất ôn hòa, cho nên...”

Diệp Dạ Tâm mỉm cười gật đầu: “Trong mắt người ai cũng là người tốt, chỉ có ta là xấu xa, cho nên người không yên lòng?”

Bạch Tiểu Bích vội vàng lắc đầu nói: “Ta không có ý này!”

Nàng vừa dứt lời, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bông hoa, Diệp Dạ Tâm vội vàng kéo nàng lùi về phía sau mấy bước, bên tai có tiếng gió xẹt qua, sau đó là vài tiếng ‘keng’ vang dội, một loạt ám khí hình bông hoa găm lên vách đá.

Bạch Tiểu Bích dị dạng, sắc mặt trắng bệch: “Là ai?”

Mấy chục bóng đen từ sau phiến đá nhảy ra, gương mặt bị khăn đen che mắt.

Còn không kịp lên tiếng, trường kiếm đã hướng về phía hai người đánh tới.

Diệp Dạ Tâm mang theo Bạch Tiểu Bích lui về phía sau một trượng mới xoay người lại, chỉ nghe ‘xoẹt’ một tiếng, chiết phiến trong tay đã mở ra, đầu nan quạt xuất hiện những lưỡi dao sắc bén dài chừng một tấc, một tên áo đen ngã xuống, máu tươi không ngừng phun ra nơi cổ, cả thân hình cao lớn co quắp trên đất.

Chiết phiến vẫn trắng tinh, một điểm nhỏ cũng không bị máu vấy bẩn.

Chưa từng thấy hắn giết người, Bạch Tiểu Bích cắn chặt môi kiềm chế tiếng hét đang chực xông ra.

Trong chớp mắt, mười mấy tên hắc y nhân ngã xuống. Những tên còn lại không khỏi kinh hãi, vội vàng lùi lại phía sau, một trận mưa tên ngay tức khắc bắn tới, đầu mũi tên có tấm kích độc. Diệp Dạ Tâm mang theo Bạch Tiểu Bích hoàn toàn không biết võ công, vừa chống trả lại phải bảo vệ cho nàng, cộng thêm những tên còn lại toàn là cao thủ, số lượng áp đảo, muốn xông ra quả thực khó khăn, nhất thời bị bức thối lui lên núi.

Đặc biệt phải ra nhiều cao thủ như vậy, có thể thấy người nọ một lòng muốn đẩy hai người vào chỗ chết, thấy bọn họ vây lại ngày càng gần, Bạch Tiểu Bích cố gắng trấn tĩnh nói: “Diệp công tử đi trước đi, không cần quan tâm tới ta!”

Diệp Dạ Tâm mượn cây cối trong núi để cản tên bắn tới, nghe nàng nói vậy, ánh mắt khê động, bàn tay nắm tay nàng nói lỏng.

Bạch Tiểu Bích thật ra cũng rất sợ hãi, thấy hắn buông lỏng tay mình, sắc mặt càng trắng hơn cả, cả người khê run lên, miễn cưỡng cười nói: “Một người chết so với cả hai cùng chết thì tốt hơn nhiều, Diệp công tử mau đi đi.”

Bạch Tiểu Bích vừa dứt lời, bên hông đột nhiên bị người ta giữ lấy, Diệp Dạ Tâm đột ngột ôm theo nàng nhảy lên, những hắc y nhân kia phát hiện tình huống không ổn, lập tức đuổi theo.

Trong núi cỏ dại um tùm, cây to vô số, không khí thấp phần âm u, bất quá lại rất thích hợp cho hai người né tránh thích khách đuổi giết. Diệp Dạ Tâm ôm Bạch Tiểu Bích phi thân lên xuống, thấy thanh âm đuổi giết càng lúc càng xa dần, hắn thả người xuống một tảng đá. Diệp Dạ Tâm buông Bạch Tiểu Bích ra, xoay người đánh giá xung quanh.

Sắc trời ngày càng tối, hắn đứng gần như vậy mà nàng cũng chỉ thấy một mảng mơ hồ, chỉ nghe hắn cất tiếng nói: “Chỉ sợ bọn sẽ họ đuổi theo, người ở chỗ này chờ ta, ta dụ bọn họ đi.”

Bạch Tiểu Bích kéo tay áo hắn: “Diệp công tử!”

Diệp Dạ Tâm trấn an nàng: “Ta sẽ sớm trở lại.”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu nói: “Diệp công tử cứu ta nhiều lần như vậy, lần này đi cũng không sao, ta chỉ muốn nói... công tử cẩn thận một chút.”

“Muốn hại ta đâu có dễ như vậy,” Diệp Dạ Tâm cười cười, gỡ tay nàng, ôn nhu trấn an, “Ta không có việc gì, người ở lại đây, không được chạy loạn, biết không?”

Đưa mắt nhìn theo bóng hắn khuất ở phía xa, Bạch Tiểu Bích thu người trốn sau tảng đá, động cũng không dám động.

Đợi chờ khiến thời gian trở nên dài hơn cả, chỉ nửa canh giờ ngắn ngủi mà nàng tưởng cả năm đã qua đi, trời đã tối hẵn mà vẫn không thấy bóng dáng hắn quay về. Chẳng lẽ hắn xảy ra chuyện gì rồi?

Bạch Tiểu Bích lo lắng, tiếng côn trùng vang vọng cả một góc rừng, bên tai thỉnh thoảng lại có tiếng xào xạc, không biết là của độc trùng hay dã thú khiến nàng kinh hãi, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Khí trời gần đây vốn không tốt, trời vừa tối hẵn thì một cơn mưa mùa hạ kéo tới.

Những hạt mưa lạnh như băng trút xuống, Bạch Tiểu Bích kéo chặt xiêm y trên người, vừa muốn đi tìm chỗ trú mưa lại vừa sợ hắn trở lại không thấy mình, đành phải cắn răng nhẫn nại, không gian tối đen nhìn không thấy nắm ngón tay, một cơn gió bất ngờ thổi tới khiến nàng tưởng đám người đó đuổi tới nơi, trong lòng nhấp nhối không yên, lúc thì lo lắng Diệp Dạ Tâm gặp chuyện may, lúc lại trấn an bản thân, núi lớn như vậy, muốn bắt người cũng không phải dễ, với bản lĩnh của hắn, chạy thoát là chuyện rất dễ dàng.

Mưa càng lúc càng lớn, nước mưa trút xuống như thác đổ, toàn thân Bạch Tiểu Bích ướt đẫm nhưng lại không cảm thấy lạnh một chút nào.

Trong bóng tối, nàng cảm giác dường như có người đang đến gần, có phải là hắn không? Bạch Tiểu Bích cố nuốt tiếng kêu trở lại, ngừng thở, đối phương không lên tiếng, nàng cũng ngồi im không dám nhúc nhích.

Người nọ đứng đó một lúc lâu, khê gọi: “Tiểu nha đầu?”

Bao nhiêu lo lắng cùng bất an phút chốc tan biến cả, Bạch Tiểu Bích kinh hỉ kêu lên: “Diệp công tử!”

Diệp Dạ Tâm cúi người kéo tay nàng, phát hiện cả người nàng ướt đẫm, giọng nói mang theo quan tâm cùng lo lắng: “Sao còn ở chỗ này làm gì, mưa lớn như vậy, sao không tìm chỗ trú?”

Bạch Tiểu Bích lúc này mới cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, thanh âm có chút run rẩy: “Trời tối, ta sợ người không tìm thấy ta.”

Trong bóng tối truyền đến tiếng cười khê: “Người đi đâu ta cũng có thể tìm được, như thế nào bỏ lại người được.” Ngay sau đó, hắc ôm lấy nàng: “Bên kia có một hang động, chúng ta đến đó trú mưa.”

42. Q.1 - Chương 42: Chân Tình Thật Giả!

Trong thạch động không thể đốt lửa, trời tối như vậy, nếu đốt lửa nhất định sẽ bị phát hiện.

Bóng đêm một màu đen nhánh, Bạch Tiểu Bích thấy bước đi hắc vừng vàng, không chút do dự thì không nhận được hỏi: “Diệp công tử sao biết bên này có hang động, công tử thấy đường sao?”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Mắt không nhìn thấy nhưng tai có thể nghe.”

Không có lửa thì không thể sưởi ấm, y phục ẩm ướt dán chặt lên người, hang này hình như rất sâu, thỉnh thoảng lại có lửa ra, Bạch Tiểu Bích thật sự rất lạnh, nhận không được hắt hơi một cái, tiếp đó cả người bị hắc ôm lấy, muốn khước từ, lại nghe hắc thấp giọng nói: “Mắc mưa mà để lạnh sẽ không tốt, mọi việc đều có ngoại lệ, không cần quá câu nệ qui củ, nơi này trừ ta với người, sẽ không có người thứ ba biết chuyện.”

Không khí trong hang thật sự rất lạnh, một người sợ rằng khó trụ được qua đêm, được hắc ôm như vậy quả thực ấm áp hơn nhiều lắm, Bạch Tiểu Bích sau khi cân nhắc, quyết định im lặng.

Bên ngoài vẫn mưa lớn, tiếng mưa róc rách chảy xuống, bên trong lại yên tĩnh đến lạ lùng, chỉ nghe tiếng hai người hít thở không ngừng.

“Sao vừa rồi Diệp công tử không đi?”

“Muốn ta bỏ lại người sao?”

“Là bởi muội muội người?”

Hắc không đáp mà hỏi ngược lại nàng: “Người nói đi?”

Bạch Tiểu Bích không biết nên trả lời như thế nào, khoảng mũi tràn ngập mùi hương quen thuộc, hai gò má dần ửng hồng, có lẽ do lồng ngực của hắc rất ấm, thân thể lạnh như băng của nàng bắt đầu ấm lên.

Diệp Dạ Tâm đột nhiên thở dài nói: “Thật ra thì ta cũng không có muội muội nào cả.”

Nghe chính miệng hắc thừa nhận, Bạch Tiểu Bích ngược lại cũng không quá đặc ý: “Vậy sao hôm nay Diệp công tử lại mạo hiểm cứu ta? Là bởi bát tự của ta sao?”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Ta sẽ không bỏ lại người.”

Trong bóng tối không nhìn thấy người, Bạch Tiểu Bích nhỏ giọng nói: “Nhưng đợi đến khi Diệp công tử tìm được người kia, đạt được mục đích rồi, còn có thể nhớ tới ta sao?”

Diệp Dạ Tâm không đáp.

Giờ phút này, Bạch Tiểu Bích thất vọng đến cùng cực: “Diệp công tử không cần lo lắng, Diệp công tử cứu ta nhiều lần như vậy, ta cũng không phải loại người vong ân phụ nghĩa, công tử muốn tìm ai thì có thể nói tên hắc cho ta nghe, nếu ta gặp được người đó, nhất định sẽ nói cho công tử biết.”

Diệp Dạ Tâm vẫn không lên tiếng.

Bạch Tiểu Bích khẽ động, muốn từ trong ngực hắc ngồi dậy.

Hắc thấp giọng gọi: “Tiểu nha đầu!”

Không chờ cho Bạch Tiểu Bích kịp phản ứng, cả người đã bị áp đảo trên mặt đất, mọi chuyện quá bất ngờ khiến nàng không khỏi kinh hô một tiếng.

Trong động khôi phục lại sự yên tĩnh.

Khuôn ngực mềm mại của nàng phập phồng kịch liệt khi ma sát với lồng ngực căng cứng của hắc. Y phục ẩm ướt dán chặt trên người, da thịt hai người gần như chạm vào nhau, hắc cường tráng trong khi nàng mềm mại như lụa.

Sức nặng trên người gia tăng khiến cho Bạch Tiểu Bích gần như không thở nổi, nàng chưa bao giờ thân mật với nam nhân nào như lúc này, ngay cả lần Phạm tiểu công tử cướp dâu cũng vậy. Bạch Tiểu Bích nửa xấu hổ nửa sợ hãi, tuy nàng có chút u mê không hiểu chuyện nam nữ nhưng tư thế của hai người lúc này thật sự khiến cho người ta cảm thấy nguy hiểm, trong lòng nghĩ phải đẩy hắn ra nhưng chân tay lại luống cuống không biết phải làm sao.

Hô hấp bên tai càng lúc càng trầm trọng.

Không ai lên tiếng, tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng trở nên mơ hồ, hơi thở nóng rực của phái nam ngày càng gần, nhiệt độ càng lúc càng tăng cao, hô hấp khiến lồng ngực hai người không ngừng ma sát, hỏa khí bắn ra thiêu đốt không gian chung quanh. Bạch Tiểu Bích không biết nên làm thế nào, chính xác hơn mà nói thì cảm giác lúc này của nàng hết như đang đứng trước vách núi, chỉ cần sẩy chân một chút là sẽ rơi xuống vực thẳm, trong lòng không khỏi khẩn trương cùng lo sợ.

Không biết qua bao lâu, sức nặng trên người đột nhiên giảm bớt, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, kéo nàng đứng dậy: “Còn lộn xộn nữa, chỉ sợ chưa qua được đêm nay chúng ta đã bị cảm lạnh rồi.”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc, cũng có lẽ là nàng đang bối rối, có lẽ là cảm thấy lạnh nên hai tay không ngừng run lên.

“Là ta hại người mắc mưa, nếu người bị bệnh, bảo ta yên tâm thế nào được,” Diệp Dạ Tâm lần nữa ôm lấy nàng, nhưng cũng không ôm chặt như lần trước, “Người ta muốn tìm sinh vào giờ Thìn, mạng cách của người có chút cổ quái, rất có phúc đức, có thể là phúc tinh của người kia nên ta nghĩ hẳn nhất định sẽ đến tìm người.”

Bạch Tiểu Bích nghe hắn giải thích, trong lòng không khỏi nghi hoặc, Ôn Hải mang nàng theo cũng vì nguyên nhân này sao? Đây chính là ngọn nguồn gây ra những chuyện cổ quái chung quanh nàng sao? Bạch Tiểu Bích thở dài nói: “Không trách người lại gạt ta đi hỏi bát tự của sư phụ, người nọ là ai? Các người tìm hắn làm gì?”

Diệp Dạ Tâm không trả lời, chẳng qua khế thở dài, vỗ nhẹ đầu nàng nói: “Biết quá nhiều đối với người cũng không tốt, chỉ cần người không che giấu hắn thì ta cũng sẽ không bao giờ thương tổn người.”

Bạch Tiểu Bích đương nhiên tin tưởng lời hắn nói, thương tổn một nữ nhi bình thường như nàng cũng chẳng có ích lợi gì, nàng suy nghĩ một lúc rồi thấp giọng nói: “Ta tin tưởng Diệp công tử, nhưng... người cùng sư phụ ta đối đầu, người sẽ đối phó với hắn sao?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng: “Người lo lắng cho hắn sao?”

Bạch Tiểu Bích cúi đầu nói: “Ngày trước ta gặp rủi ro, là hắn đáp ứng thu ta làm đồ đệ, cho ta cơm ăn áo mặc...” càng nói càng cảm thấy có chút nghẹn ngào, thanh âm cũng nhỏ dần đi: “Bất luận vì nguyên nhân gì mà hắn chấp nhận giữ ta lại bên cạnh thì hắn cũng vẫn là sư phụ của ta, là người có ân với ta, ta không thể hại hắn.”

Diệp Dạ Tâm trầm mặc một hồi lâu rồi cười gọi: “Tiểu nha đầu!”

Bạch Tiểu Bích lại nói: “Nếu Diệp công tử không đáp ứng, ta liền không giúp người.”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Người ta muốn đối phó vốn không phải là hắn.”

Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một lát, trầm ngâm nói: “Suốt một năm qua ta gặp cũng không nhiều người lắm, dường như cũng không có ai sinh giờ Thìn cả, huống chi người cũng đã nói mạng của có chút cổ quái, ta với hắn có thể có liên quan với nhau, cũng có thể không hề quen biết, có khai nào các người... tìm nhầm người rồi không?”

Diệp Dạ Tâm không trả lời mà hỏi ngược lại nàng: “Nếu một ngày kia người gặp được hắn, người có thể nói cho ta biết không?”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn nói: “Đương nhiên!”

Diệp Dạ Tâm cười: “Người nọ cùng người có chút duyên phận, chỉ sợ đến lúc đó người không chịu.”

Trải qua chuyện vừa rồi, Bạch Tiểu Bích lại liên tưởng tới thái độ của hần đối với những cô nương kia, vốn đã không thích nên âm thầm hạ quyết định muốn cách xa hần một chút ít, nhưng nghe hần nói như vậy vẫn không nén được bực mình: “Diệp công tử nhiều lần cứu giúp, chẳng lẽ ta lại không hiểu được hai chữ đền ân? Nếu sư phụ ta thật sự đang tìm hần, nếu ta có gặp được, ta sẽ nói cho sư phụ biết, ta nhất định cũng sẽ nói cho người biết.” Vừa nói vừa muốn lách người ra khỏi vòng tay hần.

“Vẫn dễ dàng tức giận như vậy,” Diệp Dạ Tâm chế trụ nàng, cười nói: “Là ta nói sai, sau này không nói chuyện này nữa, mau ngủ đi, đợi hừng đông sư phụ người nhất định sẽ dẫn người tìm tới.”

Cảm giác ấm áp trên người khiến nàng hết sức thư thái, mơ mơ màng màng ngủ hết một đêm, đợi Bạch Tiểu Bích tỉnh lại thì phát hiện hai người đã không còn ở trong thạch động nữa, mà là đang dựa vào một tảng đá lớn. Sau một đêm mưa, ánh nắng mặt trời trở nên trong lành hơn cả, khí trời thoáng tưng vãn rất ấm áp, y phục trên người cũng đã gần khô hần.

Diệp Dạ Tâm như cũ ôm nàng trong lòng, mỉm cười nói: “Vốn muốn để cho người ngủ thêm chốc lát, nhưng sư phụ người chắc đang rất gấp.”

Bạch Tiểu Bích vội vàng đứng dậy.

Hai người không ai đề cập tới chuyện đêm qua, theo đường thôn dân lên núi lễ phật để xuống núi, dọc đường gặp rất nhiều tiểu phu lên núi đốn củi nhưng không thấy bóng dáng tên hắc y nhân nào cả, nghĩ là ban ngày bọn họ không tiện xuất hiện, nếu bị coi là thổ phỉ sẽ kinh động tới quan phủ.

Đi lên cầu độc mộc, Diệp Dạ Tâm xoay người, đưa tay về phía nàng.

Bạch Tiểu Bích nhìn bàn tay hần đưa trước mặt mình, dè dặt nói: “Diệp công tử đi trước đi.”

Diệp Dạ Tâm ra hiệu cho nàng nhìn xuống chân mình, mỉm cười nói: “Giày cũng đã làm rồi, người chính là muội muội của ta, sợ cái gì chứ?” Nói rồi đỡ lấy cánh tay nàng, dẫn nàng qua cầu. Diệp Dạ Tâm dẫn nàng đi tới cổng thành, dừng lại nói: “Người vào thành trước đi, ta sẽ vào sau.”

Bộ dáng hai người nhìn qua vô cùng chặt chẽ, lúc xuống núi đã khiến không ít người chú ý, Bạch Tiểu Bích biết hần vì tránh tị hiềm nên cũng gật đầu đáp ứng, trực tiếp đi vào thành.

Đợi cho bóng nàng khuất ở phía xa, nữ tử áo đen cùng một người áo xanh khác đồng loạt xuất hiện bên cạnh Diệp Dạ Tâm.

Nữ tử áo đen cúi đầu nói: “Thân phận thiếu chủ không tầm thường, thật sự không đáng giá, vạn nhất đêm qua...”

“Chỉ bằng mấy mũi tên bắn lén đó mà muốn giết được ta?” Diệp Dạ Tâm cắt ngang lời nàng ta, ánh mắt thủy chung không rời khỏi cửa thành: “Nếu không làm như vậy, nàng cũng sẽ không tin ta.”

Nữ tử áo đen nghe vậy lại nói: “Thuộc hạ nghĩ chuyện lần này không ổn, người Trầm gia thì không đáng nói, nhưng hình như họ Ôn kia cũng đã nghi ngờ rồi.”

Diệp Dạ Tâm thản nhiên nói: “Nếu hần đã sớm nghi ngờ thì cũng không cần sợ hần biết, nha đầu này không tin ta thì nhất định cũng không hoàn toàn tin tưởng hần, ta thấy mọi chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài, mặc dù hần ngoài mặt liên thủ cùng Trầm tiểu công tử, đầu quân cho triều đình, nhưng mục đích của hần dường như không phải giàu sang phú quý. Mấy lần trước đạt được quá dễ dàng, ta thật sự có chút hoài nghi nhưng lại không dám vọng động, người xem có thể điều tra được thể lực phía sau hần không?”

Nữ tử áo đen trầm ngâm trong chốc lát rồi nói: “Cũng tốt, nha đầu kia đã hướng về phía chúng ta, sau này mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn, nhưng nếu bên kia tiếp tục hạ thủ với nàng ta thì sợ mọi chuyện sẽ xấu đi.”

“Hoàng thượng quả nhiên là Hoàng thượng, hần là ngại giang sơn này quá dài rồi sao?” Diệp Dạ Tâm cười nói: “Cũng may có Trầm tiểu công tử, hần vừa thuyết phục họ Ôn huynh liên thủ, hần cũng có lòng lập công, há lại để ọi chuyện xấu đi, chuyện này hần nhất định sẽ xử trí tốt, chúng ta không cần lo lắng.”

Nữ tử áo đen lập tức lên tiếng hỏi: “Thiếu chủ tính toán xử trí nàng ta như thế nào?”

Biết nàng ta đang ám chỉ tới người nào, Diệp Dạ Tâm không trả lời mà nói sang chuyện khác: “Đêm qua ta đã xem qua rồi, đúng là rất hay!”

Nữ tử áo đen nghe vậy, vui mừng hỏi: “Thiếu chủ có biện pháp?”

“Trai ngọc sinh châu, lấy ra thật không dễ nhưng không phải là không thể, ta tự có đạo lý,” Diệp Dạ Tâm giơ tay ý bảo nàng ta không cần nói gì nữa, “Người trở về đi, phải thêm người ngó chừng Trần phủ, lưu ý động tĩnh của bọn hắn, viết thêm một lá tư để cho lão nhân gia ngài yên tâm.”

Nữ tử áo đen đáp ứng.

Đợi nàng đi rồi, Diệp Dạ Tâm mới bình tâm lại: “Thạch tướng quân, bên kia nói thế nào?”

Người áo xanh lập tức tiến lên, thấp giọng nói: “Thiếu chủ có ân với bọn họ, bọn họ sớm đã nghe theo lệnh của người.”

Diệp Dạ Tâm vuốt cằm.

Người áo xanh lại nói: “Thuộc hạ có điều không rõ, Thất Nga đối với thiếu chủ một lòng trung thành, vì sao thiếu chủ...”

Diệp Dạ Tâm thông thả bước về phía cổng thành: “Nàng là do cha ta phải tới!”

Bạch Tiểu Bích vừa vào tới cửa thành đã bắt gặp Trần Kỳ đang dẫn theo vài tên nha dịch ra khỏi thành, thần thái lo lắng, thì ra hắn vừa nghe tin Bạch Tiểu Bích một đêm không về liền tự mình đi huyện nha, dẫn người ra khỏi thành tìm kiếm, giờ phút này thấy nàng bình yên trở lại mà không hỏi thất kinh.

Qua một đêm mưa, y phục trên người đã nhả hết cả, đầu tóc cũng có chút rối, Bạch Tiểu Bích cũng biết bộ dáng mình hiện tại rất chật vật, lúng túng lên tiếng: “Trần công tử!”

Nữ hài tử ra ngoài một mình cả đêm không về là một chuyện rất nghiêm trọng, Trần Kỳ ngăn nàng, xoay người tìm lý do đuổi đám nha dịch về phủ nha, sau đó mới dẫn nàng về phủ.

“Bạch cô nương không sao chứ?”

“Không có chuyện gì, chỉ là mắc mưa một đêm thôi.”

Trần Kỳ có lòng dò xét, nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm: “Ta nghĩ Bạch cô nương sẽ không một mình ra ngoài mà không về, đến tốt cùng là có chuyện gì xảy ra?”

“Hôm trước ta nghe nói ở sông trai xảy ra chuyện kỳ lạ, trong tảng đá cạnh sông có tiếng người, vì hiếu kỳ nên muốn đi xem.” Chuyện này liên quan tới danh tiết của nhị tiểu thư, nguyên nhân thật sự khiến nàng ra khỏi thành đương nhiên không thể nói cho hắn biết, Bạch Tiểu Bích thuận miệng thêm một lý do rồi kể sơ qua chuyện trên núi đêm qua, lần nữa bỏ qua việc Diệp Dạ Tâm cứu nàng, chỉ nói tình thế cấp bách nên trốn trong rừng cây, ở trong hang động một đêm, tới hừng đông mới dám xuống núi.

Trần Kỳ làm quan trước giờ vô cùng thuận lợi, chưa từng gặp phải những chuyện này, đối với lời nàng nói hoàn toàn không chút nghi ngờ, chỉ cảm thán mọi chuyện quá nguy hiểm rồi trách nàng: “Bạch cô nương không nên ra khỏi thành một mình, khiến Ôn huynh lo lắng thì thôi, nếu chỉ vì nhất thời tò mò mà uống phí tính mạng chẳng phải là rất không khôn ngoan sao?”

Bạch Tiểu Bích vội nói: “Tam công tử dạy rất đúng!”

Thấy nàng xấu hổ, Trần Kỳ không đành lòng, nhẹ giọng an ủi: “Thôi, cũng không trách cô nương được, là ta sơ suất, vốn nên để nha hoàn đi theo cô nương mới đúng.” Thấy quần áo nàng không chỉnh tề, sợ truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng tới danh tiết của nàng, vội nói: “Trước cứ trở về đã, Ôn huynh còn đang đợi tin tức của cô nương.”

43. Q.1 - Chương 43: Nói Dối!

Ôn Hải cùng Trầm Thanh quả nhiên đang chờ ở đại sảnh, Trầm Thanh thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài, gương mặt tuần tú đầy lo lắng. Ôn Hải ngồi trên ghế dùng trà, ngoại trừ sống mũi luôn lộ vẻ lãnh khốc kia ra thì vẻ mặt không có nhiều biến hóa lắm, chậm rãi nâng chén trà, phong thái nhàn hạ ung dung, nhìn qua hoàn toàn không giống khách nhân tá túc mà có phần giống chủ nhân nơi đây.

Trần Kỳ vừa vào cửa liền cười nói: “Bạch cô nương bình yên vô sự, Ôn huynh có thể yên tâm rồi.”

Ôn Hải đặt chén trà xuống bàn, đứng dậy nói: “Là biểu muội ta không tốt, may có tam công tử tương trợ.”

Trầm Thanh cũng vội đứng dậy theo: “Để Ôn huynh đoán trúng rồi, trở lại là tốt rồi!”

Ba người ngồi xuống nói chuyện, Bạch Tiểu Bích trở về phòng rửa mặt, thay đồ sạch rồi mới quay trở lại đại sảnh. Trần Kỳ đã đem những gì nàng nói với hắn kể sơ qua một lần, sợ Ôn Hải trách nàng nên nói đỡ: “Bạch cô nương còn trẻ, trải qua bài học lần này chắc sẽ không dám đi loạn nữa, biết sai mà đổi là tốt rồi, may mà những người biết chuyện này cũng không nhiều lắm.” Nói rồi chỉ vào điểm tâm trên bàn, nhìn Bạch Tiểu Bích nói: “Bạch cô nương chắc còn chưa ăn gì, tới đây dùng tạm một chút điểm tâm đi, mọi chuyện từ từ nói sau.”

Ôn Hải nhìn nàng nói: “Tam công tử thay người cầu tình, còn không mau tạ ơn công tử.”

Bạch Tiểu Bích thẹn thùng, vội vàng hành lễ với Trần Kỳ.

Trần Kỳ phát tay, ý bảo nàng không cần đa lễ, nghi hoặc hỏi: “Ta chưa từng nghe nói huyện Cát Giang có cường đạo thổ phỉ, chẳng lẽ mới nổi lên gần đây, quả thật rất nguy hiểm, lát nữa ta sẽ đến huyện nha hỏi thăm một chút.”

Ôn Hải cười nói: “Ngọc công tử không biết đó thôi, ta hành tẩu giang hồ nhiều năm, đắc tội không ít người, chắc là người do bọn họ phái tới, liên lụy tới quý phủ, ta thật sự xấu hổ.”

Trần Kỳ thoải mái khoát tay nói: “Ôn huynh khách khí rồi, Trần phủ sao lại sợ những chuyện này chứ, bọn họ cũng thật ác độc, may mà lần này Bạch cô nương chạy thoát được, tuy có kinh hãi nhưng cũng không có gì nguy hiểm, nhưng cũng khó nói lần sau cũng sẽ may mắn như vậy, sau này cô nương không nên ra ngoài một mình.” Nói tới đây thì đột ngột đứng dậy, chấp tay nói: “Tối qua phụ phân có dặn dò một vài chuyện quan trọng cần làm, thứ cho ta không thể tiếp được.”

Đợi hắn đi rồi, Trầm Thanh lần nữa ngồi xuống, nhìn Ôn Hải cười nói: “Có thể từ trong tay thích khách chạy thoát, Bạch cô nương quả nhiên phúc lớn mạng lớn, nhất định có thể gặp dữ hóa lành.” Nói tới đây, hắn híp mắt nhìn Bạch Tiểu Bích: “Chỉ là, ta thấy Bạch cô nương thường ngày nhất gan nhất, không nghĩ tới cô nương lại dám một mình ra thành xem chuyện bát quái?”

Biết hắn hoài nghi mình, Bạch Tiểu Bích vốn muốn nói thật nhưng lại ngại quan hệ giữa nhị tiểu thư cùng Hứa công tử, chuyện này liên quan trực tiếp tới danh tiết nhị tiểu thư, nàng sao có thể nói cho hai nam nhân biết được. Bạch Tiểu Bích ấp a ắp úng một hồi không biết phải làm sao.

Ôn Hải nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: “Trầm huynh đệ không biết đó thôi, thật ra thì gan đồ đệ ta rất lớn, một mình trông quan tài trong đêm không nói, còn từng cười ta không giống sư phụ nàng chút nào, một mình ra ngoài thành xem chuyện bát quái cũng không lạ chút nào.”

Trầm Thanh hiểu ra, cười nói: “Thì ra Bạch cô nương lại lợi hại như vậy, tai hạ bội phục!”

Bạch Tiểu Bích thoát cái đỏ bừng mặt.

Ôn Hải chỉ vào điểm tâm trên bàn nói: “Có đói bụng không? Tối đây ăn một chút đi!”

Nữ hài tử ra ngoài cả đêm không về đã rất khác người, Bạch Tiểu Bích vốn tưởng hắn sẽ trách mắng mình, không ngờ hắn chẳng những không mắng mà còn quan tâm nàng như vậy, nhất thời càng thêm xấu hổ, rưng rưng bước đến gọi: “Sư phụ...”

Ôn Hải có chút bất đắc dĩ: “Khóc cái gì?”

Trầm Thanh híp mắt nhìn hai người, cười nói: “Hôm nay nghĩ lại, vẫn là mẹ ta nói là đúng nhất.”

Hai người Ôn Hải, Bạch Tiểu Bích khó hiểu nhìn hắn.

Trầm Thanh lấy một cái đĩa để trước mặt Bạch Tiểu Bích, cười nói: “Mẹ ta nói, nữ hài tử không học nữ công cũng không sao, quan trọng nhất vẫn là nước mắt. Sư phụ còn chưa nói gì, đồ đệ đã rưng rưng, Bạch cô nương quả nhiên khi dễ Ôn huynh mà!”

Bị hấn trên ghẹo, Bạch Tiểu Bích cười cũng không được mà khóc cũng không xong, lúng túng ngồi xuống, vừa ăn bánh ngọt vừa nghi hoặc nói: “Những người đó rất lợi hại, cũng không biết là do ai phái tới nữa.”

Trầm Thanh nhũm mày, nhìn Ôn Hải nói: “Ôn huynh yên tâm, ta sẽ phái người đi điều tra.”

Nhìn đầy mắt hấn lóe qua tia quang mang, Bạch Tiểu Bích có chút không quen, đợi hấn đi rồi mới đi tới bên cạnh hải, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, ta có cảm giác người không nên hợp tác với Trầm công tử.”

Ôn Hải hiểu ý, nhìn nàng hỏi: “Người hoài nghi thích khách là do hấn phái tới?”

Bạch Tiểu Bích nói: “Hấn nói là đi điều tra nhưng lại không hỏi ta bộ dáng những người đó, cũng không hỏi ta bọn hấn có ký hiệu gì đặc biệt không, như thế... làm sao có thể điều tra ra? Nàng dừng lại một chút rồi đáp ứng nói: “Ta lo lắng, hay là... hấn đã sớm biết?”

Ôn Hải không biểu tình đánh giá nàng.

Bạch Tiểu Bích bị nhìn đến xấu hổ: “Sư phụ nhìn ta làm gì?”

Ôn Hải cười nói: “Lâu ngày như vậy mà ta không có nhìn ra, thì ra đồ đệ của ta tâm tư kín đáo như vậy, xem ra là ta đánh giá thấp người rồi!”

Bạch Tiểu Bích lại hỏi: “Sư phụ cũng cảm thấy là ta quá để ý sao?”

Ôn Hải lắc đầu nói: “Ta làm sao biết, nếu Trầm huynh đệ đã có hảo ý mời ta hợp tác thì cũng sẽ không hại tới người, huống chi, hôm qua hấn luôn ở cùng ta, làm sao biết được người sẽ ra khỏi thành? Hấn không hỏi người là bởi vì hôm trước hấn đã phái người thăm dò tin tức, biết có một đám người không rõ lai lịch đến huyện Cát Giang, nghe người kể lại, đương nhiên sẽ hoài nghi là do bọn hấn làm rồi.”

Bạch Tiểu Bích nhìn hấn, không nói gì thêm.

Ôn Hải lại nói: “Người ra khỏi thành, thật sự vì chuyện bát quái hôm trước?”

Bạch Tiểu Bích bị hỏi, đành phải đem chuyện nhị tiểu thư hóa trang thành nha hoàn rời khỏi thành cho hấn biết: “Sư phụ không nhớ sao, chuyện Phạm Bát Sĩ cùng Trần quốc công thất bại đều là do người trong nhà gây ra, ta sợ nàng một mình ra khỏi thành có việc, lại sợ nàng nghe lời người ta xúi giục nên mới đi theo.”

Ôn Hải nhìn nàng nói: “Người đừng lo lắng quá, người kia tuyệt đối sẽ không tự mình động thủ, nàng ta ra ngoài làm gì?”

Bạch Tiểu Bích đỏ mặt, đáp ứng nói: “Cũng không có gì quan trọng, chẳng qua nàng... nàng...”

Ôn Hải thấy nàng ấp úng mãi không thành câu, hỏi lại: “Chẳng qua thế nào?”

Bạch Tiểu Bích bị hấn hỏi dồn, nhỏ giọng nói: “Nàng đi gặp Hứa công tử!”

Nhìn bộ dáng xấu hổ của Bạch Tiểu Bích, Ôn Hải rất nhanh hiểu được ý tứ của nàng, nhin không được cười một tiếng: “Trần lão gia nói nữ nhi của mình cam nguyện thủ tiết, không ngờ nhị tiểu thư cuối cùng cũng không nhin được tịch mịch, tư thông tình lang, sao người biết được người đó là Hứa công tử?”

Biết mình nói hớ, Bạch Tiểu Bích vội chống chế: “Ta nghe người khác gọi hấn như vậy!”

Ôn Hải cũng không mấy bận tâm truy hỏi, híp mắt nhìn nàng: “Nữ nhân lén hẹn hò cùng nam nhân, người nói chuyện này có hợp qui củ không?”

Một tiểu thư khuê các mà lại làm ra những chuyện như vậy cũng quá là coi thường thuần phong mỹ tục, Bạch Tiểu Bích đột nhiên nhớ tới tình huống trong thạch động tối qua, trong lòng không khỏi xấu hổ cùng khủng hoảng, cúi đầu tránh né ánh nhìn của hấn.

Ôn Hải khẽ vuốt mặt nàng nói: “Thôi, không có chuyện gì là tốt rồi!”

Bạch Tiểu Bích phát hiện động tác mập mờ này của hấn thì càng thêm kinh hoảng, vội mắt tự nhiên tránh né, đứng dậy nói: “Là ta làm việc lỗ mãng khiến sư phụ lo lắng, ta về phòng trước.”

Đêm tối, ánh sao thưa thớt.

Một vài bóng người thoáng hiện, nhất tề quì xuống: “Tham kiến Trầm chỉ huy sứ!”

Trầm Thanh từ chỗ tối đi ra, gương mặt tuần tú trẻ tuổi sáng rõ như sao không còn vẻ đơn thuần thường ngày mà đã hiện ra mấy phần âm lãnh: “Người nào phái các người tới?”

Người đứng đầu vội vàng bấm báo: “Chúng thuộc hạ phụng mệnh Trầm lão gia làm việc, cũng là ý của Thánh thượng, Thiên sư nói mạng cách của nha đầu kia cổ quái, Thánh thượng hết sức lo lắng, sợ nàng bị nghịch tặc kia tìm được nên muốn xuống tay trước diệt trừ hậu hoạn.”

Đáy mắt Trầm Thanh xẹt qua tia khinh miệt khó dò, chậm rãi bước về phía trước, cười lạnh nói: “Diệt cỏ phải diệt tận gốc, giết nàng thì có ích lợi gì chứ, không có nàng, người kia chưa chắc cũng không thể được việc.”

Người nọ làm khó nói: “Chúng thuộc hạ...”

Trầm Thanh quay người, gương mặt tuần tú đã khôi phục lại nụ cười trong sáng thường ngày, ném một phong thư cho hắn nói: “Chuyện này không cần các người nhúng tay vào, các người cũng không cần lo lắng bên trên trách tội, cầm thư này đưa cho thúc phụ ta, ông ấy tự nhiên sẽ hiểu.”

Người nọ thở phào nhẹ nhõm, vội vàng hành lễ rồi mang theo thủ hạ rút đi.

Trầm Thanh lắc đầu, quả nhiên người đó vẫn mạnh động như vậy, chỉ nghĩ trước mắt mà không nghĩ lâu dài, thân ảnh dần biến mất trong bóng tối.

Bôn ba bên ngoài lâu như vậy, thân thể Bạch Tiểu Bích đã không còn mảnh mai như lúc trước, thời tiết ẩm áp nên dù có ngậm mưa một đêm dài nàng cũng không bị cảm lạnh, chỉ là tinh thần có chút sa sút, nghỉ ngơi hai ngày liền mới tươi tỉnh lại. Trong hai ngày này, nhị tiểu thư cũng có tới thăm nàng, vô tình biết được bí mật của nàng ấy, Bạch Tiểu Bích cảm thấy vô cùng ngượng ngùng cùng ấy nấy, cũng không dám tới tiểu viện tìm nàng.

Ngày hôm đó, lúc Bạch Tiểu Bích đi ngang vườn thì nghe thấy có tiếng người kêu lớn, vội vàng đi tới thì nhìn thấy Trần Thụy đang đùa giỡn một nha hoàn mới tới, bộ dáng xinh đẹp, khả ái. Nha hoàn kia sợ hãi, muốn kháng cự nhưng lại không dám chọc giận hắn.

Bạch Tiểu Bích đã nghe nhị tiểu thư kể về chuyện xưa của hắn, vốn đã không còn chán ghét như trước, chỉ là... hôm nay chứng kiến hắn như vậy, trong lòng không khỏi khinh thường, không nhịn được nói: “May mà Liễu tiểu thư không có ở đây, nếu không e là phải khiến nàng thất vọng rồi!”

Quả nhiên, Trần Thụy vừa nghe nhắc tới Liễu tiểu thư, cả người nhất thời cứng nhắc.

Nha hoàn kia cảm kích nhìn Bạch Tiểu Bích, vội vàng chạy đi.

Bạch Tiểu Bích cũng biết bản thân mình có chút lỗ mãng, nhưng tình thế quả thực cấp bách nên mới phải đưa ra hạ sách này, thấy nha hoàn kia đi rồi, cũng vội vàng quay người định đi.

Trần Thụy khê quát: “Đứng lại!”

Bạch Tiểu Bích nào dám đứng lại, vội vàng đẩy nhanh cước bộ, chỉ là nàng mặc váy nên không thể đi quá nhanh, mới được một đoạn đã bị hắn kéo lại, nhất thời cả giận nói: “Trần công tử tự trọng.”

“Tự trọng?” Trần Thụy cười lạnh, nhướn mày nhìn nàng nói: “Đêm đó các người ở trên núi làm chuyện tốt, ta cũng muốn thỉnh giáo tiểu thư, như thế nào gọi là tự trọng?”

Bạch Tiểu Bích kinh hãi.

“Đang tự hỏi vì sao ta biết?” Trần Thụy đối với phản ứng của nàng rất hài lòng, ghé sát vào nói: “Yên tâm, ta cũng không ra khỏi thành, cũng không có tận mắt chứng kiến chuyện tốt của các người, người lừa được tam đệ đơn thuần nhưng không lừa được ta đâu, trên núi cây cối um tùm, bụi gai lớn nhỏ, nếu người bị người đuổi giết đến chạy trời chết, trời thì tối như vậy chẳng lẽ không va vấp phải chỗ nào? Nói rồi gơ tay nàng lên, âm trầm nói: “người nhìn người xem, bàn tay nhỏ bé, gương mặt thanh tú, trắng trắng mềm mềm, một vết thương nhỏ cũng không có, không khỏi kỳ lạ quá đi!”

Bởi vì lúc ấy có Diệp Dạ Tâm bảo vệ, Bạch Tiểu Bích bị nói đến đỏ mặt, vội vàng rút tay về, lui lại mấy bước liền.

Trần Thụy nhìn nàng nói: “Khá lắm tiểu cô nương, một đêm không về lại dám bịa chuyện nói dối, vì lý do gì a?”

Bạch Tiểu Bích cũng không nghe lọt tai những lời cười nhạo của hắn, chỉ là tâm tình càng lúc càng khấn trương hơn cả, nếu hắn có thể nhận ra nàng nói dối thì có thể nào Ôn Hải cũng đã nhìn ra không?

Trần Thụy lại nói: “Ta từng bảo nàng đi theo ta nhưng nàng lại không chịu.”

Bạch Tiểu Bích càng nghe càng không lọt tai, còn đang khấn trương thì đã nghe thấy tiếng Trần nhị tiểu thư: “Nhị ca, Bạch cô nương là khách, sao huynh lại khó dễ nàng rồi, để người khác thấy sẽ chê cười!”

Trần Thụy nhìn nàng ta, cười nói: “Vừa rồi ở trên đường ta có gặp được Hứa tiểu tử kia, hắn thấy ta thì vô cùng kinh hoàng, hắn như vậy mới khiến người ta chê cười!”

Sắc mặt nhị tiểu thư phút chốc trắng bệch, miễn cưỡng nói: “Nhị ca nói gì vậy?”

Trần Thụy liếc nhìn Bạch Tiểu Bích, cười nói: “Tại sao không bảo hắn dẫn người đi?” Nói rồi cũng không nhìn hai người, quay người bỏ đi.

44. Q.1 - Chương 44: Trai Ngọc Tìm Châu!

Nhị tiểu thư áy náy xin lỗi nàng: “Nhị ca ta là như vậy đó, cô nương đừng trách huynh ấy!”

Bạch Tiểu Bích hoàn hồn, vội nói: “Tỷ tỷ yên tâm, nhị công tử cũng không làm khó gì ta cả!” Thấy sắc mặt nàng rất kém, nhị không được hỏi: “Tỷ tỷ khó chịu ở đâu sao?”

Nhị tiểu thư lắc đầu, định nói gì đó thì đột nhiên nghiêng mặt qua một bên, khom lưng nôn khan một trận.

Bạch Tiểu Bích giật mình, vội vàng đỡ lưng nàng ta: “Chẳng lẽ tỷ tỷ bị bệnh, ta bảo người đi gọi đại phu.”

Nhị tiểu thư đột nhiên nắm lấy tay nàng, ngăn cản nói: “Không cần!”

Nàng dùng sức khá lớn khiến Bạch Tiểu Bích kinh ngạc.

Nhị tiểu thư nhận ra mình thất thố, miễn cưỡng cười cười, vội rút khăn che miệng nói: “Hôm qua ta đã lấy thuốc rồi, cảm ơn cô nương đã quan tâm.”

Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm: “Tỷ tỷ bị bệnh thì không nên ra gió, ta đưa tỷ tỷ trở về.”

Nhị tiểu thư lắc đầu từ chối, vịn tay thiếp thân nha hoàn rời đi.

Bởi vì lời nói dối bị Trần Thụy vạch trần, lại nghĩ tới có lẽ Ôn Hải cũng đã sớm phát hiện, Bạch Tiểu Bích càng thêm phiền não cùng bất an, cũng không có tâm tư suy nghĩ chuyện khác, mấy ngày tiếp theo liền chú ý quan sát sắc mặt Ôn Hải, dĩ nhiên, kết quả vẫn là chẳng thu hoạch được gì cả, ngược lại khiến cho bản thân càng thêm bất an.

Diệp Dạ Tâm một thân y phục màu tím, tinh thần hiển nhiên rất tốt, vẻ thanh thoát dưới ánh mặt trời, khẽ phe phẩy chiết phiến, khóe miệng hàm chứa ý cười, bộ dáng chật vật ngày hôm trước một chút cũng không sót lại, như cũ là một quý công tử ôn nhả.

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, ngoắc ngoắc chiết phiến: “Tiểu nha đầu, bọn ta chờ ngươi thật lâu!”

Bạch Tiểu Bích đi tới: “Diệp công tử yên tâm, nếu ta gặp được người kia, nhất định sẽ nói cho công tử biết.”

“Chuyện này không quan trọng, ta chỉ thấy ngươi hai ngày không ra đường, sợ ngươi mắc mưa bị bệnh,” hắn vừa nói vừa nhìn nàng mấy lượt, nhíu mày nói: “Tinh thần không được tốt lắm, ít ra ngoài chạy loạn, biết không?”

Bạch Tiểu Bích nhìn gương mặt tuần mỹ đầy ôn nhu của hắn mà không khỏi cúi đầu khép mi nói: “Ta không sao, tạ Diệp công tử quan tâm.”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng nhíu mày hỏi: “Sao đột nhiên khách khí vậy?”

Chuyện đêm đó lần nữa hiện lên trong đầu, tuyệt đối không phải là chuyện có thể phát sinh giữa huynh và muội, đêm đó hẳn thật sự vượt qua lễ nghĩa, hôm nay lại không một lời giải thích, Bạch Tiểu Bích thật sự có chút giận, lại nhớ tới thái độ của hắn đối với những cô nương kia, cộng thêm thủ đoạn ngoan tuyệt lúc ra tay giết người, tâm không khỏi rét lạnh, trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ muốn xa cách với hắn: “Không có, sư phụ có thể sẽ hoài nghi, ta cũng không muốn lừa gạt người khiến người tức giận.”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng hỏi: “Người rất sợ hắn tức giận?”

Bạch Tiểu Bích vẫn cúi đầu nói: “Hôm nay ta chỉ còn một người thân duy nhất là sư phụ, Diệp công tử có ân với ta, ta tự nhiên phải báo đáp công tử, nhưng ta không muốn sư phụ thất vọng.” Nói rồi hành lễ với hắn, xoay người muốn trở về.

Diệp Dạ Tâm đưa tay kéo nàng lại: “Tức giận sao?”

Bạch Tiểu Bích thấy chung quanh có rất nhiều người qua lại, sợ hãi muốn rút tay về: “Diệp công tử...”

May mà lúc này có một đoàn người đi ngang qua, trên tay mỗi người đều mang theo lễ vật hỏi cưới, không khí thập phần vui vẻ, người đi đường bận xem náo nhiệt nên cũng không ai chú ý tới bên này.

Có người kích động nói: “Hứa gia cầu hôn, Hứa đại công tử Hứa Kiên cầu hôn!”

Hứa đại công tử? Bạch Tiểu Bích đột nhiên nghĩ tới điều gì đấy, kích động nhìn qua, ánh mắt vui sướng rất nhanh chuyển thành nghi hoặc, hướng này không phải là hướng đi tới Trần phủ...

Diệp Dạ Tâm nhìn thấu tâm tư nàng: “Hắn tới cầu hôn Mai gia!”

Bạch Tiểu Bích ngây người, đôi mắt mở to nhìn hắn: “Nhưng là... nhưng là...”

Diệp Dạ Tâm lắc đầu, một lúc lâu sau đưa tay vỗ vỗ đầu nàng nói: “Tiểu nha đầu không nên suy nghĩ quá nhiều, không xấu hổ sao?”

Bạch Tiểu Bích không rõ là xấu hổ hay tức giận, giáy dụa muốn rút tay về.

Diệp Dạ Tâm lại cười nói: “Thôi, nếu người đã sợ sư phụ tức giận đến vậy, không muốn gặp ta nữa thì ta trở về là được, hai ngày nữa ta sẽ lại đến thăm người.” Nói rồi buông tay nàng.

Nói đi là đi, Bạch Tiểu Bích càng thêm bức mình, xoay người muốn về thì thấy Trần Thụy chấp tay đứng cách đó không xa, bộ dáng thập phần hứng thú nhìn nàng.

“Là hắn?”

Bạch Tiểu Bích không hiểu ý hắn, nghi hoặc hỏi lại: “Trần công tử có ý gì?”

Trần Thụy đi tới cạnh nàng nói: “Một người như vậy, chẳng trách mê hoặc được người, sao không bảo hắn dẫn người đi?”

Bạch Tiểu Bích tức giận, nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Trần công tử nói gì vậy, hắn bắt quá chỉ là ân nhân đã nhiều lần cứu ta, ngẫu nhiên gặp mặt thôi.”

Trần Thụy cũng không nói gì, nhìn ra đường lớn, hừ một tiếng nói: “Tiểu tử họ Hứa dám!” rồi lại hừ lạnh một tiếng nữa.

Bạch Tiểu Bích nhớ lại ngày hôm trước, hắn ở trước mặt nhị tiểu thư nói ra những lời kia, sợ là sớm đã biết chuyện, có chút lúng túng hỏi: “Mấy ngày nay tinh thần nhị tiểu thư không tốt là vì chuyện này sao?”

Trần Thụy cũng không để tâm tới câu hỏi của nàng, cười lạnh nói: “Tự làm tự chịu, ta không thấy tiểu tử kia có gì tốt cả, sớm đã biết hắn là con rùa rút đầu, Hứa lão gia làm chủ, hắn một câu cũng không dám nói, mới vừa nhìn thấy ta liền bỏ chạy, có thể trông cậy gì vào hắn chứ?”

Bạch Tiểu Bích mặc dù tức giận, nhưng thân phận của mình cũng không thể đàm luận những chuyện này, cúi đầu không nói.

Ở góc đường, một nữ tử trẻ tuổi không vui nhìn nàng rồi đi, cất tiếng nói: “Họ Diệp kia lại lịch thể nào?”

Người phía sau nàng đáp: “Võ công hần không kém, phía sau còn có rất nhiều hộ vệ, muốn điều tra lai lịch của hần quả có chút khó khăn, tiểu thư không nên hành động thiếu suy nghĩ.”

Nữ tử lại nói: “Hần cố ý tiếp cận nha đầu này, ta chỉ sợ hần sẽ làm hư chuyện của bieuer ca, ta đi nói với bieu ca.”

Người kia vội vàng khuyên can: “Nếu công tử biết tiểu thư ra ngoài, nhất định sẽ phái người đưa tiểu thư trở về.”

Biết tính tình Ôn Hải, nữ tử rốt cuộc cũng dẹp bỏ ý định đi tìm hần, im lặng một lúc lâu mới nói: “Vậy thì gửi cho huynh ấy một phong thư, bảo huynh ấy phải chú ý. Ta thật không hiểu lắm, cha bảo huynh ấy mau chóng tìm được người kia, tại sao huynh ấy nhàn hạ trì hoãn tới bây giờ?”

Chủ tớ hai người chỉ lo nói chuyện, không một ai lưu ý tới cách đó không xa có một ánh mắt đang dõi theo nhất cử nhất động của mình.

Diệp Dạ Tâm cười khê, chậm rãi đi vào một ngõ hẻm vắng người, nhàn nhã thong thả như lúc đi ở trên đường cái, không chút bận tâm.

“Diệp huynh!” có người vội vã đuổi theo, lớn tiếng kêu lên: “Diệp huynh xin dừng bước!”

Diệp Dạ Tâm dừng bước, xoay người nhìn người mới lên tiếng, cười nói: “Hóa ra là Hứa huynh, có chuyện gì vội vàng như thế?”

Vị công tử trẻ tuổi liên tục thở gấp, gấp đến độ dậm chân: “Diệp huynh biết mà, chuyện hôm nay, tiểu đệ nên làm thế nào cho phải đây? Gia phụ làm chủ, ta... Diệp huynh có thể nghĩ biện pháp giúp ta không?”

Diệp Dạ Tâm lắc đầu nói: “Lệnh của cha mẹ, sao dám bất tuân?”

Công tử trẻ tuổi lại nói: “Nhưng là... Nhưng là nàng... luôn trách ta... aizzz, chẳng lẽ lại hại cả đời nàng?”

Diệp Dạ Tâm thở dài, nâng chiết phiến vỗ vỗ vai hần nói: “Hứa huynh sợ hại cả đời nàng lại không nghĩ tới một khi xảy ra chuyện, không chỉ có nàng bị hại, mà bản thân huynh cũng không thể nào tránh được hệ lụy.”

Công tử trẻ tuổi ngầy người.

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Lệnh tôn vô cùng nghiêm khắc, nếu người biết chuyện nhất định sẽ trục xuất huynh ra khỏi phủ, người khác có thể sẽ không chê cười huynh sao? Nếu truyền ra ngoài, thanh danh của huynh cũng sẽ bị hủy, huynh nghĩ kỹ lại đi.”

Hứa công tử cúi đầu, trầm tư một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Nhưng việc này phải giải quyết như thế nào cho phải? Diệp huynh nhất định phải cứu ta.”

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Chuyện này cũng không có gì khó, đại trượng phu nắm được thì phải buông được, cần gì cố chấp một nữ nhân, huynh chỉ cần nghe theo lời gia phụ, đoạn tuyệt quan hệ với nàng ấy, nàng ở nhà thủ tiết, chỉ cần nàng không ra ngoài thì cũng sẽ không có ai hoài nghi cả.”

Hứa công tử ngẩn người, liên tục lắc đầu nói: “Nhưng... nhưng nàng đã...” Hần thật sự lúng túng, rất lâu sau đó mới thấp giọng nói nhỏ hai câu, gương mặt tuần tú đỏ bừng: “Để Diệp huynh chê cười rồi, là tiểu đệ làm chuyện hoang đường, chuyện này sớm muộn cũng bị phát hiện, ta thì không sao, nhưng nàng... nàng làm sao ngẩng mặt nhìn người đời, chỉ mới nghĩ đến đó, ta liền giận mình chết đi được.”

Diệp Dạ Tâm kinh ngạc: “Chuyện của Hứa huynh thật sự không ổn, vậy phải làm thế nào mới phải?”

Hôm trước bị đuổi giết nên không có tâm tư quan sát cảnh vật chung quanh, hôm nay đi cùng Ôn Hải tới đây, Bạch Tiểu Bích nhận thấy cảnh vật có chút bất đồng, vùng cỏ dại này nhiều đá tảng, ít người lui tới, ngay cả tiêu phu đồn củi cũng rất ít, thợ săn cũng không có mấy người, cửa động cao chưa tới một trượng, cỏ cây mọc um tùm, rất khó phát hiện.

Trần Thanh cười nói: “Tiểu đệ có chỉ sai chỗ?”

Trần Kỳ chấp tay nói: “Đã nghe nói phong thủy tiên sinh có bản lĩnh tâm long nhận huyết, hôm nay tận mắt chứng kiến, Trần huynh đệ quả nhiên không hổ là môn hạ Thiên sư, tiểu đệ kính phục.”

Trầm Thanh xoay người nhìn Ôn Hải: “Ôn đại ca, mời!”

Ôn Hải cũng không từ chối, dẫn đầu đi vào trong động. Bạch Tiểu Bích đánh giá cảnh vật bốn phía, có chút lơ đãng đi theo đoàn người, trong lúc vô ý vấp phải một hòn đá, cả người lao đảo, Trần Kỳ thấy vậy lập tức vươn tay ra đỡ, lại cảm thấy không hợp lẽ lắm nên vội vàng thu tay lại, nhắc nhở nàng: “Bạch cô nương cẩn thận!”

Trầm Thanh nhìn nàng cười nói: “Bạch cô nương thất thần cái gì a?”

Thấy Ôn Hải cũng quay đầu nhìn mình, Bạch Tiểu Bích càng thêm lúng túng, vội vàng hướng Trần Kỳ nói: “Đa tạ!”

Bên trong động cũng coi là rộng rãi, chỉ là thiếu ánh sáng nên có chút âm u, gió từ bên trong thổi ra mang theo hương vị ẩm áp, thật khác xa so với cảm giác lạnh lẽo đêm hôm trước. Bạch Tiểu Bích vốn có chút kinh ngạc cùng nghi ngờ, nhưng đợi đến lúc nàng nhìn thấy viên trân châu nhỏ xíu trên mặt đất kia thì nghi ngờ lập tức được xác nhận, bàn tay lặng lẽ sờ cây trâm ngọc trên đầu.

Quả nhiên... viên trân châu gắn trên đó đã không còn nữa, hẳn là đêm đó đã rơi ở đây.

Nghĩ đến tư thế đáng xấu hổ của nàng và hắc đêm hôm đó, Bạch Tiểu Bích càng thêm thẹn, lại sợ bị Ôn Hải phát hiện ra, vội vàng đi tới, dùng chân ấn viên trân châu chìm vào trong cát.

Bàn tay bất ngờ bị người cầm lấy, Bạch Tiểu Bích cả kinh.

Ôn Hải cũng không nhìn nàng, chẳng qua thản nhiên nói một câu: “Đi thôi!”

Bạch Tiểu Bích không biết hắn có phát hiện động tác vừa rồi của nàng hay không, cố gắng trấn tĩnh lại, im lặng đi theo hắn vào trong động.

Đường bên trong vừa nhỏ vừa cong, cũng may là không có mấy lối rẽ, Trầm Thanh cầm đuốc dẫn đường, đoàn người mới đi được mấy trăm bước, phía trước liền xuất hiện một khoảng rộng. Bạch Tiểu Bích kinh ngạc phát hiện, nơi này cũng không tối đen như nàng tưởng, một bên thạch động có một khe hở dài, trong thật giống như cửa sổ, ánh sáng mặt trời theo đó chiếu vào, cảnh vật xung quanh được ánh sáng bao phủ.

Khoảng rộng có phạm vi khoảng chục trượng, hình dạng giống như một chiếc bình, không khí ẩm áp, mặt đất là một tảng đá lớn không dính chút bùn đất nào cả, kỳ lạ nhất là, chính giữa khoảng rộng có một cái hồ nhỏ hình tròn, ánh sáng theo khe hẹp trên thạch đồng chiếu lên mặt nước lỏng lánh, nhìn xa trông như một viên trân châu khổng lồ.

Trầm Thanh không kìm được khen ngợi: “Khá cho trai ngọc sinh châu!”

Bạch Tiểu Bích trầm nghĩ, trai ngọc sinh châu, chẳng lẽ nơi này chính là lòng trai? Địa đạo nhỏ hẹp kia không phải là khe hở giữa hai mảnh vỏ trai sao? Ban ngày gió thổi ẩm áp, ban đêm lại lạnh lẽo khác thường, quả thật kỳ lạ...

Trần Kỳ lại nói: “Nơi đây là do một vị tiên sư đi ngang qua chỉ điểm cho gia phụ, nói nơi đây chính là ‘Trai ngọc sinh châu’”.

Trầm Thanh cười cười: “Được cao nhân chỉ điểm, Trần gia với nơi này cũng coi là có duyên. Nơi đây địa thế cổ quái, trong lòng núi còn có mạch nước bảo hộ, đá ôm lấy mạch nước, người khác muốn làm đứt mạch dòng khó, nhất thời ta cũng chưa nghĩ ra cách gì có thể phá hoại phong thủy nơi đây.”

Trần Kỳ lên tiếng nói: “Trầm huynh đệ là đệ tử Thiên sư, không có ý hại người, chỉ có lòng giúp người, tự nhiên sẽ không nghĩ ra được biện pháp.”

Trầm Thanh ho khan hai tiếng, nhìn Ôn Hải hỏi: “Ta thấy kết cấu nơi đây rất bền vững, Ôn đại ca thấy sao?”

Ôn Hải thản nhiên nói: “Ta thấy cũng không chắc lắm!”

Trầm Thanh giống như nhớ tới điều gì đó, ngạc nhiên nói: “Ôn đại ca nói rất đúng, ta suýt nữa đã quên, vẫn là nên phái vài người tới đây trông phòng ngừa vạn nhất, không thể để phụ nhân đi vào mà làm chuyện thêm xấu.”

Trần Kỳ mặc dù không hiểu lắm nhưng cũng hiểu mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó, gật đầu đáp ứng, ba người nói mấy câu nữa rồi theo đường cũ ra ngoài.

Đêm đó Diệp Dạ Tâm mang nàng tới chỗ này là do hần đã sớm biết mọi chuyện sao? Bạch Tiểu Bích cảm thấy lời nói của Trần Thanh quá mức hơi hợt, nội tâm không khỏi lo lắng, nhỏ giọng hỏi Ôn Hải: “Sư phụ, nơi này không thể để nữ nhân đi vào sao?”

Ôn Hải cười nói: “Người không tính!”

Bạch Tiểu Bích quẫn bách: “Sư phụ nói gì vậy! Ta nhớ hôm trước có người kể nghe thấy giọng nữ nhân từ trong tảng đá truyền ra, có khi nào là có người ở trong này nói chuyện, tiếng nói theo khe đá truyền đi nên người ở bên ngoài nghe được. Nếu quả thật như thế thì nơi này sớm đã có người đi vào, hơn nữa lại còn là nữ nhân, có khi nào nàng nghĩ quẩn không?”

Ôn Hải tạm dừng bước, nghiêng đầu nhìn nàng: “Cuối cùng cũng chịu lo lắng cho vi sư rồi sao, nhưng không phải người không muốn ta làm quan sao?”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc một lúc lâu rồi nói: “Sư phụ muốn làm quan, cần gì quan tâm tới suy nghĩ của ta, hôm nay Trần công tử cùng Trần gia có lòng hợp tác, là cơ hội hiếm có, sư phụ đã đáp ứng thì không nên bỏ qua.”

Ôn Hải cầm tay nàng, cười nói: “Đa tạ đồ nhi nhắc nhở!”

Thấy hần lại có ý trêu chọc mình, lại không đem lời nàng nói để trong lòng, Bạch Tiểu Bích dần hiểu ra, với trí tuệ của hần, chỉ sợ đã sớm nghĩ đến những chuyện này cho nên mới để Trần Kỳ phớt người tới canh giữ, là nàng lo chuyện dư thừa rồi. Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, gương mặt nhỏ nhắn lúc đỏ lúc trắng, âm thầm muốn rút tay về.

Nghe được tiếng động, Trần Thanh đi phía trước quay người cười nói: “Ôn đại ca cùng Bạch cô nương đang nói gì vậy?”

Trần Kỳ cũng quay đầu nhìn hai người.

Ôn Hải không biểu tình kéo nàng đi về phía trước, thản nhiên nói: “Lớn như vậy rồi còn làm nũng, để hai vị chê cười rồi!”

Bạch Tiểu Bích vịn phần quần bách, suýt nữa thì sắc nước miếng của chính mình.

45. Q.1 - Chương 45: Mẫu Đơn Và Hoa Đào!

Những chuyện xảy ra sau khi trở về Trần gia, Bạch Tiểu Bích cũng không hỏi tới, Diệp Dạ Tâm từ ngày đó cũng không tới tìm nàng nữa. Khí trời ngày càng ẩm áp, nàng thường xuyên thấy nhị tiểu thư ngẩn người trong hoa viên, vô tình biết được bí mật của nàng, Bạch Tiểu Bích vốn có chút lúng túng, xấu hổ không dám đi khuynh can, chẳng qua càng nghĩ càng nản chí, một mối tình si thì thế nào chứ, kết quả người ta cũng cưới nữ nhân khác, cuối cùng cũng là một mình khổ sở, không bằng sớm chặt đứt si tâm vọng tưởng.

Kỳ quái nhất chính là Trần Kỳ, nàng thường xuyên thấy hần đứng một mình ngoài cửa viện, thấy nàng đi ra ngoài cũng không nói một câu.

Khí trời hôm đó rất tốt, Bạch Tiểu Bích đi dạo trong hoa viên, bất chợt nhìn thấy Trần Kỳ đứng cạnh khóm mẫu đơn mới nở, một thân bạch y dưới ánh mặt trời đẹp không sao tả xiết, quả nhiên là công tử như ngọc.

Hần đứng đó, ánh mắt thủy chung không rời khỏi đóa mẫu đơn mới nở, từ xa trông lại tựa như thần tiên giáng trần.

Bạch Tiểu Bích bước tới chào hỏi: “Trần công tử đang ngắm hoa sao?”

Trần Kỳ hoàn hồn, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt đột nhiên âm đạm.

Bạch Tiểu Bích thấy thế liền hỏi: “Trần công tử có chuyện phiền não?”

Trần Kỳ nhìn xa xăm, những ngón tay thon dài khẽ vuốt cánh hoa mẫu đơn: “Bạch cô nương theo Ôn huynh phiêu du giang hồ, tự do tự tại, Trần Kỳ thật sự rất hâm mộ.”

Bạch Tiểu Bích cười cười: “Ta kiến thức nông cạn, hôm trước chỉ là lỡ lời thôi, cuộc sống cầm y ngọc thực có biết bao nhiêu người muốn mà không được, Trần công tử có được thì cần gì phải nghĩ nhiều mà tăng thêm phiền não.”

Trần Kỳ im lặng, ra hiệu cho nàng nhìn đóa mẫu đơn trong tay rồi nói: “Mẫu đơn rất đẹp, Bạch cô nương có thích không?”

Bạch Tiểu Bích cười cười: “Đáng tiếc tiểu nữ thô lậu, không xứng với hoa vương.”

“Bạch cô nương đương nhiên không phải hoa vương,; Trần Kỳ cúi đầu cười nói: “Hoa vương mặc dù tốt nhưng sớm muộn cũng phải lìa cành, nếu có kiếp sau, ta nguyện sinh ra trong một gia đình bình thường, có được cơ hội tặng Bạch cô nương một cành hoa đào tầm thường.”

Rõ ràng là đang cười nhưng ánh mắt lại lộ rõ bất đắc dĩ cùng bi thương.

“Ngày mai ta phải lên đường trở về kinh, cô nương nếu không chê, xin hãy nhận lấy gương đồng kia.” Nói rồi buông đóa mẫu đơn, cũng không nhìn nàng đã xoay người rời đi.

Bạch Tiểu Bích sững sờ.

Phía sau có tiếng người nói: “Hôm qua đại ca gửi thư, ở kinh thành đã an bài xong hôn sự của đệ ấy, là cháu gái của Hầu gia.”

Người tới chính là nhị tiểu thư.

“Cô nương không nên trách đệ ấy, gia phụ cùng gia huynh làm chủ, đệ ấy sao dám trái lại.” Nhị miển cường cười nói: “Sớm biết như thế, đệ ấy đừng nên si tâm vọng tưởng.”

Điều này thì Bạch Tiểu Bích đã nhận ra từ ngày Trương công tử từ hôn nên cũng không lấy làm lạ, trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi: “Nhị tiểu thư đã khỏe hơn chưa?”

Nhị tiểu thư vừa nghe vậy, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, nghiêng đầu tránh né ánh nhìn của nàng: “Đa tạ cô nương quan tâm, đã không có gì đáng ngại rồi.”

Ngày hôm sau, Trần Kỳ quả nhiên lên đường trở về kinh, trên dưới Trần gia đưa tiễn tới cửa, Ôn Hải cùng Trầm Thanh thân là khách nhân cũng ra tiễn, Bạch Tiểu Bích đứng ở phía xa nhìn một hồi lâu rồi yên lặng trở về phòng, nhìn gương đồng mà ngắm người.

Mặt gương sáng bóng chứng tỏ rất được chủ nhân yêu thích.

Người như gương sáng, tâm sáng như gương, có lẽ hẳn là người duy nhất đến gần nàng mà không có bất cứ mục đích nào khác cả.

“Thế nào, ta đã nói tam đệ là đứa con có hiếu, lão gia tử làm chủ, đệ ấy làm sao dám cãi lại.” Sau lưng vang lên tiếng Trần Thụy, “Một cái gương thì có là gì đâu.”

Bạch Tiểu Bích bất giác cảm thấy lúng túng, vội úp mặt gương đồng xuống bàn, nhìn hắn nói: “Nhị công tử nói đùa!”

Trần Thụy vẫn đứng ngoài cửa: “Ta không nói đùa, người không gả cho đệ ấy là chuyện tốt, ta đặc biệt tới chúc mừng.”

Biết hắn cuồng vọng, Bạch Tiểu Bích cũng không phản bác, đột nhiên nói: “Nhị công tử nói rất đúng, gả cho tam công tử còn không bằng gả cho nhị công tử đâu.”

Trần Thụy có chút ngoài ý muốn, nhìn nàng một lúc lâu rồi phá lên cười nói: “Đáng tiếc, đáng tiếc là đã quá muộn!”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn nói: “Là tam công tử có người trong lòng nên không chứa nổi người khác nữa.”

“Năm đó ta mất ba năm để đưa sản nghiệp ra ngoài, nhưng nàng thà chết cũng không dám đi theo ta,” Trần Thụy cúi đầu phủ tay áo, cười lạnh nói: “Khá cho tiểu cô nương thích thủ lễ, tuổi còn nhỏ mà đã dám nói

ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy, để tam đệ biết được, nhất định sẽ cảm thấy may mắn vì đã không thú người vào cửa.”

Bạch Tiểu Bích cắn cắn môi, giọng nói ngày càng nhỏ nhưng lại mang theo chút giảo hoạt: “Sẽ không đâu, lời của nhị công tử có mấy người tin a?”

Trần Thụy cười nói: “Nếu ta chưa lấy vợ, liệu cái mạng này cũng nhất định phải lấy người.”

Chẳng biết tại sao, Bạch Tiểu Bích nghe những lời này của hắn lại không cảm thấy có chút nào khinh bạc mà ngược lại còn cảm thấy rất tự nhiên, nhin không được đồ mặt nói: “Nếu có gặp nhị công tử sớm hơn, ta chưa chắc đã gả cho công tử. Ngày đó đến cửa lớn ta còn không dám đi ra, nào dám nói những lời như vậy, lại càng không dám làm trái ý phụ thân.”

Trần Thụy nhìn nàng nói: “Biểu ca của người cùng với Trần tiểu tử kia đưa ra một đề nghị rất hay, hôm nay tam đệ rời đi, lão gia tử nhất định sẽ đổ hết mọi việc lên đầu ta, nhất định sẽ bắt ta dẫn người đi bảo vệ mộ phần tổ tiên.”

Bạch Tiểu Bích cười nói: “Nếu lệnh tôn đã nói vậy, nhị công tử cũng nên dụng tâm một chút, ít nhất cũng sẽ giữ được vinh quang cho gia tộc.”

Trần Thụy phá lên cười nói: “Họ Trần kia nói khí số đã tận, miễn cưỡng sẽ có tác dụng sao? Người nhìn nhà này giàu sang, nhưng làm phản cũng không được tự do tự tại như các người, trong nhà này ai chẳng mang tâm sự, còn giữ lại để làm gì.”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng nói: “Nhị công tử đang mang trên mình trọng trách thì không nên có ý niệm khác, người cũng nên nhớ tới tam công tử cùng nhị tiểu thư, nhiều khi chúng ta không thể sống chỉ vì bản thân mình.”

“Tiểu nha đầu cũng có mắt nhìn đời đó chứ!” Trần Thụy nói rồi xoay người rời đi.

Lần kế tiếp Bạch Tiểu Bích gặp lại Diệp Dạ Tâm đã là chuyện của nửa tháng sau, hắn đứng ở đầu phố, hiển nhiên là cố ý đợi nàng, đôi mắt đẹp hiện lên ý cười ấm áp như ánh mặt trời.

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn nói: “Ngoại trừ người của Trần gia, những ngày gần đây ta chưa từng thấy người nào khác ra vào phủ.”

Diệp Dạ Tâm lắc đầu nói: “Ta tìm người đâu phải vì những chuyện này, tiểu nha đầu còn hoài nghi ta?”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu nói: “Diệp công tử đa nghi rồi, ta tin tưởng công tử!”

“Vậy vì sao lại xa lạ như vậy,” Diệp Dạ Tâm kéo nàng tới trước mặt nói: “Lúc nào cũng vô duyên vô cớ tức giận, lại cũng không nói rõ nguyên nhân, muốn ta đoán sao? Muốn giận thì đi chọc người khác, sao phải tự làm khổ mình như vậy, tiểu nha đầu!”

Đã xác định là phải cách xa hắn một chút, nhưng cứ nhìn vào đôi mắt đen đầy ôn nhu kia, thấy hắn nhân nhượng, cố gắng chọc mình cười, Bạch Tiểu Bích làm thế nào cũng không cứng rắn được, nội tâm không khỏi thương thay cho thân mình, cúi đầu né tránh ánh mắt hắn nói: “Ta không có tức giận, ta chỉ sợ sự phụ...”

Diệp Dạ Tâm buông nàng ra: “Thôi, bất luận ta đối đãi với người như thế nào cũng không bằng được sự phụ người, hôm nay ta phải lên đường rồi.”

Bạch Tiểu Bích lập tức ngẩng đầu nhìn hắn.

“Mặc dù tiểu nha đầu giận ta nhưng ta đại nhân đại lượng không so đo với tiểu nha đầu người,” hắn cầm chiếc khăn lụa trên trán nàng, cười nói: “Chẳng qua là đi trước một bước thôi mà, qua ít ngày nữa ta sẽ tới tìm người, bất luận phát sinh chuyện gì, ta sẽ luôn đối đãi với người như muội muội của mình.”

Bạch Tiểu Bích nhìn theo bóng lưng hắn, đột nhiên phát hiện bản thân vô cùng buồn bực.

“Chỉ coi là muội muội, nhưng lại hại tiểu nha đầu mắc bệnh tương tư.”

Nghe thấy tiếng người đến, Bạch Tiểu Bích càng thêm ảo não, xoay người nói: “Nhị công tử nói gì vậy!”

Trần Thụy đi tới bên cạnh nàng, nhìn theo phương hướng Diệp Dạ Tâm rồi đi nói: “Ta thấy hấn không phải người đơn giản, ngươi làm sao quen biết hấn?”

Kinh nghiệm nhìn người của Bạch Tiểu Bích quả thật còn rất kém, nhin không được thấp giọng hỏi: “Theo ý công tử, vì sao hấn không đơn giản?”

Trần Thụy không nhìn nàng nói: “Người này ta nhìn không thấu, nhưng hấn nói lời ngọt tiếng ngọt mà không cần suy nghĩ, nhất định là đã quen đồ ngọt tiểu hài tử cùng nữ nhân, tâm tư của ngươi, hấn sớm đã nắm rõ trong lòng bàn tay, lời của hấn không thể tin hoàn toàn.”

Bạch Tiểu Bích lẩm bẩm hỏi lại: “Hấn đang gạt ta sao?”

Trần Thụy thở dài, không trêu chọc nàng nữa: “Không thành thật nhưng cũng không giống muốn hại ngươi, đêm đó các ngươi ở trên núi...” thấy nàng vẫn không hiểu được, hấn phá lên cười nói: “Thôi, hấn chưa chắc đã là người tốt nhưng cũng không thể coi là người xấu.”

Bạch Tiểu Bích biết điều hấn định nói cũng chẳng tốt lành gì, chuyển đề tài hỏi: “Nhị công tử không ở ngoài thành làm việc, về đây nói những lời điên khùng này là sao?”

Trần Thụy cười nói: “Ta chính là mới từ ngoài thành vào nha!”

Bạch Tiểu Bích đơ ra: “Ngươi...”

Trần Thụy nhìn nàng đầy hứng thú nói: “Họ Hứa tới tìm ta, ta biết hấn muốn nói chuyện với nhị muội nên để bọn họ một mình.”

Bạch Tiểu Bích đột nhiên cảm thấy lo lắng: “Người ngươi mang theo đâu, tất cả cũng đi về rồi?”

Trần Thụy nghiêm mặt nói: “Chuyện này liên quan tới danh tiết nhị muội, ta sao có thể để bọn hấn ở lại xem trò được.”

Diệp Dạ Tâm muốn đối phó Trần gia, chuyện chưa xong sao có thể rời đi được? Bạch Tiểu Bích càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, Trần Thanh đã nói không thể để cho nữ nhân vào trong đó, nhị tiểu thư tuy có trượng phu, nhưng chưa kịp thành thân thì trượng phu đã chết, sẽ không xảy ra vấn đề chứ?

Trần Thụy nhìn nàng nói: “Phát gốc cái gì, mau trở về thôi!”

Bạch Tiểu Bích ‘nha’ lên một tiếng, đi được mấy bước thì bỗng nhiên nhìn thấy hai phụ nhân, một già một trẻ từ hiệu thuốc đi ra, thiếu phụ dường như có chút khó chịu, luôn cầm khăn tay che miệng, nhú mày nôn mửa không ngừng, lão phụ nhân bên cạnh không những không khấn trương mà còn hớn hờ ra mặt, luôn miệng nói “Tốt, tốt!”

Bạch Tiểu Bích khó hiểu hỏi: “Nàng bị bệnh, sao lại tốt được?”

Trần Thụy nghiêng đầu nhìn sang hỏi: “Nôn ọe sao?” Thấy bộ dáng không thể hiểu nổi của Bạch Tiểu Bích, không nhịn được cười hỏi: “Mẹ ngươi không dạy ngươi chuyện này sao?”

Bạch Tiểu Bích vừa nghe hấn nhắc tới mẫu thân, đỏ mặt nói: “Mẹ ta đã mất từ khi ta còn rất nhỏ!”

Trần Thụy lại hỏi: “Họ Ôn kia không phải biểu ca của ngươi sao?”

Bạch Tiểu Bích liếc hấn một cái, cúi đầu không lên tiếng.

“Không phải vì tiền cũng không phải vì sắc, vô duyên vô cớ mang theo ngươi làm cái gì,” Trần Thụy nhìn nàng, “Là tội nghiệp ngươi sao? Hấn là người tốt như vậy sao?”

Bạch Tiểu Bích lại liếc hấn một cái, vẫn không lên tiếng.

“Tiểu nha đầu không có mẹ, cái gì không không hiểu, chẳng lẽ lại để một đại nam nhân như ta dạy cho ngươi?” Trần Thụy cúi đầu nhìn nàng, ra hiệu cho nàng nhìn thiếu phụ kia: “Ngươi nhìn nàng ta xem, nhìn xem có điều gì không đúng?”

Bạch Tiểu Bích nghiêng đầu, nghiêm túc nhìn thiếu phụ nọ: “Nàng...”

Trần Thụy đứng thẳng người, gật đầu khẳng định suy nghĩ của nàng: “Đúng vậy!”

Bạch Tiểu Bích ngây người một lúc lâu, chợt nhớ tới điều gì đó, sắc mặt đại biến: “Không tốt! Người mau ra khỏi thành xem tình hình của nhị tiểu thư, ta trở về tìm biểu ca cùng Trầm công tử, mau!” Nói rồi xoay người muốn rời đi.

Trần Thụy giữ nàng lại: “Chạy cái gì?”

Thời gian gấp gáp, Bạch Tiểu Bích cũng lười giải thích cho hắn: “Không được, ta ra thành xem xét, người trở về gọi biểu ca ta cùng Trầm công tử!”

Trần Thụy vẫn không buông nàng: “Muốn ra thành đi chơi sao, ta đi cùng người.”

Bạch Tiểu Bích gấp đến độ không chờ được, nhấc chân đá hắn: “Mau gọi người của người tới, tự mình đi đi, cái cọ rách việc, mau lên đi!”

Trần Thụy cuối cùng cũng phải buông nàng ra.

Thấy thần sắc hắn không đúng lắm, Bạch Tiểu Bích quay đầu, quả nhiên phát hiện chung quanh có rất nhiều người đang nhìn mình, máu trong người nhất thời chảy ngược, cái khó ló cái khôn mắng hắn: “Đằng đồ tử nhà ngươi, sao có thể vô lễ như vậy được!” Mắng rồi nhanh chân chạy đi.

46. Q.1 - Chương 46: Huyết Châu!

Bốn phía chung quanh là vây cối cùng cỏ dại, càng vào sâu bên trong càng không thấy bóng dáng con người, chẳng có người nào nguyên ý trông chừng nơi đây cả, vừa nghe Trần Thụy nói giải tán, đám người trông coi mừng rỡ tán đi. Bạch Tiểu Bích vốn còn đang e ngại đám thích khách lần trước, nào ngờ lần này không thấy bóng dáng tên nào cả, không tìm được chỗ phào nhẹ nhõm, dựa theo trí nhớ tìm tới thạch động, men theo vách đá đi vào.

Nàng đi một đoạn dài mới phát hiện phía trước có ánh lửa, thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng rên rỉ của nữ tử. Bạch Tiểu Bích hoảng hốt, trong lòng như có lửa, vội vàng chạy tới, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ ngây người.

Dưới ánh lửa, một nam một nữ ôm chặt lấy nhau, nữ tử kia chính là nhị tiểu thư, sắc mặt nàng trắng bệch, nửa nằm trên đất, hai tay nắm chặt tay nam tử đang ôm mình, liều mạng cắn môi kìm nén tiếng kêu đau đớn. Nam tử kia chính là Hứa công tử Hứa Kiên mà nàng đã gặp hôm trước, giờ phút này tay chân luống cuống, ôm chặt nhị tiểu thư, lắp bắp nói: “Phải làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Nàng không thể xảy ra chuyện được...”

Phát hiện Bạch Tiểu Bích đang đứng đó nhìn vào, hai người cả kinh nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích hoàn hồn, sợ hãi kêu lên: “Nhị tiểu thư... người... người sao vậy?”

Nàng vừa dứt lời thì thấy một dòng máu ấm nóng từ dưới váy áo nhị tiểu thư loang ra, mùi máu theo gió lan tỏa trong thạch động khiến người ta ngửi mà muốn nôn mửa.

Nhị tiểu thư rốt cuộc không nhịn được đau, rên rỉ thành tiếng.

Bạch Tiểu Bích chỉ là một nữ hài tử chưa trải sự đời, chứng kiến cảnh này, sợ đến nỗi lui về phía sau, thét chói tai: “Máu! Sao lại chảy nhiều máu như vậy? Ta... ta đi gọi người!”

Hứa công tử vừa nghe nàng nói muốn đi gọi người tới, bất chấp tất cả, dập đầu trước nàng nói: “Tiểu thư vạn lần không thể làm như vậy, nếu chuyện này truyền ra ngoài, nàng... nàng sẽ không sống nổi!”

Khuôn mặt hiện rõ xấu hổ cùng tuyệt vọng, nhị tiểu thư nhịn đau cầu xin nàng: “Cầu xin cô nương... chuyện này... là ta cam tâm tình nguyện.”

Hứa công tử bất chấp hình tượng nam nhi, khóc nói: “Tiểu thư cũng quen biết nàng, coi như tiểu thư đáng thương nàng cũng được!”

Nhiều máu như vậy là bị thương ở đâu? Chuyện ‘sinh non’ trước giờ đều mang theo tội nghiệt, Bạch Tiểu Bích có hồ đồ hơn nữa cũng mơ hồ đoán được chuyện này không phải chuyện tốt lành gì, vừa xấu hổ vừa không biết phải làm sao, ở lại cũng không được mà đi cũng không xong, vội vàng đưa tay che mũi, lui về

phía sau, lấp bắp nói: “Nhưng... nhiều máu như vậy, nhị tiểu thư sẽ không...” Nói tới đây, nàng đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về hồ nước cách đó không xa.

Trong đầm nước không ngừng vang lên những thanh âm cuộn cuộn sôi trào, vốn là một hồ nước đẹp như ngọc nhưng hiện tại lại bốc lại mùi hôi thối, giống như ngọc nát, đột nhiên ẩm đậm hơn hẳn.

Nhị tiểu thư ở cách đó không xa đột nhiên thét lên đau đớn.

Hứa công tử bị dọa cho kinh hãi, không để ý tới Bạch Tiểu Bích nữa, vội vàng quay lại ôm nàng, lo lắng hỏi: “Tĩnh nhi... Tĩnh nhi, nàng làm sao vậy?”

Mặc dù đang sợ hãi nhưng Bạch Tiểu Bích cũng mơ hồ cảm nhận được mặt đất dưới chân đang rung chuyển, kinh hãi nhìn xuống, mãi cho đến khi mặt nước hoàn toàn phẳng lặng trở lại mới hoàn hồn được.

Dưới ánh lửa, hồ nước không còn vẻ đẹp sáng trong như ngọc nữa mà đã biến thành một cái đầm đục ngầu. Không khí ẩm áp cũng biến mất hẳn, thay vào đó là một trận hàn khí lạnh tới xương tủy.

Khe đá hẹp dài trên vách động cũng bị mở ra, ánh sáng bên ngoài chiếu vào, cả thạch động sáng trưng, nham thạch trên vách động chuyển thành màu vàng đen, hết như thịt trai thối nát.

Tiếng bước chân vội vã vang lên, Trần Thanh, Ôn Hải cùng Trần Thụy chạy tới, vừa nhìn tình cảnh trong thạch động, Trần Thanh ngửa đầu nhìn trời, thở dài nói: “Ý trời!”

Trần Thụy kinh hãi, gương mặt tuần tú tái mét, đưa tay nắm vật Hứa công tử rồi ném hẳn ra một bên, tay nắm chặt thành quyền đấm xuống, lớn tiếng quát: “Ngươi... đồ hỗn trướng! Nhị muội ta một lòng với ngươi, lão gia tử nhiều phen muốn nàng tái giá nàng đều không mang tới, ngươi thế nhưng...”

Hứa công tử bị một quyền của hắn đánh ngã trên mặt đất, cổ chịu đau, dập đầu trước Trần Thụy, khóc ròng nói: “Thụy huynh, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, nhưng chuyện này ta thật sự bất đắc dĩ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, bảo nàng sau này làm người thế nào...”

Trần Thụy nhắc chân đá hẳn một đá: “Đã biết là không thể, tại sao lại làm những chuyện này với nàng!”

Trần Thanh vội vàng bước đến tách hai người ra nói: “Cứu người quan trọng hơn!”

Có lẽ là do đau và sợ hãi, nhị tiểu thư sớm đã ngất đi, bất kể Trần Thụy cùng Hứa công tử kẻ đánh người van xin như thế nào, Ôn Hải trước sau không chút biểu tình, tiến đến kéo Bạch Tiểu Bích đang ngăn người bước nhanh về phía cửa động.

Trần Thụy chung quy vẫn bận tâm tới danh tiết muội muội nên không để chuyện này truyền ra ngoài, bí mật tìm bà mẹ tới xử lý rồi ôm nàng trở về, ban đêm lại sai một vị phụ nhân có kinh nghiệm tới chăm sóc.

Nhị tiểu thư lần này mặc dù nguy hiểm nhưng cũng may mắn không ảnh hưởng tới tính mạng, chỉ là từ ngày đó trở đi, nàng đóng cửa ở trong phòng, ít ai gặp được.

Bạch Tiểu Bích ở trong phòng ngăn người, nàng thở phào nhẹ nhõm khi biết nhị tiểu thư bình an vô sự. Cảnh tượng đáng sợ ban ngày lúc nào cũng hiện lên trong đầu, trước mặt nhiều người, nàng cố kìm nén nỗi sợ hãi cùng sự xấu hổ.

Chuyện này đến tột cùng có phải là kế sách của Diệp Dạ Tâm hay không? Nàng không dám hỏi Hứa công tử, nữ hài tử chứng kiến những chuyện này đã rất khó khăn, sao có thể không biết xấu hổ đi hỏi thêm được. Thêm nữa, nàng thật sự hi vọng không phải là hắn...

Càng nghĩ, Bạch Tiểu Bích càng nhịn không được tức giận, hai bàn tay ngọc nắm chặt thành quyền. Nếu như tất cả mọi chuyện đều là kế hoạch của hắn thì quả thật quá tàn nhẫn, rõ ràng là không chừa bất cứ thủ đoạn nào mà, cả một sinh mạng chưa kịp ra đời cũng bị hắn phá hủy!

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng người: “Ngày mai lên đường rồi, sao trễ vậy còn chưa đi ngủ?”

Bạch Tiểu Bích quay đầu nhìn lại thì thấy Ôn Hải đã đứng ở ngoài cửa từ lúc nào, vội vàng đứng dậy, vừa thẹn vừa quẫn, cúi đầu nhìn đất.

Ôn Hải đi tới trước mặt nàng.

Bạch Tiểu Bích chưa bao giờ cảm thấy nam nhân lại đáng sợ như vậy, ccar người khẽ run lên, bắt giắc lui về phía sau hai bước, nước mắt chực chảy xuống lại bị nuốt trở về.

Ôn Hải nhìn nàng hỏi: “Bị dọa sợ rồi?”

Một nửa là do bị chuyện ban ngày làm cho khiếp sợ, một nửa là vì hấn đột nhiên xuất hiện mà sinh ra lúng túng, Bạch Tiểu Bích không nhịn được, che mặt, thấp giọng khóc nức lên.

Ôn Hải mạnh mẽ kéo tay nàng ra, ánh mắt ẩn chứa ý cười nhìn nàng hỏi: “Sợ cái gì?”

Bạch Tiểu Bích nhào vào trong lòng hấn, nức nở nói: “Ta cũng không biết...”

Ôn Hải vỗ lưng nàng, cười cười nói: “Cũng chỉ là vô tình bắt gặp, cũng không phải cố tính muốn biết, sao có thể trách người được.”

Bạch Tiểu Bích vẫn không ngừng thút thít: “Vậy... Trần gia không sao chứ?”

Ôn Hải đổi giọng, nhàn nhạt nói: “Trai ngọc sinh châu, chuyện xảy thai hôm nay khiến thạch động bị ô uế, tiên khí bị giải trừ, minh châu thành huyết châu, phong thủy nơi đây đương nhiên bị phá. Trầm huynh đệ đã vào trong thương lượng với nhị công tử rồi!”

Bạch Tiểu Bích sớm đã biết mọi chuyện không tốt, nghe vậy liền thấp giọng nói: “Vậy sư phụ lại không thể lập công vào triều rồi!”

Ôn Hải cười nói: “Chuyện ngoài ý muốn, bỏ qua lần này, cũng không phải sẽ không có cơ hội nữa.”

Thấy hấn bình tĩnh như vậy, Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm, nào ngờ bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng huyền nao, thoang thoảng như có nha hoàn nào đó kinh hoảng kêu lên: “Không xong rồi, nhị tiểu thư thất cổ tự tử!”

Một nữ tử cùng một nam tử trung niên ngoài năm mươi tuổi đứng trên vách núi đá, phía sau hai người cầm đèn lồng.

Nữ tử cất tiếng nói: “Hôm nay biểu ca chỉ lo những chuyện này mà trì hoãn chính sự, sợ là đã quên luôn chính sự rồi!”

Lão giả trầm ngâm nói: “Không có Tứ vương gia cùng Lý gia, tạm thời còn có ai có thể ngăn cản Ngô vương? Ta thật không đoán ra ý định của hấn, theo tác phong hàng ngày của hấn thì sẽ không để những chuyện này xảy ra. Mấy năm trước ta không biết hấn tới tìm ta làm gì, ta cũng từng phái người âm thầm điều tra, nghe nói hấn ở trong kinh thành cũng có người hậu thuẫn, xem ra hấn còn lừa gạt chúng ta không ít chuyện.”

Nữ tử nghe vậy vội nói: “Cha cũng quá đa nghi rồi, tìm người hậu thuẫn không phải là ý của cha sao?”

Lão giả hừ một tiếng nói: “Nghe nói người cho người đi giết nha đầu kia?”

Nữ tử bị chất vấn, bĩu môi nói: “Mạng nàng ta tốt, không chết dễ dàng như vậy đâu!”

Lão giả cả giận nói: “Nếu người còn lỗ mãng như thế, sau này đến cả ta cũng không giúp được người!”

Nữ tử không phục nói: “Cha! Người giúp hấn chống lại ta!”

Lão giả lại hừ thêm một tiếng: “Ta giúp hấn? Là ai phải giúp hấn? Hấn là biểu ca người, cha làm như vậy còn không phải là vì người? Hôm nay hấn một phần vì nể mặt, một phần vì e ngại thân phận trưởng bối của ta nên mới nhẫn nhịn người, để mặc cho người hồ nháo, nhưng nam nhân thích dạng nữ nhân nào ta chẳng lẽ lại không biết rõ? Không hiểu chuyện giống như người, sao hấn có thể coi trọng được, tương lai làm sao có thể thú người? Nếu người thật sự thích hấn thì nên tìm cách khiến hấn coi trọng người thì hơn.”

Nữ tử cúi đầu, im lặng không lên tiếng.

Lão giả xoay người, giọng nói đã có thêm chút nhu hòa: “Nghe lời ta, theo ta trở về!”

Nữ tử bất mãn nói: “Ta sợ biểu ca quá để tâm tới nàng ta...”

Lão giả nhíu mày, lớn tiếng nói: “Tiểu nha đầu không hiểu chuyện! Tìm được chủ nhân ngôi sao kia chính là để chúng ta sử dụng, giúp biểu ca người danh chính ngôn thuận đạt được mục đích, theo tin tức thu thập được thì chủ nhân ngôi sao kia rất có thể là nha đầu này, người muốn xử trí thì cũng không thể nóng lòng được, còn nữa, người chỉ là một nữ hài tử, học cái gì không học lại học được tính hẹp hòi như vậy, sau này nhất định sẽ gây ra tai họa! Chỉ cần hấn đáp ứng thú người, chỉ cần hấn coi tọng người, có cái gì là không thể, chẳng lẽ người muốn hấn chỉ có một mình người?”

Nữ tử nọ quay đầu, không kiên nhẫn nói: “Ta trở về là được, nói nhiều như vậy làm gì chứ!”

Nhị tiểu thư treo cổ tự sát, chuyện lớn như vậy sao có thể giấu được Trần lão gia, huống chi Trần Thanh còn muốn thương lượng chuyện khắc phục hậu quả. Trần lão gia biết được chuyện xấu trong nhà, để cho khách nhân chế giễu, tức đến nổi bất tỉnh nhân sự, lúc tỉnh lại chỉ chống quải trượng, mắng: “Nghịch chương!” rồi lại nói: “Gia môn bất hạnh!”, nhưng rồi cũng không trực xuất nhị tiểu thư ra khỏi gia môn, về phần giải quyết như thế nào thì cũng không nghe ai nhắc tới.

Thân là khách nhân, Trần Thanh cùng Ôn Hải không tiện ở lại nên sáng sớm ngày hôm sau liền tới cáo từ, Trần lão gia mất hết mặt mũi, cáo bệnh không ra ngoài, chỉ ra lệnh cho Trần Thụy thay mình tiễn khách.

Ngoài cửa, Trần Thanh kéo Trần Thụy qua một bên, thấp giọng nói gì đó một lúc lâu mới ôm quyền nói: “Khả năng của Trần Thanh có hạn, hôm nay từ biệt, Thụy huynh bảo trọng.”

Trần Thụy cũng không quá thất vọng, chấp tay nói: “Đa tạ hảo ý của Trần huynh đệ!”

Ôn Hải cùng Trần Thanh đã thương lượng qua, quyết định sẽ đồng hành với nhau. Trần Thanh sớm đã sai người chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, cùng Trần Thụy nói lời từ biệt liền lên xe của mình.

Trần Thụy đột nhiên lên tiếng nói: “Bạch cô nương chậm đã!”

Bạch Tiểu Bích vốn cũng có đôi lời muốn nói với hấn nhưng không tiện lên tiếng, vừa nghe hấn gọi mình liền đưa mắt nhìn Ôn Hải.

Ôn Hải buông tay nàng nói: “Nhị công tử gọi người!”

Thấy hấn không phản đối, Bạch Tiểu Bích bước nhanh tới hành lễ với Trần Thụy, thấp giọng nói: “Người chết cũng đã chết, nhị công tử bảo trọng.”

Trần Thụy cười cười nói: “Kinh nghiệm của ta nhiều không kể xiết, chuyện nhỏ này còn cần tiểu nha đầu người chỉ giáo sao?” Nói rồi từ trong tay áo rút ra một chiếc gương đồng đưa cho nàng: “Tâm ý của tam đệ, cho dù người không thích thì cũng nên giữ lấy, tình thế bất đắc dĩ, khó có cơ hội gặp được người chân thành.”

Xe ngựa chậm rãi rời đi, Bạch Tiểu Bích cầm gương đồng trong tay, im lặng không lên tiếng, trong lòng không khỏi cảm khái, lặng lẽ vén màn cửa sổ lên nhìn lại, thấy hấn vẫn chấp tay sau lưng đứng ở cửa lớn, dưới ánh mặt trời thuận mắt một cách phá lệ, mặc dù không có hình tượng như Ôn Hải, khí chất không cao quý bằng Diệp Dạ Tâm, lại không tuấn tú bằng Trần Thanh, cũng không ôn nhã bằng Trần Kỳ nhưng vẫn có một loại mị lực không nói nên lời, hoàn toàn không giống với bộ dáng trên hoa gheo nguyệt của lần đầu gặp mặt.

47. Q.1 - Chương 47: Nhà Thân Hào!

Tháng sáu tới, tiếng chim quyên vang vọng không gian, vượt qua ngọn núi cao là tới một bình nguyên rộng lớn, tuy không phồn vinh như thành Ngọc Đình huyện Cát Giang, đưa mắt tìm kiếm cũng chỉ thấy một vài điền trang bình thường, hỏi thăm mới biết được, nơi này tuy cách xa thành, chỉ là vùng thôn dã nhưng là nơi núi linh thủy tú, dân phong thuần phác, bất luận là hỏi đường hay xin nước, người dân ở đây rất nhiệt tình chào hỏi, hướng dẫn.

Ba người xuống xe đi bộ, Trần Thanh nói mấy câu với phu xe, phu xe lập tức đánh xe ngựa vào thành.

Những ngày bốn ba vừa rồi ba người lấy xe ngựa làm nhà, hiện tại được ra ngoài đi lại, nhìn cảnh sông nước hữu tình, người qua kẻ lại, tinh thần Bạch Tiểu Bích khá hơn hẳn, chủ động hỏi: “Sư phụ, chúng ta đang đi đâu đây?”

Ôn Hải cười nói: “Đi rồi sẽ biết!”

Mỗi lần hỏi hần là hần lại thừa nước đục thả câu, Bạch Tiểu Bích có chút bất mãn, quay sang Trầm Thanh hỏi: “Trầm công tử?”

Trầm Thanh nhìn nàng, cười đầy ẩn ý nói: “Đi rồi sẽ biết!”

Bạch Tiểu Bích giận đến đỏ mặt, thấp giọng nói: “Hóa ra hai người đã sớm thông đồng!”

Trầm Thanh cao giọng hỏi: “Ta với Ôn đại ca thông đồng cái gì a?”

Ôn Hải quả nhiên dừng bước, xoay người nhìn nàng nói: “Đồ đệ ta lúc trước cũng được coi là hiếu thuận nghe lời, hôm nay lá gan ngày càng lớn, không để vì sư vào mắt nữa rồi.”

Bạch Tiểu Bích lúng túng, cúi đầu nhìn đất, thấp giọng nói: “Đệ tử không dám!”

Trầm Thanh sờ sờ cằm, đáy mắt xẹt qua tia giảo hoạt nói: “Ta thấy Bạch cô nương cùng Ôn đại ca cũng không sư phụ với đồ đệ đâu.”

Lời này của hần có chút kỳ quái, Bạch Tiểu Bích cảm thấy không được tự nhiên, trong lòng biết có nói gì đi nữa cũng sẽ bị hần lấy cớ trêu ghẹo cho nên không dám lên tiếng, oán hận trừng mắt nhìn Trầm Thanh.

Bên đường có một lão nông đang cuốc đất, Trầm Thanh đi tới chào rồi hỏi: “Xin hỏi lão trưởng, Lý gia thôn đi như thế nào?”

Trầm Thanh bấm sinh có nụ cười ấm áp, nói chuyện cũng lễ phép, lão nông nghe hỏi liền nở nụ cười, đặt cuốc xuống chỉ đường nói: “Theo con đường phía trước đi khoảng một dặm chính là Lý gia thôn.” Nói rồi hảo tâm nhắc nhở: “Tiểu công tử từ xa mới đến sao, trong Lý gia thôn có một thân hào họ Lý, công tử đi tới bờ ruộng gặp hần thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.”

Trầm Thanh cảm tạ lão nông, ba người không nhanh không chậm đi theo con đường đã được chỉ, Bạch Tiểu Bích thỉnh thoảng cười giỡn nên cả đoạn đường cũng không thấy mệt mỏi, lúc ba người tới được Lý gia thôn thì trời cũng đã xế chiều.

Trừ chỗ ở lớn hơn một chút, còn lại Lý gia trang trông cũng không khác những điền trang ở ngoại thành là mấy, người cũng không nhiều lắm. Khí trời tháng sáu, gió cũng đổi hướng, không khí có chút nóng bức. Trước sân nhà nào cũng đang phơi thứ gì đó, mùi có chút khác lạ, Bạch Tiểu Bích cẩn thận nhìn lại mới nhận ra đó là khô cá, trong bụng thầm nghĩ, nhiều cá như vậy, chẳng lẽ quanh đây có biển hồ?

Ba người đi đến bờ ruộng, muốn bái phỏng vị thân hào nổi tiếng nhất Lý gia thôn, tranh thủ cảm tình để công việc được thuận lợi, đây chính là qui tắc khi ra ngoài. Nhà Lý thân hào cũng không khó hỏi thăm, tuy chỉ là một thân hào nông thôn nhưng bởi vì bối cảnh nhà họ Lý khá đặc biệt nên ở vùng thôn dã này cũng được coi là khó lường. Bạch Tiểu Bích nhìn hai con sư tử đá uy nghiêm đứng gác hai bên cửa lớn, cũng không mấy ngạc nhiên. Lúc trước nghe lão nông nhắc tới họ Lý, nàng đã lỡ mồm đoán được đây là họ hàng An xa hầu.

Trầm Thanh báo tên họ cho người gác cửa, thời gian không tới một chung trà, Lý thân hào vẽ mặt tươi cười tự mình ra cửa nghênh đón, bọn hạ nhân trước đó ngạo mạn bao nhiêu thì bây giờ khúm núm bấy nhiêu, Bạch Tiểu Bích không nhịn được bật cười.

Lý thân hào này họ Lý tên Khôn, là đường huynh của An xa hầu, năm nay đã gần năm mươi, dáng người không mập, bảo dưỡng rất tốt. Lý thân hào chấp tay hành lễ với Ôn Hải cùng Trầm Thanh rồi đưa ba người tới đại sảnh, để họ ngồi vào vị trí chủ vị, còn bản thân thì ngồi ở vị trí khách nhân. Trà rất nhanh được bưng lên, Bạch Tiểu Bích cúi đầu đứng phía sau Ôn Hải, đưa mắt đánh giá bốn phía chung quanh.

Lý thân hào cười nói: “Lúc trước không biết hai vị đại giá quang lâm, nhà cửa đơn sơ không có gì chiêu đãi hai vị, thật thất lễ.”

Trầm Thanh cũng không lấy thân phận Chỉ huy sứ ra, thêm vào đó, An xa Hầu Lý Đức Tông cùng Trầm gia ở trong triều cũng có chút danh tiếng nên cố ý nhắc tới giao tình năm xưa, đến cuối cùng lấy thân phận văn bối gọi Lý thân hào hai tiếng ‘Bá phụ’, Lý thân hào nghe mà cười như nở hoa.

Ba người đang nói chuyện thì bỗng nhiên xuất hiện một vị công tử trẻ tuổi từ trong nhà đi ra hỏi: “Cha, con nghe nói có khách quý tới nhà, không biết là ai vậy?”

Lý thân hào vội lên tiếng giới thiệu: “Đây là nhi tử thứ hai của ta, tên là Lý Duẫn!”

Đối phương mặc dù không có tên tự nhưng cũng không thể gọi thẳng tọc danh, Trầm Thanh đứng dậy, cười nói: “Nguyên lai là nhị ca!”

Lý Duẫn đáp lễ rồi nhìn sang phụ thân mình.

Lý thân hào vội vàng bảo Trầm Thanh ngồi xuống, bởi vì không tiện tiết lộ thân phận của hắn nên chỉ nói cho có lệ: “Trầm công tử là con một người bằng hữu của ta, vị kia là Ôn công tử, là khách quý từ kinh thành tới, người đi bảo nhà bếp chuẩn bị, buổi tối sẽ mở tiệc rượu tẩy trần cho khách quý.”

Lý Duẫn vâng lời lui ra.

Ba người nói thêm vài câu, Lý thân hào quả nhiên lên tiếng giữ người: “Nơi này cách kinh thành khá xa, hiền chất tới làm việc, đi lại không tiện, hàn xá mặc dù không sánh được với khách điếm trong thành nhưng kế bên thư phòng còn hai gian trống, hai vị nếu không chê, ủy khuất một chút ở lại đây, làm việc cũng thuận tiện hơn. Trong nhà còn nữ nhi chưa gả, không bằng vị cô nương này tới chỗ nàng ở, vừa hay có thể kết bạn, nói chuyện phiếm.”

Lời này rất hợp với ý định của Trầm Thanh cùng Ôn Hải. Trầm Thanh quay sang nhìn Ôn Hải, thấy hắn không phản đối, lập tức cười nói: “Như vậy, Trầm Thanh đành phải quấy rầy sự thanh tịnh của bá phụ rồi!”

Lý thân hào cười nói: “Hiền chất sao lại khách sao như thế!” Nói rồi quay đầu phân phó hạ nhân đi dọn dẹp phòng ốc, còn gọi nha hoàn dẫn Bạch Tiểu Bích tới phòng nữ nhi mình.

Bạch Tiểu Bích nhìn Ôn Hải, có chút bất an.

Ôn Hải cười, ra hiệu cho nàng đi theo nha hoàn: “Hảo ý của Lý lão gia, người sợ gì chứ?”

Lý thân hào nghe vậy, cười nói: “Tính tình tiểu nữ ôn hòa, cô nương không phải sợ, cứ coi như đây là nhà mình.”

Lý gia có ba vị tiểu thư, đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đều đã xuất giá, chỉ còn lại tam tiểu thư, nữ danh Tuệ Trung, năm nay vừa mới tròn mười năm tuổi, thường ngày cũng không ra khỏi cửa lớn, bỗng nhiên có một tỷ tỷ tới làm bạn, mừng đến quỳnh lên. Mặc dù vị tam tiểu thư này tướng mạo không có gì xuất chúng nhưng tính cách lại khiến người ta yêu thích không thôi, không ngừng lôi kéo Bạch Tiểu Bích nói chuyện phiếm, lại đem rất nhiều đồ chơi của mình ra cho Bạch Tiểu Bích xem.

Đã từng ở trong Trần phủ xa hoa, bài biện trong gian phòng này đương nhiên không thể tinh xảo bằng, nhưng ở vùng nông thôn này cũng là rất được rồi, nhớ tới ngày mình còn ở nhà với phụ thân, cuộc sống hàng ngày cũng trôi qua như vậy, Bạch Tiểu Bích càng thêm cảm khái.

Buổi tối, Lý thân hào quả nhiên mở tiệc rượu, Lý tiểu thư tò mò, lôi kéo Bạch Tiểu Bích đứng ở ngoài cửa sổ nhìn lên.

“Biểu ca của tỷ tỷ là công tử mặc bạch y?”

“Đúng vậy!”

Lý tiểu thư gục trên bệ cửa sổ, nhìn bên trong hỏi: “Tỷ tỷ là người kinh thành, tới nơi này của chúng ta có chuyện gì a?”

Ngăn cản Ngô vương hạ thủ với Lý gia, không biết Diệp Dạ Tâm đã tới chưa? Bạch Tiểu Bích trả lời lấy lệ: “Ta cũng không biết, là biểu ca cùng Trầm Thanh làm việc, bọn họ chỉ mang ta đi chơi thôi.”

Nàng vừa dứt lời, phía sau đột nhiên có tiếng người cười nói: “Tam muội không hảo hảo tiếp đãi khách nhân, ở chỗ này làm gì đó?”

Người tới chính là nhị công tử Lý Duẫn, Bạch Tiểu Bích vội vàng hành lễ.

Lý Duẫn đáp lễ nàng rồi hỏi: “Nghe nói cô nương họ Bạch?”

Lý tiểu thư đi tới, lôi kéo cánh tay hắn nói: “Đại ca cùng tam ca ở kinh thành theo bá phụ làm việc, hôm nay chỉ có nhị ca ở nhà, nhị ca rất dễ nói chuyện, là người hiểu ta nhất!”

Lý Duẫn sững nịch mắng nàng: “Làm trò trước mặt khách nhân như vậy là vô lễ.”

Lý tiểu thư đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên nhìn về phía sau Bạch Tiểu Bích, lớn tiếng gọi: “Mẹ!”

Bạch Tiểu Bích xoay người, chỉ thấy một phụ nhân trung niên vịn nha hoàn đi tới, tuổi khoảng chừng trên ba mươi, quần áo hoa lệ, thần thái ung dung, bề ngoài có chút kiêu ngạo, vừa đi vừa nói: “Nhiều người như vậy là đang nói gì đấy?”

Lý Duẫn qui củ hành lễ: “Phu nhân!”

Hắn vừa lên tiếng, Bạch Tiểu Bích liền hiểu được hắn là dòng thứ trong nhà, cũng biết được thân phận người tới, bước đến hành lễ: “Ra mắt phu nhân!”

Lý phu nhân nhàn nhạt nhìn Lý Duẫn, lúc quay sang nhìn Bạch Tiểu Bích, gương mặt hiện rõ ý cười, kéo tay Bạch Tiểu Bích nói: “Bạch cô nương đứng không? Ta nghe lão gia nói có khách quý từ trong kinh thành tới cho nên ghé qua xem một chút, tính cách nha đầu nhà ta ôn hòa, chỉ là tuổi còn nhỏ nên thiếu hiểu biết, nếu nha hoàn chậm trễ, Bạch cô nương cứ mắng các nàng, nếu các nàng không nghe lời, có thể tìm tới ta, đừng để bản thân chịu ủy khuất.”

Bạch Tiểu Bích cúi người nói: “Đa tạ phu nhân, các nàng đối với ta rất tốt!”

Lý phu nhân cười gật đầu, quay sang nhìn Lý Duẫn nói: “Bên ngoài có khách quý cần chiêu đãi, người không ra ngoài tiếp khách mà ở đây làm gì?”

Lý tiểu thư vội đi tới ôm cánh tay nàng ta nói: “Mẹ, là cha không cho nhị ca theo, người không nên trách nhị ca!”

Lý phu nhân hết sức thương yêu nữ nhi, thấy nàng lên tiếng giải vây cho Lý Duẫn, cũng không nói gì thêm, nghiêm mặt nhìn nữ nhi nói: “Người không ở trong phòng mà chạy tới đây hồ nháo cái gì, thật đáng đánh đòn!”

Lý tiểu thư bĩu môi: “Ở trong phòng chẳng có gì vui cả, ra xem một chút thì có sao?”

“Lớn như vậy rồi còn làm nũng, thật khiến người ta chê cười.” Lý phu nhân đẩy nàng ra, dặn dò Bạch Tiểu Bích thêm mấy câu rồi vịn nha hoàn rời đi.

Lý Duẫn lúc này mới ngẩng mặt lên, nhìn Bạch Tiểu Bích nói: “Phòng khách đã lâu chưa được dùng tới, sợ rằng đồ đạc không được đầy đủ, ta đã bảo hạ nhân thu dọn thư phòng, không biết tình hình thế nào rồi, ta qua đó xem một chút, Bạch cô nương cùng tam muội ở đây chơi.”

Bạch Tiểu Bích gật đầu, đưa mắt nhìn theo bóng lưng hắn, thầm nghĩ, chẳng trách đại công tử cùng tam công tử bị đưa tới kinh thành làm việc cho An xa hầu, để lại hắn trong trang. Chẳng phải thông thường người ta sẽ lưu lại con trưởng sao? Thông minh như đại phu nhân đương nhiên sẽ không để cho người ngoài có cơ hội nói nàng thiên vị, không cho con thứ có cơ hội thể hiện tài năng.

Gió sớm thổi khô những giọt sương mai, ánh mặt trời chiếu xuống mặt hồ khiến mặt hồ trở nên lấp lánh hơn cả. Quả nhiên bên cạnh Lý gia thôn có một con sông tên là Thanh long, khúc sông mà ba người đang đứng được gọi là Tân Long vương, là do nhiều nhánh sông nhỏ chảy vào mà thành. Hai ngọn núi sừng sững đứng đó, ở giữa là một vách đá dựng đứng, khe hở giữa hai núi nhìn xa như cổng Thiên môn. Khúc sông này có vẻ hẹp, nước chảy xiết, không ngừng đổ vào hồ lớn, thế nước không thể đỡ được.

Bạch Tiểu Bích nghe tiếng nước chảy mà không khỏi run sợ: “Ta nghe nói chọn âm trạch cũng không nên chọn chỗ có địa thế nguy hiểm, Trầm công tử hoài nghi chỗ này sao?”

Trầm Thanh ngưng thần nhìn thế sông núi chung quanh, nghe vậy chỉ lắc đầu nói: “Cũng khó nói, địa hình nơi đây có chút kỳ quái, tựa như gãy lại tựa như thông, xưa nay hiểm trung đánh thắng quái huyết cũng không phải là không có!”

Bạch Tiểu Bích không hiểu ý hấn, kéo tay áo Ôn Hải hỏi: “Sư phụ có nhìn ra?”

Ôn Hải sắc mặt không đổi nói: “Không có!”

Bạch Tiểu Bích nhìn hấn, muốn nói lại thôi.

Trầm Thanh suy nghĩ một hồi lâu mà vẫn không tài nào giải thích được, đành đề nghị: “Không bằng chúng ta lên cao hơn một chút xem thế nào?”

48. Q.1 - Chương 48: Long Môn Lý Được!

Ba người đi đến sườn núi, ở trên cao quan sát tình thế phía dưới, nhưng cũng chỉ thấy ánh mặt trời xuyên qua các tầng mây chiếu xuống mặt hồ.

Lúc sáng sớm, Lý tiểu thư nghe nói Bạch Tiểu Bích phải ra ngoài liền quần quít muốn đi cùng, bất quá thì nàng từ nhỏ đã là tiểu thư nhà giàu không tiện xuất môn, bị Lý phu nhân mắng một hồi, giận đến nổi tự nhốt mình trong phòng khóc nức nở.

Bạch Tiểu Bích nhìn hồ nước phía dưới, nhớ lại những tháng ngày ở huyện Môn Tĩnh, ngược lại cảm thấy bản thân vô cùng may mắn, cuộc sống của tiểu thư khuê các cơm bưng tới miệng, áo quần không lo đương nhiên khiến người ta hâm mộ, nhưng là làm sao có thể thấy được nhiều cảnh đẹp nhân gian như vậy được, có thể thấy người xưa nói không sai chút nào, thế gian được mất khó lường.

Đối với những thay đổi này, nàng cũng không cảm thấy có gì không tốt, duy chỉ có một điều khiến nàng đau khổ là phụ thân đã sớm qua đời. Cuộc sống nhân văn đã hạc như vậy, nếu có thêm người thân bên cạnh, đừng nói không làm tiểu thư, cho dù đánh đổi hết thấy nàng cũng tuyệt không hối tiếc.

Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, nhịn không được quay đầu nhìn Ôn Hải, chỉ thấy hấn đứng đó, bạch y theo gió tung bay, đối với cảnh đẹp phía dưới, ánh mắt thâm thúy thường ngày cũng nhạt dần, nhưng lại lộ ra một tia tự phụ mờ nhạt.

Đại họa mất đi thân nhân, cho dù mệnh nàng phúc đức thì thế nào chứ, nàng chỉ nguyện những người bên cạnh nàng có thể bình an vô sự mà thôi. Trong lòng Bạch Tiểu Bích cảm thấy ấm áp, bất giác lên tiếng gọi hấn: “Sư phụ!”

Ôn Hải nghiêng đầu nhìn nàng.

Đối diện với ánh mắt sắc bén của hấn, Bạch Tiểu Bích lập tức hoàn hồn, lúng túng lắc đầu nói: “Không có gì!”

“Lạnh sao?” Tuy là hỏi nhưng ngữ điệu cho thấy hấn căn bản không cần nàng trả lời, Ôn Hải chậm rãi vươn cánh tay ôm nàng vào lòng.

Trầm Thanh vốn đang xem thế sông núi để tìm ra long mạch, nghe thấy tiếng Ôn Hải liền quay đầu lại nhìn.

Bạch Tiểu Bích phát hiện đáy mắt hấn xẹt qua một tia ranh mãnh, nội tâm càng thêm lúng túng: “Ta không lạnh, sư phụ!”

Ôn Hải ‘nha’ lên một tiếng, cũng không có ý định buông tay.

Bạch Tiểu Bích thử mấy lần cũng không thoát ra được, đành ngoan ngoãn ở trong lòng hấn, len lén đưa mắt nhìn lên thì thấy khóe miệng hấn khẽ cong lên, giống như đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức, nhưng nhìn kỹ lại thì lại không thấy gì cả.

Bạch Tiểu Bích nghiêng đầu nhìn Trầm Thanh, dò hỏi: “Trầm công tử nhìn lâu như vậy là đang nhìn gì vậy?”

Trầm Thanh nhìn đến nhập thần, nghe vậy cũng không nhìn nàng, đảo mắt nhìn về phía xa nói: “Nhìn đảo trong hồ!”

Bạch Tiểu Bích sớm đã nhìn thấy trong hồ có một hòn đảo nhỏ, thực tế mà nói, kia cũng không thể nói là đảo được, chẳng qua chỉ là một khoảng đất trống chưa đầy chục trượng nhô lên giữa hồ, nhiều lắm cũng chỉ đủ chỗ cho chục người đứng là cùng. Khoảng đất trống hướng về phía núi, đón đầu dòng chảy nên đã bị bào mòn khá nhiều, có lẽ đó cũng là nguyên nhân khiến nó có hình thoi, cũng chính hình dáng này đã giúp cho nó bình yên vô sự giữa dòng nước mạnh mẽ. Ở phía trên mọc đầy cỏ lau, những ngọn cỏ theo gió lay động, thật sự rất đẹp mắt.

Có thể là do ánh mặt trời phản chiếu mặt hồ cộng thêm mảng cỏ lau nên Bạch Tiểu Bích nhìn nửa ngày cũng không chán, nàng dường như cảm thấy hòn đảo nhỏ kia như có sinh mạng, giống như con cá lớn đang uốn mình, đầu cá ngẩng lên, vẩy lưng như ẩn như hiện trong làn khói nước.

Nàng kinh ngạc kêu lên: “Hòn đảo kia thật thú vị, trông thật giống con cá!”

Trầm Thanh vỗ tay nói: “Nói rất hay, đó chính xác là một con cá, một con cá họ Lý!”

Bạch Tiểu Bích không khỏi ngạc nhiên: “Cá chép cũng có họ sao?”

Trầm Thanh nghiêm mặt nói: “Cá chép khác không có nhưng con này có!”

Bạch Tiểu Bích nhìn vào trong hồ, giơ tay chỉ về phía xa nói: “Ồ, trên hồ có thuyền!”

“Hồ này rộng, thôn dân đi đánh cá cũng chẳng có gì lạ cả!” Trầm Thanh vừa nói vừa nhìn theo hướng nàng chỉ, đợi hần nhìn rõ con thuyền kia, vội sửa lời nói: “Không nghĩ tới nơi này còn có tú tài cùng thư sinh tới du hồ.”

Trên mặt hồ, một chiếc thuyền lá chàm rãi chèo tới, phẳng phất như đến từ chân trời. Hình thức đương nhiên không phải thuyền đánh cá của thôn dân, ở mũi thuyền có một nam tử, vóc dáng cao to, y phục màu lam xen lẫn màu tím rất bình thường, chiết phiến trong tay khê phe phẩy, lộ ra ba phần phong lưu cùng khí chất cao quý hơn người. Người trên thuyền nhàn nhã nhìn ngắm cảnh vật chung quanh, giữa non sông tươi đẹp tạo thành một bức tranh hữu tình.

Mặc dù thuyền còn ở rất xa nên không thể nhìn rõ dung mạo nam tử nọ, nhưng tư thế cùng khí chất đó thì không phải ai cũng có được. Bạch Tiểu Bích cảm thấy người trên thuyền vô cùng quen thuộc, thân người nháy mắt trở nên cứng nhắc.

Rất nhanh sau đó, một nữ tử bộ dáng kiều mị từ trong khoang thuyền đi ra, chậm rãi tới gần nam tử nọ.

Nam tử đưa tay vòng qua eo nữ tử, cúi đầu nói gì đó, chiết phiến đưa lên chỉ chỉ về phía trước, giống như đang nói nàng nhìn cảnh hồ xung quanh.

Phạm Bát Sĩ chết là đúng người đúng tội, chuyện Trần quốc công là gieo gió gặt bão, chuyện cả nhà Vệ chưởng quầy coi như là ngoài ý muốn nhưng Trần gia nhị tiểu thư, còn có tiểu hài tử chưa ra đời kia... những người này có tội tình gì? Làm ra những chuyện hèn hạ, vô liêm sỉ như vậy mà hần còn có thể ung dung thoải mái dẫn cô nương nhà người ta du hồ chỗ này?

Nụ cười ảm áp trong đêm đông kia, những lần hần cứu nàng từ tay thích khách, vị công tử ôn thường bất đắc dĩ kéo tay nàng, ôn nhu nói ‘Ta đi cùng người!’ lại chính là con người tàn nhẫn trước mặt kia sao?

Bạch Tiểu Bích không hiểu được tâm trạng mình lúc này ra sao, đã sớm nghĩ hần sẽ theo đến nhưng trăm triệu lần cũng không nghĩ tới là bây giờ. Bạch Tiểu Bích nắm chặt hai tay, hốc mắt không nhịn được đỏ lên, muốn nhìn đi chỗ khác nhưng lại không khống chế được bản thân nhìn về phía hần.

“Không nghĩ tới nơi này lại xuất hiện người như vậy!” Trầm Thanh thở dài một tiếng, rất nhanh phát hiện Bạch Tiểu Bích ở trong lòng Ôn Hải có gì không đúng lắm: “Bạch cô nương làm sao vậy?”

Ôn Hải nghe vậy cũng cúi đầu nhìn xuống, Bạch Tiểu Bích vội vàng khép mi mắt nói: “Không có gì, gió lớn quá nên có chút đau mắt, không biết Trầm công tử có nhìn ra manh mối gì không?”

Trầm Thanh nhìn Ôn Hải cười nói: “Đương nhiên nhìn ra, một chút cũng không bỏ sót!”

Ôn Hải thản nhiên nói: “Đi xuống rồi hãy nói!”

Mặc dù ba người đứng ở sườn núi, chỗ đứng rất dễ nhìn thấy, Bạch Tiểu Bích nghiêng đầu nhìn, thấy mũi thuyền giống như đang hướng về sườn núi bên này, vội vàng úp mặt vào lòng Ôn Hải, để mặc hắn đưa nàng xuống núi.

Đợi đến lúc ba người xuống tới chân núi thì chiếc thuyền kia đã sớm mất dạng, bên bờ đổ mấy chiếc thuyền câu, một vài thôn dân ở trên thuyền sửa lại lưới đánh cá, nhìn bộ dáng thì giống như đang chuẩn bị đi đánh cá.

Trầm Thanh đến gần một thôn dân trung niên, hành lễ hỏi: “Đại ca, hòn đảo nhỏ trong hồ kia rất thú vị, ở đây tiểu đệ có một ít tiền, muốn mượn thuyền của đại ca đi qua xem một chút có được không?”

Thôn dân kia thấy ba người ăn mặc bất phàm, nghĩ là đi du sơn ngoạn thủy, thấy có người đưa tiền đồ, thôn dân kia mừng rỡ, đem lưới đánh cá ném vào trong khoang thuyền, nói: “Đương nhiên có thể, ta đưa các người qua đó!”

Ván cầu được đặt lên, ba người trước sau lên thuyền, thuyền nhỏ chậm rãi trôi về phía hòn đảo nhỏ.

Bạch Tiểu Bích thấy địa thế hòn đảo nhỏ kia cũng không cao, thấp giọng hỏi Trầm Thanh: “Nước trong hồ nhiều như vậy mà cũng không thể nhấn chìm nó sao?”

Được Trầm Thanh cho tiền, thôn dân kia cố tình thả chậm thuyền để ba người ngắm phong cảnh, nghe Bạch Tiểu Bích hỏi vậy liền cười nói: “Tiểu thư nói sai rồi, từ lúc ta ra đời cho đến nay, cho dù nước có lớn hơn nữa cũng chưa từng nhấn chìm được hòn đảo này.”

Bạch Tiểu Bích không tin, hỏi tiếp: “Hay là tại nước chưa đủ cao?”

Thôn dân kia lắc đầu nói: “Không đúng, không đúng, nước trong hồ cũng tràn cả lên bờ, tiểu thư nhìn xem, đám cỏ lau kia chẳng phải vẫn còn nguyên đó sao?”

Bạch Tiểu Bích nhìn về phía bờ hồ rồi lại nhìn về phía hòn đảo nhỏ, ước chừng độ cao giữa bờ và hòn đảo, lắc đầu nói: “Đại ca nói đùa, bờ hồ cao như vậy, nếu nước tràn lên bờ thì hòn đảo kia nhất định sẽ bị nhấn chìm, làm sao còn có thể thấy được bóng cây cỏ lau được.”

Đại hán cười nói: “Cô nương không tin, chờ lần tới nước lên thì đến xem thử, hòn đảo kia hệt như một con cá chép đá có linh hồn, rất kỳ quái!”

Cá chép đá? Bạch Tiểu Bích càng nghe càng cảm thấy khó hiểu, đang muốn lên tiếng hỏi thì đã bị cảnh tượng trước mặt dọa cho ngây người.

Trong lúc nói chuyện, thuyền nhỏ đã đến gần hòn đảo, lúc này bọn họ mới phát hiện, nơi này nào phải hòn đảo gì, đây chính xác là một tảng đá lớn nhô lên khỏi mặt nước. Mặt trên của tảng đá có màu nâu, trước cao sau thấp trông giống hệt một cái đầu cá đang ngẩng lên, chỉ có đầu cá cùng vây lưng trồi lên khỏi mặt nước, bụng vẫn chìm trong nước, nước hồ trong vắt, sâu không thấy đáy, tảng đá kia giống như từ đáy hồ trồi lên, không tài nào nhìn thấy được điểm cuối. Có lẽ đã trải qua một thời gian rất lâu cho nên mặt trên của tảng đá bị che phủ bởi một lớp bùn đất, từ đó mới có đám cỏ lau này.

Trầm Thanh không kìm nén được tâm trạng vui sướng, luôn miệng bảo ‘Tốt’, quay sang nhìn đại hán kia hỏi: “Đại ca có biết lai lịch tảng đá kia?”

Đại hán suy nghĩ một chút rồi nói: “Lúc ta còn rất nhỏ thì đã thấy nó ở đây rồi, nghe cha ta nói thì bốn mươi năm trước nó đột ngột nhô lên khỏi mặt hồ, nhưng là thời gian chính xác thì không ai nhớ rõ cả, trước đó nó chìm hẳn trong nước, theo năm tháng trồi lên, từ phía xa nhìn giống như một con cá cho nên mọi người gọi nó là cá chép đá, khi thời tiết nắng nóng, mọi người thường xuống hồ tắm rồi leo lên đó ngồi nghỉ.” Vừa nói vừa chậm rãi neo thuyền vào tảng đá, lăm lăm: “Đám cỏ lau này cũng thật kỳ quái, đốt thế nào cũng không chết!”

Trầm Thanh trầm tư: “Bốn mươi năm trước? Phiền đại ca gác ván cầu lên, chúng ta muốn nên đó xem một chút.

Đại hán được cho tiền nên cũng không vội đi đánh cá, nghe thấy Trầm Thanh nói muốn xem, ân cần lấy ván câu ra, ba người trước sau đi lên tảng đá, lại phát hiện tảng đá này cũng không lớn hơn là mấy so với lúc nhìn thấy trên sườn núi, nguyên nhân ắt hẳn là do bị nước bao phủ, chỗ có thể đứng được rất nhỏ, nhiều lắm thì cũng chỉ có thể chứa được mười hai người mà thôi.

Bạch Tiểu Bích nhìn sóng nước dập dờn bốn phía, lại nhìn xuống mặt nước sâu không thấy đáy, cả tảng đá giống như đang trôi trên nước, tạo cảm giác như thể bất cứ lúc nào nó cũng có thể chìm xuống, nội tâm không khỏi run sợ, ôm chặt lấy cánh tay Ôn Hải: “Sao ta lại có cảm giác nó đang di chuyển?”

Đại hán nghe vậy cười nói: “Không phải vậy đâu, ngày thường ta cũng có cảm giác như nó có linh hồn, lúc nhảy lên lúc lặn xuống, bất quá... nhiều năm như vậy cũng không có gì thay đổi cả.”

Trầm Thanh cẩn thận nhìn lại hồi lâu rồi quay đầu nhìn Ôn Hải nói: “Xem ra đúng là như vậy.”

Ôn Hải trầm mặc một lúc rồi quay sang nói với đại hán: “Chúng ta trở về thôi!”

Trở về Lý phủ, Bạch Tiểu Bích dò hỏi cả nửa ngày, Trầm Thanh lại cố ý thừa nước đục thả câu, trêu ghẹo nàng cả nửa ngày trời cũng không chịu nói rõ, nàng giận quá nên bỏ đi, định trở về hậu viện tìm Lý tiểu thư, nào ngờ vừa tới cửa đã nghe thấy tiếng Lý tiểu thư: “Nhị ca, huynh mang người ta ra ngoài chơi một lát được không?”

Lý Duẩn nhìn cánh tay mình đang bị muội muội lôi kéo, vừa bất đắc dĩ vừa sùng nịch nói: “Nữ hài tử mà xuất môn sẽ khiến người ta chê cười, phu nhân biết nhất định sẽ trách mắng, muội muốn mua gì, ta sẽ sai người ra ngoài mua về uội, được không?”

Lý tiểu thư giận dỗi nói: “Không thích!”

Lý Duẩn thấp giọng dụ dỗ: “Nghe lời, ngoại trừ việc này, còn lại muội muốn gì cũng được!”

Lý tiểu thư vẫn không buông tha, tiếp tục làm nũng.

Nhìn bộ dáng thân thiết của hai huynh muội, Bạch Tiểu Bích bất giác ngẩn người, cũng đã từng có người nhẹ nhàng nắm tay nàng, nhân nhượng nói ‘Ta nghe theo người là được!’, hẳn nói sẽ đối đãi với nàng như muội muội của mình, đến cuối cùng thì sao, ẩn sau sự ôn nhu kia là con người đáng sợ, hạ thủ tàn nhẫn, chuyện giết người đối với hắn mà nói chẳng khác gì dí chết một con kiến, hắn chẳng thèm quan tâm, sở dĩ hắn đối tốt với nàng là vì muốn lợi dụng nàng, nếu không... kết cục của nàng chắc cũng không khác những người kia là mấy.

Lý Duẩn nhìn thấy nàng, cười cười gỡ cánh tay muội muội mình ra, nhìn nàng nói: “Bạch cô nương đã trở lại!”

Lý tiểu thư quả nhiên buông tha hắn, lập tức chạy tới kéo Bạch Tiểu Bích vào trong phòng: “Bạch tỷ tỷ, mau kể cho ta nghe, các người đi du hồ có vui hay không? Cảnh ở đó có đẹp không?”

Nha hoàn lần lượt bưng đồ ăn vào, hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Bạch Tiểu Bích kể lại cho nàng nghe tất cả những gì mắt thấy tai nghe, đương nhiên là những chuyện liên quan đến phong thủy nơi đó đều bị nàng tỉnh lược đi cả.

Lý tiểu thư càng nghe càng rầu rĩ không vui: “Thì ra bên ngoài có nhiều chuyện thú vị như vậy, đáng tiếc là ta không có cách nào nhìn thấy được.”

Bạch Tiểu Bích nhìn nàng cười hỏi: “Tam tiểu thư rất ít ra khỏi cửa sao?”

Lý tiểu thư bĩu môi nói: “Mẹ không cho ta đi!”

Hai nữ hài tử ở chung một chỗ, lời nói cử chỉ cũng không mấy cố kỵ, Bạch Tiểu Bích trêu chọc nói: “Tương lai tam tiểu thư lập gia đình sẽ được ra ngoài thôi!”

Lý tiểu thư đỏ mặt: “Bạch tỷ tỷ lại giễu cợt ta, ta mới không lấy chồng đâu!”

Bạch Tiểu Bích nhìn nàng, mờ ám hỏi lại: “Thật không lấy?”

Lý tiểu thư cúi đầu nói: “Nhị ca là người hiểu ta nhất, ta mới không muốn gả cho người khác!”

Sau cuộc nói chuyện đêm qua, Bạch Tiểu Bích cũng biết được tình huống đặc thù của Lý gia, Lý phu nhân để cho Lý thân hào đem các chuyện lớn nhỏ trong nhà giao cho Lý Duẫn mà không cho hắn tới kinh thành phát triển sự nghiệp. Lý Duẫn đối với muội muội mình thật sự hết lòng thương yêu, mà Lý tam tiểu thư cũng thường xuyên nói tốt về hắn trước mặt Lý phu nhân, tình cảm giữa huynh muội bọn họ thật sự rất hiếm thấy. Bạch Tiểu Bích cảm động, nhấp nháy mắt nói: “Chuyện này không giống, mặc dù nhị công tử rất yêu thương muội, nhưng đó là ca ca ruột thịt của muội, sau này hắn cũng sẽ cưới vợ sinh con, có gia đình riêng của mình.” Nói tới đây, nàng cố tình nói chậm lại: “Ta vô tình nghe được, Lý lão gia đã tìm được cô nương phù hợp với nhị thiếu gia rồi!”

Lý tiểu thư vừa nghe vậy, hốc mắt đỏ lên, vội đứng dậy nói: “Bọn họ lại muốn thay nhị ca cầu thân sao? Ta không cho phép! Khẳng định lại là chủ ý của mẹ, ta đi tìm người!”

Thấy nàng phản ứng mạnh như vậy, Bạch Tiểu Bích giật mình, vội vươn tay kéo nàng lại nói: “Ta nói giỡn thôi, người đừng tưởng thật!”

Bạch Tiểu Bích dụ dỗ một lúc slauu, Lý tiểu thư mới dần bình tĩnh lại, nhìn nàng nói: “Bạch tỷ tỷ lớn lên thật đẹp, vị biểu ca mặc bạch y kia là tỷ phu tương lai của tỷ?”

Bạch Tiểu Bích sợ hãi lắc đầu: “Không phải!”

49. Q.1 - Chương 49: Chuyện Lạ Trong Hồ!

Sáng sớm hôm sau, Lý tiểu thư cùng Lý phu nhân nói chuyện, Ôn Hải cùng Trầm Thanh sớm đã đi tìm Lý thân hào bàn bạc chính sự, Bạch Tiểu Bích vô cùng nhàm chán, định ra hồ dạo chơi một chút, nào ngờ mới ra tới cửa đã bị người đằng sau dùng tay bịt miệng lại. Bạch Tiểu Bích sớm biết hắn sẽ tới tìm mình nên cũng không giãy dụa, mặc hắn dẫn mình vào cánh rừng bên cạnh.

Diệp Dạ Tâm buông nàng ra nói: “Tiểu nha đầu, vì sao hôm qua thấy ta mà cũng không thèm quan tâm?”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn, im lặng không nói.

Diệp Dạ Tâm có chút khó hiểu nhìn nàng, rất nhanh liền mỉm cười nói: “Sao càng ngày càng trở nên khó hiểu như vậy?”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, không nhìn được nói: “Ta khó hiểu cũng không bằng người lòng dạ độc ác!”

Diệp Dạ Tâm kinh ngạc nhìn nàng: “Người...”

Bạch Tiểu Bích nhìn thẳng vào hắn hỏi: “Chuyện Trần nhị tiểu thư là do người sai khiến?”

Nhận ra sự tức giận trong lời nói của nàng, Diệp Dạ Tâm ôn nhu trấn an: “Là Hứa công tử sợ phá hủy tiền đồ của bản thân nên mới dùng hạ sách này, đâu liên quan gì tới ta, người không nên trách lầm ta.”

Thấy hắn làm như không có chuyện gì xảy ra, Bạch Tiểu Bích có chút tức giận nói: “Người còn muốn gạt ta sao? Hứa công tử nhất gan, sợ phiền phức, chỉ bằng một mình hắn sao có thể nghĩ ra chủ ý thất đức như vậy? Nếu không phải là người chỉ điểm, hắn vì sao không chọn nơi khác, mà hết lần này tới lần khác lại hẹn nhị tiểu thư trong sơn động đó? Không liên quan tới người thì vì sao người lại đi vội vã như vậy? Trừ khi người sớm đã biết ngày đó nhất định sẽ xảy ra chuyện nên mới rời đi!”

Diệp Dạ Tâm cũng không phản bác, nhíu mày nói: “Nhúng tay vào những chuyện này đối với người không tốt đâu!”

Bạch Tiểu Bích không chịu thua nói: “Ta cũng không muốn nhúng tay vào những chuyện hại người này, nhưng... ta tận mắt chứng kiến... nhị tiểu thư, nàng... nàng...” nói tới đây, nước mắt không nhìn được rơi xuống: “Sao người có thể nhẫn tâm như vậy, chuyện thất đức như vậy cũng dám làm, người không sợ báo ứng sao?”

“Người... thấy?” Diệp Dạ Tâm sững sờ hồi lâu mới hiểu được ý nàng, vội cầm lấy tay nàng, ôn nhu trấn an: “Ta không ngờ tới người sẽ chạy tới nơi đó, có phải khiến người sợ rồi không?”

Bạch Tiểu Bích gỡ tay hắn ra nói: “Trần quốc công, cả nhà Vệ chưởng quỳ, Trần nhị tiểu thư cùng con của nàng... đều đã chết cả! Người rút cuộc còn muốn hại bao nhiêu người nữa hả?”

Diệp Dạ Tâm thấy nàng tức giận, lên tiếng giải thích: “Trần nhị tiểu thư làm ra những chuyện tổn hại thuần phong mỹ tục, chuyện này sớm muộn cũng sẽ xảy ra, cho dù ta không làm vậy thì nàng ta cũng không thể nào sống nổi.”

“Tổn hại thuần phong mỹ tục?” Bạch Tiểu Bích giận đến hồ đồ, không chút kiêng kỵ nói: “Người thường xuyên đến những nơi kia, có phải cũng là tổn hại thuần phong mỹ tục? Một nữ hài tử chưa gả như ta ở đây nói chuyện với người cũng không hợp lễ, như vậy ta cũng phải chết sao?”

Diệp Dạ Tâm trợn mắt, há hốc mồm một lúc lâu mới phá lên cười nói: “Không giống, tiểu nha đầu!”

Hắn vẫn còn cười được? Bạch Tiểu Bích lạnh lùng nhìn hắn, nàng thật sự không thể hiểu được, rõ ràng là chính hắn hại chết người, sao hắn có thể hời hợt như thế không có chuyện gì xảy ra như vậy? “Tâm địa người sao lại ác đến vậy?” Thấy hắn muốn lên tiếng, nàng vội ngắt lời nói: “Cho dù nhị tiểu thư có sai thì người cũng không nên hạ thủ nặng tay như vậy, đây rõ ràng là ép nàng vào đường cùng. Người hiền kẻ hại nàng, tại sao lại nói mình không bại hoại? Người làm việc cho Ngô vương, coi mạng người như cỏ rác!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, im lặng không lên tiếng.

Sau khi hét lên như vậy, Bạch Tiểu Bích cũng cảm thấy mình thất thố, lời nói thật sự không hợp với thân phận chút nào, nhất thời quẫn bách, tức giận nói: “Tiếng xấu của Ngô vương không phải người không biết, người nhìn khắp thiên hạ này xem có bao nhiêu người thích hắn? Hơn nữa, hắn lại sai khiến người làm những chuyện thất đức này, hèn hạ vô sỉ như vậy còn không bằng được người Lý gia, người tại sao lại làm việc cho hắn? Vinh hoa phú quý thật sự quan trọng như vậy sao?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, thản nhiên nói: “Vinh hoa phú quý có ai mà không muốn, không phải sự phụ người cũng vậy sao?”

Bạch Tiểu Bích trừng mắt nhìn hắn: “Người sao có thể so với sự phụ ta! Sự phụ ta cùng Trần công tử mặc dù muốn lập công để được trọng thưởng nhưng bọn họ làm việc quang minh chính đại, chỉ giúp người chứ không bao giờ làm hại tới người khác!”

Diệp Dạ Tâm cười cười hỏi lại: “Quang minh chính đại?”

Bạch Tiểu Bích có chút sững sốt cùng bất an, né tránh ánh nhìn của hắn: “Ít nhất cũng không giống người... không chứa thủ đoạn nào...”

“Ta xấu xa đến vậy sao?” Diệp Dạ Tâm cắt ngang lời nàng, đột nhiên vươn tay kéo nàng tới trước mặt mình, cúi đầu nhìn nàng nói: “Tiểu nha đầu đừng quên, người xấu này đã cứu người rất nhiều lần!”

Có thể đem những lời giễu cợt nói một cách ôn nhu như vậy, Bạch Tiểu Bích là lần đầu tiên chứng kiến bộ dáng này của hắn, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đen nhánh kia, nội tâm có chút sợ hãi nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Vậy thì sao chứ, người cứu ta chẳng qua là muốn lợi dụng ta, chờ ta hết giá trị lợi dụng rồi thì cũng khó nói người sẽ làm gì với ta, ta cần bản không cần cảm kích người.”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng: “Người cho rằng ta sẽ đối với người như thế nào?”

Nói tới nước này rồi, tất cả hồi ức tốt đẹp đều đã tan thành mây khói, bất luận có cố gắng như thế nào cũng không thể trở về như trước được nữa, Bạch Tiểu Bích không nói gì, dùng tay gạt nước mắt: “Người yên tâm, người đã cứu mạng ta nhiều lần, chuyện ta đáp ứng người, ta nhất định làm được, ta sẽ giúp người tìm được người sinh giờ Thìn kia!”

Diệp Dạ Tâm gạt đầu: “Vậy rất tốt!”

“Có tin tức ta sẽ tới tìm người, xong chuyện này, chúng ta không ai nợ ai!” Bạch Tiểu Bích cúi đầu nhìn bàn tay hắn đang nắm lấy tay nàng: “Người trước buông tay, ta phải đi về, nếu không sự phụ sẽ hoài nghi!”

“Sự phụ?” Diệp Dạ Tâm không những không buông mà còn dùng sức kéo nàng sát lại, thấp giọng cười nói: “Ta thấy hắn cũng không giống sự phụ của người đâu!”

Sự ôn nhu phút chốc biến thành khinh bạc, Bạch Tiểu Bích đương nhiên hiểu được ý hằn, giận đến run người: “Vô sỉ!”, mắng rồi dùng hết sức thoát khỏi cánh tay hằn, vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Bạch Tiểu Bích vội vã chạy vào cửa hậu viện thì nghe thấy tiếng khóc của Lý tiểu thư: “Nhị ca, bà mối kia là tới mai mối cho huynh?”

Lý Duẩn nhìn nàng cười nói: “Là phu nhân gọi nàng tới, là tiểu thư nhà họ Mai!”

Lý tiểu thư nghe vậy, xoay người muốn đi nói: “Tiểu thư cái gì chứ, ta nghe nói nhà nàng ta làm nghề đánh cá, ta đi tìm mẹ!”

Bạch Tiểu Bích nghe mà ngẩn người, phần lớn hôn nhân của người nhà giàu đều chú trọng môn đăng hộ đối để hỗ trợ lẫn nhau, Lý gia sao có thể để con trai mình lấy con gái nhà bần nông được? Chuyện này hẳn là do Lý phu nhân cố tình sắp xếp, không để cho nhị thiếu gia lấy con gái nhà có quyền có thể làm chỗ dựa.

Lý Duẩn vội vàng kéo nàng ta lại, mắng: “Ồ nháo!”

Lý tiểu thư ngược mắt nhìn hằn: “Nhị ca thật sự muốn kết hôn với Mai cô nương sao?”

Lý Duẩn trấn an nàng: “Gia cảnh bần hàn thì sao chứ, nhị ca cũng không quan tâm tới những thứ này, nghe nói tính tình cô nương kia rất tốt!” vừa nói vừa mỉm cười, xoa đầu nàng nói: “Tẩu tẩu tương lai nhất định cũng sẽ thương muội!”

Lý tiểu thư vừa nghe vậy, khóc càng lớn hơn: “Ta không cho phép! Huynh đã nói sau này sẽ mang ta ra ngoài phiêu bạt giang hồ, chỉ cần hai huynh muội chúng ta thôi, ta không cần tẩu tẩu!”

Lý Duẩn im lặng không nói.

Lý tiểu thư hất tay hằn, quay đầu bỏ chạy.

Lý Duẩn khẩn trương, muốn đuổi theo nhưng vừa quay đầu thì thấy Bạch Tiểu Bích đứng đó, lúng túng bước đến, cười nói: “Khi còn nhỏ hay nói đùa, tam muội từ bé đã rất ít khi được ra ngoài, nàng vẫn muốn ra ngoài học thêm kiến thức cho nên ta thường nói vậy để dễ dàng, không ngờ nàng tưởng thật, khiến cô nương chê cười rồi!”

Thấy huynh muội hai người gấn bó như vậy, lại nghĩ tới thái độ của Diệp Dạ Tâm, Bạch Tiểu Bích càng thêm nản chí, hằn cuối cùng đã lộ rõ bản chất, kết quả này nàng chưa từng nghĩ đến, bao nhiêu ký ức tốt đẹp đều tan thành mây khói, ngay cả lừa mình dối người cũng không được.

Lý Duẩn thấy Bạch Tiểu Bích thất thần, kinh ngạc hỏi: “Bạch cô nương sao vậy?”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu nói: “Không có gì, nhị công tử tốt với tam tiểu thư như vậy, thật khiến người ta hâm mộ!”

Lý Duẩn cũng không hỏi nhiều, nhìn nàng nói: “Vừa rồi hình như Ôn huynh có đi tìm cô nương.”

Bạch Tiểu Bích nghe nói Ôn Hải đi tìm mình, vội vàng nói cảm ơn rồi đi về phía thư phòng.

Vừa tới cửa đã thấy Trầm Thanh từ bên trong đi ra.

Sợ hằn nhìn mình có tâm sự, Bạch Tiểu Bích vội cúi đầu, đợi hằn đi qua rồi mới điều chỉnh lại tâm trạng, ngẩng đầu đi vào: “Sư phụ tìm ta có việc?”

Ôn Hải cầm bút đứng trước thư án, dáng người cao thẳng, phong thái lộ rõ vẻ tùy ý, có chút lạnh lùng mà lại thanh nhã, hằn cũng không nhìn Bạch Tiểu Bích, chỉ cúi đầu nhìn bức tranh trên thư án, thỉnh thoảng lại đưa một vài nét: “Không có chuyện gì thì không thể tìm đồ nhi hầu hạ sao? Đồ đệ ta suốt ngày chạy loạn, hình như rất bận rộn, ngay cả thời gian đi theo sư phụ cũng không có!”

Bạch Tiểu Bích không lên tiếng, chậm rãi đi tới gần thư án, nhìn bức tranh thủy mặc vẽ giang sơn khí thế hùng tráng, miên cưỡng cười nói: “Trầm công tử nói sư phụ là người ôm chí lớn, quả thật không sai!”

Ôn Hải dừng bút, nhìn nàng hỏi: “Làm sao?”

Vinh hoa phú quý thật sự quan trọng đến độ khiến những người này vì nó mà không chừa thủ đoạn nào sao? Bạch Tiểu Bích thấp giọng hỏi: “Sư phụ nhất định phải làm quan sao?”

Ôn Hải tiếp tục vẽ: “Người không thích quan lại chỉ vì bọn họ hoành hành ngang ngược, ức hiếp dân chúng, nhưng nếu không làm đại quan thì cũng sẽ không có biện pháp sửa trị bọn họ, tạo phúc cho dân chúng, như vậy không tốt sao?”

Bạch Tiểu Bích chần chừ nói: “Ta nghe cha nói, quan lại thường bao che cho nhau, ngay cả người làm quan cũng sẽ có người làm quan lớn hơn người, trừ khi...” Bạch Tiểu Bích nói tới đây thì dừng lại kịp.

Ôn Hải nhìn nàng hỏi: “Trừ khi thế nào?”

Bạch Tiểu Bích trong lòng khê động, vô tình đối diện với ánh mắt của hắn, thấy trong đáy mắt kia chất chứa tự phụ cùng cuồng vọng lại không nén được sợ hãi.

Ôn Hải nhìn nàng cười hỏi: “Sao không nói nữa?”

Bích cắn môi, tuy nàng là đồ đệ của hắn, nói mấy chuyện này cũng không phải là không thể, nhưng không hiểu vì sao, những từ kia nàng làm thế nào cũng không nói ra được.

Ôn Hải dường như có ý định dồn ép nàng, nghiêng đầu nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích bị khí thế của hắn dọa sợ, không tự chủ lui về phía sau, cúi đầu khép mi mắt.

Hồi lâu cũng không thấy động tĩnh gì.

Đợi nàng trấn định lại, ngẩng đầu nhìn lên thì đã thấy Ôn Hải đang chuyên tâm vẽ tranh, bộ dáng ung dung như thể không có chuyện gì xảy ra, giống như là ảo giác của riêng nàng vậy.

Không có ánh mặt trời, mặt hồ có chút mờ lung, làn hơi nước phiêu đảng trong không gian, rất xa có một vài chiếc thuyền lá nhỏ, không gian tĩnh lặng như một bức tranh thủy mặc, cỏ tranh dập dờn theo gió, cá chép đá nhờ đó nhìn như đang quẫy mình bơi lội.

Lý Duẫn theo phân phó của Lý thân hào mang ba người tới bờ hồ xem xét, hắn an bài rất chu toàn, trước đó đã mướn một chiếc thuyền lớn chờ ở bờ, hai thuyền phu vừa thấy bọn họ đi tới, lập tức lấy ván cầu gác lên để cho bọn họ lên thuyền, thuyền rất nhanh tới gần cá chép đá.

Cỏ tranh soi bóng dưới mặt nước, mặt hồ giống như là khoảng trời riêng vậy.

Đứng trên cá chép đá, Lý Duẫn để phu thuyền chèo thuyền trở lại bờ, sau đó mới thấp giọng nói: “Chuyện hai vị hỏi, gia phụ cũng không dám làm chủ...”

Trầm Thanh cười cắt ngang lời hắn nói: “Hôm nay ta đã hỏi qua An xa hầu rồi, người có thể nói ra.”

Lý Duẫn sững người, rất nhanh trấn tĩnh lại, mỉm cười nói: “Gia phụ nói, ngày hạ táng tăng tổ phụ năm đó, mọi người lên đường từ rất sớm, muốn chờ quan tài qua hồ để hạ táng trên núi, nào ngờ vừa lên thuyền không bao lâu, chung quanh đột nhiên nổi gió lớn, mưa như trút nước, thuyền cũng suýt bị lật, quan tài vì vậy mà rớt xuống nước, rơi trên tảng đá cá chép lúc bấy giờ vẫn còn chìm trong nước, tảng đá trong hồ kia đột ngột nhô lên. Mọi người trong nhà bị hù dọa nên cũng không dám đem chuyện này nói ra, trong lúc hoang mang thì có một vị phong thủy tiên sinh vô tình đi ngang, gọi tổ phụ cùng tổ mẫu vào nói mấy câu, lúc tổ phụ đi ra thì dặn mọi người phải giữ bí mật, không để chuyện này truyền ra ngoài.”

Trầm Thanh nhìn về ngọn núi phía đối diện, gật đầu, thở dài nói: “Thật sự là một quái huyết hiểm thấy, không phải là người hữu duyên thì không thể nào gặp được, Thiên gặp ‘Lý’, trở thành ‘Long môn Lý được’, thật sự là vận số của Lý gia các người, nếu đổi lại là người khác thì cũng không thể nào có được bảo địa này.”

Lý Duẫn nghe vậy liền nói: “Vị tiên sinh kia đã nói nơi đây vô cùng ổn định!”

“không tệ,” Trầm Thanh nhìn Ôn Hải, “Lúc trước ta còn có chút lo lắng, hôm nay có thể yên tâm được rồi!”

Ôn Hải cười cười: “Như thế cũng tốt!”

Lý Duẫn cười nói: “Nếu hai vị cũng nói như vậy, gia phụ cũng cảm thấy yên tâm hơn!” Dừng lại một chút rồi lại nói: “Ta biết những chuyện này rất huyền bí, không nghĩ tới trên đời này lại có quái huyết không thể phá bỏ.”

Trầm Thanh ngạo nghễ nói: “Việc này cũng không chắc, vị tiên sinh năm đó trước khi đi nhất định đã dặn dò qua tổ phụ của nhị công tử rồi!”

“Nghĩ lại chuyện năm đó,” Lý Duẩn suy nghĩ một chút rồi nói: “Chẳng qua là gia phụ dặn huynh đệ chúng ta không thể lên ngọn núi ở phía đối diện.”

Bạch Tiểu Bích đang cúi đầu, loay hoay gạt đám cỏ tranh, nghe vậy liền ngẩng đầu lên hỏi: “Ngọn núi đối diện? Vì sao không thể lên đó?”

Lý Duẩn ngập ngừng: “Chuyện này...”

Trầm Thanh cười nói: “Tự nhiên là có duyên cớ, người khác lên được nhưng người Lý gia không thể đi lên, chuyện này là do chính bản thân bọn họ, người ngoài có muốn cũng không tài nào giúp được, nhị công tử chỉ cần nhớ rõ một điều, không nên tin lời người ngoài, chỉ cần giữ vững lập trường bản thân thì sẽ bình an vô sự.”

Lý Duẩn không tài nào hiểu được, nghi hoặc hỏi: “Đến tốt cùng là vì lẽ gì?”

Trầm Thanh nói: “Chỉ vì...”

Bạch Tiểu Bích đột nhiên cắt ngang lời hấn: “Nơi này gió lạnh quá, chúng ta trở về đi thôi!”

Bị nàng chuyển hướng, Lý Duẩn cũng không hỏi thêm nữa, xoay người ra hiệu cho phu thuyền, phu thuyền lập tức chèo thuyền tới đưa đoàn người trở về.

Ở một hướng khác, một chiếc thuyền nhỏ chậm rãi tới gần tảng đá cá chép, trong khoang thuyền, một công tử trẻ tuổi đang nói chuyện cùng một cô nương.

50. Q.1 - Chương 50: Diễn Giả Thành Thật!

Trước cao sau thấp chưa chắc đã là thế cá ngẩng đầu, còn có thể là... mộ phần, Bạch Tiểu Bích sớm đã đoán được chuyện liên quan tới cá chép đá nên hôm nay biết được chuyện xưa nhà họ Lý cũng không mấy ngạc nhiên, chỉ là khi phát hiện Diệp Dạ Tâm cũng tới đây, sợ Trầm Thanh lỡ miệng nói ra phương pháp phá giải quái huyết để hấn nghe thấy rồi lại giữ thủ đoạn tàn nhẫn cho nên mới cố tình cắt ngang lời Lý Duẩn, thúc giục bọn họ ra về.

Đáng tiếc... một người như Diệp Dạ Tâm, bất luận là ai vô tình gặp được cũng không kìm được nhìn hấn mấy lần.

Trầm Thanh cười nói: “Vị nhân huynh này cũng thật hăng hái!”

Lý Duẩn cười cười: “Chắc là đi du hồ, bình thường ở đây cũng có rất nhiều du khách tới chơi.”

Trầm Thanh nhìn kỹ người phía xa, nghi hoặc hỏi: “Sao ta lại cảm thấy người kia thật quen mắt, giống như đã từng gặp qua.” Nói rồi đưa mắt nhìn sang Bạch Tiểu Bích: “Bạch cô nương có nhớ không?”

Bạch Tiểu Bích vốn đang chột dạ, bị hấn hỏi càng thêm kinh hãi, cũng không biết hấn thật sự không nhớ ra hay là cố tình giả vờ không nhớ, nội tâm càng lúc càng cảm thấy bất an. Đúng lúc này, đáy thuyền không hiểu vì sao lại lay động, Bạch Tiểu Bích nhất thời lão đảo, suýt chút nữa rơi xuống hồ.

Một cánh tay kịp thời vươn tới giữ chặt hông nàng.

Bạch Tiểu Bích bị hù dọa, không cần quay đầu cũng biết người vừa cứu mình là ai, cái cảm giác bị khống chế này thật sự quá mức quen thuộc.

Ôn Hải thân nhiên nói: “Biểu muội của ta rất hay xấu hổ, sao có thể chú ý tới những chuyện này chứ!”

Nữ hài tử có giáo dưỡng đương nhiên sẽ không lưu ý nhiều tới nam nhân, Trầm Thanh lúc này mới phát hiện mình lỡ lời, vội vàng khom lưng hướng Bạch Tiểu Bích nhận lỗi: “Là ta đường đột, là ta lỡ lời, Bạch cô nương thứ lỗi!”

Bạch Tiểu Bích bị hành động của hấn chọc cười, đang muốn lên tiếng thì lại cảm thấy có hai đạo ánh mắt bắn thẳng về phía mình, lập tức nghiêm mặt, nghiêng đầu nhìn nhìn qua, thấy Lý Duẩn đứng gần đó đang

nhìn mình bằng ánh mắt hết sức cổ quái, theo ánh mắt của hắn nhìn xuống mới phát hiện tay Ôn Hải vẫn còn ở bên hông mình.

“Sư... Biểu ca...”

“Đứng yên nào!”

Bạch Tiểu Bích nhận thấy hắn đang không vui, lập tức đứng yên, im lặng không dám lên tiếng.

Trở lại Lý phủ dùng cơm trưa xong, Ôn Hải cùng Trầm Thanh, Lý thân hào ở đại sảnh nói chuyện, Bạch Tiểu Bích không có việc gì nên định đi tìm Lý tiểu thư nói chuyện phiếm, không ngờ vừa vào tới cửa hậu viện đã đụng phải Lý Duẫn.

Tính tình Lý Duẫn hiền hòa, làm việc chu toàn nên Bạch Tiểu Bích rất bội phục, chủ động chào hỏi: “Nhị công tử tìm tam tiểu thư sao?”

Lý Duẫn cười nói: “Tam muội hiện tại không có trong phòng, từ sớm đã bị phu nhân gọi đi thưởng hoa rồi, sợ là cô nương không gặp được muội ấy!”

Bạch Tiểu Bích gật đầu, đột nhiên nhìn thấy Lý phu nhân từ đằng xa đang đi tới.

Lý phu nhân thân thiết chào hỏi Bạch Tiểu Bích rồi mới nhìn sang Lý Duẫn, ôn hòa nói: “Tam muội người cũng đã lớn, cũng nên học chút nữ công gia chính, huynh muội các người cũng không thể chơi đùa thiếu chừng mực như hồi nhỏ, người làm ca ca thì không nên trề nãi nằng, nếu người dám dụ dỗ nằng thì đừng trách ta không khách sáo.”

Lý Duẫn lúng túng gật đầu nói: “Phu nhân dạy rất đúng, là ta sơ suất!”

Lý phu nhân khách khí đôi ba câu với Bạch Tiểu Bích rồi vịn nha hoàn rời đi.

Bạch Tiểu Bích sớm đã biết Lý phu nhân bất công với con thứ, nội tâm vô cùng chán ghét nên vẫn thường né tránh gặp mặt, hôm nay nghe bà ta nói vậy càng cảm thấy bất bình thay cho Lý Duẫn, bất quá nàng cũng chỉ là khách ở Lý gia nên không tiện lên tiếng, đợi bà ta đi xa rồi mà vẫn thấy Lý Duẫn cúi đầu nhìn đất, không nhẹn được lên tiếng gọi: “Nhị công tử?”

Lý Duẫn lập tức ngẩng đầu lên nói: “Tam muội ngày bé rất thích bám lấy ta chơi đùa, ta cũng thường chiều theo ý nằng, không nghĩ tới lại làm trề nãi nằng, khiến Bạch cô nương chê cười rồi!”

Bạch Tiểu Bích vội nói: “Nhị công tử cùng tam tiểu thư huynh muội tình thâm, phu nhân cũng vì sốt ruột cho tam tiểu thư, sợ nhị công tử cưng chiều nằng quá nên mới nói vậy thôi.”

Lý Duẫn cũng không nói gì thêm, mỉm cười nhìn nằng nói: “Ta còn có chuyện phải làm, xin lỗi không thể tiếp được Bạch cô nương, xin cô nương đừng trách!”

Bạch Tiểu Bích gật đầu nói: “Nhị công tử cứ tự nhiên!”

Bạch Tiểu Bích đi tới đi lui trong hậu viện, vừa đi vừa nghĩ: Lý tiểu thư không có trong phòng, nằng vẫn là không nên vào đó thì hơn, Ôn Hải cùng Trầm Thanh đang nói chuyện với Lý thân hào, quấy rầy bọn họ cũng không thỏa đáng lắm. Còn đang không biết phải làm sao thì đã thấy một nhóm nha hoàn Lý gia đi tới, cảm thấy không được tự nhiên nên đành đi tới tiền viện.

Lý gia trang ở gần hồ Thanh Long nên không ít người trong trang sống bằng nghề đánh cá, sân trước các nhà đều dựng sào phơi cá, bởi vì thời tiết nắng nóng nên mùi rất đậm.

Bạch Tiểu Bích bịt mũi đi qua.

Bỗng nhiên, một cây chiết phiến xuất hiện trước mặt nằng.

Chiết phiến nhẹ phe phẩy, mùi khó chịu nhất thời tản đi không ít, không khí cũng trở nên mát mẻ hơn cả,

Thấy rõ người đến, Bạch Tiểu Bích theo bản năng né tránh, Diệp Dạ Tâm cũng không đuổi theo nhưng lúc nằng vừa đi tới rừng cây kia, một cánh tay mạnh mẽ vươn ra kéo nằng vào trong rừng.

“Sao thấy ta lại tránh?”

“Nói cũng đã nói rõ rồi, Diệp công tử còn tìm ta làm gì?”

Hắn giơ tay nàng lên nói: “Sao không bảo sư phụ người dẫn đi du hồ?”

Thấy ngôn ngữ cử chỉ hắn không giống với ngày thường mà hết sức mập mờ, Bạch Tiểu Bích nén giận, kiên trì nói: “Du hồ thì có gì lạ? Diệp công tử không phải cũng không đi du hồ sao? Ta đáp ứng Diệp công tử là vì muốn báo ân cứu mạng, về phần ta làm cái gì thì có liên quan gì tới công tử?”

Diệp Dạ Tâm nghe vậy cũng không tức giận, ngược lại cười cười, dùng cán quạt nâng cằm nàng lên nói: “Tiểu nha đầu càng ngày càng dễ giận, miệng lưỡi cũng thật lợi hại, chúng ta dù sao cũng có một đêm cô nam quả nữ ở trong động, người nói xem, người với ta có quan hệ không?”

Nhắc tới chuyện này, Bạch Tiểu Bích càng thêm xấu hổ, nửa câu cũng không phản bác được.

Diệp Dạ Tâm nâng cánh tay trái lên nói: “Người ngủ thật ngon, chỉ tội cho ta đây chịu đau một đêm liền.”

Bạch Tiểu Bích sững sốt, vội vàng cúi đầu, khép mi nói: “Người đã hại nhiều người như vậy rồi còn muốn như thế nào nữa?”

“Ta hại người, người liền cho rằng sư phụ người là người tốt?” Diệp Dạ Tâm thu hồi chiết phiến nói: “Thiên Tâm giúp chủ nhân của mình, phái Đặng Nguyên có thể nào là trong sạch sao? Hắn chỉ là vô tình lưu lại người bên người? Trong triều chỉ có kẻ thắng người thua, có kẻ nào mà không ác, người nghĩ thử xem?”

Bạch Tiểu Bích giận tái mặt, hai tay nắm chặt nói: “Ít nhất thì sư phụ ta sẽ không hại người!”

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Hắn mặc dù không hại người nhưng lại âm thầm giúp ta hại người, nếu không phải hắn cố ý thất thủ, kiềm chân Trầm tiểu tử kia lại, người nghĩ ta có thể dễ dàng ra tay như vậy sao? Cao nhân của Đặng Nguyên cộng thêm cao đồ của Thiên sư nhưng lại hết lần này tới lần khác bại dưới tay ta, người tin tưởng bọn hắn vô tình?” Hắn dừng lại một chút rồi chậm rãi nói: “Hay là đang cố ý mượn tay ta làm việc?”

Bạch Tiểu Bích cũng từng nghĩ tới giả thuyết này nhưng không muốn thừa nhận, hôm nay tận tai nghe hắn nói vậy, không tự chủ lui về phía sau: “Đó là do người quá hèn hạ, quá nhiều quỷ kế!”

Diệp Dạ Tâm cười, nhìn nàng hỏi: “Như vậy là người tin hắn?”

Tâm Bạch Tiểu Bích rối loạn, không muốn tiếp tục nghe hắn nói nữa: “Chuyện của các người không liên quan gì tới ta, ta phải đi về, Diệp công tử xin cứ tự nhiên!”

Diệp Dạ Tâm vươn một cánh tay ôm lấy eo nàng.

Bạch Tiểu Bích tức giận nói: “Diệp công tử tự trọng!”

Diệp Dạ Tâm ép nàng nhìn thẳng vào mình rồi mỉm cười nói: “Tiểu nha đầu sợ cái gì, chẳng phải sư phụ người cũng từng làm vậy sao?”

Bạch Tiểu Bích giãy dụa: “Vô sỉ!”

“Là đang nói ta hay nói sư phụ người?” Hắn mỉm cười, đưa tay chế trụ cằm nàng, “Như vậy đã gọi là vô sỉ, vậy thế này thì sao?”

Dứt lời liền cúi đầu xuống, trong đôi mắt đen nhánh ngập tràn mập mờ cùng ý tứ trêu ghẹo, một chút cũng không còn sự ôn nhu cùng ân cần ngày xưa, cử chỉ thập phần cường thế, không cho phép nàng kháng cự.

Giống như là cố ý, Diệp Dạ Tâm nhẹ mút cắn môi nàng, hài lòng nhìn nàng vì kinh hãi mà mở to hai mắt.

Bạch Tiểu Bích trăm triệu lần cũng không nghĩ tới hắn sẽ làm như vậy, lần đầu tiên nàng thân mật với nam nhân như vậy, sau cơn khiếp sợ, lửa giận phùng phùng bốc lên, chỉ là bao nhiêu lời kháng nghị đều bị hắn nuốt hết cả, dù nàng có dốc hết sức lực cũng chỉ có thể phát ra những tiếng ô ô không rõ nghĩa.

Nhận thấy nàng đang kháng cự, Diệp Dạ Tâm càng thêm càn rỡ, bàn tay chế trụ cằm nàng dùng sức, ép nàng mở miệng, đầu lưỡi trơn mềm lập tức tiến vào trong miệng nàng thăm dò, cánh tay kia dùng sức khiến nàng phải dựa sát vào hắn.

Đầu lưỡi hắn không ngừng trêu chọc lưỡi nàng, khinh bạc mà bá đạo.

Bạch Tiểu Bích dựa sát vào lồng ngực hắn, vòng tay ấm áp không có nửa điểm dung túng cùng nhân nhượng như ngày thường, mạnh mẽ giữ lấy nàng, vô luận giãy dụa thế nào cũng không thể thoát ra được. Bạch Tiểu Bích liều mạng đâm vào ngực hắn, đáng tiếc khí lực nàng có hạn mà thể hình đối phương quá cao lớn, chút phản kháng của nàng chỉ giống như mèo đang gãi ngứa cho cộp vậy.

Chờ nàng bị hôn tới mức choáng váng hắn mới rời khỏi môi nàng.

Hắn cũng làm vậy với những cô nương kia sao? Bạch Tiểu Bích không tài nào hiểu nổi tâm tình mình lúc này thế nào, trong đầu ngập tràn tức giận, thở dốc một lúc lâu mới vùng ra khỏi ngực hắn, vung tay lên muốn tát hắc: “Đồ vô sỉ!”

Diệp Dạ Tâm dễ dàng chế trụ cánh tay nàng: “Tiểu nha đầu không thích, làm thêm lần nữa nhé?”

Bạch Tiểu Bích không nói hai lời, nhấc chân lên muốn đá.

Diệp Dạ Tâm dễ dàng chặn được chân nàng.

Bạch Tiểu Bích không thể động đậy tay chân, nghiêng đầu nhắm mắt nói: “Mạng của ta là do Diệp công tử cứu về, muốn giết cứ giết!”

Thấy nàng trưng ra bộ dáng thấy chết không sờn, Diệp Dạ Tâm không nhịn được cười thành tiếng, buông nàng ra nói: “Ta sao lại muốn giết người kia, trưng ra bộ dáng này là muốn cho ta biết người không thích ta sao?”

Bạch Tiểu Bích bị hắn nói trúng tim đen, cả người đơ như bị sét đánh, trước giờ chưa từng cảm thấy thẹn như vậy, cả người nàng khẽ run lên, mở mắt nhìn hắn nói: “Thích thì thế nào mà không thích thì thế nào, có gì khác biệt nhau? Diệp công tử chẳng qua là muốn lợi dụng ta, những việc ta làm cũng chỉ là vì muốn báo ân cứu mạng của công tử, ta rất chán ghét cách làm việc của công tử, đợi đến khi tìm được người kia rồi, chúng ta đường ai lối đi, không có bất cứ quan hệ gì cả!”

Diệp Dạ Tâm không nói gì nữa.

Bạch Tiểu Bích quay đầu chạy ra khỏi rừng cây.

Diệp Dạ Tâm đứng nguyên tại chỗ một hồi lâu, đột nhiên nhú mày nói: “Ra đi!”

Nữ tử áo đen từ phía sau cây đi ra: “Vì sao Thiếu chủ không hạ thủ?”

Diệp Dạ Tâm không trả lời mà hỏi ngược lại: “Hạ thủ? Hạ thủ với ai?”

Nữ tử áo đen nói: “Người kia tới bây giờ còn chưa tới tìm nàng cho thấy là chúng ta đã tìm nhầm người rồi, vì vậy thuộc hạ đã tự tiện làm chủ báo cho chủ công biết, chỉ thị của chủ công đều viết rất rõ ràng trong thư, thiếu chủ nên xem.”

Diệp Dạ Tâm ‘nha’ lên một tiếng, cũng không để ý nhiều nói: “Người quá nóng vội rồi, đợi thêm mấy ngày nữa cũng không muộn!”

Nữ tử áo đen không nhịn được nói: “Chúng ta muốn dùng nàng để dụ người kia ra, nhưng nếu nàng thật sự không phải người chúng ta cần, tiếp tục chờ nữa sẽ làm lỡ đại sự, xin thiếu chủ nghĩ lại.”

Diệp Dạ Tâm nhướn mày hỏi: “Ý của ngươi là?”

Nữ tử áo đen cứng rắn nói: “Mệnh nàng nhiều phúc đức, cho dù thật sự có liên quan tới người kia, nàng chết đối với chúng ta cũng là chuyện tốt!”

Diệp Dạ Tâm trầm ngâm nói: “Không giết nàng thì sẽ có cơ hội tìm được người kia!”

“Thiếu chủ cho rằng nàng sẽ tin người sao?” Nữ tử áo đen châm chọc nói: “Thà giết lầm còn hơn bỏ sót, dường như thiếu chủ đã quên mất chính người thường nói câu này rồi.”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Là ta nói, thì sao?”

Nữ tử áo đen lại hỏi: “Người không nỡ hạ thủ với nàng ta?”

Diệp Dạ Tâm quay đầu nói: “Chuyện này ta tự có tính toán, người trở về trước đi.” Hấn làm như vô tình vỗ nhẹ lên vai nàng, nhẹ giọng nói: “Người lo lắng chuyện này, còn ta thì lo lắng chuyện khác.” Nói rồi chậm rãi đi ra khỏi cánh rừng.

Nữ tử áo đen có chút ngạc nhiên, vội đi theo hấn hỏi: “Người lo lắng chuyện gì?”

“Lai lịch của Ôn Hải kia!”

51. Q.1 - Chương 51: Chân Tình Huỳnh Muội!

Hấn đã nói sẽ đối xử với nàng như muối muối của mình, nhưng hiện tại lại làm ra những chuyện bại hoại này. Hấn cũng làm như vậy với những cô nương kia sao? Nhớ lại chuyện vừa rồi mà ngỡ như mơ, môi lưỡi hấn không biết đã hôn qua bao nhiêu cô nương rồi nữa. Bạch Tiểu Bích oán hận, vội vàng cúi đầu, dùng tay chà xát đôi môi mình mãi đến khi sắp tứa máu mới chịu dừng lại, hốc mắt đỏ lên, vội vàng đi vào Lý gia.

Ôn Hải chấp tay đứng ở hành lang. Nếu là ngày thường, Bạch Tiểu Bích nhất định sẽ dừng lại chào hấn nhưng giờ phút này nàng thật sự không có tâm tư, cúi đầu né tránh.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Tiểu Bích vội như không nghe thấy, đi nhanh về phía hậu viện, nhưng là lúc nàng đi ngang qua hấn, cánh tay lại bị người ta nắm lấy.

“Suốt ngày chạy loạn, lời sư phụ cũng không nghe, càng ngày càng không giống ai cả!” giọng nói rõ ràng có chút không vui.

“Sao không giống ai?”, hỏa khí tích tụ cả ngày trời rốt cuộc cũng bộc phát, Bạch Tiểu Bích ngẩng đầu nhìn thẳng hấn nói: “Không phải thường ngày sư phụ cũng không để ý đến ta sao, chỉ thích trêu đùa ta!” Nàng vừa nói vừa dùng sức hất cánh tay hấn ra, chỉ là có dùng sức cỡ mấy cũng không thoát ra được, nhất thời bất chấp tất cả, lớn tiếng hét lên: “Ta gặp người nào, làm cái gì, thật ra người cũng sớm biết rồi đúng không? Cố tình không vạch trần chính là muốn chê cười ta!”

Ôn Hải sững sốt, đáy mắt không giấu nổi ý cười.

Bạch Tiểu Bích giận đến khóc nức lên: “Không có việc gì lại cứ trêu chọc ta, y phục ta may cũng không mặc, rõ ràng không muốn mang ta theo lại cứ giả bộ đối tốt với ta, các người không phải chỉ vì bất tự của ta thôi sao, các người muốn tìm ai thì nói một tiếng là được, tại sao cứ phải lừa gạt ta, sau này xong chuyện rồi sẽ bỏ rơi ta, tất cả các người không có ai tốt đẹp hết!”

Ôn Hải nhú mày, thản nhiên nói: “Chúng ta không phải là người tốt?!”

Bạch Tiểu Bích lớn tiếng nói: “Không phải vậy sao?”

Ôn Hải nhìn nàng, im lặng không nói gì.

Bạch Tiểu Bích thút thít khóc, lấy tay áo lau nước mắt.

Rất lâu sau đó Ôn Hải mới buông tay nàng ra nói: “Nói xong rồi?”

Bạch Tiểu Bích trút giận xong, dần tỉnh táo lại, nội tâm bắt đầu sợ hãi, không tự chủ lui về phía sau mấy bước.

Ôn Hải áp sát tới nói: “Người thông minh như vậy, có biết bất kính với sư phụ phải chịu trách phạt như thế nào không?”

Bạch Tiểu Bích nhin không được lui lại thêm hai bước.

Ôn Hải lại nói: “Đồ đệ tốt, bản thân thích nhắm người lại dám mắng cả sư phụ?”

Bạch Tiểu Bích căm tức nhìn hấn nhưng không dám nói gì.

Ngoài dự đoán của nàng, Ôn Hải cũng không giấu cợt nữa mà chỉ đưa tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng, thanh âm ôn nhu hơn rất nhiều: “Ta mang theo người đích xác là vì bất tự cổ quá kia, nhưng ta không muốn tìm ai cả!”

Bạch Tiểu Bích có chút giật mình, chậm rãi cúi đầu.

Ôn Hải lại nói: “Sau này xong chuyện, vi sư cũng sẽ không bỏ rơi đồ nhi, người vì sao lại tức giận như vậy?”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, lập tức ngẩng đầu nhìn hắn một cái rồi lại cúi đầu, khép mi, gương mặt thanh tú dần đỏ lên. Điều nàng sợ nhất cho tới nay chính là bị bỏ lại, thì ra hắn cũng đã sớm nhìn thấu.

Ôn Hải nhìn nàng, cười hỏi: “Còn muốn nói gì không?”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu.

Ôn Hải lần nữa ép tới.

Bạch Tiểu Bích cắn cắn môi hỏi: “Sư phụ không tức giận sao?”

Ôn Hải bình tĩnh nhìn nàng nói: “Ta đương nhiên giận, đồ đệ ta thu dưỡng lại đi theo người ngoài, lại còn là người nhiều lần phá hỏng đại sự của ta!”

Đã biết người kia nhiều lần làm chuyện xấu nhưng hết lần này đến lần khác lại để cho hắn đắc thủ, thật sự là sơ suất hay là cố tình làm vậy? Bạch Tiểu Bích trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng nói: “Sư phụ đã biết ta quen biết hắn, vì sao... không vạch trần?”

“Quen hắn thì thế nào?” Ôn Hải khẽ cười nói: “Người trong mệnh cách của ngươi không phải là hắn, ai thắng ai thua là do trời định, nếu hắn muốn nghịch thiên chuyển ý thì chắc chắn cũng biết rõ sự lợi hại trong đó, sẽ không rước họa vào thân.” Nói tới đây, ánh mắt đột nhiên chuyển lạnh, “Cũng may đồ nhi của ta không vì hắn mà phản bội lại ta, sau này đừng nên suy nghĩ về những chuyện này nữa.”

Người trong số mệnh? Bạch Tiểu Bích ngậy người nửa ngày, thấp giọng nói: “Sao ta lại có cảm giác sư phụ không phải mới hơn hai mươi tuổi?”

Ôn Hải nhìn nàng hỏi lại: “Ta rất già sao?”

Gương mặt hắn xác thực là vừa trẻ tuổi vừa đẹp trai, tuy có chút lãnh khốc nhưng khí chất lại hơn hẳn người thường.

Bạch Tiểu Bích thẹn thùng lắc đầu nói: “Không có, chỉ là... sư phụ thật sự nhìn xa trông rộng, so với tuổi của người thì có chút... già dặn.”

“Chê ta trẻ tuổi, không xứng làm sư phụ người?” Ôn Hải mặt không đổi sắc nói: “Vậy ta đây không làm sư phụ người nữa, thế nào?”

Bạch Tiểu Bích kinh hãi ngẩng đầu, không dám nói gì thêm.

Ôn Hải quay về phòng nghỉ ngơi, Bạch Tiểu Bích mang theo tâm trạng nặng nề đi về phía hậu viện, cảm thấy có quá nhiều người, nhiều chuyện không tài nào nhìn thấu được.

Lý tiểu thư đang ở trong phòng cắt vải, giống như là chuẩn bị may quần áo, thấy nàng vào liền vội vã đứng dậy: “Bạch tỷ tỷ, mới sáng sớm tỷ đã ra ngoài, sao giờ này mới về?”

Bạch Tiểu Bích cười nói: “Đã sớm về, chỉ là thấy muội không có trong phòng nên ra ngoài dạo một vòng thôi.”

Lý tiểu thư ngồi xuống ghế, cầm kéo lên nói: “Muội mới qua chỗ mẹ học thêu hoa nên không có trong phòng.”

Bạch Tiểu Bích đi tới ngồi cạnh nàng, nhìn nàng cắt vải, khen ngợi nói: “Tam tiểu thư cắt rất khéo, người định may y phục cho Lý lão gia sao?”

Lý tiểu thư khoa chân múa tay nói: “Không phải, ta thấy y phục nhị ca đã cũ hết cả nên muốn may mấy bộ cho huynh ấy!” Bàn tay cầm tấm vải khẽ run lên, “Bạch tỷ tỷ thấy màu này thế nào? Ta sợ huynh ấy không thích!”

Chất lượng tấm vải rất tốt, màu sắc cũng khá thanh nhã, xem chừng người mua đã hao tổn không ít tâm tư. Bạch Tiểu Bích cảm động, Lý phu nhân bắt công với Lý Duẩn, nhưng tam tiểu thư lại rất quan tâm tới hân, gật đầu cười nói: “Tam tiểu thư tự tay may, nhị công tử sao có thể không thích được, màu sắc rất thanh nhã.”

Lý tiểu thư nghe vậy, thập phần cao hứng nói: “Mấy ngày nữa là sinh nhật nhị ca, muội phải sớm làm xong để tặng cho huynh ấy!”

Bạch Tiểu Bích nhìn nàng cười nói: “Nhị công tử mà biết nhất định sẽ rất cao hứng!”

“Nhị ca rất thương ta,” Lý tiểu thư bỏ tấm vải qua một bên, ghé sát tai Bạch Tiểu Bích nói nhỏ: “Huynh ấy nói hai ngày nữa sẽ dẫn ta ra ngoài chơi, tỷ tỷ đừng nói cho ai khác biết chuyện này nha!”

Bạch Tiểu Bích kinh ngạc, liên tục lắc đầu nói: “Chuyện này không ổn, vạn nhất bị phát hiện...”

Lý tiểu thư vội vàng che miệng nàng nói: “Muội chính là đang sợ mẹ biết, mẹ nhất định sẽ trách mắng nhị ca, hôm đó tỷ tỷ giúp ta nha, ta sẽ bảo Liễu nhi ngủ chung với tỷ.”

Lý phu nhân vốn đã hay khó dễ Lý Duẩn, nếu chuyện này bại lộ sẽ liên lụy đến hân, xem ra Lý Duẩn thật sự rất thương yêu muội muội này, biết nàng muốn ra ngoài chơi nên mới đưa ra hạ sách này sao? Bạch Tiểu Bích mặc dù biết rõ không ổn nhưng cũng không đành lòng cự tuyệt, kiên trì đáp ứng, nhìn sắc trời ngoài cửa nói: “Vừa rồi Lý công tử nói có chuyện cần ra ngoài làm, không biết có trở về kịp không, trời cũng sắp mưa rồi...”

“Nhị ca ra ngoài?” Lý tiểu thư cuống quýt đứng dậy, chạy ra cửa trước gọi: “Liễu nhi! Liễu nhi! Nhanh qua bên kia xem nhị ca trở về chưa, bảo người đi đưa ô cho huynh ấy, mau chút đi, đừng để huynh ấy mắc mưa!”

Bạch Tiểu Bích nhìn nàng cười, đột nhiên cảm thấy môi mình ngày càng nóng, quay đầu nhìn vào tấm gương bên cạnh, quả nhiên kiều diễm vô cùng, đỏ như thiêu như đốt, trong lòng dấy lên chua xót.

Bởi vì sợ Diệp Dạ Tâm tìm đến, mấy ngày sau đó Bạch Tiểu Bích không dám ra khỏi cửa, nếu không tìm Ôn Hải cùng Trầm Thanh nói chuyện thì cũng chỉ có thể tìm Lý tiểu thư nói chuyện phiếm, thật sự hết sức nhàm chán. Ngày hôm đó, sau khi dùng cơm trưa xong, Lý tiểu thư đóng cửa, cười hì hì kéo nàng đến bên cạnh mình nói: “Bach tỷ tỷ, nhị ca nói sẽ dẫn ta ra ngoài chơi, phiền tỷ lưu ý giúp ta, nếu chúng ta cùng ra ngoài một lúc sẽ bị mẹ phát hiện.”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu nói: “Nếu phu nhân đến đây thì sao?”

“Mẹ muội sẽ không đến đâu, huống chi còn có Liễu nhi ở đây,” Lý tiểu thư đắc ý kéo tiểu nha đầu kia qua nói: “Muội nói nàng ngủ trên giường, thả màn xuống giả làm muội, nếu mẹ muội có tới thật thì A Hồng ở bên ngoài sẽ nói là ta mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi, chỉ cần tỷ tỷ không lên tiếng là được.”

Bạch Tiểu Bích vẫn cảm thấy có gì đó không ổn lắm.

Lý tiểu thư ương bướng nói: “Muội thật khó khăn mới được ra ngoài chơi!”

Nếu có Lý Duẩn đi cùng chắc sẽ không xảy ra chuyện, Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, bất đắc dĩ nói: “Ta đi ra ngoài là được, ta sẽ làm như không thấy gì cả!”

Lý tiểu thư mừng như điên, gật đầu lia lịa.

Mọi chuyện được sắp xếp đầu vào đó, Lý tiểu thư thay quần áo rồi chuồn ra ngoài, Bạch Tiểu Bích nghĩ mình là khách nên cũng không dám ở trong phòng một mình, nếu chuyện bại lộ cũng không tốt, không bằng tới chỗ Ôn Hải tránh một chút, nếu có chuyện thì cũng không liên quan tới mình. Nghĩ vậy, nàng lập tức đi đến thư phòng, nào ngờ vào trong lại không thấy ai cả, hỏi hạ nhân mới biết, thì ra Ôn Hải cùng Trầm Thanh đã sớm ra ngoài làm việc.

Có phòng mà không thể trở về, Bạch Tiểu Bích đang buồn bực thì bỗng nhiên xuất hiện hai người đang tới gần.

“Lý công tử dẫn Liễu nhi lên núi làm gì? Người nhìn lầm rồi chẳng, Lý công tử chưa từng lên núi a!”

“Không thể sai được!”

Bạch Tiểu Bích đột nhiên bưng tỉnh, vội vàng lên tiếng hỏi: “Lý công tử lên núi nào?”

Hai người kia vội cúi đầu, một trong hai người nói: “Hình như là ngọn núi Long Vương Tân thì phải!”

Người Lý gia không thể lên ngọn núi kia được. Bạch Tiểu Bích đổ mồ hôi lạnh, hiện tại Ôn Hải cùng Trầm Thanh đều đã ra ngoài, nàng nên làm thế nào bây giờ?

Đột nhiên, từ phía hậu viện truyền tới tiếng khóc, Lý phu nhân nổi giận đùng đùng lôi Liễu nhi ra ngoài: “Nha đầu chết tiệt này, lại dám xúi giục Tuệ Trung!”

Liễu nhi vội vàng quì xuống nói: “Phu nhân tha mạng, là tiểu thư muốn giả trang, tiểu thư muốn nhệ công tử dẫn nàng ra ngoài chơi.”

“Nếu không phải người xúi giục, Tuệ Trung sao dám dối gạt ta?” Lý phu nhân giơ tay tát nàng ta một cái, lớn tiếng mắng: “Nàng hồ nháo mà người cũng không báo lại cho ta? Nha đầu chết tiệt!”

Liễu nhi khóc lóc cầu xin.

Lý phu nhân cười lạnh, ra lệnh cho đám hạ nhân: “Được lắm, mau đi gọi lão gia tới đây, để cho ông ấy biết mình có nhi tử tốt cỡ nào! Không thêm để ý tới danh tiết Tuệ Trung nhà ta, dám dẫn nàng xuất môn, còn gì là khuê nữ nữa hả?!”

Một trong số hạ nhân gần đó cuống quýt chạy đi.

Lý phu nhân gọi hần lại hỏi: “Hai người đó đi đâu?”

Hạ nhân nọ lắc đầu nói: “Tiểu nhân không biết!”

Lý phu nhân nghe vậy, tức giận quát lên: “Ngay cả đi đâu cũng không biết, các người muốn chết?”

Bạch Tiểu Bích đột nhiên nhớ tới chuyện ngọn núi, thất thanh kêu lên: “Có khi nào hai người họ... đi lên Long Vương Tân rồi không?”

Vách núi sâu không thấy đáy khiến ngọn núi càng trở nên trang nghiêm hơn cả, tiếng Lý Duẫn cười xuyên qua vách đá, vang vọng trong không gian, hòa trong tiếng nước chảy, tiếng gió thổi khiến người ta không rét mà run.

Lý Duẫn ôm muội muội đứng trên vách đá, cùng nàng ngắm phong cảnh thiên nhiên.

Lý tiểu thư thập phần cao hứng nhưng cũng không giấu nổi lo lắng: “Trẻ như vậy rồi mà chúng ta còn chưa về, có khi nào bị mẹ phát hiện rồi không?”

Lý Duẫn bất động thanh sắc ôm lấy nàng nói: “Có nhệ ca ở đây, muội không cần phải sợ!”

Lý tiểu thư cười ngọt ngào nói: “Bên ngoài thật thú vị, nếu huynh muội chúng ta ngày nào cũng có thể ra ngoài du sơn ngoạn thủy thì thật tốt!”

Lý Duẫn nghe vậy, nhẹ giọng nói: “Vậy sao, sau này nhệ ca sẽ dẫn muội đi!”

“Đợi huynh cưới tẩu tẩu rồi, còn nhớ tới muội sao?”

“Không biết!”

Lý tiểu thư vui mặt vào trong lòng ngực hần.

Từ lúc nàng còn nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt ôn hòa kia của hần chất chứa hận ý cùng không cam lòng, lúc đó nàng đã rất bất an, bởi vì quan hệ với mẫu thân nên bất kể nàng đeo bám thế nào hần cũng không để ý tới nàng. Sau này hần lại chủ động đến tìm nàng, sự thật chứng minh nàng không có nhìn lầm người, hần chính là người tốt nhất của nàng.

Nàng không nhịn được hỏi: “Nhệ ca, huynh có nhớ lúc chúng ta còn bé không?”

Hần không trả lời mà nói: “Rồi muội sẽ lớn lên!”

Nàng có chút thất vọng.

“Các người đang làm cái gì, nghiệp chướng, người mau tới đây cho ta!” Phía sau truyền đến tiếng người quát giận.

“Cha!” Lý tiểu thư kinh hãi quay đầu gọi.

“Không có chuyện gì đâu, ông ta không dám mắng muội đâu,” Lý Duẫn vỗ vỗ lưng nàng trấn an, nghiêng đầu mỉm cười nói: “Nhiều người như vậy, nhi tử muốn làm gì không phải cha đã rõ ràng cả sao?”

52. Q.1 - Chương 52: Lý Nhỷ Long Môn!

Lý thân hào chưa từng chứng kiến nhi tử dùng thái độ này nói chuyện với mình, vốn đang thở dốc vì mệt, nghe vậy liền giận đến run người, lớn tiếng mắng: “Nghịch tử! Người muốn chết thì đến nơi khác, tới đây làm gì hử, liên lụy muội muội người!”

Lý Duẫn cười nói: “Muội muội chẳng phải cũng là người họ Lý sao? Cha không cho chúng ta lên núi không phải là sợ chúng ta chết ở chỗ này chứ?”

Sắc mặt Lý thân hào đại biến, lớn tiếng mắng: “Nghịch chướng!”, vừa mắng vừa đi tới gần chỗ Lý Duẫn đứng.

“Lão gia! Tuệ Trung còn ở bên đó!” Lý phu nhân khóc ôm lấy ông ta: “Người định bỏ mặc Tuệ Trung sao? Nếu nàng có chuyện gì, ta... ta liều mạng với ông!” Vừa khóc vừa đâm vào ngực Lý thân hào: “Cũng tại nhi tử tốt của ông đó. Ngày trước ta niệm tình hử là cốt nhục Lý gia nên mới giữ hử lại, cực công nuôi hử lớn, hôm nay hử trưởng thành lại muốn hại chết nữ nhi của ta!”

Lý tiểu thư lúc này mới ý thức được chuyện không đúng lắm, có chút bất an: “Nhị ca!”

Lý Duẫn không nhìn nàng mà nhìn thẳng vào Lý phu nhân nói: “Thì ra người đối đãi với ta không tệ, xem chừng ta phải cảm tạ người rồi!”

Lý phu nhân bị Lý Duẫn nhìn, có chút sợ hãi, không tự chủ lui về phía sau.

Lý thân hào mang trọng trách trên vai, biết rằng không thể đả kích Lý Duẫn, chuyển giọng nhu hòa nói: “Duẫn nhi, người như vậy là vì cái gì, chẳng lẽ trúng tà sao? Mau lại đây với cha!”

Lý phu nhân vừa nghe vậy, lập tức phản bác: “Trúng tà? Ban ngày ban mặt mà trúng tà cái gì, hử chính là cố ý muốn hại Tuệ Trung của ta, ông còn bao che cho hử?”

Lý thân hào giận đến run người, hất tay bà ta ra, trợn mắt quát lớn: “Bà im miệng cho tôi!”

Tuy ông ta là chủ gia đình nhưng thường ngày Lý phu nhân nói gì nghe lấy, cũng chưa từng có chuyện tức giận mắng người. Lý phu nhân bị dọa đến ngây người, cúi đầu im lặng.

Lý thân hào lại nhìn Lý Duẫn, nhẹ giọng than thở: “Tổ tông Lý gia ở trên cao, Duẫn nhi, người cũng là người Lý gia, sao có thể làm chuyện như vậy được, cha cũng biết những năm rồi đối với người thật không tốt...”

“Ông bạc đãi ta sao?” Lý Duẫn cắt ngang lời ông ta, cười lạnh nói: “Mẹ ta đã chấp nhận từ thê chuyển thành thiếp, vậy mà ông vẫn dung túng tiện nhân kia khi dễ mẹ ta, nhẫn tâm để mặc bà ta hạ thủ với nàng!” Nói rồi hung hăng trừng mắt nhìn Lý phu nhân: “Ngày đó người hạ thủ với nàng người có từng nghĩ đến một ngày nào đó nữ nhi của người sẽ chết trước mặt người hay không? Lúc đó người có còn dắc ý nổi không?”

Bạch Tiểu Bích nghe nội tình mà không khỏi khiếp sợ, dung túng tiểu thiếp ức hiếp chính thê đã là không đúng, Lý thân hào này lại còn bao che tiểu thiếp hạ thủ hại chết thê tử kết tóc, thật sự không thể nào chấp nhận được!

Khóe miệng Lý thân hào giật giật, một câu cũng không thể phản bác.

Lý Duẫn lại nói: “Lý gia thế lớn, một mình ta báo thù đương nhiên không có đường sống, vốn ta muốn lúc trưởng thành sẽ rời đi, nhưng là các người lại ép ta.” Nói rồi cánh tay tăng thêm lực, giữ chặt Lý tiểu thư:

“Tiện nhân kia xúi giục người, đưa con ruột lên kinh thành làm quan, bắt ta ở lại giữ cửa cho các người, lại ép ta thành thân với người ta không yêu, ta không tin ta trốn không thoát khỏi Lý gia này!”

Thấy hấn càng nói càng trở nên kích động, Lý thân hào sợ hãi, vội lên tiếng ngăn cản: “Duẩn nhi! Là ta bạc đãi mẹ con người, là ta thẹn với mẹ người, nhưng người cuối cùng vẫn là con trai ta, có gì thì xuống đây rồi từ từ nói, vạn lần không thể hành động theo cảm tính!”

Lý Duẩn cười lạnh nói: “Vất vả lắm mới lên được đây, sao có thể nói xuống là xuống được. Hôm nay chỉ một người có thể đi xuống!”

“Chỉ một người?!” Lý phu nhân kinh hãi, khóc kéo cánh tay áo Lý thân hào, “Hấn nói chỉ một người có thể đi xuống, không phải là muốn hại Tuệ Trung của chúng ta sao? Lão gia! Lão gia!”

“Tuệ Trung cái gì mà Tuệ Trung!” Lý thân hào giận dữ hất tay bà ta ra nói: “Người cầm miệng lại cho ta!”

“Cha gấp cái gì chứ, nếu không phải nữ nhi của người thì sẽ là nhi tử,” Lý Duẩn nói rồi quay đầu nhìn vách đá dưới chân, “Lý nhảy Long Môn, cá hóa rồng! Đáng thương cho con cá chép này, qua không nổi Long Môn, chết trước vũ môn. Cha, người có sợ hay không?” Cũng không đợi Lý thân hào trả lời, lớn tiếng cười nói: “Chả trách người lại dặn chúng ta không thể lên núi, chuyện đơn giản như vậy mà đến hôm nay ta mới hiểu được!”

Lý thân hào vội lên tiếng can ngăn: “Vạn lần không được! Duẩn nhi, người nghỉ lại đi, tổ tiên Lý gia ở trên cao, người dù sao cũng là người họ Lý, sao có thể làm ra những chuyện này được, mau xuống đi, ta sẽ không trách người!”

Lý Duẩn thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Ta cần làm người Lý gia sao?”

Lý thân hào im lặng không lên tiếng.

Bạch Tiểu Bích nhìn không được lên tiếng khuyên can: “Tuy Lý lão gia có lỗi với nhị công tử cùng mẫu thân người nhưng tâm tư của tam tiểu thư đối với người là thật, nhị công tử nhẫn tâm hại nàng sao?”

Lý Duẩn nghe vậy, lập tức hoàn hồn, cúi đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch trong lòng, im lặng không lên tiếng.

Nhận thấy hấn không thật sự muốn hại tam tiểu thư, Bạch Tiểu Bích vội nói tiếp: “Mấy ngày trước, tam tiểu thư thấy y phục nhị công tử đã cũ cả, vì muốn may y phục mới cho người mà đã thức tới nửa đêm, hôm nay y phục đã may xong rồi, chỉ còn chờ tới sinh nhật nhị công tử nữa thôi. Nhị công tử về nhìn một chút, tam tiểu thư đã rất dụng tâm.”

Lý Duẩn nhắm mắt, vẫn duy trì im lặng, chỉ là vòng tay ôm Lý tiểu thư có chút run rẩy.

“Nhị ca...”

“Cầm miệng!”

Thanh âm mặc dù lạnh lùng nhưng đã thiếu đi sức lực, Bạch Tiểu Bích biết hấn đã dao động, lập tức nhìn Lý tiểu thư rồi sờ cây trâm trên đầu ra hiệu. Đây là cơ hội rất khó có được, Lý Duẩn không biết võ công, lại không nhẫn tâm hạ thủ với muội muội mình, cũng không có phòng bị, lúc này chỉ cần dùng cây trâm đâm tới, hấn nhất định sẽ theo bản năng mà buông tay, như vậy sẽ có cơ hội thoát được.

Lý tiểu thư cắn môi, mặc dù nàng còn nhỏ tuổi nhưng cũng không phải kẻ ngu, đương nhiên hiểu được ý của Bạch Tiểu Bích, chẳng qua là chần chừ không chịu làm theo.

Đến lúc này nàng vẫn sợ sẽ tổn thương tới cả mình, nhưng nhìn tình hình hôm nay thì ai cũng hiểu, Lý Duẩn sớm đã nghĩ tới cái chết, như thế nào có thể chấp nhận trở về Lý gia được. Bạch Tiểu Bích âm thầm thở dài, toàn bộ hi vọng đều dồn hết lên người Lý Duẩn, kiên trì khuyên can: “Lý công tử có nhớ không, hôm trước trời đổ mưa, tam tiểu thư vừa nghe ta nói người ra ngoài chưa về liền vội vàng sai người đưa ô cho công tử, sợ người về trễ mắc mưa. Nhị công tử niệm tình nàng quan tâm tới người như vậy, cho dù có trách người nào, cũng không nên giận lây sang nàng...”

Lý Duẩn đột ngột mở bừng mắt, lạnh lùng cắt ngang lời nàng: “Không cần nói nữa!”

Tâm mọi người theo đó trùng xuống.

Lý Duẩn đưa tay khê vuốt tóc muội muội, rất lâu sau đó liền dùng sức ôm chặt lấy nàng, thấp giọng nói: “Tại sao muội lại là nữ nhi của bà ta?”

Lý tiểu thư cũng ôm chặt lấy hắn, rốt cuộc không nhịn được khóc thành tiếng nói: “Nhị ca, muội không trách huynh!” Nàng cũng biết hắn không thua kém gì hai ca ca của mình, bị nhốt ở nhà đương nhiên sẽ không cam lòng, nàng cũng biết mẫu thân cố tình gây khó dễ cho hắn, cũng biết hắn hận mẫu thân cho nên nàng đau lòng, phá lệ đối tốt với hắn.

“Vì sao muội lại là con gái của tiện nhân kia?!” giọng nói nhu hòa phút chốc trở nên nguội lạnh, Lý Duẩn nghiêng răng nghiêng lợi nói, oán hận đẩy nàng ra khỏi ngực mình, mặc nàng ngã trên mặt đất, bản thân không chút lưu luyến tung người nhảy xuống vách núi!

Dù sao cũng là nhi tử ruột thịt, Lý thân hào không kìm được hét lên: “Duẩn nhi!”

Bạch Tiểu Bích nhìn Lý tiểu thư đang ngăn người nhìn về phía vách núi, nghiêng mặt lau nước mắt. Bất luận thế nào, cuối cùng hắn cũng không đành lòng xuống tay với nàng.

Những người có mặt buồn bã nhìn xuống vách núi, duy chỉ có Lý phu nhân mừng như điên, vội vàng chạy lại chỗ Lý tiểu thư: “Tuệ Trung!”

Không đợi cho bà ta đến gần, Lý tiểu thư đột nhiên đứng bật dậy, vừa khóc vừa chạy tới chỗ vách đá, không chút do dự nhảy xuống: “Nhị ca!”

Đoàn người sững sờ.

“Tuệ Trung!” Lý phu nhân gào lên.

Không một ai dám đến gần vách núi, bọn hạ nhân cũng bị dọa đến ngây người. Rất lâu sau đó, Bạch Tiểu Bích cuối cùng cũng hoàn hồn, nhưng ngoại trừ thấy gió núi đang thổi ngang bụi cỏ đại ra thì bên vách núi kia làm gì còn bóng người nào.

Gương mặt Lý thân hào trắng bệch, chán nản ngã ngồi trên đất.

Lý phu nhân đã sớm ngất đi.

Bạch Tiểu Bích không đành lòng, lau khô nước mắt rồi đi qua đỡ Lý thân hào nói: “Bá bá đừng đau lòng, mau bảo người xuống dưới xem đi, có lẽ...” Bạch Tiểu Bích nói đến đây liền ngừng lại, trong lòng tự hỏi khả năng sống sót của hai người dưới vách núi đá cao trăm trượng, cộng thêm dòng nước chảy xiết kia?

Đám hạ nhân lần lượt hoàn hồn, vội vàng chạy tới đỡ Lý thân hào.

Lý thân hào lắc đầu, đẩy tay bọn hạ nhân ra, lảo đảo nửa ngày mà không ai hiểu ông ta muốn nói gì cả, cái gì mà lão thái hiện ra? Thời gian một nén nhang trôi qua, Lý thân hào chặt vật đứng dậy, nghẹn ngào phân phó hạ nhân: “Đỡ phu nhân về phủ, các người cũng xuống núi đi, đợi nước rút thì mau tản ra tìm hai người bọn họ... Là ta vô phương dạy con, ta đến từ đường tạ lỗi với tổ tiên.” Nước mắt không nhịn được rơi xuống.

Lúc còn trẻ phạm phải sai lầm, đứa con này trưởng thành cũng coi là hiểu thuận cùng hiểu chuyện, mãi đến khi người đi rồi mới biết, thì ra hận thù trong hắn lại nhiều đến vậy.

Hai vị lão nhân cực kỳ bi thương, bọn hạ nhân bận rộn thương lượng xem làm thế nào để trực vớt thi thể hai người, không một ai để ý tới Bạch Tiểu Bích,

Bạch Tiểu Bích đứng trên vách, ngăn người nhìn mặt hồ phía dưới.

Trên tảng đá cá chép phía xa kia, làm gì còn thấy bóng dáng cây cỏ tranh nào nữa.

Đã nhiều năm như vậy, tại sao Lý Duẩn đột nhiên biết được phương pháp phá giải quái huyết, khỏi cần nghĩ, Bạch Tiểu Bích cũng biết là ai ở giữa những tay vào. Những chuyện này là để thỏa mãn người nọ sao? Nhưng hết thảy là dùng tính mạng của hai huynh muội Lý gia để đổi lấy.

Hồ Thanh Long ngập tràn hơi nước, tiếng gió như đang gào khóc, cây cỏ trên vách núi khẽ rung lên.

Chung quanh không một bóng người, Bạch Tiểu Bích rót cuộc khóc thành tiếng. Nếu nói là thương tâm thay cho huynh muội Lý gia, không bằng nói khóc vì ước mơ tan biến. Vốn nàng vẫn ôm hy vọng, hy vọng người kia không đến nỗi táng tâm lương tâm, hy vọng hẳn không phải là người xấu, song... những chuyện xảy ra đã đập tan toàn bộ ảo tưởng của nàng, trong lòng hẳn ngoài vinh hoa phú quý ra thì chẳng còn thứ gì quan trọng nữa, vì để lập công với Ngô vương mà hẳn có thể hạ thủ với bất kỳ ai, thủ đoạn tàn nhẫn vô tình.

Không biết qua bao lâu, tiếng khóc của nàng dần trở thành tiếng thút thít.

Bỗng nhiên, một cánh tay vươn tới chạm vào nàng.

Bạch Tiểu Bích sợ hãi quay đầu lại, lúc này mới phát hiện trên vách núi còn rất nhiều người, vội vàng lau nước mắt rồi đứng lên: “Sư phụ!”

Gió núi thổi bay tà áo trắng, thần sắc Ôn Hải bình tĩnh, cũng không hỏi gì nàng, nghĩ đến những chuyện phát sinh hôm nay mới được kể lại, hẳn chậm rãi đến gần vách đá, nhìn về ngọn núi đối diện.

Sương khói lan tràn, vách núi sâu không thấy đáy.

Bạch Tiểu Bích thấp giọng hỏi: “Bọn họ... tìm được rồi?”

Ôn Hải nhìn nàng nói: “Nước đang dâng, tạm thời vẫn chưa tìm được!”

Thấy hẳn đứng quá gần vách núi đá, Bạch Tiểu Bích chẳng hiểu vì sao lại cảm thấy sợ hãi, vội vươn tay kéo hẳn nói: “Sư phụ lại đây đi!”

Ôn Hải nhìn nàng cười, không nói gì lui lại chỗ nàng.

Đợi hẳn tới gần mình rồi, Bạch Tiểu Bích mới cảm thấy yên tâm: “Sư phụ nhất định phải làm quan sao? Tranh quyền đoạt lợi gì có gì tốt chứ?”

Ôn Hải vòng tay ôm lấy nàng nói: “Sợ cái gì, thương tiếc cho huynh muội Lý gia? Trên cõi đời này, mỗi giờ mỗi khắc đều có người chết, thân là người trong triều, chuyện phân tranh là không thể tránh khỏi, nếu ta không thắng thì người sẽ thắng, mềm lòng thì không thể làm nên nghiệp lớn, người có lòng thương người là được rồi, không nên suy nghĩ quá nhiều.

Lời này của hẳn giống hệt với lời của Diệp Dạ Tâm hôm trước, Bạch Tiểu Bích ngáy người một lúc lâu, đột nhiên cất tiếng hỏi: “Sư phụ cùng Trầm công tử vừa vào trong thành?”

Ôn Hải không đáp, kéo tay nàng xuống núi nói: “Nơi này gió lớn, trở về thôi!”

Bạch Tiểu Bích không dám hỏi nhiều, cũng không dám suy nghĩ nhiều, chỉ sợ suy đoán của mình là đúng, hành động của hẳn cho nàng biết, những thứ này không hề quan trọng.

Ôn Hải đi được vài bước thì đột nhiên dừng lại, cánh tay giữ chặt hông nàng, phi thân nhảy lên.

Bạch Tiểu Bích còn đang mơ hồ không hiểu, chỉ nghe thấy tiếng gió rít gào bên tai. Ôn Hải sau khi phi thân lên xuống mấy lần, nhận thấy không thể thoát được, liền ôm Bạch Tiểu Bích lui lại chỗ cũ.

“Ôn huynh vào thành lần này thật trùng hợp!” giọng nói mang theo ý cười vang lên.

53. Q.1 - Chương 53: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết!

Mười mấy tên áo đen vây hai người vào giữa, bắt mắt nhất chính là vị công tử trẻ tuổi vừa lên tiếng kia, hẳn mỉm cười ôn nhu, cảm y như phát sáng, chỉ nhìn trang phục cùng khí chất cũng đủ biết là vương tôn công tử. Hẳn đứng đó, chiết phiến trong tay, thanh nhàn thông dong, phảng phất như những chuyện này không hề liên quan tới hẳn vậy.

Đối phương nhanh như vậy đã động thủ, quả là ngoài dự đoán, biết rõ hôm nay không thể thoát thân, Ôn Hải trấn định, cười nhạt nói: “Thì ra là Diệp thiếu chủ của Thiên Tâm, thất kính!”

Diệp Dạ Tâm vuốt cằm nói: “Diệp mã cũng đã sớm nghe đại danh của Ôn huynh!” Ánh mắt liếc nhìn Bạch Tiểu Bích.

Chuyện nàng sợ nhất rốt cuộc cũng xảy ra, Bạch Tiểu Bích hoảng sợ, bước đến đứng ngăn trước Ôn Hải nói: “Diệp công tử đã quên chuyện mình đáp ứng với ta rồi sao?”

Diệp Dạ Tâm không nhìn nàng, chuyển sang nhìn Ôn Hải nói: “Ôn huynh xuất thân từ phái Đang Nguyên, hai người chúng ta cũng coi như là đồng đạo!”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Không chỉ có thế, ta và ngươi cùng đi tìm một người, đều hành sự vì chủ nhân mình mà thôi!”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Diệp mỗ luôn muốn biết chủ nhân thật sự sau lưng Đang Nguyên là ai, mấy ngày gần đây mới đột nhiên hiểu ra một chút, Ôn huynh cũng đang tìm người sao? Theo Diệp mỗ thấy thì lai lịch Ôn huynh dường như không đơn giản!”

Sắc mặt Ôn Hải không đổi nói: “Diệp huynh hoài nghi ta chính là người nọ?”

Diệp Dạ Tâm thản nhiên nói: “Người nọ đến nay còn chưa tới tìm nàng, chỉ có thể lý giải là hắn đã sớm ở bên cạnh nàng rồi.” Nói rồi lại lắc đầu, “Không chỉ có thế, Diệp mỗ còn nhớ tới một chuyện bí mật khác trong cung, chính là chuyện Kính phi cùng Cửu vương chết thảm, Ôn huynh có từng nghe về chuyện này chưa?”

Ôn Hải nhìn hắn nói: “Kính phi vốn là nữ tử nhân gian được Tiên hoàng mang vào cung, đáng tiếc nàng vì khó sinh nên đã mất sớm, sau đó trong cung xảy ra một trận hỏa hoạn, Cửu vương gia táng thân trong biển lửa.”

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Nhưng nhân gian có tin đồn, Cửu vương gia được một cung nhân cứu thoát, lặng lẽ đưa ra ngoài cung, từ đó mai danh ẩn tích trong nhân gian.”

Ôn Hải nhìn hắn hỏi: “Người hoài nghi là ta?”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Ôn huynh đến tốt cùng là họ Ôn hay họ Tạ, ta cũng không có bằng chứng, nhưng là... để tránh đem dài lắm mồm, ta không thể làm ngơ được.”

Ôn Hải nhàn nhạt hỏi: “Diệp huynh có tính toán gì không?”

Diệp Dạ Tâm không trả lời, nhìn Bạch Tiểu Bích nói: “Mệnh cách nàng ẩn chứa dị số, mang theo bên người rất dễ gặp nguy hiểm.”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Diệp huynh hoài nghi ta là người sinh giờ Thìn kia, giữ nàng bên cạnh sẽ thành chuyện tốt, có lẽ nàng thật sự có thể mang chút vận khí tới cho ta?”

Diệp Dạ Tâm chậm rãi đi vào trong vòng cây, mỉm cười nói: “Đã sớm nghe nói Ôn huynh tài nghệ cao cường, hôm nay cả gan muốn lãnh giáo mất chiều, không biết Ôn huynh có nể mặt không?”

Ôn Hải thản nhiên nói: “Ta còn có lựa chọn khác sao?” Lúc hắn lên núi vẫn có người âm thầm đi theo bảo vệ, nhưng hiện tại không thấy một ai xuất hiện, cho thấy bọn họ đã sớm bị khống chế, nếu đối phương đã sớm quyết định, thà rằng giết lầm chứ không chịu bỏ sót thì làm gì có chuyện bỏ qua cho hắn?

Diệp Dạ Tâm làm tư thế mời rồi nói: “Mời Ôn huynh!”

“Không được!” Bạch Tiểu Bích sợ hãi, bất chấp lễ nghĩa, lên tiếng khuyên can: “Diệp công tử không cần quá lo lắng, sự phụ ta tuyệt đối không phải Cửu vương gia nào cả, công tử sợ người nhúng tay vào chuyện này sao, chúng ta cũng không muốn nhúng tay vào, nhưng là...”

Không một ai để ý tới nàng.

Chiết phiến trong tay khép lại, không có bất kỳ sự báo trước nào, Diệp Dạ Tâm lẩn người về phía trước.

Bạch Tiểu Bích đang muốn ngăn cản, chỉ nghe tiếng gió vang lên bên người, Ôn Hải cũng không thấy tấm hơi đâu cả.

Hai đạo nhân ảnh rất nhanh chạm vào nhau, song phương lấy chiết phiến làm vũ khí. Bạch Tiểu Bích biết cuộc tỷ thí này thập phần hiểm ác, liên quan đến mạng người, mặt trắng bệch không còn chút máu.

Bạch Tiểu Bích chợt nhớ tới một chuyện, lớn tiếng hét lên nhắc nhở Ôn Hải: “Sư phụ cẩn thận cây quạt, trên đó có cơ quan cùng độc dược!”

Có tiếng người cười khê nhưng nàng không biết là ai đang cười cả.

Gió càng lúc càng lớn, tốc độ của hai người nhanh đến nỗi không thể phân biệt được ai với ai cả.

Càng gấp gáp, kết quả càng chậm chạp không hiện ra, Bạch Tiểu Bích nắm chặt tay, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh, vừa muốn cuộc tỷ thí này nhanh kết thúc vừa sợ nó kết thúc. Hắn mang theo nhiều người như vậy, rõ ràng là đã chuẩn bị kỹ lưỡng, cho dù Ôn Hải có thắng, hẳn thật sự sẽ để hai người đi sao?

Bạch Tiểu Bích đang chìm trong suy nghĩ, một đạo hàn quang đột ngột đánh tới chỗ nàng. Bạch Tiểu Bích theo bản năng lùi lại.

Nhưng một người không luyện võ sao có thể nhanh hơn kiếm được? Trong tình huống chỉ mình treo chuông, chỉ còn một chút xíu nữa thôi là đâm tới nàng, một thân ảnh bay tới cắt ngang đường kiếm.

Bạch Tiểu Bích mặt cắt không còn giọt máu, thất thanh kêu lên: “Sư phụ, cẩn thận!”

Lời còn chưa dứt đã nghe thấy chưởng phong xé gió tới, người trước mặt vắng ra, rơi thẳng xuống vách núi đá!

Bạch Tiểu Bích ngơ ngác, không la hét cũng không nhúc nhích, bất động không phản ứng không thể tin được những chuyện phát sinh trước mắt. Nàng không thể nào tin được, hẳn vì cứu nàng mà chết! Nàng muốn khóc nhưng lại phát hiện bản thân không thể nào khóc nổi.

Cuối cùng, Bạch Tiểu Bích nhận được lao tới vách đá.

Nữ tử áo đen thu kiếm nói: “Thuộc hạ vừa tới, tự tiện xuất thủ, xin thiếu chủ trách phạt!”

Diệp Dạ Tâm giơ tay ngăn nàng ta lại rồi nói: “Thôi, không liên quan tới người!”

Nữ tử áo đen nhìn Bạch Tiểu Bích đứng trên vách đá, cất tiếng hỏi: “Phải xử trí nàng ta thế nào?”

Diệp Dạ Tâm không trả lời, chậm rãi bước đến gần vách đá.

Bạch Tiểu Bích nghe tiếng động, chậm rãi xoay người: “Chuyện Lý gia coi như xong, sư phụ ta cũng không còn để đối nghịch với người nữa, Diệp công tử tính xử trí ta như thế nào?” Sắc mặt nàng không đổi nhìn thẳng vào hắn, dờ dẩn nói: “Giết hay giữ lại? Không biết ta còn giá trị lợi dụng nữa không?”

Diệp Dạ Tâm không trả lời. Xử trí nàng thế nào, hết thấy đều đã có kế hoạch rồi, sẽ không bởi vì bất kỳ ai mà núng tay.

Lần đầu gặp mặt, thấy nàng cửa nát nhà tan, khả ai đáng thương nên mới ra tay nghĩa hiệp. Những lần sau đó tiếp cận cũng chỉ vì mệnh cách khác thường của nàng.

Rõ ràng là rất sợ hãi nhưng lại cố tỏ ra vẻ trấn tĩnh cùng kiên cường, tiểu nha đầu tâm tư linh hoạt thú vị, hẳn làm sao không nhận ra được tâm tư của nàng chứ, rõ ràng là đã động tâm với hắn nhưng hết lần này tới lần khác mạnh miệng nói vì báo ân, bị hắn lợi dụng, bị Ôn Hải lợi dụng nhưng vẫn một mực hi vọng ở hai người bọn họ, thật là một nha đầu ngốc!

Diệp Dạ Tâm phất tay ra hiệu cho nữ tử áo đen lui xuống, khê thờ dài nói: “Dọa đến người rồi, tới đây, theo ta trở về!”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy cũng không tỏ ý vui mừng, chỉ cười nói: “Còn tưởng rằng Diệp công tử thấy ta tội nghiệp mà giờ cao đánh khê, hóa ra là muốn giữ ta lại bên người, tiếp tục giúp người dẫn dụ người sinh giờ Thành kia ra sao?”

Diệp Dạ Tâm không phủ nhận, giọng nói vẫn ôn hòa như ngày nào: “Tới đây, ta sẽ không giết người!”

Nàng lắc đầu nói: “Nếu ta không đi theo người?”

Hắn im lặng không lên tiếng, ý tứ rất rõ ràng, nàng không còn lựa chọn nào khác.

Bạch Tiểu Bích nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, lắc đầu, lớn gan thừa nhận: “Mỗi một lần ta xảy ra chuyện đều là được người cứu, ta cũng có chút thích người, nhưng như vậy thì sao? Người lợi dụng ta chính là người, người giết sư phụ ta cũng là người, muốn bắt ta về nhốt lại cũng là người, có phải người đang chê cười ta si tâm vọng tưởng, có mắt không trông?”

Hắn không nhịn được cười, chậm rãi bước đến gần nàng nói: “Theo ta trở về!”

Nàng vẫn không nhúc nhích: “Trở về để người nhốt ta lại sao?”

“Làm sao như vậy được?”

“Ta còn có thể tin người sao?”

Diệp Dạ Tâm dừng bước, ôn nhu nói: “Hôm nay người chỉ có thể tin ở ta, chẳng lẽ ta đối với người không tốt bằng hẳn?”

“Nhưng người cứu ta chính là hắn, từ đầu đến cuối người đều lợi dụng ta, lợi dụng ta đi tìm người sinh giờ Thìn kia,” nói nàng thương tâm, không bằng nói nàng đang tuyệt vọng thì đúng hơn. Bạch Tiểu Bích không nhìn hắn nói, “Cho dù người không chê cười thì ta cũng tự chê cười chính mình, đã biết người không từ thủ đoạn nào hại người, lại còn muốn tin tưởng người, còn cho rằng người thật lòng đối tốt với ta, nhưng hôm nay, ta sẽ không để người lợi dụng nữa, các người ai cũng đừng nghĩ lợi dụng ta.”

“Tiểu nha đầu!” Diệp Dạ Tâm biến sắc, phi thân tới vách đá.

Vách đá sâu hun hút, sương mờ che kín, đâu còn bóng dáng của nàng!

Diệp Dạ Tâm chậm rãi thu tay lại, cúi đầu nhìn xuống vách núi, im lặng không nói. Đã quen lợi dụng người khác làm việc thay mình, vậy mà tới lượt nàng lại có chút không đành lòng, hắn chưa từng nghĩ nàng lại có dũng khí như vậy.

Nữ tử áo đen lên tiếng gọi: “Thiếu chủ!”

Diệp Dạ Tâm hoàn hồn, quay người hỏi: “Nhận được tin?”

Nữ tử áo đen do dự một chút rồi nói: “Chủ công vừa mới gửi tin, nói thiếu chủ không cần lo lắng về chuyện Cửu vương gia, chuyện năm đó là chủ công đích thân xử lý.” Thấy hắn im lặng không nói, nàng ta vội nói thêm: “Họ Ôn kia dù sao cũng không nên giữ lại, thiếu chủ xử trí như vậy rất hợp lý.”

“Viết thư nói cho lão nhân gia ngài, có thể khởi sự được rồi,” hắn không nhìn nàng ta mà quay đầu nhìn những người còn lại, thản nhiên nói: “Đi xuống tìm cho ta, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Bạch Tiểu Bích vừa rớt xuống, nước từ bốn phía lập tức bao lấy nàng, tràn vào mũi miệng, cảm giác khó thở ập tới, lồng ngực bị đè ép muốn vỡ tung, trong lúc cận kề với cái chết, Bạch Tiểu Bích mới phát hiện, hóa ra chết cũng không dễ dàng gì. Nàng chưa bao giờ nghĩ tới chết lại đáng sợ như vậy, hành hạ thể xác so với tuyệt vọng càng khó có thể chịu đựng được, nàng không thể ngờ trước khi chết lại phải chịu thống khổ như thế!

Bạch Tiểu Bích vạn lần khó chịu, cánh tay quơ loạn trong nước.

Đột nhiên, tay nàng tóm được vật gì đó, cảm giác thô ráp giống như là gốc cây?

Trải qua hành hạ về thể xác, ý muốn được sống mãnh liệt dâng lên, hoặc là do bản năng sinh tồn, nàng liều mạng tóm chặt lấy gốc cây, muốn ngoi lên hít thở không khí. Chỉ cần ngoi lên mặt nước là mọi chuyện sẽ ổn thôi...

Bất chợt, một cánh tay không biết từ đâu vươn tới nắm chặt cánh tay trái của nàng, khí lực mạnh đến nỗi khiến nàng thiếu chút nữa bị kéo xuống lại, người nọ cũng đang chặt vật đối kháng với dòng nước chảy xiết, giây dựa mong được sống.

Bạch Tiểu Bích nào có tâm tư mà nghĩ nhiều, càng lúc càng cảm thấy khó thở, ý nghĩ duy nhất trong đầu nàng lúc này là... không bao giờ muốn chịu loại hành hạ như thế này lần nữa...

Hai tay ôm chặt lấy gốc cây kia như thể ôm cây cứu mạng, chết cũng không chịu buông tay, thống khổ giây dựa muốn ngoi lên...

Đột nhiên, nàng cảm thấy gốc cây kia mềm mại hơn cả, phẳng phất như da thịt con người, lại còn có hơi ấm...

Bạch Tiểu Bích mở bừng mắt.

Sơn động âm u, chung quanh là nham thạch đã nguội lạnh.

Nàng chưa chết sao? Bạch Tiểu Bích ngồi bật dậy, trong giây lát liền cảm thấy dạ dày vô cùng khó chịu, nghiêng người nôn ra mấy ngụm nước.

Tay, tay nàng vừa rồi...

Bạch Tiểu Bích kinh hãi quay đầu nhìn lại mới phát hiện bên cạnh còn một người nữa, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, sống mũi kiên định khiến khí thế trên người hắn không giảm đi chút nào.

Mà giờ phút này, tay nàng đang nắm một tay của hắn, tay kia nắm chặt chiết phiến vẫn khép lại.

Giọng Bạch Tiểu Bích khàn đi, thử lên tiếng dò xét: “Sư phụ?”

Hắn vẫn không nhúc nhích.

Bạch Tiểu Bích rất nhanh phản ứng lại, bàn tay hắn nóng đến dọa người, cho thấy hắn vẫn còn sống, thập phần mừng rỡ đưa tay lên sờ trán hắn, quả nhiên nóng đến đáng sợ. Bạch Tiểu Bích nhất thời bối rối, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Làm thế nào hạ nhiệt cho hắn bây giờ? Bạch Tiểu Bích nghĩ nghĩ rồi quyết định đặt tay mình lên trán Ôn Hải.

Ôn Hải cảm nhận được cơn lạnh, khẽ giật giật ngón tay.

Người trước mặt này cũng từng lợi dụng nàng, sở dĩ nàng có dũng khí nhảy xuống theo, không thể phủ nhận, có một nửa duyên cớ là do quá thất vọng về người kia, phần còn lại chính là cảm kích hắn, lúc kiểm của nữ tử áo đen kia đâm tới, hắn không để ý an nguy chần cho nàng, coi như hắn thật lòng khi nói: “Sau này xong chuyện, vì sư cũng sẽ không bỏ lại đồ nhi!”.

Mặc dù không cứu nàng thì hắn cũng chưa chắc chạy thoát, nhưng hắn bất chấp an nguy khiến nàng cảm động.

Bạch Tiểu Bích ngây ngốc một hồi lâu mới phát hiện bên tai có tiếng nước chảy, nghĩ tới hai người có thể còn ở trong núi cho nên vội vàng đứng dậy, ra ngoài xem xét.

Cửa động bị cây cỏ che lấp, ánh sáng le lói, nàng vốn tưởng trời đã tối, không ngờ ra ngoài nhìn ánh mặt trời le lói mới phát hiện mới qua buổi trưa.

Mặt sông phẳng lặng, nước ở đây chảy không xiết lắm, không giống với hồ Thanh Long chút nào. Xem ra là do sợ những người kia đi tìm nên hắn đã không quản đêm tối đưa nàng đến đây, đến lúc kiệt sức lại bị vết thương hành hạ nên mới hôn mê.

Chắc người kia cũng nghĩ là bọn họ đã táng thân nơi đây hồ rồi.

Chỗ lạnh lẽo này không thích hợp cho người bệnh ở lâu, tình hình của hắn bây giờ không ổn chút nào, nếu không được chữa trị cùng uống thuốc nhất định sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Bạch Tiểu Bích để ý thấy trên sông có thuyền đánh cá.

54. Q.1 - Chương 54: Nhân Dịp Bàn Về Đồ Ăn Thức Uống Của Dân Chúng!

Bắc đèn đã gần cháy hết, người bần hàn không nỡ tiêu phí dầu thắp sáng, ngọn đèn được đặt trên một cái bàn cũ nát, phòng tuy nhỏ nhưng cũng đã là gian phòng tốt nhất trong nhà, để chủ nhà nhường lại phòng, Bạch Tiểu Bích vốn có chút áy náy, nhưng vì Ôn Hải mang bệnh, thật sự không thể sơ xài được, nàng bắt đầu cảm thấy may mắn vì bản thân có thói quen mang theo bạc trong người, tuy không nhiều lắm nhưng lúc cần cũng rất hữu ích, đối với những người dân nơi đây cũng được coi là nhiều rồi.

Bạch Tiểu Bích hỏi thăm mới biết, nơi này cách hồ Thanh Long tới mười hai dặm. Bị thương nặng như thế mà hắn vẫn cố gắng đưa nàng đi xa như vậy.

Bạch Tiểu Bích nói dối về tình huống của hai người, người nhà lão đánh cá cũng hết sức thuận phác thiện lương nên cũng không nghi ngờ gì, Điều Bạch Tiểu Bích lo lắng nhất chính là, Diệp Dạ Tâm làm việc cẩn trọng, chỉ sợ hắn không tìm thấy thi thể hai người sẽ phái cao thủ đi điều tra, nếu vạn nhất bị hắn tìm được, Ôn Hải nhất định khó bảo toàn tính mạng, chỉ mong thương thể trên người hắn sớm chuyển biến tốt để còn mau chóng rời khỏi chỗ này.

Trên hộc tủ đầu giường có đặt một cái chén đất, trong chén là một chất lỏng màu đen.

Ôn Hải không mở miệng, Bạch Tiểu Bích không tài nào dứt thuốc được cho hắn, bao nhiêu thuốc đều chảy xuống gối hết cả, nàng nóng ruột đưa tay sờ trán hắn, thấy trán hắn nóng bừng, nhất thời càng thêm khẩn trương, quả thật là muốn khóc mà. Bạch Tiểu Bích không còn cách nào khác, đành phải ngậm thuốc mớm cho hắn.

Rất lâu sau đó, một tiểu cô nương mặc áo vải thô đẩy cửa bước vào hỏi: “Tỷ tỷ, ca ca đã uống thuốc chưa?”

Bạch Tiểu Bích vội vàng lau khô miệng, cầm chén thuốc đưa cho tiểu cô nương nói: “Đã uống rồi, cảm ơn muội muội.” Gương mặt thanh tú nóng rực.

Sau khi mớm thuốc, nàng lại đắp khăn lạnh cho hắn, mắt thấy trời sắp sáng, Bạch Tiểu Bích mới ghé người vào đầu giường ngủ một lát. Sáng sớm hôm sau, việc đầu tiên nàng làm sau khi thức dậy chính là kiểm tra nhiệt độ của Ôn Hải.

Ôn Hải rốt cuộc cũng là người luyện võ, mặc dù còn chưa tỉnh nhưng nhiệt độ đã hạ rất nhiều, không còn nóng bừng như hôm qua nữa. Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu cô nương hôm qua lại mang thuốc đến.

Đợi cô bé đi ra ngoài rồi, Bạch Tiểu Bích đi tới đóng chặt cửa lại. Lần mớm thuốc này dễ dàng hơn hôm qua rất nhiều, Ôn Hải cũng rất phối hợp, toàn bộ thuốc nàng mớm đều nuốt xuống cả, thậm chí cuối cùng còn... Bạch Tiểu Bích có cảm giác như đôi môi lạnh băng của hắn như đang đáp lại, nhẹ mút lấy môi nàng...

Da đầu Bạch Tiểu Bích tê dại, theo bản năng rụt đầu lại.

Quả nhiên, Ôn Hải không biết đã tỉnh lại từ lúc nào, đang mở mắt nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích sợ đến nỗi đánh rơi chén thuốc trên tay: “Sư phụ!”

Sắc mặt Ôn Hải không đổi, khẽ nâng người muốn ngồi dậy.

Bạch Tiểu Bích vội vàng nhặt chén thuốc đặt lên bàn rồi chạy qua đỡ hắn, lấy gối cho hắn dựa vào: “Hôm qua sư phụ hôn mê, không chịu uống thuốc, cho nên...”

Ôn Hải nhìn nàng hỏi: “Cho nên người mới dứt thuốc cho ta như vậy?”

Bạch Tiểu Bích quẩn bách quay người nói: “Ta... mang chén đi rửa!”

Ôn Hải kéo tay nàng nói: “Nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau rời khỏi đây.”

Tạm không nhắc tới chuyện hai người, giờ phút này, tại vách núi đá cách xa Lý gia trang, một nữ tử che mặt khóc nức lên, lão giả bên cạnh nhìn xuống vách núi đá, hiển nhiên cũng không mấy dễ chịu, thỉnh thoảng lại thở dài một tiếng.

Có người vội vã đi tới: “Hội chủ!”

Hai người đồng thời ngẩng đầu nhìn người mới tới.

Lão giả lên tiếng trước tiên: “Như thế nào rồi?”

Người nọ cúi đầu đáp: “Đã tìm khắp hai bờ sông nhưng vẫn không thấy người, sợ rằng...”

Nữ tử nghe vậy, lớn tiếng cắt ngang lời hắn: “Sợ rằng cái gì? Mau đi tìm lại, tìm cho tới khi nào thấy người mới thôi!”

Vách đá cao như vậy, bên dưới còn là dòng nước chảy xiết, thi thể hai người có khi đã bị cuốn vào trong hồ rồi cũng nên, lão giả thở dài, vỗ vỗ lưng nàng nói: “Thôi, người sống trên đời đều có số, không cưỡng cầu được, nếu không cũng chỉ là công dã tràng, còn tưởng không nhìn ra tướng mệnh của hần sẽ có chút may mắn, không nghĩ tới...”

Nữ tử cắn răng nói: “Ta không tin! Chỉ cần chưa tìm được người thì vẫn còn hi vọng!” Nói rồi khóc nức lên nói: “Đều tại cha, ta đã nói nên phải thêm người bảo vệ huynh ấy!”

“Không được tùy hứng!” lão giả lớn tiếng quát nàng, hừ lạnh một tiếng nói: “Ta đã sớm nói hần quá trẻ, nay cục định đã thành, có thể thấy chúng ta đã nhìn lầm người, hôm nay Thiên Tâm làm việc cho Ngô Vương, nếu chúng ta không mau tính toán thì khó bảo toàn được, sau này Thiên Tâm... aizzz!” Ngô Vương hành sự không từ thủ đoạn, so với đương kim Hoàng thượng còn ác độc hơn, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho đối thủ được, bọn họ chỉ có thể ngồi chờ chết thôi.

Nữ tử không tin, lớn tiếng kêu lên: “Cha bỏ mặc huynh ấy sao?”

Hai người đang âm ỉ, một người nữa vội vàng chạy tới: “Hội chủ!”

Lão giả nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì mà khẩn trương như vậy?”

Người kia nói: “Ngô vương... động thủ!”

Cổ đại um tùm, những cây cổ mộc cao lớn che phủ bầu trời, giữa thiên nhiên núi rừng có một căn nhà gỗ nhỏ bỏ hoang, đối với người đào vong mà nói thì đây chính là chỗ trốn lý tưởng nhất, từ biệt nhà lão đánh cá, Ôn Hải liền dẫn Bạch Tiểu Bích tới đây, nơi này vốn là chỗ ẩn cư của một vị trưởng lão, sau này lão mất, chỗ này liền bỏ hoang, hôm nay trong lúc nguy cấp nhớ tới, tạm thời dùng làm chỗ ẩn thân.

Bạch Tiểu Bích cũng hiểu, với tình hình hiện nay mà trở về Lý gia trang thì hần khó bảo toàn được tính mạng, thương thế của hần không nhẹ, nếu lộ diện nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Khí trời đang tiết giao mùa, quả đại trong núi rất nhiều, hai người ăn trái cây hai ngày, Ôn Hải nhịn không được đi ra ngoài, lúc trở về mang theo hai con thỏ quảng cho Bạch Tiểu Bích.

Trong khe núi, Bạch Tiểu Bích đứng trên tảng đá lớn ở mép nước, tay cầm đoản, ánh mắt nhìn hai con thỏ có chút buồn bực.

Đoản đao tỏa ra ánh sáng lạnh, tuyệt đối không phải vật tầm thường, không nghĩ tới ngày thường hần chưa bao giờ dùng tới, hôm nay lại dùng vào việc giết thỏ này.

Hai con thỏ đã bị đánh gãy chân, gục trên mặt đất thở gấp, Bạch Tiểu Bích càng nhìn càng cảm thấy không đành lòng, chần chừ mãi không dám hạ thủ.

“Lòng dạ đàn bà!” Một cánh tay vươn tới, đoạt đi đoản đao trong tay nàng.

Ánh đao chợt lóe, hai cái đầu thỏ lập tức phân ra.

Bạch Tiểu Bích chưa từng thấy cảnh giết thỏ máu me như vậy, vội vàng quay đầu nhìn sang chỗ khác.

“Thịt thường ngày ngươi ăn từ đâu ra?” Ôn Hải ném đoản đao lại cho nàng, thản nhiên nói. “Tuy có chút bất đắc dĩ nhưng chẳng lẽ ngươi muốn ăn trái cây mà sống qua ngày mãi?”

Bạch Tiểu Bích then thùng nói: “Sư phụ dạy rất đúng!”

Ôn Hải hỏi lại: “Thì ra ta là sư phụ ngươi?”

Bạch Tiểu Bích đột nhiên nhớ tới cảnh tượng mớ thuốc hôm trước, đầu óc bắt đầu hỗn loạn, hai gò má nóng ran, vội vàng ngồi xổm xuống xem xét hai con thỏ, không biết nên làm thế nào cho đúng: “Này... làm sao làm a?”

Ôn Hải nhìn hai con thỏ nói: “Ta cũng không biết!”

Bạch Tiểu Bích cúi đầu.

“Chê cười ta sao?” thanh âm mang theo ý cười, hần đi tới ngồi xuống cạnh nàng, cầm hai con thỏ kia lên, “Ta mặc dù không hiểu nhưng biết làm a!”

Bạch Tiểu Bích chỉ điểm nói: “Ta đã thấy người ta giết gà rồi, hình như là vật lông trước?”

...

Thỏ dĩ nhiên không thể nhỏ lông được, Ôn Hải rất nhanh đã lột da xong, dùng đá đánh lửa lấy được từ nhà lão đánh cá ra, hiện tại chỉ còn thiếu củi khô, hướng chỉ nửa đêm trong núi rất lạnh, muốn qua được đêm dài thì nhất định phải đốt lửa, thấy góc tường có một chuôi sắt rỉ, hần liền cầm lên đi ra ngoài.

Bạch Tiểu Bích lo lắng thương thế của hần, vội lên tiếng ngăn: “Sư phụ nghỉ ngơi đi, để ta đi cho!”

Bạch Tiểu Bích cầm búa chém xuống, nhưng mặc cho nàng hao tổn bao nhiêu sức lực đi chăng nữa, cái cây kia vẫn không hề suy suyễn, hai tay nàng cầm búa đến đỏ cả, đành phải chuyển sang những cành cây nhỏ hơn, lúc này mới phát hiện mình đã đánh giá quá cao bản thân.

Ôn Hải ở bên cạnh nhìn nàng nửa ngày, rốt cuộc không nhìn được đi tới hỏi: “Người tính đến tới lúc trời tối hay sao?”

Bạch Tiểu Bích đưa cây búa cho hần.

Ôn Hải không nhận, nhưng lại di chuyển tới phía sau nàng, cầm hai cánh tay nàng nói: “Phải cầm như vậy,” vừa nói vừa cầm hai cánh tay nàng nhắc lên, cây búa trong tay chém xuống, chỉ nghe ‘rắc’ một tiếng, cả thân cây cao lớn đổ ập xuống.

Bạch Tiểu Bích bị khí lực vốn không phải của mình dọa cho sợ run người, bên tai giống như có tiếng cười khê.

Tìm được đường sống trong chỗ chết quả thật chặt vật, kiểu dạy như thế này thường ngày sao cso thể làm ra được, mùi đàn hương trên người hần đã không còn nồng như trước nhưng vẫn như cũ khiến cho người ta đỏ mặt, tim đập loạn nhịp. Bạch Tiểu Bích bị Ôn Hải ôm trong ngực, hô hấp có chút không thông, tay cầm búa cũng bắt đầu run lên, cảm thấy tình hình không ổn, nàng lắp bắp nói: “Tốt... tốt lắm!”

Ôn Hải quả nhiên buông nàng ra, thản nhiên nói: “Vậy người tiếp tục đi!”

Biết hần cố ý, Bạch Tiểu Bích nhìn gốc cây trước mặt, bực mình nói: “Sư phụ cần gì trêu đùa ta!”

Ôn Hải lại nói: “Vi sư thương thế không tốt, khí lực không đủ, đâu có thể tự mình động thủ được, dạy người cách làm thì được.”

Bạch Tiểu Bích ghen hòng.

Ban đêm, ánh lửa chiếu rọi bốn vách nhà tranh, không khí trong nhà ấm áp như mùa xuân. Buổi chiều nay, hai người dùng tư thế mập mờ đồn xong đồng củi, đợi cho Bạch Tiểu Bích phát hiện tình huống khác thường thì thỏ cũng đã nướng xong.

Ôn Hải nhìn miếng thịt thỏ đã được nướng chín, khê nhú mảy, cuối cùng cũng xé một miếng, chậm rãi ăn.

Bạch Tiểu Bích ngược lại ăn rất ngon: “Ngày thường theo sư phụ đi khắp nơi, ăn nhiều món ngon nhưng cũng không ngon bằng thịt thỏ hôm nay.”

Ôn Hải nói: “Trong tình huống nguy cấp, mọi thứ có thể lấp đầy bụng đều là mỹ vị.”

Bạch Tiểu Bích xấu hổ nói: “Sư phụ nói rất đúng, nhớ tới thật khiến người ta chê cười.”

Ôn Hải ra hiệu cho nàng nói tiếp.

Bạch Tiểu Bích cười nói: “Lúc ta còn bé, nương ta có kể cho ta nghe một câu chuyện về một vị hoàng đế bị gian thần mưu phản nên phải lưu lạc trong nhân gian, một ngày đói bụng khiến ông ta không chịu được, đúng lúc có một lão đầu mang cho ông ta một chén canh đậu phụ với ngô non, hoàng đế ăn vào mà cảm giác như đang ăn mỹ vị nhân gian, sơn hào hải vị trong cung cũng không hơn được món canh đậu phụ sơn dã này, hoàng đế liền hỏi lão đầu kia về món canh, lão đầu cười nói với hoàng đế đó là món canh trân châu mã não. Sau này hoàng đế thuận lợi trở về hoàng cung, liền dặn đầu bếp...”

Ôn Hải cắt ngang lời nàng nói: “Là ngự trù!”

Bạch Tiểu Bích nói: “Đúng vậy, hoàng đế ra lệnh cho ngự trù làm món canh trân châu mã não, ngự trù trong cung trợn mắt nhìn nhau, trân châu bột ăn được thì không nói, nhưng mã não kia thì phải làm sao? Hoàng đế thấy bọn họ không làm được, mặt rồng giận dữ, hạ lệnh chém rất nhiều đầu bếp, ách, ngự trù, những người còn lại sợ hãi, vội vàng kéo nhau đi tìm lão đầu kia, van xin lão làm ột chén canh trân châu mã não. Lão đầu nghe vậy chỉ cười nói, đó là món canh đậu phụ nấu với ngô non của người nghèo, bởi vì ngại nguyên liệu tầm thường cho nên mới lấy tên để nghe, hoàng thượng không ăn sơn hào hải vị lại đi ăn cái này làm gì. Ngự trù bất chấp tất cả, một đám người quì trên đất cầu xin, xin lão nhân người thương xót, nếu không làm được thì mạng bọn họ cũng khó bảo toàn. Lão đầu không có cách nào khác, đành phải làm một chén canh trân châu mã não cho bọn họ.” Bạch Tiểu Bích kể tới đây, cố ý dừng lại hỏi: “Sư phụ có đoán được kết quả không?”

Ôn Hải híp mắt nhìn nàng nhưng không đoán.

Bạch Tiểu Bích có chút mất hứng, tiếp tục kể: “Lão đầu dâng canh lên cho hoàng đế nhưng hoàng đế chỉ ăn một miếng rồi buông đũa, nói là mùi vị không giống ngày trước, quả thực là khó có thể nuốt trôi. Lão đầu cười nói, Hoàng thượng không biết đó thôi, canh này vốn là món ăn của người nghèo chúng ta, chỉ dùng để lót dạ. Người ta khi đói bụng, điều quan trọng nhất là phải lấp đầy bụng, làm gì có tâm tư nghĩ đến mùi vị, ngày trước Hoàng thượng cảm thấy ngon là bởi vì lúc đấy người đang đói bụng.” Bạch Tiểu Bích cười lớn nói.

Nàng kể sinh động như thật, vốn tưởng Ôn Hải sẽ cười, ai ngờ hần chỉ ‘nha’ lên một tiếng rồi nói: “Hoàng đế cũng là người, từ nhỏ lớn lên trong cung, không thấy được cuộc sống gian khổ của người dân, khó có cơ hội được đi ra ngoài thể nghiệm thì người đi theo hầu hạ cũng có hàng chục hàng trăm, tận tâm chu toàn cho nên chẳng bao giờ trải qua cơ hàn, không hiểu cũng chẳng có gì là lạ, chẳng qua... thân là vua một nước mà ngay cả món canh đậu phụ nấu với ngô non mà cũng không biết, không biết được cuộc sống cơ cực của người dân thì thật sự quá ngu ngốc!”

Bạch Tiểu Bích có cảm giác nhụt chí, cúi đầu không nói.

Ôn Hải cũng không có ý định dừng lại: “Thiên tử muốn lấy mạng người quả thật dễ như trở bàn tay, nhưng phạm là minh quân thì sẽ không vì một món ăn mà tàn sát người vô tội như vậy, quá mức hoang đường.”

Bạch Tiểu Bích giận đến quay đầu không nhìn hần nói: “Được rồi được rồi, bắt quá chỉ là kể chuyện cười, sư phụ cần gì nói một đồng đạo lý như vậy chứ.”

Ôn Hải nhìn nàng cười nói: “Là... đồ đệ của ta thì phải biết những đạo lý này!” Không biết vô tình hay cố ý mà Ôn Hải dừng lại một lúc mới nói hết câu.

Bạch Tiểu Bích cũng không để tâm, nhớ tới bộ dáng phát hỏa vừa rồi của hần, không nhịn được bật cười nói: “Sư phụ nói thuở nhỏ hành tẩu giang hồ là nói dối sao?”

Ôn Hải kéo tay nàng tới gần mình, “Chê cười ta sao?”

Bạch Tiểu Bích nghiêng mắt nhìn chuôi chiết phiến trong tay hần nói: “Sư phụ nhất định không phải xuất thân từ nhân gian!”

Ôn Hải nhìn nàng cười: “Làm sao biết được?”

“Ta chỉ đoán thôi,” Bạch Tiểu Bích cúi đầu, chuyển chủ đề nói: “Ngày trước trách lầm sư phụ, sư phụ sẽ không giận ta chứ?” Nàng có chút không được tự nhiên, lấy tay gầy gầy mấy cành củi: “Lần trước có người bị rơi xuống sông, ta nghĩ sư phụ cố ý... thì ra sư phụ không biết bơi!”

Ôn Hải nghe vậy, cười lớn nói: “Ta vốn đang bế khí ở dưới nước, nếu không phải người bắt được cái rễ cây kia thì mạng chúng ta đã xong từ lâu rồi, đồ đệ quả nhiên là phúc tinh của ta!”

Bạch Tiểu Bích ngẩng đầu nhìn hần, mỉm cười nói: “Sư phụ...”, Bạch Tiểu Bích đột nhiên sững người, nụ cười phút chốc trở nên cứng ngắc.

55. Q.1 - Chương 55: Người Sinh Giờ Thìn!

Bạch Tiểu Bích ngẩng mặt nhìn hắn, không thể tin được: “Người... người thật sự là...”

Ôn Hải nhướn mày nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích lẩm bẩm: “Thì ra người chính là người sinh giờ Thìn kia, hóa ra hắn nói không có sai.”

Ôn Hải thần nhiên hỏi lại: “Hắn là ai?”

Ý thức được mình lỡ lời, Bạch Tiểu Bích không dám nói nhiều: “Chuyện này còn có người nào biết nữa? Vạn nhất...”

Ôn Hải lại nói: “Trừ người ra thì không ai biết cả.” Ngay cả người của Đang Nguyên cũng không biết, tướng tinh của hắn từ lúc ra đời đã biến mất, vì tránh né thiên nhân của Thiên sư, bảo vệ tính mạng của hắn mà rất nhiều người đã hi sinh. Hắn khẽ mỉm cười nói: “Ta đã đánh giá thấp Diệp thiếu chủ, không nghĩ tới hắn cũng nhìn ra, lần này may có đồ đệ bảo vệ ta, chuyển dữ hóa lành, ngày trước ta không tin lắm nhưng hiện tại thì tin rồi.”

Bạch Tiểu Bích khó hiểu hỏi lại: “Tin cái gì cơ?”

Ôn Hải cười nói: “Tin ở duyên phận!”

Bạch Tiểu Bích nóng mặt, vội nói: “Sư phụ nhận ta làm đồ đệ, đương nhiên là hữu duyên rồi!”

“Chỉ như vậy thôi?” Ôn Hải kéo nàng vào trong ngực, “Vây duyên phận mớm thuốc đâu?”

Lòng ngực của hắn thật ấm áp, đầu óc Bạch Tiểu Bích gần như nổ tung, hành động mớm thuốc hôm trước thật sự bất đắc dĩ, vốn tưởng đã qua rồi, không ngờ hắn lại nhắc tới nữa.

“Lúc ấy thần trí sư phụ mơ hồ, không thể uống thuốc, cho nên...”

Nàng còn chưa nói xong, hắn đã nghiêng người đè nàng xuống.

Tư thế như vậy không mấy xa lạ, nhưng Bạch Tiểu Bích chưa từng nghĩ tới sẽ phát sinh giữa hai người bọn họ, nàng cả kinh đến độ không thốt nên lời.

Ánh lửa chiếu lên gương mặt tuần tú, nửa sáng nửa tối khiến khí thế trên người hắn càng thêm bức người.

Cảm giác sợ hãi dâng lên, nàng thử dùng sức đẩy hắn nhưng hiển nhiên là không có kết quả, Bạch Tiểu Bích càng thêm sợ hãi, bởi vì người ấy ôn nhu bao nhiêu thì hiện tại hắn lại khiến nàng có cảm giác áp bách bấy nhiêu.

Thấy nàng sợ hãi, Ôn Hải rất hài lòng, cúi đầu ngậm lấy cánh môi nàng.

Chuyện này cũng không xa lạ gì với Bạch Tiểu Bích, người kia cũng đã từng dùng phương thức này nhục nhã nàng.

Hơi thở hắn dần nóng lên, lực đạo càng lúc càng mạnh, không ngừng ve vuốt trên môi nàng, thân mật như vậy không nên phát sinh giữa sư phụ và đồ đệ. Bạch Tiểu Bích không biết nên kháng cự hay nên hàng phục, toàn thân run lên, thật vất vả chờ hắn dừng lại, lại phát hiện vật áo ngoài đã mở rộng từ lúc nào, bàn tay hắn đang luồn vào trong y phục nàng.

Hắn muốn làm gì? Bạch Tiểu Bích theo bản năng giữ tay hắn lại: “Sư phụ...”

Khóe miệng Ôn Hải xuất hiện ý cười khó phát hiện, duy trì tư thế mờ ám nói: “Ta không làm sư phụ của người nữa, được không?”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc một lúc lâu mới chậm rãi buông tay hắn nói: “Sư phụ không làm việc cho Thập vương gia nữa, có được không?”

Lời nói của nàng giống như một xô nước lạnh, dập tắt cả ngọn lửa tình đang thiêu đốt.

Trên người Ôn Hải tản mát hàn khí, hắn nhìn thẳng vào nàng, bình tĩnh hỏi lại: “Làm sao người biết?”

Bạch Tiểu Bích không dám nhìn hắn, nghiêng đầu nói: “Đến ngày hôm qua ta mới nghĩ thông, chuyện nhà Phạm Bát Sĩ tuy là Diệp công tử làm, nhưng nếu không có mãnh hổ xuống núi thì làm sao có hổ chết ở đây? Sư phụ cùng Trầm công tử đều là những người có bản lĩnh, nếu không phải sư phụ âm thầm giúp đỡ, Diệp công tử sao có thể dễ dàng đắc thủ như vậy? Nếu ngay cả ta cũng có thể nhận ra điều bất thường thì sao các người không nhận ra được? Một mình sư phụ thì thôi đi, chẳng lẽ Trầm công tử cũng sơ suất như vậy? Hắn đã biết thân phận của sư phụ sao?”

Nàng thấp giọng nói: “Rồi chuyện Trần quốc công, ta chỉ nghĩ sư phụ là người của Tứ vương gia nên cố ý mượn tay Ngô vương loại trừ cánh tay phải đắc lực của Hoàng thượng, nhưng hôm nay nghĩ lại thì không phải vậy, Trần gia cùng Lý gia đều là người của Tứ vương gia, nếu người làm việc cho Tứ vương gia thì không thể hại bọn họ được? Diệp công tử nói không sai, sư phụ họ Tạ, chẳng qua hắn không ngờ tới, sư phụ cũng không phải... là Cửu vương gia gì đó mà là... Thập vương gia.”

Ôn Hải nhìn nàng hỏi: “Ta không phải Cửu vương gia? Làm sao người biết chuyện này?”

Bạch Tiểu Bích lại nói: “Chuyện về Cửu vương gia ta đã từng nghe quá, cũng hoài nghi sư phụ chính là người, cho đến hôm nay mới dám xác định, nếu Cửu vương gia thật sự lưu lạc trong nhân gian, cho dù có được người thiện lương nuôi dưỡng thì rốt cuộc cũng là một nam nhân, không giống với nữ tử khuê trung như ta, làm sao có thể không biết làm những chuyện vặt hàng ngày được? Đàng Nguyên có lớn đến mấy cũng chỉ là một bang phái giang hồ, ngay cả trưởng lão cũng biết nấu cơm, thêm nữa... chữ viết trên cây quạt của sư phụ... hẳn là bút tích của Thập vương gia? Trên đó còn có cả vương ấn!”

Ôn Hải nhìn nàng, im lặng không lên tiếng.

“Là ta thấy chiết phiên của sư phụ bị ngâm nước nên mới mang đi phơi, cũng không phải cố ý muốn xem đồ của sư phụ,” Bạch Tiểu Bích vội giải thích, “Ta vốn hoài nghi sư phụ chính là hắn nhưng ngày hôm trước ta nghe nói Thập vương gia đang ở kinh thành, sư phụ đương nhiên không thể nào là hắn.”

Ôn Hải lại hỏi: “Thập vương gia vì sao lại làm những chuyện này?”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu nói: “Người ta đều nói Thập vương gia đam mê tửu sắc, suốt ngày ở trong phủ uống rượu mua vui, ngay cả Hoàng thượng cũng chẳng để ý tới hắn. Nhưng tất cả chỉ là lời đồn đãi, ta phát hiện một điều, người cũng có thể là giả!” giống như những người bên cạnh nàng lúc này vậy, thật thật giả giả khó có thể phân biệt được.

“Hoàng thượng cho rằng chỉ cần giam lỏng hắn là được rồi, nhưng nếu Hoàng thượng... xảy ra chuyện, Ngô vương đương nhiên sẽ không bỏ qua cho con nối dòng là hắn, Tứ vương gia đương nhiên cũng không thể chạy thoát. Trước giờ triều đại này đều là cha truyền con nối, Thập vương gia là Hoàng tử trưởng của Tiên hoàng, cho dù Cửu vương gia còn sống đi chăng nữa cũng không đáng lo ngại,” Bạch Tiểu Bích dừng lại một chút rồi lại nói: “Mượn thế lực Ngô vương đối phó với Hoàng thượng cùng Tứ vương gia, ngư ông đắc lợi nhất định là Thập vương gia. Ngô vương vốn danh bất chính, ngôn bất thuận, dân chúng không thích chiến loạn đương nhiên sẽ hận ông ta, còn nữa, ông ta cùng Hoàng thượng, Tứ vương gia đấu xong trận này chắc chắn sẽ tổn hại tới binh lực tích trữ bao nhiêu năm. Thập vương gia lúc bấy giờ chỉ cần lấy danh nghĩa dẹp loạn, bảo vệ Hoàng thượng mà khởi binh, phái bảo hoàng nhất định sẽ ủng hộ người. Trầm công tử đối với sư phụ cung kính như vậy không phải vì muốn tiến cử sư phụ mà là hắn đã sớm nhận ra thân phận của người, hắn muốn sư phụ tiến cử mình cho Thập vương gia. Trầm gia các đời chỉ thuần phục Tạ gia, huống chi Thập vương gia lại là con trưởng của Tiên hoàng, hắn rất thông minh.”

“Hắn thông minh, người cũng không đần.” Ôn Hải buông tay nàng, đứng dậy nói.

Bạch Tiểu Bích chậm rãi đứng dậy: “Những thứ này chẳng qua là do Tiểu Bích lộn mạt suy đoán mà thôi, nếu cục diện này do Thập vương gia thiết kế thì hẳn quả thật là một người ỉn, nhưng nếu hắn thật sự hoang đường giống như lời đồn đãi, kết quả đắc lợi cuối cùng cũng không biết là hắn hay là...”

Ôn Hải cười hỏi: “Là người nào?”

Bạch Tiểu Bích không lên tiếng.

Ôn Hải lại nói: “Nơi này không có người ngoài.”

Bị hấn bức bách, Bạch Tiểu Bích lặng lẽ nghiêng đầu nhìn hấn một cái, thấy hấn thần sắc bình tĩnh, rụt rè nói: “Không biết người đắc lợi là hấn hay là người đứng đằng sau hấn, thay hấn thiết kế cục diện này.”

Ôn Hải nhìn nàng: “Người quả nhiên lớn mật!”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, ngược lại thở phào nhẹ nhõm nói: “Sư phụ, thật ra người không hiểu phong thủy đúng không?”

Ôn Hải khẽ nhếch miệng nói: “Biết cũng không ít!”

Bạch Tiểu Bích nói: “Năm đó người nhận Chu bá bá làm đồ đệ nhưng chỉ truyền cho ông ấy một cuốn sách, về những chuyện liên quan đến phong thủy sau này, nhất định là người phái Đặng Nguyên đã âm thầm chỉ điểm, sư phụ chỉ làm theo lời bọn họ nói mà thôi. Tòa nhà ở huyện Cát Giang kia cũng vậy, sư phụ không giải thích cho ta là bởi vì người cũng không biết, sau này hỏi bọn họ mới nói cho ta biết. Chẳng trách người không chịu dạy ta gì cả, Trầm công tử chắc cũng đã sớm nhìn ra điều này, cho nên mỗi lần ta hỏi người, hấn đều cướp lời trước cả.”

“Người nghĩ nhiều quá rồi,” Ôn Hải kéo nàng vào lòng, thản nhiên nói: “Ngủ đi!”

Bạch Tiểu Bích ngẩn người, đưa mắt nhìn lên, đã thấy hấn nhắm mắt, hô hấp ổn định giống như đã ngủ rồi vậy, trong lòng bất giác cảm thấy ấm áp hấn lên.

Nửa tháng sau đó, hai người theo thói quen cùng nhau dọn củi, chuẩn bị những món ăn thôn quê, có khi là thịt thỏ, có khi là thịt nai, có khi là quả dại,... nói chung mỗi ngày lại có một món mới, tự mình chuẩn bị mọi thứ, cuộc sống tuy thiếu thốn nhưng lại thập phần phong phú, thú vị. Ôn Hải từ sau khi tỉnh lại cũng không có dấu hiệu trở bệnh tinh thần cũng không tệ, có thể thấy thương thế trên người đã tốt lên rất nhiều, Bạch Tiểu Bích vừa mừng vừa lo.

Tiếng nước chảy róc rách, mặt hồ trong như một tấm gương.

Hôm nay khí trời ấm áp, Bạch Tiểu Bích cố ý bảo Ôn Hải cởi áo ngoài để nàng mang đi giặt, dù sao thì chuyện nấu cơm giặt quần áo hấn cũng chưa từng làm qua, nàng nhân lúc trời còn nắng, vắt khô y phục rồi ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi. Nhìn mặt nước trong vắt, Bạch Tiểu Bích không kìm được ý định nghịch nước, tâm tình vô cùng tốt, vội chạy đi tìm một nhánh cây nhỏ, ngâm vào trong nước rồi viết trên tảng đá.

Kể từ đêm đó, Ôn Hải đối với nàng rõ ràng thân thiết hơn cả, thái độ càng thêm ấm muội, cũng thường xuyên trêu chọc nàng hơn. Ý tứ của hấn, Bạch Tiểu Bích đương nhiên hiểu. Nhớ tới tình huống ấm muội hôm trước, hơi thở nóng rực cùng bạc môi ấm nóng kia, hai má nàng lại nóng lên, tâm không tự chủ viết ra hai chữ ‘Ôn Hải’.

Mặc dù thương thế đã khỏi hấn nhưng Ôn Hải cũng không nhắc tới chuyện rời khỏi chỗ này, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến nàng cao hứng, nàng thà rằng cứ như vậy ở bên cạnh hấn cả đời cũng không muốn đi ra ngoài, không muốn lại gặp phải những chuyện kia, không muốn bị cuốn vào cuộc chiến phân tranh, càng không muốn bị người khác lợi dụng, cũng không muốn gặp lại người kia...

Tên của hấn giống như một cơn ác mộng với nàng, hấn cứu nàng nhưng cũng lợi dụng nàng. Hấn nói xem nàng như muội muội nhưng lại làm những chuyện kia với nàng, dùng ngôn ngữ cợt nhả nhục nhã nàng. Hấn đã nói sẽ không để nàng chết, nhưng đó cũng chỉ là để tiếp tục lợi dụng nàng mà thôi.

Nàng không nên suy nghĩ quá nhiều, trong trí nhớ của nàng, hấn vĩnh viễn là vị ân nhân với nụ cười ấm áp trong đêm đông giá lạnh kia. Nàng thà rằng khiếp này không bao giờ gặp lại hấn...

Cánh tay cầm nhánh cây khẽ rung lên, Bạch Tiểu Bích hít sâu một hơi, ném nhánh cây qua một bên.

“Chữ cũng không tệ lắm!”

“Sư phụ!”

Ôn Hải không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh nàng, cúi đầu nhìn chữ trên tảng đá.

Bạch Tiểu Bích hốt hoảng, vội dùng chân xóa đi hai chữ kia: “Y phục đã giặt xong rồi!”

“Tốt lắm!” Ôn Hải tán dương, cũng không nhìn y phục bên cạnh mà nhìn thẳng vào mắt nàng, khoe miệng ẩn hiện ý cười nhàn nhạt.

Ôn Hải nhìn nàng, cười hỏi: “Trên đời này còn có đồ đệ dám viết ra tục danh của sư phụ?”

Bạch Tiểu Bích lúng túng, cúi đầu nhìn mặt đất, không biết từ lúc nào, nàng đã không còn cảnh giác hấn như lúc trước nữa, hoặc giả nên nói... nàng căn bản không xem hấn là sư phụ của mình.

Ôn Hải tiến tới gần nàng, “Vi sư không biết nha, các đồ đệ khác có phải cũng như vậy?”

Bạch Tiểu Bích liên tục lùi về phía sau, đến khi lưng nàng chạm phải tảng đá lớn thì đành phải dừng lại, đang tính nói gì đó thì hấn đã dùng sức kéo nàng vào trong lòng mình.

Môi hai người lần nữa chạm vào nhau...

Hiện tại đang là ban ngày, cảm giác so với đêm hôm đó hoàn toàn bất đồng, tiếng nước chảy, tiếng chim rừng hót vang phút chốc như ngưng bật, vạn vật xung quanh giống như không tồn tại, trong thiên nhiên rộng lớn chỉ còn lại hai người...

Bạch Tiểu Bích khép hờ hai mắt, trời đất như quay cuồng, cảm giác bản thân ngày càng mê muội, dần dần buông tha kháng cự, mềm người dựa vào trong lồng ngực hấn.

Rất lâu sau đó Ôn Hải mới ngẩng đầu, lưu luyến rời khỏi môi nàng, nhanh chóng ôm ngang người nàng.

Bạch Tiểu Bích ở trong lòng hấn thở dốc, có chút bất an: “Sư phụ!”

Ôn Hải cúi đầu nhìn vào mắt nàng, “Ta không làm sư phụ ngươi nữa, được không?”

Bạch Tiểu Bích chần chờ hỏi: “Vết thương trên người sư phụ khỏi chưa?”

Hấn ‘nga’ một tiếng, “Chưa khỏi hấn, nhưng vẫn đủ sức làm rất nhiều chuyện.”

Bạch Tiểu Bích khó hiểu nhìn hấn, “Ý của ta là, sư phụ không định ra ngoài sao?”

Ôn Hải nhìn nàng, “Ngươi muốn trở về?”

Bạch Tiểu Bích vội lắc đầu phủ nhận.

Ôn Hải cười lớn nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn cùng ta chết già ở đây?”

Hấn nhấn mạnh hai chữ ‘cùng ta’, Bạch Tiểu Bích có dần hơn nữa cũng phải hiểu được ý hấn, mạnh dạn hỏi: “Ta... chúng ta đừng đi ra ngoài nữa được không?”

Hai gò má nàng ửng hồng như đánh phấn, so với ráng chiều còn kiều diễm mỹ lệ hơn cả, đôi mắt đẹp nhìn hấn đầy mong đợi càng khiến nàng thêm phần khả ái đáng yêu. Ôn Hải không kìm lòng được, thuận miệng đáp: “Được!”

Bạch Tiểu Bích vui sướng, vòng tay ôm lấy cổ hấn.

Ôn Hải ôm nàng sải bước đi về phía căn nhà gỗ.

“Y phục...”

“Không sao!”

Chứng kiến bộ dáng khẩn cấp của hấn, nếu Bạch Tiểu Bích còn không hiểu nữa thì thật là khờ, mơ hồ cảm thấy sắp có chuyện xảy ra mà không khỏi khẩn trương cùng ngưng ngưng, nàng không biết chuyện này là đúng hay sai, trong lòng vô cùng bất an, quay đầu chôn mặt vào trong lồng ngực hấn. Hành động này của nàng khiến hấn cười khê một tiếng, cước bộ không tự chủ mà nhanh lên.

Nhà gỗ gần ngay trước mắt, nhưng hấn bỗng nhiên dừng lại.

Bạch Tiểu Bích cảm thấy khác thường, ngẩng đầu lên nhìn, đợi nàng thấy rõ tình hình trước mắt, nội tâm không khỏi trùng xuống. Đứng trước căn nhà gỗ là hai mươi mấy tên thị vệ, hông đeo bội kiếm, khí thế bức người.

Những người kia hiển nhiên cũng đã nhìn thấy hai người, nhất loạt quỳ xuống: “Thuộc hạ tới chậm, xin Vương gia thứ tội.” Hai tiếng ‘Vương gia’ vừa được bọn họ gọi lên, sắc mặt Bạch Tiểu Bích phút chốc trắng bệch.

Ham muốn trong đáy mắt nhanh chóng được Ôn Hải giấu đi, chậm rãi đặt nàng xuống, thản nhiên nói: “Đứng lên đi!”, cho dù hắn không mặc áo ngoài, khí chất vương giả cũng không chút suy giảm, gương mặt tuấn tú khôi phục lại vẻ trấn định cũng lãnh khốc thường ngày.

Đám người không dám đứng dậy, người đứng đầu nói: “Thuộc hạ sơ suất, trúng kế bọn hắc khiến Vương gia gặp nạn. Những ngày này vẫn dẫn người tìm kiếm, đêm qua mới nhìn thấy ký hiệu Vương gia để lại, may mắn Vương gia không xảy ra chuyện. Thuộc hạ đáng chết, xin Vương gia trách tội.”

Bạch Tiểu Bích kinh hãi, nàng một mực đi theo hắc khiến tới nơi này tị nạn nhưng lại không hề phát hiện việc hắc lưu lại ký hiệu trên đường đi. Lúc hắc bị thương, nàng chiều cố hắc một tác cũng, hắc làm những việc này khi nào chứ?

Ôn Hải cũng không chú ý tới sự khác thường của nàng, nhíu mày hỏi: “Tin tức truyền đi rồi?”

Người nọ trả lời: “Chúng thần không dám để lộ, ngay cả Công phi cũng không biết!”

Ôn Hải nói: “Làm tốt lắm!”

Người nọ vội cúi người nói: “Là bổn phận của thuộc hạ!”

Ôn Hải gật đầu nói: “Bên ngoài thế nào rồi?”

Người kia nói: “Mười ngày trước, Ngô vương lấy cớ thanh trừ Lý thị, đột nhiên khởi sự, Lý gia vội vàng điều binh hộ giá nhưng không ngờ tới binh tướng dưới quyền sớm đã bị người ta mua chuộc, không thể điều động được phần lớn binh tướng. Từ sau khi Trần quốc công qua đời, đại thần trong triều phân chia thành nhiều phe phái, Ngô vương dẫn binh Bắc thượng, hiện tại đã đến ngoại thành Thái Bình.”

Ôn Hải thông thả bước đến, đột nhiên xoay người nhìn Bạch Tiểu Bích, giọng nói chưa từng ôn nhu như lúc này: “Người đi nghỉ ngơi trước đi, tối nay không cần làm gì cả, lát nữa ta sẽ bảo người đưa cơm tới.”

Lòng Bạch Tiểu Bích sớm đã nguội lạnh, cúi đầu lui về phía sau, im lặng đi vào nhà.

Nàng đã sớm nhận ra hắc không phải người tầm thường, kinh thành có một ‘Thập vương gia’ hoang đường, nơi này lại là ‘Thập vương gia’ chân chính, chuyện này không khó giải thích, hiển nhiên là kế sách ‘kim thiên thoát xác’, tìm người đóng thế mình rồi. Đó là tội khi quân, không có ai vô duyên vô cớ mà mạo hiểm như vậy, bí mật của hắc thật sự quá nhiều, mục đích của những việc này càng đáng sợ hơn.

Ngoài dự đoán của nàng, mãi tới lúc trời tối Ôn Hải mới trở lại, đồng thời còn sai người đưa đến một cái bàn gỗ nhỏ, bày đồ ăn xuống, tuy không tính là tinh xảo nhưng so với những món ăn thôn quê gần đây hai người ăn thì khá hơn nhiều.

Hắc định ở lại đây? Bạch Tiểu Bích rất nhanh bác bỏ suy đoán này.

Ôn Hải phát tay cho bọn thị vệ lui ra.

Căn phòng lần nữa an tĩnh lại, Bạch Tiểu Bích nhìn người trước mặt mà cảm thấy xa lạ, hắc đã không còn là sư phụ của nàng nữa, mà là Thập vương gia lòng dạ thâm sâu khó lường. Trong khoảnh khắc, Bạch Tiểu Bích không biết nên làm sao cho đúng, đứng dậy muốn quì xuống.

Ôn Hải đi đến trước mặt nàng hỏi: “Đây là đang bái sư phụ?”

Bạch Tiểu Bích vội nói: “Dân nữ bái kiến Thập vương gia!”

Ôn Hải nhìn nàng cười nói: “Chưa từng thấy người quì củ như vậy!”

Đó là vì ta không biết thân phận của ngươi. Bạch Tiểu Bích cúi đầu, trong lòng thầm nói.

“Trước mặt ta không cần quá đa lễ, như ngày thường là được rồi.” Ôn Hải đưa tay đỡ nàng dậy, đi đến cạnh bàn, ngồi xuống nói: “Tối ăn cơm!”

Trước mắt là những món ăn tinh xảo đã lâu không được ăn, nhưng không hiểu tại sao, Bạch Tiểu Bích lại chẳng có nhã hứng, yên lặng dùng cho xong bữa. Đợi hai người ăn xong, một thị vệ bưng nước đi tới, hai người trước sau vào tắm rửa thay quần áo.

Ánh đèn dầu thay thế cho đồng lửa, buổi đêm dường như lạnh hơn.

Ôn Hải khoác chiếc áo choàng rộng rãi, ngồi dưới đèn đọc thư tín từ kinh thành gửi tới, gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng không có bất cứ biểu tình nào khác, áo khoác viền kim lông lánh, lộ rõ sự tôn quý cùng vương giả.

“Sư phụ định bao giờ sẽ đi?”

“Bên ngoài rất loạn, thậm chí ở đây một thời gian!”

Bạch Tiểu Bích ‘nga’ một tiếng nói: “VẬY CŨNG TỐT!”

Ôn Hải nhìn nàng hỏi: “Không muốn đi?”

Bạch Tiểu Bích thấp giọng hỏi: “Sư phụ sẽ ở lại sao?”

Ôn Hải cúi đầu nhìn thư tín trong tay nói: “Biết rõ còn cố hỏi, đợi mấy ngày nữa ta sẽ dẫn ngươi theo...”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu nói: “Ta... ta muốn ở lại đây!”

Ôn Hải nghe vậy, đặt thư tín trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn nàng: “Ở lại đây, ngày ngày ăn thịt thỏ?”

Bạch Tiểu Bích nghe ra hàm ý trào phúng trong giọng nói của hắn, cúi đầu không lên tiếng.

“Mấy ngày qua nếu không có ta ở đây, ngươi cho rằng một mình ngươi có thể sống được? Bằng những thứ quả dại kia?” Ôn Hải kéo nàng vào lòng.

Nhìn ánh mắt nàng, hắn nở nụ cười nói: “Đồ đệ ngây thơ, ngươi thật sự cam tâm gả ột tiểu phu thôn dã, một người nông dân quanh năm suốt tháng lo lắng cơm áo? Muốn sống cuộc sống cơm không đủ ăn hay là muốn ta ở lại đây với ngươi?”

Bạch Tiểu Bích xấu hổ cúi đầu.

Hắn nói không sai, nàng vẫn là một nữ hải tử, một nữ hải tử đầy ảo tưởng, sợ dĩ nàng thích cuộc sống như vậy là vì bên cạnh nàng có sẵn một người ưu tú, sẵn sàng vì nàng che mưa chắn gió, không lo cơm áo chứ không phải là một tiểu phu thôn dã hay một anh thôn dân đầu tắt mặt tối. Nhưng một người ưu tú thì sao có thể chấp nhận cuộc sống tầm thường như vậy? Hắn là Vương gia, từ nhỏ đã quen với cuộc sống cầm y ngọc thực, hiện tại lưu lại chỉ vì cảm thấy mới mẻ, sống lâu sẽ cảm thấy phiền chán.

Đều nói cuộc sống ẩn cư vốn đạm bạc. Điều này thật ra chỉ đúng với nữ nhân, nữ nhân sống ẩn cư vì rất nhiều nguyên nhân, vì sự thanh thản hoặc vì cuộc sống túng quẫn mà phải ẩn cư,... Nam nhân lại không được như vậy, bọn họ khó có thể chịu được cuộc sống khô khan nghèo nàn, nhất là nam nhân có dã tâm. Dưới ánh đèn, gương mặt nhỏ nhắn của người trong ngực càng thêm xinh đẹp, Ôn Hải không che giấu dục vọng trong mắt, cúi đầu...

Bạch Tiểu Bích có chút cứng ngắc, cái ôm này đã không còn khiến nàng yên tâm như ban ngày nữa, bàn tay to lớn của hắn di chuyển sau lưng nàng khiến nàng không nhìn được quay đầu né tránh đôi môi hắn: “Sư phụ...”

“Ngoan!” ngữ khí hắn ôn nhu nhưng động tác thì hoàn toàn ngược lại. Hắn cưỡng chế nàng ngồi giạng chân trên người hắn, một cánh tay vòng quanh eo nàng, một cánh tay tháo thắt lưng của mình...

Bạch Tiểu Bích nóng nảy kêu lên: “Sư phụ!”

Hắn ngẩng đầu, nhướn mày nhìn nàng: “Sư phụ?”

Bạch Tiểu Bích né tránh ánh nhìn của hắn: “Vương gia!”

Ôn Hải sầm mặt, rất nhanh nở nụ cười nhẹ, “Đã biết ta là ai. Là dân nữ còn muốn cãi lời sao? Bỏn vương liền cưỡng bức ngươi, ngươi có thể làm gì chứ?”

Thường ngày mặc dù có chút sợ hãi hẩn nhưng Bạch Tiểu Bích chưa bao giờ thấy hẩn vô lý như vậy, nàng bất chấp tất cả, dùng sức giãy dụa: “Ta mặc dù không muốn gả cho tiểu phu, thôn dân nhưng cũng không muốn gả vào Vương phủ, ta chỉ nhận thức sự phụ ta thôi!”

Ôn Hải ngừng lại động tác, đưa mắt nhìn nàng, trong đáy mắt hiện rõ tia giận dữ.

Bạch Tiểu Bích cắn chặt một, quay đầu không chịu nhìn hẩn.

Rất lâu sau đó, Ôn Hải đột ngột buông nàng ra, lạnh lùng nói: “Cũng được, đợi người suy nghĩ cẩn thận rồi hãy nói. Người còn nhỏ, mọi chuyện không thể chỉ dựa vào phán đoán, ở đây tĩnh tâm suy nghĩ lời của ta.”

Bạch Tiểu Bích ‘nga’ lên một tiếng, thấy y phục trên người xộc xệch, vội vàng nói sang chuyện khác: “Hoàng thượng cũng không biết Thập vương gia ở kinh thành kia là giả?”

Ôn Hải thản nhiên nói: “Từ năm ta mười sáu tuổi hẩn đã cải trang thành ta, Vương phi là người do Hoàng huynh phái tới, ta sắp xếp cho nàng ta xong mới thoát thân ra được.”

Bạch Tiểu Bích không kìm được hít sâu một hơi khí lạnh.

Mười năm trước... Hóa ra hẩn đã lập kế hoạch sớm như vậy!

Ôn Hải thất lại dây lưng, nhìn nàng nói: “Ta còn có chuyện phải xử lý, người đi ngủ trước đi!”

Tháng bảy, Hạo vương làm phản, Tứ vương gia cùng Lý gia xả thân hộ giá, tình huống xảy ra quá đột ngột, đám tướng quân dưới trướng Quận vương mượn cớ nước xa không cứu được lửa gần mà không dẫn binh tới ứng cứu. Quân của Hạo vương trong vòng ba tháng ngăn ngừa tiến sát tới kinh thành, kinh thành rơi vào tình trạng nguy cấp, nước sôi lửa bỏng.

Cũng trong thời gian này, Ngô vương âm thầm đưa thuật sĩ trong triều, ý đồ phá hoại long mạch, ngoài mặt thì ra sức phát động bắt giết người phái Đàng Nguyên, hội trưởng cùng mấy vị trưởng lão phái Đàng Nguyên lần lượt sa lưới, bị chém trước quảng trường.

Những nơi chiến hỏa chưa nơi tới cũng chưa chắc được an toàn, giang sơn Tà thị rộng lớn nhất loạt bị ảnh hưởng.

Trên đường lớn có rất nhiều cửa hàng, cho thấy nơi đây từng là một thành trì phồn hoa, đáng tiếc hiện tại đã đóng cửa hơn phân nửa, hỗn loạn vô cùng, ăn mày khát cái còn nhiều hơn cả người đi đường, hữu khí vô lực, gương mặt lộ rõ sát khí, tiếng kêu khóc vang dội những góc đường khi quan binh đến đuổi đánh. Cửa thành đóng chặt, bên ngoài có vô số người đào vong, già trẻ dất dứ nhau, tiếng oán than dậy đất trời, bởi vì không được vào thành, nam nữ đều cất tiếng khóc than.

Hôm trước cùng Ôn Hải đi ra ngoài, Bạch Tiểu Bích mới phát hiện thế giới bên ngoài đã thay đổi rồi. Bản thân nàng chưa từng trải qua chiến loạn, hôm nay mới biết những gì trên sách viết không phải là giả, nỗi cơ khổ của dân chúng cùng nền chính trị hà khắc tuyệt không sai chút nào.

Ôn Hải an bài nàng ở trong nhà một phú hộ giàu có rồi vội vã mang thủ hạ rời đi.

Bạch Tiểu Bích cũng đoán được phần nào lý do hẩn rời đi, cũng không hỏi nhiều. Người nhà phú hộ đối với nàng hết sức cung kính, nàng đi đến đâu cũng có nha hoàn theo hầu, lúc đầu nàng còn không dám ra ngoài, dần dần cũng yên tâm hơn, lại nghĩ, Ngô vương dẫn quân Bắc thượng, hẩn hẩn cũng đi theo rồi nên lớn gan hơn, không để nha hoàn đi theo bên cạnh nữa.

Nhà phú hộ nàng ở thường xuyên phát cháo miễn phí cứu tế cho dân tị nạn, Bạch Tiểu Bích nghĩ nghĩ một lúc rồi thay quần áo cũ đi ra ngoài nhìn.

Bạch Tiểu Bích mang đầu lạp đứng ở đầu đường, đưa mắt nhìn xung quanh thấy đâu đâu cũng là ăn mày cùng khát cái, nội tâm dâng lên cảm giác không đành lòng.

Hoàng lan bộ thiên, Hoàng tước tại hậu. Ngô vương cố nhiên là đầu sở của mọi chuyện nhưng Ôn Hải cũng chưa chắc trong sạch, bất quá thì hẩn cũng chỉ ở phía sau gây rối mà thôi.

Bạch Tiểu Bích âm thầm cười khổ, hiện tại nàng còn phải nhờ người khác chiếu cố, làm gì có tư cách nói những chuyện đại sự này; Bạch Tiểu Bích thở dài, xoay người muốn trở về, một cây chiết phiến màu trắng không tiếng động xuất hiện trước mặt, ngăn trở tầm nhìn của nàng.

Chiết phiến trắng nõn không có gì đặc biệt, nhưng đối với người đã quen thuộc với nó mà nói, chỉ cần nhìn sơ là đã có thể nhận ra. Bạch Tiểu Bích cả kinh, lui lại mấy bước liền mới miễn cưỡng đứng vững được.

“Tiểu nha đầu, quả nhiên ngươi còn sống!” Hắc thu hồi chiết phiến, nụ cười vẫn luôn âm áp như vậy.

56. Q.1 - Chương 56: Bí Mật Của Diệp Dạ Tâm!

Không ngờ tới sẽ gặp lại hắc ở đây, Bạch Tiểu Bích kinh hoàng, đề phòng hỏi: “Diệp công tử tới đây là muốn bắt ta trở về?”

Diệp Dạ Tâm không trả lời câu hỏi của nàng, cười nói: “Ta sai người tìm kiếm hai tháng cũng không tìm thấy thi thể, biết chắc ngươi nhất định còn sống.”

Bạch Tiểu Bích lạnh lùng nói: “Ta còn sống đối với Diệp công tử mà nói, là chuyện tốt hay xấu?”

Diệp Dạ Tâm cũng không bận tâm tới sự châm chọc của nàng, tiện tay gỡ đầu lạp trên đầu nàng xuống, “Đeo cái này lên, càng ngày càng giống dã nha đầu rồi!” giọng nói hắc vẫn ôn nhu động lòng người, chỉ là từ lúc hiểu rõ mục đích của hắc, Bạch Tiểu Bích đã không dễ dàng bị mê hoặc nữa, vạch rõ giới hạn nói: “Diệp công tử không cần giả bộ quan tâm, ta có biết cũng sẽ không nói cho ngươi!”

Diệp Dạ Tâm sững sốt, đột nhiên dùng cán quạt quét tới, nhanh như chớp đánh trúng cổ tay nàng, rất nhanh liền lùi lại, trong tay đột nhiên xuất hiện thêm một cây trâm.

Trên gương mặt tuấn mỹ là nụ cười mỉm vạn năm không đổi, hắc giờ cây trâm của nàng lên nói: “Vẫn chỉ biết dùng cái này, nếu ta muốn bức cung, cây trâm này sẽ hữu dụng sao?”

Bạch Tiểu Bích nghe ra ý trào phúng trong giọng nói của hắc, trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Diệp công tử muốn gì?”

Diệp Dạ Tâm tự nhiên kéo tay nàng, “Không còn sớm, ta dẫn ngươi đi ăn cơm.”

Hắc dùng phương thức khách khí nhất để biểu đạt ý tứ của mình, cho dù nàng lên tiếng cự tuyệt hắc cũng có đủ năng lực ép nàng ở lại, hơn nữa... nếu bây giờ trở về cũng khó tránh được việc hắc theo dõi, đến lúc đó sẽ liên lụy tới cả nhà phú hộ kia.

Bạch Tiểu Bích không còn sự lựa chọn nào khác, đành phải để mặc hắc lôi kéo.

Khí trời lập đông, khu vườn thanh tĩnh, trước cửa có mấy bụi hoa cúc cuối thu, vàng rực mà ưu nhã khiến người đối diện cũng lây được mấy phần khí chất không màng danh lợi.

Đáng tiếc, Bạch Tiểu Bích biết, bất luận bề ngoài hắc thế nào thì cũng khó che dấu được suy tính muốn lợi dụng nàng.

“Ăn nhiều một chút!”

“Ta không đói!”

Lần đầu gặp mặt, hắc cũng nắm tay nàng dẫn tới lầu, mặc dù cuối cùng hắc bỏ đi để lại cho nàng một bóng lưng nhưng lần đó chính là ký ức gặp mặt đẹp nhất trong cuộc đời nàng.

Bạch Tiểu Bích ngồi trước bàn, cảm giác cánh tay trong tay áo có chút run lên.

Hắc ôn nhu gấp thức ăn cho nàng.

Bạch Tiểu Bích bất động, “Ta có thể đi chưa?”

Hắc quả nhiên buông đũa, nhìn nàng nói: “Bên ngoài không an toàn, ngươi tạm thời ở lại đây, ta bảo người thu xếp phòng ở cho ngươi!”

Ngay cả nhốt người cũng phải tìm ra lý do hợp tình hợp lý như vậy, Bạch Tiểu Bích giận nhưng cố kìm chế hỏi: “Ngô vương dẫn binh Bắc thượng, Diệp công tử không đi lập công sao?”

“Nha?!”

“Diệp công tử quý kẻ đa đoan, lo gì không được trọng dụng?”

“Nha?!”

“Chỉ cần lập được công thì vinh hoa phú quý hưởng không hết!”

“Nha?!”

Bất luận nàng nói gì, châm chọc ra sao, hắc thủy chung vẫn giữ nụ cười mỉm, ánh mắt không hề rời khỏi nàng, lời trách mắng giống như quả đấm đánh vào nệm bông, không hề có chút sát thương nào ca. Bạch Tiểu Bích bực mình, thẳng thắn hỏi: “Người còn muốn giữ ta lại để dụ người sinh giờ Thìn kia sao? Tìm được hắc thì thế nào?”

Diệp Dạ Tâm không chút chần chừ nói: “Giết!”

Bạch Tiểu Bích vỗ tay nói: “Diệp công tử thật khí phách!”

“Khí phách hay không cũng không quan trọng,” Diệp Dạ Tâm không đổi sắc nói: “Người sinh giờ Thìn kia là sư phụ người sao?”

Bạch Tiểu Bích kinh hãi, ép buộc bản thân trấn định lại nói: “Sư phụ ta đến tột cùng có phải người kia hay không làm sao ta biết được? Người cũng đã bị người đánh bay xuống vách đá, đến nay vẫn chưa rõ tung tích, chỉ sợ...”

“Nói dối!” Diệp Dạ Tâm dùng cán quạt chỉ về phía nàng, “Nếu quả thực hắc đã chết thì người... ánh mắt người nhìn ta sẽ không như bây giờ mà sẽ chất đầy hận thù!”

Bạch Tiểu Bích không trả lời, cười lạnh nói: “Có những chuyện không thể dựa vào hiểu biết về phong thủy địa thuật được đâu.”

“Đúng vậy, vì không thể dùng hiểu biết về phong thủy địa thuật để lập công nên không thể làm gì khác là ở đây đợi người!”

“Người cho rằng giam lỏng ta sẽ có tác dụng?”

“Ta giam lỏng người sao?” Diệp Dạ Tâm phá lên cười nói: “Cho dù ta thả người đi, người cũng không dám đi.”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc. Trần Thụy nói đúng, chút tâm tư này của nàng sao có thể qua mắt được hắc?

Rất lâu sau đó, Bạch Tiểu Bích lần nữa lên tiếng, giọng nói đã không còn châm chọc như trước: “Ngô vương xấu xa như vậy, mưu phản soán ngôi, làm hại dân chúng lang thang không nhà cửa, Diệp công tử vì sao phải giúp hắc?”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Đuổi tận giết tuyệt huynh đệ ruột thịt, nghi kỵ công thần, phế trưởng lập ấu. Hoàng thượng bất nhân là chuyện cả triều đình đều biết, giang sơn đổi chủ cũng chỉ là việc sớm hay muộn mà thôi. Chẳng qua là Ngô vương thiếu kiên nhẫn hơn, chấp nhận mang tội soán ngôi suốt cuộc đời này!”

Bạch Tiểu Bích lại nói: “Nhưng hắc bỏ mặc sự sống chết của dân chúng, tru diệt người phái Đang Nguyên, thủ đoạn toàn nhẫn, tâm địa độc ác như vậy có khác gì Hoàng thượng?”

“Có đế vương nào tay không nhuộm đầy máu tanh? Tiểu nha đầu, người còn nhỏ, có thể hiểu được bao nhiêu chuyện chứ?” Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, chậm rãi nói: “Huống chi, hắc mặc dù ngoan độc nhưng liệu có bằng người đứng phía sau kia không?”

Bạch Tiểu Bích khó hiểu hỏi lại, “Diệp công tử có ý gì?”

Diệp Dạ Tâm khẽ mỉm cười: “Mưu nghịch, hành thích vua, mượn tay hắc trừ đi Tứ vương gia cùng Thập vương gia, có lẽ tất cả mọi chuyện sớm đã nằm trong dự liệu của người kia? Về phần tru diệt phái Đang Nguyên, người làm sao biết đó có phải ý của người kia hay không? Thuật sĩ mưu toan nhúng tay vào chuyện

triều chính không phải là chuyện tốt gì, người thông minh như vậy, sao không nghĩ thử xem, đến tột cùng là ai ngoan độc hơn?”

Từ lúc nghe được chuyện phái Đặng Nguyên, đáy lòng Bạch Tiểu Bích vẫn luôn chôn dấu một ý niệm đáng sợ, chỉ là nàng sợ không dám tìm hiểu, hiện tại nghe hắn nói trắng ra như vậy, càng thêm phiền lòng: “Diệp công tử đang nói tới ai, ta thật sự không hiểu!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng nói: “Sư phụ ngươi, hắn mới thật sự là người có dã tâm mưu nghịch, ta nghĩ, người trong triều cùng Hạo vương đều là người của hắn.”

Bạch Tiểu Bích im lặng không lên tiếng.

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Hắn cố tình dấu tướng tinh mệnh, lợi dụng phái Đặng Nguyên tìm kiếm chủ nhân ngôi sao kia để dời đi sự chú ý của Hoàng thượng. Thân phận thật sự của hắn chỉ sợ ngay cả người Đặng Nguyên cũng không biết rõ. Đặng Nguyên xảy ra chuyện, ngươi có thấy hắn gấp gáp chút nào không?”

Bạch Tiểu Bích nói: “Hắn vốn không phải người Đặng Nguyên, sao phải gấp gáp?”

Diệp Dạ Tâm nói: “Hắn chẳng qua chỉ lợi dụng bọn họ, cuối cùng qua cầu rút ván mượn đao giết người, đến tột cùng là ai ngoan độc hơn ai, tiểu nha đầu?”

Bạch Tiểu Bích trả lời một cách mỉa mai, “Qua cầu rút ván không phải là chuyện Diệp công tử hay làm sao? Đừng tưởng rằng ngươi như vậy thì tất cả những người khác đều giống như ngươi!”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Nếu tâm không ngoan độc thì sao có thể lập mưu tính kế như vậy? Ta là người xấu, hắn cũng không phải là người tốt. Ngươi là phúc tinh của người sinh giờ Thìn kia, sẽ là trợ lực cho hắn cho nên có rất nhiều người muốn hạ thủ với ngươi để phòng ngừa hậu hoạn, ta vốn cũng có ý định giết ngươi.”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn nói: “Đa tạ Diệp công tử hạ thủ lưu tình!”

Diệp Dạ Tâm không để tâm tới lời nàng, thong dong nói: “Nếu hắn chính là người sinh giờ Thìn kia, cố ý mang theo ngươi bên người lại còn thả cho ngươi tới gặp ta, ngươi không cảm thấy mọi chuyện rất kỳ quái sao?”

Bạch Tiểu Bích ngẩn người, đáy mắt xẹt qua hàn ý.

“Ta lúc trước không tin nhưng hôm nay thì đã tin rồi!”

“Tin cái gì?”

“Mọi chuyện đều có duyên số!”

Nhớ lại cuộc đối thoại trên núi ngày đó, toàn thân Bạch Tiểu Bích phút chốc cứng ngắc, trong lòng không khỏi phiền não.

“Ngươi cho rằng ta sẽ tin hắn, cũng sẽ tin ngươi sao?”

“Tin hắn cũng tốt mà tin ta cũng được, mọi chuyện đều do ngươi quyết định.” Diệp Dạ Tâm cảm thấy gấp một miếng thịt cho vào chén nàng, ôn nhu nói: “Thức ăn lạnh rồi, mau ăn đi!”

Kinh thành trong tình thế nguy cấp, màn đêm bao phủ khiến không khí vốn bị đè nén càng thêm phần khấn trương. Từng nhà đóng chặt cửa, trên đường lớn ngay vắng tanh không một bóng người, đèn dầu thừa thớt, thỉnh thoảng có một vài tên lính tuần đi tuần ngang qua.

Hai bóng người vội vã đi vào ngõ hẻm trước mặt, một người cầm lồng đèn mặc quan phục, người còn lại nhìn rất quen thuộc, không phải Trầm Thanh thì là ai?

Cửa lớn đóng chặt, một ánh đèn cũng không có.

Ánh mắt Trầm Thanh chợt lóe: “Vị khách quý kia đến tột cùng là người nào?”

Viên quan kia làm tư thế mời nói: “Trầm chỉ huy sứ gặp rồi sẽ biết!”

Trầm Thanh cũng không hỏi nhiều nữa, đẩy cửa bước vào.

Khoảng sân phía trước không lớn lắm, ánh đèn mờ nhạt, cửa đại sảnh mở rộng, một thân ảnh lạnh lùng đứng cạnh bàn.

Trầm Thanh kinh nghi: “Đây là...”

Người nọ chậm rãi xoay người lại, cười một tiếng: “Trầm chỉ huy sứ!”

Thấy rõ người trước mặt, Trầm Thanh kinh hãi, lập tức tiến lên quì xuống hành lễ: “Thần, Kinh đô Chỉ huy sứ Trầm Thanh tham kiến Vương gia!”

Ôn Hải chấp tay, lạnh lùng cất tiếng: “Trầm chỉ huy sứ tham kiến Vương gia nào?”

Trầm Thanh cúi đầu nói: “Tham kiến Thập vương gia, Thanh vương gia!”

Hắn còn chưa dứt lời, viên quan bên cạnh bỗng nhiên quì xuống: “Vi thần Tôn Sùng tham kiến Cửu vương gia!”

Trầm Thanh phút chốc ngắc đầu, thất thanh hỏi lại: “Cửu vương gia?”

Ôn Hải nhìn hắn hỏi: “Trầm chỉ huy sứ hoài nghi bốn vương giả mạo sao?”

Trầm Thanh sửng sốt nửa ngày mới cúi đầu nói: “Thần không dám, nhưng Thập vương gia ở trong vương phủ hiện nay rõ ràng là...”

Ôn Hải cắt ngang lời hắn nói: “Người nọ chỉ là thế thân, Thanh vương gia chân chính chính là bốn vương!”

Trầm Thanh tuy có chút khó hiểu nhưng vẫn cúi đầu nói: “Thần ngu dốt!”

Ôn Hải đột nhiên cười cười, đưa tay đỡ hắn đứng dậy nói: “Thập vương gia hay Cửu vương gia thì có gì khác biệt, bất quá cũng chỉ là danh hiệu hàng thứ, quan trọng là... bốn vương họ Tạ, Trầm chỉ huy sứ chỉ nhận thức danh hiệu sao?”

Trầm Thanh vội vàng đứng dậy, “Vương gia dạy rất đúng, chỉ không biết lần trước Vương gia vì có gì mà đi không từ giả?”

“Chuyện này nói ra rất dài dòng.” Ôn Hải ngồi xuống, ra hiệu cho Trầm Thanh ngồi xuống: “Không cần giữ lễ, ngồi xuống trước đi!”

Ở đây gần một tháng, Bạch Tiểu Bích mới biết nơi đây là biệt viện của một phú hộ. Từ ngày đó trở đi, Diệp Dạ Tâm cũng không tới tìm nàng, chỉ để lại hai thiếp thân nha hoàn hầu hạ nàng, dĩ nhiên còn có thêm mấy hộ vệ thân thủ bất phàm canh giữ bên ngoài nữa. Nhưng hắn không đến, Bạch Tiểu Bích càng thêm gấp gáp, nàng mất tích như vậy không biết nhà phú hộ kia có bị Ôn Hải trách cứ không? Tuy nói Diệp Dạ Tâm không hạn chế nàng ra ngoài, nàng cũng từng nghĩ đến việc nhờ người truyền tin về nhưng sau khi cân nhắc lại lại thôi, nàng biết rõ thủ đoạn của Diệp Dạ Tâm, dù sao cũng không thể làm vậy, mạo hiểm tính mạng được.

Từng ngày cứ như vậy trôi qua, Bạch Tiểu Bích rốt cuộc không nhịn được, đi tìm mấy tên hộ vệ nói: “Ta muốn gặp Diệp công tử!”

Ở trong phòng, một cô nương chuyên chú gảy đàn, Diệp Dạ Tâm ngồi nghe bên cạnh.

Bạch Tiểu Bích bất chấp tất cả, đẩy cửa bước vào: “Diệp công tử đến tốt cùng muốn gì?”

Cô nương kia vội vàng ngừng đàn, ngẩng đầu nhìn Diệp Dạ Tâm.

Diệp Dạ Tâm nhíu mày, không trả lời câu hỏi của nàng mà nhìn tên hộ vệ: “Ai cho phép ngươi đưa nàng đến đây?”

Thấy hắn làm như không thấy mình, Bạch Tiểu Bích nắm chặt tay, cướp lời nói: “Là ta không nên tới, quá rầy nhả hứng của Diệp công tử, muốn trách cứ trách ta, không cần mắng hắn!”

Diệp Dạ Tâm quả nhiên không nói gì thêm, xoay người đỡ cô nương kia dậy nói: “Ta còn chút chuyện quan trọng cần làm, nàng trở về trước đi, khi khác ta sẽ tới đón nàng.”

Nụ cười của hắn khiến Bạch Tiểu Bích khó chịu, những điều muốn hỏi sớm đã bị nàng quên sạch, xoay người bỏ đi. Mới đi được mấy bước thì lại nghe thấy hắn nói với cô nương kia: “Tính tình muội muội ta không tốt, để ta bảo thị vệ đưa nàng về, ta đi xem muội muội một chút!”

Lửa giận trong lòng Bạch Tiểu Bích dâng lên, không khống chế được bản thân dừng bước, xoay người cầm tức nhìn hắn: “Ai là muội muội của ngươi?”

Diệp Dạ Tâm không chút bận tâm tới sự giận dữ của nàng, ra hiệu cho hộ vệ dẫn cô nương kia đi rồi mới quay đầu kéo tay nàng, “Đi, ta đưa ngươi về!”

Bạch Tiểu Bích hất tay hắn: “Ai cần ngươi đưa về?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng cười nói: “Tiểu nha đầu, là ngươi tới tìm ta trước. Quầy rầy ta nghe đàn, bây giờ lại còn phát hỏa với ta, ta lại làm gì khiến ngươi tức giận rồi?”

Bạch Tiểu Bích ngẩn người một lúc lâu mới nhìn hắn hỏi: “Ngươi phía nhiều người như vậy canh giữ ta là có ý gì?”

Diệp Dạ Tâm thản nhiên nói: “Bảo vệ ngươi!”

Bạch Tiểu Bích không nhịn được cười lớn, “Không phải là giám thị ta sao?”

“Là ngươi nghĩ vậy thôi!” Diệp Dạ Tâm nói, “Ngươi vội vã tới tìm ta không phải là vì lo lắng sự phụ thuộc trách phạt mấy người kia sao, ta đã phái người đi báo tin rồi.”

Bạch Tiểu Bích thất sắc, “Ngươi...”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Tiểu nha đầu giấu diếm thật cực khổ!”

Hóa ra hắn sớm đã biết nàng lo lắng cho người nhà phú hộ kia, cố tình trì hoãn khiến nàng gấp gáp? Bạch Tiểu Bích nghiến răng nói: “Ngươi làm gì bọn họ rồi?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng cười nói: “Không làm gì cả, bọn họ rất tốt!”

Bạch Tiểu Bích rất nhanh hiểu được ý hắn, “Ngươi bỏ qua cho bọn họ là muốn bọn họ dựa sự phụ thuộc ta xuất hiện?”

Diệp Dạ Tâm thở dài nói: “Ngươi quá thông minh!”

Bạch Tiểu Bích vung tay muốn tát hắn: “Hèn hạ!”

Diệp Dạ Tâm dùng cán quạt, dễ dàng chặn lại tay nàng, “Nơi này có tiến bộ!” Hắn vừa nói vừa dùng đầu quạt gõ trán nàng, “Nhưng nơi này càng lúc càng tệ!”

Bạch Tiểu Bích cầm tức nhìn hắn.

Hắn thu lại nụ cười, thản nhiên nói: “Tuy ta tạm thời không có ý định đụng tới bọn họ, nhưng nếu ngươi còn tiếp tục vô lý, cố tình gây sự với ta thì ta cũng không dám chắc chắn.”

Bạch Tiểu Bích chán nản, có lẽ do hắn đã quá nhân nhượng nàng nên nàng mới có thể hết lần này tới lần khác quên mất thân phận bản thân mà làm ra những chuyện thất thổ như vậy, “Bọn họ chẳng qua là hảo tâm chứa chấp ta, những chuyện khác bọn họ không biết!”

Diệp Dạ Tâm không chút lưu tình vạch trần nàng, “Đến bây giờ vẫn còn nói dối ta? Là có người nhờ bọn họ chiếu cố ngươi mới đúng!”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn nói: “Không phải Diệp công tử cũng dối gạt ta đó sao, ta nói dối để bảo vệ sự phụ thuộc ta, so với Diệp công tử thì không hèn hạ bằng!”

Diệp Dạ Tâm nói: “Ta hèn hạ, nhưng sự phụ thuộc mà ngươi bảo vệ cũng chưa chắc tốt hơn ta!”

Bạch Tiểu Bích nhìn thẳng vào hắn nói: “Khích bác ly gián, ngươi chỉ biết những thủ đoạn này thôi sao?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, “Ngươi tìm ta rốt cuộc có chuyện gì? Ta thấy ngươi không giống như đến cầu tình, nếu muốn mắng ta thì hiện tại có thể trở về được rồi!”

Được hấn nhắc nhở, Bạch Tiểu Bích mới nhớ tới mục đích chính muốn tìm hấn, giọng nói cũng bớt gay gắt đi hấn: “Xin Diệp công tử bỏ qua cho trên dưới một nhà phú hộ kia!”

“Vậy thì người cứ an tâm ở đây, không cần suy nghĩ nhiều!” Diệp Dạ Tâm lần nữa kéo tay nàng, “Đi, ta đưa người về!”

Bạch Tiểu Bích theo bản năng hất tay hấn ra.

Diệp Dạ Tâm quay đầu nhìn nàng.

“Ta không thích mùi hoa quế trên người người!”

“Thì ra lỗ mũi của người thính như vậy!” Diệp Dạ Tâm dùng sức kéo nàng tới trước mặt, đôi mắt đen nhánh đầy ý cười, “Tiểu nha đầu giận vì chuyện này sao? Người đến tốt cùng là không thích mùi hoa quế hay không thích những cô nương kia?”

Bạch Tiểu Bích không nhịn được, lớn tiếng nói: “Người tìm cô nương thì có liên quan gì tới ta? Vì sao ta phải tức giận?”

“Người yêu thích ta!”

“Diệp công tử tự trọng!”

“Chính miệng người đã nói, bây giờ còn không chịu nhận?”

“Đó là chuyện đã qua!”

“Bây giờ không phải?”

Hấn càng nói càng thái quá, Bạch Tiểu Bích cả giận nói: “Diệp công tử đừng quên, người đã cứu ta nhưng cũng hại sư phụ ta, lúc ấy ta suýt chết đuối, hôm nay mạng của ta là do chính ta nhặt về!”

Diệp Dạ Tâm vẫn cầm tay nàng, “Chuyện đã qua lâu vậy mà vẫn còn ghi hận?”

“Mặc dù là chuyện đã qua nhưng ta suýt nữa bị hại chết, chẳng lẽ còn muốn ta cảm tạ người?”

“Ta hại người khi nào?”

“Người không trực tiếp hại ta nhưng người lợi dụng ta, lúc trước là lợi dụng ta thay người tìm người sinh giờ Thìn kia, bây giờ lại muốn lợi dụng ta hại sư phụ ta, ta cho dù thích người khác cũng sẽ không thích người nữa.”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, “Thích người khác? Tiểu nha đầu cũng biết thế nào là thủy tính dương hoa rồi?”

Thủy tính dương hoa? Hấn lại dám dùng từ này để hình dung nàng? Bạch Tiểu Bích giận đỏ mặt, “Diệp công tử với ta đã không còn quan hệ, tại sao ta không thể thích người khác? Huống chi, Diệp công tử với ta là quan hệ gì? Người nào qui định trước kia thích người thì bây giờ không thể thích người khác? Người ta thích hiện tại chính là sư phụ ta!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng hỏi: “Hấn thích người?”

“Dĩ nhiên!” Bạch Tiểu Bích nghĩ một đằng nói một nẻo, “Thô kệch nha đầu cũng có người thích là chuyện rất kỳ quái sao?”

Diệp Dạ Tâm thần nhiên nói: “Không kỳ quái!”

Giọng nói không mang theo ý cười nhạo của hấn ngoài ý muốn khiến Bạch Tiểu Bích sững sốt, đột nhiên thấy cổ tay đau buốt, không nhịn được kêu lên: “Người làm cái gì?!”

Diệp Dạ Tâm thở dài nói: “Đưa người về!”

Hấn đi rất nhanh, Bạch Tiểu Bích gần như phải chạy theo mới kịp, nhiều lần suýt ngã, nhưng hấn cũng không vì vậy mà chậm lại, lực đạo nắm tay nàng ngày càng tăng.

Bỗng nhiên, một thân ảnh màu hồng từ đâu vọt tới.

Mắt thấy kiếm quang kia sắp đánh trúng hần, Bạch Tiểu Bích theo bản năng đưa tay ngăn chặn, “Diệp công tử!”

Nhưng Diệp Dạ Tâm là ai cơ chứ, hần đã sớm phát hiện có người theo dõi, âm thầm phòng bị, hiện tại đối phương xuất thủ coi như cũng kịp thời. Hần nghiêng người tránh né, chiết phiến trong tay hướng thẳng tới cổ họng đối phương, lại không ngờ tới Bạch Tiểu Bích đột nhiên bước tới chắn cho hần, nhất thời kinh hãi, đợi đến khi hần lấy lại tinh thần thì trên cánh tay nàng đã rạch một đường, máu tươi nhanh chóng chảy xuống.

Người đánh lén là một hồng y nữ tử, thấy mình chém hụt, lập tức thu kiếm, oán hận trừng mắt nhìn Diệp Dạ Tâm nói: “Cẩu tặc họ Diệp, nạp mạng đi!”

Nàng vừa dứt lời thì cổ tay bị vật gì đó đánh tới, lực đạo khá mạnh, kiếm trong tay nhất thời văng ra, Diệp Dạ Tâm thản nhiên đỡ lấy.

Diệp Dạ Tâm dùng kiếm chỉ thẳng vào nàng ta, đồng thời đưa tay kéo Bạch Tiểu Bích bị thương vào lòng, cúi đầu hỏi: “Sao rồi?”

Cứu người không được còn khiến bản thân bị thương, Bạch Tiểu Bích ảo não, nhịn đau nói: Không sao!”

Hồng y nữ tử nhìn rõ gương mặt Bạch Tiểu Bích, vừa kinh hãi vừa vui mừng lên tiếng: “Các người... người không chết? Vậy biểu ca của ta đâu? Huynh ấy sao rồi? Còn sống không?”

Bạch Tiểu Bích khó hiểu nhìn nàng ta.

Diệp Dạ Tâm ở bên cạnh lên tiếng giải thích cho nàng: “Phó tiểu thư, con gái của Hội chủ Đang Nguyên phái!”

Bạch Tiểu Bích lập tức hiểu ra vấn đề, “Hần là biểu ca của người?”

Phó tiểu thư nhìn Diệp Dạ Tâm rồi lại nhìn Bạch Tiểu Bích, sắc mặt trầm xuống, “Các người... các người giúp đỡ Thiên Tâm làm hại huynh ấy?”

Bạch Tiểu Bích vội nói: “Không có, hần chưa có chết!”

Phó tiểu thư ngây người, rất lâu sau đó mới lẩm bẩm nói: “Huynh ấy không chết, vì sao không tới tìm ta? Cha ta, bọn họ cũng...” nước mắt không ngừng chảy xuống, nàng ta oán hận nhìn Diệp Dạ Tâm, “Họ Diệp kia, ta có thành quỷ cũng không tha cho người đâu, nếu không phải người Thiên Tâm các người xúi giục, Ngô vương như thế nào...”

“Có Phó mỹ nhân thành quỷ tới tìm ta, Diệp mỗ cầu còn không được.” Diệp Dạ Tâm mỉm cười cắt ngang lời nàng ta, ném thanh kiếm tới trước mặt nàng ta nói: “Hôm nay ta tạm tha cho người một mạng, Phó tiểu thư là người thông minh, chẳng lẽ đến bây giờ cũng không rõ? Hần bắt quả chỉ lợi dụng người Đang Nguyên làm bọn ta mất cảnh giác. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Chuyện thiên hạ đâu phải trò đùa, nếu chỉ dựa vào chút phong thủy địa thuật mà có thể giành được giang sơn, thật quá mức nực cười! Chỉ là một bang phái giang hồ nho nhỏ mà không biết lượng sức mình, mưu toan mượn thân phận hần nhúng tay vào giành giang sơn, rốt cuộc rước lấy đại họa, đây chính là lí do vì hần không tới tìm các người!”

Sắc mặt Phó tiểu thư trắng bệch, thét chói tai: “Ta không tin! Huynh ấy là biểu ca ta, cha ta là cậu ruột của huynh ấy. Điều này sao có thể chứ??”

Diệp Dạ Tâm thản nhiên nói: “Là đúng hay sai, Phó tiểu thư chẳng lẽ không biết?”

Khóe miệng Phó tiểu thư không kìm được khẽ run lên, nhìn Bạch Tiểu Bích chằm chằm: “Huynh ấy ở đâu? Ta... ta đi hỏi huynh ấy!”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu nói: “Ta không biết!”

Phó tiểu thư lẩm bẩm, “Không thể nào! Ta không tin!”

Diệp Dạ Tâm chỉ lo lắng vết thương trên tay Bạch Tiểu Bích, vội đỡ nàng đi về phòng.

Có lẽ là do đau đến chết lặng nên lúc bôi thuốc không có cảm giác gì cả, nào ngờ đến tối, vết thương đau nhức không thôi, Bạch Tiểu Bích cắn răng chịu đau nhưng vẫn không nhin được rơi nước mắt.

Diệp Dạ Tâm đột ngột đẩy cửa bước vào, “Tiểu nha đầu, đau sao?”

Bạch Tiểu Bích nhanh chóng lau nước mắt, lắc đầu.

Diệp Dạ Tâm ngồi ở đầu giường, đưa tay sờ trán nàng, nhíu mày nói: “Vết thương quá sâu, quả nhiên là sốt rồi, ta bảo các nàng đi nấu thuốc.”

Bạch Tiểu Bích có chút mất tự nhiên nói: “Ta không sao, Diệp công tử không nghỉ ngơi sao?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, đột nhiên hỏi: “Đã biết ai ác hơn ai chưa?”

Phái Đang Nguyên gặp chuyện có ai mà không biết, nghe tin cậu ruột chết mà hắn cũng chỉ gật đầu một cái rồi thôi. Bạch Tiểu Bích không muốn suy nghĩ nhiều, “Đến lúc này rồi mà Diệp công tử vẫn không quên khích bác ly gián!”

Diệp Dạ Tâm nhẹ nhàng nâng cằm nàng, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt nàng, “Khích bác ly gián? Ta xấu xa như vậy, vì sao ngươi còn muốn cứu?”

Bạch Tiểu Bích có chút tức giận, tránh tay hắn, “Diệp công tử nhiều lần cứu giúp, ta bất quả cũng chỉ muốn trả ơn mà thôi. Là ta không lượng sức mình, tự mình chuốc khổ.”

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Ta cứu ngươi nhưng cũng hại ngươi, mạng ngươi bây giờ là do ngươi nhặt về được, đã không còn quan hệ tới ta nữa.”

“Diệp công tử sẽ bỏ qua cho nhà phú hộ kia?”

“Vì chuyện này sao?”

“Đúng vậy!”

“Thật vậy chăng?”

“Thật!”

Diệp Dạ Tâm cũng không trêu chọc nàng nữa, giơ cánh tay nàng lên xem xét, “Còn chảy máu, có đau hay không?”

Bạch Tiểu Bích sưng sốt, vội vàng rút tay về nói: “Không đau!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng rồi nói: “Ta đi xem thuốc được chưa!”

Thấy hắn chậm rãi đi về phía cửa, ánh đèn chiếu rọi tấm lưng vững chãi, Bạch Tiểu Bích không hiểu tại sao lại cảm thấy chua xót, buột miệng kêu lên: “Diệp công tử đừng làm việc cho Ngô vương nữa, được không?”

Diệp Dạ Tâm dừng bước, xoay người nhìn nàng cười nói: “Hắn là phụ vương ta, là cha ta, ngươi muốn khuyên ta phản bội cha mình sao?”

Bạch Tiểu Bích ngăn người.

Hai tháng tiếp theo, ngoại trừ thỉnh thoảng ra ngoài làm việc, phần lớn thời gian Diệp Dạ Tâm đều ở biệt viện chiếu cố nàng. Vết thương trên cánh tay Bạch Tiểu Bích dần khỏi hẳn nhưng trong lòng lại càng bất an hơn cả.

Hắn với Ôn Hải đều có chung mục đích, hai người sớm muộn cũng sẽ thành kẻ địch, mà thắng thua... kết quả sớm đã định sẵn.

Tin tức truyền tới theo đúng dự liệu.

Ba ngày trước, Ngô vương đánh hạ kinh thành. Trước ngày phá thành, thủ cấp của kẻ phản bội Lý thị bị treo trước tường thành thị uy, lòng quân phần nộ. Hoàng thượng, các hoàng tử khác cùng Thập vương gia đều bị sát hại. Ngô vương khóc lớn, quyết bắt cho được đảng phái của Lý thị, toàn bộ xử chém, Tứ vương gia sợ tội tự vẫn.

Một cuộc mèo khóc chuột giả từ bi thập phần khôi hài, chỉ là Ngô vương đưa tay bịt chuông mà thôi.

An xa hầu Lý Đức Tông đến tột cùng có mưu phản hay không, Hoàng thượng đến tột cùng là chết trên tay người nào, Tứ vương gia có thật sự là sợ tội tự vẫn hay không, trong lòng mọi người đều rõ cả, chẳng qua là không ai dám lên tiếng nói ra. Đám gian thần vội vàng nịnh bợ Ngô vương, chỉ có hai cự thần trung thành không sợ chết, lớn tiếng mắng Ngô vương rồi đập đầu tự tử.

Bạch Tiểu Bích nghe xong tin tức từ kinh thành gửi tới, cũng không mấy ngạc nhiên.

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Thập vương gia cùng vương phi đều bị sát hại. Vương gia là giả nhưng Vương phi là thật, hóa ra tiểu nha đầu muốn giấu chính là chuyện này, hử hử là Thập vương gia đi?”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Làm sao ngươi biết?”

Diệp Dạ Tâm thần nhiên nói: “Lúc phụ vương ta tới thì bọn họ đã chết cả. Thập vương gia Tạ Thiên Thành suốt ngày ở trong phòng trầm mê tửu sắc, rất ít tiếp khách, nhưng lúc hử còn bé phụ vương ta đã từng ôm qua, tự nhiên sẽ phân biệt được thật giả. Không nghĩ tới ngay cả Vương phi của mình hử cũng hạ thủ được, không những thế còn đổ hết tội lỗi lên đầu phụ vương ta.”

Bạch Tiểu Bích nói: “Vương phi là người Hoàng thượng phái tới giám thị hử.”

Diệp Dạ Tâm thần nhiên nói: “Nếu không có sự tương trợ của nàng ta, người nghĩ hử có thể qua mắt được Hoàng thượng? Qua cầu rút ván trên đời này đâu chỉ có mình ta?”

Bạch Tiểu Bích im lặng không nói.

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Ta chỉ thắc mắc một chuyện, hử vì muốn làm mọi chuyện giống thật mà không ngại lưu lại cả ngọc bội cùng con dấu, không có hai thứ này, sau này hử làm cách nào để chứng minh thân phận của mình?”

Bạch Tiểu Bích kinh nghi, nếu không có tín vật chứng minh thân phận thì sau này hử lấy danh nghĩa gì khởi sự?

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng trong chốc lát rồi đứng dậy nói: “Bất luận thế nào, hử muốn phụ vương ta khinh địch, mục đích của hử đã đạt được. Thương thế của người cũng sắp khỏi hử, mấy ngày nữa ta sẽ dẫn người Bắc thượng.”

Bạch Tiểu Bích kéo vạt áo hử.

Diệp Dạ Tâm cúi đầu nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích vội vàng buông tay, “Diệp công tử nhất định phải đi?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng nói: “Sư phụ ngươi inh như vậy, sợ là phụ vương ta không ứng phó nổi, ta sao có thể khoanh tay đứng nhìn được? Người nếu lo lắng thì nên đi cùng ta!”

Bạch Tiểu Bích thấy hử nhìn thấu tâm tư mình, cũng không giấu diếm nữa, “Có phải người muốn dùng ta để uy hiếp sư phụ?”

Diệp Dạ Tâm phá lên cười, “Nếu hữu dụng như vậy ta nhất định sẽ làm, ta tới bây giờ mới biết, người còn là một nha đầu ngoan ngoãn!”

Bạch Tiểu Bích nói: “Ta vốn ngoan ngoãn!”

57. Q.2 - Chương 1: Đánh Tráo Vương Gia!

Phần hai – NGHỊCH THIÊN

Người điên nói mò thiên văn địa lý khiến si nhân cuồng dại, những người đứng xem chỉ cười cười không nói.

Nhìn vua dân dậy sóng, cung vàng điện ngọc lạnh lẽo.

Chớ hỏi đâu là thật đâu là giả, hữu tình mà lại vô tình.

Cùng đồ không bằng song phi, trời đất một màu đen tối.

Chương 1. Đánh tráo Vương gia!

Chiến sự tại kinh thành chấm dứt, Ngô vương nghĩ đại sự đã thành, vội triệu tập đám đại thần đến nghị sự, nào ngờ chuyện bên này còn chưa xong, mùa xuân vừa tới, bốn thành Đông Nam đột nhiên xuất hiện chiến hỏa. Đối phương lấy danh nghĩa dẹp loạn, bình định quốc gia khởi nghĩa, mà người đứng cờ khởi nghĩa không phải ai khác – chính là Cửu vương gia đã lưu lạc hai mươi sáu năm trong nhân gian, Tạ Thiên Hải.

Ngô vương làm phản vốn đã khiến quân thần bất mãn, một số trung thần vừa nghe tin Cửu vương gia khởi nghĩa, vội vàng mang binh tới trợ giúp. Trầm tướng quân ra ngoài mượn binh trở về, nghe được tin dữ từ kinh thành, nhìn về phương Bắc mà rơi nước mắt, sau lại được chúng tướng khuyên can, vội vàng dẫn quân qui thuận Cửu vương gia. Người Lý gia may mắn thoát được kiếp số, cũng trốn theo mấy vị lão tướng tiền triều, bởi vì cảm hận Ngô vương nên đội quân do Thần Vũ tướng quân Lữ Phục cũng qui thuận Cửu vương gia.

Ngô vương giết hại các hoàng tử cùng Tứ vương gia, nhiều người Lý gia cũng bị hại, Thập vương gia cho dù bảo toàn được tính mạng nhưng cũng khó làm nên nghiệp lớn, định cục tưởng rằng thế là xong, nào ngờ giữa đường đột nhiên xuất hiện một Cửu vương gia khiến đám người Ngô vương ứng phó không kịp.

Trên đại điện, một lão nhân mặc lòng bào không ngừng đi tới đi lui, lắc đầu vẻ không thể tin được.

“Không thể nào, hắn sao có thể là Tạ Thiên Hải được?!”

“Thật giả lúc này khó nói, quan trọng là... hắn có ngọc bội của Tiên đế ban cho Kính phi!”

Lão nhân lạnh lùng nói: “Năm đó Cửu hoàng tử Tạ Thiên Hải bị hại, là ta tận mắt chứng kiến, cộng thêm lời nói của tên tiểu thái giám kia, sao có thể sai được?”

Người phía dưới nói: “Lời người khác nói không thể tin được!”

Lão nhân cũng không nói gì nữa, nặng nề ngồi xuống, vẻ mặt lộ rõ kinh hãi cùng nghi ngờ, đáy mắt lâm vào trầm tư.

Người kia lại nói: “Thần cả gan, là thật hay giả bây giờ cũng không còn quan trọng nữa, việc cấp bách là phải nghĩ ra cách đối phó!”

Lão nhân cười lạnh, “Bốn vương khổ công cướp đoạt, hắn lại muốn ngồi không ngư ông đắc lợi, coi như cũng có chút bản lãnh. Hiện tại bốn vương nắm giữ hai mươi vạn binh lực, há lại sợ ba vạn nhân mã của hắn sao?”

Người kia nói: “Thứ cho thần nói thẳng, tam quân đánh trận mấy tháng liền, vào đến kinh thành đã mệt mỏi không chịu nổi, chỉ trông chờ được nghỉ ngơi lãnh thưởng, hôm nay lời đồn lan xa, lòng quân không yên, nếu còn xuất chiến nữa thì sợ rằng sẽ bất lợi.”

Lão nhân suy nghĩ một chút rồi gọi nữ tử áo đen vào, “Vì sao hắn để người trở lại, chẳng lẽ hắn nghi ngờ người?”

Nữ tử áo đen nói: “Thuộc hạ mạo muội phỏng đoán, từ lúc tiểu nha đầu kia chết đi, thiếu chủ sai người tìm kiếm ven sông, hắn là người muốn tìm nha đầu kia, sợ thuộc hạ ngăn trở, cho nên...”

Lão nhân nhíu mày hỏi: “Thật không có gì khác?”

Nữ tử áo đen chần chờ một lát rồi nói: “Không có ạ!”

Từ lúc Cửu vương gia khởi binh, tình thế đột nhiên nghịch chuyển, Ngô vương binh nhiều tướng mạnh, chỉ là tất cả tiền của đều đã dùng để đánh giặc, quốc khố trống không.

Bọn họ nghĩ mọi biện pháp, kết quả lại khiến lòng dân oán thán. Các tướng sĩ dưới trướng mới trải qua ác chiến, vạn phần mệt mỏi, vừa nghe phải đánh tiếp vội vàng bỏ chạy. Đại thần trong triều đều sợ hắn, ngoài mặt thì hàng phục nhưng chẳng kẻ nào chịu xuất lực trợ giúp.

Cửu vương gia với sự trợ giúp của Thần vũ tướng quân Lữ Phục dưới trướng Trần quốc công ngày trước, lại thêm phó tướng Lữ Kiên, một đường xuất binh thắng lợi... chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi đã công

chiếm được ba thành, có những thành chủ rất thức thời, vừa biết là quân Cửu vương gia tới liền tự nguyện mở cửa thành. Trận Bình Giang đại thắng, quân Ngô vương chết vô số.

Bạch Tiểu Bích nghe mà không khỏi kinh hãi, mơ hồ đoán được Cửu vương gia kia là người nào nhưng lại không dám khẳng định, càng nghĩ càng cảm thấy hồ đồ. Hắn không phải Thập vương gia sao, sao lại biến thành Cửu vương gia?

Lại nhìn Diệp Dạ Tâm, thấy hắn bình tĩnh không có bất cứ phản ứng nào, nụ cười vẫn như gió xuân.

Dưới ánh đèn, hắn một mình ngồi trong phòng, tay trái cầm viên thuốc màu đen. Bạch Tiểu Bích vừa bước vào liền nhìn thấy một cảnh như vậy, không khỏi giật mình hỏi: “Người... Diệp công tử phải uống thuốc?”

Diệp Dạ Tâm cũng không nhìn nàng, “Uống thuốc thì có gì lạ?”

Uống thuốc đương nhiên không lạ, nhưng Bạch Tiểu Bích càng thêm kinh ngạc, “Người bị bệnh?”

Diệp Dạ Tâm không nói, ra hiệu cho nàng mang nước tới.

Bạch Tiểu Bích vội vàng rót một chén nước bưng tới cho hắn, nhìn hắn thản nhiên uống thuốc, yên lặng nhận lại cái chén không đặt xuống bàn, mấy lần muốn lên tiếng lại thôi.

Diệp Dạ Tâm thấy bộ dáng kia của nàng, cười nói: “Muốn hỏi ta bệnh gì thì cứ hỏi là được, tiểu nha đầu người xấu hổ cái gì?”

Bạch Tiểu Bích lúng túng, cúi đầu nói: “Ta chỉ muốn hỏi Diệp công tử vì sao lại thay đổi lộ trình, chúng ta không đi kinh thành nữa sao?”

Diệp Dạ Tâm nói: “Không phải người muốn gặp sư phụ sao, hiện nay bọn họ đang tân công Ân thành!”

Bạch Tiểu Bích ‘nga’ một tiếng.

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng hỏi: “Còn có việc khác?”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu, một lúc lâu sau mới thấp giọng hỏi: “Diệp công tử bệnh có nghiêm trọng không?”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Người xấu tự nhiên bệnh càng nặng càng tốt!”

Bạch Tiểu Bích xấu hổ nói: “Ta không có ý này!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng nói: “Người hi vọng ta thất bại?”

Bạch Tiểu Bích cúi đầu nói: “Ta đương nhiên hi vọng Diệp công tử vô sự, nhưng nếu Diệp công tử muốn dùng ta để uy hiếp sư phụ, thà rằng ta chết đi!”

Diệp Dạ Tâm cúi đầu, vẻ mệt mỏi nói: “Nếu bị phụ vương ta tìm được, tính mạng của người khó bảo toàn, Phó tiểu thư kia trời sinh nhiều tật xấu, lần trước cũng chính là nàng hại người, người không nhớ sao?”

Nghĩ đến ánh mắt Phó tiểu thư nhìn mình hôm trước, Bạch Tiểu Bích lúc này mới hiểu được, “Diệp công tử giữ ta ở đây là muốn bảo vệ ta?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng nói: “Là lợi dụng người!”

Gương mặt Bạch Tiểu Bích lúc trắng lúc đỏ, “Người lúc nào cũng gạt ta, ta cũng không biết câu nói nào của người là thật, câu nào là giả nữa.”

Diệp Dạ Tâm phất tay nói, “Không còn sớm nữa, người về nghỉ ngơi đi!”

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, một bóng người nhanh chóng lướt qua, bỗng nhiên dừng lại giữa không trung, nhẹ nhàng hạ xuống giữa rừng cây, rất nhanh sau đó, có một đạo bóng đen theo sát tới, không tiếng động đáp xuống.

Diệp Dạ Tâm khoác áo choàng màu đen, mỉm cười chấp tay với bóng lưng kia nói: “Thập vương gia, không, là Cửu vương gia?”

Ôn Hải xoay người, “Diệp thiếu chủ, hay là Quận vương gia?”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Tùy ý!”

Ôn Hải cười một tiếng, “Ta và ngươi vốn là đường huynh đệ, cũng không cần giữ lễ tiết như vậy!”

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Lúc nhỏ ta theo sư phụ ra ngoài học nghệ, chưa từng nhìn thấy Vương huynh nên nhiều lần thất lễ, chẳng qua là Vương huynh đêm khuya viếng thăm, lại không phải tới cứu người khiến ta không tài nào giải thích được.”

Ôn Hải nói: “Đường đệ có lòng giữ nàng uy hiếp ta, cần gì phải gạt Vương thúc, chẳng lẽ mối quan hệ của đường đệ cùng với Vương thúc thật giống như lời đồn?”

“Có thể nói những lời khích bác một cách dễ nghe như vậy, Vương huynh là người đầu tiên.” Diệp Dạ Tâm lắc đầu cười, “Đều nói mẹ nào con nấy, hôm nay mới biết thật không sai. Kính Thái phi thật sự không hổ là người inh nhất chốn hậu cung, ai nấy đều cho rằng Vương huynh đã bị Thái hậu hại chết, ngay cả ta cũng chỉ nghĩ người ẩn náu trong nhân gian, lại không ngờ tới Vương huynh dĩ nhiên lại ở trong cung, dưới trướng Thái hậu bình yên qua được mười mấy năm. Thái hậu làm ra bao nhiêu chuyện ác nhưng lại không ngờ được bản thân nuôi con dùm người khác, con ruột mình lại bị tình địch hại chết, không biết kế đánh trá kia làm sao thực hiện được?”

Ôn Hải cười nói: “Chuyện này không quan trọng, lão nhân gia bà đối với ta có ơn nuôi dưỡng, lúc bà còn sống ta không thể khởi sự được.”

Diệp Dạ Tâm thông thả bước đến gần hần, “Mượn đao giết người, hại chết con trai nàng, còn muốn đoạt giang sơn của con nàng, tất cả cũng vì báo công ơn nuôi dưỡng?”

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Nếu không phải Mẫu phi ta sớm sắp đặt mọi chuyện, ta đã chết trong tay bà ta.”

Diệp Dạ Tâm nói: “Lợi dụng phái Đang Nguyên thu hút sự chú ý của bọn ta, bản thân mình theo lời dạy người xưa ‘Mình tu sạn đạo, ám độ trần thương’, âm thầm thu phục bốn thành Đông Nam. Hại cậu mình chết oan, không biết Kính Thái phi ở dưới cửu tuyền biết em ruột của mình bị nhi tử mình hại chết có cảm nghĩ gì?”

Ôn Hải nói: “Ta lợi dụng phái Đang Nguyên, bọn họ cũng lợi dụng ta. Cho rằng thông qua thuật phong thủy có thể nghịch chuyển càn khôn, mưu toan nhúng tay vào triều chính, tự mình rước lấy họa. Muốn trách thì phải trách đã tâm bọn họ quá lớn.”

“Vương huynh hao tổn tâm cơ muốn ngồi lên vị trí kia, quả thật là vì Kính Thái phi?”

“Vị trí kia, ta tin tưởng ai có năng lực đều muốn ngồi lên!”

Diệp Dạ Tâm gạt đầu, “Vương huynh tới nay đến đây không phải là để nói chuyện phiếm với ta đó chứ?”

“Dĩ nhiên không phải!” Ôn Hải không chút hoang mang nói: “Tiểu Bích ở trong tay ngươi, ngươi không dùng nàng uy hiếp ta là bởi vì biết không có tác dụng, nhưng chưa chắc Vương thúc đã nghĩ vậy. Nếu ngươi giao nàng ra, nhất định sẽ được Vương thúc coi trọng, tương lai đối gạt hần càng dễ dàng hơn.”

Diệp Dạ Tâm nhìn hần hỏi: “Thật sao?”

Ôn Hải nói: “Hiện tại Vương thúc có tới hai mươi vạn binh mã, nhiều hơn gấp chục lần so với số binh mã trong tay ta, không ngờ được chúng ta lại bất phân thắng bại, so với suy nghĩ của ta còn dễ dàng hơn nhiều, không biết là vì nguyên cớ gì?”

Diệp Dạ Tâm mỉm cười, “Thứ cho ta ngu dốt!”

Ôn Hải nhìn hần một lúc lâu, bỗng nhiên chuyển đề tài nói: “Xem ra tin tức của ta sai rồi, dù sao thì đường đệ cùng Vương thúc cũng là phụ tử, như thế nào lại nghi kỵ lẫn nhau, toàn là bịa đặt cả.”

Diệp Dạ Tâm gạt đầu, “Đây là chuyện đương nhiên!”

Ôn Hải lại nói: “Hôm nay ta đến để nói với đường đệ mấy câu thôi.”

Diệp Dạ Tâm nói, “Vương huynh cứ nói.”

Ôn Hải khẽ mỉm cười, chậm rãi nói: “Câu thứ nhất, bốn vương nhất định sẽ thắng; Câu thứ hai, không phải ai cũng có tư cách ngư ông đắc lợi, hôm nay hoàng huynh, bốn vị Vương huynh cùng Thập đệ đều không còn nữa, chỉ có bốn vương mới có thể danh chính ngôn thuận ngồi lên vị trí kia.”

“Bất luận là vì phụ vương hay là vì chính mình, ta hẳn là nên diệt trừ ngươi trước.” Diệp Dạ Tâm lắc đầu cười, xoay người rời đi.

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Còn một câu nữa!”

Diệp Dạ Tâm dừng bước.

“Đường đệ thuở nhỏ đi theo người Thiên Tâm học tập phong thủy, nhưng nghịch thiên không phải chuyện đùa, đường đệ suy nghĩ kỹ chưa?” Ôn Hải thản nhiên nói, “Bốn vương lần này tới đây thật ra là vì chuyện tình cảm, người trong số mệnh của nàng không phải là ngươi, ngươi ở gần nàng như vậy không sợ rước họa vào thân? Đường đệ nếu không muốn nàng chết, không bằng giờ cao đánh khẽ, sớm để nàng trở lại cạnh ta!”

Diệp Dạ Tâm nhìn hắn nói: “Cho dù người trong số mệnh của nàng không phải là ta, ta cũng không ngóc đến nỗi để nàng đến giúp người khác.”

Ôn Hải lại nói: “Nếu để Vương thúc phát hiện, tính mạng nàng nhất định khó bảo toàn, đến lúc đó ngươi có muốn che chở nàng cũng không được. Ba ngày sau ta sẽ phái người tới đây đón nàng.”

Diệp Dạ Tâm cười một tiếng rồi biến mất trong bóng đêm.

Lần này bị thương, Bạch Tiểu Bích dù sao cũng là người trẻ tuổi, vết thương tuy sâu nhưng được chữa trị tốt nên chỉ mấy tháng ngắn ngủi đã gần như khỏi hẳn, trên cánh tay chỉ còn lưu lại một vết sẹo mờ.

Diệp Dạ Tâm thở dài, “Ai bảo ngươi nhiều chuyện, lần này thì hay rồi!”

Bạch Tiểu Bích kéo ống tay áo xuống, không chút để ý nói: “Sau này sẽ hết thôi. Lúc đó ta hồ đồ, quên mất ngươi bản lãnh inh, tự mình chuốc khổ, hại ngươi phải lo lắng cho ta.”

Diệp Dạ Tâm không nói gì.

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn hỏi: “Diệp công tử gần đây đang làm gì vậy, dường như rất bận rộn?”

Diệp Dạ Tâm không trả lời mà hỏi ngược lại, “Có muốn trở về tìm sư phụ ngươi không?”

Bạch Tiểu Bích nói: “Không muốn!”

Hả? Diệp Dạ Tâm có chút ngoài ý muốn, “Không muốn?”

Bạch Tiểu Bích nói: “Diệp công tử sẽ giết người?”

Diệp Dạ Tâm phá lên cười nói: “Ta vốn muốn giết hắn, nhưng hôm nay đã không còn dễ dàng như trước nữa rồi!”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn hỏi: “Ngươi muốn dùng ta dụ hắn ra ngoài?”

Diệp Dạ Tâm nói: “Hắn chính là người sinh giờ Thìn kia, hắn còn dẫn theo ngươi để thu hút sự chú ý của chúng ta. Chuyện này không đơn giản như ngươi nghĩ, ngươi còn tin tưởng hắn không?”

Bạch Tiểu Bích kiên định nói: “Ta chỉ tin ở chính mình!”

“Ngươi cuối cùng cũng bảo vệ hắn, quả nhiên là số mạng đã định!” Diệp Dạ Tâm cũng không tức giận, bỏ thuốc cao trên tay xuống nói: “Tối nay hắn sẽ phái người tới đón ngươi!”

Bạch Tiểu Bích sửng sốt.

Diệp Dạ Tâm đứng dậy, chậm rãi bước ra cửa, “Ngươi thu dọn đồ đạc đi, sẽ có người đưa ngươi đi.”

Bạch Tiểu Bích hỏi với theo, “Diệp công tử không dùng ta uy hiếp hắn?”

Diệp Dạ Tâm quay người nhìn nàng, cười nói: “Nếu hữu dụng thì ta đương nhiên sẽ làm!”

Ánh mắt hắn vẫn ôn nhu như vậy, không có chút xú bắt thường. Bạch Tiểu Bích không hiểu tại sao lại cảm thấy rất bức mình, cố gắng đè nén cảm xúc, cúi đầu nhìn đất nói: “Người đã biết mạng cách của ta, nếu ta đi theo hắn thì sẽ làm hư chuyện của người, người vẫn muốn thả ta đi?”

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Ta đương nhiên có mục đích khác!”

Lời này của hắn chẳng qua chỉ là trêu chọc nàng, Bạch Tiểu Bích bị hắn trêu chọc, lửa giận không hiểu vì sao tiêu tán hết cả, rất lâu sau đó mới thấp giọng nói: “Người... người nhất định phải tham dự vào những chuyện kia sao?”

Không có người trả lời câu hỏi của nàng, Bạch Tiểu Bích ngẩng đầu lên nhìn thì thấy ngoài cửa đã sớm không còn bóng dáng của hắn nữa.

Hắn sẽ thả nàng trở về, chuyện này thật sự quá đột ngột, Bạch Tiểu Bích nhất thời khó có thể tiếp nhận được, đưa mắt nhìn bản thân một lượt, ngay cả váy áo cũng là hắn chuẩn bị cho nàng, thật sự không có gì để thu dọn cả. Bạch Tiểu Bích ngây ngốc ngồi trên giường nửa buổi, muốn làm gì đó, muốn nói với hắn mấy câu lại không gặp được hắn. Thật ra thì, nếu hắn có tới, những lời này vẫn là không nên nói ra thì hơn.

Lựa chọn Ôn Hải nghĩa là phải đối đầu với hắn, kết cục của người thất bại sẽ như thế nào, trước mắt hắn là Quận vương gia, là con trai của Ngô vương, hắn với Ôn Hải ở hai phe đối lập. Người nào sẽ thắng đây?

Nàng vốn chỉ là một nữ hài tử sinh ra ở một huyện nhỏ, một lòng muốn gả cho người thiện lương, giúp chồng nuôi dạy con cái, nàng có nằm mơ cũng không ngờ có một ngày mình bị cuốn vào những âm mưu này, muốn thoát ra nhưng lại không tài nào thoát khỏi.

Có người gõ cửa, “Bạch cô nương chuẩn bị xong chưa?”

Bạch Tiểu Bích mờ mịt đáp lại rồi đi ra mở cửa.

Người nọ cung kính nói: “Thiếu chủ bảo ta đến đưa cô nương đi.”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn hỏi: “Diệp công tử đang ở đâu?”

Người kia nói: “Công tử đang ở trong phòng!”

Bạch Tiểu Bích bỗng nhiên muốn nói chuyện với hắn, mặc dù biết như vậy là không tự lượng sức nhưng nàng vẫn muốn đi tìm hắn. Bạch Tiểu Bích đi được vài bước, quay lại nhìn người kia nói: “Người đợi ở đây, ta muốn đi nói với hắn vài câu!”

Người nọ làm khó nói: “Thiếu chủ đã ngủ rồi ạ!”

Bạch Tiểu Bích nói: “Sẽ không tốn nhiều thời gian đâu, làm phiền đại ca chờ một chút!” Nói rồi bước nhanh về phía cửa viện.

Ánh đèn lập lờ chứng tỏ người trong phòng vẫn còn chưa ngủ, cửa cũng chỉ khép hờ, có lẽ do đêm đã khuya nên người trong phòng không nghĩ tới sẽ có người đến tìm.

Bạch Tiểu Bích thấp thỏm đi tới, đang định gõ cửa thì lại nghe thấy tiếng rên rỉ từ bên trong truyền ra.

Đây là thanh âm nữ nhân?

Người bên trong đang làm cái gì vậy, thanh âm kia thực cổ quái, giống như đang cười lại giống như đang khóc. Bạch Tiểu Bích cảm thấy thật khó nghe, bàn tay nắm chặt thành quyền, lửa giận không hiểu sao lại trỗi dậy, cuối cùng giơ tay đẩy cửa ra, “Diệp công tử...”

Bạch Tiểu Bích cứng người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Nàng sớm biết trong phòng có nữ nhân nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới nữ nhân kia lại ở trên giường hắn, hơn nữa trên dưới không một mảnh vải che thân, môi son hé mở, thanh âm nức nở nhưng gương mặt lại mang theo ý cười yêu mị mà dâm đãng, khiến nàng chú ý chính là đôi chân như ngọc đang giơ cao lên kia.

Điều khiến nàng không ngờ nhất chính là giữa hai chân nàng ta còn có người.

Gió lạnh lùa vào khiến hai người trên giường thoáng dừng lại.

Nàng đột nhiên xuất hiện, đúng lúc hấn đang vùi sâu trong thân thể nữ nhân kia, ngượng ngùng cùng khoái cảm đồng thời xuất hiện khiến hấn bị kích thích đến cực độ. Nữ nhân kia nghiêng đầu nhìn ra cửa, đôi mắt xinh đẹp ngập tràn dự vọng, bất chấp có người đang nhìn, cong người lên, hai má ửng hồng, miệng không ngừng rên rỉ.

Bạch Tiểu Bích tái mặt, vội vàng lui lại phía sau, dạ dày đột nhiên cuộn trào, không nhin được nghiêng người nôn khan.

Mái tóc đen dài rũ xuống, che lấp đôi mắt đen nhánh, hấn chậm rãi nhấc chân nữ nhân đang để trên đầu vai mình xuống, thanh âm vẫn thản nhiên, ôn nhu như nước, “Người về trước đi, lát nữa ta sẽ trở lại thăm người.”

Ác cảm với hấn lúc này quá lớn, Bạch Tiểu Bích căn bản không nghe lọt tai lời hấn nói, chậm rãi lui lại rồi chạy như bay rời đi.

58. Q.2 - Chương 2: Nghịch Thiên!

Bạch Tiểu Bích mơ mơ màng màng đi đến chỗ ước hẹn, quả nhiên đã có mấy người chờ sẵn, đợi người hộ tống nàng cáo biệt trở về, mấy người kia lập tức dìu nàng lên xe ngựa. Bạch Tiểu Bích không nói tiếng nào, đỡ dần lên xe. Xe ngựa lập tức khởi hành, dọc đường thỉnh thoảng dừng lại ăn cơm thay ngựa, nghỉ ngơi một lát rồi lại đi tiếp. Đêm ngày thứ hai, xe ngựa dừng lại hấn.

“Cô nương còn thức chứ ạ?” ngoài xe có tiếng người hỏi.

Bạch Tiểu Bích hoàn hồn, vội lên tiếng đáp, tiện tay vén màn cửa sổ lên.

Mặc dù tiết trời đã sang xuân nhưng buổi đêm phương Bắc vẫn rét lạnh như mùa đông, ở phía xa, màn đêm bao phủ, hàng vạn ngọn đèn dầu được thắp sáng, cao thấp không đều xua tan đi sương mù cùng giá lạnh của đêm tối.

Đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng này, đầu óc đang mơ màng của Bạch Tiểu Bích cũng dần thanh tỉnh, nội tâm bất giác sinh ra kính sợ. Một đoàn người mặc quan phục cưỡi ngựa đến, nhìn thấy chiếc xe ngựa liền thở phào nhẹ nhõm, giục ngựa đến trước xe ngựa nói: “Mặt tướng Hồ Hưởng, là bộ hạ dưới trướng Lữ tướng quân, phụng quân mệnh chờ ở đây đã lâu, cô nương đi đường bình an chứ ạ?”

Bạch Tiểu Bích vội đáp “Rất tốt!” rồi lại nói: “Làm phiền mọi người rồi!”

Đoàn người đi được nửa dặm, xe ngựa lần nữa dừng lại, có người lên tiếng nói: “Đại tướng quân có lệnh, xe ngựa không thể đi vào trong doanh trại, mặt tướng không dám làm trái, xin cô nương hạ mình xuống xe.”

Bạch Tiểu Bích đáp ứng xuống xe.

Hồ Hưởng đã xuống ngựa từ lâu, thấy thái độ nàng ôn hòa, sắc mặt không khỏi hòa hoãn hơn chút ít, ra hiệu cho tùy tùng mang đến một cái áo choàng đen rộng, “Trong quân doanh không cho phép nữ quyền ra vào, chỉ sợ sinh lời đồn đãi không hay, xin cô nương chớ trách.”

Bạch Tiểu Bích nhận lấy áo choàng mặc vào người, mỉm cười nói: “Làm phiền tướng quân rồi!”

Hồ Hưởng gật đầu, dẫn nàng đi vào quân doanh, những người còn lại tự tản ra.

Hai người chưa đến gần doanh trại đã bị ngăn lại, Hồ Hưởng lấy ra quân bài mới được cho qua.

Bạch Tiểu Bích vốn tưởng sẽ được thấy cảnh các binh sĩ vây quanh đồng lửa uống rượu cuồng tiếu, không ngờ đi một đoạn dài mới phát hiện nơi đây không náo nhiệt giống như trong tưởng tượng, ngoại trừ binh lính tuần tra qua lại thì không thấy người nào nữa. Một dặm đường đi tới, bọn họ bị ngăn lại hỏi rất nhiều lần.

Cuối cùng, Hồ Hưởng dẫn nàng tới một doanh trướng bình thường, ngoài cửa có hai binh lính canh gác, một người đi vào thông báo, rất nhanh đi ra mở cửa trướng cho hai người đi vào.

Ánh đèn chiếu sáng bên trong trướng, Ôn Hải bình yên ngồi trên ghế, đối diện còn có hai vị tướng quân nữa, cả ba nhìn vào bản đồ trên bàn.

Hỗ Hướn bước đến hành lễ: “Mặt tướng tham kiến Vương gia, Thạch tướng quân cùng Lữ phó tướng!”

Ôn Hải gật đầu.

Vị tướng quân mặc áo bào màu bạc lên tiếng: “Người lui xuống trước đi!”

Hỗ Hướn chấp tay hành lễ lần nữa rồi lui ra.

Bạch Tiểu Bích yên lặng đứng một bên chờ đợi, ai ngờ mới đứng được một lúc đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vị tướng quân vừa lên tiếng khi nãy đang nhìn mình chăm chú, ánh mắt ẩn hiện ý cười.

Tuần mi cong vút, gương mặt tú lệ dưới sự trợ giúp của bộ chiến bào màu bạc trở nên cao lớn uy vũ hơn cả, không còn chút nữ tính nào, nhìn thế nào cũng chỉ thấy một cỗ anh khí của nhà thông thái.

Khó trách giọng nói sao lại quen đến vậy, không nghĩ tới hắn thay đổi trang phục lại khiến nàng nhất thời không nhận ra. Bạch Tiểu Bích vui mừng, gật gật đầu, nhin không được thấp giọng chào hỏi: “Hạ... Lữ công tử!”

“Là Lữ phó tướng!” Ôn Hải cắt ngang lời nàng, quay sang nhìn hai người Lữ Kiền, “Hôm nay tới đây thôi, báo cho Lữ đại tướng quân xem qua đi!”

Lữ Kiền cùng Thạch tướng quân đồng thanh đáp ứng rồi cũng rời đi, lúc ra ngoài cũng không nhìn Bạch Tiểu Bích một lần.

Dưới ánh đèn dầu, Ôn Hải thông thả bước tới trước mặt nàng, “Đã lâu không gặp, vi sư thật nhớ người!”

Bạch Tiểu Bích đang mãi nhìn theo bóng Lữ Kiền rời đi, nghe tiếng hắn liền hoàn hồn, “Sư phụ!”

Ôn Hải ôm lấy nàng, “Mấy ngày nay ủy khuất người rồi!”

Bạch Tiểu Bích cứng ngắc, mấy ngày nay trên xe ngựa, chỉ cần nàng nhắm mắt, cảnh tượng đêm hôm đó lại hiện ra khiến nàng đến cơm cũng nuốt không trôi, nàng thật sự không thể làm như không có chuyện gì xảy ra được, cũng không thể dễ dàng tha thứ những chuyện người kia đã làm.

Nhớ đến tư thế dâm dăng của nữ nhân kia, vẻ mặt vui sướng đến cực độ, tiếng rên rỉ thống khổ mà hưởng thụ, trong lòng Bạch Tiểu Bích như có tảng đá đè nặng khiến nàng lần nữa muốn nôn mửa.

Ôn Hải lập tức phát hiện có gì không đúng, cất tiếng hỏi: “Sao vậy?”

Người trước mặt chỉ cần không cười sẽ lập tức trở nên lãnh khốc, Bạch Tiểu Bích rút cuộc cũng hiểu ngày đó ở trong núi, bộ dáng khẩn cấp của hắn khi ôm nàng có ý gì, thì ra nam nhân đều muốn làm những chuyện xấu xa đó!

Bạch Tiểu Bích không thể chấp nhận được việc mình cùng hắn phát sinh kiểu quan hệ kia, vội vàng thoát khỏi cánh tay hắn, lui về phía sau.

Ôn Hải không phải là Diệp Dạ Tâm, làm gì có chuyện hắn nhân nhượng nàng. Ôn Hải dễ dàng chế trụ cổ tay nàng, “Xảy ra chuyện gì?”

Bạch Tiểu Bích sợ hãi, buột miệng nói: “Nam nhân các người đều chán ghét như nhau! Vô sỉ!”

Ôn Hải ‘nga’ một tiếng, kéo khuỷu tay nàng, “Trước thì bảo ta không giống sư phụ, sau lại mắng ta vô sỉ, người nói xem ta vô sỉ thế nào?”

Bạch Tiểu Bích không nói gì nhưng cũng không ngừng giãy dụa.

Ôn Hải lạnh mặt, “Hắn đã làm gì người?”

Lực đạo trên tay đột nhiên tăng mạnh, Bạch Tiểu Bích bị đau, không kìm được nói: “Buông tay!”

“Hắn đã làm gì người?”

“Không có làm gì cả! Chẳng qua là hắn thân mật với các cô nương kia!” Vừa nói ra những lời này, Bạch Tiểu Bích hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Thấy nàng không giống như đang nói dối, sắc mặt Ôn Hải hòa hoãn, buông lỏng tay nàng nói: “Người đã biết những gì?”

Bạch Tiểu Bích thấy không thể gạt được hắn, vội vàng rút tay để sau lưng, hận không thể tìm cái lỗ mà chui xuống.

Ôn Hải nhìn nàng trong chốc lát rồi phá lên cười, “Người nói tới cái này sao?” Hắn nhanh chóng cúi xuống hôn môi nàng, “Chẳng phải ta cũng đối với người như vậy sao?”

Bạch Tiểu Bích vội vàng dùng tay che miệng mình, “Sư phụ!”

“Những chuyện này không thể nói là vô sỉ được,” Ôn Hải đẩy tay nàng, “Nam nhân thích một nữ nhân, sẽ thành thân với nàng, nếu không làm như vậy thì làm thế nào nổi dõi tông đường đây?”

Bạch Tiểu Bích im lặng không nói.

Ôn Hải nhìn nàng hỏi: “Người thấy hắn thân mật với người khác nên mất hứng?”

Bạch Tiểu Bích quần bách, vội vàng nói sang chuyện khác, “Sư phụ không phải là Thập vương gia sao, từ lúc nào lại biến thành Cửu vương gia?”

“Ngày thường là Thập vương gia Tạ Thiên Thành, hôm nay là Cửu vương gia Tạ Thiên Hải.” Ôn Hải nhìn nàng, chậm rãi thu hồi ý cười, “Vội vàng lên đường như vậy người nhất định rất mệt mỏi, tối nay ở trong trướng của ta nghỉ ngơi, trong quân doanh cấm nữ nhân, ngày mai người đổi trang phục đi.”

Trong phòng, Diệp Dạ Tâm đứng vẽ tranh lên mặt quạt dưới ánh nến.

Cửa phòng bị mở ra, một người áo đen vội vàng đi tới, “Thiếu chủ không nên để nàng đi!”

Diệp Dạ Tâm nhìn người nọ hỏi: “Ý của người là?”

Người áo đen không chút do dự nói: “Ngựa tốt thì nên giành lấy!”

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Chỉ là một nha đầu thôi mà, cần gì phải phí sức như vậy.”

Người áo đen không cho là đúng nói: “Một người bị trọng thương, một người không có võ công, từ trên vách núi cao trăm trượng rơi xuống mà không chết, chẳng lẽ không đủ để chứng minh nàng ta chính là phúc tinh của Tạ Thiên Hải? Lẽ ra người nên giao nàng ta cho chủ công, dẹp đi sự nghi ngờ trong lòng chủ công đối với thiếu chủ chỉ có trăm lợi mà không hại.” dừng lại một chút lại nói: “Nếu thiếu chủ không muốn hại tới tính mạng nàng ta thì có thể tìm một chỗ giấu đi là được, sao lại thả nàng trở về!”

“Cho dù phụ vương không biết, Tạ Thiên Hải cũng sẽ nói cho người biết!”

“Thiếu chủ làm việc lần này thật không thỏa đáng!”

Diệp Dạ Tâm nhìn hắn.

Người áo đen cúi đầu nói: “Thứ cho thuộc hạ nói thẳng, để nàng trở về hậu hoạn vô cùng, thiếu chủ không nên vì một nha đầu mà làm trễ đại sự.”

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Người lo lắng rất đúng, nhưng ta cũng không quá tin tưởng việc nha đầu kia là phúc tinh của hắn!”

Người áo đen kiên trì nói: “Thiếu chủ được người Thiên Tâm giúp đỡ, như thế nào lại không tin tiên đoán của bọn họ?”

Diệp Dạ Tâm nhàn nhạt nói: “Chuyện con người làm trái ý trời còn thiếu sao?”

Người áo đen nghe vậy, thở dài rồi lui ra.

Ngọn cờ tung bay trong gió, giữa tâm cờ thêu một chữ ‘Lữ’, thập phần khí thế, binh sĩ dàn trận chờ đợi.

Mấy tháng trôi qua, Bạch Tiểu Bích cũng quen dần cuộc sống trong quân doanh, trên người mặc trang phục nam nhân, lấy danh nghĩa là họ hàng xa của Lữ Kiến ở lại trong quân doanh. Trải qua kinh biến, nàng cũng tự ý thức được mình không nên nói nhiều, mọi người biết tuổi của nàng nên cũng không nghi ngờ. Hôm nay Bạch Tiểu Bích tới đây xem cuộc chiến, Ôn Hải chỉ phái vài người theo bảo vệ nàng.

Trống trận vang lên, một nam tử mặc áo bào đen không ngừng chém về phía tướng địch, rất nhanh thu đao xoay người, từ bên hông rút bảo kiếm chỉ lên trời, binh mã phía sau như thủy triều lao về phía trước, dưới bầu trời Mật Ma, binh mã hai bên chính thức giao chiến.

Vó ngựa bụi mù, chiến bài đầm máu, thế công của quân địch ngày càng tan rã, tinh thần quân ta tăng mạnh, tiếng hô vang dội trời xanh, binh mã đạp lên thi thể quân địch, thừa thắng xông lên.

Nửa canh giờ trôi qua, tiếng đao kiếm yếu dần, chỉ có thân người la liệt trên mặt đất.

Bạch Tiểu Bích sợ đến nhũn chân.

“Lữ phó tướng tự mình ra trận sao lại không thắng được!” vị hiệu úy bên cạnh Bạch Tiểu Bích đầy tự hào nói, “Năm đó, uy danh của Lữ đại tướng quân có người nào mà không biết, nếu không phải Hoàng thượng tự mình chặt đi cánh tay phải này, tước đi binh quyền của lão nhân gia ngài, nghịch tặc kia làm sao có thể sống mà làm phản được!” Nói rồi quay đầu nhìn Bạch Tiểu Bích, thấy mặt nàng trắng bệch, nhất thời nghi ngờ gọi: “Lữ huynh đệ?”

Bạch Tiểu Bích nhanh chóng trấn định lại, lắc đầu nói: “Không có chuyện gì, đại ca nói có lý, chúng ta đi xuống thôi.”

Hai người đang định xuống núi thì bỗng nhiên một đội nhân mã từ bên cạnh xông tới. Nơi hai người đứng xem cuộc chiến không dễ dàng phát hiện, Ôn Hải cũng chỉ phải mấy chục binh lính bảo vệ đi theo, vậy mà lại bị đối phương tấn công bất ngờ, nhất thời không cách nào phản kháng được.

Vị hiệu úy kia kinh hãi, vội vàng phân phó mọi người: “Ta sẽ đối phó với bọn họ, các người mau đưa Lữ huynh đệ xuống núi!”

Hắn vừa dứt lời, đội nhân mã kia đã xông lên, dẫn đầu là một nam nhân mặc áo bào đen, hắn cười lạnh, không nói hai lời, giơ ngọn thương đâm ngã binh lính bên ngoài, tiến thẳng về phía người hiệu úy.

Vị hiệu úy nhanh chóng đẩy Bạch Tiểu Bích ra, bản thân lăn một vòng tránh khỏi mũi thương, rút thanh đao bên hông chém thẳng về phía đuôi ngựa, “Mau đưa Lữ huynh đệ đi!”

Trong chớp mắt, hơn mười binh lính bị chém gục.

Nam nhân mặc áo bào đen giục ngựa đến trước mặt hắn, cười to nói: “Họ Lữ? Quả nhiên không uống công sức, bắt về cho ta!”

Vì tránh quân địch chú ý nên Ôn Hải đã cố tình đưa nàng tới đây xem cuộc chiến, không nghĩ tới đối phương đã sớm theo dõi nhất cử nhất động của hắn, phái tiểu đội này tới ắt hẳn là muốn bắt sống làm con tin. Bạch Tiểu Bích thầm hối hận, Diệp Dạ Tâm mặc dù không có ý định hại nàng nhưng Ngô vương thì chưa hẳn, nàng trăm triệu lần không thể để bản thân rơi vào tay hắn. Nghĩ vậy, nàng bắt chập những người còn lại, xoay người chạy nhanh xuống núi.

Vừa mới chạy được mấy bước đã nghe thấy tiếng vó ngựa vang dội, một cánh tay vươn tới kéo nàng lên ngựa, thuần thục lao xuống núi.

Bạch Tiểu Bích bị vắt ngang ngựa, liều mạng giãy dụa, bất quá thì khí lực người quá quá lớn mạnh, nhất thời không thể cử động được.

Bạch Tiểu Bích đang hoảng sợ thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một con ngựa nữa.

Tuấn mã với bộ lông đen tuyền, hồng kim giáp của tướng sĩ bình thường mặc ở trên người hắn lại phá lệ bắt đồng, dưới ánh mặt trời, kim giáp sáng lóe, oai hùng chói mắt khiến hắn trông giống như một thần tướng, người chưa đến mà khí thế đã bao trùm.

Nam nhân mặc hắc bào cũng bị khí thế của hắn dọa cho ngây người, hồi lâu mới phát hiện đối phương đang mặc trang phục của lính thường, không biết là người nào mà ngay cả vũ khí cũng không mang theo, chậm rãi trấn tĩnh lại, lớn gan nhắc ngọn thương đâm tới.

Người mặc hồng kim giáp mỉm cười, chậm rãi giơ tay lên, dễ dàng đoạt được ngọn thương từ nam nhân mặc hắc bào.

Nam nhân mặc hắc bào chưa kịp phản ứng, mũi thương đã quay ngược lại đâm về phía hắn, cả người hắn bị nhấc lên không trung rồi nặng nề rơi xuống.

Người mặc hồng kim giáp thuận tay ném cây thương xuống đất, thấy quân địch bỏ chạy cũng không đuổi theo, chỉ kéo Bạch Tiểu Bích tới, ôm chặt trong lòng, gương mặt tuấn tú vẫn bình thản như ngày thường, “Vốn tưởng lá gan ngươi lớn, hôm nay xem ra vẫn còn kém lắm!”

Cảnh tượng máu me trước mắt khiến Bạch Tiểu Bích không đành lòng, liếc nhìn thì thấy nam nhân mặc hắc bào trên đất, “Hắn...”

“Ồ trên chiến trường, nếu người không chết thì chính là ta chết!” Ôn Hải xoay mặt nàng, “Nếu không phải ta kịp thời tới cứu thì ngươi đã bị người của Ngô vương bắt đi rồi, nếu sau này hắn dùng ngươi uy hiếp ta thì sẽ ra sao? Người có lòng thương xót hắn là tốt rồi, giết hay không giết, ta tự có đạo lý!”

Bạch Tiểu Bích gật đầu, im lặng một lúc lâu mới nói: “Nếu hắn thật sự dùng ta uy hiếp ngươi, ngươi có cứu ta không?”

Ôn Hải không trả lời câu hỏi của nàng mà hỏi sang vấn đề khác: “Không gọi sư phụ nữa sao?”

Bạch Tiểu Bích lần nữa hỏi, “Nếu hắn dùng ta uy hiếp sư phụ...”

Ôn Hải cắt ngang lời nàng, “Ngươi cho rằng ta nên làm thế nào?”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Người đi theo ngươi quá nhiều, không thể vì một người mà mạo hiểm tính mạng bọn họ.”

“Lẽ ra nên làm thế, nhưng sao ta có thể bỏ ngươi được?” Ôn Hải nhìn nàng cười nói, “Không nên suy nghĩ bậy bạ, sau này không cho phép ngươi ra ngoài xem cuộc chiến nữa, tránh gặp chuyện không may.”

Bạch Tiểu Bích cúi đầu nhìn tay mình, muốn nói lại thôi. Lời này của hắn bất luận là thật hay giả cũng khiến nàng cảm thấy thật ảm áp.

Rất lâu sau đó, nàng quay đầu nhìn lên ngọn núi, thấy vị hiệu úy mang theo ba binh lính xuống núi mới thở phào nhẹ nhõm, nhớ tới những binh sĩ vì bảo vệ mình mà mất mạng, trong lòng không khỏi khổ sở.

Ôn Hải đưa nàng về quân doanh, sau khi xuống ngựa cũng không để ý đến nàng nữa, chậm rãi đi về phía trước.

Biết hắn đang tránh tị hiềm, Bạch Tiểu Bích im lặng theo sát phía sau.

Lữ Kiên lúc này cũng đã đại thắng trở về, đang báo cáo tình hình với một nam nhân mặc hắc bào, “Quân địch chết hơn tám trăm binh sĩ, bị thương hơn sáu trăm tên, quân ta bắt sống được nhị tướng quân địch, hi sinh mười chín binh sĩ, bị thương có ba mươi lăm người. Hiện tại quân địch đã lui quân vào trong thành.”

Vị tướng quân mặc hắc bào trầm ngâm trong chốc lát rồi phát tay nói: “Cắm trại ngay tại chỗ, bao vây bên ngoài thành, không được để bọn chúng thoát.” Lữ Kiên lĩnh mệnh, lập tức đi phân phó tướng sĩ dưới quyền.

Ôn Hải bước đến nói: “Lữ phó tướng vũ dũng hơn người, quả là hổ phụ sinh khuyển tử. Lữ tướng quân dụng binh như thần, thậm chí còn hơn cả năm xưa.”

Vị tướng quân mặc hắc bào cười lớn hành lễ, thanh âm đầy hào khí, “Vương gia khen nhầm rồi, thần không dám nhận.”

Đây chính là vị Thần vũ tướng quân Lữ Phục trong truyền thuyết? Bạch Tiểu Bích yên lặng đánh giá, vị tướng quân trước mặt nàng chỉ ngoài bốn mươi tuổi, hàm râu rậm, mày kiếm xé ngược cho thấy phong thái lúc còn trẻ, bộ dáng khá giống Lữ Kiên, chẳng qua là thêm vài phần chững chạc, lão thành. Khó trách Tiên hoàng lại ban cho tên hiệu ‘Ngọc diện tướng quân’, tiếc là người đi theo Trần quốc công nam chinh bắc chiến, sau này vào triều tuy có được phong thưởng nhưng thủy chung vẫn không được trọng dụng. Sau khi Trần quốc công mất, Hoàng thượng cố gắng bồi dưỡng thân tín, đường đường là Thần vũ tướng quân lại bị phái đi Nam Hải thanh trừng giặc cỏ, cho đến lúc kinh thành nguy cấp mới được triệu về, cuối cùng bỏ lỡ cơ hội, không cách nào đảo ngược tình thế kịp. Nghĩ đến hôm nay người có thể thi triển thân thủ trên chiến trường lần nữa, một chút khổ cực cũng được coi là niềm kiêu hãnh.

Ôn Hải nói: “Trận chiến này toàn thắng, Lữ tướng quân nghĩ thế nào?”

Lữ Phục lắc đầu, “Thứ cho thần nói thẳng, trong thành lương thảo đầy đủ, vây thành chỉ là một hạ sách, nếu để lâu mà không công thành thì sẽ ảnh hưởng tới sĩ khí của binh lính, nếu quân địch có viện binh thì quân ta sẽ gặp bất lợi; thêm nữa, tháng sáu sắp qua đi, tháng bảy tháng tám trời vào thu, tiết trời chuyển lạnh sẽ khó bảo toàn được thế thắng.”

Ôn Hải cười nói: “Lữ tướng quân nói vậy hẳn là đã có diệu kế, bổn vương cũng không hỏi nhiều nữa.”

Lữ Phục vội nói: “Thần sẽ cố gắng hết sức có thể, nhất định không để Vương gia thất vọng!” Nói xong chần chờ một lát rồi lại nói, “Hôm nay Vương gia dừng cờ khởi nghĩa, nhưng nước không thể một ngày không có vua, xin Vương gia lấy đại cục làm trọng, sớm ngày lấy hoàng mệnh hiệu lệnh thiên hạ để củng cố ba quân.”

Ôn Hải không chút nghĩ ngợi đã cự tuyệt nói: “Hoàng huynh bị loạn thần làm hại, sự việc mới chỉ qua mấy tháng, bổn vương sao có thể làm vậy được.” Hắn giơ tay ý bảo Lữ Phục không cần nói nữa, “Chuyện này để sau hãy bàn, Lữ tướng quân không cần nói nữa.”

Lữ tướng quân nghe vậy cũng chỉ có thể thở dài.

Ôn Hải nói thêm hai câu, chợt thấy Lữ Kiên đang đi tới, mà vị hiệu úy lúc trước bảo vệ Bạch Tiểu Bích đi theo sau lưng hắn, gương mặt đầy vẻ xấu hổ.

Lữ Kiên hành lễ với Ôn Hải, nhìn Bạch Tiểu Bích cười nói: “Dương hiệu úy vô cùng bất an.”

Dương hiệu úy ôm nón sắt, quỳ một chân trên đất, xấu hổ nói: “Mặt tướng vô năng, suýt nữa hại tới tính mạng Lữ huynh đệ, may mắn được Vương gia cứu giúp.”

Ôn Hải trấn an hắn mấy câu.

Thì ra hắn vốn đang thị sát trong quân doanh, thấy Bạch Tiểu Bích gặp nạn nên mới cười chiến mã chạy tới. Vương gia tự mình mạo hiểm cứu người, hơn nữa người được cứu chỉ là một tiểu tốt quả thực là chuyện chưa từng có, nhưng nếu người này là cháu Thần vũ tướng quân thì có thể hiểu được, đủ thấy Vương gia thật lòng ái hộ thần tử. Chúng tướng cảm khái không thôi, lại nhìn bộ dáng Bạch Tiểu Bích nhu nhược, nhịn không được than thầm: Lữ tướng quân có bốn người con, người nào cũng anh dũng thiện chiến, người nhỏ nhất mới mười bốn tuổi cũng đã lập được hai chiến công, Lữ phó tướng mười ba tuổi đã ra chiến trường, không ngờ lại có chất nhi yếu đuối vô dụng như vậy, trói gà không chặt thì đã đành, lại còn khiến Vương gia tự mình xuất thủ cứu giúp, quả thật là mất hết thể diện Lữ gia mà.

Trong quân doanh ẩn giấu nữ nhân là chuyện không thể không nói cho Đại tướng quân biết, Lữ Phục sớm đã biết thân phận Bạch Tiểu Bích, cũng hiểu rõ nguyên nhân phía sau mọi chuyện, nghiêm mặt nói: “Sự tồn vong của đất nước này hôm nay đều nằm trong tay Vương gia, Vương gia vì một người mà mạo hiểm như vậy thật sự không ổn.”

Ôn Hải liếc Bạch Tiểu Bích một cái, cười nói: “Lữ tướng quân nói có lý, bổn vương chỉ là tình thế cấp bách, lần sau sẽ không viện dẫn lí do này nọ nữa. Nơi này giao cho tướng quân, bổn vương về trường nghỉ ngơi trước.” Nói rồi xoay người rời đi.

Bạch Tiểu Bích biết mình đã gây thêm rắc rối cho hắn, dứt khoát theo sau, chợt nhớ tới bản thân hiện tại đang lấy thân phận bà con xa của Lữ Kiên, hôm nay ‘thúc phụ’ cùng ‘đường huynh’ đều ở đây, đi như vậy thật không phải nên đành phải đứng lại.

Làm thần tử, đặc biệt lại là trung thần, đối với nữ nhân của thiên tử trước giờ đều không mấy hảo cảm, nhất là nữ nhân có thể ảnh hưởng tới tương lai của thiên tử cùng giang sơn xã tắc, Lữ Phục nặng nề bỏ lại một tiếng ‘ừ’ lạnh rồi quay người bỏ đi.

Lữ Kiên nhịn cười nói: “Vương gia tự mình xuất thủ cứu người, còn không mau đi tạ ơn, về sau nhớ chăm chỉ học tập.”

Bạch Tiểu Bích vội vàng đáp ứng rồi quay người đuổi theo Ôn Hải.

Thấy bước đi lung lay của nàng, chúng tướng lần nữa ngừng đầu thở dài.

Bạch Tiểu Bích đi vào trường, Ôn Hải đã ngồi trên thư án đọc tin từ kinh thành.

Nàng đi tới, rót một chén trà để trước mặt hắn nói: “Hôm nay sư phụ không nên mạo hiểm đến cứu ta như vậy.”

Ôn Hải kéo tay nàng, mắt vẫn không rời khỏi thư tín, “Hôm nay ta cứu là đồ đệ ta sao?”

Bạch Tiểu Bích đường nhiên hiểu được hàm ý của hắn, trầm mặc một lúc lâu mới nói: “Thập vương gia chết là giả, nhưng chẳng lẽ Thập vương phi cũng là giả sao?”

Ôn Hải nghiêng đầu nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích cũng nhìn hắn.

Ôn Hải bỏ thư tín trong tay xuống, nhìn nàng nói: “Hoàng huynh phái nàng ta tới giám thị ta, nàng ta biết quá nhiều chuyện, ta vốn định cứu nàng ta ra ngoài nhưng cha nàng lại là lão thần trong triều, cực kỳ ngoan cố, nếu ông ấy biết chuyện của chúng ta, hậu họa vô cùng.”

Chân tướng được chứng thực, Bạch Tiểu Bích khó khăn cúi đầu nói: “Cho nên người... giết nàng rồi giả họa cho Ngô vương?”

Ôn Hải thần nhiên nói: “Mềm lòng khó thành đại sự!”

Cho nên phái Đặng Nguyên mới thành vật hy sinh? Sắc mặt Bạch Tiểu Bích phút chốc trắng bệch, muốn rút tay về, “Người đáp ứng nhận ta làm đồ đệ cũng chính vì muốn lợi dụng ta thu hút sự chú ý của bọn họ, để Ngô vương cùng phe phái của Hoàng thượng chú ý tới ta, theo chân ta tìm ra người sinh giờ Thìn kia, còn người thì âm thầm chuẩn bị đại sự?”

Mặt Ôn Hải không đổi sắc, “Người nghĩ nhiều rồi!”

“Thật vậy chăng?” Bạch Tiểu Bích chớp mắt, “Phó tiểu thư có đến gặp người chưa?”

Đáy mắt Ôn Hải chợt lóe, “Người đã gặp nàng?”

Bạch Tiểu Bích nói: “Nàng thoát thân được, trước đây không lâu còn đi hành thích Diệp công tử, suýt nữa bị người bắt được, có lẽ có vài chuyện nàng... đã suy nghĩ kỹ lại.”

Ôn Hải nhún mày, có chút khó chịu nói: “Trước giờ nàng làm việc vẫn luôn lỗ mãng như vậy.”

Bạch Tiểu Bích không nhịn được nói: “Nàng là biểu muội của người, Đặng Nguyên xảy ra chuyện cũng là vì người!”

“Những chuyện này là chuyện của nam nhân, không phải chuyện nữ nhân nên quản.” Ôn Hải kéo nàng vào trong lòng, giọng nói cũng dịu hơn hẳn, “Nhiều trung thần lương tướng theo ta như vậy, ta không thể vì hai người bọn họ mà bỏ mặc sống chết của những người kia được, tình thế bất đắc dĩ thôi. Ta cũng không nghĩ tới người sẽ đi theo ta chịu chết, hôm nay ta cứu người là do ta thích người, muốn bảo vệ người!”

Lần đầu tiên nghe hắn thừa nhận ‘thích’ mình, Bạch Tiểu Bích xấu hổ nghiêng đầu né tránh ánh nhìn của hắn, “Ta chỉ là một dân nữ bình thường, không xứng được Vương gia coi trọng.”

Ôn Hải cười nói: “Không xứng với Vương gia, chẳng lẽ xứng với Quận vương gia sao?”

Bạch Tiểu Bích thất kinh, “Vương gia nói gì vậy?”

Ôn Hải thần nhiên nói: “Người này giấu diếm dã tâm, trí kế còn hơn cả Ngô vương, không thể giữ lại được.”

Bạch Tiểu Bích kinh ngạc nhìn hắn.

Ôn Hải cũng nhìn nàng.

“Diệp công tử đã cứu ta!”

“Ta đã cứu người!”

Ngày đó hắn nói không sai, là nàng quá ngây thơ, ảo tưởng những điều không thực tế, cuối cùng rơi vào thất vọng. Bạch Tiểu Bích trầm mặc một lúc lâu, thấp giọng hỏi: “Mới vừa rồi sư phụ nói cái kia, là nói thật?”

Ôn Hải nhướng mày nhìn nàng, “Sư phụ?”

Bạch Tiểu Bích đỏ mặt.

Ôn Hải hài lòng nhìn nàng xấu hổ, buông nàng ra nói: “Không còn sớm nữa, người đi nghỉ trước đi, tối nay chắc chắn sẽ không bình yên, Lữ tướng quân tự có sắp xếp.”

Bạch Tiểu Bích nghĩ tới một chuyện, dè dặt hỏi: “Không phải Trầm gia cũng đầu quân cho người sao, sao không thấy Trầm công tử?”

“Ta đã phái hắn ra ngoài làm việc rồi!” Ôn Hải lần nữa đọc thư tín, “Nếu đã quyết định ở lại mà còn tơ tưởng tới nam nhân khác, ta sẽ không buông tha đâu.”

59. Q.2 - Chương 3: Con Tin!

Giữa đêm, một tiếng nổ vang trời, quân địch kinh hoàng, tưởng có người muốn công thành, phái trọng binh lên thành gác, nào ngờ quân Ôn Hải chậm chạp không có động tĩnh, mãi đến hừng đông, tiếng trống trận mới ngừng hẳn. Hai ngày liên tiếp, tướng sĩ thủ thành hết sức mệt mỏi, nghĩ là quân địch phô trương thanh thế nên cũng buông lỏng đề phòng. Đến đêm ngày thứ hai, trong thành đột nhiên bốc cháy khiến dân chúng hoảng loạn, thì ra Lữ Phục đã sớm phái một tiểu đội biết bơi theo đường sông lên vào trong thành, trong ứng ngoại hợp.

Công thành đại thắng. Lữ Phục mặc khôi giáp, đứng trước tam quân, cả người toát ra hào khí nói hôm nay mới chỉ đoạt lại thành, đợi tới ngày Vương gia diệt trừ được nghịch tặc thì mọi người đều sẽ được phong thưởng. Chúng tướng sĩ nghe vậy, nhiệt huyết sôi trào.

Ôn Hải cùng mấy vị tướng lãnh ở bên trong uống rượu, Bạch Tiểu Bích không tiện đi vào, đành ngồi một mình trước bậc cửa.

Vài tên lính tuần đi ngang qua, vừa đánh thắng trận nên cần bố trí nhân lực canh phòng cẩn mật, dần dần cũng có dân chúng qua lại, thập phần chính tề. Bạch Tiểu Bích nhìn cảnh tượng trước mặt mà không khỏi kính phục Lữ Phục.

Có thể khiến bao nhiêu trung thần lương tướng thề chết đi theo, bản thân người này cũng không đơn giản, nhưng tương lai hẳn sẽ là Hoàng thượng. Bạch Tiểu Bích chưa từng biết đến cuộc sống trong hoàng cung nhưng đã tận mắt chứng kiến cảnh tuyển cung nữ. Triều đình từng cử một quan viên tới huyện Môn Tĩnh tuyển chọn cung nữ phục vụ trong cung, phạm là những cô nương chưa lập gia đình đều phải tiến cung làm cung nữ khiến huyện Môn Tĩnh nhỏ bé phút chốc hỗn loạn không tả được, phạm là nhà có con gái tới tuổi cập kê đều vội vàng gả con gái đi, nếu không thể thành hôn kịp thì tùy tiện trao tín vật đính ước, lễ vật cầu thân,... may mà lúc ấy Bạch Tiểu Bích mới chỉ nên ba, miễn cưỡng tránh được.

Có thể thấy được ở trong mắt người đời, tiến cung cũng không phải chuyện tốt lành gì, cho dù vận khí tốt, đạt được vinh hoa phú quý, có danh phận thì sao chứ? Tam cung lục viện có vô số tần phi, bọn họ sẽ là ai trong số đó? Đợi đến lúc nhan sắc phai tàn, cúi đầu nhìn tóc trắng than thở? Những chuyện này trong sách đâu có thiếu, hoàng cung có khác gì lồng giam hoa lệ, vào được mà không thể ra được.

Ánh trăng vàng dịu chiếu xuống, Bạch Tiểu Bích thấp thỏm không yên. Bất luận là Vương gia hay Quận vương gia, đều không phải người nàng muốn, nàng thà rằng gả ột người bình thường, hàng ngày cực khổ lo chuyện nhà, phu xướng phụ tùy.

Ba vị tướng lĩnh từ bên trong đi ra, ước chừng đang cao hứng vì thắng trận, thanh âm nói chuyện cũng rất lớn, có chút bông đùa, “Không nghĩ tới hôm nay lại có chuyện vui, Cửu vương gia anh mình như vậy, tương lai lên ngôi nhất định khiến nước nhà hưng thịnh, nữ nhi của Thần vũ tướng quân đương nhiên sẽ có điểm hơn người, rất thích hợp làm chủ hậu cung.”

“Người uống nhiều quá rồi, để Cửu vương gia nghe được hai từ ‘lên ngôi’ nhất định sẽ nổi giận.”

“Các người sợ cái gì chứ, ai mà chẳng biết đó chỉ là chuyện sớm muộn. Hiện tại Cửu vương gia không chịu lên ngôi là vì muốn giữ lòng tôn kính với Tiên hoàng, đủ thấy người là một người rất có hiểu.”

“Chuyện Lữ tiểu thư chẳng lẽ không phải nói đùa?”

“Người thật ngu ngốc, tuy là nói đùa nhưng là do chính Thạch tướng quân nói ra, chẳng lẽ không phải ý tứ của Cửu vương gia? Người nhìn sắc mặt Lữ tướng quân xem, ta thấy trong lòng đã sớm đồng ý rồi. Ta còn nghe nói tứ tiểu thư lớn lên rất xinh đẹp.”

...

Bạch Tiểu Bích ngăn người, một trong ba vị tướng nhìn thấy nàng, lớn tiếng quát: “Chỗ này mà người cũng dám ngồi, không biết quân pháp sao?” vừa nói vừa nhắc chân định đá nàng.

Vừa khéo lúc này có vị Dương hiệu úy ngày trước bảo vệ nàng đi ngang qua, vội vàng ngăn cản nói: “Sở tướng quân xin dừng tay, người đó là đường đệ của Lữ phó tướng!”

Bạch Tiểu Bích hoảng hồn, vội vàng đứng dậy, “Là ta không hiểu qui củ, xin tướng quân tha tội!” Vị tướng quân này nàng biết, hẳn chính là ái tướng dưới trướng Lữ Phục, tên Sở Chí Trung, tuổi cũng xấp xỉ Lữ Kiên, mày rậm mắt to, làn da găm đen.

Sở Chí Trung sững sốt, cười lớn nói: “Hóa ra là Lữ tiểu huynh đệ, một mình người ngồi đây làm cái gì, còn không vào uống rượu?!” vừa nói vừa phát mạnh lên vai nàng, nhúu mày nói: “Ngày thường thấy người mảnh mai không có mấy lạng thịt, ưu nhã còn hơn cả nữ nhân, nếu không phải vì người, ta còn tưởng Lữ gia người nào cũng là thần tướng hết cả.”

Dương hiệu úy cười nói: “Sở đại ca nhanh mồm nhanh miệng, Lữ huynh đệ đừng giận!”

Bạch Tiểu Bích lúng túng, “Thật ra ta chưa từng luyện võ.”

“Cho dù vậy cũng không thể mảnh mai như vậy chứ?!” Sở Chí Trung tóm lấy cánh tay nàng kéo vào trong, “Còn không đi vào chúc mừng thúc phụ người, Vương gia đang cầu hôn đường muội người kìa.”

Đại sảnh chỉ có mấy người đang ngồi uống rượu. Ôn Hải ngồi trên ghế chủ vị, sắc mặt thản nhiên như không có chuyện gì, bên phải hẳn theo thứ tự là Lữ Phục, Lữ Kiên, một vài vị tướng lãnh nàng có biết mặt nhưng không biết tên.

Đám người đang uống rượu nói chuyện thì thấy có người đi vào, nhất loạt ngẩng đầu lên nhìn.

Sở Chí Trung bỏ qua Bạch Tiểu Bích, cười nói: “Ta thấy Lữ huynh đệ một mình ngăn người ngoài kia nên bảo hẳn vào, chuyện vui như vậy, làm cháu nhất định phải kính rượu thúc phụ mới đúng.”

Hắn nháo như vậy khiến chúng tướng bên trong cũng ồn ào theo.

Bạch Tiểu Bích căn bản không ngờ tới mình sẽ bị kéo vào, nàng đứng giữa đám người, nhìn chén rượu bị nhét vào trong tay mà không khỏi luống cuống.

Người khác không biết thân phận nàng, Lữ Phục với Lữ Kiên đương nhiên hiểu, nhất thời không biết phải làm sao.

Lữ Phục hạ nhẹ một tiếng, trách cứ Sở Chí Trung, “Trước mặt Vương gia, sao có thể càn rỡ như vậy được?”

Thật ra thì trong quân doanh, các tướng sĩ vốn rất rộng rãi, nhất là trong yến tiệc mừng công, rất ít khi giữ lễ tiết. Các tướng lĩnh mơ hồ phát hiện có gì không đúng lắm nhưng cũng không ai dám lên tiếng, chỉ thầm nghĩ trong lòng.

Lữ Phục bắt an, nhìn Ôn Hải, “Chuyện này...”

Sắc mặt Ôn Hải thản nhiên như không, “Hiếm khi nàng có lòng, Lữ tướng quân không cần từ chối!”

Bạch Tiểu Bích biết tràng diện càng lúc càng khó kiểm soát, nhẹ hít một hơi, khẽ mỉm cười, cũng không nhìn Ôn Hải, nâng chén lên nói: “Thúc phụ chinh chiến nửa đời, chiến công vô số, chất nhi luôn luôn kính trọng, hôm nay người theo mình chủ, mong người sớm ngày giúp Vương gia bình định giang sơn, bắt được nghịch tặc, đến lúc đó chất nhi lại xin kính lão nhân gia người một chén!”

Chúng tướng lúc này mới hoàn hồn, không ngừng khen tốt.

Thấy nàng thật lòng mời rượu, Lữ Phục có chút tán thưởng, nhận lấy chén rượu uống một hơi cạn sạch.

Bạch Tiểu Bích rót thêm một chén nữa, đi tới trước mặt Ôn Hải, “Chén này thảo dân xin chúc mừng Vương gia, mong Vương gia sớm thành đại nghiệp!”

Ôn Hải nhìn nàng trong chốc lát, nhận lấy chén rượu để sang một bên, gật đầu ý bảo nàng có thể lui ra.

Sở Chí Trung vác theo bầu rượu tới vỗ vai nàng, “Sự ưu nhả của người đúng là bất đồng, lời nói của Lữ huynh đệ quả nhiên dễ nghe, chúng ta cùng uống một chén!”

Bạch Tiểu Bích nào dám uống rượu cùng hắn, vội từ chối nói: “Ta không uống được rượu!”

Sở Chí Trung cười nói: “Sợ cái gì, cùng lắm lúc người say đại ca công người về, người xem thường đại ca sao?”

Chúng tướng sĩ nghe vậy cười lớn.

Lữ Kiên thấy vậy, vội vàng đứng dậy, đoạt lấy chén rượu trong tay hắn nói: “Sở đại ca uống nhiều rồi, đường đệ ta hay xấu hổ, người đừng khó dễ hắn, muốn uống rượu thì tới tìm ta.”

Sở Chí Trung đang định nói gì đó thì Ôn Hải đột ngột lên tiếng, “Lữ huynh đệ không uống rượu thì tới phòng ta dọn dẹp thư án đi!”

Ngày trước bị Trương công tử từ hôn, nàng thương tâm là vì sợ mất mặt; chứng kiến Diệp Dạ Tâm thân mật với các cô nương khác, nhiều ngày ăn không ngon ngủ không yên là vì tức giận; hôm nay nghe được tin hắn cầu hôn người khác, nàng cũng không kích động như mình tưởng, ngược lại cảm thấy thản nhiên, bởi vì... chuyện này đã sớm nằm trong dự đoán của nàng.

Bạch Tiểu Bích lui ra ngoài cửa, tiếng cười đùa lượn lờ trong không trung. Đột nhiên, một cánh tay không biết từ đâu vươn ra bịt miệng nàng.

Bạch Tiểu Bích hoảng hốt, cực lực giãy dụa, trước mặt ngày càng trở nên mơ hồ, một mùi hương kỳ dị gay nồng xộc vào khoang mũi khiến nàng mất đi tri giác.

Đợi tới lúc Bạch Tiểu Bích tỉnh lại thì bản thân đã ở trên xe ngựa, một nữ tử áo đen bộ dáng lãnh khốc canh giữ bên cạnh. Thấy nàng tỉnh lại, nữ tử áo đen lạnh lùng phân phó thủ hạ, “Cho nàng uống nước!”

Bạch Tiểu Bích đương nhiên nhận ra nàng ta, sau một hồi nghi hoặc, đáy lòng không khỏi trùng xuống. Nàng ta là người bên cạnh Diệp Dạ Tâm, nhưng chính hắn đã thả nàng đi, sao có thể phái người tới bắt nàng được? Trừ khi... nàng ta nghe lệnh của Ngô vương!

Bạch Tiểu Bích đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hiện tại chắc nàng đã bị đưa ra khỏi thành?

Quả nhiên, nữ tử áo đen mang theo nàng giục ngựa đi mấy ngày liên tục, cuối cùng đi vào một tòa thành.

Bạch Tiểu Bích lần nữa bị chuốc thuốc mê, khi tỉnh lại, nàng vô cùng bất ngờ khi mình không bị tống vào lao ngục, ngược lại là trên giường một gian phòng sạch sẽ, màn lụa thượng hạng, vừa nhìn cũng đủ biết nơi đây không tầm thường.

Đây là đâu?

Bạch Tiểu Bích còn đang nghi hoặc, trong phòng đột nhiên vang lên giọng nói.

“Nàng quả nhiên không chết, nếu không phải Thất Nga báo tin, người còn muốn gạt ta đến bao giờ?” thanh âm có chút già nua.

“Nhi tử biết sai, phụ vương không nên tức giận!” giọng nói thập phần quen thuộc.

“Người tự chủ trương, trong mắt người còn có người phụ vương này?” có tiếng cười lạnh.

“Phụ vương quá lời, chỉ là...” giọng hắn có chút bất đắc dĩ, “Nhi tử thật sự có chút thích... không muốn hại nàng nên mới giấu phụ vương, nếu không tính mạng nàng nhất định khó bảo toàn.”

Lão nhân cười lớn, bao nhiêu nghi ngờ đều bị câu nói này của hắn xóa tan, “Ta chờ người nói những lời này thật lâu,” nói rồi hừ lạnh một tiếng, “Ta còn tưởng người đủ lòng đủ cánh rồi, dám lừa dối ta!”

Hắn cười nói: “Nhi tử không dám!”

Thanh âm của lão nhân phút chốc trở nên nghiêm nghị, “Có thích đến mấy thì cũng chỉ là một nữ nhân, sao có thể vì nàng ta mà làm trễ đại sự? Đợi giang sơn này thuộc về phụ tử chúng ta, muốn loại nữ nhân nào mà không có? Người thật hồ đồ!”

Bạch Tiểu Bích nghe thấy hắn nói: “Phụ vương dạy dỗ rất phải!”

“Rớt xuống vách núi mà không chết, ngay cả Tạ Thiên Hải cũng thoát được, nha đầu này quả nhiên có chút vận khí, lão phu cũng muốn nhìn xem lần này Tạ Thiên Hải làm sao cứu được nàng ta.” Lão nhân nói rồi thông thả bước đi, giọng nói ngập tràn đắc ý, “Phái người trông chừng cẩn thận, nếu có sai sót ta sẽ hỏi tội người!”

Tiếng bước chân xa dần, Bạch Tiểu Bích ngồi trên giường khẽ thở phào nhẹ nhõm, thân phận lão nhân là điều không cần nghi ngờ, người được hắn gọi là phụ vương thì còn có thể là ai được chứ? Hôm nay rơi vào trong tay Ngô vương, thật sự là khó thoát thân nổi, gặp được hắn ở đây không biết là may mắn hay đáng lo nữa.

Hắn lại nói thích nàng?

Trong đầu không tự chủ xuất hiện hình ảnh đêm đó, Bạch Tiểu Bích vội vàng nhắm chặt mắt, lắc đầu cố gắng rũ bỏ vọng tưởng. Hắn nói vậy chẳng qua là muốn xóa tan nghi ngờ của Ngô vương, hắn xuất thủ tàn nhẫn, coi mạng người như cỏ rác, cô nương bên cạnh thay như thay áo, lần nào cũng thân mật cùng các nàng, chỉ sợ hắn còn không nhớ nổi tên của các nàng là gì, gương mặt ôn nhu, nội tâm lại vô tình hơn bất kỳ ai.

Có khi, hắn không hoàn toàn vô tình như vậy, ít nhất hắn thật sự không đành lòng giết nàng. Chuyện đó thật sự rất khó tin, hôm nay nàng nên dùng thái độ gì để đối mặt với hắn?

Bạch Tiểu Bích khấn trương, hai bàn tay nắm chặt, nhìn bóng người bên ngoài màn lụa mà không dám thở mạnh.

“Còn muốn giả bộ bao lâu?” Một cánh tay nhấc màn lụa lên, gương mặt tuấn mỹ ôn nhu quen thuộc xuất hiện.

Giường là nơi rất nhạy cảm đối với nữ hài tử, Bạch Tiểu Bích hoảng sợ ngồi bật dậy, “Diệp công tử!”

Diệp Dạ Tâm cúi đầu nhìn nàng, “Nhanh như vậy đã gặp lại, vận khí của tiểu nha đầu thật tệ!”

“Ta đã nói mình không có phúc khí đến vậy, đi đến đâu xui xẻo đến đó, các người tìm nhầm người rồi!” Bạch Tiểu Bích lúng túng cười nói, giọng nói thập phần lo lắng, “Phụ thân người biết ta còn sống, có trách phạt người không?”

Diệp Dạ Tâm không đáp, “Đói bụng chưa? Tới dùng cơm đi!” Nói rồi đưa tay kéo nàng dậy.

Bạch Tiểu Bích nhảy cảm tránh né, bước nhanh xuống đất, “Phụ thân người... định xử trí ta thế nào?”

Diệp Dạ Tâm cũng không so đo, “Người nghĩ sao?”

Thấy hắn như vậy, Bạch Tiểu Bích dần dần cảm thấy tự nhiên hơn, “Hắn muốn dùng ta uy hiếp sư phụ ta?”

Diệp Dạ Tâm hỏi ngược lại: “Dùng người uy hiếp Tạ Thiên Hải lui binh, có thể nắm được mấy phần thành công?”

Bạch Tiểu Bích không đáp.

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Sẽ bị uy hiếp tính mạng, người có sợ không?”

Bạch Tiểu Bích miễn cưỡng cười nói: “Ta còn sống tới bao giờ?”

Diệp Dạ Tâm mở chiết phiến, thay nàng quạt, “Nơi này là Đều Châu, bọn họ nhanh nhất cũng phải mất một đến hai tháng mới đánh tới được, người tạm thời chưa chết được đâu.”

Thấy bộ dáng thở phào nhẹ nhõm của nàng, hắn nhin không được cười nói: “Được chẳng hay chớ, vì sao không cầu xin ta thả người?”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu, “Ta không muốn thiếu nợ nhân tình Diệp công tử nữa, huống chi, thả ta rồi công tử làm sao ăn nói với phụ thân người?” Quan hệ phụ tử bọn họ dường như cũng không mấy thân thiết.

“Hiện tại ta không thể thả người đi.” Diệp Dạ Tâm ngồi xuống nói: “Ăn cơm trước đi, ta ở biệt viện đối diện, muốn gì thì sai người tới báo ta.”

Trên bàn đặt một phong thư, nội dung không nhiều lắm, ý tứ rất rõ ràng. Sắc mặt Ôn Hải không đổi, nhìn không ra tốt xấu, trong trường vô cùng tĩnh lặng, một tướng lĩnh quì một gối trên đất.

Lữ Kiên cả giận nói: “Trong quân có gian tể, vậy mà không người nào phát hiện!”

Vị tướng quì trên đất vội dập đầu nói: “Mặt tướng biết tội, nguyện chịu trách phạt.”

Lữ Phục bên cạnh cũng đứng dậy, bước về phía trước nói: “Cựu thần trị quân không nghiêm mới khiến Bạch cô nương rơi vào tay quân địch, phụ sự kỳ vọng của Vương gia.”

Ôn Hải nhìn Lữ Phục, cười nói: “Mỹ nhân dễ kiếm, lương tướng khó cầu. Hành quân tác chiến có gian tể trà trộn cũng không phải chuyện lạ, ai không có lúc sơ xuất, Lữ tướng quân không nên tự trách mình.” Vừa nói vừa quay sang vị tướng quân quì trên đất, “Lần sau đừng viện lý do này nữa.”

Vốn tưởng rằng sẽ bị trừng phạt theo quân pháp, không nghĩ tới có thể thoát được, vị tướng kia vừa mừng vừa sợ, càng thêm xấu hổ.

Ôn Hải ra hiệu cho Lữ Kiên đỡ hần đứng dậy, “Chuyện này không cần nhắc lại nữa, các người lui xuống hết đi.”

Lữ Phục bất bình nói: “Thắng lợi đã ở ngay trước mắt, bọn chúng lại muốn chúng ta lui binh, nghịch tặc sao có thể giữ lời hứa thả người được, nếu để bọn hần đắc ý, sau này nhất định sẽ được voi đòi tiên.”

Ôn Hải thản nhiên nói: “Đó là ý của hần, bổn vương lại không đáp ứng!”

Tinh thần Lữ Phục chấn động, “Ý Vương gia là...”

Trong trường lần nữa lâm vào trầm mặc.

“Công thành!”

60. Q.2 - Chương 4: Tìm Đường Sống!

Từ hôm đó trở đi, Diệp Dạ Tâm cũng không xuất hiện nữa, mắt thấy hơn một tháng đã trôi qua, khí trời cũng đã chuyển lạnh. Bạch Tiểu Bích bị giam lỏng, tình hình bên ngoài diễn biến thế nào nàng hoàn toàn không biết, thủ vệ biệt viện giống như người câm, cả ngày như tượng gỗ, không hé răng một câu. Bạch Tiểu Bích thật sự không chịu được nữa, đi tới biệt viện đối diện tìm Diệp Dạ Tâm.

Bên cạnh cái ao nhỏ, một nam một nữ đang nhỏ giọng nói đùa.

Cảnh tượng như vậy không mấy xa lạ, Bạch Tiểu Bích nản lòng, từ bỏ ý định gọi hần, xoay người định trở về.

Đối diện nàng đột nhiên xuất hiện một lão nhân, gương mặt hiện rõ nét uy nghiêm, ánh mắt thâm trầm mà ngoan độc nhìn nàng.

Mặc dù chưa từng gặp mặt nhưng một thân long bào kia cũng đủ nói lên tất cả. Bạch Tiểu Bích thở dài, có một số chuyện không thể gấp gáp được, còn chưa lên ngôi mà đã không chờ được mặc long bào diễu qua diều lại, sao không khiến người ta ghét được? Danh chính ngôn thuận như Ôn Hải còn cự tuyệt thỉnh cầu lên ngôi của chúng tướng, hiển nhiên là có ý muốn xây dựng hình tượng trong quân doanh, tâm tư cùng thủ đoạn hiển nhiên inh hơn nhiều.

Đứng dưới mái hiên nhà người không thể không cúi đầu, Bạch Tiểu Bích vội quì xuống hành lễ, “Dân nữ tham kiến Vương gia!”

Ngô vương cười lạnh nói: “Tạ Thiên Hải không chịu lui binh!”

Kết quả này hoàn toàn nằm trong dự đoán của nàng, Bạch Tiểu Bích cẩn thận nói: “Là Vương gia đánh giá cao dân nữ, thực tế dân nữ chỉ là một người bình thường, Cửu vương gia sao có thể vì một nữ nhân mà lui binh.”

“Ý người là có giữ lại người cũng vô dụng?”

“Vương gia muốn giết cứ giết!”

“Bốn vương sẽ để hấn tận mắt thấy người chết như thế nào.” Ngô hừ lạnh, chấp tay rời đi.

Bạch Tiểu Bích nhìn bóng lưng lão, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh.

Thân ảnh Ngô vương vừa biến mất ở khúc quanh, Diệp Dạ Tâm từ xa đi tới, “Vừa rồi người đến tìm ta sao?”

Tâm tình Bạch Tiểu Bích vốn không tốt, nhìn thấy hấn lại càng tệ hơn. Bạch Tiểu Bích đứng dậy, không đổi sắc nói: “Cũng không phải chuyện gì gấp gáp, xin Diệp công tử nhường đường.”

Bạch Tiểu Bích lãnh đạm hỏi, “Trễ thế này rồi, Diệp công tử còn có việc?” Dù sao nàng cũng không nghĩ sẽ gặp lại hấn, nhưng là mới buổi tối hấn đã xuất hiện.

Diệp Dạ Tâm cũng không bận tâm tới thái độ ác liệt của nàng, chậm rãi ngồi xuống, nhanh chóng kéo cánh tay nàng, vén tay áo nàng lên khiến một mảng da thịt trắng nõn lộ ra dưới ánh đèn.

Bạch Tiểu Bích hoảng hốt, muốn rút tay ra mà không được, “Diệp công tử làm gì vậy?”

“Để lại sẹo sẽ rất khó coi.” Diệp Dạ Tâm vừa nói vừa đặt chiết phiến xuống bàn, từ trong ngực lấy ra một bình ngọc, “Đây là địa tinh du do phiên bang tiến cống, là dược thảo có tác dụng làm mờ sẹo, cực kỳ linh nghiệm...”

“Khó nhìn hay không cũng đâu liên quan tới Diệp công tử, là ta cầu xin người tới nhìn sao?” Bạch Tiểu Bích tức giận, “Người khác là người khác, ta là ta, vẻ đẹp của các nàng ta cũng không lạ gì, nếu Diệp công tử muốn so thì đi mà so sánh với người khác!”

Diệp Dạ Tâm có chút sững sốt, nhìn nàng cười nói: “Ta cũng không có so sánh người với xác nàng, sao động một chút là tức giận như vậy?” Hấn kéo nàng tới gần mình hơn, giọng nói ôn hòa cùng nhân nhượng, “Bôi thuốc trước đi, để thành sẹo sẽ không đẹp đâu!”

Bạch Tiểu Bích dùng sức rút tay lại, “Dù sao cũng không sống được bao lâu nữa, đẹp hay không đâu quan trọng, không cần dùng tới thuốc quý như vậy, Diệp công tử giữ lại dùng đi.”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, “Sao lại giận dữ cả chuyện tốt cho bản thân như vậy?”

Bạch Tiểu Bích không nhìn hấn nói: “Diệp công tử nói gì vậy, ta giận dữ khi nào?”

Diệp Dạ Tâm thản nhiên nói: “Người bị thương là vì ta, để sự phụ người thấy sẽ không tốt đâu.”

Hóa ra hấn đang lo lắng chuyện này? Bạch Tiểu Bích tự giễu nói: “Hấn căn bản không quan tâm tới sự sống chết của ta, vết sẹo này có đáng là gì? Huống chi, người không nói thì làm sao hấn biết được? Người không cần đau lòng, lúc ấy ta cứu người vì muốn báo ân, dẫu sao cũng chỉ làm điều thừa. Người thả ta đi một lần, chúng ta coi như huê, không cần quan tâm tới ta nữa.”

Diệp Dạ Tâm không nói gì, đưa tay kéo nàng.

Bạch Tiểu Bích thối lui về phía sau, “Diệp công tử coi ta là ai, xin công tử tự trọng!”

Diệp Dạ Tâm rút tay về, mỉm cười nói: “Cũng được, đợi tâm tình người khá hơn rồi bôi sau.” Nói rồi đặt bình ngọc lên trên bàn, xoay người đi ra cửa.

Biết rõ có nhiều thứ không nên vọng tưởng, biết rõ hấn là loại người gì, vậy mà vẫn không kìm được tức giận. Bạch Tiểu Bích dứt khoát cầm lấy bình ngọc, dùng sức ném ra ngoài, “Ta đã nói không cần là không cần, người không thấy mình rất phiền hay sao?”

Bình ngọc đập thẳng vào lưng hấn rồi rơi xuống đất.

Diệp Dạ Tâm dừng bước, nghiêng người nhìn nàng.

Dù sao cũng không còn sống bao lâu nữa, Bạch Tiểu Bích cảm thấy chẳng có gì đáng sợ cả, giống như vừa trút giận xong, nàng nhìn thẳng vào hắn, nhướn mày nói: “Ai bảo người nhiều chuyện!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng trong chốc lát, khoe miệng khe nhếch lên, chậm rãi rời đi.

Ngô vương chiến bại, thành trì thất thủ liên tục, chiến hỏa sắp lan tới tận Đều Châu khiến dân chúng trong thành kinh hoàng, kinh thành đóng cửa giới nghiêm. Bạch Tiểu Bích cũng không kinh hoàng, vẫn ăn ngủ ngủ ăn như thường, đối với chuyện phát sinh bên ngoài chẳng hề bận tâm.

Bạch Tiểu Bích vừa dùng xong điểm tâm, Diệp Dạ Tâm đẩy cửa bước vào, “Mới sáng sớm đã đóng cửa làm gì?”

Bạch Tiểu Bích nói: “Ta muốn nghỉ ngơi.”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, “Ta không nuôi heo, ngày mai khẩu phần ăn giảm phân nửa.”

Chuyện tới nước này rồi mà vẫn có thể lãnh đạm như vậy, thật sự rất khó khăn. Bạch Tiểu Bích ép buộc bản thân, nghiêm giọng nói, “Đó là chuyện ngày mai, bây giờ ta buồn ngủ, mời Diệp công tử trở về.”

Diệp Dạ Tâm mím môi, thấp giọng nói: “Tiểu nha đầu, ta bắt quá chỉ vô tình nói sai một câu, nhiều ngày như vậy rồi mà còn chưa nguôi giận, người tính tránh mặt ta bao lâu?”

Bạch Tiểu Bích nghe mà cảm thấy không đúng lắm, “Nói người nào tránh người, người nghĩ mình là ai, người tưởng ai cũng để ý chuyện của người như vậy sao?”

Diệp Dạ Tâm thản nhiên nói: “Ngày mai sự phụ người tới rồi!”

Bạch Tiểu Bích sững sờ.

Diệp Dạ Tâm nói: “Ba ngày sau, nếu bọn họ không lui binh, phụ vương sẽ mang người ra trận.”

Ôn Hải sao có thể vì nàng mà lui binh? Bạch Tiểu Bích lẩm bẩm, “Ý của người là, ta chỉ còn sống thêm ba ngày nữa?”

Diệp Dạ Tâm gật đầu, “Sợ sao?”

Bạch Tiểu Bích trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên cười nói: “Còn nói ta phúc lớn mạng lớn, ta đã biết là các người tìm nhằm người mà, từ nhỏ tới lớn chẳng có chuyện gì tốt lành, mẫu thân mất sớm, phụ thân bị ta hại chết, Trương gia từ hôn, từ ngày đi theo sự phụ tới nay cũng chưa có chuyện tốt nào, nhảy vực không chết tưởng là mạng mình lớn, quanh qua quanh lại bây giờ cũng phải chết.”

Diệp Dạ Tâm cũng cười nói: “Có câu ‘tìm đường sống trong cỏi chết’.”

Bạch Tiểu Bích quay mặt, tức giận nói: “Cái gì mà tìm đường sống trong chỗ chết chứ, ta bắt quá chỉ là tiểu nha đầu tầm thường, bị các người nhận nhằm thành phúc tinh gì đó, cố tình cuốn ta vào vòng xoáy tranh quyền đoạt lợi, thật quá hoang đường!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, “Đã trưởng thành, không còn là tiểu nha đầu nữa rồi!”

Bạch Tiểu Bích trừng mắt nhìn hắn, khép mi nói: “Cũng không phải tên ta!”

Diệp Dạ Tâm khẽ vỗ đầu nàng.

Bạch Tiểu Bích cũng không kháng cự nữa, chôn mặt trong lồng ngực hắn.

Vòng ôm của hắn vẫn ấm áp khiến người ta lưu luyến, ít nhất lúc này Bạch Tiểu Bích cảm thấy rất bình an, có thể tạm thời quên đi những chuyện sắp xảy ra, quên mất mọi giới hạn. Cũng giống như đêm mưa đó, hắn ôm nàng đi giữa núi rừng, mưa băng gió lạnh trút xuống, không gian tối đến nỗi không nhìn thấy đầu ngón tay nhưng nàng một chút cũng không cảm thấy sợ hãi hay bất an.

Rất lâu sau đó, đỉnh đầu truyền đến tiếng cười trầm ấm của hắn, “Ta nghĩ người sẽ khóc.”

Bạch Tiểu Bích lấy lại tinh thần, chậm rãi rời khỏi lồng ngực hắn, lui về phía sau nói: “Đa tạ Diệp công tử nói cho ta biết tin này, dù sao cũng chỉ còn mấy ngày nữa để sống, ta cần yên tĩnh suy nghĩ một chút.”

Diệp Dạ Tâm không nói gì, xoay người đi ra cửa.

Bình thường không có việc gì, cảm giác thời gian trôi qua thật chậm, nhưng kể từ lúc hần tới báo tin, thời gian giống như trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã tới buổi tối, Bạch Tiểu Bích yên lặng nằm trên giường, mãi cho đến khi nha hoàn đưa cơm vào, thấy trong phòng tối đen mới giúp nàng thắp đèn.

“Cô nương dùng cơm!”

“Trước cứ đặt đó đi!”

Nha hoàn nọ bày thức ăn lên bàn rồi lui ra ngoài.

Ôn Hải không thể nào lui binh, điều này nghĩa là nàng chỉ còn sống thêm ba ngày nữa mà thôi. Đã bước qua một lần sinh tử, hôm nay biết bản thân chỉ còn ba ngày để sống, nói còn có thể bình yên ngủ nhất định là giả.

Sự thống khổ vùng vẫy giữa dòng nước xiết lần trước đến nay vẫn còn là cơn ác mộng đối với nàng, không biết chặt đầu sẽ có cảm giác gì?

Bạch Tiểu Bích kinh ngạc tròn mắt, không biết đang nhìn về đâu.

Từ lúc họ Tạ lập quốc đến nay, cảnh huynh đệ tương tàn không mấy xa lạ, Diệp Dạ Tâm nói không sai, người làm đại sự không thể mềm lòng. Tướng sĩ khổ chiến bao lâu nay, sao có thể vì một nữ nhân mà lui binh được? Nếu lui binh thì hần còn mặt mũi nào đối diện với chúng tướng sĩ? Đổi lại là bất kỳ ai khác cũng sẽ lựa chọn như vậy, không thể oán trách hần được, thỏa hiệp chỉ khiến đối phương được vói đòi tiên, hần chẳng qua chỉ đưa ra một quyết định sáng suốt.

“...Ta sẽ bảo vệ ngươi!” Thật ra, bản thân hần cũng biết lời hứa này không dễ thực hiện, nhưng vì sao nàng vẫn cảm thấy có chút thất vọng?

Biết rõ hần vì đại nghĩa mà hi sinh nàng, hiện tại nàng bị bắt làm con tin, một khi bị chém đầu thì sẽ được lưu danh, nếu nàng sợ chết như trước kia thì nàng không xứng đứng bên cạnh hần.

Rất lâu sau đó Bạch Tiểu Bích mới hoàn hồn, chậm rãi đứng dậy đi đến bên bàn, dưới ánh nến chập chờn, sau khi nhìn rõ một bàn thức ăn trước mặt, nàng cảm thấy thật hết nói nổi.

Thức ăn bằng một nửa hôm trước, một miếng thịt cũng không có.

Bạch Tiểu Bích đỏ khóc đỏ cười, tinh thần ngược lại tốt hơn rất nhiều, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Cửa phòng bị người đẩy ra.

Bạch Tiểu Bích liếc nhìn hần một cái, cũng không đứng dậy chào hỏi, tiếp tục ăn cơm.

Diệp Dạ Tâm đợi nàng ăn xong mới kéo nàng đứng dậy, “Đi!”

Bạch Tiểu Bích không kịp phản ứng, bị hần kéo đi, “Đi đâu? Không phải còn tới ba ngày nữa sao?”

Diệp Dạ Tâm kéo nàng ra cửa.

Bạch Tiểu Bích cả kinh, “Đi đâu vậy?”

Hần không trả lời, đột nhiên giữ chặt hông nàng, lặng yên không một tiếng động lướt qua thủ vệ canh cửa ra khỏi biệt viện.

Người trên đường rất ít, thỉnh thoảng có một vài tên lính tuần lui tới tuần tra.

Bị lôi kéo một đoạn dài, Bạch Tiểu Bích rốt cuộc cũng hiểu được ý định của hần, hốc mắt nhất thời nóng lên, lỗ mũi có chút chua xót, nàng lập tức giãy giụa, “Không được, ngươi thả ta rồi thì lấy gì khai báo với phụ thân ngươi?”

Diệp Dạ Tâm ra hiệu cho nàng nhìn về phía trước, “Tuy ta có lòng muốn thả ngươi, nhưng ngươi có thoát được hay không thì rất khó nói.”

Bạch Tiểu Bích nhìn theo hướng hần chỉ, thấy trước cửa thành có treo mấy ngọn đèn dầu, nữ tử áo đen dẫn theo mười mấy tên thủ vệ đã chờ sẵn ở đấy, ánh mắt nhìn về phía này, hiển nhiên là đang chờ hai người.

Diệp Dạ Tâm cũng không tránh né, ngược lại kéo nàng bước đến, “Thất Nga cũng ở đây sao?”

Vẻ mặt nữ tử áo đen không chút biến hóa, cúi đầu đáp: “Thất Nga phụng mệnh chủ công đến canh chừng cửa thành, tình thế bên ngoài vô cùng nguy hiểm, không có thủ dụ của chủ công, bất luận là ai cũng không được ra khỏi thành.”

Diệp Dạ Tâm mỉm cười, “Ta nhất định phải ra khỏi thành.”

Nữ tử áo đen nói: “Xin thiếu chủ đưa ra thủ dụ.”

Diệp Dạ Tâm nói: “Không có!”

Nữ tử áo đen trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Chủ công có lệnh, thiếu chủ vẫn nên dẫn nàng trở về thôi.” Nói xong phát tay.

Nàng ta vừa phát tay, mười mấy tên lính từ hai bên xông ra, tay cầm cung nỏ, nhất tề nhắm thẳng vào hai người, cả cửa thành cũng ở trong phạm vi cung bắn, cộng thêm mười mấy thủ vệ phía sau Thất Nga, người sáng suốt đều có thể nhìn ra được, cho dù có bản lãnh thông thiên đi chăng nữa thì hai người cũng không thể nào ra khỏi thành được.

Bạch Tiểu Bích khẩn trương kéo Diệp Dạ Tâm, “Ta không đi, chúng ta trở về đi thôi!”

Diệp Dạ Tâm nói: “Vừa mới đi ra, làm gì có chuyện trở về.”

Sắc mặt nữ tử áo đen trắng bệch, “Chuyện lần trước thiếu chủ giấu diếm nha đầu này, chủ công đã không truy cứu nữa, chẳng lẽ thiếu chủ muốn chủ công thất vọng lần nữa?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng ta, “Chẳng lẽ Thất Nga cũng muốn đối phó với ta?”

Nữ tử áo đen cúi đầu nói: “Thiếu chủ đối với Thất Nga không tệ, nhưng lệnh của chủ công không thể cãi lại, nếu thiếu chủ cứ khư khư cố chấp như vậy, Thất Nga không thể làm gì khác hơn là đắc tội với người.”

Diệp Dạ Tâm thở dài, đột nhiên ôm lấy Bạch Tiểu Bích phi thân bay đi.

Nữ tử áo đen có chút ngoài ý muốn, cắn răng phát tay.

Mưa tên xé gió hướng về phía hai người, tốc độ so với cung tên bình thường nhanh hơn hẳn.

Đang ở giữa không trung, Bạch Tiểu Bích sợ hãi ôm chặt lấy Diệp Dạ Tâm, thở cũng không dám thở mạnh, mặc hắn ôm mình né tránh.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Diệp Dạ Tâm mang theo nàng đáp xuống, cánh tay vung lên, mấy mũi tên còn sót lại nhất loạt bay ra, một vài tên lính trúng tên ngã xuống. Đáng tiếc là Ngô vương đã sớm có phòng bị, rất nhanh lại có thêm một loạt binh lính mang cung nỏ tiến lên.

Nếu tiếp tục như vậy thì thân thủ hắn có giỏi đến mấy cũng không thể thoát được, đối phương hay tin nhất định sẽ điều thêm người tới đây. Bạch Tiểu Bích có thể hiểu được đạo lý này thì Diệp Dạ Tâm đương nhiên cũng hiểu. Hắn thuận tay ném những mũi tên còn lại về phía mấy cao thủ phía sau nữ tử áo đen, đồng thời lấy tốc độ sấm sét xông ra.

Đám lính cầm cung nỏ đang muốn bắn tên, lập tức cảm thấy không ổn, hôm nay hắn đã không kiêng kỵ động thủ với cả người của mình, chẳng lẽ hắn thật sự muốn giết hết tất cả?

Đám cao thủ vội vàng chống đỡ làn tên bay tới, luôn miệng quát mắng. Nữ tử áo đen thấy vậy, phát tay ra hiệu cho đám cung nỏ lui ra.

Diệp Dạ Tâm hôm nay thật sự rất khác ngày thường, ra chiêu cực kỳ hiểm hóc, hắn cướp lấy trường kiếm bên hông một người, dùng chuôi kiếm thúc vào ngực tên còn lại, động tác dứt khoát, thủ pháp xảo diệu khiến đám người né tránh không được, rất nhanh có người hét lên rồi ngã gục.

“Thất Nga, còn không động thủ?!” Có người quát lên.

Nữ tử áo đen chần chừ rồi cũng rút kiếm ra.

Bạch Tiểu Bích mặc dù không biết võ công nhưng tiếng thở dốc rất nhỏ của Diệp Dạ Tâm nàng lại nghe thấy rất rõ ràng, nội tâm không khỏi lo lắng, vừa phải đối phó với nhiều cao thủ như vậy vừa phải bảo vệ nàng, có vẻ như đã quá sức của hắn rồi. Võ công Thất Nga nhất định không kém, nếu nàng ta động thủ thì hôm nay hai người khó mà ra khỏi thành được, mà hắn nhất định sẽ bị phụ thân trách phạt.

Hắn là thật tâm muốn cứu nàng hay vẫn muốn lợi dụng nàng?

Bạch Tiểu Bích đột ngột hét lớn, “Đừng đánh nữa, ta theo các ngươi trở về!”

Đám người quả nhiên ngừng lại.

Diệp Dạ Tâm cười nói: “Ta không đáp ứng!”

“Nếu thiếu chủ một mực khẳng khẳng như vậy, Thất Nga đành đắc tội!” Thanh âm lạnh lùng đi theo kiếm quang chớp động.

Trong nháy mắt, một số người không tiếng động ngã xuống.

Diệp Dạ Tâm mang theo Bạch Tiểu Bích đáp xuống, thở dài một hơi rồi mỉm cười nói: “Đa tạ Thất Nga!”

Nàng xuất thủ quá nhanh, Bạch Tiểu Bích còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì kiếm quang đã lại lóe lên.

Diệp Dạ Tâm biến sắc, “Ngươi...”

Kinh mạch đứt đoạn, cả cánh tay coi như bị phế, nữ tử áo đen chống kiếm, gắng gượng thân hình, cắn răng nói: “Thiếu chủ cuất thủ sao có thể có người còn sống được, không làm như vậy sao có thể qua mặt được chủ công? Vừa rồi đã có người đi báo tin, bọn họ rất nhanh sẽ kéo đến đây, thiếu chủ mau đi đi!”

Bên ngoài còn có người, nói thêm nữa cũng chỉ hại nàng, Diệp Dạ Tâm ném kiếm trong tay, mang theo Bạch Tiểu Bích ra khỏi thành.

61. Q.2 - Chương 5: Không Lượng Sức Mình!

Gió tây khê thổi, ánh trăng xuyên qua màn sương mờ ảo chiếu xuống khiến mặt đất như trải một lớp bạc. Hai người cười khoái mã đã chuẩn bị từ trước chạy thẳng ra khỏi thành, phía sau thấp thoáng ánh đuốc của đám người truy đuổi, tiếng vó ngựa không ngừng vang lên, may nhờ kỹ thuật cưỡi ngựa của Diệp Dạ Tâm khá tốt nên cuối cùng cũng kéo giãn được khoảng cách.

Tiếng gió thổi ù ù bên tai, không một ai lên tiếng nói chuyện.

Hôm nay rời đi, không biết có phải trùng hợp hay không, chiếc áo choàng nhung màu tuyết trắng hắn đang mặc khiến nàng cảm giác được sự ấm áp của lần đầu tiên gặp mặt. Bạch Tiểu Bích nép người trong chiếc áo choàng tránh gió lạnh.

Ước chừng chạy hơn nửa canh giờ, Diệp Dạ Tâm mới ghìm cương ngựa, đỡ nàng xuống.

Diệp Dạ Tâm vung roi, con ngựa bị đau, hí vang một tiếng rồi tiếp tục phi về phía trước.

“Chúng ta...”

“Đi đường nhỏ.”

Diệp Dạ Tâm kéo nàng đi lên núi, vùng này nhiều núi rừng, cho dù truy binh đuổi tới cũng khó phát hiện nên hai người cũng không vội vàng, nhân lúc đêm tối vượt qua hai ngọn núi.

Bạch Tiểu Bích thấp giọng hỏi: “Diệp công tử không nên tự mình động thủ.”

“Không tự mình động thủ phụ vương cũng biết là ta làm!” Diệp Dạ Tâm dừng bước, chỉ về phía xa nói: “Chỉ cần vượt qua được ngọn núi phía trước là tới được quân doanh của Tà Thiên Hải, truy binh nhất định không dám đuổi tới đây, ngươi chỉ cần nói thân phận của mình cho lính tuần, hắn là sẽ rất dễ dàng gặp được hắn.”

Bạch Tiểu Bích ‘nga’ một tiếng, cũng không nói gì.

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Không còn sớm nữa, ta cũng nên đi rồi!”

Bạch Tiểu Bích vội vàng kéo áo hắn, “Phụ thân ngươi có trách phạt ngươi?”, chuyện tối nay giúp nàng nhận ra một điều, Ngô vương đã sớm phòng bị hắn.

Diệp Dạ Tâm vỗ vỗ tay nàng, “Sợ trách phạt thì có thể không trở về sao? Hắn là phụ vương ta, sẽ có thể như thế nào chứ?”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn hỏi: “Vì sao Diệp công tử lại cứu ta?”

Diệp Dạ Tâm nín cười nói: “Ta vốn tưởng tiểu nha đầu ngươi sợ chết, không ngờ lại có cốt khí đến vậy, thật khiến ta kính nể nên mới ra sức cứu ngươi.”

Bạch Tiểu Bích không để tâm đến lời trêu chọc của hắn, chỉ mong hắn đừng nói gì nữa cả.

Dưới ánh trăng, ánh mắt hắn thâm thúy, sâu không thấy đáy nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận được sự ôn nhu cùng thân thiết như ngày thường.

Diệp Dạ Tâm thở dài, “Mau đi đi, sau này ta sẽ tới tìm ngươi.”

Bạch Tiểu Bích bất động.

Diệp Dạ Tâm có chút bất đắc dĩ, “Nếu sợ có người đuổi tới thì ta tiễn ngươi một đoạn đường nữa?”

Bạch Tiểu Bích vẫn bất động, “Lời kia của Diệp công tử là giả sao?”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, “Lời nào?”

Bạch Tiểu Bích chần chờ một hồi lâu mới thấp giọng nói: “Lời nói với phụ thân ngươi!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, “Ta đã nói cái gì?”

Chút tâm tư của nàng trước giờ chưa bao giờ có thể qua mặt được hắn, hắn sao lại không biết, hiển nhiên là cố ý không thừa nhận. Bạch Tiểu Bích lấy hết can đảm, ngẩng đầu nhìn hắn, “Ngươi có yêu thích ta sao?”

Diệp Dạ Tâm sửng sốt, phá lên cười nói: “Tiểu nha đầu càng ngày càng không biết e lệ, là ngươi yêu thích ta, đúng không?”

Bạch Tiểu Bích cảm giác hai má mình nóng như lửa đốt, im lặng không nói.

Diệp Dạ Tâm cúi đầu nhìn nàng, “Ta thích nhiều cô nương như vậy, không phải ngươi rất tức giận sao, còn muốn theo ta trở về?”

Bạch Tiểu Bích cắn cắn môi nói: “Ta không phải muốn theo ngươi trở về, ngươi có dã tâm, lại rất vô tình, ngươi đối với phụ thân mình cũng không phải thật tâm, ngươi đã gạt ông ấy rất nhiều chuyện đúng không? Lần này ngươi không để ý mệnh lệnh, dùng sức mạnh dẫn ta ra ngoài tất sẽ khiến ông ta nghi ngờ, ngươi không sợ làm hỏng chuyện của ngươi sao?”

Diệp Dạ Tâm nhướn mày.

Bạch Tiểu Bích lấy hết dũng khí, “Ta không muốn chứng kiến ngươi và sư phụ đối đầu, nếu không có hắn, có thể ngươi sẽ là người chiến thắng. Nhưng hiện tại hắn mới là Cửu hoàng tử danh chính ngôn thuận, có khả năng lung lạc lòng người, dưới trướng lại có Thần vũ tướng quân cùng bộ hạ của ông ấy giúp sức, mà ngươi lại là con của Ngô vương, ngươi đã thua hắn trên cả danh nghĩa, người xấu xa như Ngô vương có ai không hận?”

Bạch Tiểu Bích kéo áo choàng hắn, chậm rãi nói từng chữ một: “Ngươi không thắng được đâu!”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng một lúc lâu, cười nói: “Quả nhiên là phúc tinh của hắn, vì hắn ra mặt, còn chưa bắt đầu đã bảo ta thua, ngươi muốn ta thua trận này sao?”

Bạch Tiểu Bích lắc đầu nói: “Ý ta không phải như vậy.”

Diệp Dạ Tâm nhướn mày, “Đủ rồi, ta cũng không ngờ tới sự xuất hiện của hắn, nhưng hôm nay bàn về thắng bại thì có chút hơi sớm.”

Bạch Tiểu Bích nhìn hấn, “Người đã nói, người làm đại sự không thể mềm lòng.”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng chăm chú, “Không tệ!”

Bạch Tiểu Bích lại nói: “Sư phụ ta không chịu lui binh, nhưng người lại mạo hiểm thả ta ra, người so với hấn mềm lòng hơn.”

Diệp Dạ Tâm nhìn nàng, “Ý của người là ta nên giết người?”

Bạch Tiểu Bích khẽ run lên, bàn tay nắm áo choàng hấn càng thêm chặt, “Diệp đại ca!”

Diệp Dạ Tâm trầm mặc.

“Ta họ Tạ, tên đầy đủ là Tạ Thiên Tâm!” Hấn vừa nói vừa rút áo choàng lại.

“Người họ Diệp, là Diệp Dạ Tâm.” Bạch Tiểu Bích kiên trì nói, dùng hai tay kéo áo hấn.

“Tiểu nha đầu, sao lại không biết tốt xấu như vậy?!” Hấn thở dài, không chút do dự gỡ tay nàng ra.

Bạch Tiểu Bích chính là cố tình thử xem hấn rốt cuộc có mềm lòng hay không, hành động của hấn đã cho nàng đáp án nàng muốn. Bạch Tiểu Bích bất chấp tất cả, nhào tới ôm lưng hấn, khó khăn hỏi: “Người đừng làm Quận vương nữa, chúng ta rời khỏi đây, người dẫn ta rời khỏi đây được không?”

Giờ khắc này, thời gian giống như ngừng trôi.

Bàn tay hấn đặt trên bàn tay nhỏ của nàng, giống như muốn gỡ ra.

Bao nhiêu suy nghĩ phút tan biến cả, Bạch Tiểu Bích theo bản năng ôm hấn chặt hơn, lớn tiếng nói: “Phụ thân người tính kế người, người lại tính kế với ông ấy, đây là lý gì chứ? Bọn họ muốn đánh thì cứ để cho bọn họ đánh, chúng ta không nên xen vào những chuyện thị phi này, đi mở phường trà, mở tiệm y phục,... không thì hai chúng ta đi khắp thiên hạ, không tốt hơn sao?”

Nàng vừa dứt lời thì nghe tiếng hấn cười khẽ, “Ta nghĩ người lớn lên rất thông minh, sao lại biến thành một nha đầu ngốc nghếch như vậy? Nam nhân sẽ chọn vinh hoa phú quý hay chọn một tiểu nha đầu đây?”

“Người nhất định sẽ thất bại! Một khi vinh hoa phú quý phải đổi bằng mạng sống thì lựa chọn một tiểu nha đầu cũng chưa chắc là không thể.”

“Tiểu nha đầu, lúc nào cũng không lượng sức mình!” Hấn vừa nói vừa dùng sức gỡ cánh tay nàng.

“Không tự lượng sức mình chính là người!” Nàng gắt gao ôm chặt hấn, “Ta thích người! Người đừng đi!”

“Người có cái gì? Giàu sang? Xinh đẹp? Ta chỉ thích những cô nương xinh đẹp thôi!”

“Ta tốt hơn các nàng!”

Những lời này Bạch Tiểu Bích căn bản nói mà không hề suy nghĩ. Diệp Dạ Tâm nghe vậy, thanh âm mang theo ý cười, “Thật sao? Cái này phải thử qua mới biết được.”

Hấn đột nhiên xoay người ôm lấy nàng, ép nàng lui lại mấy bước liền, áo choàng nhưng rơi xuống, trải trên mặt đất đầy lá khô.

Bạch Tiểu Bích bị hấn ép ngã trên tấm áo choàng.

Hấn bình thần khiến cho nàng khiếp sợ, Bạch Tiểu Bích chưa từng thấy hấn như vậy bao giờ, nội tâm bắt đầu sinh ra sợ hãi, mơ hồ cảm thấy bản thân đã làm sai điều gì đó, nàng giãy giụa muốn đứng dậy lại bị hấn nặng nề ép xuống.

“Tiểu nha đầu cần biết cái gì gọi là hối hận!”

Diệp Dạ Tâm cúi xuống hôn nàng, không chút lưu tình mút cắn, cũng không còn sự ôn nhu thường ngày. Bạch Tiểu Bích vừa mừng vừa sợ hãi, đôi môi hồng nhuận bị hấn cắn muốn rách cả, đầu óc nàng mơ màng màng, không tài nào suy nghĩ được chuyện sắp sửa phát sinh.

Thân thể mềm mại cách lớp quần áo, ở dưới thân hấn phập phồng thở dốc.

Diệp Dạ Tâm đột ngột nhấc người lên, nhanh chóng cởi bỏ y phục trên người nàng, cũng không đợi nàng kịp phản ứng, hần đã mở hai chân nàng, nhanh mà chuẩn xác tiến vào trong nàng.

Bạch Tiểu Bích nằm mơ cũng không ngờ tới lần đầu tiên của mình cứ như vậy bị hần đoạt lấy, không có trấn an, không có thương tiếc, hạ thể bị hần hung hăng xuyên qua, trong đầu nàng chợt lóe qua hình ảnh cây cung bị gãy rời.

Trước mắt tối sầm, Bạch Tiểu Bích đau đến bất tỉnh.

Nàng khó có thể nào chịu được loại hành hạ này, hần không chút ôn nhu ở trong cơ thể nàng loạn động, mang theo tâm tình phiền não, mỗi một lần va chạm nặng nề đều khiến cho nàng sống không bằng chết.

Đau đớn, đau đớn kịch liệt giống như muốn xé nàng thành từng mảnh nhỏ.

Bạch Tiểu Bích rốt cuộc cũng hiểu được chuyện đang xảy ra, tuyệt vọng đến quên cả khóc, liều mạng đẩy hần ra.

Hai tay nàng bị Diệp Dạ Tâm bắt được, chế trụ trên đỉnh đầu.

Sự ôn nhu ngày thường một chút cũng không còn bóng dáng, cả người hần trở nên đáng sợ mà tàn nhẫn, động tác thô bạo giống như không bao giờ chấm dứt. Bạch Tiểu Bích rốt cuộc không thể thừa nhận thêm nữa, thét chói tai, khóc cắn hần, cuối cùng đối lấy hần càng thêm thô bạo.

Không biết qua bao lâu, nàng lần nữa từ trong hôn mê tỉnh lại, toàn thân lạnh băng, ngay cả khí lực để kêu khóc cũng không có.

Hần vẫn ở trong cơ thể nàng nhưng không còn hành hạ nàng nữa.

Tâm tình phiền não dần bình phục, ánh mắt hần dừng lại ở vết sẹo trên cánh tay nàng, vẻ mặt phức tạp, đáy mắt xuất hiện một tia đau lòng cùng hối hận.

Thấy nàng tỉnh lại, hần chậm rãi lui người về phía sau.

Đang lúc Bạch Tiểu Bích nghĩ hần muốn rời khỏi cơ thể nàng thì Diệp Dạ Tâm đột ngột thẳng lưng, lần nữa tiến vào trong cơ thể nàng. Thì ra cảm giác hai người hòa làm một thể lại kỳ diệu đến thế. Hần cứng rắn tiến vào chỗ sâu nhất trong thân thể nàng, Bạch Tiểu Bích vẫn khó nhận được đau đớn, bất quá thì lần đau đớn này có chút không giống với đau đớn lúc đầu, tuy khó chịu nhưng lại mang đến cho nàng kích thích kỳ dị. Bạch Tiểu Bích không nhận được, toàn thân run lên, khẽ thở ra một hơi.

Kích thích qua đi, nàng mở to hai mắt mơ màng nhìn hần.

Diệp Dạ Tâm không cho nàng cơ hội hối hận, hần cầm tay nàng đặt ở trước ngực mình.

Lòng ngực hần căng đầy, nóng như lửa.

Bạch Tiểu Bích chưa từng đụng chạm thân mật với nam nhân như vậy bao giờ, bàn tay khẽ run lên, vội vàng muốn rút tay về.

Hần lại không bỏ qua cho nàng, cúi đầu mút cắn đầu ngón tay lạnh băng của nàng.

Khi ngón tay nàng chạm vào răng môi hần, ẩm ướt mà nóng bỏng, không khí lộ rõ mùi vị đậm mỹ, cơ thể lạnh băng của nàng cũng bắt đầu nóng lên.

Trong cơ thể nàng, hần lại chậm rãi lui người, lần nữa thẳng lưng xông vào.

Cảm giác lúc này thật xa lạ, cả người như muốn bay lên, Bạch Tiểu Bích nhận không được run rẩy, khóe miệng phát ra tiếng rên rỉ mà chính nàng nghe cũng cảm thấy e thẹn. Đợi đến lúc nàng ý thức được mà không khỏi thất kinh, theo bản năng giãy giụa muốn thoát khỏi.

Diệp Dạ Tâm buông tay nàng ra, cúi người hôn lên đôi môi nàng, hạ thân vẫn không ngừng loạn động.

Từng đợt sóng kích thích ập đến khiến người ta khó có thể thừa nhận, khoái cảm vô tận theo đó xâm chiếm lấy nàng, thân thể dưới từng đợt kích tình cũng dần nóng lên. Bạch Tiểu Bích không ngừng thở dốc, đợi đến khi nàng thích ứng được với kích thích xa lạ này, ý thức trở về mới dần khôi phục lại. Nàng rốt cuộc đã hiểu tại sao những cô nương kia ở dưới thân hần lại có vẻ mặt đắm đuối như vậy, bởi vì giờ phút

này, chính nàng cũng đang hưởng thụ từng đợt kích thích do hấn mang lại, cũng phát ra những tiếng rên rỉ dâm dăng.

Mình lại giống những cô nương kia sao? Cảnh tượng hôm trước lần nữa hiện lên trong đầu, Bạch Tiểu Bích vừa xấu hổ, muốn kháng cự lại phát hiện thân thể giống như không còn là của mình nữa, đôi chân thon từ bị động đã chuyển sang chủ động, trong lúc vô tình đã quấn chặt bên hông hấn, tư thế như tuyên bố bản thân nàng mặc hấn định đoạt.

Ánh trăng chiếu rọi hai thân thể quấn quít lấy nhau.

Diệp Dạ Tâm cảm nhận được nàng đang phối hợp, hai tay chống trên đất, nửa thân trên nhấc lên, hạ thân đẩy nhanh tốc độ.

Kích thích xa lạ như từng đợt sóng biển cuộn trào, Bạch Tiểu Bích không nhịn được, cúi đầu nức nở, toàn thân không ngừng run rẩy, rất nhanh bất tỉnh nhân sự.

Diệp Dạ Tâm có chút ngoài ý muốn, nhìn nàng một lúc lâu, khóe miệng nở nụ cười ôn nhu, “Tiểu nha đầu!”

Bạch Tiểu Bích nằm mơ, trong mơ nàng thấy mình cùng hấn tiếp tục làm những việc kia, hấn ở trong cơ thể nàng, rõ ràng là kịch liệt loạn động nhưng lại hiện rõ sự ôn nhu. Nàng run rẩy, có cảm giác như mình sắp chết, đã có thể nhìn thấy thiên đường? Đứng, ngồi, nằm... hấn ra sức lấy lòng nàng, không ngừng hôn cổ nàng, vuốt ve làn da mịn màng như lụa của nàng, một lần lại một lần tiến vào trong cơ thể nàng.

Đợi đến lúc nàng tỉnh mộng, chung quanh làm gì còn ánh trăng nhu hòa, mặt đất đầy lá, người cũng không còn ở đây nữa.

Bạch Tiểu Bích nhìn quanh, nhận ra mình đang ở trong một căn phòng đơn giản, phía dưới là chiếc giường thư thái.

Bạch Tiểu Bích nỗ lực nhấc chân lên, quả nhiên trên người nàng chỉ mặc trung y bên trong, cả người đau đớn nhức mỏi, hạ thân càng đau hơn cả. Nàng thử ngồi dậy, kết quả ngay cả thắt lưng cũng không tài nào thẳng nổi.

Nhưng hiện tại, những thống khổ này đối với nàng đã không còn quan trọng nữa, Bạch Tiểu Bích nhìn căn phòng trống trơn, nội tâm chưa bao giờ sợ hãi cùng tuyệt vọng đến vậy.

Mãi cho đến khi cửa phòng bị đẩy ra, thân ảnh quen thuộc xuất hiện nơi ngưỡng cửa mới khiến nàng bình tâm trở lại. Không biết do đâu, hốc mắt Bạch Tiểu Bích nhìn không được đỏ lên.

Diệp Dạ Tâm đi vào, lần đầu tiên trong tay không cầm chiết phiến mà là bưng một chén cháo nhỏ, hấn xoay người đóng cửa rồi chậm rãi bước về phía nàng.

Không khí phút chốc trở nên lúng túng.

Nhớ lại chuyện tình tối quá, Bạch Tiểu Bích vừa thẹn vừa bất an, vội vàng nhắm mắt, kéo chăn trùm kín người, hận không thể ở trong này vĩnh viễn không cần đối mặt với hấn.

Rất lâu sau đó, hấn nhẹ nhàng nhắc nhở: “Dậy ăn rồi ngủ tiếp, trời sắp tối rồi!”

Nàng đã ngủ suốt một ngày sao? Bạch Tiểu Bích còn đang kinh ngạc, một đôi tay đã vươn tới, động tác vô cùng ôn nhu ôm lấy nàng, bên hông chợt thấy bủn rủn, Bạch Tiểu Bích nhìn không được cúi đầu rên rỉ.

Diệp Dạ Tâm cũng không hỏi gì, chỉ cẩn thận ôm nàng vào lòng, cầm muỗng múc cháo đưa tới bên miệng nàng.

Hơi thở hần thổi tới trán khiến nàng không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ có thể yên lặng để mặc hấn đút.

Diệp Dạ Tâm đút nàng ăn cháo xong liền đỡ nàng nằm xuống giường, xoay người rời đi.

Bạch Tiểu Bích không nhịn được, thấp giọng gọi: “Diệp đại ca!”

Hấn ôn nhu nói: “Người tạm thời ở đây đi, cần gì thì cứ bảo các nàng, ta có chút chuyện cần làm, xong việc sẽ trở lại thăm người.”

Ánh mắt hắn chỉ lướt qua trên người nàng, rõ ràng là đang tránh né, trong đôi mắt đen nhánh xẹt qua tia đau lòng cùng hối hận.

Tia hy vọng mới lóe lên đã vụt tắt, Bạch Tiểu Bích kinh ngạc nhìn hắn mở cửa rời đi.

Trời vào đêm, hai bóng người hạ xuống, Ôn Hải vẫn một thân bạch y không tỳ vết, Diệp Dạ Tâm vẫn một thân áo choàng nhung dày nặng.

“Muốn gặp được đường đệ quả không dễ dàng.”

“Vương huynh có lời mời, Thiên Tâm đâu dám không đến!”

“Ta tới cảm ơn người.” Ôn Hải dừng lại một chút rồi nói: “Hôm trước vương thúc gửi thư ép ta lui binh, thực là làm khó ta, hôm nay người cứu nàng, ta đã có thể yên tâm công thành.”

“Nếu ta không cứu nàng, vương huynh sẽ lui binh?”

“Sẽ không!”

Diệp Dạ Tâm trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Đã vậy, vương huynh cần gì phải khó xử, cũng không cần đến đây cảm ơn ta!”

Giọng nói Ôn Hải đầy châm biếm, “Người đã dám công khai đối nghịch với thúc phụ, hôm nay ta gọi người ra đây chỉ để nói vài chuyện, vương thúc trời sinh đa nghi, nhất định sẽ phái người đi thăm dò.”

Sắc mặt Diệp Dạ Tâm không đổi, “Hôm nay vương huynh đến tìm ta không phải là có lòng muốn giúp sao?”

“Hôm nay người chỉ có thể liên thủ cùng ta, bằng không đợi đến lúc chôn vùi cùng bọn họ đi.” Ôn Hải nói, “Bề ngoài, mấy vị tướng quân đó cống hiến cho vương thúc nhưng trên thực tế thì lại nghe theo lệnh của người khác. Người này vốn chỉ muốn mượn tay vương thúc làm việc, cũng đã chuẩn bị sẵn kế hoạch ngăn chặn ông ta, nào ngờ ta đột nhiên xuất hiện khiến hắn phải thay đổi kế hoạch.” Ôn Hải ý vị thâm trường cười nói: “Cố ý ra lệnh cho bọn họ giả bại trận để vương thúc cử người khác lên thay, đây rõ ràng là muốn hao tổn binh lực của vương thúc, bảo toàn thực lực của mình, đợi đến lúc vương thúc cùng ta tranh chấp lưỡng bại câu thương, ngư ông đắc lợi.”

Diệp Dạ Tâm thản nhiên nói: “Chủ ý này thật inh!”

Ôn Hải lại nói: “Đáng tiếc, thiên ý đã định, hắn khó mà được như ý nguyện!”

Diệp Dạ Tâm nhìn hắn, “Vương huynh gọi ta đến hẳn còn chuyện khác?”

Ôn Hải nhàn nhạt hỏi: “Nàng đang ở đâu?”

Diệp Dạ Tâm không trả lời vào thẳng ý chính, “Nàng tạm thời an toàn!”

“Nếu không phải đường đệ mềm lòng khiến vương thúc sinh nghi, ta và người tuyệt đối không thể hợp tác, sau này có lẽ còn phải quyết đấu thắng thua.” Ôn Hải mỉm cười nói, “Nhưng bất luận thế nào, người thắng cuối cùng nhất định là ta, người trong số mệnh của nàng cũng là ta, người không thể tranh giành với ta được.”

Diệp Dạ Tâm thản nhiên hỏi lại, “Thật vậy sao?”

Ôn Hải lại nói: “Ta nghe nói, thân thể đường đệ có chút kỳ hoặc, quan hệ với vương thúc dường như có nhiều khúc mắc.”

Diệp Dạ Tâm cười cười, “Đồ trong tay ta, vương huynh muốn ta tự mình dâng tặng quả thật không thú vị chút nào. Mặc dù ta cùng phụ vương không hòa thuận nhưng hợp tác với vương huynh cũng không phải là một ý kiến hay, sau này thành đại nghiệp, chẳng lẽ vương huynh sẽ bỏ qua cho ta sao?”

Ôn Hải nói: “Hôm nay chỉ có ta mới có thể bảo hộ thuộc hạ của người, về chuyện tương lai, phải xem tình thế sau này, nếu người không hợp tác với ta thì với tình hình hiện nay người sẽ rất phiền toái.”

Diệp Dạ Tâm xoay người bỏ đi.

Ôn Hải nhìn theo bóng lưng hắn nói: “Ba ngày nữa, ta chờ tin của người.”

Bạch Tiểu Bích thao thức suốt một đêm, hai nha hoàn ân cần hầu hạ, nàng không có bất cứ động thái nào, cũng không hỏi nhiều, ví dụ như đây là đâu, hắn đang ở đâu,... để mặc các nàng loay hoay trong phòng.

Sự thật chính là nàng đã quá si tâm vọng tưởng rồi. Hắn và Ôn Hải đều cùng một loại người, chỉ cần bọn họ ngồi được lên vị trí kia, có quyền lực chí cao sợ gì không có mỹ nữ. Bạch Tiểu Bích nàng không có nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, cũng không có tài nghệ cùng mưu trí, cái gì cũng không có, lại nhịn không được mềm lòng, dễ dàng giao bản thân mình cho hắn, lại không lường sức mình muốn hắn buông tha vị trí Quận vương gia, sống cuộc sống của thường dân, quả thực là quá ngây thơ rồi! Muốn hắn làm như vậy, trừ phi là kẻ ngu!

Có thể nào hắn đang hối hận không? Hôm nay hắn bởi vì chuyện đã làm mà không thể bỏ lại nàng, nàng lại trở thành vật cản đường hắn. Hoặc là, có khi nào hắn coi nàng như những cô nương kia? Sau khi xong chuyện liền phát tay áo bỏ đi, hắn là rất cao hứng?

Bạch Tiểu Bích dựa vào đầu giường, sắc mặt không chút thay đổi.

Ngày thứ hai hắn cũng không tới.

Sáng sớm ngày thứ ba, hắn cuối cùng cũng tới, giống lần trước bụng theo chén cháo nhỏ ngồi ở đầu giường.

Bạch Tiểu Bích chợt thấy phiền não, quay mặt không nhìn hắn, “Ta không đói bụng!”

“Ăn rồi ngủ tiếp!” Hắn mạnh mẽ ôm lấy nàng, mỉm cười nói: “Gần đây nhiều việc bận rộn nên không tới thăm ngươi được, sau này cũng không thể thường xuyên tới đây nữa.”

Bận việc quả nhiên là cái có tốt nhất, Bạch Tiểu Bích thấp giọng nói: “Người đã bận rộn như vậy thì cũng không cần quan tâm tới ta.”

Hắn không nói gì, chỉ yên lặng đem cháo tới gần miệng nàng.

Bạch Tiểu Bích trầm mặc trong chốc lát rồi từ từ húp vào, không biết tại sao, được hắn ôm trong lòng mà nàng lại cảm giác cả người có chút lạnh.

Mấy ngày tiếp theo hắn quả nhiên không tới thăm nàng. Mãi đến nửa tháng sau, hắn đột ngột xuất hiện nơi ngưỡng cửa, sắc mặt có chút khác thường, trong tay cũng không có bất cứ chén cháo nào cả.

Đau đớn trên người đã dần khỏi hắn nhưng nội tâm thủy chung khó có thể bình phục. Bạch Tiểu Bích ngồi cạnh bàn, bất an nhìn hắn.

Diệp Dạ Tâm đi tới gần nàng, “Nghe nói ngươi không ăn được, còn đau sao?”

Bạch Tiểu Bích đỏ mặt, lắc đầu nói: “Không có!”

Diệp Dạ Tâm ngồi xuống cạnh nàng, “Tạ Thiên Hải đã công chiếm Đều Châu, hắn đang tìm ngươi.”

Bạch Tiểu Bích sửng sốt, lắp bắp: “Ta phải trở về!”

Hắn gật đầu, “Tạm thời trở về cũng tốt, gần đây ta bận nhiều việc, sợ rằng không thể quan tâm tới ngươi.”

Giọng nói ân cần không chút biến hóa, Bạch Tiểu Bích nghe mà lạnh cả người, ngay cả lúc hay tin mình sắp bị xử tử nàng cũng chưa từng tuyệt vọng như vậy, nàng bắt quá chỉ muốn thử hắn mà thôi, không ngờ hắn thật sự muốn nàng trở về bên cạnh Ôn Hải, ý tứ cũng thật rõ ràng.

“Được, ngày mai ta sẽ đi!”

“Tạ Thiên Hải sẽ phái người tới đón!”

Thì ra hắn cũng đã sớm quyết định, hôm nay chỉ là thông báo cho nàng biết vậy mà thôi. Bạch Tiểu Bích cúi đầu không nói gì nữa.

62. Q.2 - Chương 6: Đường Xa Nước Cách!

Hai bên giao chiến nhiều tháng liền, Ngô vương tuy có bại tướng nhưng bên Cửu vương gia cũng phải cố hết sức mới giữ được thế cân bằng, hai bên bất phân thắng bại. Không ai ngờ được, trọng tướng bên Ngô

vương đột nhiên phát động binh biến, ngay cả bản thân Ngô vương cũng suýt bị bắt, may nhờ thân tín liêu chết bảo vệ, cả đem mang theo thuộc cấp vội vã trốn khỏi kinh thành. Trong lúc này, thành chủ ba thành Tây Nam cũng lần lượt khởi binh tiếp ứng Cửu vương gia.

Trận binh biến thay đổi ngoài ý muốn, Cửu vương gia thuận lợi chiếm được ba thành Hà Đông.

Người dân không ngừng đồn đãi chủ mưu của cuộc binh biến này chính là con của Ngô vương, Quận vương Tạ Thiên Tâm. Mỗi lần nói tới chuyện này, người người đều có chút hả hê, phụ thân mưu phản, hôm nay tới lượt nhi tử phản bội phụ thân, phụ tử nhà này quả nhiên không có một ai đáng tin tưởng.

Bạch Tiểu Bích ngồi bên trong tửu lâu, vừa ăn cơm vừa nói nghe ngóng tin tức. Nàng có chút kinh ngạc khi nghe người dân bàn tán. Không trách hẳn nói có việc cần làm, hóa ra là chuẩn bị cho cuộc binh biến này, nhưng nếu như vậy, người được lợi không phải là Ôn Hải sao?

Con đường kia vĩnh viễn chỉ có thể đi một mình, cho dù hẳn nhượng bộ thì người khác cũng chưa chắc yên tâm. Ôn Hải không phải là đối tượng hợp tác tốt.

Theo lý thuyết, nàng không nên quan tâm tới những chuyện của người kia, nhưng Bạch Tiểu Bích không nhịn được suy nghĩ, trực giác nói cho nàng biết, chuyện hẳn làm nhất định có liên quan tới nàng. Nếu không phải vì cứu nàng, tình phụ tử của hẳn với Ngô vương sẽ không xảy ra mâu thuẫn, ít nhất cũng không đến nỗi trở mặt thành thù. Ngô vương giao nàng cho hẳn canh giữ thật ra cũng chỉ để thử hẳn, vốn Ngô vương đã cố kỵ hẳn, cộng thêm những lời gièm pha bên ngoài, ông ta sao có thể không nghi ngờ? Hôm nay hẳn động thủ trước, Ngô vương tất sẽ có hành động, là tình thế ép buộc hẳn phải hợp tác với Ôn Hải. Chuyện này đối với hẳn mà nói không hề tốt chút nào, nếu vậy hẳn cần gì phải cứu nàng, để nàng ôm lấy ảo tưởng.

Bạch Tiểu Bích không chờ Ôn Hải phái người tới đón đã một mình rời đi, hai nha hoàn hiện tại cũng là do nàng thuê, ước chừng hẳn cũng không nghĩ tới nàng bỏ đi như vậy.

Bỏ đi đã gần một tháng, bạc trên người nàng còn lại không nhiều lắm, nàng cũng nên tìm một chỗ sớm ổn định mọi thứ thì hơn.

Liều gia ở thành Bắc muốn mua nha hoàn, rất nhiều người chờ sẵn ngoài cửa. Nếu là ngày thường thì không có nhiều người bán nữ nhi của mình như vậy, chỉ là hai năm chiến loạn liên miên, người chạy nạn quá nhiều, nghe nói Liều gia gia cảnh rất tốt, đối đãi hạ nhân cũng không mấy hà khắc nên có rất nhiều người muốn bán nữ nhi mình vào, thứ nhất là có tiền trang trải cuộc sống, thứ hai là để nữ nhi mình có được cuộc sống tốt hơn.

Bạch Tiểu Bích đi tới báo tên rồi đứng ở trong đám người chờ kết quả.

Bỗng nhiên, quản gia đi ra gọi lớn: “Người nào là Bạch nha đầu, nhị công tử của chúng ta gọi người vào.”

Bạch Tiểu Bích sững sờ, “Không phải là hầu hạ tam phu nhân sao?”

Quản gia giống như đã sớm lường trước phản ứng của nàng, thản nhiên nói: “Nhị phu nhân cũng thiếu người hầu, nhị công tử thấy người không tệ cho nên mới muốn gọi người vào để nhị phu nhân nhìn qua.”

Hóa ra là đi gặp nhị phu nhân, Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm, theo quản gia đi vào.

Bạch Tiểu Bích ngập ngừng gọi: “Quản gia...”

Vị quản gia kia không để ý tới nàng, đi nhanh về phía trước.

Nào có ai vô cớ bỏ người lại như vậy, cho dù hẳn không tiện gặp nhị phu nhân thì cũng nên sai nha hoàn dẫn nàng đi chứ. Bạch Tiểu Bích cảm thấy có gì đó không đúng lắm, chân chờ không biết nên vào hay nên đi.

Suy nghĩ một chút, nàng quyết định xoay người rời đi.

Nhưng đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng nam nhân cười nói: “Không ngờ người lại tới nhà ta làm nha hoàn, lòng can đảm ngày thường đâu rồi, sự phụ người đâu?”

Thanh âm hết sức quen tai, có điều giọng hơi khản. Bạch Tiểu Bích nghe thấy thân thiết, vội vàng xoay người, đợi nàng nhìn rõ người phía sau, vạn phần vui mừng gọi, “Nhị công tử!”

Đã lâu không gặp, bộ dáng Trần Thụy không mấy thay đổi, y phục màu tối khiến hắn trở nên chừng chạc hơn rất nhiều. Trần Thụy đi tới trước mặt Bạch Tiểu Bích, “Một năm không gặp lại biến thành nha hoàn, thật là một tiểu thư đáng thương!”

Bạch Tiểu Bích ngạc nhiên hỏi: “Đây không phải là Liễu gia sao, như thế nào lại thành nhà người?”

Trần Thụy nhìn chung quanh rồi nói, “Đây là ngày trước chuẩn bị để đón nàng đi, giấu diếm người nhà thu mua sản nghiệp, phủ trạch cũng lấy theo họ của nàng, cuối cùng cũng chỉ uống phí tâm tư, không ngờ tới có ngày nó lại cứu mạng cả nhà ta. Từ lúc Tứ vương gia cùng An xa hầu gặp chuyện không may, Trần gia chúng ta vì tránh truy xét của Ngô vương nên dọn tới đây, bên ngoài đây là Liễu phủ. Cũng may được Trầm chỉ huy sứ chỉ điểm, đại ca chộc giận Hoàng thượng nên đã sớm bị cách chức. Sau khi Ngô vương vào kinh, mặc dù có phái người đuổi bắt chúng ta nhưng cũng không đến nỗi đuổi tận giết tuyệt.”

Vô tình nhắc tới chuyện thương tâm của hắn, Bạch Tiểu Bích vội vàng nói sang chuyện khác, “Trần công tử cùng Trần thị lang vẫn ổn chứ?”

Trần Thụy cười như không cười nhìn nàng, “Người chỉ hỏi bọn họ?”

Bạch Tiểu Bích then thùng, “Tam công tử vẫn tốt chứ ạ?”

Trần Thụy nói: “Mặc dù Lý gia gặp chuyện không may nhưng em dâu may mắn cứu ra ngoài, chẳng qua là không còn chốn dung thân. Tam đệ đã hứa hôn với nàng, chỉ nói bất kể thế nào cũng không thể bỏ nàng được cho nên đã dẫn nàng về phủ, hai người bọn họ mới thành thân tháng trước.”

Bạch Tiểu Bích khẽ nói, “Đây chính là trong họa có phúc!”

Trần Thụy chấp tay nhìn nàng, “Hắn vừa mới thành thân, người lại chạy tới phủ đệ nhà ta làm nha hoàn, nếu để hắn biết sẽ rất phiền toái nên ta mới gọi người vào đây. Không phải còn có người muốn nhận người làm muội muội sao, sao hắn...”

Bạch Tiểu Bích cắt ngang lời hắn, “Nhị công tử nói gì vậy, đều là chuyện đã qua.”

Trần Thụy nhìn nàng trong chốc lát rồi hỏi: “Cửu vương gia đâu?”

Bạch Tiểu Bích có chút kinh ngạc, “Người... biết rồi?”

Trần Thụy cười cười, “Có thể khiến Trầm chỉ huy sứ cung kính như thế nhất định không phải là người đơn giản, chỉ là ngày trước ta không đoán ra đó chính là Cửu vương gia.”

Nếu hắn biết thân phận của Ôn Hải thì chuyện Trần gia rớt cuộc là do người nào âm thầm phá hoại, hắn cũng đã đoán ra được. Bạch Tiểu Bích thấp thỏm, lưu ý quan sát sắc mặt Trần Thụy.

Sắc mặt Trần Thụy không đổi, “Nhờ có Trầm chỉ huy sứ chỉ điểm, một nhà chúng ta mới có thể bình an vô sự, ta thấy như bây giờ cũng tốt, mặc dù không được như ngày xưa, không có cẩm y ngọc thực nhưng gia phụ rất hài lòng, cuộc sống thật ra rất tự tại.”

Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm, “Nói rất đúng, cuộc sống như vậy thật sự rất đáng ngưỡng mộ.”

Trần Thụy lại nói: “Cửu vương gia thắng là chuyện không thể nghi ngờ, đi theo hắn, vinh hoa phú quý vô cùng vô tận, chẳng lẽ hắn cũng không quản người nữa rồi?”

Bạch Tiểu Bích nói quanh co, “Không phải, hắn bận rộn chiến sự, ta... ta không muốn trở về làm phiền hắn.”

Trần Thụy nhìn nàng cười nói: “Cho nên người tâm huyết dâng trào chạy đến đây làm nha hoàn cho người ta?”

Bạch Tiểu Bích im lặng không nói.

Trần Thụy cũng không nói nhiều, “Ta sẽ an bài cho người, người tạm thời cứ ở đây đi.”

Bạch Tiểu Bích vội nói: “Không được, ta đi nơi khác.”

Trần Thụy hừ lạnh nói: “Thời buổi binh hoang mã loạn, tiểu nha đầu như người chạy loạn cái gì chứ. Ý vào vận khí không thể làm đại sự, thật không biết trời cao đất rộng, người cứ ở lại đây hầu hạ nhị phu nhân, nếu dám chạy loạn ta sẽ báo tin cho Cửu vương gia biết.”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Dù sao thì Trần gia cũng đang trốn tránh sự đuổi bắt của Ngô vương, để phòng ngừa vạn nhất nên không ở cùng nhau, vợ chồng Trần thị lang cùng Trần lão gia đang ở sơn trang ngoài thành, vợ chồng Trần Kỳ cùng vợ chồng Trần Thụy ở trong thành. Bạch Tiểu Bích đã từng gặp qua vị hôn thê của Trần Kỳ, nàng quả nhiên là tiểu thư khuê trung nhà giàu, mặc dù gia thế lụn bại nhưng Trần Kỳ đối với nàng rất tốt, nàng thường xuyên giúp nhị phu nhân quản lý chuyện trong nhà, đối đãi với nhị phu nhân hết sức cung kính.

Nhị phu nhân lớn hơn nàng vài tuổi, dịu dàng hiền lành, việc lớn việc nhỏ trong nhà đều do nàng quán xuyến, có lẽ do Trần Thụy đã dặn dò qua nên nàng hầy như không để Bạch Tiểu Bích làm việc gì cả, chỉ thỉnh thoảng nhờ nàng làm vài việc vặt vãnh cho có.

Được nàng chiều cố, Bạch Tiểu Bích ngược lại cảm thấy vô cùng bất an.

Nhị phu nhân cười nói: “Hắn đã dặn dò rồi, ngươi đừng trách ta.”

Bạch Tiểu Bích nói: “Nhị công tử...”

Nhị phu nhân vội vàng cắt ngang lời nàng, “Hiện tại mặc dù hắn vẫn còn giấu ta rất nhiều chuyện nhưng đối với ta vô cùng tốt, không giống như trước kia, ta nghĩ, hắn không nói chuyện của cô nương tất có nguyên do, ta cũng không nhất định phải biết, cô nương không cần lo lắng.”

Hai người đang nói chuyện thì Trần Thụy đi tới, “Lão gia tử muốn mua nhà mới, ta đã đi xem, cũng coi là rộng rãi.”

Bạch Tiểu Bích ngạc nhiên hỏi: “Nơi này ở không tốt sao, sao lại muốn mua nhà mới?”

Trần Thụy cười nói: “Vốn lão gia tử không chịu đổi họ, suốt ngày mắng ta làm nhục tổ tông, hôm nay đã không còn phải e ngại Ngô vương truy đuổi nữa nên muốn mua một phủ đệ rộng rãi hơn, một nhà đoàn tụ cùng chung sống, lấy lại nguyên họ.”

Bạch Tiểu Bích nhắc nhở, “Nếu muốn mua nhà thì nên mời phong thủy tiên sinh đến xem một chút.”

Trần Thụy nhìn nàng, “Ngươi có thể xem?”

Bạch Tiểu Bích đỏ mặt nói, “Ta không thể, ta chỉ đi xem náo nhiệt thôi.”

Phụ tử Ngô vương trở mặt, Quận vương gia dẫn binh lực ba thành Tây Nam ly khai khiến thực lực của Ngô vương suy giảm, Cửu vương gia thế như chẻ tre, xua binh Bắc thượng. Trong lúc này, hai thành Tây Bắc bỗng nhiên khởi binh hưởng ứng Cửu vương gia, binh lực từ nhiều hướng bủa vây, bức Ngô vương lui về kinh thành. Hôm nay Ngô vương mất đi đại thế, thân mình còn lo không xong, khó trách Trần gia không còn e sợ nữa.

Vùng này căn bản đã qua chiến loạn, tình hình dần chuyển biến tốt hơn, rất nhiều cửa hàng cùng từ lâu lần lượt mở cửa lại.

Trần Thụy thật sự mang theo Bạch Tiểu Bích đi coi nhà.

Hai người đi qua mấy con phố rồi dừng lại trước một tòa nhà, “Chủ nhà cùng họ với chúng ta, bởi vì mới mua tòa nhà bên thành Đông cho nên muốn bán nhà này, ta đã xem qua, bên trong khá hoàn hảo, rộng và đủ ánh sáng.” Hắn vừa nói vừa mang Bạch Tiểu Bích đi một vòng chung quanh.

Bạch Tiểu Bích đứng trước cửa chính một hồi lâu, “Ta thấy có chút không đúng lắm.”

Trần Thụy nhìn nàng, “Chỗ nào không đúng?”

Bạch Tiểu Bích đứng ở cửa nhìn ra con đường lớn trước mặt, “Ta cũng không biết, đây không giống với phần cung thổ giác sát, có vẻ như hướng của con đường này chính là nguyên nhân, ta chính là cảm thấy không đúng lắm. Nhị công tử không cảm thấy vừa ra cửa đụng ngay đường lớn sẽ rất khó chịu sao? Nhị công tử vẫn nên nhờ một vị tiên sinh tới xem kỹ lại rồi hãy mua...”

Nàng còn chưa dứt lời, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười, “Rất giỏi, hóa ra Bạch cô nương cũng biết phần cung sát. Tòa nhà này quả thật không nên mua, đường lớn xông thẳng vào đại môn, thế đường xa nước cách, vô cùng bất lợi.”

Bạch Tiểu Bích vội vàng nhìn sang.

Hai người sóng vai đi tới, gương mặt tuần mi tràn ngập vui mừng chính là Trần Kỳ; người nhỏ tuổi hơn, thấp phần tuần tú với nụ cười đơn thuần khả ái.

Trần Thụy cười nói: “Sao Trần chỉ huy sứ lại rảnh rỗi tới đây thế này?”

“Ta phụng mệnh Vương gia đi Tây Bắc làm chút chuyện, ngày hôm qua mới trở về.” Trần Thanh chấp tay nói rồi nhìn sang Bạch Tiểu Bích, “Vương gia phái ta ra ngoài làm việc, ta vừa đi ngang qua đây, không ngờ gặp được tam công tử, đang muốn đi tới quý phủ thăm hỏi Trần lão gia cùng Trần thị lang, không ngờ lại gặp được hai người ở đây.”

Bạch Tiểu Bích chợt hiểu ra, hôm trước hai thành Tây Bắc khởi binh hưởng ứng chắc là do Ôn Hải sai hấn làm.

Trần Kỳ tiến lên hành lễ, “Bạch cô nương!”

Bạch Tiểu Bích lui lại một bước, hoàn lễ nói: “Tam công tử!”

Sắc mặt Trần Kỳ khẽ biến, kinh ngạc nhìn nàng.

Trần Thụy vỗ vai hấn, cười nói: “Trần Chỉ huy sứ là khách quý, trở về rồi nói sau.”

Đêm hôm đó, Trần Thanh quả nhiên tới hậu viện gõ cửa phòng Bạch Tiểu Bích, Bạch Tiểu Bích bất đắc dĩ, vì sợ nha hoàn nhìn thấy sẽ nói ra nói vào, đành phải mở cửa để hấn bước vào.

Trần Thanh cười nói: “Vương gia vẫn phái người đi tìm Bạch cô nương, không nghĩ tới cô nương lại trốn ở chỗ này.”

Bạch Tiểu Bích nhìn hấn nói: “Xin công tử đừng nói cho Vương gia biết.”

Trần Thanh khoanh tay, ánh mắt đầy ý cười nhìn nàng: “Này cũng thật kỳ quái!”

Bạch Tiểu Bích nói quanh co, “Bọn họ đấu qua đấu lại, ta trở về làm gì chứ, lại nói... ta chán ghét những việc tranh đấu kia.”

Trần Thanh nhìn nàng, “Vương gia nhờ ta chuyển lời tới người.”

Bạch Tiểu Bích giương mắt nhìn hấn.

Trần Thanh nói: “Đồ đệ dám can đảm nghịch lại sư mệnh, trở về nhất định sẽ nghiêm trị không tha.”

Khóe miệng Bạch Tiểu Bích miễn giạt giạt, “Vương gia là Vương gia, thầy trò cái gì chứ, để người khác nghe được sẽ chê cười.”

Trần Thanh lại nói: “Ta có nghe nói Vương gia muốn cưới con gái của Lữ tướng quân, nhưng chuyện này chỉ trăm lợi mà không có hại, trước giờ người thiếu tình đạt lý, thật sự không nên vì chuyện này mà giận dữ.”

Bạch Tiểu Bích vội lên tiếng giải thích, “Trần công tử nói gì vậy, ta cũng không giận dữ ai cả.”

Trần Thanh nhìn nàng, “Vậy tại sao không chịu trở về?”

Cho dù nàng có thể chấp nhận được những chuyện này nhưng nàng là người biết lượng sức mình, bản thân mình cũng đã giao cho người ta rồi, sao có thể trở lại bên cạnh hấn? Bạch Tiểu Bích né tránh ánh nhìn của hấn, “Ta chỉ là không thích cuộc sống như vậy, không thích đi kinh thành, càng không muốn cả đời ở trong cung cấm.”

Trần Thanh nhíu mày hỏi: “Người thật sự muốn ở lại Trần gia?”

Bạch Tiểu Bích nói: “Tóm lại ta sẽ không trở về, xin Trần công tử giúp ta một lần.”

Trần Thanh làm khó nói: “Lừa gạt Vương gia không phải là chuyện nhỏ, chẳng những người trốn không thoát còn có thể làm liên lụy tới ta, để ta suy nghĩ biện pháp vẹn toàn rồi tính. Trễ rồi, ta không quấy rầy người nữa, có gì để mai nói sau.”

Buổi sáng hôm sau, Bạch Tiểu Bích rảnh rỗi liền đi tìm hấn nhưng không thấy, hóa ra hấn đã sớm bị Trần lão gia gọi qua nói chuyện. Xế chiều nàng lại đi tìm hấn, được nha hoàn báo lại là hấn đã được Trần thị lang mời đi. Đợi đến ngày hôm sau, hấn lại cùng Trần Thụy ra ngoài xem nhà. Mấy ngày liên tiếp hấn tìm đủ lý do để tránh né nàng, ngay cả Trần Thụy cũng bị hấn lôi theo, tìm không thấy bóng dáng đâu cả.

Bạch Tiểu Bích càng nghĩ càng cảm thấy bất an, đang muốn tìm nhị phu nhân thương lượng thì lại thấy Trần Kỳ đi tới.

Hai người đồng thời đứng lại.

Trần Kỳ không hành lễ cũng không chào hỏi, chỉ đứng đó nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích đành phải lên tiếng trước: “Tam công tử!”

Trần Kỳ nhìn nàng, “Chuyện của Bạch cô nương, nhị ca cũng đã nói với ta, ngày đó từ biệt, vốn tưởng sẽ không còn cơ hội gặp lại, không ngờ...” Không ngờ hôm nay gặp lại, hấn đã có thể tử.

Bạch Tiểu Bích nói: “Tam phu nhân đối nhân xử thế rất tốt, tam công tử rất có phúc khí!”

Trần Kỳ gật đầu, “Gương kia, Bạch cô nương vẫn còn giữ sao?”

Bạch Tiểu Bích sững sờ trong chốc lát mới kịp phản ứng: “Còn!”

Trần Kỳ khẽ mỉm cười, “Bạch cô nương giữ lại nó, ta cũng cảm thấy được an ủi phần nào.” Hấn chậm rãi bước đến gần nàng, lúc đi ngang qua nàng, thấp giọng nói: “Trần công tử đã sớm đưa tin về kinh thành, chỉ sợ Cửu vương gia đã biết chuyện.”

Bạch Tiểu Bích giật mình, cảm tạ hấn rồi vội vàng rời đi.

Nàng sớm nên đoán ra mới đúng, Trần Thanh sao có thể đối gạt Ôn Hải được, một mặt giữ chân nàng, một mặt âm thầm gửi thư cho Ôn Hải. Bạch Tiểu Bích biết nơi đây không thể ở lâu nữa, trong lòng thầm mắng Trần Thanh mấy trăm lần, thậm chí không kịp nói lời từ biệt với Trần Thụy, vội vàng thu thập đồ đạc rời đi.

Nàng vừa ra tới cửa, phía sau liền có nha hoàn đuổi theo đưa cho nàng một cái túi, “Công tử bảo đưa cho cô nương thứ này.”

Bạch Tiểu Bích nhận lấy túi đồ, thấy bên trong nặng trĩu cũng đoán được là gì, cũng không từ chối, vừa muốn lên tiếng cảm ơn liền nghe thấy tiếng chân dồn dập ở phía xa, một chiếc xe ngựa sơn màu đen rất nhanh chạy tới, dừng lại ở cửa lớn.

Hai người còn đang sững sờ thì phu xe đã bước xuống, cung kính nhắc màn xe lên.

Bạch Tiểu Bích vừa thấy rõ người bên trong, vội vàng cảm tạ nha hoàn nọ, cúi đầu bỏ chạy.

Đằng sau có người trầm giọng quát: “Đứng lại!”

Bạch Tiểu Bích giả vờ không nghe thấy, vội vàng chạy trốn qua mấy con phố mới quay đầu lại nhìn, thấy hấn không đuổi theo mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Tiểu Bích đang muốn đi tiếp thì phía sau đột nhiên xuất hiện một bóng người.

“Quả nhiên là không ngoan, lá gan càng ngày càng lớn.” thanh âm nhàn nhạt vang lên.

Bạch Tiểu Bích biết không thể tránh khỏi, cúi đầu không dám nói tiếng nào.

Thấy bộ dáng kia của nàng, thần sắc Ôn Hải có chút nhu hòa, kéo tay nàng nói: “Theo ta trở về!”

Bạch Tiểu Bích giãy giụa, “Vương gia...”

Ôn Hải nhìn nàng, “Cải lệnh sư phụ, nên phạt thế nào?”

Bạch Tiểu Bích lại nói: “Sư phụ ta là Ôn Hải, không phải Vương gia!”

Ôn Hải lại hỏi: “Vậy thì cải lời phu quân?”

Bạch Tiểu Bích sợ hãi nói: “Vương gia nói gì vậy!”

Ôn Hải kéo nàng lại gần, “Phụ chính là trời, phụ thân người không dạy người tam tông tứ đức sao?”

Trước khí thế bức người của hắn, Bạch Tiểu Bích cố gắng trấn định nói: “Vương gia nói đùa, Vương gia không phải trượng phu của Vương phi sao? Ta đâu dám trèo cao!”

Ôn Hải nhìn nàng, đáy mắt ẩn chứa ý cười, “Chuyện này trở về rồi nói!”

Bạch Tiểu Bích không thoát thân được, nội tâm gấp gáp không thôi, nhưng vẫn kiên trì nói: “Ta không biết là vì nguyên cớ gì, nhưng chẳng phải Vương gia muốn lung lạc Lữ tướng quân sao? Ngày trước mang theo ta cũng chỉ vì mạng cách của ta đặc biệt, hôm nay đại sự của Vương gia đã thành, ta đã không còn giúp gì được nữa, đối với Vương gia mà nói cũng không còn quan trọng nữa, nếu không phải Diệp công tử cứu ta thì ta đã sớm chết dưới tay Ngô vương rồi.”

“Tức giận vì chuyện này?” Ôn Hải nhíu mày, “Lui binh là chuyện hệ trọng, Ngô vương cố ý dò xét, nếu để hắn được như ý thì sau này nhất định được voi đòi tiên, nếu ta thua, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho người. Tâm tư người đơn giản, không rõ được sự lợi hại trong này thì cũng thôi, dẫu sao thì ta cũng sẽ không vì một người nào mà lui binh.”

Bạch Tiểu Bích thuận miệng nói: “Ta vốn không xứng ở lại bên cạnh Vương gia, Vương gia trở về đi thôi.”

“Người như thế nào?”

“Sau này Vương gia sẽ lên ngôi, tam cung lục viện không thiếu thứ gì, ta vốn không thích cuộc sống trong cung cấm, càng không thích ngày ngày quỳ vãn an người ta.”

Ôn Hải hiển nhiên đã có chút tức giận, “Từ trước đến giờ người rất hiểu biết, như thế nào lại ghen tị đến mức này?”

Bạch Tiểu Bích cả giận nói: “Ta chính là đang ghen đó, Vương gia quản ta được sao?!”

Ôn Hải cũng không để ý tới, kéo nàng đi về phía xe ngựa sớm đã chờ trước ngõ, hắn dùng lực ném nàng vào trong xe rồi hạ lệnh cho phu xe giục ngựa lên đường.

63. Q.2 - Chương 7: Huynh Đệ Hợp Tác!

Đám người Lữ Phục đã mang binh đi trước, Bạch Tiểu Bích trở về không gặp được bọn họ. Ôn Hải cùng mấy vị tướng quân tạm thời đóng giữ ở Đều Châu, hai người vừa trở về, Ôn Hải ném nàng vào một gian phòng nào đó rồi bỏ đi nghỉ ngơi.

Bạch Tiểu Bích biết mình không trốn được nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong phòng.

Tối buổi chiều, Ôn Hải tới thăm nàng, thái độ đã tốt hơn rất nhiều, “Ăn cơm rồi?”

Bạch Tiểu Bích không đáp.

Ôn Hải nghĩ nàng còn tức giận chuyện Lữ tiểu thư, đưa tay kéo nàng vào lòng nói: “Lữ tướng quân là người có danh vọng, lại là bậc trung thần, thấy ta đối đãi với người không giống người khác tự nhiên sẽ cảm thấy bất an. Ngày đó người mời rượu làm rất tốt, Lữ tướng quân từng khen ngợi người hiểu lý lẽ. Lữ tiểu thư vào cung đối với ta chỉ có lợi chứ không có hại, đã nói là tam cung lục viện, bất quá cũng chỉ thêm mấy người mà thôi. Ngày trước tị nạn trên núi, không phải người nói muốn cùng ta suốt đời sao? Sau này ngày nào ta cũng ở cùng người, thế nào?”

Hắn ôn nhu nhượng bộ, nhưng nàng bây giờ sao có thể cùng hắn cả đời được? Bạch Tiểu Bích nhớ tới chuyện hoang đường mình đã làm, miễn cưỡng cười, lắc đầu nói: “Ta...”

“Những chuyện này không nên vội vàng, đợi người thông suốt rồi hãy nói.” Ôn Hải cắt ngang lời nàng, “Theo ta ra khỏi thành gặp một người đã, người này người cũng biết.”

Thấy hắn không bức bách mình, Bạch Tiểu Bích thở phào nhẹ nhõm.

Lần này ra khỏi thành không quá khoa trương, Ôn Hải cũng không mang theo nhiều người, cả đội ngũ chỉ hơn chục người nhưng đều là cao thủ hàng đầu đã được tuyển chọn kỹ lưỡng. Đi được nửa đường thì chỉ

còn Ôn Hải cùng Bạch Tiểu Bích hai người cộng thêm một người lính cầm đèn dẫn đường, những cao thủ kia đã sớm ẩn mình. Bề ngoài bình thản như không có chuyện gì nhưng thật ra đã sớm phòng bị hết thấy, hai bên đều ngằm hiểu lẫn nhau nên rất giữ thể diện.

Bạch Tiểu Bích còn đang nghi hoặc, đợi đến khi nàng nhìn thấy người Ôn Hải muốn gặp, bao nhiêu nghi ngờ đều tan thành mây khói, nội tâm không khỏi nhảy loạn.

Không có ánh đèn, ánh trăng mờ ảo soi rõ thân hình người kia, ngay cả khi hắt khoác chiếc áo choàng nhưng rất dày cũng không thể nào che kín được khí độ tiêu sái quen thuộc đó.

Nghe tiếng bước chân, người kia quay lại, “Vương huynh!”

Ôn Hải đứng nguyên tại chỗ, “Huynh đệ ta khó lắm mới có được ngày hôm nay, đường đệ cần gì khách khí.”

“Chúc mừng Vương huynh đã được như ý nguyện.”

“Bên thành Tây Nam thế nào rồi?”

“Vẫn ổn cả!”

Ôn Hải lúc này mới cười nói: “Sau này vào kinh rồi, đường đệ cũng sẽ được như nguyện ý.” Mặc dù hiện nay Ngô vương không còn là uy hiếp lớn nữa nhưng dưới trướng ông ta vẫn còn rất nhiều đại thần trong triều, đấu qua đấu lại khiến người ta rất đau đầu. Hôm nay để hấn nắm binh lực ba thành Tây Nam, nếu thành Tây Nam vô ý để lọt cá lớn hoặc là bọn họ lâm trận phản chiến thì sẽ rất phiền toái, vẫn nên thận trọng thì hơn.

Hai người người một câu ta một lời, bề ngoài xem ra vô cùng thân thiết.

Bạch Tiểu Bích đứng sau Ôn Hải, đôi môi hồng bị nàng cắn nát cả.

Hai người nói đủ thứ chuyện, nàng càng nghe càng cảm thấy không hiểu nên cũng không để tâm nghe. Nhưng có một chuyện nàng rất rõ ràng – hấn thậm chí còn không liếc nhìn nàng một cái, giống như nàng không hề có mặt vậy.

Không biết đã bao nhiêu lần nàng tưởng tượng lúc hai người gặp mặt, có lẽ hấn sẽ tránh nàng, có lẽ hấn sẽ mỉm cười chào nàng. Ít nhất là hấn nhận ra sự tồn tại của nàng.

Trên thực tế, hấn chẳng nhìn nàng lấy một lần, phảng phất như nàng không hề có mặt, hấn quên mất nàng giống như đã quên những cô nương kia.

Bạch Tiểu Bích thật sự khó chịu, nội tâm muốn chạy trốn khỏi chỗ này.

Nhưng đúng lúc này, Ôn Hải nhớ tới nàng, xoay người hỏi: “Sao lại trốn phía sau ta, còn không mau tạ ơn Quận vương, người lên lút bỏ đi khiến hấn rất lo lắng.”

Hấn có lo lắng cho nàng? Nội tâm Bạch Tiểu Bích khê động, chưa kịp suy nghĩ đã nói: “Bên ngoài thật sự rất lạnh, Ôn đại ca mau bàn xong chính sự rồi chúng ta trở về thôi.”

Ôn Hải có chút ngoài ý muốn, trầm tư một lúc lâu mới nói: “Hôm trước Quận vương gia cứu ngươi, còn không mau tạ ơn?”

Mượn ánh đèn lồng, thấy gương mặt tuần tú của hấn nghiêm lại, Bạch Tiểu Bích rút cuộc cũng không còn khó chịu nữa, hóa ra hấn vẫn rất để ý tới nàng, thấy nàng lấy lòng Ôn Hải liền biểu lộ khó chịu.

Bạch Tiểu Bích nghĩ vậy, lập tức tiến lên hành lễ nói: “Đa tạ Quận vương gia!”

Lời nói tuy khách khí nhưng lại không mang theo chút ý tứ cảm kích nào, nàng thậm chí còn ngẩng đầu nhìn thẳng vào hấn.

Diệp Dạ Tâm khôi phục lại vẻ thản nhiên, cúi đầu cười nói: “Không cần khách khí!”

Bạch Tiểu Bích nghe vậy, lập tức lui về phía sau Ôn Hải.

Ôn Hải tiếp tục nói chuyện với Diệp Dạ Tâm: “Trong vòng một tháng có thể đoạt lại thành không?”

Diệp Dạ Tâm suy nghĩ một lát rồi nói: “Có thể!”

Ôn Hải gật đầu hài lòng, “Đến lúc đó ta sẽ cho người thông báo.”

Diệp Dạ Tâm gật đầu, “Vương huynh cứ yên tâm.”

Ôn Hải cũng không nói nhiều nữa, kéo Bạch Tiểu Bích, “Trở về thôi!”

Lực đạo so với ngày thường mạnh hơn rất nhiều, Bạch Tiểu Bích bị đau nhưng nàng cố nhịn không kêu thành tiếng, chỉ nhẹ hít một hơi sâu ổn định lại tâm trạng.

Diệp Dạ Tâm vẫn không nhìn nàng, bất động đứng đó.

Ôn Hải cũng rất bình tĩnh, mang theo mọi người trở lại phủ, ném Bạch Tiểu Bích vào phòng nàng rồi đi nghị sự với các vị tướng quân. Bạch Tiểu Bích ở trong phòng không ngừng hối hận, hấn tâm kế thâm trầm, trò vật của nàng sao có thể qua mặt hấn được, thật sự là không nên hành động theo cảm tính.

Nửa canh giờ trôi qua, Ôn Hải quả nhiên quay lại tìm nàng.

Bạch Tiểu Bích vừa mới tắm rửa xong, vội vã mặc quần áo, có chút lúng túng nói: “Đã trễ thế này, Vương gia còn chưa nghỉ ngơi sao?”

“Mở cửa!”

“Đã trễ thế này...”

“Nếu không mở ta sẽ tự đi vào.”

Thấy hấn không có ý định đi, Bạch Tiểu Bích bất đắc dĩ phải đi ra mở cửa.

Ôn Hải vừa bước vào đã xoay người đóng cửa lại.

Bị khí thế của hấn lấn át, Bạch Tiểu Bích không tự chủ lui về phía sau, tay lại bị hấn bắt được.

“Vương gia!”

“Không phải là Ôn đại ca nữa sao?”

Bạch Tiểu Bích cúi đầu, không biết nên phản bác thế nào.

Ôn Hải lạnh lùng nói: “Đi theo hấn tuyệt sẽ không có kết quả tốt, người tốt nhất nên hiểu rõ điều này.”

Bạch Tiểu Bích thấp giọng, “Ta biết, ta cũng không nghĩ...”

“Không nghĩ?” Ôn Hải nhíu mày, “Như vậy, ba từ ‘Ôn đại ca’ kia là thật tâm? Ta họ Tạ, đứng hàng thứ chín, sau này người gọi ta là Cửu ca, thế nào?”

Bạch Tiểu Bích cắn môi, im lặng không nói.

Ôn Hải nâng cằm nàng, “Sao vậy?”

Bạch Tiểu Bích giãy dụa, “Vương gia!”

Nàng vừa mới kêu lên hai tiếng này, cả người đã bị ném lên giường.

Bạch Tiểu Bích đã không còn u mê như trước nữa, nàng dĩ nhiên biết hấn muốn làm gì, vội vàng đứng dậy muốn chạy trốn, chỉ là mới chạy được hai bước đã bị hấn nặng nề áp xuống.

Cảnh tượng đêm đó lần nữa hiện ra trong đầu, không có đau đớn cũng như vui vẻ, giờ phút này nàng chỉ thấy thẹn và hối hận vô cùng. Nếu nói hận người kia, nàng càng hận chính mình hơn, nếu thời gian có thể quay ngược lại, nàng tuyệt đối sẽ không làm ra những chuyện như vậy, còn hiện tại, bảo nàng làm chuyện ấy cùng người khác, nàng căn bản không thể làm được.

Ôn Hải chế trụ tay nàng, “Nghe lời, về sau đi theo ta, không nên loạn tưởng nữa.”

Nếu như chuyện kia không phát sinh thì có lẽ nàng sẽ theo hấn cả đời này, nhưng hiện tại thì trăm triệu lần không thể. Bạch Tiểu Bích rối loạn kêu lên, “Không thể, không được!”

Một chút ôn nhu cuối cùng cũng biến mất, hấn vung tay xé y phục trên người nàng.

Bạch Tiểu Bích bất chấp tất cả, “Không phải vì nguyên nhân này, ta...”

“Bẩm Vương gia, Quận vương gia có chuyện cầu kiến người.” Ngoài cửa đột nhiên có người lên tiếng bẩm báo.

Hai người trên giường nhất thời dừng lại động tác.

Rất lâu sau đó, bên ngoài vang lên giọng nói quen thuộc, “Đệ vừa chợt nhớ tới một chuyện, mạo muội vào thành, quấy rầy Vương huynh, không biết Vương huynh có thể ra ngoài gặp mặt một chút không?”

Bạch Tiểu Bích vội vàng quay mặt né tránh.

Ánh mắt sắc bén, khỏe miệng khê nhếch lên thành nụ cười lạnh, Ôn Hải đứng dậy kéo nàng ra ngoài.

Diệp Dạ Tâm quả nhiên đứng ở bậc tam cấp, sắc mặt ôn hòa.

Vẻ giận dữ bị Ôn Hải thu lại không còn chút vết tích, mỉm cười nói: “Chuyện gì quan trọng đến nỗi có thể khiến đường đệ giữa đêm vào thành tìm ta?”

Diệp Dạ Tâm nói: “Ta có vài lời muốn nói cùng nàng.”

‘Nàng’ trong lời nói của hắn là ai thì cả ba người đều hiểu rất rõ ràng.

Áo bị xé rách, gió lạnh thổi vào khiến Bạch Tiểu Bích run rẩy, bàn tay đang nắm cổ tay nàng đột nhiên tăng thêm lực khiến nàng đau kêu thành tiếng. Nàng cảm thấy vô cùng nhứt đầu, hắn muốn nói gì với nàng chứ? Thật ra thì từ đầu đến cuối đều là nàng ngớ ngẩn, cũng không thể trách hắn được.

Đôi mắt hắn nhìn nàng không chút thay đổi.

Ôn Hải nhìn nàng, “Quận vương có lời muốn nói với người.”

Bạch Tiểu Bích không nhin được, làm khó nói: “Trẻ thế này nói chuyện thật không tiện, Quận vương gia có gì thì để mai nói sau đi.”

Diệp Dạ Tâm không phản ứng, sắc mặt Ôn Hải có chút ôn hòa hơn.

Bạch Tiểu Bích nhân cơ hội rút tay về, xoay người trở về phòng, vội vàng đóng chặt cửa phòng.

Ôn Hải chậm rãi bước xuống, “Đường đệ vừa tới, hay là ở lại một vài bữa?”

Diệp Dạ Tâm khê cười, cũng không cự tuyệt, “Cung kính không bằng tuân mệnh, chuyện bên kia đệ đã an bài thỏa đáng, Vương huynh chỉ cần chờ tin tức là được.”

Ôn Hải xoay người phân phó hạ nhân chuẩn bị phòng, cười nói: “Hiện tại còn sớm, chúng ta đi uống mấy chén.”

Mấy ngày tiếp theo, Bạch Tiểu Bích thập phần khó chịu, không nghĩ tới hắn ở lại thật, nhưng tình thế hôm nay thật sự không tiện bộc lộ bất mãn trong lòng, trong tay hắn có binh lực bốn thành của Ngô vương, lại có thêm binh lực của ba thành Tây Nam, đối với Ôn Hải có chút cố kỵ. Đối phó hắn chỉ là chuyện sớm hay muộn, bất luận trên danh nghĩa hay là thực lực, hắn hoàn toàn không có cơ hội chiến thắng, còn không nhanh tìm kế thoát thân mà dùng dằng ở lại đây, đến tột cùng là hắn định làm gì, thật cam tâm làm mai nàng cho người khác?

Có lẽ, hắn cũng không còn đường lui.

Một khắc khi hắn trở mặt cùng Ngô vương kia thì đã định hắn phải hợp tác với Ôn Hải, quả thật, nếu phụ tử bọn họ một lòng tương trợ nhau thì Ôn Hải cũng chưa chắc có thể chiếm được ưu thế như hôm nay, cho dù chiếm được cũng phải mất một thời gian dài.

Bạch Tiểu Bích không ngừng lo lắng nhưng lại không có cách nào chủ động đi tìm hắn được, bởi vì hắn thủy chung không chịu liếc nhìn nàng lấy một lần.

Mười ngày sau, tin tức từ chiến trường đưa tới, Lữ Phục thuận lợi chiếm được thành An Bình.

Đều Châu đã được bố trí thỏa đáng, Ôn Hải cùng Diệp Dạ Tâm theo kế hoạch, quyết định đi đến thành An Bình.

Bạch Tiểu Bích nhìn xe ngựa trước mắt, không chịu lên nói: “Đây là xe của Vương gia, nếu ta ngồi chung thì không được hợp lễ cho lắm.”

Ôn Hải nhìn nàng, “Quận vương còn một cỗ xe khác.”

Bạch Tiểu Bích lập tức lắc đầu: “Không được, ta vẫn nên ngồi xe khác thì hơn.”

Ôn Hải thần nhiên nói: “Không còn sớm nữa, chúng ta không thể trì hoãn vì chuyện nhỏ như vậy được.” Nói rồi quay sang Diệp Dạ Tâm, “Đường đệ nghĩ sao?”

Diệp Dạ Tâm khẽ nhếch khóe miệng, “Vương huynh nói rất đúng!”

Bạch Tiểu Bích càng thêm bực bội, ngoài cười trong không cười nói: “Là ta không đúng, vẫn là xe của Vương gia thôi!”

Ôn Hải giơ tay muốn đỡ nàng lên xe, nhưng đúng lúc này, một chiếc xe ngựa từ xa chạy tới, tốc độ vô cùng nhanh.

Thị vệ bên cạnh vội vàng chạy đến ngăn chiếc xe ngựa kia lại.

“Biểu ca!” một nữ tử từ trong xe lao ra, hốc mắt đỏ hồng nói: “Quả nhiên là huynh! Huynh thật sự ở đây!”

Ôn Hải có chút ngoài ý muốn, “Thu Huỳnh?!”

Nữ tử đi tới trước mặt hắn, lau nước mắt nói: “Cha cùng mọi người bị Ngô vương hạ độc thủ, vì sao huynh không tới tìm ta?”

Ôn Hải nhú mày, ôm nàng vào lòng, nhu hòa nói: “Ta may mắn thoát được, vừa ra ngoài liền biết mọi người gặp nạn, chỉ là... hôm nay Ngô vương đã không còn quyền thế, ngày chúng ta tiến vào kinh thành cũng chính là ngày ta báo thù cho cậu!”

Hiện tại nàng chỉ còn lại người thân duy nhất là hắn, Phó Thu Huỳnh vốn thích hắn từ lâu, phò mặc bản thân trong lòng hắn khóc lớn: “Ta vẫn đi tìm huynh mà không thấy, may mà hôm trước Nam Quận vương truyền tin cho ta, nói huynh đang ở đây!”

Ôn Hải nhìn Diệp Dạ Tâm, “Đa tạ đường đệ!”

Diệp Dạ Tâm nói: “Ta chỉ ngẫu nhiên gặp được Phó tiểu thư lúc nàng đang tìm Vương huynh!”

Phó Thu Huỳnh sao có thể nghe ra hàm ý của hai người, ngẩng đầu nhìn Ôn Hải, “Lúc trước ta suýt hiểu lầm biểu ca, hóa ra mọi chuyện đều là do Ngô vương làm ra, biểu ca nhất định phải báo thù cho cha cùng mọi người!”

“Chuyện này muội không cần phải lo, nếu muội đã đi theo ta thì cũng không thể tùy hứng như trước được.” Ôn Hải vỗ vỗ lưng nàng, nhìn Bạch Tiểu Bích giới thiệu, “Đây là biểu muội của ta, mẫu phi của ta trước khi tiến cung chính là con gái của hội trưởng phái Đang Nguyên.”

Bạch Tiểu Bích sớm đã nhận ra nàng ta, chỉ cười chào, “Phó tiểu thư!”

Phó Thu Huỳnh cũng rất thân thiết nói: “Lần trước ngộ thương Bạch muội muội, muội muội đừng trách ta.”

Ôn Hải nhìn nàng, “Ngộ thương?”

Bạch Tiểu Bích vội lắc đầu, “Không có gì đáng ngại.”

Ôn Hải cũng không hỏi nhiều, “May mà Thu Huỳnh không có chuyện gì, huynh muội ta đã lâu không gặp, người ngồi xe Thu Huỳnh đi vậy.”

Bạch Tiểu Bích cầu còn không được, vội gật đầu chào ứng.

Phó Thu Huỳnh vốn có địch ý với nàng, nhưng nghĩ mình là tỷ tỷ thì phải rộng lượng, hôm nay thấy Ôn Hải quan tâm mình như vậy, nội tâm càng thêm vui sướng, cũng không so đo, mặc hắn dìu mình lên xe.

Bạch Tiểu Bích xoay người, đã thấy một cánh tay đưa tới trước mặt.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, cười nói: “Đi thôi!”

Là hắn báo tin cho Phó Thu Huỳnh tới giải vây? Bạch Tiểu Bích chẳng những không cảm kích mà ngược lại càng thêm khó chịu, ngẩng đầu đi về phía cỗ xe ngựa kia, “Không nhọc Quận vương gia, ta đi xe của Phó tiểu thư là được rồi!”

Nửa đêm, dịch quán thập phần yên tĩnh bỗng nhiên truyền đến tiếng kêu đau đớn nhưng rất nhanh biến mất, giống như đã bị người ta bịt miệng lại vậy, không lâu sau đó có tiếng người sợ hãi kêu lên: “Thích khách! Có thích khách!”

Dịch quán nháy mắt trở nên âm ỉ cùng hỗn loạn, tất cả mọi người tập trung lại trong viện, đèn đuốc chiếu sáng mọi góc ngách.

Bạch Tiểu Bích vốn không ngủ được nên cũng rời giường ra xem tình hình.

Ôn Hải đứng ở bậc cửa, thấy nàng vô sự mới thở phào nhẹ nhõm. Thì ra vừa rồi có thích khách lẻn vào dịch quán hành thích hắn, bị thị vệ phát hiện, đáng tiếc là thích khách đã nhanh chân chạy thoát. Võ công của Thân Biên cũng tính là số một số hai trong đội thị vệ, không ngờ được thân thủ đối phương lại cao như vậy, hắn cũng không dám khinh địch, lập tức phân phó thuộc hạ lục soát khắp dịch quán.

Náo loạn gần một canh giờ, mọi người mới mệt mỏi tản về phòng nghỉ ngơi.

Phó Thu Huỳnh lớn tiếng mắng: “Hắn là người của lão tặc Ngô vương kia rồi!”

Bạch Tiểu Bích liếc nhìn những người bên cạnh, thấy hắn không tỏ vẻ gì mới yên tâm một chút.

Phó Thu Huỳnh cũng ý thức được mình lỡ lời, lúng túng giải thích: “Ta giận quá mới nói vậy, Quận vương gia...”

“Mạng ta do trời định, chỉ dựa vào mấy tên thích khách đó mà muốn lấy mạng của ta?” Ôn Hải bất động thanh sắc cắt ngang lời nàng, kéo nàng đi về dãy phòng nói: “Muội đi nghỉ đi, sáng sớm mai còn phải lên đường.”

Bạch Tiểu Bích nhìn bóng lưng hai người, lắc đầu.

Chuyện phái Đang Nguyên mặc dù là do Ngô vương hạ thủ nhưng hắn cũng không thoát khỏi liên quan, từ đầu đến cuối đều là hắn lợi dụng phái Đang Nguyên, phát hiện những người đó có dã tâm mới thuận thế mượn tay Ngô vương tiêu diệt bọn họ. Phó tiểu thư chắc cũng hiểu chuyện này, chỉ là nàng ta không muốn tin, rốt cuộc lựa chọn tin tưởng hắn, đối với nàng ta mà nói, cũng không hẳn là chuyện xấu.

Trên hành lang chỉ còn lại hai người, Bạch Tiểu Bích xoay người muốn về phòng.

Diệp Dạ Tâm kéo tay nàng, “Đợi đã!”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn, “Quận vương gia tự trọng!”

Diệp Dạ Tâm sững sờ, khóe miệng không nhịn được cong lên thành nụ cười mỉm.

Chuyện không nên làm cũng đã làm, bây giờ nói ‘tự trọng’, Bạch Tiểu Bích hiển nhiên hiểu lầm hàm ý của nụ cười mỉm kia, trong lúc tức giận, cũng không suy nghĩ nhiều đã rút cây trâm bạc trên đầu, hung hăng đâm xuống cánh tay hắn.

Bên tai truyền tới tiếng hít không khí. Cây trâm vừa rút ra, máu tươi theo đó chảy xuống.

Thanh âm Bạch Tiểu Bích có chút run run, “Buông tay!”

“Có tiến bộ, biết dùng trâm đâm người khác mà không phải tự đâm mình như trước.” Diệp Dạ Tâm không nhìn nàng, cũng không buông tay. Nhìn về phía cửa phòng nàng nói, “Ra đi!”

Nữ tử áo đen không biết từ đâu xuất hiện trước mặt hai người.

“Vẫn không chịu đi sao?”

“Chủ công đối với Thất Nga ân trọng như núi, Thất Nga không thể phản bội chủ công!”

Diệp Dạ Tâm trầm mặc trong chốc lát, thở dài nói: “Hắn phái người tới giết Tạ Thiên Hải?”

Nữ tử áo đen cúi đầu nhìn thanh kiếm trên tay trái, “Nếu giết không được Tạ Thiên Hải thì phải giết nàng.”

Diệp Dạ Tâm không hỏi gì thêm.

Nữ tử áo đen lại nói: “Thiếu chủ đã ở đây nghĩa là nhiệm vụ không thể hoàn thành, thuộc hạ cáo lui.” Nói xong trực tiếp phi thân qua hai người xuống dưới lầu, thân ảnh rất nhanh biến mất ngoài sân viện.

Thị vệ canh giữ mặc dù thấy một màn như vậy nhưng cũng không có người nào tới ngăn cản.

Thì ra hẳn kéo nàng là do biết bên trong có sát thủ của Ngô vương. Bạch Tiểu Bích nhìn máu trên tay hẳn, trong lòng vừa tức vừa sợ, không biết nên nói gì.

Diệp Dạ Tâm buông tay nàng, “Không có chuyện gì nữa rồi!”

Bạch Tiểu Bích đột nhiên tức giận, “Đến bây giờ vẫn không chịu buông tay, người căn bản đầu không lại hẳn, vị trí kia quan trọng cùng đáng giá đến độ phải đổi bằng tính mạng như vậy sao?”

Diệp Dạ Tâm lắc đầu, “Ta có chuyện cần làm, người...”

“Ta cần người cứu sao?!” Bạch Tiểu Bích cắt ngang lời hẳn, bước nhanh vào trong phòng, quay người đóng cửa ngủ.

64. Q.2 - Chương 8: Con Cờ Chung Cuộc!

Có một số việc, càng không mong nó tới thì nó tới càng nhanh. Một đêm tháng chín, kinh thành bị công phá, Thần vũ tướng quân Lữ Phục dẫn tướng sĩ ra cửa thành nghênh đón Cửu vương gia Tạ Thiên Hải!

Thanh âm chém giết dừng hẳn, tướng sĩ ba quân vui mừng khôn xiết.

Có người khóc, có người cười, có người lớn tiếng mừng rỡ... nhưng bất luận thế nào thì hai năm chiến loạn cuối cùng đã chấm dứt, thiên hạ thống nhất.

Dân chúng mặc dù chịu đủ nỗi khổ ly biệt nhưng cũng không khiến họ mất đi hi vọng vào tương lai, mong đợi một cuộc sống thái bình. Hưng vong giao thế, triều đại thay đổi không ngừng, từng đời đã tạo thành thói quen sống an nhàn, muốn thỏa mãn bọn họ cũng rất đơn giản. Hiện tại, bất luận là người giàu hay kẻ nghèo đều muốn trải qua một tết Nguyên tiêu an lành và ý nghĩa.

Hai vị Quận vương dưới trướng Ngô vương hoảng hốt trốn đi nhưng đều bị bắt lại, chỉ là tìm kiếm như thế nào cũng không thấy bóng dáng Ngô vương.

Cửa thành rộng mở, các tướng sĩ hùng dũng đứng hai bên, các vị trung thần tiền triều liệt kê từng tội trạng của Ngô vương, không ngừng đề nghị dẫn quân vào bắt Ngô vương ra hỏi tội, nào ngờ Ôn Hải bỗng nhiên hạ lệnh, bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện bước vào cửa cung nửa bước. Ba ngày sau, hẳn đích thân dẫn văn võ bá quan tới ngoài cửa cung, sai người tuyên đọc một phần chiếu thư, niệm tình thúc cháu, chỉ cần Ngô vương đầu hàng thì tội chết có thể tha,

Cửu vương gia niệm tình thân, thiên hạ không người nào không biết.

Phong thủy tiên sinh phút chốc chuyển mình thành Vương gia, một nữ hài tử bình thường ma xui quỷ khiến bị cuốn vào cuộc tranh đấu quyền lực, hết thấy những người bên cạnh đều mang mặt nạ, những lời nói, sự quan tâm thật thật giả giả khó có thể phân biệt được.

Vua dân dậy sóng, chỉ dựa vào phong thủy là có thể nghịch chuyển càn khôn?

“Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương”, cuộc sống nhàn vân đã hạc cuối cùng lại biến thành âm mưu toán vị, tất cả mọi chuyện đều là do người nọ cố tình đánh lạc hướng người đời. Nàng cuối cùng cũng chỉ là một con cờ trong bàn cờ chung cuộc của hẳn mà thôi.

Hoặc là, nàng cũng có cuộc sống của mình.

Bạch Tiểu Bích ngồi trước cửa sổ, chậm rãi thưởng trà, nội tâm không khỏi buồn cười.

“Đang nghĩ gì mà cười như vậy?” thanh âm ôn hòa đột ngột vang lên.

Bạch Tiểu Bích đã quá quen với giọng nói này, đứng dậy hành lễ, “Vương gia!”

Ôn Hải nhìn nàng, “Có chuyện gì buồn cười sao?”

Bạch Tiểu Bích cười nói: “Vừa rồi ta chợt phát hiện, những người chung quanh ta thật giống như đang diễn trò, chỉ một mình ta cho là thật, cho nên buồn cười.”

Ôn Hải nhìn nàng trong chốc lát, đột nhiên kéo tay nàng.

Ổng tay áo bị kéo lên, để lộ vết sẹo nhạt màu.

Bạch Tiểu Bích hoàn hồn, vội kêu lên kháng nghị, “Vương gia!”

Ôn Hải buông tay nàng, cười lạnh nói: “Đỡ kiếm dùm người ta, bổn vương không thể muốn một nữ nhân như vậy sao?”

Rốt cuộc thì Phó Thu Huỳnh cũng nói cho hắn biết, Bạch Tiểu Bích cũng không ngạc nhiên, cúi đầu nói: “Vương gia hiểu lắm rồi, ta cũng không dám muốn những thứ này.”

“Đã lỡ xem cuộc vui thì nên biết kết quả, tối nay theo bổn vương vào cung.” Ôn Hải nói rồi đi ra cửa.

Diệp Dạ Tâm mặc áo khoác rất dày, đứng ở ngoài cửa.

Bạch Tiểu Bích liếc nhìn cánh tay hắn, thấy vết thương đã tốt hơn nhiều, có chút không tự nhiên, “Tối nay Diệp công tử cũng muốn tiến cung gặp cha người?”

Diệp Dạ Tâm vẫn đứng trên bậc tam cấp, nghe nàng hỏi vậy chỉ khẽ gật đầu một cái, cũng không nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích lại nói: “Bây giờ hắn quật ngã cha người, sau này sẽ là người nào, Diệp công tử hắn đã biết rõ?”

Diệp Dạ Tâm cười, “Biết!”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn, “Hiện tại chưa phải lúc hắn trở mặt, mặc dù hắn sẽ không bỏ qua cho Ngô vương nhưng cũng sẽ không giết ông ta ngay lập tức, nếu không chuyện này truyền ra ngoài thì hành động của hắn cũng chẳng khác gì của Ngô vương!”

Diệp Dạ Tâm như cũ nói: “Tù nhân, có lẽ một ngày nào đó ta cũng giống như ông ấy!”

Bạch Tiểu Bích nhìn hắn, “Biết vậy sao ngươi còn không đi?”

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Ta biết ngươi lo lắng, nhưng có chuyện...”

Bạch Tiểu Bích cắt ngang lời hắn, “Ta lo lắng cái gì, chuyện của Diệp công tử không liên quan gì tới ta cả, ta chỉ hảo tâm nhắc nhở ngươi như vậy thôi, hôm nay ta đã nghĩ thông suốt rồi, ta sẽ không tham dự vào chuyện của các ngươi nữa, ta sẽ đi con đường của riêng mình!”

Diệp Dạ Tâm nhướng mày nhìn nàng, “Ngươi hối hận?”

Bạch Tiểu Bích không đáp, bước nhanh ra khỏi sân viện.

Lễ hội đèn lồng một năm một lần cũng được tổ chức trong dịp tết Nguyên tiêu, trong thành vô cùng náo nhiệt, cửa cung như cũ trầm lặng không động tĩnh, ngay cả bầu trời phía trên cũng mờ nhạt hơn nơi khác rất nhiều.

Ôn Hải vẫn một thân bạch y, dẫn đầu đoàn người chậm rãi đi về phía trước.

Hoàng cung lớn như vậy nhưng bên trong lại không có mấy người, đèn lồng trên hành lang không biết là do ai đốt, bọn cung nữ thái giám cũng vội né đi.

Trong điện Kim giám không đốt đèn, những cây cột nạm vàng tản ra ánh sáng lạnh, trên ghế rồng cao cao loáng thoáng có bóng người. Đoàn người dừng lại ở ngoài điện.

Lữ Phục tiến lên quát lớn: “Tạ Triết, còn không mau ra ngoài nhận tội?”

Bên trong không có động tĩnh.

Lữ Phục phát tay, lập tức có mấy tên lính rút kiếm ra, cầm đuốc đi vào trong đại điện.

Ánh lửa chiếu sáng đại điện như ban ngày, Bạch Tiểu Bích vừa nhìn đã nhận ra người trên ghế rồng, ông ta mặc long bào, gương mặt nghiêm túc, không nhúc nhích ngồi ở đó giống như tượng gỗ, không chút tức giận.

Lữ Phục kinh nghi, không biết người ngồi trên đó còn sống hay đã chết.

Ôn Hải cũng không mấy để ý, dẫn đầu đoàn người vào trong điện, “Lâu rồi không gặp, Vương thúc vẫn khỏe chứ?”

Trong đại điện đột nhiên bộc phát một trận tiếng cười.

Xác định tiếng cười chính là của người ngồi trên ghế rồng, đoàn người thở phào nhẹ nhõm.

Ôn Hải cũng không để ý, đợi tiếng cười kia dần biến mất mới lên tiếng: “Khi còn bé Vương thúc từng ôm chắt nôi, từ biệt nhiều năm, hôm nay thấy Vương thúc vẫn khỏe mạnh, chắt nôi rất vui mừng.”

Ngô vương nói: “Ta ôm là Tạ Thiên Thành. Người đến tốt cùng là Tạ Thiên Hải hay Tạ Thiên Thành?”

“Vương thúc ôm đương nhiên là ta, Tạ Thiên Hải!” Ôn Hải thản nhiên nói.

Ngô vương lắc đầu, “Làm sao có thể?”

Trầm Thanh bước lên nói: “Năm đó Kính phi nương nương có thai, được tiên hoàng ban cho ngọc bội khắc tục danh của Vương gia, gia phụ tận mắt nhìn thấy, Trầm gia cũng đã xác nhận qua, ngọc bội kia chính là của Cửu vương gia.”

Ôn Hải nghiêm mặt nói: “Mọi chuyện đều có thể xảy ra, lúc Vương thúc vào thành có từng nghĩ tới ngày hôm nay?”

Ngô vương không đáp, chỉ không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Không nghĩ tới, không nghĩ tới, sao có thể như vậy được...”

Lữ Phục phát tay, “Bắt lại!”

“Chờ đã!” Diệp Dạ Tâm bỗng nhiên ngăn thị vệ lại, bước lên trước hỏi: “Xin hỏi phụ vương, Thất Nga đang ở đâu? Ta đến tốt cùng là có thân phận gì?”

Ngô vương hoàn hồn, ánh mắt phức tạp nhìn hấn, “Người đã biết?”

Diệp Dạ Tâm trầm mặc trong chốc lát, thở dài dài nói: “Ta vốn chỉ nghĩ mẫu thân đã chết, nhưng trên đời này làm gì có người cha nào lại hạ độc chính con ruột của mình, phụ thân âm thầm phái người hạ độc ta rồi lại giả bộ như mình đang tìm cách giải độc để không chế ta.”

Ngô vương cười lạnh, “Hóa ra ta đã đánh giá thấp ngươi, không nghĩ tới ngươi cũng đang âm thầm tìm cách, nếu không phải tiện nhân kia trộm giải được đưa cho ngươi thì ngươi làm sao có thể làm hư đại sự của ta!”

Diệp Dạ Tâm nhìn ông ta. “Thất Nga đang ở đâu?”

Ngô vương cười lạnh nói, “Kẻ dám phản bội ta còn có thể sống được sao?”

Diệp Dạ Tâm khẽ nhắm mắt lại rồi mở ra nói: “Từ nhỏ ta đã bị sư phụ mang lên núi học nghệ, từng ở trong địa lao của Thiên Tâm luyện võ ba năm, sau này ta mới phát hiện, ta ở đó không chỉ là ba năm, lúc ấy ta còn nhỏ tuổi, các người cố tình nhốt ta trong bóng tối khiến ta không thể phân biệt được tháng năm. Năm nay ta không phải hai mươi bốn tuổi như các người nói, mà đã hai mươi sáu rồi!”

Bạch Tiểu Bích ngăn người, không trách được hấn có thể đi lại trong bóng tối, hóa ra là đã ở trong địa lao rèn luyện nhiều năm.

Ngô vương quả nhiên không phủ nhận.

Diệp Dạ Tâm lại nói: “Hai mươi sáu năm trước, không có thị thiếp nào của phụ vương sinh con cả, ta cũng đã từng tính toán qua, phụ vương chỉ có hai người con trai duy nhất, vậy thì ta là ai? Cha mẹ ruột của ta là ai? Hiện tại đang ở nơi nào?”

Ngô vương nhìn hần hồi lâu, đột nhiên khoát tay nói: “Ta mặc dù thua nhưng người cho rằng Tạ Thiên Hải sẽ bỏ qua cho người? Thân thể ta đương nhiên sẽ nói cho người biết, bất quá trước đó, ta muốn nghe lại lịch của hần.”

Ánh mắt nhìn về phía Ôn Hải.

Tiên hoàng cải trang xuất cung có thích một cô gái dân gian nên đã đem nàng tiến cung, phong làm Kính phi. Đáng tiếc ân sủng của quân vương khó được lâu dài. Kính phi mang thai nên không thể hầu hạ tiên hoàng, tiên hoàng mê đắm Mi phi với vào cung. Kính phi lập tức bị vắng vẻ.

Trong lòng Kính phi biết Hoàng hậu luôn ghen tị cùng ôm hận với mình, sợ khó thoát khỏi độc thủ của nàng ta. Có thể tồn tại trong chốn hậu cung, Kính phi đương nhiên cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, nàng sớm đã sắp đặt tâm phúc bên cạnh Hoàng hậu, biết được Hoàng hậu cũng có thai nên đã sớm lên kế hoạch đánh tráo.

Đêm lâm bồn, Kính phi vì kiệt sức mà chết, song chuyện này cũng không làm ảnh hưởng tới kế hoạch đánh tráo. Ngày hôm sau, Hoàng hậu cũng lâm bồn, hai tâm phúc của Kính phi thuận lợi tráo đổi hoàng tử. Sau đó Hoàng hậu hạ thủ giết Cửu hoàng tử mà không biết rằng người mình giết chính là con trai ruột của mình.

Trên điện một mảnh tĩnh lặng.

Ôn Hải nhàn nhạt nói: “Ai cũng biết mẫu phi ta đến từ dân gian nhưng lại không ai biết nàng vốn là nữ nhi của hội chủ phái Đang Nguyên. Lúc nàng hạ sinh ta là giờ Thìn, một mùi hương lạ tràn ngập trong phòng, biết số mệnh ta khác thường, sẽ có đại họa sát thân nên đã dùng bí thuật che dấu tướng mệnh, nói với người ngoài ta sinh giờ Ty, sau đó mới chết vì lao lực. May mà lúc ấy phụ hoàng sủng ái Mi phi, trừ mấy thiếp thân cung nữ cùng y nữ đỡ đẻ thì không ai biết chuyện này.”

Ngô vương trầm mặc hồi lâu mới nói: “Hay ột kế đánh tráo! Người đời đều nói Kính thái phi là người thiện lương, đáng tiếc cũng chỉ là nữ nhân, vì để giữ mạng con mình mà bất chấp tất cả. Thái hậu đến chết cũng không biết được, con trai ruột lại bị nàng đích thân hạ lệnh thiêu chết.”

Lữ Phục lập tức bước lên nói: “Kính thái phi đương nhiên là người thiện lương, nếu không phải Thái hậu sai người phóng hỏa, Thập vương gia tự nhiên vô sự.”

Ôn Hải lại nói: “Hai cung nữ kia giữ di thư do chính mẫu phi ta viết về thân thể của ta, bảo ta đi tìm cậu mình ở phái Đang Nguyên, nhưng Thái hậu đối với ta có ân nuôi dưỡng, ta không thể không hiểu chuyện mà làm việc có lỗi với người. Không nghĩ tới Vương thúc mơ ước có được giang sơn, không niệm tình thân, hoàng huynh cùng bốn vương huynh đều bị hại chết, may mà ngày thường ta ít tiếp khách nên cũng không mấy người để ý, cộng thêm Vương phi vì đại nghĩa diệt thân mới giúp ta thoát được một kiếp này.”

Bạch Tiểu Bích quay mặt sang chỗ khác. Bất luận chân tướng chuyện Thập vương phi chết như thế nào, cuối cùng cũng giữ được mỹ danh ‘đại nghĩa diệt thân’ này.

Sắc mặt Ngô vương càng thêm quái dị.

Ôn Hải nhìn ông ta, “Vương thúc còn gì để nói không?”

“Ta không còn lời nào để nói.” Ngô vương chậm rãi lắc đầu, đột nhiên cười lớn. “Hay, khá khen cho công ơn nuôi dưỡng của Thái hậu. Hóa ra đam mê tửu sắc chỉ là lớp ngụy trang, người đã sớm tìm được thể thân. Không nghĩ tới người còn trẻ mà đã dày tâm kế đến vậy, bốn vương thua tâm phục khẩu phục.”

Ôn Hải cũng không để ý tới sự giễu cợt của ông ta, “Vương thúc quá khen!”

Ngô vương lắc đầu, cười lớn hai tiếng rồi lại lắc đầu, đến cuối cùng thì cười không ngừng lại được.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Ôn Hải nhìn ông ta, “Vương thúc cười chuyện gì?”

Ngô vương nhìn hần, vẻ mặt vô cùng đắc ý nói: “Tạ Thiên Hải, cho dù người tính toán tường tận như vậy, nhưng người cho rằng giang sơn này đến lượt người làm chủ sao?”

Ánh mắt Ôn Hải thản nhiên như không, “Bổn vương không có tư cách thì ai có tư cách?”

Trầm Thanh cũng nói: “Đến bây giờ rồi mà ngài còn không chịu nhận tội?”

Ngô vương cười lớn, chỉ vào hắn nói: “Trầm gia đã thề thần phục Tà gia, người nên nhớ Thái tổ năm đó đã tự mình đề ra qui củ, ngài vị này truyền từ đời này sang đời khác, nhưng chỉ truyền cho con trưởng mà thôi!”

Trầm Thanh nói: “Vương gia làm phản, các vị hoàng tử cùng hai vị Vương gia khác đều đã chết, chỉ riêng Cửu vương gia thoát được, lại có công bình định chiến loạn, lập người làm tân vương có gì không ổn?”

“Không có con trưởng? Kể nào nói không có con trưởng?!” Ngô vương đột ngột dừng cười, “Bổn vương năm đó có gặp một chuyện lạ, vừa hay kể cho các người nghe.”

“Hai mươi sáu năm trước, lúc bổn vương còn ở kinh thành. Một buổi đêm nọ đi ngang quả cửa cung, thấy một thái giám chuyên phụ trách việc mua thức ăn trong cung mang theo một giỏ trúc đi ra ngoài, bộ dáng lấm la lấm lét. Bổn vương sinh nghi nên đã bắt hắn lại tra hỏi, lại thấy trong giỏ trúc có một đứa bé mới mấy ngày tuổi, dưới sự tra hỏi, thái giám kia đã khai rõ mọi chuyện. Vốn hắn là anh trai của một cung nữ tên Đông Thanh, hắn nói nàng ta chịu ân huệ của Kính phi, đêm đó Hoàng hậu nhốt Cửu hoàng tử trong phòng rồi ra lệnh phóng hỏa, nàng ta có tâm báo ân nên âm thầm cứu Cửu hoàng tử ra ngoài, nhờ huynh trưởng đưa ra khỏi cung.”

Đại diện lặng ngắt như tờ.

Ngô vương cười lớn, “Chân chính Cửu vương gia đã sớm thành Thập vương gia ở bên cạnh Hoàng hậu, cung nhân kia trộm đưa Cửu vương gia nào ra khỏi cung, các người nghĩ xem?!”

Sắc mặt mọi người trắng bệch.

Đứa bé kia hiển nhiên là “Cửu hoàng tử” sau khi bị đánh tráo rồi, chân chính Thập vương gia – Tà Thiên Thành, hoàng tử do chính Hoàng hậu sinh ra.

Ngô vương lại nói: “Bổn vương lúc đó cũng nghĩ đó là Cửu hoàng tử, lúc đó Kính phi đã chết, hoàng huynh sủng ái Mi phi, cũng muốn âm thầm lợi dụng chuyện này, đến tận hôm nay mới hiểu được ẩn tình bên trong, các người nói xem có phải rất đúng lúc không?”

Ôn Hải trầm giọng hỏi: “Vậy Thập đệ đang ở chỗ nào?”

Ngô vương chậm rãi quét mắt nhìn đám người trong đại điện một lượt, cuối cùng dừng lại trên người một người.

Mọi người theo ánh mắt của ông ta nhìn lại.

Trên gương mặt tuấn mỹ lộ rõ vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên cũng bị tin tức kia dọa cho ngáy người.

Ngô vương ác ý cười nói: “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Bổn vương thu dưỡng người là đúng, chẳng lẽ các người còn không đoán được?”

Sắc mặt mọi người đại biến, khó khăn nhìn về phía sau.

Lòng Bạch Tiểu Bích đã sớm lạnh băng, Ngô vương ở trước mặt mọi người nói ra chân tướng mọi chuyện, dụng ý rất rõ ràng, vốn chỉ cần hắn chủ động buông tha thì có lẽ còn đường sống, nhưng những lời này của ông ta nhất định sẽ dẫn đến kết cục huynh đệ tương tàn.

Cha truyền con nối, chỉ truyền cho con trưởng, thân phận đã quyết định vận mệnh của hắn.

Làm gì có ai nguyện ý đem giang sơn mình vất vả bình định được giao cho người khác?

Trầm Thanh bước lên trước, lớn tiếng quát: “Tà Triết to gan, dám lấy con ruột giả mạo Thập vương gia, tội đáng xử chết.”

Lữ Phục cũng lập tức ra lệnh: “Người đâu, bắt ông ta lại, đừng để ông ta hồ ngôn loạn ngữ!”

Đám đại thần tỏ ra ngần ngại, Bạch Tiểu Bích hoảng sợ, giống như mọi việc xảy ra không liên quan tới mình, không thúc giục cũng không ngăn cản.

Đã sắp chết đến nơi rồi mà còn muốn hoàng thất mưa tanh gió máu.

Bạch Tiểu Bích nhìn sang Ôn Hải ở bên cạnh, lại thấy hần thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

Đám trung thần tâm phúc của Lữ Phục vừa nghe lệnh, lập tức xông lên muốn bắt người.

Ngô vương cũng không sợ hãi, cười to nói: “Là thật hay giả, thái giám kia còn đang ở chỗ Dương lão gia, các người kiểm chứng thì biết, hmm... ha ha ha...” tiếng cười chợt dừng lại, Ngô vương vẫn ngồi thẳng lưng trên ghế rồng, chỉ là khóe miệng tràn ra máu tươi, gương mặt không giấu được sự đắc ý.

Hơn phân nửa mọi người bị một màn này dọa cho kinh ngạc.

“Vương thúc thế nào rồi?” thanh âm nhàn nhạt phá vỡ sự yên lặng.

Một vị tướng quân bước lên thử dò xét hơi thở của Ngô vương rồi nói: “Đã chết rồi ạ!”

Ôn Hải gật đầu.

Không có người nào lên tiếng, chẳng biết từ lúc nào, đại điện đã xuất hiện một đám binh lính mang theo cung nỏ, nhất tề nhắm thẳng vào người nọ, cộng thêm những cao thủ trong đại điện, muốn chạy thoát là chuyện không thể nào.

Không người nào hạ lệnh bắn tên, cũng không có người nào lui lại.

Thời gian như ngừng trôi.

Một kẻ đánh tráo hoàn mỹ, vận mệnh an bài nhưng lại giúp hai huynh đệ tìm được đường sống, ngày hôm nay lại đứng đối diện nhau.

Ôn Hải cười một tiếng, người đối diện cũng cười một tiếng.

Rốt cuộc, trên đại điện vang lên tiếng nói vô lực của Bạch Tiểu Bích, “Hoang đường, nghịch tặc kia nói nhảm, căn bản không thể tin được. Quả thực quá hoang đường!”

Trầm Thanh lại nói: “Sẽ có người tin, tin tất sinh loạn!”

Bạch Tiểu Bích chỉ nhìn Ôn Hải, “Vương gia sao có thể tin lời nói một phía được. Ngô vương cùng đường nói loạn, cũng không có bằng chứng cụ thể, chỉ cần những người ở đây hôm nay không nói ra thì sẽ không có người nào biết cả.”

Ôn Hải không để ý tới nàng, “Nam quận vương giúp Ngô vương mưu phản, hành tẩu giang hồ, lấy thuật phong thủy hại tính mạng nhiều người, chuyện nhà Trần quốc công cũng do một tay Quận vương gây nên, tâm địa ác độc phải chịu tội gì?”

Diệp Dạ Tâm mỉm cười, “Vương huynh định tội rất đúng!”

Ôn Hải chậm rãi giơ tay lên.

“Không được!” Bạch Tiểu Bích không nhịn được xông tới, giơ cánh tay cản trước mặt hắn, “Những chuyện kia đều là Ngô vương bảo hắn làm, không liên quan tới hắn. Các người đang lo lắng thân phận của hắn đúng không? Hắn tuyệt đối không phải là Thập vương gia gì đó, là Ngô vương hãm hại hắn, các người không nhìn ra sao?”

Ôn Hải lạnh mặt nhìn nàng.

Bạch Tiểu Bích lại nói: “Hắn họ Diệp, không phải họ Tạ, là con nuôi của Ngô vương, vĩnh viễn sẽ không tham dự chuyện triều chính!”

Lời nói của Ngô vương là thật hay giả thì cũng đã rất rõ ràng, thần sắc mọi người trở nên cổ quái, ai có thể tin tưởng sự đảm bảo của một nữ nhân mà tự lừa mình dối người chứ?

Lữ Phục lắc đầu, “Vương gia!”, lúc này nếu không quyết định dứt khoát, nhất định sẽ lưu lại hậu họa về sau.

Bạch Tiểu Bích cũng lắc đầu, “Vương gia!”

Ôn Hải rút cuộc cũng lên tiếng, “Tôi đây, nếu không đừng trách bỏ vương trở mặt không lưu tình.”

Cung nỗ lập tức được đám binh lính nâng nên, nhất tề nhắm thẳng về phía Diệp Dạ Tâm.

Bạch Tiểu Bích đỏ mặt hời lạnh, đột nhiên quì xuống nói: “Sư phụ, sư phụ tha cho hần đi!”

Phía sau có người nhẹ giọng thở dài, một cánh tay đỡ nàng dậy, “Tiểu nha đầu, trở về đi thôi!” Bạch Tiểu Bích dùng sức hất tay hần ra, lạnh lùng nói: “Ai là tiểu nha đầu? Người cho rằng ta là ai, ta chỉ thấy áy náy vì người có ngày hôm nay cũng một phần là do ta, sau này chúng ta không ai nợ ai nữa.”

Cánh tay kia dùng sức kéo nàng đứng dậy.

Diệp Dạ Tâm nhìn Ôn Hải, “Ta nhận tội cũng được, chỉ mong Vương huynh sau này...”

“Muốn giả mù sa mưa làm người tốt, cầu xin hần đối xử tốt với ta sao?” Bạch Tiểu Bích cắt ngang lời hần, “Ta bị các người lợi dụng qua lợi dụng lại đã đủ rồi, người cho rằng bây giờ ta còn tin các người?”, nàng nhìn thẳng vào Ôn Hải, “Ta bất quá chỉ là một thường dân, vốn cho là chạy thoát khỏi Phạm gia thì còn có sư phụ đối tốt với ta, chỉ nguyện cùng hần đi khắp thiên hạ. Ta đã từng nghĩ Diệp công tử thật lòng quan tâm ta, nào ngờ lại bị cuốn vào những chuyện này, tất cả các người đều lừa gạt, lợi dụng ta, hôm nay còn dư lại cái mạng này do ta làm chủ, muốn giết thì giết luôn cả ta đi!”

Không gian trầm mặc một cách đáng sợ.

Ôn Hải nhìn nàng, đáy mắt lạnh như thể kết băng, “Muốn đồng sinh cộng tử với hần?”

Bạch Tiểu Bích nhìn hần, “Đồng sinh cộng tử? Hần đã từng cứu ta, xin Vương gia tha cho hần một mạng!”

Không có ai đáp ứng.

Thời gian chậm chạp trôi qua, không biết qua bao lâu, ước chừng hơn nửa canh giờ hoặc là một canh giờ...

“Hai canh giờ, ta cho người hai canh giờ!” Ôn Hải nhìn bậc thềm ngọc cao cao phía trước, lạnh lùng nói.

Hai canh giờ là cơ hội cuối cùng hần dành cho nàng. Bạch Tiểu Bích trầm mặc một hồi lâu, thấp người hành lễ rồi kéo Diệp Dạ Tâm ra khỏi đại điện.

Không nhận được lệnh, đám binh lính nâng nỗ chân chửi, rút cuộc tách ra nhường đường cho hai người.

Diệp Dạ Tâm dừng bước, đưa tay lấy một vật bên hông xuống, “Vật này thảo dân giữ lại cũng vô dụng, vốn định dùng nó để xác minh thân thể, nào ngờ Ngô vương hồ đồ, không nhớ ra được chuyện gì, không bằng tặng cho Cửu vương gia.”

Lữ Phục bước đến nhận lấy rồi dâng lên cho Ôn Hải, hóa ra đó chính là mảnh binh phù điều động binh lực ba thành Tây Nam.

Bạch y như tuyết. Lần đầu nàng gặp hần cũng như vậy, tôn quý, cao cao tại thượng khiến người ta sinh lòng kính sợ, không dám lại gần. Hần không nói chuyện cũng không quay đầu lại.

65. Q.2 - Chương 9: Trời Đất Một Màu Đêm Tối!

Đêm hội Nguyên tiêu, cả thành sáng rực như ban ngày nhờ những ngọn đèn dầu, người qua kẻ lại tấp nập, tiếng ca hát tiếng cười đùa vang vọng.

Mỗi một bước đi nặng hệt như đeo đá, bàn tay nắm tay hần không ngừng run lên, nội tâm không khỏi lo lắng.

Hai người chậm rãi đi ra khỏi đại điện, qua cửa cung, ra khỏi thành.

Tiếng huyền ảo dần xa, trên đỉnh đầu là bầu trời vụn vụn, một vầng trăng tỏa ánh sáng nhạt, một vài đám mây, vắng lạnh nhưng lại mang một hương vị cổ xưa.

Bạch Tiểu Bích dừng bước, “Ta chỉ tiến tới đây thôi, Diệp công tử bảo trọng!”

Hần không nói gì.

Nhìn nàng một cái với hần khó khăn như vậy sao? Bạch Tiểu Bích cúi đầu, buông tay hần nói: “Yên tâm, ta cũng không có ý định quần lầy ngươi, ta cũng nên đi rồi.”

“Ngươi đi đâu?” tay nàng bị hần kéo lại.

“Ngươi không cần phải lo lắng cho ta, chỗ ta có thể đi được có rất nhiều.”

“Ngươi thật muốn trở về?”

Bạch Tiểu Bích có chút ngoài ý muốn: “Vừa rồi không phải là ngươi nhờ hần chiếu cố ta sao, sao ta có thể không trở về được, hần chỉ cho ta hai canh giờ!”

Diệp Dạ Tâm trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Vừa rồi ta nghĩ rằng mạng của mình vậy là xong rồi.”

“Ngươi nói vậy có ý gì?”

“Ngươi đã là người của ta rồi, sao có thể đi theo hần được.”

Bạch Tiểu Bích cả giận nói: “Ta cũng không phải người của ngươi.”

“Buổi đêm đó, trăng cũng rất sáng!”

Bạch Tiểu Bích trăm triệu lần không nghĩ tới hần nhắc đến đêm đó, cả người run lên, “Là ta hoang đường, Diệp công tử cần gì phải chê cười, nhưng nếu ta sớm hiểu chuyện một chút thì sẽ không làm ra những chuyện hoang đường như vậy. Trong lòng các ngươi, ta sao có thể so được với vinh hoa phú quý, giang sơn cùng mỹ nhân?”

Hần vẫn kéo tay nàng, “Ta cũng không...”

“Mau buông tay!”

“Hãy nghe ta nói đã!”

“Ngươi còn muốn nói gì nữa?” Bạch Tiểu Bích nhìn thẳng vào hần, “Bởi vì tội nghiệp ta nên mới muốn dẫn ta đi? Các ngươi cho rằng mình là ai, tới tận bây giờ cũng không hỏi ý kiến của ta, ta sao có thể đi cùng một người mà ngay cả liếc nhìn ta một cái cũng không muốn?”

Mắt hần vẫn nhìn về nơi khác nhưng khóe môi lại cong lên thành nụ cười rục rịch.

Diệp Dạ Tâm cười hỏi: “Ngươi đang hận ta?”

“Diệp công tử đề cao bản thân mình quá rồi, sao ta phải hận ngươi chứ?” Xấu hổ chiến thắng lý trí, Bạch Tiểu Bích không chút nghĩ ngợi, rút cây trâm trên đầu đâm xuống cánh tay hần, “Buông tay!”

Diệp Dạ Tâm hít sâu một hơi, “Không nên tùy hứng!”

Tùy hứng? Tay Bạch Tiểu Bích khẽ run lên nhưng vẫn cắn răng nói: “Còn không buông tay?”

Trâm bạc lần nữa đâm xuống, máu tươi theo đó chảy ra.

Diệp Dạ Tâm hừ lạnh một tiếng, bất chợt kéo nàng vào lòng: “Chỉ cần ngươi không chê ta là kẻ mù lòa.”

Bàn tay Bạch Tiểu Bích dừng lại giữa không trung.

Hết thấy vạn vật xung quanh từ ánh trăng, làn gió, cây cỏ đến cái bóng... giống như đều dừng lại, câu nói vừa rồi được gió tản đi, giống như một cơn ảo giác.

Bạch Tiểu Bích nhẹ giọng hỏi lại, “Cái gì?”

Hần khẽ mỉm cười lặp lại, “Chỉ cần ngươi không chê ta là kẻ mù lòa.”

Không gian lần nữa trở nên tĩnh mịch.

Ánh trăng lạnh lẽo soi rõ đôi mắt quen thuộc, khoảng cách gần như vậy, vẫn đen nhánh, sâu không thấy đáy nhưng đã không còn sáng như ngày trước nữa, mà đã trở thành không có tiêu cự.

Cây trâm bạc rơi xuống đất tạo thành tiếng vang rất nhỏ.

Kinh ngạc... Khiếp sợ... bao nhiêu loại thần sắc thay nhau xuất hiện trên mặt Bạch Tiểu Bích, nàng gần như không đứng vững được, lắp bắp hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra? Sao lại như vậy?”

“Phụ vương sai người hạ độc, ta cứu người ra ngoài, ông ta liền cắt giảm thuốc giải.” Hắn đã thử dùng nội lực để bức chất độc ra, nhưng không ngờ độc này lại lợi hại đến vậy, “Thất Nga lén lấy trộm thuốc giải cho ta nhưng vẫn chậm một bước, độc khí công tâm khiến đôi mắt bị ảnh hưởng.” Từ lúc đó trở đi, hắn không còn dám nhìn thẳng vào mắt nàng nữa.

Hắn bất đắc dĩ phải giao dịch với Ôn Hải, vốn định để nàng trở về bên cạnh Ôn Hải một thời gian, đợi khi hắn tìm hiểu rõ thân phận của bản thân rồi sẽ suy tính tiếp, không ngờ lại khiến nàng hiểu lầm, lén bỏ đi.

Sắc mặt Bạch Tiểu Bích trắng bệch, “Tại sao người không nói sớm?”

Hắn thở dài nói: “Người có chịu nghe ta nói sao? Chẳng lẽ bắt ta nói trước mặt bọn họ, ta là người mù? Nếu người còn dám nữa thì cánh tay này chắc phải bỏ đi rồi!”

Bạch Tiểu Bích không chút bận tâm tới lời trách móc của hắn, vội vàng dùng tay áo cầm máu trên mu bàn tay hắn, “Có nặng lắm không? Như vậy không được, trên người người có thuốc cầm máu không?” Không đợi hắn trả lời, nàng lôi kéo hắn nói tiếp, “Chúng ta đi tìm đại phu...”

Hắn không chút bận tâm, ôm nàng vào lòng nói: “Mạng của người cao quý, ta chỉ là một hoàng tử kém may mắn, miễn cưỡng đoạt về, chẳng những ảnh hưởng tới phúc đức kiếp sau mà tuổi thọ kiếp này cũng bị giảm xuống, sợ rằng chỉ có thể ở cạnh người hai mươi mấy năm, người có sợ không?”

Bạch Tiểu Bích ngây người.

“Có sợ không?”

“Ta chỉ là một người bình thường, cái gì cũng không biết, lớn lên cũng không đẹp bằng những cô nương kia.”

“Không có cô nương nào dám hết lần này đến lần khác dùng trâm đâm ta cả.”

Bạch Tiểu Bích cúi đầu, vùi đầu vào lồng ngực quen thuộc, nước mắt thi nhau chảy xuống, lắp bắp nói: “Người bình thường rất vô tình, ta không biết lúc nào người nói thật, lúc nào người diễn trò nữa, ta chỉ sợ bỗng một ngày lại phát hiện ra, hết thảy mọi chuyện lại vẫn chỉ là một cái bẫy...”

Diệp Dạ Tâm ôm chặt nàng, mỉm cười nói: “Diễn cũng đã diễn xong rồi, còn hát cái gì nữa đây?”

“Ta sợ, sợ một ngày người sẽ hối hận!”

“Nếu hối hận thì ta đã không làm.”

“Chúng ta sẽ đi đâu?”

“Du sơn ngoạn thủy, mở tửu lầu, tiệm y phục... người thấy thế nào?”

“Được!”

“Ta không thấy đường, sao bây giờ?”

“Ta nhìn được, ta sẽ là đôi mắt của người!”

“Ta sống trong bóng tối nhiều năm, không có mắt cũng không sao, chỉ là... đêm trăng đó, người thật sự rất đẹp, đáng tiếc từ nay về sau ta không còn được nhìn thấy nữa.”

Nàng xấu hổ đẩy hắn ra, “Ai cho phép người nhắc tới những chuyện này?”

Hắn cười nói: “Chúng ta tìm một chỗ ôn lại chuyện này đi.”

“...Hạ lưu vô sỉ!”

“Ta còn có thể hạ lưu vô sỉ hơn nữa!”

...

Một hồi thần tình điên đảo, thanh âm Bạch Tiểu Bích càng lúc càng nhỏ dần, hần đột nhiên ôm nàng, không tiếng động lướt trên những cành cây, bóng hai người in dưới khoảng rừng, kéo dài như những cánh hạc dưới trăng...

~o0o

~Người điên nói mò thiên văn địa lý khiến si nhân cuồng dại, những người đứng xem chỉ cười cười không nói.

Nhìn vua dân dậy sóng, cung vàng điện ngọc lạnh lẽo.

Chớ hỏi đâu là thật đâu là giả, hữu tình mà lại vô tình.

Cùng đồ không bằng song phi, trời đất một màu đen tối.

~o0o

~~o0o~ TOÀN VĂN HOÀN ~o0o

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-menh-tan-nuong>